[".TIGAIE

LUCRĂRI

GRIGORY SKOVOROD

volumul 2

ACADEMIA NAVC Institutul de Filosofie al URSS

EDITURA

SOCIO-ECONOMICE

LITE RATVPY

" GÂND "

MOSCOVA - Ig 73

EDIȚIA PRINCIPALA

LITERATURA SOCIO-ECONOMICĂ

Echipa editorială:

membru corespondent al Academiei de Științe a RSS Ucrainei

V. I. SHINKARUK (Președinte)

Doctor în științe filozofice V. E. Evgrafov Doctor în științe filozofice V. E. Evdokimenko Candidat în științe filozofice II. V. IVANO Candidat la Științe Filosofice I. A. TABACCHNIKOV

Compilare, traducere și procesare

I. V. IVANO și M. V. KASHUBY

0151-161 p și

004(01)-73 '

TRATAMENTE. DIALOGURI. PARABOLE

Biblioteca „Runivers”

CARTE,

NUMIT SILENUS ALCIBIADIS \ CA ICONA ALCIBIAD (Șarpele ISRAELIAN) 2

Scris în 1776, 28 martie, oferit în ziua de Paști

SUVERANULUI CU MILOSARE

CĂTRE STEPAN IVANOVICH, COLONELUL LUI TEVIASHOV

Prea Milostiv Suveran!

Într-adevăr, există o zicală binecunoscută a lui Socrate: „Cineva trăiește pentru a mânca, dar eu mănânc pentru a trăi” 3.

Viața nu înseamnă doar să mănânci și să bei, ci să fii vesel și curajos, iar sațietatea trupească nu va da curaj unei inimi lipsite de hrana ei.

În acest sens, Epicur și-a învățat prietenii că viața depinde de dulceață și că bucuria inimii este burta omului. Horatius este la fel cu Epicur, el crede: „Nec dulcía difer in annum...”, cu alte cuvinte: „Nu amâna dulciurile un an”. Că el înseamnă bucuria inimii prin dulceață este evident din următoarele: „Ut quocunque loco fueris, vixisse libenter te dicas”, adică „Ca să poți spune despre tine că viața a fost curajoasă peste tot pentru tine” 4.

Mângâierea și curajul, curajul și dulceața, dulceața și viața sunt la fel. Și ceea ce a spus Horațiu: „Nu amâna dulciurile” 5, apoi Seneca 6 a interpretat: „Nu amâna viața”. "Sera nimis est vita crastina, vive hodie" 7. "Traieste pentru ziua."

Oameni din toate veacurile și neamurile, neînțelegând puterea acestui cuvânt, l-au dezonorat pe Epicur pentru dulceață și l-au considerat păstorul unei turme de porci 8, iar fiecare dintre prietenii lui a fost numit: „Epicuri de grege porcus”

Dar când viața vine din bucuria inimii și bucuria din dulceață, atunci de unde depinde dulceața care încântă inima?

Văzătorul Platon explică: „Nu există mai dulce decât adevărul.” 10 Dar putem spune că adevărata dulceață trăiește numai în adevăr și că numai ea dă viață inimii noastre care stăpânește trupul. Și un anume înțelept nu s-a înșelat, punând limita între cei învățați și cei neînvățați, limita celor morți și a celor vii.

Pitagora, după ce a mușcat emblema triunghiului și văzând adevărul în ea, strigă de bucurie: „Am găsit-o! L-am găsit!”11

Se poate observa că viața trăiește atunci când gândul nostru, iubind adevărul, îi place să-și urmărească cărările și, întâlnindu-i ochii, triumfă și se bucură de această lumină nestingherită. Această lumină încântă bătrânețea lui Solon 12; iar el, chiar îmbătrânind, în fiecare zi mănâncă ceva din dulciurile mâncate de toată lumea, dar nu epuizat, încălzind și hrănind gândurile inimii, ca soarele de primăvară pentru fiecare făptură. Și la fel cum circulația corectă a sângelui la animale, și în ierburi - sucuri, dă naștere la bunăstarea corpului lor, tot așa gândurile adevărate luminează inima cu complezență. Și nu este de mirare că monumentele și notițele unor oameni aleși sunt intitulate cu o astfel de inscripție: „Viața și viața sunt numele râurilor”.

Viața înseamnă: a te naște, a fi hrănit, a crește și a scădea, iar viața este rodnicie, vegetativă din bobul de adevăr care a domnit în inimile lor. Și nu degeaba un prieten al adevărului – Cicero Cato13 a iubit la bătrânețe sărbătorile, dar dizolvate prin discuții înțelepte care saturează inima, conturând ceea ce nu se vede nicăieri, ci o frumoasă ipostază a adevărului, atrăgând toate simțurile și incantatoare.

De ce curge acest discurs? Mai mult, oamenii cu nume de familie înalte, nu numai în litigii, războaie, comerț, construcții de case, arte, ci și în primul punct, adică în gândurile despre Dumnezeu, trebuie să găsească adevărul, dar să reziste superstiției.

Este adevărat că globul pământesc nu poate exista fără bălți de mlaștină, fără lacuri moarte, fără zone joase putrede și de vale. Dar în astfel de locuri să se așeze broaștele și păsările înrudite, iar șoimii cu vulturi să se ridice în întinderea cerurilor curate, lăsând drojdie pentru răutatea neluminată.

Și așa, o inimă evlavioasă, între movilele îngrămădite ale ateismului violent și între mlaștinile ticăloase ale superstiției servil, ne deviând nici la dreapta, nici la stânga, curge direct spre muntele lui Dumnezeu și către casa zeului Iacov.

și Divinos Plato [divin Platon!.

Cuvântul este adevărat, că regele și judecătorul lui Israel și Dumnezeul creștin este Biblia.

Dar acest Dumnezeu al nostru, mai întâi asupra neamului evreiesc, apoi asupra neamului creștin, a adus nenumărate și groaznice inundații de superstiție.

Din superstiții, prostii, dispute, secte, vrăjmășii intestine și ciudate, s-au născut războaie manuale și verbale, temeri infantile și așa mai departe. Nimic nu este mai amar și mai ferm decât superstiția și nimic mai îndrăzneț decât furia aprinsă de o credință oarbă, dar cu

râvnă proastă, cu căldură când această echidna, preferând îndurării și dragostei minciunile absurde și insuficiente și uluită de sentimentul filantropiei, urmărește. fratele ei, respirând crima și sim își imaginează că serviciul îl aduce lui Dumnezeu.

Acest dragon cu șapte capete (Biblia), apele cascadelor amare ale colibei, și-au acoperit întregul glob de superstiție. Nu este nimic altceva decât cei fără minte, dar parcă ar fi realizat și protejat de Dumnezeu, înțelegere.

Ei spun superstiției: „Ascultă, prietene! Este cu neputință să se întâmple asta... Este contrar naturii... E ceva ascuns aici...” Dar strigă în viteză cu bilă că parcă zboară caii Ilyinei. Sub Elisei, fierul plutea, apele s-au despărțit, Iordanul s-a întors, soarele l-a prins pe Iosua, șerpii aveau o limbă omenească pe Adam... Iată! Sfârșitul lumii vine în curând... Dumnezeu știe, poate în anul următor 1777 stelele vor cădea pe pământ... Ce? Nu este posibil ca Lot să fi fost beat din vinul proaspăt stors? .. Să nu fie îmbătător pentru noi, dar de la Dumnezeu totul este posibil..."

După ce a băut această drojdie, superstiția este zbucium și prostii care vorbesc capre, declarând pe toți cei care nu sunt de acord cu el drept dușmani și eretici. Este mai bine să nu citești și să nu auzi, decât să citești fără ochi și fără urechi să auzi și să înveți degeaba. Copilă este această sofisticare, dezvăluind obrăznicia și neclintirea unei naturi binecuvântate, de parcă ar fi făcut cândva și undeva ceea ce acum nu face nicăieri și nu va face în viitor.

Tot ceea ce este mic, ceea ce este inutil și tot ceea ce este inutil este ceea ce nu este întotdeauna și oriunde posibil. Ceea ce este posibil și necesar, dar ceea ce este necesar și util este același și opus. Care este gloria și lauda de a face imposibilul?

Tot ceea ce este blocat de legea de natură binecuvântată este cu atât mai neprofitabil, cu atât mai imposibil, dar cu cât mai util, cu atât mai posibil. Prin urmare, binecuvântată este împărăția ei

iar acest cuvânt al lui Epicur respiră cu un gust minunat: „Mulțumesc naturii binecuvântate pentru că a făcut necesarul ușor, iar dificilul nu este necesar”.

A se răzvrăti împotriva tărâmului legilor sale - aceasta este nefericită insolență gigantică, iubind bariera, imposibilitatea și inutilitatea, iar adversarul se târăște.

Cum a putut natura binecuvântată însăși să se ridice la propria sa lege, din moment ce a ordonat fierului să se scufunde - și așa a fost?!

Lăsați astfel de gânduri absurde să aibă loc în mințile copilărești și josnice, nu în oamenii maturi și de rang înalt. Lăsați copiii să se împărtășească din această minciună și violență a lui Dumnezeu și apoi înainte de vreme, dar cei prevăzători să fie pregătiți pentru o masă

mai bună. Ei, nefiind părtași la această minciună și revoltă, s-ar putea să nu aprindă, ci să stingă torța tăcerii generale tremurătoare și a schismei rătăcitoare.

Nu este nimic mai dăunător decât ceea ce a fost construit pentru binele principal, dar a devenit corupt. Și nu există ulcer mai mortal pentru societate decât superstiția - o frunză pentru ipocriți, o mască pentru escroci, un zid pentru paraziți, incitați și incendiați detoum-urile.

A înfuriat pântecele cel mai milostiv al lui Tit, a făcut reparații pentru Ierusalim, a devastat Constantinopolul, a desfigurat străzile Parisului cu sânge frățesc, a înarmat fiul împotriva tatălui. Este mai bine pentru mine când oamenii spun că Plutarh nu a existat în lume, decât că a fost arogant, neclintit, fără milă și așa mai departe. Într-adevăr, superstiția se întristează dacă cineva se roagă cu el la prânz, și nu spre răsărit. Un altul este supărat că îl scufundă, altul este furios că toarnă apă peste persoana care este botezată. Unul blestemă cvasul, altul blestemă pâinea nedospită... Dar cine poate număra toată pânza de capete superstițioase? Ca și cum Dumnezeu ar fi un barbar, a fi dușmănător pentru un fleac.

În toate aceste prostii aleargă la patrona Bibliei lor, iar ea corupe cu cei încăpăţânaţi.

Biblia este o minciună, iar violența lui Dumnezeu nu înseamnă că ne învață minciuni, ci doar întipărite în minciuni urme și căi care conduc mintea târâtoare la adevărul cel mai înalt, deoarece această întrebare înseamnă: „Când mă vei duce în ei. limite?”, „Știți dacă modurile lor? (Iov 38).

Toată creația este o minciună instabilă și înșelătoare și toată creația este un câmp al urmelor lui Dumnezeu. În toți acești termeni falși, sau limite, pândește și apare, minte și reînvie

cel mai luminos adevăr se topește și un cuvânt despre el: „Adevărul a strălucit de pe pământ”, „Aurul acestei țări este bun”.

Și toate aceste urme, atât scrise, cât și exprimate în ea, vor fi completate de la Domnul, adevărul Domnului va pune capăt și existenței făpturilor inexistente. Iată ce înseamnă: „De la Dumnezeu totul este posibil”, adică după făpturi este gol și insuficient, dar după Dumnezeu este real și exact.

OMS? Dacă cineva nu este nebun sau cu febră, va spune: „Fierul plutește... De la Dumnezeu, totul este posibil...” Și ce fel de teologie ciudată este aceasta, dacă vorbește despre fier, nu despre Dumnezeu? Aceasta înseamnă: începe pentru sănătate și termină pentru pace, conform proverbului.

Totuși, va fi, când, în sfârșit, peste câmpul unei creaturi perisabile (fier sau aur, sau diamant), va apărea adevărul atotputernic împletit

cu fier de-a lungul coastelor sale, cu timpul prudentul nu se va opri și va spune: „Fierul va apărea” (Cartea Regilor).

Așa cum soarele strălucește pe vârful apelor și apele de deasupra lacului albastru și ca florile colorate revărsate peste un câmp de mătase în modele complicate, așa pe fața din Biblie a mulțimii împletite de nenumărate creaturi, ca mana. iar zăpada, la vremea ei, ochiul adevărului își dezvăluie veșnicia sa frumoasă. Iar despre acești țesători și țesători de cărți, precum Bețalel și ceilalți, întrebarea lui Dumnezeu tună lui Iov: „Cine a dat înțelepciune femeilor de țesut, sau viclenie de pete?” (cap. 38).

Aici autorii sunt numiți soții care au țesut suluri biblice din diverse pânze. Nu avem nevoie nici de Ilie. Dar această umbră se comportă cumva mai bine. Da, acolo scrie: „Înțelegi cum s-a ridicat Ilie?...”

Parcă apucând de ureche, poruncește să ghicească că în aceste minciuni, ca într-o coji, s-a închis sământa adevărului. Și băiatul înțelege și asta: „Ilie a fost luat de un vârtej...” Ce este asta? Răspuns: acesta este cuvântul lui Dumnezeu - nu uman și nu despre o persoană. Ilie este umbra lui: „Cel ce umblă pe aripa vântului”. Al cui car și cavalerie? Israel? În nici un caz! Carul lui Dumnezeu și cavaleria lui. Iacov, ca Ilie, este o umbră slabă a acesteia: „Te-a ridicat ca un vultur pe aripi și te-a adus la Sine”.

Acesta călărește pe toți, ca pe apostoli și pe îngerii săi, și nu este Simeonul lui, ci veșnicul Simeon și toți, ca zdrențele lui, poartă.

Apărând, adevărul în fața figurilor sale, parcă călare pe ele. Și ei, ridicându-se în mintea subtilă a unei zeități,

ca și cum ar fi fost luați de pe pământ și, ajungând la începutul lor cu Iordanul, apoi cad, ca frunzele după rod, în locul lor de odinioară, împreună cu David: „Slăbiți-mă, ca să mă odihnesc…”

Și aceasta este: „El va transforma trupul smereniei noastre”. Adevărul, prin ridicarea lui Ilie, îi va transforma pe toți. În acest port dorește sufletul lui David și în acest loc sigur intenționează, ca un căprior, să-și pună coarnele. – Cine-mi va da aripi?

Ajuns la același punct, revine din nou la nesemnificația sa. „Nici nu voi pleca înainte și nu voi merge la asta.”

Cel care disprețuiește adevărul biblic ascuns în minciuni s-a aplecat de partea ateilor, iar cel care trage vânturile și este saturat de minciuni este o superstiție, târându-se și mâncând murdărie cu șarpele. Acela este obrăzător și lent, iar acesta este prost și ticălos. Este mai nobil să disprețuiești decât să mesteci o cârpă lângă pâine nedospită. Dacă deschide cineva această ușă inițială: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”.

Poate fi inclus cu ușurință în aceste alte cărți ale mănăstirii. Se pare că această ușă este deschisă pentru toată lumea, dar această idee este infirmată de cuvântul lui Petru: „Căci aceasta este ascunsă de ei, precum au fost cerurile de la început”, adică, ceea ce înseamnă: „La început Dumnezeu a creat cer si pamânt." Aproape orice maximă aici nu este gustoasă, atâta timp cât mâna nu-și aplică puterea asupra ei, cu Daniel în vârful zidului și cu evanghelistul scris pe pământ. Și fiecare gând ticălos, ca un șarpe pe pământ, se târăște. Dar există în ea ochiul unui porumbel, privind deasupra apelor potopului la frumoasa ipostasă a adevărului. Într-un cuvânt, toate aceste gunoaie respiră pe Dumnezeu și veșnicie, iar spiritul lui Dumnezeu plutește peste toată această baltă și minciuni. În această mică carte, vă prezint experimente despre cum să pătrundem în mintea exactă a acestor cărți. Am scris-o, amuzant lenevia și alungând plictiseala, și o ofer nobilimii tale nu atât de curiozitate, cât de dragul de a mărturisi inima mea recunoscătoare pentru multele tale favoruri, ca niște ramuri dese de copaci, alinandu-mi lenea cu o umbră rece. , ca să pot spune și cu ciobanul Maropov: „Deus nobis haec otia faecit” 15.

Premilostiv Suveran,

Înălțimea Voastră, cel mai umil și mai îndatorat servitor, studentul Grigori Skovoroda

PRINCIPALELE ALE ACESTEI CARTE

"Cine eşti tu?" Iar Iisus le spune: „Început” (Evanghelia după Ioan, cap. 8).

„Bună înțelepciune... Văzând și mai mult soarele” (Înțelepciunea lui Solomon).

„Mânia bună este mai bună decât râsul. Și în răutatea feței, inima va fi mulțumită ”(Înțelepciunea lui Solomon).

„Începutul Sionului va fi dat…” (Isaia).

„Încercați Scripturile... Acea esență care mărturisește despre mine” (Evanghelia după Ioan).

„Nu judecați uitându-vă la chipuri...” (Evanghelia după Ioan, cap. 5).

Cuvânt către Dumnezeu.

„A te principium, tibí desinai”, adică: „Tu și de la tine vine începutul; îți aduce sfârșitul.”

INTRARE SAU PRIANDĂ

Pustnicul trăia într-o izolare adâncă 16. În fiecare zi, la răsăritul soarelui, se urca într-o grădină spațioasă. O pasăre frumoasă și prea liniștită locuia în grădină. S-a uitat curios la proprietățile minunate

ale acestei păsări, s-a distrat, a prins și astfel și-a petrecut timpul nesimțit. Pasărea, care stătea în mod deliberat aproape, s-a mâniat să-l prindă și părea să fie în mâinile lui de o mie de ori, dar nu a putut s-o prindă niciodată. „Nu-ți face griji pentru asta, prietene”, a spus pasărea, „pe care nu le poți prinde. Vei începe să mă prinzi pentru un secol ca să nu mă prinzi niciodată, ci doar să te distrezi. Într-o zi, un prieten de-al lui vine să-l viziteze. La salut, a urmat o conversație prietenoasă. „Spune-mi”, întreabă oaspetele, „cu ce te distrezi în deșertul tău dens? Aș muri de plictiseală în ea... „Dar pustnicul:” Spune-mi mai întâi, ce te distrează într-un cămin? Aș muri de tristețe în ea... "-" Trei izvoare ale distracției mele sunt, - a răspuns oaspetele, - 1) Redac fapte bune după puterea mea familiei mele și altora; 2) bunăstare bună a sănătății; 3) plăcerea conviețuirii prietenești... „-” Și eu, — spuse pustnicul, — am două distracții: o pasăre și un început. Întotdeauna prind o pasăre, dar nu o pot prinde niciodată. Am o mie și unu de noduri de mătase. Caut începutul în ele și nu pot dezlega niciodată...”

„Pentru mine, distracțiile tale”, spune oaspetele, „mi se par copilărești. Dar dacă sunt nevinovați și se aseamănă să te distreze, te iert. Și a lăsat un prieten cu un început amuzant.

Limita 1

APELUL PILDELOR LA DUMNEZEU, SAU LA ETERNITATE

Mistagogii divini, sau ghizii secreti, atribuie începutul numai lui Dumnezeu. Da, chiar așa este, dacă te uiți în jur... Începutul exact este acela care nu avea nimic înainte de sine. Și așa cum întreaga creație se naște și dispare, tot așa, desigur, ceva înainte a fost și rămâne după ea. Deci, nimic nu poate fi începutul și sfârșitul. Începutul și sfârșitul sunt la fel ca Dumnezeu, sau eternitatea. Nu există nimic înainte sau după el. Conține totul în adâncimile sale nelimitate. Și nu pentru ea nimic, căci ea este începutul și sfârșitul tuturor. Începutul și sfârșitul sunt, după ei, același. Și exact asta este, dacă te gândești bine. Eternitatea, care nu începe de la ea, și până la urmă spațiul rămas, se extinde chiar într-o asemenea măsură încât precede chiar totul-pe-totul. În ea, ca într-un inel: primul și ultimul punct sunt același și acolo unde a început, s-a terminat acolo.

La creaturile înseși, acest lucru se poate observa: că atunci când boabele vechi putrezesc pe câmp, din el iese verdeață nouă, iar decăderea vechiului este nașterea noului, astfel încât acolo unde este o cădere, este reînnoirea. prezent imediat, depunând mărturie despre construirea sa înțeleaptă și atotcuprinzătoare a lumii.

În tot felul de substanțe, pentru un privitor curios, această mamă cea mai milostivă, aproape palpabilă, dar neînțeleasă, este ca o pasăre tăcută, dar neprinsă.

Acest început adevărat trăiește peste tot. Prin urmare, nu este o parte și nu este alcătuită din părți, ci întreg și solid, apoi

indestructibil, nu trecător dintr-un loc în altul, ci unul, incomensurabil și de încredere. Și ca peste tot, așa este întotdeauna. Totul precede și se încheie, el însuși nici precedat, nici încheiat. Prin acest început, Așer, fiul lui Iacov, este binecuvântat. „Dumnezeu te va acoperi”.

Cel ce a văzut prin întunericul acestui început a fost numit printre iudei prooroc, a fost numit și preot, adică sfânt care vede și arată, și de aceea sfințitor omenesc. În unele locuri astfel de oameni erau numiți magicieni, sau magicieni, pe alocuri - caldeeni, gimnosofi 17; printre eleni - preoți, canapele, filozofi, ierofanți 18 și așa mai departe. Bine definit în această știință

a All-for-all; graece pampagne, universum.

demisionat din toate treburile lumeşti. Aceasta însemna dedicare lui Dumnezeu. Apoi au căutat liber începuturi în natură și în cărți.

Limita a 2-a

ÎN LUCRURI PE CARE PUTEȚI APRECIA ETERNITATEA

Supraveghetorii în toate figurile lor urcă la sursă, găsesc centrul și începutul. Și dacă cineva este un vânător sincer, poate observa în unele substanțe cea mai fină rază a acestui început minunat, pe care zorii dimineții o emit în întuneric.

Să aruncăm o privire (de exemplu) la peștele numit de romani remora, adică reținere. Ea, agățată de burta navei, cel mai repede îi reține dorința.

În timp ce se uită la pește, sufletul nu simte niciun gust. Iar când să pătrundă cu ochiul în principiul divin ascuns într-un pește mic, atunci inima găsește dulceața fagurelui găsit în leu de Samson. „Laringele lui este dulceață și totul este dorință.”

Este o chestiune de neînlocuit și insuficientă, astfel încât un pește, cu propria sa natură perisabilă, cu noroi, ar putea învinge și înfrâna viteza unei mașini atât de groaznice, dacă acel șef nu s-ar închide în întunericul ei perisabil: „A pus jos întunericul, secretul lui.”

Acesta este izvorul antipatiei și simpatiei a.

Să ne uităm la pământ și la ceea ce este în jurul nostru. Un șoarece animal mărunt, care s-a strecurat într-o trăsură pentru provizii de călătorie, râul frenetic al celor mai violenți bardoși duce la slăbiciune și epuizare. Uită-te la animalul slab - omul. El conduce urși și elefanți. Uită-te la mica cutie de busolă și la o mică parte a navei, la cârmă. El conduce cursul, iar ea arată drumul. O mică scânteie distruge zidurile orașului. Dintr-un bob mic vine un măr mare. Un zgomot ușor aerisit este un cuvânt emis din gură, dar adesea rănește de moarte, sau duce la curaj și însuflețește sufletul. O pasăre mică,

un cocoș, sperie un leu, iar un șoarece, un elefant. Un arc invizibil din compoziție mișcă întreaga mașină de ceas. Intangibil în busolă, punctul sursă sunt toate figurile și mașinile. O mașină de zece lire întoarce peste o sută de lire

și Αντιπαθής, συμπαθής - UpOTUBOCTpaCTHUÜ, SS Pasionat II; CO-pasiune, contrapasiune.

greutate. Filatura de paie sparge silex. O bucată de hârtie nesemnificativă a legilor civile conține cetățenia în tăcere. Bătrânețea paternă are sclavi puternici și fii violenți. Suveranul sănătății precare controlează ferocitatea fără cuvinte a poporului.

După trup, toate acestea nu sunt nimic, dar după natura ascunsă în sine, este puternică. „Duhul dă viață”. Acesta este un început minunat: în slăbiciune este putere, în stricăciune este nestricăciune și în fleacuri este măreție. Începe - se termină și se termină - începe; a naște - distruge, distruge - dă naștere; Vindecarea opusului la opus și înaintarea cu înțelepciune a ostilului către ostil, așa cum mărturisește cuvântul ascuțit al discipolilor filozofi: „Unius interitus es alterius generatio” - „Moartea unui lucru dă naștere unei alte creaturi”.

Limita 3

ÎNCEPUTUL ÎN TOATE SISTEMELE INTELIGENTEI MONDIALE

ȘI TOTUL ACEASTA, CUM ÎNTREMĂNĂMÂNTUL LUI, ÎNTREBĂRĂ; ESTE LUMEA ORIGINALA

Să privim acum această lume universală ca la casa plăcerii a eternului, ca la un paradis frumos din nenumărate grădini, ca o coroană de coroane sau o mașină alcătuită din mașini.

Și văd în el un singur început, deoarece există un singur centru și o busolă inteligentă în mulțimea lor.

Dar când acest început și acest centru sunt peste tot, iar împrejurimile lui nu sunt nicăieri, atunci văd două lumi în această lume întreagă, constituind o singură lume: lumea vizibilă și invizibilă, vie și moartă, întreagă și zdrobită. Acesta este o haină, și acela este un trup, acesta este o umbră și acela este un copac; acesta este o substanță, iar acela este o ipostază, adică o bază care conține murdărie materială, deoarece desenul își păstrează vopseaua.

Astfel, pacea în lume este veșnicie în decădere, viață în moarte, revoltă în somn, lumină în întuneric, adevăr în minciună, bucurie în plâns, speranță în deznădejde.

În acest loc întâlnesc cuvântul filosofic al lui Platonov 19 într-o asemenea forță: „Melodia nu este privită ca o simplă acuratețe”. Nisi quod τζρίς teneat, adică cu excepția unui singur lucru care poate fi

prins cu pumnul și unul tangibil poate fi prins într-un pumn. Dacă îmi spui că această lume exterioară se va sfârși în unele locuri și vremuri, având o limită stabilită pentru sine, și eu spun că se va sfârși, adică începe.

Vedeți că într-un loc granița este și ușa care deschide câmpul de noi spații, iar apoi puiul este conceput când oul se strică.

Și astfel totul merge întotdeauna la infinit. Tot ceea ce împlinește începutul și această lume, fiind umbra ei, nu are granițe. El este mereu și peste tot la începutul lui, ca o umbră la un măr. Singura diferență este că pomul vieții stă și rămâne, în timp ce umbra se micșorează: acum trece, acum se naște, acum dispare și nu este nimic.

Materia aeterna $°.

Limita a 4-a

Iată mai multe semne, arme și sigilii, care formează în secret un început de munte.

Acest singur început, ca cap al înțelepciunii, a fost înfățișat de filozofi în diferite secole și popoare cu diferite figuri și monumente, de exemplu, un inel, o minge, un soare, un ochi ... Și ca un inel, deci un inel , o grivnă, o coroană etc., sunt aceeași imagine.

Mingea este urmată de stele, planete, fructe, cereale, copac, paradis și așa mai departe. În spatele soarelui - dimineața, lumină, zi, foc, rază, fulger, strălucire, pietre scumpe, aur, flori frumoase și parfumate și așa mai departe. Un curcubeu frumos strălucitor este, de asemenea, luat în imagine. Zoroastru 21 a înfățișat soarele cu acest cântec: „Auzi, binecuvântat, atotvăzătorul având un ochi veșnic!”

Prin urmare, vechii perși se închină soarelui, iar duminica este numită ziua soarelui, adică ziua Domnului.

Monumentul ochiului a oferit un motiv pentru a portretiza oameni, animale, vite, păsări, pești și reptile. De aici și cazul idolatriei. Vilenia, văzând pe locuri cinstite figurile scrise sau sculptate de făpturi și neatingând prin această dumnezeire la cele formate în secret, orbește, ca o ancoră a mântuirii ei, s-a apucat de un baldachin neînsemnat de imagini și s-a scufundat în el. De aici și adorarea decăderii umane pentru alte animale. De aici cărțile absurde, absurde, schismele, amăgirile și cel mai contagios ulcer, mai rău decât ateismul - superstiția. Este la fel ca idolatria. Ceea ce cineva crede și spera, atunci onorează. Cel superstițios îl crede pe superstițioși, idolarul îl cinstește pe cel gol.

Dar figura fiecărei făpturi este un pustiu nesfânt, dacă un sfânt nu se sfințește prin întruparea și îngrădirea sa. „Idolul nu este nimic”.

Un idol, o figură, o imagine este la fel și nimic nu este la fel. Iluminații au înfățișat și o sursă, iar după aceea apă, rouă, ceață, zăpadă, gheață, brumă și altele.

Și inima este luată în imagine ca rădăcină a vieții și sălaș al focului și al iubirii. Și un munte de piatră stând în mijlocul mării, și după aceasta o insulă, un port, uscat sau pământ întărit și așa mai departe. Printre imagini se numără aripile unui vultur. Ei, ridicând până jos corpul păsării înclinate, par de natură excelentă.

Iar șarpele, ținându-și coada în gură, umbrește acel început infinit și sfârșitul fără început, început, sfârșit, sfârșit, început. Dar există un nenumărat mister-nyp întuneric al divinației divine.

Limită 5-p

ÎN ACEST ÎNCEPUT, ÎNTREAGĂ BIBLIA ESTE APROBĂ

Acest început adevărat și unificat este sămânța și rodul, centrul și refugiul, începutul și sfârșitul tuturor cărților evreiești. „La început a fost cuvântul”. Adică: cuvântul întregii Biblii a fost creat prin faptul că a fost singurul monument al începutului.

„La început a fost cuvântul”. Și pentru ca să nu existe nicio îndoială că acest început nu este ticălos, ci înalt, adevărat și unic, pentru aceasta este scris cu totul: „Și cuvântul a fost pentru Dumnezeu”.

Când a fost făcută pentru Dumnezeu și pentru Dumnezeu, atunci această carte care respira Dumnezeu a devenit însăși Dumnezeu. „Și Dumnezeu era cuvântul”, deoarece o cambie sau o bancnotă a devenit o monedă, iar un legământ o comoară. Acest cuvânt a fost făcut lui Dumnezeu din cele mai vechi timpuri. „Aceasta a fost din timpuri imemoriale pentru Dumnezeu”. Ar trebui să citească astfel: „Acesta a fost de la început pentru Dumnezeu, adică cuvântul (acest λόγος)”. Totul în ea este creat de Dumnezeu și nu există nimic care să curgă către Dumnezeu. „Totul a fost așa...” Și așa cum imperialul este ascuns într-o cambie neînsemnată, tot așa în baldachinul perisabil și muritor al acestor cărți și în întunericul imaginilor zace cel mai pur, mai luminos și mai viu. „A fost viață în asta” și așa mai departe.

Limita a 6-a

BIBLIA ESTE O MICĂ LUME, SAU LUME ASEMĂNĂ DE DUMNEZEU. UNIVERSUL CONTACTĂ UNA DINTRE CREATURILE EI, NU MARE, ALE LUMII OBBINUTE

Moise, gelos pe preoții egipteni, a adunat făpturile cerești și pământești într-un singur volum și, dând familiei evlavioșilor săi strămoși, a orbit cartea Genezei, adică universul... Acest lucru m-a făcut să cred că lumea a fost creată la 7000. cu ani în urmă.

Prin conac lumea se referă la creaturi. Suntem în ea, dar oh, trăiește în noi. Dar lumea mozaică, simbolică, misterioasă este o carte. Nu atinge în niciun fel lumea conacului, ci doar cu urmele creaturilor adunate din ea ne îndrumă către principiul veșnic, doar ca o săgeată magnetică, privind firmamentul ei etern.

Și aceasta nu este înțelepciunea foarte necesară pentru a ști dacă o culoare a fost creată mai întâi sau s-a născut o ciupercă? ..

În acest sens, chiar începutul cărții ne protejează. „La început Dumnezeu a făcut cerul și pământul". Ei spun că în ebraică se află astfel: „La început Dumnezeu a creat". Și pentru a înțelege acest lucru despre carte, este scris: „Eu sunt Gimmel, ke sunt un Garets", cu alte cuvinte: „Acesta este cerul și acest pământ". Acest discurs nu s-a lipit de lumea universală. Dacă se găsește doar pământul, așa cum se credea anterior, se spune în mod nepotrivit: „Acest pământ, acest soare" 23.

Dar dacă nu există un număr de lumi locuite, așa cum au început să gândească acum, și iată o prostie absurdă: „Acesta este cerul!..." Și cine a creat cealaltă, a zecea, a suta, a miilea? Desigur, mașina fiecărei lumi are propriul cer, cu planete plutind în ea. Pentru asta a fost creată această carte a universului! „Cerurile vor spune slava lui Dumnezeu..." Nu există nici un cuvânt în ea, nici un cuvânt, astfel încât să nu sufle Evanghelia celor veșnice. În tot acest pământ (terminus - un semn) și în toate capetele acestui univers, difuzarea celui mai milostiv început iese și este pământul promis. „Nu esența vorbirii, nici un cuvânt..." și așa mai departe.

La începutul lui Dumnezeu, Eternul a întemeiat aceste făpturi cerești și pământești, adunate în această carte numai pentru el. „La început Dumnezeu a făcut cerul și pământul". Această mizerie și ticălosul figurilor perisabile este târât urât și dezordonat, fără înfățișare, fără bunătate. „Pământul era invizibil și neașezat".

Și abisul adânc al confluenței mării a întunericului lor de înțelegere incomodă este acoperit. „Și întunericul în vârful prăpastiei". Și spiritul lui Dumnezeu se repezi peste această stricăciune mlăștinoasă, ca un chivot deasupra apei lumii. El luminează acest întuneric ca un fulger către univers, coboară pe el ca un porumbel, îl încălzește ca un kokosh 24, își acoperă cuibul de tufă ca un vultur și cu aripile ei ridică firea noastră neînsemnată spre cerească și se transformă. „Și duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apei".

În urma acestei prefațe a lui Moise, începe creația de făpturi, crearea unui baldachin, săvârșirea minunilor lui Dumnezeu, începe fabrica figurilor sale. „Și Dumnezeu spune: Văd prin întunericul veșnicului...

principiul esențial și mă închin slujitor în fața lui. Îi aud tunetul secret în mine. „Și Dumnezeu zice: Ascultă, Moise! Lasă lumina soarelui

să fie figura mea! Ea își va arăta cu degetul spre adevărul meu, strălucind în natura ta perisabilă, incredibilă pentru muritori.

"Să fie lumină!" Și așa, deodată lumina soarelui a pus strălucirea slavei lui Dumnezeu și chipul ipostasului său, iar decăderea acestui luminar a devenit soarele adevărului și satul adevărului, de îndată ce cel veșnic și-a pus cel veșnic. sat la soare.

Aceasta este creația directă a celor puternici! dar - a face o minune din nimic, acuratețea din baldachin, a da murdăriei o ipostază și decăderea ticăloasă - măreție.

Toate lucrările lui sunt în credință, credință în adevăr, adevăr în veșnicie, veșnicie în nestricăciune, nestricăciune la început, început în Dumnezeu. „Și a fost lumină”.

Atotputernicul a privit această faptă bună cu ochiul său bun. El, dispreţuindu-ne lumina, subţireria ticăloasă care îndură Occidentul, nu se uită decât la lumina lui non-seară, care s-a aşezat în soarele material şi pleacă din baldachinul ei pentru iubitorii săi, ca un mire din palatul său. Și Dumnezeu a văzut lumina ca fiind bună.

Și pentru ca din două naturi monocomponente să nu urmeze un amestec, ci idolatrie din ea, creatorul s-a împărțit între lumina slavei sale și între întunericul decăderii noastre, între adevăr și între baldachinul formator: „II Dumnezeu a despărțit între lumina si..."

Și a numit lumina adevărului zi și întunericul ca fânul noapte. „Și Dumnezeu a numit lumina — zi...” Dar pentru ca discordia să nu mai urmeze, sfâșiind cele două naturi conjugate, ea este făcută din întuneric și lumină, din zi și din noapte, din seară și din dimineață, „o singură zi. ." Aceasta este lumea lui Dumnezeu! O vară de bucurie și bucurie, un timp dornic, ziua Domnului. Unul este într-o mie de ani și 1000 de ani în el.

Domnul a creat această zi din naturi urâte: din cele rele și cele bune, din cele stricăcioase și cele nestricăcioase, din foame și din sațietate, din plâns și bucurie într-o unire fără pată.

Între apa joasă și cea cerească, deopotrivă despărțitoare și care leagă, firmamentul etern este întărit. Iar creatorul vede toate acestea ca pe bune, nu ca pe rele.

și Quid est techna poetica? Facere ex malo bonus. Quis bonus..?

Caro nihil... 25

În această primă zi au apărut 6 figuri: întuneric, lumină, noapte, zi, seară, dimineață.

Din acele figuri ale simbolurilor 3: întuneric și lumină, noapte și zi, seara și dimineața.

Simbolul este format din figuri de doi sau trei, adică decăderea și eternitatea. Aici-τo privește cererea lui Dumnezeu către Iov: „În ce pământ se așează lumina?” „Care este locul întunericului?” De exemplu: seara și dimineața; apă, firmament și nor; mare si uscat.

Seara este casa decăderii, iar dimineața este orașul eternității. „Seara se va potoli plânsul, dar dimineața va veni bucuria.”

Întunericul și moartea erau cuprinse în apă și în mare, iar lumina și viața erau infuzate pe pământ, pe cer și în nor.

— Când e furia ta în râuri? „Slavia Lui este deasupra cerurilor”.

Limita a 7-a

DESPRE SIMBOLURI SAU IMAGINI.

CUM AU FOST NUMATI DE ELINE? CE SUNT NUMITE ÎN BIBLIE?

Astfel de figuri, care conțin o putere secretă, sunt numite de la filozofii eleni: emblemata, hierogly-phica.

Și în Biblie se numesc: minuni, semne, poteci, urme, sen, zid, ușă, fereastră, imagine, limită, pecete, vas, loc, casă, oraș, tron, cal, heruvim, car și așa mai departe. Ei sunt vite, fiare, păsări, curate și necurate, iar Biblia este chivotul și raiul lui Dumnezeu, pentru a spune simplu, o menajerie.

„Domnul Dumnezeu a sădit paradisul în Edeim, la răsărit”.

Aici am inclus și o persoană în număr. Ar trebui să ridici cu atenție privirea când citești aici: halat, blană, pânză de sac, giulgii, iesle, cutie, coș, cuib, gaură, despicatură, peșteră, sicriu, șanț, temniță, legături, plasă, gard de vaci, cabină și altele asemenea .

„Ce bune sunt casele tale, Iacob, și adăposturile tale, Israel!...” De asemenea, când este desenată o figură circulară, rotundă, sferică, ce este un inel, pâine, o monedă etc., sau struguri și grădină fructe cu ramuri si seminte etc. Arata vesel! De exemplu, când frumoasa femeie Abigail i-a adus lui David, printre altele, 200 de pâini, un coș cu struguri și 200 de mănunchiuri de smochine. „Cel care își leagă mânzul de viță”. „Tu și sămânța ta...”

Acesta este stilul natural al Bibliei! Ipocrizia istorică sau morală de a țese figuri și simboluri în așa fel încât un lucru să fie pe față, iar celălalt să fie în inimă. Fața este ca o coajă, dar inima este cereale, iar spe înseamnă: „Benjamin este un lup, un prădător mănâncă devreme și, de asemenea, dă mâncare seara”.

Și nu este de mirare că tot Israelul bate mapna în mortare. Mana înseamnă ceva? Adică, un miracol, iar un miracol este o imagine sau o figură.

Vorbirea despre figuri în sine respiră divinație cu întuneric, iar cel mai scurt basm cuprinde în nodul său un monument al celei mai dulce veșnicii; ca o crustă de bob, și sidef este o perlă și, ca o lupă, lumina soarelui își eliberează toată caracterul pământesc. De exemplu.

11 redel 8th

PRIMA EXPERIENȚĂ DE TESTARE A PUTEREA URMĂTORULUI CUVÂNTUL:

„GRAȘI ȘI PĂMÂNTUL AU FOST TERMINAT...”

Sub această viziune istorică, a fost închis același lucru ca și sub cel: „La început Dumnezeu a creat...” Împlinirea, vârful, sfârșitul și începutul sunt aceleași. Iacov, binecuvântarea, adică făcându-l pe Iosif figura lui Dumnezeu, transferă în vârful capului său puterea, veșnicia dealurilor sau vârfurilor munților care se formează care apar de sub potop. Moise face la fel? „Din vârful munților de la început și din vârful dealurilor veșnice, este țara lui Iosif”, spune Moise. Iacov se înclină și el în vârful toiagului lui Iosif. David își amintește și de vârful părului... Dar toate acestea: „Eram epuizat – ai făcut-o”.

Vârfurile munților, părul capetelor, razele zorilor și ale soarelui - toate acestea nu sunt nimic. Dar aceste figuri curg către etern, atrase de puterea lui, așa cum îi spune cererea lui Iov: „Vei atrage steaua serii după părul ei?” El singur este perfecțiunea și sfârșitul luminarilor și semnelor. „Lasă soarele să răsară! Și soarele și luna au devenit. „Până când a venit, a stat în vârf... Iată acum!”

„Cerurile și pământul și toate podoabele lor s-au terminat”. Mântuitorul, pe moarte, ultimul a scos un strigăt: „Săvârșește elanul”, adică această poveste cu moralizare a fost creată la început: adică în Dumnezeu, tatăl meu. „La început a fost cuvântul”. Și toate acestea merg la punctul etern, în ceea ce privește desăvârșirea lui. Toate acestea

și Manna? Quidnam hoc? Sa vad ce? Un miracol, dar cum rămâne cu primăvara lui? În slavă, un miracol este unul vechi.

acum complet terminat. „Cerul și pământul s-au terminat”.

Acesta nu este al nostru și nu depinde de noi. timpul și lucrarea și slava lui Dumnezeu. „Dumnezeu și-a făcut lucrarea în a șasea zi”.

Când întreaga lume simbolică este aranjată într-un flux spre centrul divin, se poate spune: „Cerul și pământul s-au terminat”. Și când întreaga creație a ajuns deja la punctul și se odihnește, merită să spunem: „S-a făcut”.

Aşa cum tulpina dispare când un bob de grâu este copt, sau, mai adevărat, se ascunde în bob, tot aşa orice moarte figurativă, ajunsă la refugiu, fiind jertfită de viaţă, este exterminată. Asa intreaba iubita, fiind figura lui. „Slăbiți-mă ca să mă pot odihni...” „Mi-au dispărut ochii...” „Cine îmi va da aripi?”

De aici și cuvintele profeților: „stelele sunt umflate”; „soarele va păli”; „Cerul se va rostogoli ca un sul” și așa mai departe - a dat motive de a crede că lumea conacului va pieri într-o zi.

În trupul lui Hristos murind pe cruce, toate prostiile istorice moare, iar acest glas este emis cu vrednicie: „S-a făcut”.

Atunci soarele se va întuneca, întregul văl figurativ va fi rupt și dimineața învierii universale și supreme va răsări.

„Iarna a trecut, ploaia a plecat... au apărut flori pe pământ. A venit vremea tăierii strugurilor.” "Este gata."

Al doilea exemplu.

Secțiunea 9

PUTEREA CUVINTULUI URMĂTOR ESTE TESTĂ: „EL RESULTE ÎN A ŞAPTEA ZI DE TOATE LUCRĂRILE LUI”

Iată prostii istorice întâlnite cu o față amuzantă! Prostia se mulțumește cu asta, dar cei înțelepți înșiși, nefiind văzut până la capăt, sunt ispitiți. În afară de numerar, nu este nimic absurd aici, totul este simplu pentru cei care înțeleg. Este simplu de spus: Dumnezeu, după ce a făcut din slava figurilor Sale în toată creația, a făcut din ziua Sabatului un portret deosebit.

Ca un leu în patul său, astfel puterea sa formată se află în figură. Aceasta înseamnă ἐμβλημα, emblema a. II nu este scris despre stricăciune: „S-a culcat, s-a odihnit ca un leu”. „Iacov și-a pus picioarele pe un pat și a murit”. „L-au îngropat într-o peșteră mare pe care a găsit-o Avraam”.

şi Emvlpma. adică vkidka, vmetka, inserție. Injectio, iiisertio tanquam. Praetiosi lapilli in loculum sive osiiish annuii26,

Amintiți-vă de satul sângelui, adică toată decăderea figurată. Dar nu uita: „În ce pământ locuiește lumina! Care este locul întunericului? Și sâmbătă este cea mai frumoasă și mai strălucitoare cameră de odihnă dintre toate figurile pure. Dumnezeu să binecuvânteze ziua a 7-a.

Și nu este de mirare: din toate faptele sale a ales această mănăstire. Ziua este alcătuită din întuneric și lumină. Ambele părți, și mai des lumina se numește zi. Dar sursa și centrul luminii este soarele.

Această creatură cea mai nobilă și cea mai frumoasă din lume este cea care are un ochi în corp. — Și-a pus satul la soare. Ziua este o miză mică 27, care se transformă în 24 de ore. Face cercuri de secole și mii de ani, ca o singură formă - milioane de monede. Alergarea egală și exemplară se întoarce în toate zilele. Și timpul, măsura și mișcarea sunt similare.

La fel ca ziua a șaptea, tot așa și a cincizecea sâmbătă, care încheie săptămâna, este odihna, sfântă Domnului, iar al cincizecilea an este vara lui plină de bucurie (jubilaeus). Așadar, sâmbăta este o sărbătoare, adică liniștea odăilor și sălașul lăcașurilor lui Dumnezeu, întrucât cântecul cântărilor este simbolul principal și simbolic care compară decăderea cu veșnicia, dar să ne amintim de nestricăciune. „Să fie lumină și a fost lumină”.

Întunericul și seara lui aduc în minte plânsul oricărei stricăciuni, iar dimineața și soarele luminos propovăduiesc cu voce tare bucuria strălucirii slavei veșnice. „Cerurile vor spune slava lui Dumnezeu...”

„Zi de zi, cuvântul vărsă, iar noaptea nopții vestește mintea.” Și a fost seară și a fost dimineață - zi...

Fiecare zi a acestei săptămâni figurative, având soare, este sâmbăta și odihna lui Dumnezeu. „Foarte devreme, într-un Sabat, au venit la mormânt când a strălucit soarele.” Soarele a strălucit foarte devreme... În exterior există prostii, dar în Dumnezeu există posibilul și la fel. „Mi-a dat dimineața”. — Adevărul tău este ca la prânz. „Unde te odihnești? La pranz."

Dacă cineva dintr-una dintre aceste sâmbăte strălucitoare de sâmbătă vede mirele care se ridică, acesta poate, de asemenea, să suge cel mai dulce fagure și mustață eternitate din alte sfarcuri figurative. „V-ați lăsat prizonierii să iasă din șanț...” „S-au deschis mormintele”.

II redel 10

DESPRE LUMANAREA ZAHARIEVSKY

Această coroană a eternității cu șapte numere, după ce l-a văzut pe Zaharia prin văl, aude de la Dumnezeu: „Aceștia sunt șapte ochi ai Domnului”. Șapte într-o săptămână de sori și un soare. sapte ochi

eternitate și un ochi nedormit. Zaharia aseamănă săptămâna aceasta cu un sfeșnic cu șapte lămpi: „Am văzut tot acest sfeșnic de aur”.

El a căutat, dar cu Dumnezeu ce înseamnă asta? Și a descoperit că toate aceste gânduri, săgeata este încordată numai în centrul eternității, disprețuind toată murdăria elementară. „Acest cuvânt al Domnului nu este în mare putere, nici în putere, ci în duh”, spune Domnul.

Acest sfeșnic de lumină solară luminează ieșirile și intrările în această carte imprimată, iar acest ochi cu șapte ochi păstrează

întreaga casă intactă până acum. „Țara Domnului...” Acest ochi este deschis peste toată această țară a lui cu încărcătura ei. Acești șapte ochi ai Domnului sunt cei care privesc peste tot pământul.

Și nu este de mirare că Ezechiel vede în jurul lui animale înaripate și roțile lor ochi plantați. S-a spus deja că Biblia este o lume simbolică și o menajerie a lui Dumnezeu, iar oamenii, vitele, fiarele și păsările sunt figuri și heruvimi 28, adică căruțe care poartă comoara eternității.

El îi cere lui Ezechia, care stă pe heruvimi, să-și salveze fecioara nestricăcioasă - Biblia de ocara și îi cere descoperiri din ochii lui în ea: „Deschide, Doamne, ochii tăi și vezi”. Iată ce întreabă și Solomon: „Lasă-ți ochii să fie deschiși spre templu ziua și noaptea”. Apoi nu se deschid ziua, ci doar noaptea, când umbra și silueta se clătesc doar. Ele sunt revelate lui Beniamin și fraților săi.

„Privindu-se cu ochii, Joseph l-a văzut pe Beniamin.” Dar Beniamin, după seară, și încă mănâncă devreme.

„Vor tânji după seară...” „Îmi voi întoarce ochii de la tine.” „Efectuat dimineața...”

Deschis lui Zaheu: „Isus a văzut...” Deschis lui David: „În lumina aceea vom vedea lumină”. Dar chiar și acesta L-a văzut pe Dumnezeu în cele șapte zile. – Te-am lăudat toată ziua. Îi deschid lui Solomon: „Ochii tăi sunt ca porumbeii”. Dar chiar și acesta strigă că sub soare este sărăcie și muncă și nu există vești amuzante, în afară de cel care se odihnește la soare. „În timp ce ziua respiră...” „Unde te odihnești? "La pranz." "Arată-mi aspectul tău..."

În toate acestea, așa cum sunt cuprinse în ele, așa se deschid ochii veșnici. Și fără aceasta sunt bolnavi, șchiopi și orbi. „Atunci șchiopul ca un căprior va sări în sus...” „Ochii Domnului sunt înalți, dar omul este smerit”.

Ei sunt numiți apoi poporul lui Dumnezeu, iar Moise îi va binecuvânta pe fiii lui Iacov astfel: „Toți cei sfințiți sub mâinile voastre și aceștia sunt sub voi.” Sunt bărbați pi și tauri și lei și vulturi, luând locul figurilor egiptene numite hieroglyphica.

„Fiul leilor Iuda, ochii săi veseli...”

„Tinerețea originală – bunătatea lui”. „Vulturul urcă la comanda ta?” „Te-am ridicat ca un vultur pe aripi și te-am adus la mine”. „Ochii tăi sunt asupra mea...” (Iov).

De aceea, Ezechiel reprezintă aceste animale herubice ca înaripate, patru picioare, cu mulți ochi, purtând roți cu mulți ochi. „În locul lui, dacă ai văzut începutul unuia, l-au urmat!” Ca în ochii lor un ochi înalt. mărul veșniciei, iar în lumină este lumină adevărată și în noul soare era soarele. – De parcă ar fi o ţăruşă în roată. El vede

printre aceste animale lumânări aprinse lui Zahariev. Se știe că anticii numeau soarele o lumânare, o lampă și un ochi al lumii, iar o persoană este o lume mică. „S-a odihnit în ziua a șaptea”.

Limita 11 DESPRE VISELE FARAONULUI

Această săptămână de sâmbăte vesele, apărând în diverse haine, apare și sub masca a șapte spiculețe văzute în vis lui Faraon și a șapte vaci 2c.

Iosif însuși interpretează acest lucru: „Șapte ani sunt esența”. Asemenea Sabatului, deci al 50-lea an este camera celor mai înalte. Și puteți ghici din asta că toate urechile, precum cele șapte lămpi ale lui Zahariev, provin dintr-o tulpină, care nu se vede în lumea noastră.

Nu sunt soarele și urechea la fel?.. De ce sunt necesare portofelele dacă conțin același aur? „Orice carne este fân și totul devine dărăpănat ca o haină, dar gândurile lui Dumnezeu în ei sunt aceleași.” Când soarele strălucește, vinul se bucură și pâinea se întărește, atunci diferența nu este mare. Discursul lui David despre lumină interferează cu grâul, vinul și uleiul. „Era faimos pentru noi și altele”.

Mi se pare că visul faraonilor înseamnă noaptea și umbra luate de la preoții egipteni și golite de aceste figuri venerate de ei, în interiorul cărora ochiul israelian al gândirii veșnice a văzut-o și a furat-o în folosul său. „Există un singur vis al faraonilor”. Există un singur întuneric egiptean în aceste cuvinte, dar puterea lui Dumnezeu este în ele. „Cât de adevărat va fi cuvântul care este de la Dumnezeu”. Apoi visul se repetă. Unul este al lui, celălalt este o ureche

divin. „Și a fost seară și a fost dimineață...” Apostolii au sfâșiat și au frecat spicele de porumb sâmbătă. Sabatul i-a ajutat și fără el s-ar fi întâlnit cu ceea ce a primit sfinxul evreu - puternicul prinț Iefap al tuturor efraimiților 30. El i-a ucis pe toți, care nu au rezolvat această problemă: „Spune urechii (shibolet - în ebraică)" A. Și nu puteau să spună. „Și i-a luat și i-a înjunghiat”. Moartea, foamea, otrava și urâțenia sunt Biblia, care s-a rătăcit de la început.

Se vede că efraimiții nu s-au gândit la primele zile și la anii veșnici cu David, iar cu apostolii nu s-au gândit la Sabat. Nu le-a trecut prin cap să ghicească că fiecare plantă în a treia zi, iar ziua a fost creată pentru prima dată. Există un port pentru orice... Sâmbăta este ziua ei și soarele dă putere, hotărâre și Sabatul tuturor. Și este mai adevărat să spunem: mărul soarelui este un mic soare situat în soare.

În această cea mai strălucitoare dintre camerele sale, odihnindu-se, frumosul nostru Iosif (apendice) sistemului său figurat, soarele răsărit și apus pentru ochii lumii, iarba care crește și se ofilește, se aplică toată carnea, lumina, simțul și gustul, reînnoind fața figurilor și el însuși pentru toată laudele sale aplicate. Este necesar doar să-l chemați din toată duritatea, să-i tăiați razele care ard

părul, să îndepărtați lumina care îl îmbracă și să trimiteți toate zdrențele spre vest. Atunci numai Domnul va rămâne și va urca. „S-a culcat, s-a odihnit...” „S-a odihnit în ziua a șaptea”.

Limita 12 DESPRE SACRIFICUL LUI AVRAHAM

Această figură bogată și magnifică a soarelui este un sacrificiu gras pentru Dumnezeu. Șapte sâmbătă, șapte vaci, subțirerea pașei, dar grăsimea lui Dumnezeu. Seara noastră flămândă și dimineața lui este plină. Grăsimea este aceeași ca în lămpile cu ulei ale lui Zakhariev: atât iluminatoare, cât și sățioase. „Ia-mi o junincă de trei ani”, îi poruncește Dumnezeu lui Avraam. Ridicând jertfa în mintea începutului și împărțind figura în umbră și adevăr, el vede că soarele nu este altceva decât un cuptor, fumegând cu un fum neputincios înmiresmat * b. Apoi, soarele, după ce s-a arătat a fi format, a căzut ca o coajă în apusul său; iar Avraam a auzit

a Nu vorbi, ci un sibolet, pentru aceasta au pierit (Cartea Judecătorilor).

b Uite! Ce înseamnă adevărata Sodoma și Ierihon? Conform vorbirilor goale, Jericho înseamnă parfum.

în Uite: „Soarele a căzut. Soția lui Lot s-a întors” (la fel).

s-a ghemuit, văzând că la locul decăderii separate s-au adăugat gânduri noi, gânduri eterne. „Să se înmulțească păsările pe pământ”. Apoi a auzit porumbelul acela. „Glasul porumbelului se aude în țara noastră”.

A văzut un porumbel din corabie, privind deasupra apelor potopului, și i s-a spus că această sămânță concepută în inima eternității sale se va transforma în decăderea unor figuri păgâne, devorate de ele, și va călca pe toți ca un ticălos, dar că el însuși va da judecată și hotărâre acestei limbi copleșitoare și că această sămânță va moșteni toată pământul lor, luând totul de la Nilul egiptean fără gust până la fructele Eufratului. De la aceste vaci oferă unt și lapte celor mai dragi oaspeți și un vițel. Toate aceste juninci curate ale lui Dumnezeu au un singur fiu, dar el este mereu tânăr și frumos. „S-a odihnit în ziua a șaptea”.

Limita 13 PE ȘAPTE PÂINI

Cele șapte pâini se uită și ele aici. Dintre aceste pâini, doi călători mănâncă una: Luca și Cleopa, slăviți în ochii lui, dar pe calea Sabatului; Sâmbăta este atât calea, cât și gustul, atât pentru călători, cât și pentru pâini. Cine le-a frânt atât de tare fiecare pâine de piatră? .. Acela este cine!

El a făcut sărbătoare timp de șapte zile, a deschis ghicitul în ziua a șaptea, a ars aria și spicele filistenilor, a înălțat porțile orașului spre munte, a sfâșiat leul în bucăți, a adormit și a răsărit din somn... Soarele a fost deja așezat, nu era nimic de tăiat și tăiat cu

fierul de călcat. „Fierul nu se va ridica...” A mai rămas doar un măr al soarelui. Soarele... Iată soluția ghicirii. Samson înseamnă „soare”. „Și-au deschis ochii...” Soarele binecuvântat se odihnește în ziua a șaptea, răsare în a treia, arde orice putrezire, distruge zidurile străine, deschide sicrie, deschide ochii, frânge pâinea, îi umple pe toți oamenii cinstiți cu gustul veșniciei. . „Ochii tuturor se uită la tine și le oferi mâncare la momentul potrivit.”

Toată această rudenie, purtând ochi asemănători lui dumnezei, luând de la ultimul apostol până la Adam, vorbește cu Iov: „Ochii tăi sunt ațintiți asupra mea și eu nu sunt la asta” a.

iar Amplias nici măcar nu este asta. Id est umbra sumet figura: amplius nihilum. Sol est pascha; al ergo sum - solis sol: umbra, umbrae, seu antipascha, id est viceumbra, vicefigura, antitypus ?oa.

Numărul celor care mănâncă aceste pâini este de 4 000 sau 5 000. Pentru că toată puterea Domnului iese din Egipt în 430 de ani, iar această sumă este formată din 7, iar o săptămână este de 40, 400 sau 4 000 în plus. Apoi se scrie: „Ca 4000”, ♦Ca 5000...” Iar a patra și a șaptea generație sunt adesea menționate: „În a patra generație se vor întoarce”. Și cum ei sunt vicefigura săptămânii, așa se aplică tuturor și fiecăruia dintre ei: „De șase ori de necazuri te va salva, în a șaptea răul nu te va atinge”. Cu alte cuvinte: el va satura dimineața, se va înmulți și va adăuga grâu, vin și ulei. Și i-a dat lui Iov șapte fii și trei fiice: Casia, Cornul abundenței și Ziua. „S-a odihnit în ziua a șaptea”.

Limita 14

DESPRE Giulgiul PENTRU PETER

O săptămână luminoasă de dormit este un covor spațios care găzduiește toate animalele cu patru picioare, și păsările și peștii și reptilele, precum și fructele copacilor și ierburilor. Totul este în ea, dar ea însăși a fost creată la început. Acest covor ceresc a lăsat jos: „Întinde cerul ca pielea”. Și când covorul, apoi masa și casa cu șapte stâlpi și ofranda de pâine. Și aproape peste această față de masă din „Faptele Apostolilor” Petru ospătă la amiază în camera de sus, ridicând totul după Avraam la început. „Înjunghie și mănâncă”. Acolo, lăudându-se, Pavel mănâncă și el: „Avem un altar...” Acolo se împărtășesc și toți cei consacrați lui. „Se vor îmbăta de grăsimea casei tale...” „Au băut și s-au îmbătat cu ea”.

Și putem spune: „Avem un altar”. Dar nimeni nu este murdar pe care Dumnezeu și-a consacrat pentru Sine. Toată firea să tacă aici! Lasă-l să usture! Acest trup al lui Dumnezeu există, iar această piele și înfățișare pieritoare sunt vălul figurat al templului, unde se odihnește eternul. „Sângele meu adormit...” Al meu... (peste acest cuvânt subliniere - subliniere) al meu, al lui Dumnezeu, nu uman.

Cu această pânză, Maria înfășoară copilul, iar Iosif mortul. „Și acesta este un semn pentru tine...”, adică o figură.

Pământ fericit: când a înviat acest mort, când acest Iosif a fost izgonit din fortăreață, când s-a trezit acest Samson, a rupt lanțurile, a întors cerul ca o pânză, a zguduit pământul și a împrăștiat toți paznicii păgâni. – Îl vei vedea acolo. „S-a odihnit în ziua a șaptea”.

iar Vice-figura este grația ἀνπτύπος.

29

Biblioteca „Runivers”

Limită 15-p

DESPRE SCARA LUI PAKOVLEI, DESPRE SAPTE ORASE, SOTII, TEVI SI MUNTI...

Scara lui Pak atingând cerurile arată săptămâna. Din ea și prin ea, toate figurile curg și curg la punctul lor, numite adesea martori, păzitori și îngeri, adică slujitori, predicatori de pace. „Slavă lui Dumnezeu în cele de sus...”

Iacov, ca și bunicul său, a văzut că această glumă nu era una umană, ci casa lui Dumnezeu și că săptămâna aceasta este o ușă care duce la o margine înaltă și a văzut-o și la apus. Sursele de jurământ ale tatălui său se uită și aici. „Ochii tăi sunt ca lacurile din Esevon (oraș).”

Un jurământ, moartea și o figură sunt aceleași.

Aceste zile sunt, de asemenea, cele șapte cetăți ale lui Dumnezeu și cele șapte neveste ale lui Isa, ca unul care se ține de un bărbat, și cele șapte trâmbițe care au nimicit Ierihonul. Și, desigur, cerul, când povestește slava lui Dumnezeu, este o trâmbiță.

Aceștia sunt munții lui Dumnezeu, munții grasi. Acolo crește cornul lui David, toate semințiile lui Israel urcă acolo. Mariam merge și acolo la munte. Există un loc pentru căprioare și turme de căprioare. „Hai să mergem la Betleem...” „Acolo te-a născut mama ta”.

Daniel Meingard 31 se uită aici cu cârligele săptămânilor sale. Și Pavel și Ștefan mergând în Galileea. „Cunosc o persoană”. „Trupul lui este ca un Tarsis” (piatră). „Cum este înălțată splendoarea lui”. „Iată, văd cerurile deschise”. „Veniți, să ne urcăm la muntele Domnului”. Există pace în Israel și un refugiu pentru toate figurile! „S-a odihnit în ziua a șaptea”.

Limita 16

DESPRE SPAȚIUL INFINIT ȘI OBSTRUCȚIA CASEI LUI DUMNEZEU

Cunoscând ziua, vei cunoaște săptămâna și știind aceasta, vei cunoaște existența cărții și a altora, ca ramuri ale ei. Și deși nu orice ușă poate fi deschisă în acest labirint de nepătruns, știi deja că sub acel sigiliu nu se află nimic altceva, de îndată ce comoara lui Dumnezeu este ascunsă. Te mulțumește că ai primit un rezultat și că ți s-a dat

un ghem de ață de mătase de la prințesa Ariadna 32, călăuzindu-te din acest labirint în spațiu.

Ariadna din Ierusalim este Rahab, care i-a eliberat pe iscoadele lui Isus din Ierihon, legate la fereastră

frânghie stacojie. Avem un conducător de frânghie de dormit în sălile multiconectate ale Casei lui Dumnezeu, despărțind Peres de Zara, lumină de întuneric a.

Cu această frânghie Nun marchează pământul, iar la această măsură Ezechiel mănâncă pâinea sfântă și apa. „Frânghia este stacojie — gura ta”. „Am văzut și iată un om, cu o frânghie de supraveghere în mână.” „Măsoară cu ea...” „Te va măsura.”

De ce vrei să depășești totul? Este o distracție nesățioasă să te plimbi prin grădinile și casele lui Solomon și să nu te uiți la toate. A căuta și a fi surprins înseamnă același lucru. Această mișcare amuză și însuflețește sufletul, ca aspirația apei care curge peste pietre. Dar odată cu deschiderea completă a tuturor, surpriza dispare. Apoi apetitul slăbește și vine sațietatea, apoi plictiseala și descurajarea. 1000 de ani și o zi - o cifră și 1.000.000 dintre ei sunt la fel. Dacă ceva nu este clar, strigă cu Baruc: „O, Israel! Cât de mare este casa lui Dumnezeu! Grozav și nu are sfârșit. „Marea asta este grozavă...”

Limita 17

DESPRE SARPE

Moise, printre alte figuri, a împrumutat de la preoții egipteni icoana șarpelui, care formează înțelepciunea lui Dumnezeu. „Șarpele a fost cel mai înțelept…” Și când există o singură figură, atunci întreaga Biblie este un șarpe. Moise îl ridică pe munte, ca să nu moară Israel. Şarpele Evangheliei spune acelaşi lucru: „Dacă voi fi înălţat de pe pământ, atunci voi atrage totul la mine”. Acest șarpe, târându-se pe pământ, strică întregul sistem al lumii lui Moiseev și Adam cu toată rudenia locuită de aici. Toți rămân niște nebuni răi și fără gust până când îl mușcă de cap. Capul lui are o săptămână. Deci Biblia este un șarpe, chiar cu un singur cap, chiar cu șapte capete, iar cel care se odihnește în soare îi va zdrobi capul. Cea mai aleasă figură a figurii - soarele este și o mamă, o fecioară, care emană din pat bobul primit de la zeul eternității. — Îți va șterge capul. Așadar, șarpele va rămâne doar așternut pentru cel ce stă la soare. Apoi totul reînvie, iar morții se ridică la punctul lor. Într-un alt caz, acest dragon negru, vărsând în sus apele amare ale abisului, fiul soției apocaliptice îmbrăcat în soare, apoi îneacă întregul pământ promis, dar soției i se dă vulturi.

a Despărțirea mării. Ce este soarele dacă nu o mare de foc?

alte aripi, ca să nască nu într-un loc josnic și nici muritor. „Copilul ei a fost încântat de Dumnezeu.”

Acesta este un mândru dennitsa, Satan și un dușman al îngerilor, heruvimiilor și tuturor figurilor care îl poartă pe Domnul. Solomon nu tolerează să se uite atât la un vultur care se învârte spre soare, nu spre soare, cât și la acest șarpe târât ticălos. Și aproape acesta este menționat în pildele slujitorului care a domnit; și pentru ca aceasta să nu urmeze, Daniel, care s-a odihnit în vizuina leului, aruncă o pâine coaptă din rășina copacilor parfumați și grăsime și hârtie de bumbac în acest aspid în falca infernală. Toate acestea sunt eternitatea figurii. – Smirna și staktp și cassia. „Dându-și zăpada ca lână (bumbac).” „Și grăsimea grâului, să te satisfacă”.

Din această pastilă minunată a lui Daniel al nostru, a izbucnit șarpele.

– Îți va șterge capul. Iona se ridică din prezența Domnului. Acesta este soțul, zeul se cufundă în burta monstrului. Atunci tot sacru din acest sat mondial cu oamenii săi este salvat. Ninive înseamnă locuință, iar Iona este un porumbel.

„Fii cu voie bună, pământ... fii curajos, vitele câmpului”. „Copii Sionului, bucurați-vă, căci v-am dat hrană în adevăr!” Chipul din care se ridică Iona, groapa leilor, cuptorul care fumează mir, chivotul și chiotul, soția lui Samson și a lui Adam, hainele lui Iosif, camera solară veșnică este aceeași. „Cel ce se îmbracă cu lumină ca cu o haină”. – Îți va șterge capul. După ce smulge în bucăți acest diavol care urlă, Samson își găsește în cadavru dulceața veșniciei.

Aceasta se face în orașul Thamnath. Famna înseamnă imagine. – Îți va șterge capul. Confidentul îl imită pe Moise, numind adevărul o lumină care luminează fiecare persoană, un străin în această lume simbolică. El pune premergatorul in locul figurii solare principale.

„Să dea mărturie despre lumină...” „A fost o lampă...” Dar soarele mai mic este mai mare decât cel mare. „Este potrivit ca el să crească, dar eu să scad.”

Acest judecător israelian distruge toate vechile figuri ale târârii, ne reînnoiește natura, transformând apa fără gust în vin tare și dând întregii Biblii sute de veșnicie. „Toată puterea îmi va fi dată...” „El vă va șterge capul.”

Iată ce cer David și Moise, strigând să-l trezească pe cel care a adormit în poala Dalilei lor. „Fie ca Dumnezeu să învie...”

„Ridică-te, Doamne, și lasă-ți dușmanii să se împrăștie!” „S-a odihnit în ziua a șaptea...”

Biblioteca „Runivers”

KATAVASIA PLI DESCENT 33

După ce am terminat un alt exemplu, spun din nou că în Biblie este diferit la față și diferit la inimă. Așadar, așa cum icoana Alcibiade, numită în elenă σηλψός, din față era comică, dar în interiorul ei se ascundea măreția lui Dumnezeu. Nobil și amuzant este înșelăciunea și falsificarea, unde găsim adevărul sub minciuni, înțelepciunea sub violență și în trup - Dumnezeu. Iată directul, numit de vechii elini ποίημα, adică creația! 34 Iar astfel de scriitori sunt exact piiți, și nu este de mirare că Moise este numit un înșelător.

Acest șarpe a fost creat intenționat; să-l abuzeze adunările de judecători obrăznici! II nu este de mirare că pentru aceste păduri din munții înalți ai lui Dumnezeu nu se naște nici un leu sau un vultur, ci șoareci, arici, bufnițe, bufnițe, lilieci, viespi, broaște râioase, muște de câine, vipere, bazilici, maimuțe și vulpi. care dăunează strugurilor lui Solomon. „Testează scripturile!” Sfârşit! Slavă Domnului sfânt!

2 G. Skovoroda, v. 2

Biblioteca „Runivers”

CARTE

DESPRE LECTURA SFINTEI SCRIERI, FRUMOSA SOȚIEI LOTOV 1

Dragă prietene Michael! 2

Chiar la deschiderea guvernatului Harkovului, în timpul ploilor neîncetate de toamnă, alungând plictiseala, am scris această cărțiță în mănăstirea Senyansky. Această mănăstire a fost prezentată Lavrei Pechersk de Sfântul Iustin, Mitropolitul Belgorodului, în care se retragea adesea de dragul grădinilor montane și al cerului senin. Fratele meu, Justin Zveryaka, care era atunci stareț, nu putea simți gustul soției mele Lotova. Cu toate acestea, era tipografi și se amuza cu cărți elene și romane. Dar tu, dragă prietene, nu ai un gust bestial. Nu pot să spun despre tine (în canonul de la miezul nopții al primului ton): „I-ai apărut lui Avraam, arătând cea mai pură parte a teologiei”?

Toți teologii, dar nu după Avraam. Toată lumea mănâncă și mestecă, dar nu conform fiului lui Pack.

„Iuda, fiul meu! Frații tăi te vor lăuda...” „Dinții lui sunt mai buni decât laptele”.

Cine își poate aminti de soția lui Lot dacă Dumnezeu nu este cu el? „Amintește-ți, de ultimul tău...” Și ultimul este ce, dacă nu sfârșitul și eternitatea? „Adu-ți aminte de ultimul”, adică următorul după faptele tale. Tot ce este al nostru dispare, iar în locul umbrei, veșnicia... O, veșnicie! Numai tu ești lumina și memoria noastră. Infam este judecătorul care nu-și amintește de tine! Teologul care te-a uitat este uituc! O eternitate! Memoria este mama ta, iar tu ești mama ei... Dorind pe Biblie, scribul meu, spune-mi cine și ce se cuibărește în memoria ta? Ce fel de discurs și ce fel de mireasă trăiește și se

formează în cea mai largă oglindă a tuturor abisurilor mării și aerului? Ce captivează și o amuză pe regina ta și Universul? Ce regină? Memoria (spun eu) a ta. Vă rog spuneţi-mi...

Scribul răspunde: „Uf! Cum să nu știi asta? curcubeu înăuntru

un nor, o frumusețe într-o oglindă și frumosul meu Narkiss 3, această lume, vizibilă în ochii mei, ca în două oglinzi, se uită la sine, se încruntă și se admiră neîncetat ... ”Și dincolo de asta, nu face nimic iti vine in minte?

Răspuns: „Ce va mai veni? La urma urmei, ceea ce vezi este ceea ce îți amintești... ”O, prietene, știam asta înainte de a răspunde. Știu că sunteți cu toții, ca Narkiss-ul vostru în ape, înecați în bani. Unde este memoria ta? In al meu. Ce-și amintește ea? Toate! Cum își amintește? La urma urmei, toate ale tale și toate prostiile tale (haosul) iese sub nasul tău. Toate nenorocirile tale, toți nebunul tău, lumea asta, se află pe ochii tăi, se cuibăresc în globii tăi oculari. Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că este în absență. Unde este memoria ta? La urma urmei, nu ai nimic în lipsă. Și acum ce este pentru tine? Spune-mi: unde este ochiul, ca să nu se uite la nimic? Nu poate exista amintire când nu are nimic de amintit. Poate nu mă chinui (întreabă scribul), îmi amintesc tot ce s-a întâmplat ieri... Săracul, cu amintirea ta de ieri...

Ieri acesta este al tău deja trecut. A murit odată cu seara ta și cu memoria ta. Tot ce este al tău ieri, care a dispărut deja, s-a estompat și nu-și recunoaște locul. Dacă pământul tău nu este nimic, cum nu este amintire? Iată amintirea voastră pământească de pe pământ, ascultați: „Fața Domnului este peste făpturile rele, care le vor mistui memoria dependentă de pământ”. Te rog trezeste-te! Nu vă scufundați toți în pământ! Atașați-i ceea ce nu puteți vedea. Și adăugați-l dacă vă amintiți. Că este mare, decât nepieritor. Perisibil, ca invizibil. Cine poate corupe ceea ce este absent și invizibil? II ce este sfânt, dacă nu scos din stricăciune. Aceasta este amintirea adevărată: să recunoaștem, să îmbrățișăm și să acceptăm în oglinda noastră de memorie acel altar ascuns, adică îndepărtat de putrezire și strălucește mai mult decât soarele, adică reînvie totul pentru toată lumea.

„Cântați Domnului, sfinților Săi, și mărturisiți amintirea sfințeniei Sale”.

Vedeți că sacralitatea și memoria sunt prieteni de nedespărțit? Și ai legat-o de blestemul pământului.

Altarul și amintirea acestei raze duble este soarele de non-seară. Credința vede altarul, speranța speră, iubirea îmbrățișează inima, iar memoria își amintește. Aceste patru spirite sunt una cu eternitatea, cu abisul nestricăciunii, cu orașul apocaliptic, cu soarele neapus. Vezi fumul?

Amintește-ți focul! Vezi lumea asta? Amintește-ți eternitatea! Ce este lumea asta? Fumul eternității. Eternitatea este un foc care mistuie totul.

Un prins nebun căscă pe potecă, o căprioară nu-mi vine în minte. Și poteca duce la o căprioară.

Scribul prost se uită la prost, veșnicia nu-i vine în minte. Iar căile duc la el. „Căile tale sunt în multe ape”.

Biblia este calea lui. Și ai mers mai adânc pe parcurs. Dar trezește-te și amintește-ți. Unde duc aceste urme? Unde se duc aceste picioare? Acolo! Naum cântă: „Iată, picioarele sunt pe munți”. ale cui picioare? Care proclamă și proclamă pacea.

Vedea? Cerbul tău este pe munți. Aceste urme duc la el. Aceste picioare poartă la el. Ridică memoria la munte. De aici vine ajutorul.

Ce este sotia lui Lot? - Următorul. Unde te duce ea? - Oriunde merge ea. Merge unde se uită. Oriunde se uită, acolo este gândul ei. Se uită înapoi la Sodoma. Soția și Sodoma sunt la fel. Sodoma înseamnă ceea ce este un mister. Acolo a dus-o soția, la Sodoma. Unde duce Sodoma? Unde se ridică fumul. Fumul ei se ridică spre cer. Fumul i se ridica. Fumul, fumul, spiritul, gândul, simțul este același. Vedea? Unde duce Sodoma? Soția și Sodoma sunt picioare. Vezi ce se duc la munte? „Sunteți picioarele pe munți?...”

Dar chiar și muntele este amprenta lui Dumnezeu, dar unde duce el? El a zidit un munte pe Sion. Dar Sionul este un munte pământesc. Ea se ridică la cer. Sionul privește orașul de sus. Munte ceresc pentru întreaga lume. Acolo locuiește Lot-ul tău! „Muntele Sion, tu l-ai locuit”. Unde este Spon-ul nostru ceresc? Soarele priveste peste lume. Iată un munte ceresc pentru tine! Soarele este adevărata Sodoma. Soția lui Lot este soarele. În acest idiot Lot s-a ascuns. Își vede că memoria este clară. Sfânta credință îl vede. Soarele este Sodoma, iar el este Sigor 4. Soarele este un bogey, el este tămâie. Soarele este iad, iar el este rouă. Soarele se va scufunda sub pământ. Lot va fi în amintirea veșnică. El este tatăl tău și logodnicul tău. Cupidon 5 și străvechi de zile.

Semn 1 DESPRE MENTOR

Această mare, mare și spațioasă, trebuie să vină pentru călăuzirea îngerilor lui Dumnezeu. Așa a fost liderul Raphael Tobias.

Un înger, un apostol și un teolog adevărat sunt la fel. Dar de unde știi cine este trimis de la Dumnezeu? Ascultă-l pe Ieremia (cap. 23, v. 22):

„Dacă ar fi ascultați în consiliul meu, ei ar crea cuvintele mele și mi-ar îndepărta poporul de la calea lor rea și de la întreprinderile rele.”

Vedeți că mesagerul din sfatul lui Dumnezeu este cel care interpretează moralitatea, și cu atât mai mult credinței, fără de care virtutea nu este virtute. Acestea sunt esența: Vasile cel Mare, Ioan Gură de Aur, Grieg. Nazianzus, Ambrozie, Ieronim, Augustin, Papa Grieg. Mare și ca ei 6. Aceștia ar putea spune împreună cu Pavel: „Dar noi avem mintea lui Hristos”.

Teologia învață sau vindecă cele mai secrete începuturi din suflet, sfaturi și gânduri. „Au devenit corupti și detestați în angajamentele lor”. Început, început, sfat, λόγος 7 și Dumnezeu este același. De la consiliu sau de la cap, ca de la sursă, toate treburile noastre ies în afară. Dacă sfatul este bun, atunci fructele sunt bune.

Deci, teologia nu este altceva decât eradicarea gândurilor rele, sau, după cum spune Pavel, principii și puteri, altele divine.

În alte chestiuni, ei stârpesc gândurile rele, iar în acel loc seamănă cuvântul lui Dumnezeu, sămânța tuturor faptelor bune, despre care se poate spune: „Isus a început să creeze și să învețe”.

Doar iubirea face ca limbajul angelic să fie valabil. Semnul 2

DESPRE SIMPATIA SAU COMPASIA ÎNTRE CITITOR ȘI MENTOR

Începutul tuturor și gustul este dragostea. Atât mâncarea, cât și știința nu sunt valabile de la cei neiubiți. Așadar, dintre îngerii menționați mai sus, alegeți-vă unul care să vă mulțumească mai mult decât altora. Mănâncă câteva din fiecare sau unele dintre ele. În acel moment, simți dintr-o dată o mișcare specială către unul. Toți vulturii mănâncă o singură mană: gustul este bun la toate cele menționate, dar diferit.

Semnul 3 DESPRE RESPINGEREA OPINIILOR LAICE

Venind la scriitorii cerești, trebuie să luați pastile de curățare și toate vechile opinii inspirate din societatea proastă, așa că vomita ca Israelul

nu a luat nimic din Ierihonul devastat, iar dacă a păstrat ceva, a fost executat pentru asta. Dacă mergi la mare să te speli, atunci de ce să te ții de murdăria lumească? Un om dublu este un ispititor, un spirit iscoditor, șchiopăt pe ambele picioare, nici cald, nici rece. Un soț neutru este un dușman al cauzei, dar Biblia este acea afacere litigioasă a lui Dumnezeu cu muritorii. Acest tip de oameni Îl întreabă pe Dumnezeu: „Este vrăbia vie în mâinile mele?” „Viu, dacă nu zdrobiți”, a răspuns Dumnezeu.

„Să nu ispiti pe Domnul Dumnezeul tău”.

Semn 4 DESPRE PERICOL TERRIBIL

IN CURS DE CITIRE

Dar de vreme ce, după cuvântul lui Augustin 9, nu numai în treburile lumești, ci și în chiar paradisul cuvântului lui Dumnezeu, mrejele diavolului sunt ascunse, pentru aceasta trebuie să acționăm cu mare frică, pentru ca atunci când citim și învățăm . în legea Celui Prea Înalt, nu trebuie să ne încurcăm în rețeaua rea a exemplului lui Iuda: „Satana va intra în el prin pâine”.

Și iată acele plase: dragostea de bani, ambiția, voluptatea, deșertăciunea... Toate aceste duhuri se întorc în pământul lor, adică în pântece și în carne, de unde cuvântul lui Dumnezeu nu vrea decât să ne scoată afară.

Câți au fost distruși de murdăria beției lui Lot! Nenumărați au fost corupti de otrava adulterului lui David și, la bătrânețe, de nebunul imaginar al virginității. Nu mai puțin decât otravă în poveștile despre fiul său. Citim despre gelozia lui Ilie și ascuțim cuțitul aproapelui nostru. Când auzim de boala lui Ezechiel, irităm teama de moarte și superstiția noastră. Averea lui Iov ne face lacomi, dar recunoștința lui Avraam ne face zadarnici. Învierea lui Lazăr, înțelegerea oarbă, libertatea stăpâniți de demoni ne transformă complet în fiare înțelepte trupești? Însuși acest grăunte al lui Dumnezeu, adică acest cuvânt (credință), ne seduce, cufundându-ne în elementele lumii exterioare. De aici ne încredem în carnea și sângele sfinților, nădăjduim în stricăciune și jurământ; adorăm substanța în tămâie, în lumânări, în pictură, în imagini și ceremonii, uitând că, în afară de Dumnezeu, nimic nu este bun și că orice înfățișare este decădere și jurământ. Pe scurt, întreaga Biblie este plină de capcane și ispite. „Acesta minte să cadă”. Și în tot acest drum aerul ei din Ierihon este asediat de tâlhari. Să spunem cu David: „Pe acest drum... mi-au ascuns plasa”.

Ați auzit de casele de taxare? Deci iată-le! Cu toate acestea, sunt ficțiune. Amintiți-vă că Biblia este un sfinx evreu și să nu credeți că este scris despre altceva, și nu despre el: „Ca un leu, răcnind, umblă, căutând pe cineva pe care să-l devoreze”.

Amintiți-vă că este o afacere periculoasă să vă întâlniți cu Goliat 10. Fericit este cel care a reușit să sfâșie acest leu și să găsească tandrețe în greu, dulce în amărăciune, milă în ferocitate, mâncare în otravă, gust în revoltă, viață în moarte, dezonoare. - slavă... Dar așa cum este o pildă: nu toți în calea lui Iacov, aceasta este în calea lui Samson reușește.

Semn 5 DESPRE CITIREA ÎN CONTORUL

Îndemnul fiului lui Sirach trebuie amintit cu mare atenție: „Mulți au murit de sațietate”. Apoi, pe cât posibil, încearcă să mâncăm cu moderație, fără a ne împovăra stomacul gândurilor. Un gust sanatos si

pur se multumeste cu putin, dar un faringe infundat mananca fara masura si fara gust. Din acest motiv, Dumnezeu nu poruncește să-și consacre vitele care nu au mestecat. Să mănânci mult, dar să mesteci puțin este rău. Mulți, de altfel, de minți diferite, care citesc cărți nu vor fi bine educați.

Când secolul nostru sau țara noastră are mult mai puțini înțelepți decât în alte secole și regiuni, atunci aceasta este vina faptului că ne clătinam prin nenumărate și eterogene turme de cărți fără măsură, fără discriminare, fără liman. O persoană bolnavă deranjează diverse creaturi, dar una sănătoasă este plină de o singură masă. Mănâncă una cu gust și e suficient. Nu există nimic mai dăunător decât lucruri diferite și incomensurabile. Pitagora 11, după ce a mestecat un triunghi, cât de mult era săturat? David, după ce a muşcat printr-o umbră a chivotului, cât de mult a fost luminat! Chiar a sărit în timp ce juca. Mestecă o slavă glorioasă - și în multe locașuri ale lui Dumnezeu acest labirint, intrarea și ieșirea ți se vor deschide. Slavă glorioasă, cuvântul lui Dumnezeu și gândurile lui sunt aceleași. S-au spus lucruri glorioase în tine, cetate a lui Dumnezeu. „Slavia Ta este pe tot pământul”.

Spărge doar una, de exemplu, această glorie: „Unde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturii”.

Sau acesta: „Lasă păsările să se înmulțească pe pământ”.

Sau acesta: „Păsările au zburat pe corpurile sculptate”.

Sau acesta: „Șapte tineri în tinerețe umane”.

Sau acesta: „Ochii tăi sunt ca ai unui porumbel”.

Pli asta: „Nu cunosc un vultur care se înalță spre soare”.

Pledoarie: „Vulturul urcă din porunca ta?”

„Te-a crescut ca un vultur pe aripi”. „Cheama (Dumnezeu) din est o pasăre”.

„Glasul porumbelului se aude în țara noastră”. „Lasă soarele să răsară! - și soarele a devenit.

„În timp ce venea, stătea în vârf, unde era băiatul.” „Samson va ridica porțile orașului până în vârful muntelui”. – Luați poarta, prinți, a voastră.

„Aceste porți vor fi închise”.

„Să fie lăudat soțul ei la poartă.” „Această scară este stabilită pe pământ”. „Fierul nu se va ridica pe capul meu”. – Fierul va pluti.

„Ce este un bărbat, cum îți amintești de el?” „Viața Lui va fi înălțată de pe pământ”.

– Sunt singur până trec. – Să mergem la Betleem.

„Nu vei pleca, Doamne, în puterea noastră”. „Înțelepciunea se cântă în rezultate”. „Bucură-te, nerodnic, naștere”. „Deșerturile voastre vor fi construite pentru totdeauna”. – Fiicele tale se vor ridica pe umeri. „Regii vă vor hrăni”.

„Vino la mine, cei care ți-ai pierdut inima”. „Dedesubt la spate și înălțimea lor era.” – Îmi vei vedea trecutul.

– Amintește-ți ultimul tău. „Lingă pământul ca șerpii”. – Ca o rândunică, voi cânta așa.

„Efraim era ca un porumbel nebun, care nu avea

Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Sau Inimi" Sau: Înțelepciunea?"

Sau: „Stelele străluceau în magaziile lor”. Sau: „Visele vor vedea”. – Se vor ridica până la vizor. „Adânc este inima omului și cine știe asta.” „Apa este adâncă – sfaturi în inima unui soț”. – Omule, plantează viță de vie. „Ti se cuvine să te naști din nou”.

– Ți-aș da apă vie. „Îngerul Domnului a stârnit apele”. „Cine a urcat primul... era sănătos”. „Cunoscut de ei în frângerea pâinii”. „Ei vor lua șarpele, vor vorbi în limbi noi”.

„Cine trece pe celălalt mal al mării și găsește

„Ridică-te și mergi. Și sărind în sus, s-a ridicat și a mers. „Ridică-te, dormitoare, înviază-te din morți”. „I-au fost date femeii două aripi ale unui vultur mare”.

Cine va dezlănțui măcar o conexiune, În T01M ochiul israelian strălucește.

Cel ce este înțelept o va păstra. Cu alte cuvinte, el va observa, va observa, va înțelege și va reflecta. Când auzi asta: „Adu-ți aminte de soția lui Lot”, nu este suficient să-ți amintești doar faptul că Lot avea o soție. Acest fel de mâncare este flămândă, slabă, nesatisfăcătoare, subțire, ca să spunem pe scurt, o ureche goală și o vacă subțire din somnul lui Faraon și deșertăciunea lumească 12. Dar trebuie să reflectăm și să ne amintim unde ne duce mințile acest năuș sărat? Ne inspiră ceva această vaca fără gust și proastă? Nu-ți întoarce inima către Sodoma decăderii lacome și a deșertăciunii, nu te odihni aici în baldachinul morții, ci în viitor întinde-te spre munte cu Lot și curge astfel, ca să înțelegi sarea și puterea nestricăcioasă a această decădere și slava învierii ei. Da, ceea ce este semănat în stricăciune va răsări în nestricăciune, așa că veți cânta: „Scoală-te,

slava mea!”, „Eu una sunt până voi trece”. Iar tu vei fi acel rătăcitor și străin binecuvântat, despre care perspicactul Baruc întreabă: „Cine va trece pe cealaltă parte a mării și o va găsi?”

Iată ce înseamnă să-ți amintești: „Adu-ți aminte de soția lui Lot”. Adică: mestecă, mușcă, zdrobește, zdrobește și zdrobește acest idol, sfâșie leul, acest diavol și privește în interiorul hranei sale secrete și visul dulce al veșniciei, înțelepciunea necunoscută și secretă a lui Dumnezeu, despre care Isaia: „Mântuirea noastră este în comori”. Cuvântul lui Dumnezeu este format din două naturi. „Unul vorbește Dumnezeu, dar doi se aude”.

Două țări au o mare biblică. O țară este a noastră, cealaltă este a lui Dumnezeu. Pe malul nostru, urechile sunt goale, iar vacile sunt subțiri, pe celălalt mal al mării, sunt urechi bune, iar tinerii sunt aleși. Țărmul nostru este și sărac și flămând, în timp ce cel de peste mări este portul Bunei Speranțe, sânul sau Golful lui Avraam, un loc verde în care tot Israelul se hrănește și se odihnește, lăsându-i pe sodomiți pe partea flămândă. – Cine va trece pe cealaltă parte a mării? Dar cine: „Voi zbura și mă voi odihni”. „Am adormit, am adormit și m-am trezit”. Iată fata: „Sub baldachin și-a dorit și s-a așezat”. Odihnește-te, suflete al meu, fecioară înțeleaptă! Nu-ți fie frică. „Dacă dormi, dormi dulce”.

O, raiul meu, raiul! Vă respectăm, dar nu înțelegem. Ah, chiar trebuie să mănânci Cuvântul lui Dumnezeu, ar trebui să mesteci cu dinții fiului lui Pakov. „Iuda! Înclinat, ai adormit ca un leu. Și nu e de mirare: putea mesteca și găsi dulceața păcii. „Ca un paradis de dulceață, pământul este în fața lui”.

Și toți au dinți de Iuda, despre care este scris: „Ca dimineața, oameni mulți și puternici sunt turnați peste munți, asemenea lor nu a fost din timpuri imemoriale”. „Omul drept îndrăznește ca un leu”. – Amintește-ți de soția lui Lot!

Toată creația este umbra unei fantome, iar Dumnezeu este spiritul viziunii. Iată două mări Khvalynsk 13 coaste: nordică și sudică.

– Amintește-ți de soția lui Lot!

Auzi fantoma întunecată? Amintește-ți prin acest întuneric lumina vederii. Atingi idolul sărat insensibil; De ce, prin acest semn, sarea nestricăciunii și gustul veșniciei nu vor intra în inima ta? Vedeți coasta de nord? Amintiți-vă pe el sudul, invizibil. „Dumnezeu va veni din sud”. Pregătiți Paștele. La urma urmei, nu poți face bani aici. Nu poți traversa cu picioarele, nici cu o corabie, nici cu aripi. Domnul Însuși îți va smulge inima și o va rearanja de la moarte la viață, de la revoltă la rațiune și judecată. „Calea Domnului este judecata și îndurarea”. Dacă te uiți la această femeie, de ce comite adulter în inima ta? De ce te gândești să te odihnești pe carnea și sângele ei? De ce nu te gândești că carnea și sângele nu este împărăția cerurilor, nu este pace și dulceață, ci acest cap mort, baldachin și fantomă, iar

acest semn te duce la semnul tău, la soțul tău, ca să nu fie cu ea? , dar cu el te odihnești și te bucuri. „Ai tăiat de la tine orice desfrânat”.

Este soțul ei Lot ceva grozav? O, prietene! Când fiul lui Avraam, omul Hristos, este mare, atunci nepotul său Avraam, este ceva mic îți imaginezi că ești? Despre toată această generație, să spunem cu îndrăzneală: „Cine își mărturisește generația?”

Lot este omul despre care este scris: „Noi curgem în parfumul păcii tale”. În spatele lui, fecioare pure curg de pe țărmul nordic spre munții Caucaz, dar se vor îmbăta și se vor odihni. – Se vor îmbăta de grăsimea casei tale. Lot este din același gen cu smirna, adică grăsime sau lipici din copaci parfumați. Iată înțelepciunea lui Dumnezeu! „Ca smirna, a scos tămâie”. „Smirna și stacti și cassia din hainele tale”. Glasul elen este stacti, iar în ebraică este Lot. Stacti nu e bun?

spirit? Nu este un spirit bun la fel cu Dumnezeu? Sabbat! Hai să dormim aici! „Voi zbura și mă voi odihni”. „Domnul mă păstorește”. „În locul verdelui, m-au insuflat”. – Amintește-ți de soția lui Lot!

O soție, soție! Sunteți și durerea și dulceața mea. Trăiești și ucizi... Dacă te-am iubi la fel de mult ca pe cel mai dulce soț al tău Lot, așa cum a făcut Hristos biserica sa, nu ne-am despărți niciodată, pe care Dumnezeu i-a unit. Această mare taină este... Și acum, iubind cu rece și fără simț, dar amintindu-ne cu prostie și uitare de tine, nu ne vom aminti de soțul tău, împărțind perechea nedespărțită și uitând de sfatul lui Dumnezeu: „Fiul omului, nu face copii după la carne”.

Și este cu neputință ca această Eva să nu guste fructe muritoare și să dea naștere copiilor pentru distrugere atunci când inimile ticăloase, carnivore și pline de ea încep să se îndrăgostească de ea, care sunt descrise astfel: „Vor linge pământul ca șerpii care se târăsc pe pământ. .”

„Aflați cum sunt înșelate cenușa, inimile lor”. „Vrăjmașii îi vor linge pământul”. „Moartea îi va salva”. „Otrava de aspid este sub gura lor”. „Sicriul este deschis – laringele lor”. „Ia-mă, Doamne, de la omul rău”. „Răul a fost rostit în inimă și în inimă”. Cum așa? Așa! Au adus cu ei mânie în inimile lor, n-au găsit bunătate în angajamentele lor și în inima soției lui Lot, cu excepția cuvintelor potopului și a limbii lingușitoare cu care au venit. Ei nu au ajuns la amabilitatea, ca cea secretă. „Toată slava fiicei regelui este înăuntru”.

Și aceștia sunt acei sodomiți care rătăcesc prin periferia orașului. „Lucruri glorioase s-au spus în tine, cetate a lui Dumnezeu.” „Maria a păstrat toate cuvintele în inima ei”. Dar cum o pot găsi? La urma urmei, „adâncă este inima” și cu atât mai mult pentru această persoană: * Viața lui se va ridica din pământ. Și treaba lor este să se târască și să mănânce pământul în toate zilele vieții lor. Moartea pentru ei este pâine, iar mama lor este noapte. „Se vor grăbi pentru seară și vor

ocoli orașul”. „Blestemat ești mai mult decât toate vitele!” „Blestemat să fie flăcăul Canaan!” „O, inimă necugetată și inertă!”

— Amintește-ți de soția lui Lot!

O, frumoasa mea și binecuvântată în soții, stearpă! Nu mă pot gândi la tine când sunt plin — memoria ta, memoria lui Lot, îmi este atât de dulce. Șapte soți și 7000 ați avut și aveți acum, dar toți adulteri, cu excepția fiului lui Tobi-tyn și a prietenului lui Rafael, Tobias. Această viitoare mireasă și patul tău s-au umplut cu tămâie și cu un copil parfumat, urcând din cea mai dulce amintire a soțului tău, dar în amintirea veșnică.

va fi un om drept, el s-a culcat cu o mireasă curată nu rușinoasă și castă, în afara duhoarelui idolului demonic, găsind, ca un ficat într-un pește, în interiorul acestei fiice împărătești slava ei, kasia și stakti în hainele ei; a crescut copii nu în sclavie, ci în libertate, care nu s-au născut din pofta femeilor, nu din pofta bărbaților, ci din Dumnezeu, așa cum a făcut profetul: „De acum voi face copii care vor vesti dreptatea Ta, Doamne, mântuirea mea.” „Am adormit...” Spune-mi, cine este omul tău care se teme de Domnul? OMS? Nu Canaan băiatul și băiatul, ci un om drept: „Domnul este cu tine, un om puternic”.

Există vreunul dintre acești bărbați? „Soți, iubiți-vă soțiile”. „Dar eu vorbesc în Hristos și în Biserică.”

Așa că iubește această femeie stearpă cu mine! „Ridică-te, vulpe, stearpă, nesuferită!”

Dacă acest lucru nu este pe placul tău, pe lângă ea sunt cele mai mari fiice ale regelui. Care? Și iată acestea: Iudita, Rut, Rahela, Rebeca, Sara, Ana, mama lui Samuel, Abigail, dragă lui David, Dalila Samsonova, Tamar, Estera. Ai uitat-o pe Eva? Și nu ați citit că îngerii lui Dumnezeu erau îndrăgostiți de fiicele oamenilor? Aceste fete au încălzit bătrânețea lui David. Cu același iubit și fiul său, și într-unul îi laudă pe toți la sfârșitul pildei. Toate aceste soții sunt amur și nasc nu pe lungile țărmuri și câmpii nordice, ci pe repezirile de munte ale înălțimilor circasiene, în locurile lipsite de griji ale paradisului; iar Dumnezeu îl întreabă pe Iov despre aceste căprioare: „Ai înțeles vremea nașterii caprelor care trăiesc pe munții pietroși?”

Acolo se reînnoiește tineretul ca vultur al lui David. Coarne noi cresc atât pentru el, cât și pentru capre. La fel sunt căprioarele Evangheliei: Elisabeta și Mariam, care a fost crescută în munți. Acolo au fost crescuti si Petru si Tabita, adica capre, saiga. Un înger trimite acolo femeile purtătoare de mir. Să spun pe scurt despre toate: să nu le fie stricăcită fecioria. „I-au fost date femeii două aripi ale unui vultur mare”.

— Amintește-ți de soția lui Lot!

Ce crezi, iubitoarea mea? „Sfatul meu nu este același cu sfatul tău”. Să știi, prietene, că Biblia este lumea nouă și poporul lui Dumnezeu, țara celor vii, țara și împărăția iubirii, Ierusalimul de sus; iar, dincolo de ticălosul asiatic, există cel mai înalt. Nu există dușmănie sau discordie acolo. Nu există bătrânețe, sex, nici diferență în această republică - totul este comun acolo.

Societate în dragoste, iubire în Dumnezeu, Dumnezeu în societate. Iată inelul eternității! „Este imposibil din partea oamenilor”.

Nu te mai gândi că Eva este o bătrână sau soția altcuiva. Aceste gânduri sunt de pe țărmurile Sodomei. — O grămadă dintre ele este o grămadă de bilă. Această rădăcină vegetează în sus, spurcând pe mulți. II Nu s-au pângărit mulţi citind beţia lui Lot? „Totul este curat, curat.” „Dar mintea și conștiința lor au fost spurcate”.

Scuipă pe povești de femei și copii, cititori necredincioși și minciuni eructate de șerpii carnivori care au corupt-o pe Eva, întorcându-și ochiul rău înapoi la Sodoma, la vărsăturile lor. „Plânge ca un câine”.

Iar tu, prietene, grăbindu-te și neprivind nici în dreapta, nici în stânga, mergi cu sârguință în locurile cerești, unde nu amăgitorul șerpilor, ci înțelegătorul Zaharia te cheamă. "DESPRE! DESPRE! Fugi din țara de la nord”. Iar Isaia: „Retrageți-vă, retrageți-vă, plecați de aici”. — Hai, să-ți arăt curtea marilor curvie. „Ca din vinul mâniei curviei sale, a făcut să bea toate neamurile”. „O, grindină de sânge, tot înșelător, plin de neadevăr... Glasul biciurilor și glasul roților care se scutură, și călărețul actual și carul zgomotos... Îți voi deschide trecutul în fața ta și-ți voi arăta păgâni rușinea voastră și dezonoarea voastră față de împărății... Vă voi așeza într-o pildă... Voi doborî asupra voastră o amărâre din cauza necurăției voastre.” „Cădeți, cădeți Sodoma”. — Amintește-ți de soția lui Lot!

Dar, o, prietene! Mai întâi curăță-te și pregătește-te pentru acel munte din Sinai, cu fumul dulce și fumegător al Lotului nostru. „Noi suntem parfumul lui Hristos”. Poate, fii o fecioară înțeleaptă, dacă vrei să fii în Cana Galileii 14 și să transformi din acești câini de urină îngroziți (urinând lângă zidul orașului) și să te bucuri de toiagul lui Moise încântat de must. Plânge, Ieremia, cum au eșuat fecioarele bune.” Dar cântă mai vesel, Isaia!

„Sfânt, sfânt, oraș de munte!” — Ridică ochii în jur și privește. „Iată, fiicele voastre se vor ridica pe umerii lor.” "Care este scopul? Zboară ca norii și, ca porumbeii, cu pui la mine. „Porțile tale se vor deschide mereu. Bogăția lumească ți se va adăuga... "" Bucură-te, pustie." „Cine îmi va da aripi? Și voi zbura..."

Dar cum poți ajunge la bucuria ei și la căsătoria cerească? Cum să te apropii de Caucazul intangibil și să zbori până la repezirile lui? „Îi voi face dificilul ușor.” „Le voi oferi o nouă cale și ei vor merge.” In ce directie? Nu

Nu-l recunoști. Cum? O să-ți spun. Dacă cineva nu este născut dintr-o rasă dintr-o țară mai înaltă, el nu poate găsi această cale și nu poate urca în sus. Taci cu o întrebare stupidă Niko-Dimsky. Carne, născută de trei ori, există o singură murdărie și aceeași capcană pământească. Dar este nevoie ca natura voastră de lut să conceapă, să accepte și să găzduiască, ca un lan de porumb, cereale, rasa de munte și semințe de oameni noi. Auzi, sământă semănată după felul ei. Ascultă, după tipul înalt. „Cine își mărturisește familia?” Atunci ceea ce se naște din duh este al doilea, nou și străin, dincolo de trupul născut, a spune în stil mozaic: „Omul este om”, adică spiritual împreună și spiritual, necunoscut de toată lumea: „Eu, care zice, sunt din cei mai înalți, voi dar din cei de jos. Asta, repet, este nevoia! Așa că un diamant strălucește din grămada de bălegar și piatra de temelie se rostogolește de pe muntele tău nisipos. Pentru ca mlaștina și noroiul cadavrului tău să încolțească fosta ierburi, eliberând sământa după felul divin. Așa că câmpul și stejarii și tufișurile înmiresmate se ridică de pe pământ și dincolo de pământul tău. Fie ca oasele tale moarte să vegeta ca iarba, și zidul junincii tale să fie zidit și pustiul tău pentru totdeauna pentru generații de generații. Aceasta este să te naști a doua oară, adică de sus, și să găsești în tine ceea ce nu a început niciodată să fie, dar despre asta ai auzit doar plictisitor, fără nici un gust, dar nu ți s-a ridicat la inimă, și tu nu te-ai așteptat, nu te-ai gândit la asta, iar dacă te-ai gândit la asta, gândul tău era ca un prunc fără dinți, întorcându-i în gura cea mai nobilă dintre grădinile lui Solomon, dar nu în dinți.

Dacă, totuși, a venit vremea pentru cineva care a reușit să se muște pe el însuși, acesta din camera lui de sus nici măcar nu s-a urcat la gânduri, a dezgropat aur mai mult decât speranță. Care? Unu. „Aurul acestui pământ este bun și există antrax”. „Bucură-te cu mine”.

Atunci inima devine un lan de porumb bun, bobul cade și este acceptat de veșnicie, iar carnea, ca un câmp de flori și ca un club uscat în tufișuri, cu înflorirea ramurilor de primăvară, ca o nucă, se umple cu aceasta. cereale: „Sunt pâine animală”. „Sunt o floare a câmpului și un kryn al văii”. „Pământul a ridicat iarba de odinioară”. „Au apărut flori pe pământ”.

În timpul în care este de sus, ne naștem o fecioară curată, zămislindu-l și cuprinzând-o, care este doar una și una singură sfântă. „Iată robul Domnului”. „Doamne, am rămas însărcinată în pântecele meu, m-am îmbolnăvit și am născut duhul mântuirii Tale.” „Cuvântul era trup și locuia în noi”.

Înțelege-mă și amintește-ți de acum înainte, creația teologică a omului a acesteia. „Dumnezeu l-a creat pe om”.

În republica muntoasă, totul este nou: oameni noi, o făptură nouă, o creație nouă - nu ca sub soarele nostru, totul este zdrențe de zdrențe și deșertăciune de deșertăciune. „Toate lucrările lui sunt în credință”. „În lucrările mâinii tale am învățat”. „Cel care creează îngerii cu spiritele sale”. „Voi crea și cine se va întoarce?”

Asculta! Fie ca aceasta să fie scrisă cu degetul lui Dumnezeu pe inimă! Crearea omului este a doua naștere. Nu se întâmplă când un sodomit este făcut din carne și oase și parcă o oală este făcută din noroi și murdărie, se construiește, se modelează, se formează, se sculptează, stă în picioare, se plimbă, stă, flutură; are ochi, urechi, nări, se mișcă și se etalează ca o maimuță; trăncănind și bolborosind ca Cytheria romană 1б; se simte ca un idol; înțelept ca un idol; atinge ca alunița interlopă; bâjbâie ca unul fără ochi; mândru ca un nebun; se schimbă ca luna; griji ca Satana; învață ca un păianjen; lacom ca un câine; lacom ca boala apei; viclean ca un șarpe; afectuos ca un crocodil; constant ca marea; adevărat ca vântul; fiabil ca gheața; sfărâmicios ca praful; dispare ca un vis... Aceasta este orice persoană falsă: umbră, întuneric, abur, decădere, somn.

Când este creația directă pentru om? Apoi, când a doua naștere. Nu te mira de această slavă și de acest cuvânt: ♦Este potrivit să te naști din nou.

Idolul muritor este limitat, concluzionăm cu strângere. Omul spiritual este liber. În înălțime, în adâncime, în lățime zboară la infinit. Nici munții, nici râurile, nici mările, nici deșerturile nu-l interferează. El prevede cele îndepărtate, disprețuiește cele ascunse, privește în trecut, pătrunde în viitor, pășește pe fața oceanului, intră pe ușile încuiate. Ochii lui sunt de porumbel, aripi de vultur, agilitatea cerbului, insolența leului, fidelitatea porumbelului țestoasă, recunoștința lui Pelarg, blândețea mielului, viteza șoimului, veselia macaralei. Corpul său este neclintit, smarald, safir, jasp, tarsh, cristal și anfrax. Deasupra capului lui zboară o săptămână de păsări divine: spiritul gustului, spiritul credinței, spiritul speranței, spiritul milei, spiritul sfatului, spiritul perspicacei, spiritul sincerității. Glasul lui este glasul tunetului. Neașteptat, ca fulgerul și ca un spirit zgomotos de furtună. ♦ Oriunde vrea, respiră.

Dumnezeu! Acesta este omul de care vă amintiți, care l-a pus peste lucrările mâinilor voastre? Iubește-ți memoria

acest mesager. Este dulce să ne amintim de el în prezența soției lui Lot. Vrei să-i pui numele și memoria pe inimile noastre. De aceea l-ai coborât înaintea ochilor noștri, îmbrăcat în pielea noastră cea mare, ca să slăviști împreună cu noi atât pe fiul tău, cât și pe același frate al tău, coborât pentru mântuirea noastră. Dar nu am ghicit, și în locul lui i-am împărțit hainele pentru noi după moda soției lui Pentefrieva 16. Și această modă este de acolo, că sodomiții singuri ating palpabilul, sunt lipsiți de ingeniozitatea lui Isaac, mirosind parfumul. lui Lot din haina fiului său. Suntem înșelați de această modă: nici Lot și nici soția lui nu l-au recunoscut. Din acest motiv,

această femeie stearpă era direct stearpă pentru noi, când Esau și cu mine ne-am amuzat vânând pe câmpul Sodomei, nu pe munți cu Iacov, uitând de sfatul profetului Naum: „Nu vă atingeți de vânătoare”. Auzi, grindină de sânge: nu atinge vânătoarea. – L-am văzut pe soţul ăsta singur. „Splendoarea Lui va fi înălțată deasupra cerurilor”. „Gândurile inimii lui în neam și neam.”

Iată a doua ta naștere și creația directă! „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine...”, adică intangibil, al doilea, nou, veșnic, într-un cuvânt, spune: „Ultimul Adam în duhul dătător de viață”.

Când „toate lucrările lui sunt în credință”, atunci omul, creat de Dumnezeu, este intangibil. Spiritul spiritului creează. „Există un spirit născut din spirit”. Orbirea Sodomei, născută din carne, atinge, nu întinzându-se prea mult, dar credința lui Isaac, atingând haina filială, condamnă pe cel invizibil dincolo de tangibil și, cu un cap surd, în ochii trupești ai unui amorțel mut, ridică un ochi de porumbel la ceva superior și, adăugând la gândurile ticăloase și putrede, gânduri înalte și pătrunzătoare care saturează inima, parcă s-ar ridica sus și umblă în întinderea cerurilor cerești, vulturii, șoimii, șoimii, corbii ademenesc vulturi, șoimi. , șoimi, corbi la această cățea învinsă, pentru ca vulturul subțire al Sodomei, curat și ales, să nu devoreze, ca în visul lui Faraon, tineri și fecioare ale înțelepciunii lui Dumnezeu, ci în schimb să se consume pântecele de moarte și hrana împuțită a Sodomei. prin slava nestricăcioasă, puterea învierii și înaltele gânduri veșnice, de parcă ar fi zburat vulturii de sus. Aici!. „Unde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturii” - stema confidentilor. Asta este! „Să se înmulțească păsările pe pământ”.

Înțelegi acum asta: „El va chema o pasăre de la răsărit”? Sau acest solomonian: „Ochiul care blestemă pe tată și o enervează pe mama bătrâneții, să ciugulească corbii și vulturii

pui”. „Ca un vultur, și-a acoperit cuibul și și-a poftit puii.”

Acest vultur de munte ne regenerează, creând din carnea spiritelor sale, din purtători - ființe, din vite și animale - oameni; Având originea într-un cap, arăm, ca într-o nucă și un spic de cereale, și într-o boabă dintr-un fagure de must dulce. „Legea ta este în mijlocul pântecelui meu”. „El stă printre voi, dar voi nu-l cunoașteți.” „Iată că fecioara în pântece primește”.

Nu vine din lateral și nu se adună din rețele carnale, eterne, întregi, ci în carnea noastră, parcă o scânteie strălucitoare într-un silex, ascunzându-se, în sfârșit la vremea ei, ca un acoperiș de pe un câmp și ca un izvor. într-un deșert fără apă, apare. Această primăvară cerească îl va transforma cu siguranță: „Sursa a ieșit și a dat de băut tuturor”.

Și în acest scop, Isaia trage următoarea săgeată: „Oasele tale se vor îngrășa și vor fi ca o grădină udată și ca un izvor în care apa nu se va pierde...” Și deșerturile tale vor fi zidite pentru totdeauna și

temeliile tale veșnice vor fi o generație de generații. Și vei fi numit ziditorul de garduri și cărările tale se vor odihni în mijloc.

Femeia samariteancă s-a întrebat când a auzit de această apă. O întreabă de la profesor, dorind-o împreună cu cerbul David. „Cine îmi va da apă să beau?” Nu din Sodoma, ci din groapa Betleemului, din rouă, din înălțimile și frumusețile lui Iosif, din munții Aermonului, coborându-se pe barba lui Aaron și peste toată turma cărnii, să se împlinească spre bine: „Râurile din pântecele lui vor curge”.

Cu această persoană, orbirea și nasul care curge dispar în noi, iar nasul ei este un simț al mirosului, iar simțul iute al lui Isaac, care poate mirosi cădelnița lui Lot, devine înalt, ca o piramidă a lui Solomon, voi spune doar, Biblie, căreia el, ca rudă a lui, îi spune: „Intră în grădina mea, sora mea, mireasa mea”; „Cine este acest consiliu care se ascunde de mine, dar conține cuvinte în inimă? O să mă ascund?"

Acest soț, conceput din tine, o fecioară curată, s-a născut fără soț și nu a fost creat de la Dumnezeu fără mamă - duh din duh, lumină din lumină, te părăsește pe tine, părinții lui, și se lipește de soția lui, de acest Lot existent. a strigat de bucurie: „Iată acum carnea trupului meu și ca și cum vinul ar fi turnat într-un pahar, să fie amândoi una.” – Deschide-mi, sora mea. „Aceste porți vor fi închise și, cu excepția lui, nu se vor deschide pentru nimeni muritor.”

Acesta este cel care ne deschide calea către cele mai înalte. „Cunosc un om care a trecut raiul”.

Se ridică și coboară nu numai spre vârfurile drepte inexpugnabile ale munților Caucaz, ci și spre cer, chiar și până la Saturn și în soarele însuși. Nu te gândi: „Cum spune acesta, cum s-a pogorât din cer?” „Nu vă mormăiți între voi”. „Eu sunt ușa”.

– Amintește-ți de soția lui Lot!

Și când acest frumos copil evreu este sugrumat fie de un potop de vărsături șerpuitoare, fie de răutatea lui Irod, atunci nu numai Rahela și Iuda rămân văduve, ci toate fiicele Ierusalimului plâng, sunt lipsite de mire și haine de nuntă. Să nu credeți că plânsul lui Ieremia se uită la orașul de jos, și nu la orașul de sus, biblic, la mama noastră. – Da, plâng zi și noapte. Cum toată frumusețea ei a fost luată de la fiica Sionului. „Toată lumea desfrânează”. Atunci această frumoasă mireasă tânjește, se repezi, aleargă, căutându-l: „L-am căutat și nu l-am găsit”. Sodomiții m-au atacat, atingând umbra, m-au bătut, m-au înțepat; Acești ticăloși sunt mulțumiți de cel care mi-a rupt hainele, mi-a împărțit hainele între ei, dar nu a mirosit din hainele mele dulceața și dorința acoperișului meu, a lumii parfumate a mirelui meu Lot!

Îndepărtați-vă de la mine în flăcările și nădejdea voluptății voastre din Sodoma, desfrânați! Fugiți de mine, șerpi mâncători de pământ,

câini care urinează pe zidul orașului, fiare carnivore, mistreți de stejar. Mănâncă spini și ciulini. Iată o salată pentru buzele tale! Paradise Bush nu este pentru nările tale. Dinții tăi sunt Agarine, ochii Liinei 17, urechi de aspide, nări și nas de porc și răi, neputând auzi duhul lui Dumnezeu nici în florile paradisului, nici în sfânta sfintelor, nici într-un stâlp de nor, sau într-un stâlp de sare, sau într-o piramidă libaneză... „S-a uitat în dreapta și în ochi și nu mă cunoștea”. „El s-a uitat și iată că nu era niciun om și nu a văzut niciun om, toți s-au întors în Sodoma, nu erau necesari unuia.”

Unde ești, omule, omule? Arată-mi înfățișarea ta și fă auzită glasul tău pentru mine, căci sunt rănit de iubirea curată, nestricăcioasă, castă. Scoate-mă din temnița din Sodoma. Eliberează-ți nepotul din robie, omule credincios Avraam, să mergem cu sârguință în locurile de sus și acolo, în locul de sus, ne vom bucura, oameni noi, vin nou și odihnă.

— Amintește-ți de soția lui Lot!

Știți cum, prieteni, să vă amintiți de soția lui Lot. Când citești în cărțile lui Dumnezeu: beție, concubinaj, incest, cupidon și altele asemenea, nu zăbovi pe aceste străzi ale Sodomei, ci treci fără să te gândești la ele și nu sta în calea păcătoșilor. La urma urmei, Biblia nu duce pe aceste străzi, ci numai prin aceste străzi te duce către țările muntoase și un pământ curat - nu la înțelepciunea trupească și merge la cele veșnice. Biblia nu are nevoie de pântece, de zeul nostru inferior, nici de căsătorie, nici de împăratul cărnii. Ea este toată în Dumnezeul cel mai înalt. Chiar nu auzi gustul cuvântului din asta? „Înțelepciunea se cântă în rezultate” sau: „Nu te îmbăta, ci vorbește pe culoar, adică în Paști”. Pentru ea! Această fabulă a lui Lot din cele mai vechi timpuri strica cititorii cu mâinile și picioarele nespălate, iritându-le plăcerile trupești, iar Pavel o arată cu degetul ca să nu se îmbată cu vin, ci sub masca vinului să se îmbată cu duhul lui Dumnezeu și vinul noului legământ, nu Sodoma. Acesta este motivul spălării picioarelor înainte de cina sacramentală! La fel, Moise al Israelului se pregătește să mănânce Paștele, astfel încât în mascarada călătorului, încins, în picioare și în pălării, și cu baghete să mănânce Paștele. Ce înseamnă această ceremonie? Că Biblia este Paștele, trecerea, trecerea, ieșirea și intrarea.

Ce urmeaza? Că Biblia este o carte și un cuvânt lăsați moștenire de Dumnezeu. Ba! Da, spune-mi și bunica știe. Nu-i așa? Da domnule. Orice prost știe asta. Așa că acum te judec din propria ta gură. De ce nu stai acasă, când această zi nu este ziua ta de lucru, ci Sabatul Domnului și Dumnezeului tău? De ce trageți gunoaiele și gunoaiele din căsuța voastră ticăloasă sâmbăta, în odăi, în odăi, în odăile de sus și în sălașurile lui Dumnezeu? De ce te plimbi cu sărăcia și duhoarea ta în oraș în sus? Ai uitat ce știu femeile? Nu mi-a trecut prin minte că Biblia este un templu al gloriei eterne și nu al gunoiului tău trupesc? De ce găsești acolo beția, extravaganța și iubirile tale? Nu este aceasta să profanăm Sabatul, acest Sabat prea binecuvântat. Da, spurci când introduci jugul sclavilor și munca grea într-o țară de pace și

libertate perfectă. Vă rog să fiți sensibil. Scoate-ți ghetele acasă, spală-te pe mâini și pe picioare, lasă totul perisabil și treci la divin. Paști! Pentru acest pasaj al Bibliei aveți atât un pod, cât și o scară. Paști! Acolo, în loc de corupție, tot ce este incoruptibil îți va fi răsplătit. Paști! Gustă ceea ce ochiul tău nu a văzut și inima ta nu s-a ridicat. Paști! Dacă te lovește pe obraz

întoarce spre ea a doua parte de sud a mării. Paști! Dacă îi răsplătești binele pentru totdeauna, tot nu există mare har în tine. II cititorul greșit face la fel. Dar dacă răul ți se prezintă și, în schimb, găsești bine pentru ea, atunci ești fiul Celui Prea Înalt și acesta este Paștele. Reprezintă pentru tine beția și lauda în Lot? Amintiți-vă că beția noastră este rea, dar a lui Dumnezeu este bună.

Paști! Mama ta Biblia nu hulește nimic în afară de a ta și nu-l laudă decât pe a lui Dumnezeu. Paști! Laudă șarpele? „Fii viclean...” Amintește-ți de înțelepciunea lui Hristos. El însuși este un șarpe. Paști! Ne sfătuiește să vândă totul și să cumpere un cuțit?

Oh copil! Nu-ți spune cuțitul. Acesta este pumnalul cu care nepotul lui Aaron, Fineas, a străpuns pântecele unui israelit care a desfrânat cu Madian, dintr-o lovitură atât pe el, cât și pe ea.

O, cititorii mei, cititorii! Domnul meu să vă dea acest pumnal, pentru ca soția acestui Lot, cu nenumărați iscoditori, să oprească otrava și răul. Fie ca această curvă să străpungă patul somnului, până la oase și creier, cel mai subtil, mai ascuțit decât puterea și spiritul lui Dumnezeu! Paști! Mărește ea înaintea ta soarele, luna, stelele, curcubeul, florile, ierburile, copacii, păsările, peștii, omul, stăpânul tuturor acestor creaturi, create în săptămâna strălucitoare a Domnului? Poate fii prost pentru o vreme cu lumea ta ticăloasă și cu toți scriitorii muritori ai sistemelor copernicane. Lăsați tot puroiul și viermele ăsta fizic pe seama fecioarelor proaste și prostii. Și mănâncă împreună cu Ezechiel azimele parfumate și mana săticătoare a sfintelor Paști ale lui Dumnezeu, trecând de la pământ la cel ceresc, de la tangibil la intangibil, de la cea de jos, stricăcibilă, la cea originară. Paști! Poruncește așa cum a făcut Iosua și spune soarelui: „Rămâneți în lumea voastră! Acum nu am nevoie de tine. Mă duc la soare, mai bine decât tine. Tu hrănești, luminezi și încălzești slujitorul meu, sistemul carnal. Dar acest soare care nu seara al meu, al centrului meu, al gândurilor mele, al abisului inimii mele, care nu se mulțumește cu nimic vizibil și tangibil și de neînfrânat, agitat de o sete feroce de furie, care umple toate lumile copernicane, saturează, încântă, calmează și consolă complet.

Paști! Lasă soarele să răsară în vest! Fie ca inima ta să privească la lumina nouă, chemată din întuneric și întuneric, din soarele serii, strălucind peste întinderea cerului cu abisul inimii

a ta! Fie ca amintirea inimii tale să-și amintească ceea ce ochiul tău perisabil nu vede! Dumnezeu! Care este lumina ta, care ne amintește de soarele vestic cu un monument? Spune-mi. „Spune-mi, Doamne, moartea mea și numărul zilelor mele, ce este, ca să înțeleg.” Dezvăluie-mi: la ce scop duce trecătoarea și unde este ziua noastră, acesta este soarele nostru? Dezleagă-mă, ce este și ce înseamnă numărul zilelor noastre, numărul săptămânii, această sărmană săptămână a zilelor noastre? Și a fost seară și a fost dimineață...

O, nebunii! Cât de inerți și proști suntem în înțelegerea cântărilor profetice! Dar este aceasta o imagine reverendoasă pentru a înfățișa un reverend soț? Și pentru a face din acest ochi universal un monument al ochiului nedormit? Acesta este acel om: „Doamne, ce este un om, cum îți amintești de el?”

Profeții l-au asemănat cu soarele nostru. „Omul a devenit ca vanitatea”. Nu este împărăția Bibliei mai înaltă? Nu este el regele pământului binecuvântat al celor vii? Nu este aceasta putere în cer și pe pământ? Nu este el judecătorul lucrărilor mâinilor lui Dumnezeu? Nu este el începutul și sfârșitul întregii Biblii? Nu și-a pus satul la soare, îmbrăcându-se cu lumina ei ca cu o haină? Nu a măsurat săptămâna zilelor noastre cu un interval? Nu este el înțelepciunea care și-a creat această casă cu șapte piramide? Nu el cântă soarele și cântecul lui: „Fii cu soarele”. Cerul îi propovăduiește, slava îi este în aceste figuri superioare, el este ziua, izvorul veșniciei, nici în înălțime, nici în adâncime, nici în lățime, nelimitat, umplând și purtând totul până la ultima venă și păr. Până astăzi, o zi mare și minunată, ziua noastră eructe un cuvânt, o vorbă bună. În zilele noastre există o icoană și o imagine, există o imagine pentru ea, marea și balena, care eructa pe Iona.

„Iată un semn pentru tine”. În aceste haine însorite, în acest giulgiu și înfășări, vei găsi un prunc, cel mai roșu dintre toți fiii, fiul său: „Înainte de a veni, stătea în vârf, unde era băiatul”.

„Iată, vă vestesc mare bucurie! Proclam ziua nouă din zilele vechi, din plâns - bucurie veșnică. Sună, ceruri! Evanghelizează și voi, prietenii mei, propovăduiți Evanghelia zi de zi.

Să ne bucurăm și să ne bucurăm în această zi! Nu ne-ai condus într-o direcție rea, o, soarele nostru! O, heruvim de foc! Carul noului nostru om. Ne-ai dus pe noi, carul lui Dumnezeu, unde ne-a dus steaua Magilor.

Alții și acest car nu au găsit altceva decât mlaștina fizică și carnea lor. Ei înșiși s-au așezat pe ea și pe caii ei, ca pe pământ solid. Apoi au fost înfundați în această mare solară înflăcărată, în acest foc din Sodoma și în acest insectă. Dar noi, chemând numele lui Dumnezeu și al acelui om Psain: „Veți vedea pe Împărat cu slavă și ochii voștri vor vedea țara de departe”, am ajuns cu Israel la liman, la portul puternic al latura de miazăzi, lăsând carul prigonitorilor cu călăreții lor în potopul multor ape, cântând Domnului nostru un cântec de biruință.

„Acestea sunt pe care, iar alea sunt călare”. — Scufundat ca tabla în apă.

Stai, carule! Acum nu ai nevoie de tine când ne-ai dus la cel al cărui nume este Răsărit și ne-ai adus „unde era copilul”. Îți spune: „Lasă soarele să răsară”. II a devenit soare.

Așa se cuvine să mănânci Paștele și până la urmă să fii plin de înțelepciune. Discutați pe culoar!

Paști! Astfel, întâlniți-vă cu luna și cu toate gunoaiele create în săptămâna creaturi create. Nu atingeți jurămintele Ierihonului, tăiați cu Nun orice limbă fără Dumnezeu, până la limita. Totul este un limbaj care este un jurământ, totul este un jurământ care este carne și totul este carne care este un baldachin, un semn, o imagine sau o limită... Hei! Seki, nu pregătește nimic. Ucide cu Petru fiecare suflare acolo, aruncă morții, mănâncă pe cei vii, murdăria murdară, dar sfântul este sfânt. Unul este sfânt, unul este Domnul. „Dimineața am bătut toate pământurile păcătoase...”

A face fărădelege este aceasta: a transforma ceea ce este spiritual în trup, iar lucrarea lui Dumnezeu în bârfă umană și fizică; strica mama noastră comună Eva - Biblia, viața noastră după șarpe. Dumnezeu a sfințit totul pentru Sine, de ce atrage la tine, șarpe? De ce distrugi ceea ce a fost creat, criminale? Carnea nu este nimic și tot ce este trupesc este un idol și nimic. Fă-l spiritual — acesta este adevărul! Uite care-i propunerea! Aici este creația! Creați îngeri - spirite, nu carne. Tot ceea ce un înger slujește lui Dumnezeu, tot ceea ce slujește, ceea ce el laudă, tot ceea ce laudă, care este adunat, făcut, dedicat pentru el. Ascultă totul și fă totul, atunci ești soțul meu înțelept, care și-a întemeiat templul pe piatră, nu pe nisip. Asta e duritatea! Paști! Auzi învierea? Nu te încurca cu ale tale! Auzi nastere? Uită-l pe al tău! Auzi de fiicele lui Lot? Nu-ți aduce aminte de oamenii și casele tatălui tău. Treci, fiica mea, mai departe, înclină-ți urechea departe. Profeți pentru voi

ei vorbesc cu limba lor, dar nu despre a ta, cu vorbiri ticăloase și vechi, ci noi și înțelepte. Treci pe a ta. Du-te la bine. Iată ce înseamnă: „Înțelepciunea se cântă în rezultate”. „Rezultatele mele sunt rezultatele vieții”.

Urcă-te până la soare, ca un vultur, și soarele este putrezire și zdrențe, și încă zburați prin văzduh. Solomon detestă acest vultur: „Nu cunosc un vultur care să se avânte prin văzduh”. Nu numai totul sub soare, ci soarele însuși este zdrențe și deșertăciune. Fiecare sistem lumesc este un idol al câmpului Deir 18, iar capul său de aur este acel soare. Cât timp ești în lume, până atunci în deșertăciune, și nu în ieșirea lui Dumnezeu cu vulturul iute de vedere pe pieptar, despre care, parcă ar fi binevoitor, întreabă zeul Nova: „Se urcă vulturul prin comanda ta?”

Totul este josnic și josnic, cu excepția lui Dumnezeu și nu te poți lăuda cu Pavel: „Nu degeaba ai revărsat”. Atâta timp cât te târâi cu un șarpe, urât de Solomon, peste piatră și prin elemente fizice, și cu un vultur care are ochi de bufniță, zburezi prin aerul tangibil. „Toată carnea este fân”.

Planificați deasupra elementelor, zburați prin întregul abis aerisit, zburați din toată stricăciunea în firmamentul neclintit al eternității, atunci vă aflați în ieșirea lui Israel, din sclavia fizică, săracă și stricată. În vremea aceea, cântați acest cântec împreună cu Habacuc: „Domnul Dumnezeul meu, puterea mea, îmi va desăvârși picioarele și mă va înălța pe un loc înalt, pe care îl voi birui în cântecul (cântarea) lui”. Vedea? Cât de sus urcă muzele profetice! Acceptă și mestecă asta: „Câștigă în cântec”. Adică să urcăm până acolo unde duce muza lui Dumnezeu. Deci romanii spuneau: „Ascendere, superare montem”[19]. Aceasta înseamnă a reprezenta munții, pentru ca umbra fizică a fiicei lui Lot să nu se amestece, pentru a nu întuneca credința, cu ochiul de vultur, ca printr-un telescop, contemplând departe și înalt, dar existând pretutindeni - lumina strălucind în spate. întunericul, peste dealuri, răsărit din mijlocul potopului; țara și portul lui Israel, cele făgăduite, cele înalte, munții, prăpastia, măruntaiele și sânul lui Avraam, piatra și casa înțeleptului; cuib de turturele, sate iubite ale Domnului forțelor; Sabat și Sabat pentru călătoria cu multe dezastre; vă povestește sfârșitul zilelor și împlinirea plânsului său, înălțarea și ieșirea, și Paștele, care a fost centrul celei mai dulce conversații dintre acești trei interlocutori: Hristos, Moise și Ilie pe Tabor. „Veniți, să urcăm pe muntele Domnului...”

Dar, oh! Nu ne vei conduce pentru totdeauna pe muntele tău prin puterea și înțelepciunea noastră, decât numai prin a ta. „Nu vei pleca, Doamne, în puterea noastră. Doar tu ne vei ajuta. Rezultatele tale înalte vin în cei vii și toți suntem dintr-un amestec fizic, carne și sânge, un spirit care rătăcește prin elementele moarte, care nu se transformă în ceva mai înalt, decât în Sodoma. Cine va veni? La urma urmei, dorința este pregătită de la Domnul. Și vulturul urcă prin porunca lui. De unde putem obține o a doua voință, un al doilea suflet, o inimă și un ochi?” Iată unde: „Se cuvine să te naști din nou”. Atunci vom simți gustul în asta. „Înțelepciunea se cântă în rezultate”.

— Amintește-ți de soția lui Lot!

Dacă tu, prietene, te-ai născut din nou și ești curat în natură, atunci salut, fiica lui Lot! Bucură-te, mireasă necăsătorită! Ascultă, fiică! Nu uitați că la țară, pe tărâmul celor vii, nu există vârstă, sex, diferență. Totul este în Dumnezeu și în orice este Dumnezeu. Când ești fiică, atunci ești mireasă, și mamă și soră, iar Lot este tatăl tău, mirele, fiul și fratele tău și invers. Isaia este fie mireasa, fie mirele lui Dumnezeu. „Ca mire, mi-a pus o coroană”. „Ca mireasă, m-a împodobit cu frumusețe”.

Hristos își cheamă prietenii împreună mamă, frate și soră. Deși Biblia este pentru voi, chiar dacă sunteți fiica și tatăl ei, și frate cu

frate, și unul pentru altul și soră cu soră. Solomon și soția, și sora și fratele, fratele ajutor, cheamă înțelepciunea lui Dumnezeu. De la acest prieten-vecin, un prieten împrumută pâine pentru oaspeții din Evanghelie. Și nu este același lucru pe care Abigail amabil îi aduce lui David în dar mai multe coșuri pline cu smochine, un buchet și pâine proaspăt coaptă? Și Melchisedec nu face același lucru cu Avraam și Avraam face același lucru cu oaspeții săi? Și nu este la fel ca și David, după ce a învins cu Avraam, în felul lui Avvakum, toate gunoaiele sodomite, în „Cântarea Cântărilor" lui Dumnezeu și a depășit toate elementele, călcând în picioare toată moartea, s-a înălțat la Sion, în felul lui Pavel, la această masă de cină din care toți sodomiții care se ating nu au puterea de a gusta și nu numai că s-a săturat, ci a dat și măcar o clătită prăjită bieților vânători? „Ai urcat la înălțimi, ai capturat captivitatea..."

Pe scurt, tot ce se laudă despre prietenie, rudenie, băuturi răcoritoare, pâine, mâncare, îmbrăcăminte, casă și decorarea ei, daruri, struguri, grădini și fructe, de exemplu: Iosif dă grâu fraților săi, sub-

le pune aur în sac. Regina din Saba îl vizitează pe Solomon și mănâncă. Pâinea se frânge în deșert pentru cei 5000 de flămânzi. Se aduc daruri de la Magi. Se pregătește cina regală și așa mai departe. Să știți că toate acestea se referă la sărbătoarea fiicelor lui Lot și că totul este o ramură a acestei rădăcini, ca un pârâu de fântână. – Se vor îmbăta de grăsimea casei tale. „Ferice de cel ce are un seminție în Sion". „Binecuvântat este cel care mănâncă cina". „Înțelepciunea și-a făcut un cămin". „Au băut și au mers cu el." „Bea totul din ea". „I-a fost cunoscut în frângerea pâinii". – Pune-mă în mere. „Sub umbră l-am dorit." Tuturor acestor dușmani, unde este rezultatul: „Frate, ajutat de un frate, este greu ca un oraș". „Sunt fratele meu și fratele meu".

Mortal, nu născut din nou, nu are legătură cu Biblia. O inimă de muritor nu se poate uni cu o inimă divină. Mare opoziție, adică antipatie, așa cum este între cer și pământ, între pasărea zilei și a nopții, între cel smerit și cel veșnic. Gândul sau inima este spiritul, stăpânul trupului, stăpânul casei. Asta e persoana potrivită! Dar trupul? Există un craniu de stridii. Dacă gândurile fizice și inima sunt zdrobite, atunci omul este un element mort, praf și umbră și nimic. „O, Isaia! Să știți că cenușa este inima lor".

O, cât de adevărat Biblia numește astfel de oameni morți! Ea este creată și va învia când inima veșnică se va naște într-o inimă smerită, iar peste gândurile întunecate de noapte abisul strălucește soarele adevărului. "Să fie lumină." „El a strălucit în inimile noastre".

Biblia este gândurile lui Dumnezeu, aceasta este inima veșnică, iar inima veșnică este omul etern. „Gândurile inimii lui în neam și neam."

Oare nu cum profeții, adică inimile vii și divine, soarele fizic, iluminator de noroi, au creat un portret care formează Dumnezeu-omul, adică gândurile divine și un izvor de raze eterne - o inimă care se

ridică deasupra abisului întunecat al inimilor infernale și se luminează cu lumină nesează. Acestea sunt genul de inimi care se pot bucura de Biblie! Ea este familia lor. Eternul iubește eternul. Spiritul spiritului știe. Duhul testează totul și toate adâncurile lui Dumnezeu. Un spirit curat a scris Biblia, nu altul, dar același spirit și inimă curată o vor dezlega și vor spune: „Crezi că ar trebui să mă ascund?” „I-am deschis fratelui meu, fratele meu va trece”. „Mi-am găsit un soț după inima mea”.

Și la fel de pură și strălucitoare, ca o găleată de amiază, inima este un zeu adevărat, atât de elementar și cenușiu este un spirit necurat. Să știi că este subtil, dar aerisit, atunci când este aerisit, atunci este spontan și, prin urmare, grosier și întunecat. Acest spirit aerisit domnește în toți muritorii, odată născuți și, ca și el, atât supușii săi, cât și gospodăria lui sunt dușmani pentru omul nostru. Acesta este regele Sodomei, un spirit orb, elementar, trupesc, fizic. Prin urmare, sodomiții rătăcesc în întuneric, se bat de pereți, ating ușile și împing cu toată viteza spre ospăț, se clătinesc și se înfurie, stau la uși, excluși. Dar Lot despre inima lor flămândă, mâncând cenușă și aer în toate zilele vieții sale, nu arată milă, nu vrea să sature sufletul deșartă și sufletul lor flămând, ci sărbătorește și tratează rudele sale amabile, îngerii, oaspeții, născuți din nou. și vin de deasupra poporului lui Dumnezeu. Exact aici se uita David când cânta: „De ce s-au clătinat păgânii?” „Regii pământului s-au ridicat”. Ei caută carnea și comit adulter. Duhul lui Dumnezeu nu va locui în aceste inimi și nu vor gusta Cina Domnului. „Ferice de cel ce ia cina în Împărăția lui Dumnezeu”.

— Amintește-ți de soția lui Lot!

Să fim mai înțelepți, prietenii mei, față de acest prost. Învățătorul nostru nu spune: „Atinge”, ci: „Amintește-ți”. Să nu comităm adulter. Carnea este atinsă, dar duhul este amintit. Cenușa este atinsă, dar veșnicia este crezută. Mâna atinge piatra, iar inima noastră, cu veșnică amintire, miroase smirna nestricăciunii. În cuvântul august al lui Dumnezeu, cu un sentiment aparte al naturii auguste din noi, îl simțim pe august, ca și cum ne-am uita la un curcubeu, chiar în acel moment amintirea noastră vede soarele în spatele nostru, format, ca într-o oglindă, în cele mai curate ape ale raiului, iar când ochii umbrei soarelui, atunci inima, stăpână a ochilor, chiar lumea strălucea universalul. O, Lot! Paștele este al nostru! O, Lotul nostru cel mai dulce! Condu-ne, conduce-ne spre munții tăi! Ne uităm la soția ta ca un curcubeu, dar ne aducem aminte de tine, o, lumină nesează, ce ai strălucit peste abisul inimilor noastre! Ne amintim cu amintirea unei inimi curate și credincioase, cântându-ți cu Psaia noastră: „Calea Domnului este judecata”. „Am avut încredere în numele și memoria ta, sufletul nostru dorește.”

Te-ai așezat deasupra soției tale, ca un vultur peste cadavru, ca un judecător pe curcubeu, judecând adevărul și propovăduind pace lumii apropiate și îndepărtate, Hristos Isus. tu si carnea si

spirit. Tu ești curcubeul și soarele nostru. Un curcubeu, ca o imagine imaterială a ipostazei tatălui tău formată de soare. Soarele este ca razele și strălucirea gloriei sale. „Iată pe împărat cu slavă și ochii tăi vor privi pământul de departe”.

Cadavrul nostru stă și se odihnește, dar inima noastră curge. Trece de la cadavru la zeu, de la nebun la înțelept. Odihnindu-se ca porumbelul lui Noe, deasupra apelor potopului tuturor elementelor, lăsați-l să se odihnească pe dealurile veșniciei. Paștele Domnului este acea judecată când inima zboară de la întuneric la lumină, de la prostie la rațiune și judecată. „Cei răi nu vor fi înviați pentru judecată”.

Spuneți-mi, fraților mei, cum este Paștele nostru? Ca o navă care navighează spre portul antic al insulei Rodos 20. Poarta acestui port este un idol. Picioarele lui sunt stâlpii porților, iar bolta porților sunt coapsele lui. Prin porțile absurde dintre picioarele acestui uriaș, toate navele au intrat în port.

O, prietenii mei! Teribilul și rușinosul te întâlnește. Acesta este un idol rău - soția lui Lot. Nu vă fie frică de acest Goliat. Să-l înjunghiem cu un pumnal. Dragă profet Naum! Vino și arată-ne esența acestei mari curve. Aici este profetul! „Îți voi deschide trecutul în fața ta”.

Nu-ți fie teamă: această otravă muritoare nu va dăuna inimii tale curate. Acest bazilisc ucide aspizii cu fața, acest leu este dăunător în ajun, iar la spate se află pacea și prietenia. Acolo se odihnește un lup cu un miel fără nicio primejdie și un râs cu o capră și un leu cu un vițel și un urs este însoțitorul unui taur, iar un băiețel este vecinul unei peșteri de aspide. Acolo vei păși cu îndrăzneală pe un aspid și un basilisc, pe un leu și un șarpe, nu într-un ulcer, ci în distracție. A indrazni! Ni s-a născut un copil: Cupidonul nostru fără vârstă. El ne conduce peste coloana vertebrală. Chiar dacă mergem în mijlocul baldachinului morții, chiar și între picioarele acestui uriaș din Deir - nu vă temeți - Dumnezeu este cu noi. Să mergem la port acum. Să mergem la Betleem. Acolo nasc nu în furtuni maritime, nu în valuri și râuri violente și nu în lupta elementelor curente, ci pe munții muntosi și rodnici - capre și căprioare roditoare și curate. – Acolo te-a născut mama ta. – Să mergem la Betleem.

La revedere, stâlp de sare! La revedere, fața urâtă și ticăloasă! Adio, curvă, ucigașă de suflet și trup! Stai prost, idolule! Atenție la așa ceva! Deschideți-ne porțile adevărului! Porțile unei fecioare curate, porțile unei soții bune! Soțiile

lăudat și frate, și soțul ei în porțile ei închise și pecetluite. Iată, noul nostru Naum ne dezvăluie ultimul din dumnezeieștii Paști! El ne conduce noua inimă într-o curte și o minte nouă, stând în spatele

chipului adulter din spatele acestui zid. „Acesta stă în spatele zidului nostru”.

Istoriei disponibile, dincolo de fabulele femeilor și pe lângă sucurile de moarte, ne dezvăluie a doua, curată, nestricăcioasă, mântuitoare, după otravă, dincolo de spate, cea din urmă, veșnică, divină; da, nu ne uităm la chipuri, judecăm, dar încercăm vălul ascuns și ușa închisă și chiar dacă bea până la moarte, inima noastră credincioasă nu va fi stricată. Unde este acum al tău, moarte, înțepătură? Unde este victoria ta acum, uriaș infernal? A trecut prin foc și apă. „Îți voi deschide trecutul în fața ta și voi arăta rușinea ta neamurilor și dezonoarea ta împărățiilor...

Această fabulă necurată despre Lot este o pildă și o imagine, încurcă în cârpa ei necurată perla prețioasă a împărăției lui Dumnezeu și acoperă, ca o coajă de nucă, un bob. Cu aceste nuci întregul paradis biblic, ca grădinile din Rodos cu fructe, se umple și se revarsă. – Am coborât în grădina cu nuci.

Cât de încântător este omul pur născut în această grădină! Ca într-o oglindă, poate fi văzut în Cântarea Cântărilor lui Solomon. O, venerabil cupidon! O eternitate} Cea mai dulce și nesățioasă must! Cei care te mănâncă tot vor tânji; iar celor ce te vor bea tot le va fi sete. "Dumnezeu este iubire." Cel care își dă sufletul și meditează în legea celei mai înalte înțelepciuni dintre toți cei din vechime va căuta și va învăța în profeții . El va păstra poveștile unor oameni eminenti și va coborî în întorsăturile pildelor. El va căuta cele ascunse prin pilde și va trăi în ghicire prin pilde.

Semnează al 6-lea

DESPRE CITIREA ÎN FAVOAREA SUFLETULUI

Vezi tu, prietene, acel cuvânt, bine mușcat, a emanat multe sucuri bune. Biblia este un buzunar precis. Scoate o piuliță din acest buzunar, doar o piuliță. Mușcă-l și mestecă-l. Apoi ai mestecat toată Biblia. Toate aceste nuci buzunare (alun) sunt foarte diferite ca coaja, dar la capitolul boabe nu spun acelasi lucru, ci acelasi lucru.

Particulele unei oglinzi sparte descriu întreaga față ca una. Și înțelepciunea variată a lui Dumnezeu în diverse haine de o sută, de o mie de ori în haine regale și rurale, în vechi și modern, în cei bogați, în săraci și în haine cele mai josnice și mai scumpe, ca kryn în spini, împodobind totul prin în sine, este unul și același. Pentru ea! Ea este exact Morpheus 22 adevărat.

Ca un șarpe, se șerpuiește, se dezvoltă în diferite forme. Să nu devorăm însă cuvântul lui Dumnezeu fără măsură și fără măsură și să ne înghesuim cu el în salină, dacă așteptăm până când el însuși ne dă trupul său divin și nevăzut sub masca aparențelor.

Omul de știință mănâncă mult. Înțelepții mănâncă puțin cu gust. Bursa, lacomia - la fel. Înțelepciunea și gustul sunt aceleași. Gust adevărat cu sănătate și înțelepciunea directă cu beneficii. Nu există nimic mai bun decât adevărata utilitate; și nu există beneficiu mai bun decât folosul sufletului. Beneficiul sufletului este medicamentul, hrana și sănătatea inimii. Sănătatea este distractivă. Și care este cel mai prețios lucru dintre toate? Totul este vanitate, în afară de aceasta. Dă-mi măcar lumea întreagă, totul este deșertăciune fără bucurie. Sănătatea din poligamie, înțelepciunea diferă de învățare. Lăcomia dă naștere bolilor, în timp ce mâncarea măsurată întărește. Nu citi - da înmulți viciu! Citește - da, vei ucide viciul! Dacă iubești nedreptatea, îți urăști sufletul. Iubește-ți propriul suflet și fii un iubit de sine binecuvântat, iubit de Solomon, despre care el cântă așa: „Un om drept rezonabil îi va fi prieten”.

Și asta se întâmplă atunci când, fără alte intenții, citim doar pentru a ne purifica, lumina și întări sufletul. Scapa de opiniile oamenilor. Împătați-vă de cele dumnezeiești și întărește-te împotriva patimilor sufletești, împotriva invidiei, urii, mâniei, întristării, stânjenii... Și făcând aceasta, în locul acestor tirani, ridică în tine împărăția lui Dumnezeu, adică mântuind. spirite, pașnice, vesele. Acesta este acel binecuvântat cărturar și om alfabetizat, pe care Hristos, lăudându-l, îl echivalează cu suveranul.

„Orice cărturar care a învățat Împărăția lui Dumnezeu scoate din comoara lui atât noi, cât și vechi.”

Mot, moara de vânt conduce terenul pustiu, iar rigla - utilă. Simon vrăjitorul 23 aici caută aur, iar cărturarul caută duhul sfânt. Cu adevărat, cel care crede pe Pavel că secretele nu valorează un ban, totul pentru toate, nu va fi niciodată devorat de misterele profetice dacă dragostea lui Dumnezeu nu le este prezentată.

conducător auto. Ea este fundația și vârful tuturor. Începe cu o cruce amară, se termină cu Hristos, care este pacea, iubirea și adevărul nostru.

Semn 7 DESPRE CONDUCĂTORUL CREDINCIOLU

Ceea ce este în primul rând, același lucru trebuie spus în ultimul rând, ca să nu ne alegem un lider dintre cei care sunt iubitori nu de spirit, ci de întuneric scris de fân și de povești fabuloase de femei care ne omoară. Pavel numește astfel de povești genealogii goale, fabule evreiești și feminine, care nu saturează sufletul. Acești conducători iubesc umbra exterioară și se odihnesc complet pe ea, fără să ridice ochii împreună cu David către munții spirituali către acea împărăție a mesei lui Dumnezeu, din care se bucură doar mințile înalte care s-au ridicat deasupra cărnii, ceea ce a fost conducătorul lui Tobias Rafael. Pavel însuși se laudă cu această masă astfel: „Avem un altar din care nu trebuie să mănânce toți cei ce slujesc în vestibul”.

Numindu-se slujitor nu al scrisului, ci al duhului și cunoscându-L pe Hristos nu după istoria trupească, Hristos însuși îi numește slujitori, care sunt în aceeași casă, dar nu știu despre tainele stăpânului. „De la noi”, spune confidentul, „au venit, dar nu au fost de la noi”.

Cei din fruntea lui 9 sunt blestemati de Iosua. „Blestemat ești tu”, spune el, „și un sclav nu te va dezamăgi”. Da, și cum să nu-i blestem atunci când se amestecă cu tinerii lui Isaac? Acești tineri, împreună cu stăpânul lor, lucrează doar să sape un izvor de apă pură care țâșnește ca o fântână. Ei sapă, ca pe pământ, în istoria trupească, aruncând-o deoparte, ca Moise - o piatră dintr-o fântână pentru a potoli setea oilor sărmane a socrului său. Dar filistenii se amestecă peste tot, aruncă pământ peste tot și strigă: „Acesta este țara noastră!” Acest lucru trebuie înțeles conform cărnii, altfel toate acestea sunt o fantomă. Un vis... Dar copiii lui Isaac consideră duhul ca adevăr, dar toată carnea pentru deșertăciune nu se oprește și nu curăță fântânile vechi de murdărie și săpa altele noi în fiecare loc, exclamând împreună cu stăpânul lor: „Carnea nu este nimic. ."

De ce avem nevoie de o genealogie istorică? Care este scopul? Care este locația paradisului perisabil? La ce bine vor aduce forma și măsura chivotului în sufletul nostru? De ce vindecare carnală? De ce învierea este coruptibilă, iarăși în putrezire

circula? Da, iar noi lucrăm carne ticăloasă și pasiuni? Pentru ea! Un singur duh ne este gustos și folositor, curățând, vindecând, pătrunzând în cele mai secrete întreprinderi ale sufletului nostru și dând naștere păcii.

Dar se pare că Sfântul Apostol Iuda le evaluează cu cruzime. „Norii fără apă sunt trup, lipsiți de spirit” și așa mai departe. Semănă divizii în toată lumea. Se ceartă despre originea spiritului, despre sacramente, despre credință, despre ceremonii, despre îngeri, despre chinuri, despre fericiri și așa mai departe, vrăjmașii crucii lui Hristos și poruncile sale dătătoare de viață.

Sfârşit. Și mulțumesc lui Dumnezeu.

BABE OF ARCHISTRATIG MICHAEL

CU SATAN DESPRE ASTA:

UȘOR SĂ FII BUN

Scrisă în 1783

Iubit prieten Michael!

Acceptă de la mine această cărțiță ca un cadou pentru tine, tipărită în numele propriului tău nume. Dacă ai acceptat numele lui Mihailov,

acceptă-i și inima, cântând din cartea cântecului regal: „Inima mea este a ta, a ta este a mea”. În acel moment, o, Michael, ești prieten cu tutorele tău Michael, exclamând cu o singură inimă: „Cine este ca un zeu?”

Am început această mică carte în Burluki, terminată în Babai. Nu țip, nu semăn, nu cumpăr, nu lupt, resping orice tristețe lumească. Ce fac? Iată ce: „Întotdeauna binecuvântând pe Domnul, cânt învierea Lui!”

Iată deja și speranța mea! Ce este învierea? Învierea este întreaga țară a lui Israel. Pentru a spune direct, întreaga lume biblică, noua și vechea Evă. În această țară Iacov a dormit în pace. De ce nu pace? Piatra în sine era pentru el în loc de pernă. Însăși duritatea era moale pentru el, acolo unde Samson a găsit un fagure pe el. Ii spun ei! L-am prins si eu. Acolo mă odihnesc, mă bucur, mă distrez. Cânt cu Maron: „Deus nobis liaec otia fecit” — „Dumnezeu ne-a dat această sărbătoare”.

Mai mult decât atât, cânt cu David al meu: „Am adormit, am adormit și m-am ridicat”. Și cu Isaia al meu: „Dumnezeu ne-a dat odihnă pe acest munte”. Nu știu ce înțelege Plutarh prin Speranța sa (numită de el) din Pindar. O face lăptăriță pentru bătrâni. Știu cu adevărat acest lucru, ca bătrânii lui Solomon: „Conuna laudei, bătrânețea...” și așa mai departe. - hrănesc, sugând sfârcurile a două mame și mireselor fără mireasă - strămoasele Eve și mama Mariam g, după cum este scris: „Au sut miere dintr-o piatră” și „acolo vă voi da sfârcurile mele”. Îmi veți spune de ce nu toată lumea din acest mic pământ se bucură, dar flămânzește, mormăie și blestemă?

Răspuns. De dragul că țara adormită are două părți:

valea și muntele, aici și colo, blestemul și binecuvântat, demonicul și Domnul, ca două sfarcuri și două izvoare. — Iacob a ieşit din sursa jurământului. L-ai luat? — Și s-a dus la Haran. L-ai luat? — Și am găsit un loc. L-ai luat? — Și am dormit acolo. L-ai luat? Dacă ar fi locuri egale, nu aș căuta un al doilea și nu m-aș duce de aici. Nici Isaia nu este în zadar: „Nu numai”, spune el, „în țara aceasta, ci și pe muntele ei”. Acolo! Spune-mi, cine alege partea bună?

Răspuns. Din acest motiv, această cărțiță scoate la iveală două inimi la spectacolul ceresc: angelic și satanic, luptă între ele. Aceste două regate din fiecare persoană sunt în luptă eternă. Când o inimă curată a biruit abisul rău, atunci porțile iadului sunt sparte. Prizonierii sunt eliberați. Se deschide calea către acel munte înălțat din abis: „Cine va urca pe muntele Domnului?” Care este dulceața și bucuria pe acel munte? Adu-ne, Isaia! „Dumnezeu va odihni pe acest munte”. Oh, destul! Altceva? „Voi bea vin. Ei vor bea bucurie pe acest munte.” Oh, destul! „Ei vor fi unși cu pace pe acest munte”. Oh, destul, destul! Iată unde s-a odihnit Iacov al nostru! — Și am dormit acolo. Am dormit în Haran, am dormit în orașul iubirii. „Acolo vă voi da sânii mei”.

Vezi tu, iubit Michael, aici se odihnește prietenul tău! Stareţ Varsava Daniil Meinhard.

19 iunie 1788

PRINCIPALUL CREAȚIEI

„Ucide balaurul care este în mare” (Isaia).

„Cum va cădea soarele dimineții!”

„Cel rău, blestemându-l pe Satana, își blestemă sufletul” (Sirah).

„Până când se ivește ziua și steaua dimineții strălucește în inimile voastre” (Petru).

LUPTĂ ȘI DREPT DESPRE ASTA: ESTE GREU SĂ FII RĂU, E UȘOR SĂ FII BUN

După ce s-a înălțat cu aripi de liliac, Satana din lumea interlopă în munți s-a oprit la limitele atmosferei a. Văzând aceeași casă strălucitoare cu ochiul de noapte: „Minunat

iar Atmosferă este un cuvânt elen, adică sensul giratoriu al globului, întins până atunci, până se ridică vapori sau atomi, mai limpede se spune — până se ridică norii, locul lui Perunov și fulgerul.

creșterea și-a creat o casă și a aprobat piramidele și șapte”, cu un vuiet infernal, ca un tunet, au urlat astfel: „De ce a fost creată această casă?”

Acest laș este furtunos cu aripi în formă de argint cu un interdorami auriu, ca un vultur pe captură, coborând, Mihai a strigat: „O, dușman al lui Dumnezeu! De ce esti aici? Și ce vrei aici? În vechime ai eructat înaintea mea o blasfemie împotriva trupului lui Moise” * b. Acum vomiți aceeași otravă pe casa lui Dumnezeu. Cine este ca un zeu? Și ce este bun și atât de frumos ca casa lui? Domnul meu să vă ferească, voi sta astăzi în fața lui! ..

Satana. Nu se cuvine pentru oștile cerești ca un arhanghel să fie certăreț, ci tăcut, blând și...

M și X a și l. O șarpe! Ți-ai înmuiat cuvintele mai mult decât uleiul și sunt săgeți. Nu este pentru tine să înțelegi că mânia oportună este dragostea lui Dumnezeu, ci că mila prematură este inima ta.

Satana. Ai cântat un cântec ciudat!

M și X a și l. Lucrurile ciudate, noi și glorioase sunt cântate de puterile cerești în cetatea lui Dumnezeu. Asta e adevarul.

Satanag. Cântă puterile lumii interlope?

Micha și L. Forțele tale cântă ticăloși, lumești, ticăloși. A-i spune lui Petrov în „Fapte” cu cuvântul (comună, κοινόν, coenum) înseamnă pur și simplu a spune noroiul pieței și noroiul care s-a înfășurat în jurul vârtejului pezekiel al acestui motil d.

iar cuvântul elen înseamnă încăperi și mănăstiri cerești ridicate după imaginea unui cap de zahăr sau a unei flăcări, în general o locuință de munte; în elenă - pyrgos, în romană - turris, în turcă - kolonchak, în poloneză - vezha, în locală - turn, turn; ca la biserica este o clopotnita, asa este la case. În slavă - un stâlp: „În stâlpul norului le-am vorbit”, „Va fi pace în puterea ta și belșug în stâlpii tăi”.

b Spya hula este menționată în „Mesajul” sfântului apostol Puda.

la Arhanghel - în slavă, primul voievod, adică conducătorul peste căpetenii.

d Satana - cuvânt ebraic, mai mult slav - omologul.

e Uită-te la povestea lui Kornilpus centurionul din Fapte. Acolo Petru spune: „Doamne! Nu lăsa niciodată lucruri rele să-mi intre în gura.” În elenă se află xav'w, în romană - comună, în slavă - comună; căci tot ce este rău este ceea ce este comun lumii, adică multora. De aceea romanii numesc mlaștina coenum. Această voce este elenă: χοινλ, adică comună. Gândurile lumești sunt acea mlaștină în care sunt înecați mistreții gergezi, în ei zeul acestei lumi, adică Satana, a orbit mintea, așa cum interpretează Hrisostom aceste 3 cuvinte pauline: „Dumnezeul acestei lumi...” Motila este un cuvânt slavon vechi, în romană - excrementum .

Satana. Ha-ha-he! Puterile cerului cântă ciudat...

M și grindină. O certa! De ce râde de câine al tău? Răutatea ta nu este ascunsă înaintea mea. Numind-o ciudat, defăimești în secret gloria cerească și dogmele ei, făcându-i lipsa de grație și incongruența imaginară pe care ți-o imaginezi, doar pentru a spune, prostii.

Satana. Acum, fără greș, ai proclamat motivul pentru care locuința interlopului este de o mie de ori mai populată decât cea cerească?

M și X a și l. Și minți și vorbești întunecat. Deschide, dacă poți, mai deschis decât inima ta abisul.

Satana. O, Apocalipt, dar ciudățenia în dogme, neuniformitatea în cale, dificultatea în fapte, aceasta este sursa triplă a deșertului tău ceresc.

Micha și L. Nu poți fi puțin mai sincer?

Satana. Este greu să fii cetățean al raiului. Esti beat? Aceasta este cauza care v-a devastat cerurile.

M și X a și l. De unde a venit această piatră și cine a pus-o la temelie?

Satana. Iată că vorbesc! E greu să fii, și a fost.

M și X a și l. Ești creatorul acestei dogme?

Satana. Această dogmă este un neînvins.

M și X a și l. „Ascultă, cerule, și ascultă, pământ!...” Ascultă și lumea interlopă! Ce blasfemie și defăimare mai mare este asupra Domnului Atotputernicul decât aceasta? Aceasta este o undiță care prinde pe toată lumea! Aceasta este cheia care deschide tuturor porțile iadului. Iată ispita, jignind până la cer! O, mormânt împărătesc împodobit, plin de oase moarte și praf, lumea curviei! Seduci bătrâni, tineri și copii. Te tricoti în farmece, ca puii în plasă.

Întreaga lume îi respiră spiritul. El este inima lumii. O inimă impură, o inimă trupească. Aceasta este treimea neevlavioasă: Satana, trupul, lumea. Cine îmi va da sabia lui Dumnezeu, ca să-l străpung pe acest Madianit * b, care se desfrânează cu o desfrânată și o desfrânată din lumea aceasta și îi voi dezvălui rușinea?

iar Apokalshtta este un nume elen, care înseamnă expeditor în slavonă. -Cu acest cuvânt, el îl certa pe Michael în secret ca un revelator al misterelor lui Dumnezeu. Satana iubește să se întunece, astfel încât nimeni să nu vadă înțelepciunea obscură și secretă a lui Dumnezeu.

b Acest cuvânt regurgitează povestea sacră a lui Phnees, care i-a străpuns pe amândoi printr-un israelit care comitea curvie cu o Madpanitka.

Și, ridicând sulița ca un fulger a lui Mihai, el l-a lovit pe Satana cu un vârf de adamantit în chiar inima lui și l-a aruncat în norul serii. El, căzând cu capul în cap, a exclamat: „Ura! Ura! Castigat! Castigat!" Din mijlocul norului urlă: „O, Apocalipt! Chemați cerul și pământul să mărturisească, dar nu mă voi supune vouă, chiar și acesteia sunt ferm în această dogmă a mea.

Micha și L. O liliac! Vai de tine, care faci lumina cu întunericul și întunericul cu lumină, care numești dulcele amar, dar lumina povara.

Satana. Nu este scris: „Necesară este împărăția lui Dumnezeu?...”

Mihai. Onemey, câine mincinos!

S a t a n a. Și cei care nu fac nici un efort o reușesc?

Mihai. Stai, latra acum, caine, de departe la soare... Doamne, Dumnezeule! Adevărul tău este ca la prânz. Cine este ca tine? Tu însuți până la fălcile acestui dragon, devorând pe toată lumea, ți-ai blocat nu numai ziua, care este ca o mie de ani. Amin.

La acest zgomot și vuiet, ca Erodius pui o muscă din cuib la mama lor, care a îndreptat șarpele - se îndoaie sub picioarele ei, se dezvoltă - așa că a zburat la Mihail Gabriel, Rafael, Uriel și Barachiel 4. Mihail, ca Dumnezeu. -iubind pe Erodius, el chinuieste si calca dusmanul domestic, dand har casei domnului, care a permis pasarilor sa se cuibareasca pe sapte turnuri care ii supravegheaza dohm-ul intelept, dupa scriptura: „Cât de iubite sunt satele voastre! ..”“ Pasărea și-a găsit un templu pentru ea însăși.” „Acolo vor cuibări păsările”. „Locuința lui Erodius îi călăuzește”. „Fericiți cei care locuiesc în casa ta...”

iar cuvântul elen έρως înseamnă dorință, Ííòj înseamnă Jupiter sau Diy; de unde și numele Erodius, în slavă – iubitor de Dumnezeu. În rest, această pasăre se numește pelargos, în romană - cisopia, în poloneză - bosiap, la noi - gaister. Ea cuibărește pe târnăcoace, turnuri, locuri înalte, vârfuri și turle; prieten pentru oameni, dușman pentru șerpi și broaște râioase; hrănește și poartă părinții la bătrânețe; de aici cuvântul elen antipelargein, adică a mulțumi, denotă un suflet evlavios care iubește pe Dumnezeu și aproapele, denotă un teolog care s-a cuibărit sus pe el: „Cunosc un om...”.

CONVERSAȚIE ÎNGERĂ

DESPRE CALOMIA DIAVOLULUI SI INTRETINERELE CARE IAU DIN ADEVAATA CONFUZIE

Arci-soldații cerești stăteau pe curcubeu, în timp ce Mihai rostia cuvântul astfel: „Nu este lupta noastră împotriva sângelui și a cărnii, ci...” Inima unui om este un abis nelimitat. Ea este ceea ce aerul care transportă planetele plutitoare. Dacă acest abis este întunecat și nu s-a adeverit pe el: „Îmi luminezi întunericul”. „Dumnezeu, care a poruncit ca lumina să strălucească din întuneric, care a strălucit și în inimile noastre...”

Apoi devine iad, adică temniță, și se umple, ca păsările de noapte, de vise sumbre și de fantome. Vulturul de noapte, regele și tatăl tuturor celorlalți, este Satana. Aceste vise goale sunt uneori spirite rele, iar spiritele rele sunt uneori gânduri rele; dar gândurile rele sunt gânduri ale cărnii care stăpânesc lumea. Și iată ce este scris: „Căpeteniilor întunericului acestei lumi, adică lupta noastră împotriva duhurilor rele, având putere asupra lumii neluminate și asupra întregului amestec de oameni fără de lege”. Ce urmeaza? Începutul fructelor de grădină sunt semințele. Semințele faptelor rele sunt gânduri rele. Iată ce este scris: „Către principii şi autorităţi... duhurilor răutăţii din locurile înalte”. Spiritele celesti de răutate sunt visele unei inimi trupești, bestiale și bestiale, ai cărei ochi sunt străpunși de sabia ascuțită a acestui adevăr al lui Dumnezeu: „Satana, tu nu crezi că esența este divină, ci ceea ce este uman”.

Dragul meu frate! Vezi cum Satana și-a împrăștiat semințele în tot universul! Din felul lui de semințe sunt esența acestor sirene curvie * 6 și cântece desfrânate:

Muncă grea și amară A fi locuitor al raiului; Un mod vesel și lin - Să trăiești așa cum trăiește întreaga lume.

Și din nou:

Altarul suferă fără mângâiere,

Iar furia își vede succesul peste tot.

iar Vulturul de Noapte, doar ca să spun, este o sperietoare. Vrăjmășia este ireconciliabilă între el și vulturul zilei. Îi poți prinde pe amândoi în luptă, se luptă atât de tare.

b Sirena - Σ = φήν - un cuvânt elen, înseamnă o cale, cătușe. Acesta este numele unui ciudat al mării cu o față minunată de fată. El este atât de fictiv ca un profet, ca un șarpe cu șapte capete: el denotă desfătările lumii.

La ce folosește să fii sfânt? Viața are mai mult succes pentru toți cei răi.

Vărsând aceste ape încântate, ochiul tău îngeresc va prevedea cu cât de viclean s-a stins focul divin în toate inimile: „Cine-mi va da aripi?... Și voi zbura și voi odihni”. „Puternic pe cât de moarte este dragostea. Aripile ei sunt aripi de foc...” „Cine ne va despărți de iubirea lui Dumnezeu?” „Inima mea este încălzită și un foc se va aprinde în învățătura mea.”

Lumea, surdă ca un aspid și rece ca gheața, a fost creată pentru mama noastră, pentru înțelepciunea lui Dumnezeu, încălzindu-ne în măruntaiele ei și mângâindu-ne cu otrava de bazilisc. „Fiule! Dacă dormi, vei dormi dulce; dacă te duci, vei fi neînfricat și bucuria va fi în toate căile tale.” Din acest motiv, nu este surprinzător cum toți s-au eschivat împreună. „Dumnezeu nu este dulce” și „Nu există Dumnezeu” sunt aceleași. Ei s-au corupt și au înghețat chiar la începuturile și semințele lor, chiar în rădăcina inimii lor.

Cine poate ridica aur sau perle pe drum, care crede că este ceva inutil? Ce cocoș negru nu îndrăznește să sară în plasă, venerând-o ca pe o corn abundență? Ce miel nu se teme de mamă, care o face lup, și nu se lipește de lup, care-l face mamă? Nu da vina pe mpra. Acest mort nu este de vină. Acest prizonier i-a fost luat curaj, i s-a scos un ochi, calea a fost blocată; i-a legat inima strâns cu legături eterne.

Ce etanșeitate? Când gândurile iubesc și doresc ceva, atunci inima trupească din noi se dilată, se umflă, se bucură *b, în timp ce în același timp devine stânjenită, se micșorează, se chinuie, ca un bolnav, se îndepărtează de mâncare și comprimă gura. Satana, după ce a

stins focul dumnezeirii din inima lumească, l-a legat strâns cu unul strâns, astfel încât să urască pentru totdeauna împărăția

iar lumea întreagă crede că poruncile lui Dumnezeu sunt grele, amare și inutile. Este același lucru cu a spune: „Dumnezeu nu este dulce și rău". Și să mă gândesc cât de dulce și de rău este Dumnezeu, este că eu, că „omul nebun zice în inima lui: nu există dumnezeu".

b De aici s-a născut acest cuvânt (bucurie), care se umflă când se întâmplă ceva în voie, altfel inima se sfiește. De aici s-a născut cuvântul tuga. De aici Pavel: „Inima mea este întinsă între voi, Corinteni!... nu vă ţineţi strâns". Acesta este un râs adevărat: non dentes nudare, non ore cingi, sed corde ridere 5, ca Isaac râde nani: „Isus s-a bucurat în duh..."

a lui Dumnezeu și nu i s-a permis niciodată să-l câștige; ca nu cumva cântecul biruinței să cânte: „Rețeaua este ruptă..." „Calea poruncilor tale curgea când mi-ai lărgit inima". „Sufletul meu dorește și sfârșește..." „Inima și trupul meu s-au bucurat..."

Iar când este scris: „Să se bucure inima mea...", aceasta înseamnă: „Să fie copleșită". „Sufletul meu care este respins va fi mângâiat..." înseamnă că nu acceptă curajul și dorința. A lua curaj, dar a induce groază înseamnă - a constrânge, a taci și a lega sufletul, ca să nu se distreze, întrista într-o faptă bună . Aceasta este o insultă groaznică, captivitate și crimă - a corupe o persoană în chiar gândurile și în inima lui, ca în semințele și la rădăcina lui, așa cum este scris: „Au stricat și au înghețat în angajamentele lor", adică , în termeni strălucitori: sunt ca un car sau un conducător demoniac de navă. Mortul nu este vinovat, criminalul este vinovat. Lumea este o nucă, coruptă de un vierme, un orb fără ochi și un conducător, un urs tras de nări, un sclav al Satanei, un prizonier al diavolului, un gard de leu. Ce gard? Să ascultăm pilde.

GARD LEU

Leul protejează pădurea de stejar adormită cu sălbatici, oferindu-i o singură poartă, unde el însuși locuiește în apropiere în secret. Se închide nu cu un zid și un șanț, ci cu amprenta sa. De îndată ce i s-a făcut foame, a răcnit. Animalele, tremurând, caută mântuirea și, după ce s-au scurs pe căile salvatoare, se întorc de pe urmele leului, inspirând sentimentele lor cu o groază insuportabilă și blocând calea. Temându-se acolo unde nu era frică, ei caută o cale sigură către tavan, atâta timp cât se apropie de poartă, unde nu există cu adevărat urmă și adevărata groază este insensibilă. Aici sunt prinși. Acestea sunt porțile iadului! Aici toată lumea se termină și se termină. Satana „prinde, ca un leu în gardul său, și ca un pui de leu care locuiește în ascuns", pe toți cei despre care este scris: „Se temeau de frică acolo unde nu era frică".

Michael a tăcut în acest loc groaznic. Comandanții munților, așezați pe un arc rotund de nori, s-au predat reflecțiilor, privind cercul

pământului și disperați, văzând Sodoma sau Babilonul devastate înaintea lor. În acest timp foarte gânditor, în loc de descurajare, curaj, în loc de frică, bucurie, cu cuvântul următor, Gabriel a proclamat din neatenție așa.

SALVAREA CALEI

Mai întâi a cântat un cântec, iar după el toți arhanghelii aceasta: Arhanghelul coboară la Nazaret la fecioară, Aduce bucurie înaintasului Eva. Bucură-te, Eva! Bucură-te, fată!

Foarte bucuros.

Domnul este cu tine! Bucuria ta va fi dată tuturor...

Apoi și-a deschis buzele înflorite la acest miros nepieritor, proclamând zi de zi mântuirea Dumnezeului nostru: Eu sunt un mesager nu singurei fecioare Maria, ci în întregul univers al tuturor celor: „Doamne, în pântecele nostru am zămislit” , toate concepute în pântecele meu, și cuprinzând în inima mea duhul poruncilor Domnului, vizitez, binecuvântez și sărut cu acest sărut: „Bucură-te, îndurătoare! Domnul este cu tine! Binecuvântată ești tu în femei!”

Acestea sunt adevăratele mame ale lui Dumnezeu: nici din sânge, nici din pofta trupească, nici din pofta bărbătească, ci din Dumnezeu își nasc copiii. Ceea ce este născut din trup este carne, dar ceea ce este născut din duh este duhul care ne sfințește inimile și pântecele noastre. Dumnezeu! Acest duh este legea ta, în mijlocul pântecelui nostru este calea, adevărul și viața. Pace celor care îl iubesc mult și nu este ispită pentru ei. Pace asupra lui Israel și asupra tuturor celor ce domnesc după această regulă; pacea fie asupra lor si mila! Ascultă, cer, și spune... Viața este în siguranță; adică calea este dulce – calea Domnului. Dragii mei frați! Întoarce-ți ochii îngerești de la sodomiți și iată-l pe acest străin care vine înaintea ta pe pământ. Merge cu un toiag cu picioare și locuri vesele și cântă calm: „Străin sunt pe pământ, nu-mi ascunde poruncile tale”.

Cântând, își întoarce ochii spre stânga, apoi spre dreapta, apoi spre întregul orizont; se odihnește acum pe deal, când la izvor, când pe iarba verde; gustă mâncare neprefăcută, dar el însuși, ca un cântăreț iscusit al unui cântec simplu, îi dă gust. El doarme dulce și se bucură de aceleași viziuni ale lui Dumnezeu în și în afara somnului. Se trezește dimineața proaspăt și plin

iar Orizont este un cuvânt elen, care înseamnă un loc ceresc și un loc pământesc, din câte ne vede privirea. Există o limită a privirii pentru toți pentru o singură persoană care locuiește în Univers: τόπος γορίζών, adică un loc care limitează vederea ochilor, unul vede un lucru, celălalt vede altul.

speră, cântând cântarea lui Isaia: dar stăpânii răbdători vor reînnoi cetatea, vor răcni ca vulturii, vor curge și nu vor fi obosiți, vor merge și nu vor plânge.

Ziua lui este vârsta lui și este ca o mie de ani și timp de o mie de ani cei răi nu-l vor vinde. El este cel mai sărac din lume, dar mai bogat în Dumnezeu. Și ce este mai bun decât „bucuria inimii este viața unui om”? Toiagul lui este Domnul patimilor și dorințelor lui și nimeni nu-i va lua bucuriile de la el. El a scos lumea asta nu ca de obicei pentru a obține lumea. El a iubit calea și slava lui Dumnezeu. Aceasta este pacea adevărată și viața veșnică, iar mesajul ei este Evanghelia. „Să audă pământul cuvintele gurii mele!”

Acest rătăcitor cutreieră pământul cu picioarele lui, dar inima lui se întoarce cu noi în ceruri și se bucură. „Suflete drepte în mâna lui Dumnezeu”. Nebunii sunt venerați ca pierduți și pierduți: „Ei sunt în lume”, Deși banii trupești, enervează, tulbură, dar această pagubă le răsplătește speranța în exces, nemurirea este împlinită și Domnul care domnește în ei pentru totdeauna. – Nu-l auzi pe acest pieton cântând? „Cum să nu auzi? au exclamat arhanghelii. „Își flutură mâinile și cântă acest cântec: „Pe calea revelațiilor tale, m-am bucurat de ea, ca în toate bogățiile.”

El singur este cea mai dulce priveliște pentru noi mai mult decât toți sodomiții. Am ajuns să-l cunoaștem. Acesta este prietenul nostru Daniil Varsava.

Și toată lumea a râs. Atunci Gabriel își întinse aripile zburătoare și, după ce a zburat înăuntru, s-a așezat lângă Rafailov, mirosind în mâini tufișul mirositor și capra de câmp. Rafael, privind la Barsaba și râzând ca Sarah, și-a amintit de fiul său spiritual, bunul călător Tobias, fiul lui Tobityn. A țesut o poveste lungă: cum i-a încredințat bătrânul pe fiul său, ce nenorociri și crize s-au întâlnit pe drum, cât de fericit a intrat tânărul în mesager și s-a culcat cu mireasa lui Dumnezeu? „Când îi era frică de apă sau de pește”, a povestit Rafael, „atunci l-am învățat: „Fiul meu Tobia! Fiul meu, nu-ți fie frică! Apa nu te va îneca. Dar apele serpentinei varsă, dar discursurile potopului de sfaturi lumești, dar neliniștea aspirațiilor carnale - acesta este potopul străvechi mondial care devorează pe toată lumea! Hei, eu vă spun: să vă fie frică de asta! Și peștele, fiule, nu va înghiți

tu. Dar pântecele, dar sânul și coapsele voastre sunt iadul și balena care le înghite pe toate, dumnezeul lor este pântecele și slava în rușinea lor. Hei, vă spun: să vă fie frică de asta. Și pântecele unui pește și fumul măruntaielor lui nu te vor salva. Dar fumul fumului și spiritul spiritului, ea. Vă spun că el vă va salva.” „Ascultă, Israel! Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, în măruntaiele tale, în inima ta și în sufletul tău.” El este fumul fumului și duhul duhului; fumul din pântecele voastre, suindu-se la cer din aprinderea poftelor sodomitului; iar duhul care nu este despărțit de tine, ci depășește

robustețea cărnii și subtilitatea sufletului tău, acela te va mântui. Acesta este smirna și stacti și cassia din pântecele voastre. Fie ca acesta să iasă, să ți se arate, să concepi în pântece și să-l cuprinzi în inimă, să te reverse în tămâia lumii lui, să nu-ți sufoce duhoarea demonilor și a poftelor lumești.

A arde pântecele după porunca mopseană și a ucide mădularele făcute din praf, este același lucru. Toate acestea se întâmplă prin credință, adică să gândim pentru sine, dar să fii mort după trup, dar viu după Dumnezeu. Arde și ucide sufletul tău, înțelege: ia puterea și puterea de la el. Atunci numai tămâia lui Dumnezeu, mireasma sănătoasă, smirna păcii și duhul Domnului care te-a uns vor rămâne în tine și se va împlini: „Condu-ne picioarele pe calea păcii”.

CALEA LUMII, DENUMIT GOL b

- Această Evanghelie este aprinsă. - a continuat Rafael, - Tobias al meu s-a dus la dreapta, spre calea pacii, pe care acum o parcurge Barsaba al nostru. Aceasta este calea regală, calea supremă, calea de sus. În acest fel, Enoh, Ilie, Habacuc și Filip, prinși, nu s-au regăsit în lume. În acest fel, Avraam a urcat pe Muntele Avraam pentru a-l oferi pe Isaac ca jertfă și a primit pecetea credinței de la Dumnezeu. Pe această cale a urcat pe muntele Pisgah

iar Sirishche este un cuvânt slavon vechi, care înseamnă interiorul trupesc, care gătește toată umezeala alimentelor, pentru a stropi stomacul. Aceasta este vina tuturor relelor de-a lungul vieții. De aici luptele, furturile, crimele și toate necazurile. El este regele tuturor inimilor lumești. Acesta este arhmagirul, adică arhi-bucătarul, menționat în „Cărțile Regilor”, care a revoltat tot Ierusalimul, regele bucătărilor și al regilor. Foarte frumos, mama mea Mica Rusia îl numește zeu, la fel ca și Pavel: „Pentru ei, Dumnezeu este un pântece...” În vechime, în Egipt, un preot, îngropând un mort, ia poruncit să taie un sân și, ridicând. în fața oamenilor, exclamă predicatorului aceasta: „Sep în viața tuturor relelor este vina!

b Uită-te la versetul 26 din capitolul 8 din „Fapte”: „Și îngerul Domnului” și așa mai departe. „Asta e goală”.

Moisa si s-a linistit. În felul acesta, tot Israelul va merge în țara promisă. Pe această cale David a intrat în Sion, s-a săturat cu pâinile sfinte, împărțind o clătită de tigaie celor care erau cu el. În acest fel, Mariam urcă pe munte, o sărută pe Elizabeth și este mulțumită. În acest fel, Hristos a mers în pustie, l-a învins pe Satana. În acest fel apostolii urcă pe muntele Galileii și văd lumina învierii. Aceasta este calea Sabatului, înțelegeți - pașnic. Luca și Cleopa 6 au mers pe această cale.Al treilea interlocutor binecuvântat s-a întâlnit cu ei, frângându-le pâinea cerească și deschizându-și ochii pentru a-i vedea parfumul invizibil.

În cele din urmă, eunucul reginei Candace a mers pe acest drum într-un car și l-a întâlnit pe Filip. Filip i-a descoperit omul în om, în

natură - natura, parfumul lui Hristos, iar cu noua Evanghelie, ca cu tămâie miraculoasă, i-a umplut inima, l-a spălat cu apă nestricăcioasă din apa elementară și l-a lăsat să meargă la casa lui. El a mers pe drum bucurându-se. Această cale este veselă, dar goală, goală, dar bucuroasă, iar în afara ei nu există mântuire. Este gol, pentru că este deschis doar poporului ales. Lumea își imaginează că este goală, adică zadarnică. Aceasta este calomnie. Își imaginează că este din nou muntos, adică amar. Și aceasta este calomnie. Muntele înseamnă superioritate, nu muncă și tristețe. Vai de cei care spun: dulcele este amar și contrar. „Calea Domnului este judecata; a judeca răul înseamnă a alege binele”. Mod bun! „Soarele nu va apune pentru tine și luna nu te va dezamăgi. Domnul este lumina ta și zilele plângerii tale au trecut. Acestea fiind spuse, Raphael a tăcut. Uriel a strigat: „Întinde-ți ochii departe și vei vedea mai mulți călători înaintea lui Barsaba”. Dar Rafael a început să îndemne: „Dragii mei frați! Uită-te măcar puțin la poteca din stânga și la capre, la nefericiții ei călători...” „Ah! Ne îndepărtezi, prietene, - au strigat arhanghelii, - de la o priveliște frumoasă la una groaznică. Întorcându-se, toți au cântat acest cântec:

O lume, lume, lume împodobită!

Tot prefăcut, tot sicriul este sfâșiat!

iar Mormintele regilor antici erau camere înalte, decorate arhitectural din exterior. Dar ce este înăuntru? Cenușă, duhoare, puroi, oase, deșert. Frumos rabinul nostru Hristos numește aceste morminte ipocriții care caută o imagine a evlaviei, dar cei care renunță la puterea ei. Echivalentă cu aceasta este fericirea lumească - o undiță, o plasă și miere otrăvitoare; strălucesc din afară, dar întuneric, mocnind înăuntru...

Biblioteca „Runivers”

Seduci bătrâni, tineri și copii. Te tricoti în farmece, ca puii în plasă.

Lumina pare împodobită, Dar e ca un sicriu prăbușit, Și înăuntru îl scot, văd urâciunea lui Oedip.

CALEA STÂNGA, VENTER ESTE AMBELE

„Această cale”, a spus Raphael, „se numește Venter. Există și o plasă de pescuit ventr, creată după imaginea uterului: lată la intrare, îngustă la ieșire. Această cale, care se abate de la est, își ascunde capătul nu în țara luminoasă din sud, ci în întunericul miezului nopții.

„Iată calea”, spune liderul Tobiin, „iată călătorul lui nefericit vine înaintea ta!” Judecă-l! Puterile cerești, privind pe călător cu descurajare și fiind milostivi pentru el, au exclamat: „O, bietul suferind! Acesta este un iubitor de bani. Dumnezeul meu! Întregul este împovărat cu saci, sume, poșete, poșete, abia mișcându-se, ca o cămilă încărcată. Fiecare pas este un chin pentru el. „Vai de voi bogaților, că sunteți despărțiți de mângâierea voastră”.

„Dar el nu simte asta”, se scuză Raphael, „dar mai mult decât atât, el se binecuvântează și consideră că drumul său este binecuvântat pentru totdeauna. Este calm, mărșăluiește și cântă.

- Este posibil să? țipau spiritele.

„Te rog”, a întrebat Raphael, „ascultă-i cântecul”.

BOGATUL, CĂLĂTORITOR, CÂNTĂ UN CÂNTEC

Lasă-mă să fiu în lumina murdăriei - dacă aș fi bogat. Astăzi conștiința este demodată, dar aurul este în armonie.

Nu vor întreba cum au făcut-o, dacă doar cel gras ar fi lipsit de valoare. Ce bogat, deci tot fratele si cinstit si frumos b. Ce este dezonorant în lumea noastră? Portofelul este gol.

iar aceste versuri sunt din vechiul tragicograf Euripide 8. Iată unul:

Ὦ χρυσές, δεςίωμα χάλλίσοτον βροχές

Oaurum, dexteritas optima mortalibus.

O, aur! Norocul este cel mai bun pentru muritori.

Acesta este începutul lor:

Sine me vocer pessimum, ut di ves vocer. Nemo un bonus, num dives omnes quaerimus.

6 Ubique tanti quisque quantum nabuit fuit.

Ar trebui să trăiască un cerșetor? Prefer să intru în puroi muritor.

Și moartea este dulce, deoarece rublă după rublă plutește,

O, aur sfânt! Nu există lumină deasupra ta.

Tată nu atât de dulce, mamă nu atât de purtătoare,

Nu atât de amabili și copiii sunt distrași.

Și dacă Venus are o asemenea frumusețe,

Nu e de mirare că întreaga creatură s-a îndrăgostit de ea.

Forțele angelice au fost îngrozite, văzând că Satana era atât de viclean în stare să corupă acest suflet stăpânit de demoni, care adoră morții și se încrede într-un idol. „O, Satana! au strigat în semn de condoleanţe. „Mamuța nativă a lui Dumnezeu!” În loc să le spună: „Vai de voi bogați...”, „fericiți săracii...”, și-a pus la bază această duhoare pe inimă: „Fericiți cei bogați, căci aceia sunt împărăția

tuturor. confort.” Aşa este sufletul, aspidul, care nicidecum nu aude chemarea milei: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi odihni...”

- Dumnezeul meu! spuse Uriel. - Această potecă agitată cu mulţimi de oameni, precum licitaţiile, este înfundată. Ascultă, Rafael! Care este cea mai apropiată mulţime?

„Un laş de care,” a răspuns el, „zgomotul de bici, zgomotul cailor şi fluierul dezvăluie că masa adormită este un regiment de oameni ambiţioşi; Mulţimea care precedă aceasta este triumful voluptuarilor. Acest lucru este denunţat de scârţâitul şi nechezatul organelor muzicale, exclamaţia de glas triumfător şi de capră, noBápeHHbiMii mirosuri, ars şi fum. Restul se află în ticăloşii şi adunările îndepărtate: există procese, certare, tatba, jaf, linguşiri, cumpărături, vânzări, estorcare...

Fratilor! Aruncă o privire mai atentă în partea dreaptă - iată-le! Mai mulţi călători, scăpând de pe poteca din stânga, îşi croiesc drum prin locuri denivelate către calea păcii. „Ca un zeu, i-am ispitit şi i-am găsit vrednici de mine...”

- Ba, ba, ba! Ce privelişte ciudată văd! - strigă Varahipl fără să vrea ca fulgerul. Cinci oameni rătăcesc în haine foarte mari, de cinci coţi de-a lungul drumului lor. Glugă pe capete. În mână

a Puteţi p astfel:

Şi moartea este dulce, atâta timp cât aurul pluteşte din când în când.

O, aur sfânt, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

latină sic:

O, plute! Summa dexteritas mortalibus.

nu baghete, ci mize. Pe fiecare gât există un clopot cu o frânghie. Sunt atârnate cu genţi, icoane, cărţi. Abia se mişcă ca taurii, clopoţelul parohial 9 purtând. Asta chiar funcţionează şi este împovărat! Vai de ei, vai!

„Aceştia sunt ipocriţi”, a spus Rafael, „maimuţe de adevărată sfinţenie: se roagă îndelung în biserici, bat necontenit la cântare, construiesc târnăcopi şi aprovizionează, cutreieră cu închinători prin Ierusalim, sfinţi la faţă, mai fărădelege cu inima. Sunt iubitori de bani, ambiţioşi, voluptuoşi, mângâieri, proxeneţi, nemiloase, implacabili, se bucură de răul vecinilor, se bazează pe evlavie în câştigurile lor, sărutând poruncile Domnului în fiecare zi şi vânzându-i cu altyn. Animalele domestice şi şerpii domestici sunt cei mai înverşunaţi tigri, crocodili şi bazilisci. Aceşti lilieci dintre căile din dreapta şi din stânga nu sunt nici masculi, nici femele. Amândoi duşmani, şchiopi în ambele picioare, nici cald, nici frig, nici fiară,

nici pasăre. Calea stângă este înstrăinată de ei, ca cei care au chipul evlaviei; cel drept respinge, ca și forțele celor care îl resping. În sumele lor, nisip iordanian cu bani. Cărțile lor atârnate sunt sfaturi, psaltiri, prologuri și așa mai departe. Întreaga lor rugăciune este să mormăie la Dumnezeu și să ceară stepa pieritoare. Aici se opresc, se roagă și încep să cânte. Să ascultăm cântecele lor fără Dumnezeu ale lui Dumnezeu.

HYPOCERS, RUGAȚIUNI, CANTĂ10:

Doamne, trezește-te, de ce dormi? De ce nu spui despre noi? Iată calea florilor fără lege! Nu există sărăcie pe drumul lor. Ei bine, punem lumânări pentru tine, stăpânim rugăciunile în fiecare zi! Ne-ai uitat pe toți.

Postăm de două ori pe săptămână. Să nu ne îmbătăm în post. Rătăcim prin cetățile sfinte, Ne rugăm și acasă și acolo.

Deși nu ținem seama de psalmi,

și un anumit om înțelept este întrebat: „Cum poate cineva să trăiască o viață de deshyu bun?” El a răspuns: „Deci, dacă te salvezi de tigri sălbatici și domestici, adică: „Iuda este un sclav și un lingușător”.

Dar o știm pe de rost. Și ne-ai uitat pe toți.

Ascultă, Doamne, strigătul și vuietul! Dă-ne bogăția tuturor limbii! Atunci te vom slăvi, Vom pune lumânări de aur, Și toate templele sunt aurite Ei vor face zgomot din zgomotul tău cântând - Doar dă-ne veacul de aur!

- O, sicrie împuțite cu rugăciunea lor! strigă Barahiel. - Acești lauri desfrânați sub masca lui Dumnezeu îl adoră pe Satana. Răutatea, îmbrăcată în hainele reverenței, este Satana, care a fost transformat într-un înger strălucitor. Nu este nimic mai rău decât asta în tot iadul: devastare pentru împărății, generații bisericești, înșelăciune ale aleșilor lui Dumnezeu... Să ne întoarcem ochii de la acești murmurători, rugători, lingușitori și ipocriți fără Dumnezeu. Nu auzi că de pe această cale se ridică zgomotul, trosniturile, hohotetele, tânguitele, urletele, șuieratul, fumul, mirosul și duhoarea Sodomei?

Arhanghelii și-au întors fețele strălucitoare de la nord spre sudul limpede și au cântat acest cântec:

CÂNTEC DE ÎGER PENTRU PUTEREA ACESTEI:

„O ADÂNCIME CHEAMĂ O ADANC”

Este imposibil să arunci o mână de praf în abisul oceanului, Este imposibil să răcești tabăra de foc cu o picătură slabă. Este posibil ca un vultur să meargă într-un yaskin întunecat?

Deci, cum a zburat de aici către pământul ceresc?

Deci spiritul trupesc nu va fi satisfăcut.

Abisul spiritului este în om, cele mai largi ape și ceruri. Nu vei fi niciodată mulțumit cu ceea ce captivează întreaga lume. De aici plictiseala, in interiorul zornaiului, dor, tristete.De aici lipsa de satietate, astfel incat caldura amara se ridica dintr-o picatura.

Să știți: spiritul trupesc nu se va sătura.

O, rasă trupească! Ignorant! Cât timp ești cu inima tare?

Ridică vălurile inimii. Privește în sus la firmamentul ceresc.

De ce nu cauți să știi că ceva se numește Dumnezeu?

De ce nu împingi ca să-l poți vedea?

Abisul va satisface brusc abisul.

CALOMNIE

În elenă - diavolul ii, în romană - traducilo.

După ce au cântat, au întrebat: ce este calomnia? a Spune-ne, fulgerul lui Dumnezeu, Barahiel! ea este la fel ca tatba; Tatba fură lucruri, dar calomnia este gândită. Gândul este conducătorul omului și al căii. Diavolul, după ce a furat un gând bun de la o persoană, îl aruncă ca o plasă și un obstacol peste calea cea bună și, prin același lucru, îl reduce și îl transferă pe calea răului. De aceea în elenă diavolos, adică măturător, în romană traductor, adică proxenetă, sau traducător, numele este dat unui calomnior, în slavă, calomnie înseamnă la fel ca a bate, a amestecați amarul cu dulce și dimpotrivă. Acest lucru se întâmplă atunci când ceva amar este pus în locul dulcelui și în ciuda lui. Acestea sunt singura sursă a tuturor chinurilor infernale”* 6 * *.

KAZN

„Tu, o, lumină a lui Dumnezeu, Uriel! Explicați-ne ce înseamnă acea intriga? Uriel a răspuns: „Complotul este chipul calomniei, după care crește și se seamănă. Ea este aceeași cu mașina. Mașina este vicleană în lucruri, iar viclenia diavolului - în gânduri. Păsărul și pescarul sunt prinși cu plase, iar el cu intrigi. O intriga este o mașinărie inteligentă, de exemplu, o ambuscadă, o capcană, o capcană, o capcană, o plasă, un ventr, un top, în elenă - o strofă, adică o evaziune, un filator și așa mai departe. Arhitecții 11 și acum au o anumită mașină numită caper în latină, adică o capră. Acum se vede clar că viclenia este în tatba, iar intriga în calomnie este aceeași. O, ce ticălos drăguț! Prin ea, parcă înfuriată, voința umană este îngrozită de reverență, caută absurdități ca un cerb, este rănită într-un yatra,

fără să văd cum se revarsă în moartea sa. Aceste suflete se bucură de aceste cântece:

Epoca străveche a fost pentru sfinți,

Această vârstă nu este așa.

iar a IX-a Poruncă Divină tună: „Să nu dai mărturie mincinoasă”. Acesta este același cu „nu defăimați”. Este o defăimare cumplită să faci poruncile Domnului dificile și amare. Aceasta este ceea ce a scris diavolul pe inima tuturor celor care disprețuiesc legea lui Dumnezeu. O, sfâșie-ți inimile, acești orbi.

b Întunericul calomnios este părintele înșelăciunii, dar minciuna și lingușirea sunt

mama păcatelor. Păcatele sunt esența chinului și a patimilor inimii: „Căci decât oricine

păcătuiește, este chinuit de ea”.

Scuipă, frate, pe Sion, Cântă pe un ton laic. Va trăi sfințenia în curând? Viața noastră va fi aici.

Și din nou:

În verile tinere, nu vindecă lumina? Ce fel de interes personal este lumina tinerilor?

Și din nou:

La bătrânețe nu există pace, Doar boală cu nenorocire. Apoi, chiar dacă a existat fericire, Dar la bătrânețe nu este atât de frumos... 12

Care este atunci fericirea mea, dacă mă trădează la bătrânețe, dacă nu un prieten credincios și veșnic al ei? „Un prieten credincios – adăpost puternic...” „Nu mă părăsi la bătrânețe...” „Totul trece, dar dragostea nu!” „Există un Dumnezeu al iubirii...” „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău.”

Aceasta este văzută ca o undiță rea, devorată de sufletele posedate. Și așa cum un lup fură oile la pășune și la adăpare, dar un mângâiător secret în încăpere și la masă, ca un vierme, strică nucile, fiind în interiorul lor, tot așa diavolul în locurile cele mai bântuite, în Edenul Sfintei Biblie, prinde cu viclenie, amestecându-se ca un șarpe în laptele mamei pentru copii este otrava lui, deci gustă și spiritul său în fructele parfumate ale paradisului lui Dumnezeu. „Necesarul este Împărăția lui Dumnezeu, iar cei care fac un efort o obțin”.

Satana a ridicat acest oracol. El a spurcat parfumul lui Hristos în ea. El în ea, furând duhul lui Hristos, și-a pus în ea gustul ucigător de suflet. El a transformat necesarul în dificilul a. Nemții cântă această

pildă: „Dumnezeu zidește o biserică, dar diavolul este acolo o capelă”. Hristos cântă: „Necesarul este Împărăția lui Dumnezeu”. Diavolul cântă împreună: „Este mai greu să mănânci împărăția lui Dumnezeu”.

O maimuță rea! Vine același pod, dar spre alt oraș; cântă cu același sunet, dar lipsește ceva. Ton angelic - gând infernal, vocea lui Iyakovlev - inimă

Dar nevoia și necesarul nu constau în faptul că este greu să o ai, ci adică necesarul, fără de care este imposibil să trăiești în vreun fel, sau este dureros să trăiești fără el. Și cu cât aveți mai multă nevoie de el, cu atât este mai ușor să îl obțineți. De exemplu, este nevoie de aer, dar fără pantofi iarna poți trăi cu chin.

Isaulee; sărută ca un prieten, se vinde ca Iuda. Iar râsul și plânsul sunt maimuța lui Dumnezeu pentru noi... „Fii atent, cerule, și voi vorbi!” Aceasta este calomnie împotriva Domnului Atotputernicului! Necesitatea nu se potrivește cu dificultate, așa cum lumina se potrivește cu întunericul. Ai nevoie de soare - este greu? Este nevoie de foc, dar este greu? Aveți nevoie de aer, dar este dificil? Aveți nevoie de pământ și apă, și cine fără ele? Vezi nevoia? Unde este, apropo, dificultatea? Ah, a dispărut! Nu este loc pentru ea în sălile nevoii imaculate și fericite! Casa ei este casa păcii, casa iubirii și a dulceții. Arată-mi unde este dificultatea? E în iad? Cred, Doamne, că acolo locuiesc munca și boala, întristarea și suspinele. Dar este nevoie? Oh, ea nu a fost acolo. Prin prezența ei, iadul se transformă într-o clipă în paradis. În iad se face tot ce nu este necesar, care este de prisos, care nu este necesar, nu decent, dezgustător, dăunător, murdar, ticălos, rău, neatrăgător, murdar, dureros, nesfânt, fără Dumnezeu, blestemat, lumesc, carnal, coruptibil. , vânt, scump, rar, la modă, grijuliu, ruinos, fatal, infernal... și alții vierme vigilent. Această fecioară stăpânită de demoni și violentă - dificultatea este numită în elenă 'Ἄτα 13, adică distrugere, în ebraică, Ada, soția lui Lameh, adică risipitor de frumoasă și grijulie, spre deosebire de soția, numită Sella și Myrna . Cât de diferită este fecioara noastră curată – necesitate sfântă! și Ea nu este 'Άτα, ci Lita și Liturghiss; nu L da, ci Sella; nu Furia, ci Anna, ci Charia, ci Harul, înțelegeți: iubit, milos, înzestrat 14. Din cercurile cerești și din limitele muntoase ale iubitei regine sep, toată întristarea a dispărut cu greu, iar întristarea cu suspin. De acolo, Satana cu tot întunericul lui este aruncat în iad. Ce putere a răsturnat? Acela că viața acolo nu depinde de grijile deșertăciunilor și de grijile deșarte. Acolo locuiește doar cel necesar: „Unul este necesar”. Este deopotrivă asemănătoare, și ușoară, și splendidă, și reverentă, și veselă și folositoare, dobândită fără argint și fără dureri, precum este scris: „O vei lua, ți-o da”. Inspiră, pământ! Auzi, rasă umană! Scrie pe cuiul tău neclintit, pe tablele eterne ale inimii tale, slava acestui Domn: „Ferice de cel ce face ce trebuie ușor, greu de netrecut”.

a Nu suport să atribui aici cuvintele dulci epicuriene lui sph: Χάρις τι μσ'χαρί a ψύαε·. δ'τι τά άναγχιΐα έποίησεν .εύπόρ σι τι δε δυσπόριστ^ ούχ ά^αγχαήα, ceea ce este greu de realizat este inutil,

De îndată ce Uriel a vărsat de sus pe elma dominantă, din lumea interlopă s-a auzit un zgomot hulitor, un vuiet, afară, evpet, un geamăt... care se întâmplă de la animalele pădurii de stejar, de la păsările de noapte, de la broaștele de mlaștină în timpul unui cutremur. El a ezitat, răsucindu-se și dezvoltându-se în nenumărate mănunchiuri, șarpele infernal, străpuns de o săgeată puternică și sofisticată și plosat cu căldura cărbunilor arzător, potrivit acesteia: „El pronunță înțelepciunea cu buzele, bate un om fără inimă cu toiagul”. Pe aripile Urielilor, era vizibilă o vedere de safir valoros, depășind cupola albastră a cerului specios. Această minte divină, care a lansat o sabie cu două tăișuri din gura ei, l-a lovit pe Satan chiar în pântecele lui și a ucis curvia. Barahiel a tras un fulger cu mâna dreaptă, a străpuns balaurul chiar în ochiul lui și a ucis pofta ochilor conform scripturii: „Ochiul care-și blestemă pe tatăl său și își enervează mama, corbii să-l doboare din sălbăticie. ” În primul rând, Michael și-a ucis inima curviei cu o suliță. Din acel ceas, împărăția lui și comploturile lui au fost distruse.

REGATUL IADULUI

Pe ce este bazat?

Rafael și-a întins aripile în formă de iaspis împreună cu Gabriel și, zburând deasupra, s-a așezat lângă Barahiel. Apoi, râzând, a spus vesel: „Duhul meu s-a bucurat, ca Uriel, ca Fineas, până în pântece, dar tu, ca Sisera, i-ai străpuns capul chiar în ochiul lui”. Apariția aripilor lui Barahiel, ca un fel de cărbune aprins din acest cărbune: „Săgeți de rafinament puternic cu cărbuni care mănâncă”. „Cuvântul tău este foarte aprins și slujitorul tău l-a iubit...” „Cuvântul era trup și locuia în noi”.

Atunci acest vultur în flăcări, slujitor în fulgerul de sus, dumnezeiescul Barac și-a întins aripile și, făcându-le, a proclamat: „Aceasta este biruința care a cucerit lumea, carnea și diavolul - iubirea noastră. Puternic ca moartea, iubire. Crudă ca iadul este gelozia lui Dumnezeu. Aripile ei sunt aripi de foc. Cărbunele aprins îl aprinde. O cărbune! O, iubita noastră Anfrax!” A

iar Antrax este un cuvânt elen, care înseamnă ι / țel arzător, înseamnă și o piatră prețioasă, aspectul ei este ca cărbunele aprins. Toate pietrele prețioase, precum safirul, tarsii și altele, sunt, prin frumusețea și fermitatea lor, imagini ale înțelepciunii lui Dumnezeu.

„Aurul acestei țări este bun și există antrax”. Această anfraxă cea mai dragă ne aprinde pe noi, serafimi, creând îngeri cu spiritele sale și slujitorii săi cu o flacără de foc. Glasul lui este... „Glasul fratelui meu...” Numai aceasta ne mângâie și ne întărește. „Bucură-te, stearpă!”

Aceasta este vocea lui. „Umil și șovăitor! Nu ai avut nicio consolare. Iată, îți pregătesc un anfrax - piatra ta - și pentru baza ta un safir. Îți voi așeza garnizoana, iaspul și porțile tale, pietrele tale de cristal și gardul tău, pietrele tale alese - și vei fi răsplătit cu dreptate... Fiecare armă care se face împotriva ta și orice glas care se ridică împotriva ta în luptă, nu mă voi grăbi. Le vei depăși pe toate. Toți fiii tăi au fost învățați de Dumnezeu, iar copiii tăi sunt în multe lumi. Aceasta este moștenirea celor ce slujesc Domnului și veți fi neprihăniți cu Mine”, zice Domnul. Acum dorința noastră s-a împlinit. Acum a fost auzită rugăciunea în trei părți a lui Sirakhov:

Doamne, Tată și Dumnezeu al vieții mele! Fie ca abisul lumii să nu mă devoreze! Ridicându-ți ochii spre frumusețea ei, Să nu mă înghită abisul pântecului, Plăcut ca un zeu. Și rușinea să nu mă lege, căutând dulceața în blat mort.

Pe această tripartititate stă întregul tărâm infernal.

Acum înțelepciunea a biruit răutatea și toți au cântat astfel:

O, fiule, născut dintr-o fecioară, În adâncul nepătimii! Inundă răutatea tripartită a sufletului, mă rog. Da, ce zici în timpanul 16, Într-un trup mortificat voi cânta un cântec de biruință.

- Oh, limbajul este triunghiular! strigă Barac, care a pustiit cetăţile şi a întors casele nobililor. - Binecuvântat este cel care te are. Aceasta este împărăția lui Dumnezeu! Nu este mai ușor, deoarece nu este mai necesar și nu este mai necesar, deoarece nu există mai mult înnăscut decât el. Și ce este Dumnezeu, dacă nu în noi, arzând ca un cărbune sclipitor, această frumusețe fericită: „Fără mine, nu poți face nimic”. Ce este acolo? Ea poartă munți și ape și toată munca noastră. Ea apasă cerul dens și focul cu mâna dreaptă și îl ține. Cine are dreptate

această mamă binecuvântată și imaculată Pașa îndrăznește să o numească dificilă? Dacă Satana îl alungă pe Satana? Astfel travaliul nu este vindecat prin dificultate. Dumnezeu! Această muncă vă este răsplătită! Tu ești bucurie și bucurie, pace și liniște. Adevărul tău este ca soarele. Și iată, Satana se întunecă! Lumea depune mărturie despre minciuni. Dumnezeu! Dacă se poate mânca, da, această ceașcă amară trece de la tine. Dacă această minciună nu poate trece pe lângă tine, voința ta va fi a.

Plângând Barren

În acel moment, în cer s-a auzit un glas jalnic. O văduvă care cutreieră pământul, îmbrăcată în haine întunecate, pentru a naște un fiu, caută un loc, dar nu-l găsește, mânată de șarpe, jertfește rodul pântecelui ei celor care îl doresc și celor care varsă. un val de vărsături după ea. De dragul acesta rătăcește, plângând și plângând acest cântec * b:

Cine îmi va da aripi acum? Cine va da argintărie? Cine îmi va da umeri acum? Cine vă va oferi răpire?

Da, zbor chiar prin bos, De la marginea pământului până în paradis

Și voi dormi.

Echidna vicioasă fuge! Ajunge-mi!

Această falcă a iadului se deschide cu înverșunare asupra mea! Vrea să înghită, bule cu otravă, Bazilic minunat, asp iscoditor.

Vai de mine!

Apele abisului amar varsă rușinos negru.

Iată întunericul! Acum norul de seară m-a acoperit!

Vai pentru mine acum! Vai, singur!

Mă conduce dracului cu copilul.

Nu am pace.

Vai de mine! Vai! Vai! Ce faci?

Pe cine îndrăznesc să ajut, săraca, roagă-te?

și La Dumnezeu, ca și cu cerealele și adevărul, minciunile sunt ținute nedespărțit, ca cojile; dar cojile sunt porci, pâinea este mâncată de copii.

b Acest cântec a fost preluat de tragic-do-comed, numit „Biserica persecutată”. 17. Femeia apocaliptică de acolo, mânată de șarpe, cântă acest cântec sau refren. Există această creație minunată a lui Varlaam Lashchevsky, care a predat teologia atât în limbile ebraică, cât și în limbile elenă la Kiev și a fost liderul în ultima corectare a Bibliei. A murit arhimandritul Donskoy. Amintire veșnică!

Vai pentru mine acum! Vai, singur! Mă conduce dracului cu copilul.

Nu am pace.

Dumnezeu! Mă privești de sus de la înălțimea sfântului

Și închină-te, străine, la aceste lacrimi către mine: Dă-mi o fortăreață de putere, ca buzele șarpelui să nu poată birui pe robul Tău.

Oh! DESPRE! Dumnezeu!

Cine îmi va da aripi acum? Cine va da porumbeii?

Lasă-mă să zbor din această adâncime infernală...

Arhanghelii au iubit-o pe această frumoasă mireasă a lui Dumnezeu, rătăcind pe pământ și neavând unde să-și pună capul, milostivă față de ea. Michael, aprins de gelozie, și-a desfășurat aripile argintii și s-a repezit ca un vultur spre puiul lui suferind, și-a apucat soția și a plantat-o pe un curcubeu. Atunci această castă Susanna a nu se află printre muritorii de pe pământ, să nu-și răzgândească răutatea, sau lingușirea să-i înșele sufletul. Mama non-leasă s-a așezat împreună cu fiul ei pe un arc rotund de nori și fiind ea însăși curcubeul care a oprit potopul.

„Uită-te la arc și binecuvântează-l pe cel care l-a creat. Frumos cu strălucirea ei.”

Cei care o enervează sunt aceştia: „Blestemul este înţelepciunea şi pedeapsa celui ce nimiceşte, iar nădejdea lor este zadarnică, iar ostenelile lor sunt zadarnice, iar faptele lor sunt inutile. Soțiile lor sunt nebune și copiii lor răi, nașterea lor este blestemată, cât de binecuvântat este sterilul neîntinat!

Atunci Mihai a tunat din nor către locuitorii pământului cu acest glas: „Fii ai oamenilor! De ce să iubești minciunile, mâncând pământul în toate zilele vieții tale? Sunteți nebuni copiii lui Israel?” Fără să încerci, fără să înțelegi adevărul, ai condamnat-o pe fiica lui Israel. O, slăbit de zilele tale rele! De ce să judecați judecățile nedrepte și să nu auziți cuvântul lui Dumnezeu: „Nu ucideți pe cei nevinovați și pe cei drepți”. „Cine are urechi să audă, să audă!” După acest tunet, s-a cântat de departe acest cântec în oastea îngerilor de munte:

iar Susanna este un cuvânt ebraic, în elenă - xptvw, în romană - lilium, în slavă - kryn, în rusă mică - crin.

CÂNTEC

La sfârșit: „Șarpele a scos apă din gură după femeie, ca un râu, și a înecat-o în râu”.

Pute, cer și pământ! Acum fii îngrozit. Marea abisurilor se mișcă toate conform. Iar tu, curgător rapid, întoarce-te, Iordan. Vino repede să-L botezi pe Hristos, Ioane. Păduri de culoare roșie, deschide cărările, lasă Ioan Înaintemergătorul la Hristos. Limbi pământești, toate bucurați-vă împreună cu noi, toate corurile îngerești, triumfă în ceruri. Mântuitorul a coborât în Iordan, a stat în adâncurile lui. Iată, duhul sfânt a coborât asupra lui sub forma unui porumbel. „Acesta este fiul meu iubit”, - tatăl din nori veshashe. Acest mesia vă va reînnoi întreaga natură.

Sfințiți avioanele și pentru noi. Șterge capul șarpelui. Dă duhul Tău, Hristoase, rouă și slavă, Să nu ne înece șarpele. Și toți suntem de la marginea pământului Da, vom zbura să ne odihnim în paradisul tău.

ACTUALIZARE MONDIALĂ

Cele șapte capete sunt pentru Satana ca una; capul este ca soarele care apune, desfigurat de întuneric. Curând după aceea, faţa pământului a fost acoperită de întunericul serii. Nenumărați lilieci și păsări de noapte, zburând în întuneric, au proclamat blasfemie și calomnii inutile împotriva slavei Celui Prea Înalt. Apoi a apărut o mulțime de îngeri, ca stelele cerului, dar strălucind într-un mod relaxat. Arhanghelii, împlinind cele scrise: „La vremea potrivită va tăcea” și fiind cuceriți de frumusețea cereștii Susanne, cea mai frumoasă dintre toate fiicele pământești, au îndurat și au rămas, rugându-se astfel: „Doamne, Dumnezeul nostru. ! Adevărul tău este în lumina ta. Lumina este în adevărul tău. Petina ta trăiește în soare, dar soarele stă pe adevărul tău. Acest semn este al tău, de la tine și de la tine alături de noi. De la tine acest cuvânt este al tău și despre tine. Tu singur o vei crea. Aceasta este o scară în șapte trepte pentru noi și pentru tine. Și iată, Satana a aruncat-o! El a creat porțile iadului din ea, numită necesarul dificil, dulcele este amar. Și porțile iadului vor birui asupra poporului tău. Ridică-te, Doamne! Ridică-te, slava noastră! Trezește-te devreme! .. Înclinat, te-ai odihnit într-o durere groasă

al tău, ca un leu care doarme mulți ani. Trezește-te ca Samson. Fă măreție pentru nefruntul tău, atinge-ți munții - și ei se vor ridica, fulgeră și alungă potrivnicii, pentru ca în lumina ta să vedem o lumină nouă. II vei reînnoi faţa pământului. Tu ești ieri și azi și pentru totdeauna: fostul, prezentul și viitorul. Amin!

După ce s-au rugat, ei au exclamat cu glas bucuros: „Să fie o lumină nouă!”

Și a fost o lumină nouă. O dimineață plină de bucurie a venit imediat. Soarele a strălucit, a luminat cerurile, propovăduind slava lui Dumnezeu și a înnoit fața pământului. Și îngerii au numit ieri întuneric și ziua de azi lumină. Și acolo era cea veche și era lumina nouă, dar ziua este una și lumea este una. În vremurile străvechi, Dumnezeu a creat lumea în șapte zile pentru oameni; dar în ultimele secole, de dragul îngerilor, a reînnoit-o într-o singură zi, care este ca o mie de ani. Fie ca profeția supremului Petru să se împlinească: „Pocăiți-vă! Căci să vină vremuri răcoroase din prezența Domnului.” „Va veni ziua Domnului, ca un hoț în noapte, în care cerurile vor trece zgomotos pe lângă...” „Ceruri noi și pământ nou cu ceai; adevărul trăiește în ei.” Și Ioannov: „Copii! Este ceasul de pe urmă și lumea trece și pofta ei, dar cel care face voia lui Dumnezeu rămâne în veci. „Nu le vor flămânzi și nici nu le vor înseta. Soarele nu trebuie să cadă peste ele, nici căldură; ca un miel care se află în mijlocul tronului, el îi va mântui și îi va călăuzi către izvoarele animale de apă, iar Dumnezeu le va îndepărta orice lacrimă din ochi... ”Și de îndată ce lumea veche a trecut și a intrat , Noe, și timpul nou, și vara au strălucit împreună; apoi, într-o clipită din ochi, în ultima trâmbiță, toate păsările de noapte, toate reptilele otrăvitoare, toate

fiarele înverșunate, toată munca și boala și toate legiunile de duhuri rele, toate sulurile nenumărate, vărsând blasfemie împotriva Celui Prea Înalt, măturat de pe faţa pământului într-un vârtej, a dispărut. Și iată! Cântând, arhanghelii și toată ostia îngerească au cântat în psalmi și cântări și cântări duhovnicești biruitoare.

CÂNTUL DE VICTORIE a

Cântă și cântă cât de bun este Dumnezeul tău!

Fii rapid cu mâna în ziua bătăliei tale

Și acest cântec este din aceeași creație a lui Lashchevsky. Corul cântă: „Când soția a scăpat de șarpe”. O, flacăra care a mistuit biblioteca de la Kiev, atâtea manuscrise, ce distrugere ai creat! 19

Dușmanii tăi, adversarii,

Conduceți, luptați.

Cântați zi și seara. Cântă noaptea și dimineața.

Câtă mână dreaptă, fii slăvit!

Ce mesia, ridică-te!

În biruința minunatului, pe creasta urâților!

ANTIFON a

Eu, Doamne, un cântec nou pentru tine,

Cântarea lui Moisescu, cântarea lui Hristos,

Voi cânta în liră spirituală,

Într-un psaltir cu zece coarde.

Fiecare rege în luptă este întreg cu tine,

Ai tăi și David sunt sănătoși, nu sunt uciși de sabie.

Te-ai demnat să mă apuci, Nu ai lăsat să mă ia pe cei răi.

Din gura lor sabia morții este gata să mă jertfească, Și mâna lor dreaptă a adevărului nu ține răul.

În regimentele de îngeri s-au auzit acestea!

Să-i cântăm Domnului! O, Dumnezeule atotputernic!

Ați primit și strigătul nostru și plânsul atingere. Nu ne poți judeca încă pentru a ne respinge până la urmă. Castigat! Adversarul nostru feroce a căzut.

Și Antihrist a acceptat execuția, dușmanul domestic este mare.

După ce s-a întors la noi, vine lumea veselă. El conduce o sănătate confortabilă. Acum ziua este cea mai bună roșie cu bunătate.

II soarele emite cele mai puternice raze,

Și fața celei mai roșii culori este plină * b.

Iarna a trecut, Soarele este senin în Lume, fața este roșie.

iar eu însumi am comparat al 143-lea cântec al lui David, versetul 9, cu aceeași melodie: „Doamne, o să-ți cânt o cântare nouă în psaltire cu zece coarde, care dă mântuirea împăraților”. Antifon înseamnă a cânta ca răspuns.

b Plin. Spa nu inseamna ca se executa, ci camp, adica in camp. Versul de somn este esența cântecului victorios al lui Feofan Prokopovich, rectorul Academiei din Kiev, care a cântat în trilingv țarul Petru, care a câștigat lângă orașul Poltava. A murit ca președinte în sinod. Amintire veșnică!

în Sleeping este un cântec din vechii Little Russian și există o icoană drăguță care formează izvorul, este încăpător.

89

Biblioteca „Runivers”

Florile au apărut din cușca subterană, Frost înainte de a fi umplute.

Deja toate păsările paradisului au fost eliberate din temniță. Oriunde zboară, cântă dulce, Distracția este plină.

Câmpuri verzi în iarbă Zgomotoase, în frunza pădurii de stejari Se ridică, se îmbracă, se uită, râd. O, ce dulce să arăți acolo! 20

Din această zi s-au deschis izvoare în câmpurile însetate și în deșerturile de apă vie. Au apărut orașe și locuințe. „Ce frumoase sunt casele tale, Pikov!” Munții aspri și-au deschis cărările, îmbrăcați în aceste flori: „Eu sunt culoarea câmpului și a dealurilor văii”.

Caucazul sălbatic și inaccesibil inexpugnabil a deschis hoteluri pentru rătăcitorii săi. Marea a arătat calea tuturor navelor care navigau. Au apărut insule roditoare, kef-uri, stânci, porturi și cape ale Bunei Speranțe. Pentru toți navigatorii s-au deschis paradisuri salvatoare, chiar și către vechiul Tarsis și către Hodegetria * 6 pentru cei rătăcitori, către camera înnorata de suflă de foc, privind Alexandria piramidei Fariene c.

și Tarsis 21 este o piatră prețioasă și există și o cetate care are un sân pentru corăbii.

b Hodegetria 22 - cuvântul este elen, înseamnă călăuză, mentor. De aici și în acatistul: „Bucură-te, stâlp, instruiește pe cei ce plutesc...” și așa mai departe. Astfel de turnuri de pe litoral, când stelele sunt eclipsate, îi instruiesc pe înotători să ajungă la țărm cu focul aprins asupra lor. În Biblie se numește un stâlp de nor, adică înalt, care ajunge până la nori, de exemplu: „În stâlpul de nor le-a vorbit”. Sfânta Biblie este formată din acest stâlp. Ea este cea care ne îndrumă, copleșiți în marea acestei lumi, spre portul ei, unde se odihnește nenorocitul Lazăr cu Avraam și toată biserica. Acest port se numește în ebraică kifa, sau kefa, în elenă - Petra, adică piatră, munte, sân și oraș. Ce înseamnă kifa adormit și acest oraș apocaliptic? Acea sărbătoare a lui Lotov cu fiicele sale, despre care: „Ferice de cel ce ia cina în împărăția cerurilor”, „Nimeni nu vă va lua bucuria de la voi”, „Bucuria veșnică este peste capul lor”. Capul nostru este inima noastră. Dacă nu doare și se bucură veșnic, aceasta este singura fericire adevărată - „pacea care depășește orice minte”.

în piramida Tharyan 23, sau turia, lângă gura râului Nil, unde se află orașul Alexandria.

Au văzut împărăția glorioasă și pământul sfânt al ei: „Acolo te-a născut mama ta”. Privește pe Împărat cu slavă și ochii tăi vor privi pământul de departe.” S-au odihnit în locuri verzi și pe pământuri binecuvântate, după Scriptura: „Mâncați, vecini, și beți și vă beți, fraților...” Din această zi, coroane strălucitoare au strălucit peste capetele oamenilor sfinți, înconjurând acest Adamantin. glorie: „E ușor să fii bun” . Apoi mi-a fost pusă pe cap o coroană incoruptibilă. Arhanghelii, după ce au cântat un cântec de biruință, s-au înălțat în ceruri și s-au așezat din nou în cele șapte piramide, au numit sâmbete mari, uitându-se și păzind înțelepciunea casei de șapte Sabat, slăvind pe tatăl și silaba și duhul sfânt. ieri, azi si pentru totdeauna.

Eu, vârstnicul Daniel Barsaba, am văzut cu adevărat această viziune. El a scris, ca o iluminare pentru ignoranți, fericiți: „Dă-i un motiv înțeleptului...”

Sfârşit

DEMON DREPT CU BARSABAU

Când în reînnoirea lumii, acest lucru s-a adeverit pentru mine:

Ὁ στέφανος των σοφών πλούτος εστι αυτών. - „Conuna celor înțelepți este bogăția lor” (Proverbe).

Spune-o mai clar: In corona sapientium divitiae eorum.

Apoi, în deșert, mi s-a arătat un demon din hoardele lor: „Cel rău, blestemându-l pe Satana, își blestemă sufletul”. Numele lui este Daimon a.

Daimon. Auzi, Barsava, minte infantila, inima urata, suflet plin de paianjen! Nu instructiv, ci instructiv. Ești creatorul de dogme ciudate și de noi glorii?

Varsava. Suntem slujitori ai Domnului prin mila lui Dumnezeu și îndrăznim să proclamăm această slavă a lui Dumnezeu:

Cum mânia este dificilă și amară, bunătatea este ușoară și dulce.

D a i m o n. Ce este bunătatea?

Varsava. La fel ca și nevoia.

D a i m o n. Ce este o nevoie?

Varsava. Ceea ce nu este furie.

D a i m o n. Ce este furia?

Varsava. Ceea ce nu este bunătate.

Daimon. De unde nevoia?

Varsava. Ea este o ramură a bunătății și a fericirii. Daimon. De unde vin bunătatea și fericirea?

iar Daimon, sau demon, printre eleni înseamnă conducător, plp vrăjitoare, cunoscător (δαίμων), prin urmare - ascuțit, dificil, dar inutil

și comportament inadecvat. Evangheliştii folosesc acest cuvânt pentru demoni.

B ap de la a la a. Această ramură este din pomul vieții.

D a i m o n. Unde este pomul vieții?

Într-un r cu a în a. în mijlocul trupului nostru.

Daimon. Ce este pomul vieții?

Într-un r cu a în a. Există o lege a minții.

Daimon. Care este legea minții?

Într-un r cu a în a. Lumina liniștită a slavei sfinte, părintele ceresc nemuritor... Chipul ipostasului său, lui să fie slavă în veci. Amin.

Demonul, fiind oarecum stânjenit și după ce și-a pus ochii în pământ, se gândi în sinea lui, indignat de ciudateniile răspunsului său. După aceea a întrebat: „Acum legitimezi? Și ai pus acest fals firmament ca fundație, nevoia nu este dificilă?

Într-un r cu a în a. Amin, vă spun: cât aveți nevoie, cu atât mai convenabil.

Daimon. Ai scris 30 de pilde 1 și i-ai dat lui Afanasy Pankov?

Într-un r cu a în a. Într-adevăr. Acesta este un prieten al lui Var-sava.

D a i m o n. Îți amintești de una dintre ele, în care Bufon conversează cu Șarpele, care a reînnoit tinerețea?

Într-un r cu a în a. Amintesc. Am încununat această pildă cu următoarea interpretare:

Cu cât binele este mai mare, Cu atât munca este mai mare Este împrejmuită, ca un șanț.

D a i m o n. Ah, noul Architecton 3! Acum mă ai într-o capcană.

Într-un r cu a în a. Îmi mărturisesc păcatul.

D a i m o n. Vezi cum propria ta glorie ridică o mustrare împotriva ta?

Într-un r cu a în a. „Dacă spunem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine...”

Daimon. Sau ucide-ți noua glorie care: „Necesitatea nu este dificilă”.

Într-un r cu a în a. Un nou miracol divin - voi înjunghia?

D a i m o n. Sau dacă lupți pe ea: denunți criminalul din tine, distrugând fostul gard creat chiar de tine, care proteja casa cu muncă (cum ai scris frumos), tot binele.

Într-un r cu a în a. Nu eu sunt Dumnezeu și păcătuiesc, nu eu sunt din nou demonul și mă pocăiesc.

D a i m o n. Oh! Cuvintele tale m-au enervat. Urmează-mă Satana! Cuvântul meu nu este despre pocăință. Dar înțelegi că păcatul se numește în elenă ἁμαρτεία, dar spune: crimă, violență, amăgire, nebunie...

Varsava. Ei bine, înțeleg. Păcatul este orbirea spirituală.

Daimon. De ce atunci, orb fiind, îndrăznește orbul, legitimând gloria ciudată și neauzită?

Varsava. Ce? De dragul asta mă pocăiesc.

Daimon. O, corbul nopții! Pocăiți-vă, pocăiți-vă, bine-waisya... dar nu fiți creatorul de noi dogme.

Varsava. Cine, deci, poate să se pocăiască și să vină la altul, fără a pune mai întâi o nouă soartă și o nouă soartă ca temelie? Ce va deveni? Se știe că spiritul pocăinței stă pe o insulă de piatră, după ce a corectat răutatea anterioară, sărutând noul har. Acest har este noul diamant, care este pus la temelia orașului sfânt nou născut. Este sământa veșnică din care crește pomul rodului nestricăcios și al veacului nou. Acesta este motivul pentru care separă indivizibilul degeaba. Să te pocăiești - să vezi țărmul unei noi glorii, să începi o viață nouă cu o inimă nouă, fructe noi - toate aceste ramuri sunt dintr-un singur copac și sunt una și aceeași. Ca și dimineața, lumina, soarele, raza, ziua sunt la fel. Cum mi-ai spus: „Pocăiți-vă, dar nu fiți creatorul de noi dogme”?

Daimon. Oprește-te, zic eu, zborul înalt! Lasă disputa și sărută această slavă, reputată din timpuri imemoriale între neamuri:

Δύσκολα τά χαλά, εύκολα τα χαζά.

Gravissima bonitas, levissima malitia 4.

Varsava. Atașați, dacă doriți, și asta:

Dulcissima mala, beatissima inala. Amarissima bona, miserrima bona 5.

Totuși, această duhoare nu îmi conține inima. Dacă laringele meu este un sicriu deschis? Dacă ochii Lenei se întorc la mine? Miros de mistret? Gura lui Iuda? Atunci sărut această glorie inutilă.

Când Israelul onorează o cățea vopsitorilor, atunci voi prefera mistrețul în locul Minervei.

D a i m o i. Nu-i așa? Defăimești toate academiile, toate școlile și toate cărțile lor?

B ap de la a la a. Iartă-mă, prietenul și dușmanul meu. Trebuie să iau arme împotriva ta. La botez, a jurat prin jurământ să nu asculte de nimeni, cu excepția singurei înțelepciuni, în evanghelia din toate mănăstirile biblice consacrate din Ierusalim ale celor odihniți. De atunci, chiar și lumea, trupul și diavolul cu toate sfaturile mele au fost scuipat de mine. La acel capăt, preotul mi-a turnat apă animală peste trup, pentru ca mai târziu să-mi spăl inima cu apa duhului din Evanghelia Siloam 7. Această taină este apa trupească, apa înțelepciunii făcătoare de taine, pe care o beau din ei. Biblia pentru mântuire. Altfel, dacă nimeni nu este stropit sau scufundat, dar nu împlinește taina, dar cine iubește să bea apa stricăcioasă a sfatului lumesc este un ipocrit, străin de Împărăția lui Dumnezeu, cum a fost botezat numai cu apă, dar nu împreună în spirit. Trebuie să iau arme

împotriva tuturor, ca să-mi păstrez credința în regele meu. Din nou... De câte ori m-a legat taina Euharistiei de Dumnezeu? Nu el, agățat de invizibil, nu se transformă într-un arhetip format în secret? Această transsubstanțiere a formei se realizează atunci când corupția și umbra sunt acceptate împreună cu buzele coruptibile, ca și cum printr-un secret secret inima este atrasă în camerele Evangheliei și mănâncă din acea cină de pe urmă. „Ferice de cel ce își mănâncă cina în Împărăția cerurilor”. Altfel, nu există Euharistie, adică mulțumire, ci ipocrizie, ci trădare, ci nerecunoștință, trădarea inimii lui Hristos pentru sfaturi lumești fără valoare. Cu o asemenea unire minunată de iubire, inima mea legată de inima lui Dumnezeu, nu se va ridica cu bucurie împotriva tuturor adversarilor săi?

Dezvăluie-mi măcar un loc din sfânta Biblie care binecuvântează slava ta și mă satisface. Altfel, nu ești al nostru, ci al adversarilor noștri.

Daimon. Căci ești surd, neauzind că îngustă este calea care duce la împărăția cerurilor? Și cât de mică este turma celor care sunt mântuiți? Câți vor dori să intre și nu vor putea? Cum se va ridica stăpânul casei și va închide ușa?... „Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților când îi vei vedea pe Avraam și pe Isaac”, și așa mai departe, în împărăția lui Dumnezeu, ești alungat...

Într-un r cu a în a. O calomnie care i-a confundat și a confundat pe cei de sus cu lumea interlopă...

D a i m o n. Ascultă și asta: „Ai grijă, că inimile tale se vor împietri cândva...” „Ridică-te, dormitoare! Ce meriti

inactiv?" „Închinați-vă și ridicați-vă capetele...” Același loc: „Este mai convenabil ca o cămilă să treacă prin urechea unui ac...” „Acele zile vor fi o mare durere, ceea ce nu a fost.” O dificultate de netrecut dezvăluie binelui.

Într-un r cu a în a. Atâta timp cât m-ai certat, îndurarea a suferit. Acum, răi și uneltitori, transformi harul Dumnezeului meu în murdăria ta.

D a ii m o n. De ce, Varsava, ești supărat?

Într-un r cu a în a. Tu transformi calea cuvintelor lui Dumnezeu în calea ta vicleană.

Daimon. Cum pot fi acestea?

Varsava. Cum poate să înspăimânte cu osteneală cine cheamă, zicând: „Veniți la Mine, toți cei trudiți, și Eu vă voi odihni”? Nu defăimați, ziua lui Dumnezeu a fost întristare, dar zilele voastre și ale mele sunt întristare, și nu înainte de întristare, ci din această întristare îi îndepărtează pe cei împovărați. Zilele tale sunt urâciunea pustiirii, rostită de Daniel. „Și în zilele voastre, vai de cei care

naște și lapte.” Din acest motiv el spune: „Roagă-te ca zborul tău să nu fie iarna”. Ziua ta este iarnă, scrâșnire, plâns, furtună, mare... De aici el cheamă la kefu-ul său, la un refugiu de liniște, un refugiu în casă. – Te voi mângâia. „Depărtați-vă de la mine, toți lucrătorii fărădelegii”. „Triment, toți cei care îmi urăsc pacea”.

Daimon. Nu ai spus că ai un demon? Ai grijă, nebunule! Nu spun că împărăția lui Dumnezeu nu este bună, ci că este protejată de muncă crudă și că calea către ea este îngustă, iar atacul este regretabil.

Varsava. Dar nu ai spus că aceste locuri binecuvântează gloria ta? Tu însuți, după ce m-ai obligat să vorbesc despre aceste lucruri, acum mă numești nebun. Dacă se înfurie, tu ești motivul pentru asta, dar dacă ai spus lucruri bune, de ce mă calomniezi?

Daimon. O vulpe! O șarpe! Te grăbești, te răsuci și te dezvolți într-un alt pergament. Totuși, amin, vă spun că calea este îngustă și poarta către împărăția cerurilor este îngustă.

Varsava. Apropiat, adevărat, de o cămilă, dar de o persoană destul de spațioasă.

Daimon. Ce este o cămilă?

Varsava. Un suflet îngreunat de poverile lumești.

Daimon. Ce este o povară?

Varsava. Bogățiile, sărbătorile și dulciurile acestei lumi, care sunt ticăloșii diavolului. Cei răi poartă pe umerii lor crucea rea și jugul insuportabil care îi chinuie,

dar povara lor, în care ei înșiși sunt vinovați, ei aruncă asupra împărăției lui Dumnezeu.

Daimon. Ba! Acum, fără greș, ați mărturisit cât de dificil este calea. Ura! Castigat! Mic, îngust, greu de mâncat la fel.

Într-un r cu a în a. Cu adevărat incomod și dificil pentru oamenii răi. Dar ele însele implică dificultăți. Pe calea lui Dumnezeu, ei nu o vor găsi și nu va exista pentru totdeauna. Răutatea față de bine în rău, otravă, în muncă și boala însăși o transformă în sine.

Daimon. Ce este furia?

Într-un r cu a în a. De ce mă ispitești, ipocrite? Ți-am spus deja că furia este ceva care nu este bunătate. Ea este un spirit distructiv, transformând totul în distrugere.

Daimon. Cum pot fi acestea?

Într-un r cu a în a. Tu, Daimon, nu știi? Nu este viața noastră o cale? Nu aceasta este calea trasată de Dumnezeu însuși? Nu este Dumnezeu cel mai deștept, în elenă - aristotehnică? 9 Cât de greu ne-a făcut calea? Onemey, o limbă înșelătoare! Nu defăimați, răutatea, bunătatea și înțelepciunea. Tu însuți ai făcut calea lui Dumnezeu dificilă, făcând-o fără lege. Ce este fărădelege, dacă nu corupție? Și ce este păcatul dacă nu înțepătura morții care distruge totul?

D a i m o i. Cum pot fi acestea?

Într-un r cu a în a. Nu mă ispiti, răutate iscoditoare, nu-mi încurca inima. Nu în bunătate, dar în furie ești gelos, știi.

Daimon. Dar se cuvine să te mustre, pentru că răutatea face dulcele amar, ușor dificil.

Varsava. O, rasă pervertită! Cât timp ești tentat? Amin vă spun, pentru cât de mult este bun, atât de mult de creat și de știut este convenabil să mănânci.

Daimon. Unde se duce cuvântul tău, nu știu.

Varsava. Unde? Coci și vorbești despre acest adevăr, deoarece răutatea face ușor dificil, testezi, cum se întâmplă asta? Acest adevăr, însă, strălucește mai tare decât soarele la amiază, ca tot ceea ce este adevărat, și lumină și limpede.

Daimon. Cum este clar dacă nu văd?

Varsava. Nu este nimic mai convenabil decât să vezi soarele. Dar această muncă și boala sunt pentru liliac. Totuși, această lucrare însăși poartă în ochii lor, care iubesc întunericul mai mult decât lumina... Oferă hrană dulce și sănătoasă bolnavilor, dar el mănâncă cu greu. Condu călătorul pe o cale lină,

ci pentru orbi și șchiopi - ispita și poticnirea, dar pentru cei ce umblă rău și rău - întristare, osteneală și boală.

Daimon. Cine se plimbă cu răutate?

Varsava. Cel care se abate de la cărarea în sălbăticie, în prăpastie, în bălți dizolvate și perfide.

D a i m o n. Cine greșește?

Varsava. Cel care stă pe mâini, întorcând picioarele în sus, sau nu cu fața, ci cu creastă, vine în trecut. În felul acesta trăiește lumea întreagă, precum cântă unul dintre evlavioșii:

Cine vrea să conducă cu fericire viața în lume, O, da, sfaturile lumești vor lăsa totul deoparte.

Lumea este perversă. El vine cu mâinile lui, căzând prosternat pe pământ, dar vai cu picioarele lui. Orbul duce orbul după el, Căde, ah! amândoi într-un șanț adânc cu necazuri.

Vedeți cum funcționează furia pentru sine? Nu întrebați cum pot fi acestea.

Daimon. Cu toate acestea, ușa este îngustă și puțini intră.

Varsava. Oamenii răi cer și nu acceptă. Ei nu intră așa cum intră cei răi.

Daimon. Cât de rău?

Varsava. Cu un laș de care, cu zgomot de bici, cai și călăreți, cu greutățile lui Mamon 10, cu mâncăruri grase, cu duhoarea cărnii și sângelui în zdrențe de celibat, în bocanci destrămați, cu capul descoperit și fără toiag. , neîncins cu mâinile și picioarele nespălate. Sunt atât de răi.

Daimon. Ce care? Ce cai? Ce zdrențe îmi vorbești? Nu călare toată lumea în carele lui Faraon? Miracol!

Varsava. Hei, vă spun, tuturor.

Daimon. Nu mă tortura, spune-mi ce?

Varsava. Vointa ta.

Daimon. Acum înțelegi cum ai un demon. Vorbesti furios.

Varsava. Pentru ea! Din nou și din nou vă spun că orice dușman care își îndumnezeește voia este voia lui Dumnezeu și nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu. Ce comuniune de viață are moartea? Întuneric lângă lumină? Tu, tatăl diavolului tău al poftei, îți place să creezi, de dragul acesta îți este atât greu, cât și imposibil.

Daimon. Cum poți numi testamentul un car?

Barsava, ce te poarta si te infurie atunci, daca nu rotile neclintite ale vointei tale si nu aripile salbatice ale poftelor tale de vant? Iubind aceasta și stând pe ea, ca pe un car care te poartă spre fericire, îl cauți, îmbătat cu el, în zilele împărăției lui Dumnezeu și a voii lui, dar nu-l găsești și spui: vai. ! este greu să mănânci împărăția lui Dumnezeu. Cine poate găsi întunericul în lumină? Falsa dulceață nu locuiește acolo, cinstea și comoara ta nu sunt voia lui. Ea, ea, zic eu! Ea este pentru voi atât legături, cât și castele, și un leu care a înghițit, și iadul, și foc, și un vierme, și plâns și zăngănitor. Și nu veți pleca de aici până când nu veți rupe legăturile și nu veți lepăda jugul voinței voastre, după cum este scris: „Spărțiți-vă inimile”. În timp, lui Samson îi va părea crunt de dulce și, iarna, arcul și pacea lui Noe.

Daimon. Cine este motivul? Voința nu este dată omului?

Varsava. O, răutate, nu defăimați înțelepciunea! Nu ți-au fost date una, ci două voințe. Căci este scris: „Ți-am oferit foc și apă”. Există două voințe, o cale pur naturală - dreapta și stânga. Dar tu, după ce ți-ai iubit voința mai mult decât voia lui Dumnezeu, te plângi veșnic pe calea păcătoșilor. Tu esti motivul?

Daimon. De ce i se oferă omului o voință rea? Ar fi mai bine să nu fie deloc.

Varsava. De ce un judecător oferă instrumente de chinuire celor călcători? De dragul celor care sunt chinuiți de ei, se vor obișnui să asculte de adevăr. Altfel, cât de departe ar fi ei de acest binefăcător, dacă atât de chinuiți se supun cu greu?

Daimon. De unde să iau asta, căci voința mea îmi este plăcută și mă încântă mai mult decât mierea? Contrar voii lui Dumnezeu, am pelin și aloe și răni...

Varsava. O, săraca răutate! Acum tu însuți ți-ai mărturisit nefericirea. Nu eu, dar întrebați-vă despre asta. Nu eu, dar tu ești paznicul și păstrătorul tău. Prevăd cu groază ruina din sufletul tău, dar sunt îngrozit să expun motivul acestui lucru.

D a i m o n. Ha ha ha! Te înșeli pe tine însuți, Barsaba, prin mine, căci eu cer judecată de la tine. Dar mintea ta este copilărie. Este scris: „Copiii să fie în mânie, dar în mintea lor”. „Nu am venit să primesc, ci să dau sfaturi”.

Varsava. Din toate sfaturile tale muritoare, chiar din tinerețe, m-am spălat deja în Siloam. Domnul îmi va da ochiul Său și nu voi fi rușinat.

Daimon. Ochiul tău minunat, care vede ceea ce nu se găsește nicăieri. Unde este o inimă ca a ta? Iubești ciudățenia. Ce? Este totul obișnuit și tot ce se întâmplă în lume, este totul rău? O ciudățenie este bună?

Varsava. Nu-mi distrage atenția pe o cale strâmbă. Calea cuvântului meu este despre dificultatea de a se cuibări în iad, dar alungat din Eden. Vrei ceva ciudat?

Daimon. Să facem luptă unică și despre asta: este cu mine cel care îmi învață mâinile la miliție. Oferiți-mi cel puțin un lucru care se întâmplă pe piața acestei lumi, este comun tuturor și pretutindeni și întotdeauna, nu este rău, dificil și dureros? Suficient...

Varsava. Uf! Îți ofer de la toată lumea, de pretutindeni, întotdeauna considerăm, și este o mare binecuvântare. Nu toți se bucură de mâncare și băutură? Nu este întotdeauna și peste tot? Și aceasta este bine, precum este scris: „Nu este bine pentru om, decât să mănânce și să

bea...” Și iarăși: „Vino și mănâncă-ți pâinea cu bucurie și bea-ți vinul în binele inimii tale. ...” „Te rog, Doamne, izbăvește-mă de acest Goliat 12 care și-a ascuțit limba ca o sabie...

Unde sunt, deci, mai multe urâciuni, vrăjmășii, boli, dacă nu în comunicările lumești, al căror pântece este Dumnezeu? La toate cinele lor risipitoare și la mesele lor, așa cum scrie mâna numită Daniel pe perete, acest tunet al lui Dumnezeu tună astfel: „Nu vă bucurați de cei răi”. Ce turmă mică în comparație cu sodomiții, casa Lotului 13! Acolo îngerii se sărbătoresc cu bucurie. Câți vei câștiga într-o mie! Cei care mănâncă și beau nu pentru suferință, ci pentru sănătate după ea: „Dacă mănânci, dacă bei...” și așa mai departe, totul spre slava lui Dumnezeu... Cum poți spune cum mănâncă pâine? Nu este pământul cu șarpele mai important? Ce zici de distracție? Nu este mai bine să mănânci această pâine nebinecuvântată în sudoarea frunții și în trudă: „Dulce este pâinea minciunii omului”. Apoi se transformă în piatră. Adevăratul comunicător mănâncă pâine cu mulțumire după cuvântul lui Solomon: „Mai bine este să mănânci pâine și apă în lume” – și își bea vinul în bunătate cu inima. „Dragostea nu invidiază, nu se comportă violent, nu se bucură de bogăția nedreaptă - iubește totul, îndură totul” și așa mai departe.

O masă care respiră înșelăciune, crimă, jaf – nu este aceasta pâinea minciunii? Ce este mai lipsit de gust

și mai rău decât minciună? Această Eva dărăpănată este mireasa comună, obișnuită și veșnică a lumii, care este arsă de tristețea și pofta ochilor. Lumea este o sărbătoare a furiosului, o piață a zguduirii, o mare a celor agitați, un iad al celor chinuiți. Este în distracție? Minti! Ezechiel, în schimb, proclamă adevărul: cum nu cei ce mănâncă se topesc, ci molia, ci în nelegiuirea lor. Aceasta este pâinea ta. Petru neagă această pâine a ta, zicând: „Doamne, n-am mâncat niciodată una rea...” Daimon. A! A! Dar, cu toate acestea, a mâncat.

Varsava. A mâncat, dar deja s-a sfințit. Dacă nu ar fi plăcut lui Dumnezeu, nu l-aș fi gustat. Nu curvia foarte valoroasă, ci adevărul sfințitor creează o masă dulce. „Vino și mănâncă-ți pâinea cu bucurie” și așa mai departe... Dar viclenia ta, arătându-ți coada, l-a ascuns pe vinovatul bucuriei, care este acolo, sfințind acest cap: „Cât de plăcute lui Dumnezeu sunt făpturile tale” (Eclesiastul)). Să știți și aceasta, că răutatea numită de Petru stă în romanul: comună, adică generalul; în elenă κοινόν. Același elen înseamnă mlaștina (coenum) printre romani. Ce fel de paine imi oferi? Mănâncă singur. Comunitatea lumească este dezgustătoare și grea pentru mine. O fată dulce și bună este o ciudățenie minunată, o veste ciudată, o nouă minune. Iubind aceasta, evlavioșii sunt îndepărtați din lume, nu din lume, ci din inima ei rea.

„Du-te și nu te atinge de necurăția lor, depărtează-te de ei”, zice Domnul.

Daimon. Să fii sănătos, așa cum ai spus! Totuși, credința în Hristos, care s-a dus cu Evanghelia până la marginile universului, nu este o comuniune universală? Și nu e bine?

Varsava. Oh, lasă, te rog! Lumea zadarnică poartă chipul credinței doar cu frunzișul smochinului blestemat, care are chipul evlaviei, dar roadele lui sunt respinse, acoperindu-i goliciunea, un ipocrit sau un ipocrit, o superstiție și un mormânt căzut. Spiritul credinței și roadele lui, când are? Amin. Nu. Îți imaginezi cum va găsi fiul omului credință pe pământ? Nici! Nici! Nu aici! Înviat. De ce cauți ceva viu și parfumat în mlaștina ei sodomită și moartă? Acolo, îl vei vedea acolo. Unde este acolo? Unde nu există duhoare. Oh! În Sigor. Lot este acolo! Există un spirit de credință! Acolo parfumul nostru nu este cu Evas dărăpănat, ci cu zeița

iar Motila este un nume slav, antic. În elenă - κόπρος, în romană - excrementum, merda.

din ei înșiși și fecioare curate. – Nu te teme, turmă mică. Vezi acolo! O, dulce Galilee 14! Oraș și o sărbătoare a mic-mic! Binecuvântat este cel care îți mănâncă cina. Ce este carnea? Că lumea. Ce este lumea? Iadul, otrava, afidele? Ah, ochiul și lumina, credința și Dumnezeu sunt la fel. Ochiul mic este o lampă pentru corp. Bisericuța este lumina lumii. O, mireasă frumoasă, dar nu aglomerată, nu mireasă! Se cuvine ca tu să auzi singur: „Ochii tăi sunt ca ai unui porumbel”. – Ieși din ei la Sigor, salvează-te. „Ieșiți, credincioși, la înviere, și sunt puțini...”

Daimon. Acționează, acționează! Dacă totul în comun este rău, cum poate fi învierea comună cinstită și sfântă, asigurată de Învierea lui Lazăr?

Varsava. Deci, la fel de comun credincioșilor, nu lumii, culcat într-o mlaștină. Altfel, totul în comun este dezonorant pentru el. L-ai luat?

Daimon. Velmy a ascultat, deocamdată ești dus la mine ca o pasăre în plasă.

Varsava. Luat, dar nu reținut.

Daimon. nu simti? Și nu ți-e frică? Varsava. „Omul drept îndrăznește ca un leu...”

LIMITA CĂ TOTUL ÎN LUME ESTE LUSHIREA OCHILOR, MUNCĂ ȘI PARĂ

Daimon. Pregătește-ți fața, Barsaba, pentru mustrare. Varsava. Dacă vrei, gătesc pentru scuipat. Daimon. Știu că denunțul este muncă și tristețe pentru tine.

Varsava. Descoperă păcatul meu în mine, mă rog, și vei fi prieten. Există dușmănie veșnică între el și mine.

D a i m o n. Nu ai spus că lumea este o adunare nenumărată a celor fără de lege? Și ce în ciuda turmei mici de evlavioși?

Varsava. Într-adevăr.

Daimon. Căci nu este același lucru să spui - și această fărădelege este ușoară, dar evlavia este grea și grea? Cum să nu fie greu, dacă acest lucru este mic, mic, este realizat de toată lumea? Judecă un copac fără fructe.

Varsava. Uf! Putabani te comua avea3.

și pilda antică despre cei care sunt îngrozitori la început, apoi amuzanți. În slavonă: „Credeam că ai coarne”.

D a i m o n. Ce? „A început să vorbești în alte limbi?” Varsava. Spune-mi, Doamne, adevărul tău. Pune-mi inima și limba după cuvântul dreptății tale.

Daimon. Ba! sopti? Uite stresul pentru tine, Barsava! Varsava. El s-a gândit că vei tăia cu coarne și vei vedea lovitura unui prunc. Zi! Să facem arte marțiale! Dacă bunătatea este dificilă, Dumnezeu este vinul lumii suferinde. Acum ei nu au nicio vină pentru păcatul lor, după ce și-au iubit întristarea, mai mult decât dulceața ei! Zi! A fura sau a nu fura? Ce e mai greu? Totuși, toată lumea e plină de hoți și tâlhari... Ziua! Îmbrăcămintea și o casă sunt necesare sau valoroase? Ce este mai dificil? Totuși, lumea întreagă se etalează cu desfrânare în curvia deșartă a ochilor. Ce este mai convenabil decât pâinea și apa! Cu toate acestea, întreaga lume este împovărată de lăcomie. Pântecele este zeul lumii, buricul iadului, fălcile, cheia și aerisirea care vărsă din abisul inimii murdărie naturală, viermi vigilenți și drojdie clocotită și vărsături ale acestor ape: „Ce vine. din inimă este spurcat.” Invidie, jaf, litigii, litigiu, crimă, blasfemie, calomnie, ipocrizie, lăcomie, adulter, rușine de îmbrăcăminte, superstiție... iată potopul universal al lui Noe, vârful, părul și capul lumii copleșitor.

Cu toate acestea, lumea se bucură că face toate acestea. În funcție de succesul fărădelegilor sale, el evaluează înțelepciunea, gloria, noblețea, dulceața și fericirea. Nu ai judecat corect, dar ai spus pe bună dreptate că dificultatea este vina păcatului pentru el. Iată lumea, fiica iadului, care a iubit din toată inima această dificultate și întristare, a urât harul lui Dumnezeu, strigându-l: „Vino la mine! te voi mângâia”. „De câte ori ai vrut să-ți aduni copiii și nu ai vrut.” „Umblă-te în flacăra focului tău, pentru asta tu ai aprins-o.” „Retragerea ta și răutatea ta te vor pedepsi”. Fii surprins, acum se cuvine să fii surprins, căci lumea pieritoare nu este Dumnezeu, care a deschis ușile și brațele părintelui, ci el însuși este el însuși, iar voința lui este de vină.

Voi! O, iadul nesătuos!

Toți otrăviți. Ești otravă pentru toată lumea.

Zi și noapte căsci cu fălcile. Absorbi pe toți fără să arunci o privire.

iar lăcomia este înțelepciunea viscerală, gândindu-se la care sunt cele mai dulci sacrificii pentru zeul său - pântecele. Așa se interpretează Sfântul Nil 15 în cartea celor șapte demoni.

Dacă acest șarpe este măcelărit? Tot iadul este abolit.

Această curvă babiloniană este îmbată de paharul lumii, săvârșește adulter cu ea, disprețuind camera fecioarelor înțelepte și mireasa Lotului nostru.

Una și taci! Nu defăimați pe Dumnezeu! Și nu lătrați la porțile deschise ale fericirii! Nu sunt vinovate porțile deschise, esența micimii celor care sunt mântuiți. Ah, al naibii de voia! Hei, ești unul pentru lume, ca un leu din gardul tău, blocându-i drumul către un rezultat fericit al acestei vieți! „Ieșiți afară și săriți ca taurii dezlegați din legături.” Parabola antică s-a justificat în favoarea noastră. Turdus ipse sibi malum cacat - „Moartea lui Drozdov vine din interiorul lui” a.

Daimon. Cine poate crea calea către acel rezultat binecuvântat?

Varsava. Toată lumea, dacă vrea cineva: dar cine iubește pe Dumnezeu vrea. Această nouă iubire o face pe cea veche să dispară. Cea veche, dispărând, se transformă treptat într-o voință nouă și într-o inimă nouă reciproc: „Inima mea și carnea mea au dispărut”. „Dumnezeul inimii mele!” Adică inima mea este în tine, te transformi reciproc în inima mea. Acum: „Ce este în rai pentru mine? Și ce a vrut de la tine pe pământ? Doar tu mă satisfaci.”

Daimon. Cum? Există pântecele, dar aici voi numiți voința rea un zeu lumesc. Sau sunt cei doi zei ai lumii?

Varsava. Ba! Ești ascuțit, paznicul pietrelor mele de poticnire. Noapte, întuneric, întuneric, vise, fantome, monștri - toate aceste lacuri infernale sunt aliate cu abisul lor. Voința cărnii, inima lumii, duhul iadului, zeul pântecelui și pofta lui, inima necurată este aceeași. Aceasta este o arhisatana, un abis impur al inimii, care dă naștere într-o clipă de ochi nenumărate legiuni de spirite și întuneric de vise mentale pentru a chinui pe toată lumea. „Ei vor păstra întunericul pentru totdeauna.” O lume care iubești munca și tristețea! Cât de repede cobori în iad și nu te mai întorci. Satana ți-a orbit ochii. Această orbire este mama poftelor lumești și a plăcerilor trupești. Acestea sunt viermele neadormit și focul nestins. Aceștia ți-au întărit lacătele porților iadului, dar au închis ușile paradisului celui care ține călcâiul lui Dumnezeu, care ține pe cei deșerți și mincinoși,

iar Drozdiki, sau, în poloneză, cozile, nechezând ca caii, sunt prinse de prinzători, blocați în viermele lor de sânge Drozdov.

care își mănâncă pământul în toate zilele vieții sale. Dar vai de mine! Se! Navigand pe marea acestei lumi, văd de departe pământul sfânt! O, pământul cel mai dulce și dorit! Salvează-mă de șmecheria murdară a cărnii și de marea acestei lumi!

REGIUNEA PARADISULUI

Binecuvântată să fie împărăția fericitului părinte, care pune ceea ce este necesar în comoditate, în timp ce faptele nepotrivite sunt indecente.

Daimon. Eructai o obscenitate urâtă. Ești cu adevărat beat.

Varsava. Pentru ea! M-am îmbătat cu vinul nou al lui Lot. Ești bătrân, sodomite.

Daimon. Dar simți, cap beat, rezultatul? Care este scopul săgeții cuvintelor tale?

Varsava. Pentru ea! Ea lovește până la capăt și lovește cu mâna dreaptă în estul cel mai primordial.

Daimon. O, corect arcaș! Tragi în cap și lovești în călcâi.

Varsava. Ai spus adevărul, nevrând. Căci ai călcâiul în frunte în toate casele tale. Strămoșul tău, șarpele, i-a urmărit călcâiul din timpuri imemoriale. Iar tu, iubind, iubești și, observând, urmărește-ți călcâiul. Călcâiul este capul și începutul tuturor, au biruit și porțile iadului, păstrând minciunile întunericului. Noi, trăgând, tragem în capul tău fals. Fie ca adevărul nostru să se ridice, capul lui: „El vă va șterge capul...” Nu mai există împușcarea noastră în carne și sânge, ci asupra conducătorilor lumii și a conducătorilor acestei epoci întunecate, asupra celor care privesc călcâiul , spirite rele. Cel care ne învață mâinile să tragă ne îndreaptă săgețile.

Daimon. O, frunte nebună plină de pânze de păianjen! Văd acum că ai cinci pâini de orz: esența este mai cinstită decât cea mai prețioasă netă. Iată cuvintele fără loc și inutile ale rezultatului tău! Sunt cele cinci pâini cele mai convenabile?

Varsava. Pentru ea!

Daimon. Cât de sincer?

Varsava. Nu-i așa? Amin vă spun, căci jumătate din pâine este cea mai cinstită a lui.

D a i m o n. De ce?

Varsava. Nu ți-am spus deja că orice comoditate este corectă? Orice fel de onestitate este convenabil? Dar

orice dificultate este dezonorantă. II orice necinste este dificilă.

Daimon. Ce captivi împletești pentru mine, ticălosule? Eu vorbesc de cost, tu vorbești de dificultate. De ce ai ras? Spune-mi, o nebună! Nu ma tortura...

Varsava. Tu însuți mi-ai creat râsul, împărțind onestitatea de comoditate, valoarea de dificultate.

Daimon. Pentru ea! Îmi turnați cărbune pe cap, numindu-mă ignorant. Daimon, nu sunt prost. Spune-mi ceva, dar nu pot suporta... Spune-mi, ce de dragul necinstitului?

Varsava. De dragul de a fi inconfortabil.

Daimon. De ce incomod?

Varsava. De acolo, ceea ce este inutil.

Daimon. Cât de inutil?

Varsava. Cum nu este de ajutor.

Daimon. De ce nu util?

Varsava. Pentru că prețios, dificil, incomod, la fel.

Daimon. Ah! Se plimbă cei răi? Înapoi la primul? Lupus circa puteum errât 16, ca există o pildă.

Varsava. Căci adevărul este bine rotunjit, ca un arc etern.

Daimon. N-ai văzut, orb, că la greci acest cuvânt τίμιος înseamnă și drag și cinstit?

Varsava. Din gura ta judec si cu sabia ta te injunghi. Dacă elenii dragi și cinstiți au același lucru, atunci, în ciuda lui, cinstiții și scumpii au același lucru.

Daimon. Ce ai vomitat? Ha-ha-he! O prostule! Unde zboară această săgeată curbată a ta? Nu văd.

Varsava. O, domn al Galatenilor! Pe capul tău

Daimon. Oh, m-ai bătut, numindu-mă Galat. Nu mă pârjoli, mă rog, cu acest foc septenar.

Varsava. Ia aminte! Apreciezi condusul spre onestitate. Am pus onestitatea ta în valoare.

Daimon. Acest lucru este în fața ta că există aceeași valoare și onestitate.

Varsava. Asta e pe capul tău, că onestitatea și valoarea ta sunt aceleași...

Daimon. Ce este de aici?

Varsava. Faptul că onestitatea ta a depășit și s-a transformat în valoare.

minte.

„Cel rău, blestemându-l pe Satana, însuși îl blestemă

Ce demon a creat valoarea onestității

Un spirit care iubește munca și boala. Ce este acest spirit?

Duhul mării lumii, inima cărnii,

Daimon. Ce urmeaza?

Varsava. Ce altceva? Nu înțelegi? Că onestitatea și valoarea, valoarea și dificultatea ta sunt aceleași. Dificultatea, furia și necinstea sunt din nou aceleași, ai ținut cont?

D a i m o n. Oh, diavolul sta în dreapta ta! Mă faci atât de trist

Varsava. sufletul tau."

Dimon, nostyu?

Varsava.

Daimon. Varsava.

tatăl minciunii, Satana - dormitul este trinitatea ta inseparabilă și unicul tău zeu, toate chinurile Bnná și toată sursa de furie.

Daimon. Cât de înțelept ești?

Varsava. Avem beneficii cu frumusețea, frumusețea este indivizibilă cu beneficiul. Aceasta este bine purtată, iar mama este fecioară, este fecioară și dă naștere unei singure fiice. Ea se numește în ebraică Apna, în romană - Flora 17, în slavonă - cinste, preț, dar neprețuit, adică har, dar, gratuit. Baba ei se numește în elenic Ananka, în timp ce străbunica ei este Eva, adică viața, izvor viu și veșnic curgător 18.

Aceasta este înțelepciunea și providența lui Dumnezeu, care lovește orice făptură fără preț și argint cu toate binecuvântările. Tată, fiu și duh sfânt.

Recunoscător ERODPY

GRIGORY VARSAV și SKOVOROD PRIETENULUI MEU

SEMYON NIKIFOROVICH DYATLOV URĂ PACE LUI DUMNEZEU

Trăind zilele vieții conform acestui tip tipic al lui Sirakhov „Ferice de omul care moare în înțelepciune și care în mintea lui învață altarul, reflectând asupra căilor ei în inima lui și în secretul înțelegerii ei”, am țesut o mică țesătură. în această vară a 1787-a, sau un coș numit „Erodius recunoscător”. Acesta este un cadou pentru tine, prietene! Acceptă-l, Erodius, în felul lui Erodius, acceptă-l pe cel care se avântă și pe cel care se avântă însuși. Acceptă inima inimii lui Erodiev, pasăre pasăre. „Sufletul nostru este ca o pasăre”. Fie ca această împletitură să fie pentru tine o oglindă a inimii mele și o amintire a prieteniei noastre din ultimii ani. Ești tată și îți crești puii singur. Sunt prietenul tău, care a adus această răchită. În ea, pentru mintea tânără a puilor tăi, vei găsi azime din aceste pâini: „Pâinea va întări inima omului”. Toate aceste grăunte din ei sunt așa: ceva minunat, minunat, ciudat și glorios trăiește printre voi, care ar trebui să apară la timpul său. Dar aștepți cu evlavie, ca sclavii care își așteaptă Domnul... Dumnezeu nu este nimic, doar inima Universului; inima noastră este Domnul și spiritul nostru. În timp, ei vor recunoaște această binecuvântare casnică și vor fi captivați de frumoasa ei bunătate, nu vor urmări urât și demonic tam-tam lumească și în toate nenorocirile se vor putea consola cu acest cântec davidic: „Întoarce-te, suflete, la tine. odihnește-te și odihnește-te căile tale în mijlocul tău cu Isaia”. Căci această prăpastie – inima noastră – nu se mulțumește cu nimic, doar cu ea însăși, și apoi

iar Bar, mai cu adevărat Bar, este un cuvânt ebraic, adică fiu; Sava este un cuvânt sirian, adică sâmbătă, odihnă, vacanță, pace. Deci, Var-Sava este fiul lui Savin, adică fiul lumii, la fel cum Var-Iona este fiul unui porumbel.

bucuria veșnică a primăverii strălucește în ea. O astfel de inimă se naște puiilor tăi, le vei fi curat, adică adevărat, tată; copiii tăi vor fi erozii adevărate, recunoscători, evlavioși și mulțumiți de sine. Dar mai trebuie spus ceva despre natura erodiană. Sunt ca niște macarale, dar cu cele mai ușoare pene și un nas de coral sau stacojiu deschis. Dușmani ireconciliabili ai șerpilor și bufonilor, ceea ce înseamnă broaște râioase otrăvitoare. Acest nume (ἐρόδιος) este elen, adică iubitor de Dumnezeu, altfel se numește pelargos și erogas, în romană - kikonia, în poloneză - botsyan, în rusă mică - gay-ster. Această pasăre a fost consacrată în divinația teologică de dragul recunoștinței, înțelegerii și filantropiei sale 2. David și Ieremia o

comemorează. Își hrănesc și își poartă părinții, în special pe cei în vârstă. Cuibăresc pe case, pe târnăcopi, pe turle lor și pe turnuri, adică în camerele superioare, piramide, turnuri, liber, liber. În Ungaria am văzut pe seminee. Divinația este un simbol elen. Ea alcătuiește primul simbol al acestui lucru: ea stă într-un cuib, pe un templu sfânt aprobat. Sub imagine, semnătura este următoarea: „Domnul este afirmația mea”. Al doilea simbol: stă un Erodius. Această semnătură: „Nu există nimic mai puternic decât evlavia”. Al treilea simbol: Erodius chinuiește șarpele. Semnătura: „Nu mă voi întoarce până nu vor muri”. Fie ca aceste trei simboluri să fie un semn, o emblemă și un sigiliu al acestei cărți. A avut loc în primul pătrat al zilei de 3 a primei luni de toamnă.

„Acolo vor cuibări păsările”. „Locuința lui Erodius îi călăuzește” (Psalmul). „Erodius cunoștea vremea lui” (Ieremia).

GLAVIZNA SI FIRMA CARTEI

„Veniți, copii, ascultați-mă, vă voi învăța frica de Domnul” (David).

„Dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală” (Ioan).

„Fiule! Păzește-ți inima, iubește-ți sufletul” (Sirah). „Un om neprihănit cu rațiune își va fi prieten” (Solomon). „Un om onorabil nu înțelege...” (David).

„Orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, nu este de la Dumnezeu” (Ioan).

„Erodius cunoștea vremea lui, dar Israel nu mă cunoștea” (Ieremia).

„Speranța nerecunoscătoare, ca gerul de iarnă, se va topi și se va revărsa ca apa inutilă” (Solomon).

PARABOLA NUMITĂ „ERODIU”

În ea, o maimuță vorbește cu un pui Erodiev despre educație

O maimuță, numită Pishek după numele de familie antic. Ea a stat în munții africani, pe un copac strălucitor și înălțat, împreună cu cei doi copii ai săi, timp de săptămâni. În același timp, tânărul Erodius a zburat. Doamna Pishek, văzându-l: „Erodius, Erodius! - strigă ea, - prietenul meu Erodius, fiul lui Pelarg! Bucura! Pace tie! Χαϊρε! Salam alaikum!...”

Erodius. Ah! Atotmilostiv suveran! Bun ziua!* 6 Kali Imera! Bună ziua! Gehorsamer Diener! în Dumnezeu să binecuvânteze! Mântuiește! 1, Mântuiește-te în Domnul! ..

Nișă k. Da, ești prietenul meu! Mă bucur că am început să vorbesc multe limbi. Se vede că omul de știință te-a învățat un papagal. Unde te duce Dumnezeu?

Erodius. Zbor după mâncare pentru părinții mei.

Pishek. Iată necazul! Sunteți părinții voștri și nu ei vă hrănesc?

Erodius. Aceasta nu este o problemă, ci bucuria și fericirea mea. M-au hrănit în tinerețe din unghiile mele tinere, dar mi se cuvine să le hrănesc la bătrânețe. Aceasta este ceea ce noi numim ἀντιπελαργειν, adică mulțumire, sau reciproc pelargic, iar elenii numesc întreaga noastră familie de păsări pelargos. Dar nu doar îi hrănim, ci îi purtăm și pentru slăbiciunea și bătrânețea lor.

Pishek. Miracol supranatural! Noutăți, raritate, raritate, neobișnuit, capriciu, joc ciudat și sălbatic... Câți copii aveți tată și mamă?

Erodius. Yai este fratele meu mai mic Erogas și sora mea Kikonia.

Pishek. Unde ai studiat în adolescență?

Erodius. Nicăieri. Tatăl meu ne-a învățat pe mine și pe fratele meu, iar mama a învățat-o pe sora mea.

Pishek. Oh, Doamne! Peste tot înfloresc școli glorioase, în care papagalii sunt predați de toți limbi. De ce nu te-a renunțat? Nu e rău. Cum să fii fără educație?

iar Χαϊρε este felicitarea elenă Bucură-te Salam - turcă, în slavonă - pacea fie asupra ta!

b Bonjour - franceză bună după-amiaza! Kali imera este cuvântul grecesc pentru același lucru.

în Gehorsamer Diener - slujitor ascultător german.

g Salve (salut) - Roman prosper! Salveaza-te!

DAR

Biblioteca „Runivers”

E p despre d și y. Pentru asta ne-au crescut părinții noștri.

Pishek: Este cu adevărat treaba lui să predea și să educe? Nu sunt destui profesori peste tot?

E r o d i y. El însuși este un mare vânător pentru asta, iar mama lui îl va urma în toate. El gloriifică faptul că aceste două poziții parentale principale sunt: „Este bine să naști și bine să înveți”. Dacă cineva nu a păzit nici una dintre aceste două porunci, nici n-a născut lucruri bune, nici n-a învățat lucruri bune, acesta nu este tatăl copilului, ci vinovatul morții veșnice. Dacă totuși a născut un lucru bun, dar n-a învățat, așa, zice el, este un tată pe jumătate, precum este vrednic să mănânce o jumătate-mamă, care a născut un copil, dar nu un mamifer, care și-a acordat jumătate din maternitate mulsului și i-a distrus jumătate din copilărie. Dacă locul domnului este dezonorat de scaunul unui sclav, cum nu va fi dezonorat slujba paternă, corectată de

un sclav sau de un angajat? Lasă-l pe tată să-și ceară scuze pentru sărăcia de timp, să ierte când își găsește un loc de muncă mai bun. Dar nimic nu este mai bun decât o bună educație: nici rang, nici bogăție, nici nume de familie, nici harul nobililor, decât o naștere bună. Singur este cel mai bun dintre toate și aceasta, ca sămânță a fericirii și sămânța educației.

Pishek: Înțelegi binele nașterii?

E r o d i y. Nu stiu. Știu că el face acest lucru cunoscut doar aleșilor lui Dumnezeu. Uneori, într-o casă mizerabilă, plină de frica lui Dumnezeu, prieten al neamului omenesc, se va naște un om bun, dar nu întotdeauna în palatele regale. Să înțelegem că nu este frumusețea acestei lumi, nici vreo făptură, ci singurul har al lui Dumnezeu care este responsabil pentru o naștere bună și că noblețea nu se lipește de noi ani de zile, ci bobul ei se naște odată cu noi. Știu și asta, că tatăl meu, înfuriat din cauza vreunui ticălos, trage în el cu aceste cuvinte:

O quarta luna seminate! O, mic gestat uter! O mala mens et ingenium!

Cu alte   cuvinte, să înțepe pe cei neobișnuiți.

P și shek.Interpretează-mi aceste răni.

E r o d i y. Nu le cunosc puterea, dar voi spune unul dintre zgomotele lor:

O, semănat pe luna a patra! O, mamă rea purtătoare de pântece! O minte rea și fel rea 4!

W

P și w e k. Desigur, tatăl tău știe limbile romană și elenă?

Erodius. Știe cât un papagal vorbește franceza.

P și Shek. Ce este? Îl certați pe tatăl tău?

Erodius. Mântuiește-mă, Doamne... Nu așa m-am născut și am crescut. Am spus cu evlavie adevărul.

PISHEK: Cum se face că el, neînvățat în romană, vorbește în romană?

Erodius. Are un prieten care cunoaște destul de bine romanul și o mică parte din elena. Cu el, a vorbit des, a învățat să spună câteva cuvinte și câteva maxime.

P și sh e k. O, Doamne! Cum te-a putut educa, ființă ignorantă?

Erodius. O, înțeleapta mea doamnă! Se poartă această pildă glorioasă: „Nu te duce la o mănăstire străină cu hrisovul tău, ci la o biserică străină cu tipul tău”. A noastră nu este ca a ta, ci o educație complet

diferită în modă. Creșterea ta este foarte scumpă. Al nostru este foarte ieftin. Suntem crescuți cu un cadou. Esti de mare valoare.

P și sh e k. Fleac! Pierde o sută de ruble cu o coadă pe an pentru un băiat și, după 5 ani, dintr-o dată este inteligent pentru tine.

Erodius. Amantă! Ei primesc bani de peste mări. Dar de unde le poți obține? Și chiar și săracii au nevoie de educație. Și pisica lascivă nu își găsește un cămin pentru ea însăși. Nu banii ne salvează de curvie, ci rugăciunea gratuită.

P şi în e k. Nu vorbesc de ticăloşi, ci de o educaţie nobilă.

Erodius. Și nu mă gândesc la un bogat, ci la o creștere salvatoare.

P și sh e k. Ajunge! Văd că aderă la gânduri vechi și ciudate. Dar spune-mi, cum te-a crescut? Ce a predat? Aritmetică și geometrie? La o limbă învățată sau nobilă?...

și Fornicat, risipitor este la fel cu necumpătat și luxos sau voluptuos. Acesta în romană se numește frumos discinctus, (discinctus), adică fără centură. Desfrânarea este un cuvânt slav - la fel cu risipă, vărsare, nemilosire, extravaganță, în elenă - acomia, adică nedepozitare . „O, curvie! Distrugător de regate, case de oameni. Mama lui este ingratitudine.”

Erodius. Da, chiar și asta îmi este necunoscut: cine este un om de știință și cineva este o limbă gentry.

Pishek. Da, te-ai obișnuit cu mine în diferite limbi.

Erodius. Da, câte s-au spus, atât de multe știu, nu mai mult.

Pishek. Măcar dansează sau cântă la lăută...

Erodius. Și Dumnezeu să fie cu tine! Nu știu să cânt la balalaika, nu doar la chimvale.

Pishek. Ha ha ha! Lăuta și chimvalele sunt toate la fel pentru el. Și nu știe asta. Dar prietene! Muzica este un mare medicament în tristețe, consolare în tristețe și distracție în fericire. Ce te-a învățat? Spune-mi te rog!

Erodius. Nimic.

Pishek. Țipă, ea-ea! M-ai omorât de râs... Așa te cresc ei?

Erodius. Asa de!

Pishek. Poate ți-a dat o spărtură?

Erodius. Nici!

Pishek. Poate ai adunat bani grozavi sau o moșie?

Erodius. Nici!

Pishek. Şi ce dacă? Ti-au crescut coarne de aur pe cap, sau ce?

Erodius. El a dat naștere și a ridicat pentru noi aripi argintii, picioarele călcând în picioare capetele șerpilor, un nas rupându-le. Aceasta este mâncarea, gloria și distracția noastră!

Pishek. Da, aripile tale sunt negre, cel puțin negre.

Erodius. Negri, la urma urmei, dar zboară prin calea argintie.

Pishek. Ce ori te-a învățat, dar este imposibil să nu fie așa. Desigur, există ceva imprimat pe inima ta. Părinții sunt ai lui Dumnezeu, copiii sunt lista, imaginea, copierea părinților. Așa cum sucurile de la un măr în ramurile lor, tot așa spiritul și dispoziția părintească trec în copii până când aceștia pleacă și prind din nou rădăcini.

Erodius. Nu este greu să-l înveți pe cel născut pentru bine, măcar să predea, măcar să se obișnuiască, măcar să învețe. Deși un om de știință, chiar și unul extraordinar, chiar unul obișnuit, este același. Din natură, ca o mamă, știința reușește ușor de la sine. Acesta este profesorul universal și adevărat și singurul.

DIN

Biblioteca „Runivers”

În curând vei învăța un șoim să zboare, dar nu o țestoasă. Într-o clipă vei învăța să privești soarele și să te joci cu un vultur, dar nu cu o bufniță. Puteți îndrepta cu ușurință un căprior spre Munții Caucaz, puteți atrage cu ușurință de băut din cele mai pure pâraie de munte, dar nu o cămilă sau un mistreț. Dacă o natură înțeleaptă și binecuvântată construiește totul, atunci cum poate ea nu numai să vindece și să învețe? Fiecare afacere are succes dacă ghidează. Nu te amesteca doar cu ea și, dacă poți, întoarce obstacolele și deschide calea pentru ea; cu adevărat, ea însăși o va face pur și cu succes. Mingea se va rostogoli de la sine din munte: luați doar piatra, împiedicând-o să se poticnească. Nu-l învață să se rostogolească, ci doar ajută-l. Nu învățați un măr să dea naștere mere: natura însăși l-a învățat deja. Protejați-o numai de porci, tăiați buruienile, curățați gâsca, îndepărtați-i urina care curge la rădăcină și așa mai departe. Un profesor și un doctor nu sunt un medic și un profesor, ci doar un slujitor al naturii, singurul și adevăratul doctor și profesor. Dacă cineva vrea să învețe ceva, se cuvine să se nască pentru asta. Nimic nu vine de la oameni, dar de la Dumnezeu totul este posibil. Dacă cineva îndrăznește să învețe sau să învețe fără Dumnezeu, să-și aducă aminte de proverb: „Lupul este în plug, și el este în luncă”. Atâta timp cât inelul atârnă de nările porcului, nu sapă. Ieși afară, rușine din nou pământul a.

Aceasta nu este educație sau predare, ci reținere, care vine din ajutorul uman și controlează pe toți cei fără de lege. Educația, pe de

altă parte, curge din natură, care infuzează sămânța bunei voințe în inimă și, încetul cu încetul, crescând fără piedici, facem de bună voie și de bunăvoie tot ce este sfânt și plăcut înaintea lui Dumnezeu și oamenilor. Ce idolatrie pentru a educa științele umane și limbile umane, pentru a percepe și a înțelege educația? La ce folosește limbajul angelic fără un gând bun? Ce fruct este știința subtilă fără o inimă bună? Este o unealtă de răutate, o sabie pentru mânie și o pildă pentru a spune „aripile și coarnele unui porc”. Uite, doamna mea, pe toată rasa umană! Științele lor, ca în piețele de cumpărare, fierb și furie. Cu toate acestea, sunt mai răpitori decât păsările, mai necumpănați decât vitele, mai vicioși decât fiarele, mai vicleni decât reptilele, mai neliniştiți decât peștii, mai nesiguri decât marea, mai periculoși decât nisipurile africane... Pentru ce? De dragul asta

η Deci frânează porcul și acum în Anglia. Acest obicei era în antichitate, așa cum se poate vedea din „Proverbele” lui Solomon: „Ca un inel de aur în nările unui porc” și așa mai departe...

că se va naşte răul. Natura bună este începutul tuturor și fără ea nu exista nimic care să fie bun. Îi mulţumesc lui Dumnezeu într-un mod de nedescris după chipul sfântului său în tatăl meu, că m-a cinstit cu binecuvântarea de a fi născut din el. A doua icoană a lui Dumnezeu pentru noi este mama noastră. De dragul acesta, am fost dăruit cu darul principal al lui Dumnezeu prin părinții mei; orice altceva uman: rangul, bogăția, știința și toate blondele lor purtătoare de vânt și buclele cu bucle3 * * - Imputez coadă, fără de care capul trăiește, și este onorat și se distrează, dar nu o coadă fără cap. .

Pishek. Ce este bine să te naști și ce este natura bună?

Erodius. O fire bună și bună este o inimă bună.

Pishek. Ce este o inimă bună?

Erodius. O inimă bună este la fel cu o sursă care curge mereu, care emană jeturi veșnic pure, știi, gânduri.

Pishek. Care este esența gândirii?

Erodius. Sămânță de fapte bune.

Pishek. Faptele bune sunt esența a ce?

Erodius. Fructe bune aduse lui Dumnezeu, părinților, binefăcătorilor în cinste, slavă și jertfă.

Pishek. De ce nu pot să-ți văd inima? Erodius. Faptul că rădăcina copacului nu este vizibilă. Pishek. Dar toată umezeala vine de la rădăcină?

Erodius. Toate sfaturile sunt din suflet.

Pishek. Care este natura sau natura ta? Pentru ce te-ai născut sau ce este înnăscut pentru tine? Spune te rog!

Erodius. Recunoștința este începutul și sfârșitul nașterii mele!

Pishek. Oh, Doamne! Și pe acest templu al fericirii pe care l-ai întemeiat? Nu-i așa?

Erodius. Hei! Cuptorul vechi de trei mii de ani a observat fără îndoială această pildă: „Vulpea știe multe trucuri, dar ariciul știe una mare”.

și Blonde, bucle, bucle - spe înseamnă o podoabă exterioară cu care această lume, culcată în rău, ca o curvă, este împodobită,

disprețuind sfatul lui Hristos: „Un ipocrit! Spălați mai întâi interiorul

kana".

b Proverbul elen este: πολλά μέν οἶδεν ή άλώπες, άλλ' έχ'δνος έν μεγα, în romană multa novit vulpes, sed echinus unum magnum.

îl și shek Dar poate aceasta, ca să spunem așa, perdea ondulată și întinsă să salveze de vremea ploioasă rea?

Erodius. Este suficient ca un chivot.

Pishek: Mi se pare că această speranță este hainele de păianjen.

Erodius. Și văd puțin chervonchik, dar în secret sunt o mulțime de grivne acolo.

Pishek: Acesta este singurul lucru pe care te învață tatăl tău?

Erodius. Doar acesta. Mi-a dat aripi și eu însumi am învățat să zbor. Mi-a dat naștere o inimă bună, dar eu învăț și batjocoresc în mod arbitrar, adică mă amuz de recunoștință. Doar deseori îmi taie buruienile, înțelegeți, faptele mele, nu sunt vrednice de mulțumire, iriga cu conversație, însuflețind recunoştinţă. Cu toate acestea, conversațiile sale, ca o săgeată magnetică către punctul nordic, au lovit cu mâna dreaptă această escrocherie: o voință ingrată este cheia chinului infernal, în timp ce voința recunoscătoare este paradisul tuturor dulciurilor. Fiule (deseori țipă la mine), fiul meu! Hei, învață să fii recunoscător. Învățați în timp ce stați în casă, zburați, adormiți și vă treziți. Te-ai născut bun, iar această știință este fiica naturii tale. Să fie cea mai dulce și seara, și devreme, și bucată de cină pentru tine! Să știi că toate celelalte științe sunt sclavii acestei regine. Nu fi violent! Nu apuca coada dincolo de cap. Acceptă și întoarce totul spre bine. Fie ca sufletul tău să fie stomacul păsărilor, care transformă nisipul, țestoasele și pietricelele prin fierberea căldurii lor puternice interioare în sucurile lor

hrănitoare. Un suflet nerecunoscător și mormăiitor este același lucru cu un stomac bolnav care detestă orice mâncare. Recunoștința este fermitatea și sănătatea inimii, care acceptă totul spre bine și devine mai puternică. Fructele unei vieți binecuvântate sunt bucuria, bucuria și plăcerea; dar rădăcina lor și pomul binevoitor este tăcerea inimii, iar la rădăcina bobului există recunoştinţă. Ea este un spirit pur, liniștit, mulțumit, parfumat, primăvară și o găleată cu sens strălucitor. Fulgerele și tunetele nu trosnesc acolo. Pe de altă parte, toți ghimpii și buruienile se nasc din lipitoarea nesatisfăcută a invidiei, invidia din murmură, murmură din voința ingrata care a umplut adâncurile inimii cu un vierme indestructibil, rodind neîncetat sufletul zi și noapte. Oh! Copiii mei, copii! Aici este speranță și port! Euharistie.

Pishek: Dar ce înseamnă acest cuvânt Euharistie? Erodius. Grecii folosesc acest cuvânt pentru a numi mulțumire.

Pish ek. Așa te învață tatăl tău? Cui îi vei oferi mulțumirea ta?

E r o d i y. Doamne, părinți și binefăcători. Este un sacrificiu pentru Dumnezeu, onoare pentru părinți și răsplată pentru binefăcători. Posesorii sunt primii binefăcători.

Lishek. O formă minunată de educație. Te-am fi batjocorit din cap până în picioare. Unde este moda asta? Este pe Lună sau în America sălbatică?

E r o d i y. Tatăl nostru este un stăpân al unei inimi ciudate. Dintr-o mie de inimi, nu există nici una care să fie de acord cu el.

P și Shek. Și ce altceva?

E r o d i y. Deci, nu fi surprins de forma minunată.

Lishek. Cum așa? La urma urmei, nu ar trebui să rămână în urma oamenilor, iar oamenii și moda sunt un singur lucru.

E r o d i y. DESPRE! DESPRE! El este mai departe de acest gând decât este capitala chineză de portughezi. El ne cântă adesea această pildă:

Mergi de-a lungul podului, pod cu oamenii,

După mintea lui, nu te conduce singur.

Târându-te după gândac, te vei urca singur în lut.

El ne anunță mereu că moda este la fel ca lumea, lumea este o mare de oameni care se îneacă, o țară de ciumă a leproșilor, un gard de lei fioros, o închisoare de captivi, o piață pentru desfrânați, un voluptuos. undiță, un cuptor care aprinde poftele, o sărbătoare de oameni furioși, o fată beată și dans – nebun. Și nu se vor trezi până nu vor fi obosiți, pentru a spune pe scurt, orbi după orbi în abisul

viitor. Ferice de omul care nu-și urmează calea. La început, până la urmă, porțile lui sunt roșii și poteca este spațioasă, dar sfârșitul ei este un abis de netrecut, o sălbăticie neîntreruptă, un abis adânc. Oh, pe care le acceptă? Atunci, ce îi eliberează din nou pe tineri de sine? Dacă ochii tăi, copiii mei, ar fi la fel de limpezi ca ai mei, lacrimile ar apărea în ochii tăi. Dar ochiul tău este orb, iar ticălosul tău este viclean, asta îmi varsă lacrimi. O, tineri! Când m-am gândit la tine, care aspiră la lume, este cu neputință ca în minte să nu-mi cadă pilda lupului, care, devorând-o pe mama de miei nevătători și punându-și pielea, s-a apropiat de turmă. Fiul, văzându-și mama închipuită, s-a repezit la ea cu toată puterea și după el nenumărate. De asemenea, îmi vin în minte frații noștri - păsări cocoși negri, urmăresc o mulțime de hrană și sunt prinși. Dar pescărușii, vecinii și ciocănitorii au prețuit

sunt la fel de mult ca cerbii si saigasele sunt oile si boii. Ascultați, copii, acest cântec al tatălui vostru:

Fii fericit cu cel mic. Nu urmări prea mulți. Atenție la plasele așezate pentru pescuit. Te prezic - nu trăi luxos! Pa așa ceva aruncă mereu plase. Trei sute au căzut în robie din pasiune arzătoare, șase sute plâng de boală pentru dulciuri temporare. Cine îi este recunoscător lui Dumnezeu, se mulțumește cu cei mici, Și murmurul lumii întregi nu este plin și nici plin. Un suflet recunoscător va scăpa din rețea;

În loc de asta, cei nemulțumiți vor intra în plasă.

Nu am spus adevărul, doamnă, că învățătura morală a tatălui nostru impresionează mereu cu recunoștință? În semn de recunoștință, spune el, fiecare lucru bun a fost ascuns în așa fel, precum focul și lumina erau ascunse într-un silex. cred și mărturisesc. Cine poate pune mâna pe ale altcuiva, dacă nu distruge mai întâi recunoștința, care se mulțumește cu a ei, trimisă ei de la Dumnezeu? Din ingratitudine - deznădejde, dor și sete, din sete - invidie, din invidie - lingușire, furt, tatba, vărsare de sânge și tot abisul fără lege. În această prăpastie domnește tristețea veșnică, jena, deznădejdea, iar cu viermele vigilent al momelii, împotmolit în inimă. Așa trăiește întreaga lume.

Pishek: Dar, prietene, de îndată ce lumea va cădea în șanțul disperării, tu și zeița ta, recunoștință, vei muri mai întâi de foame, nefiind învățat să găsești un loc unde să trăiești.

Erodius. Nu-i așa? Fericirea trăiește în asta? Am mancare? Văd acum că, după filozofia ta de stomac și burtă, cel mai binecuvântat este cel întemnițat decât porcul liber.

P și sh e k. Iată-l! Dumnezeu știe ce cântă! Nu este foamea o durere?

Erodius. MyKá va vindeca acest chin.

P și shek. Da, de unde îl pot lua?

Erodius. Când un porc are, cum să nu luăm mâncare? Și unde vezi că un porc sau fratele nostru, un cocoș negru, moare de foame? Dar din lăcomie ori moare, ori suferă. Poate exista cea mai nebună nebunie și cea mai josnică ingratitudine față de Dumnezeu, care se gândește la noi, cum să ne fie frică de foame? La urma urmei, nimeni nu lipsește.

De ce îl defăimești pe conducătorul universului, de parcă și-ar distruge casa de foame? Mâncarea zilnică de la părintele ceresc este servită tuturor creaturilor. Doar fii fericit cu cei mici. Nu poftește inutil și de prisos. Nu pentru dreapta, dar pentru plus ei înoată peste mare. De la inutil și de prisos - orice dificultate, orice moarte. Orice nevoie, la urma urmei, este ieftină, iar fiecare surplus este scump. De ce este drumul dificil? Pentru ceea ce nu este necesar, și invers. Suntem berze. Mâncăm poțiune, mâncăm cereale, mâncăm șerpi, rar mâncăm bufoni și nu suntem niciodată lipsiți de hrană; ne este frică doar de lăcomie. Oh, Doamne! Ce vrăjitoare ne-a orbit ochii să nu vedem că nevoia naturală este satisfăcută cu o cantitate mică și cu lucruri mărunte și că pofta nestăpânită este la fel cu o lipitoare iscoditoare care dă naștere într-o singură zi la o mie de fiice care nu au spus niciodată: „Este. suficient!"

Pishek. Voi eructa cuvântul elen μάλα ευ (ei mic) sau turcesc pek ei. - „Velmy este bun”. "Bun!" Dar o lipitoare iscoditoare, în felurite căi ocolitoare, poate, până la urmă, să suge încetul cu încetul multă bunătate pentru ea însăși, dar deja uscată, neunsă, după proverb, și mută recunoștință, spune-mi, mă rog, ce fructe iti va aduce? Este un chinok, sau un primer, sau un imperial, sau ce? Spune ai milă!

Erodius. Nu ne aduce multe fructe, ci unul grozav.

Pishek. Nu vei găsi prea multe bune într-una. Erodius. Tatăl nostru slăvește că totul, orice lucru și orice încurcătură care țese o mulțime nu este binecuvântat; numai fericitul este unul, ceea ce singur este. Pe acest singur, de dragul asta și de sfânt, pasărea își va găsi un templu și o turturele un cuib pentru ea însăși; locuinţa ero-dievo îi conduce. „Blestemat (spune) fiecare om este și se zvârcește în zadar, care nu a găsit unul.”

Pishek. Da, dă-mi singurul tău!

Erodius. Doamnă înțeleaptă și castă! Bunătatea noastră nu arde în foc, nu se scufundă în apă, afidele nu mocnesc, hoțul nu fură. Cum poți să arăți? Sunt de o inimă cu tatăl și fericirea și nenorocirea nu se văd. Ambele lucruri, spiritul este, mai simplu, gândul. Gândurile sunt în inimă, iar inima este cu noi, parcă cu propriile aripi. Dar inima este invizibilă. Există o găleată în ea și primăvară, și căsătorie, sau război, fulgere și tunete,

Nu pot sa vad. De aici ispita, când nefericiții sunt fericiți, în ciuda celor binecuvântați, îi săracăm.

Scrie lui. Cu toate acestea, nu cred în nimic decât dacă îl simt și îl văd. Aceasta este moda mea de la o vârstă fragedă.

E r o d i y. Această modă este oarbă. Nu crede în nimic până nu atinge pereții cu fruntea și cade în șanț.

Pishek: Măcar cheamă-l pe cel spiritual pe nume. Ce este?

E r o d i y. Nu ai chef să vorbești. Desigur, ți se pare un pustiu.

P și sh e k. Fă-mi o favoare, deschide-o! Nu te chinui.

E r o d i y. Se numește în elenă χάρις sau ευφροσύνη (euphrosyne) b.

Pishek: Dar explică, pentru numele lui Hristos, ce înseamnă această cană a ta?

E r o d i y. O să râzi.

PISHEK: De ce ai nevoie? Acest râs este prietenos.

E r o d i y. Este bucurie și bucurie.

P și ea k. Ha! Ha! Ha! ha!.. Pentru numele lui Hristos, odihnește-mă... O să mă omori de râs... Salut și bucură-te, goală și veselă! M-ai salvat trei zile de sănătate cu acest râs.

E r o d i y. Pentru mine, bucuria fără bogăție este mai bună decât bogăția fără bucurie.

Pishek: Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi! De acolo, ce ești gol? Aici! În ce pustietate te duce recunoștința ta. E bine să te distrezi când e ceva. Bucuria este ca un măr parfumat. Nu se întâmplă fără un măr. Speranța este mărul ăsta de meri. Dar bucuria nu este fermă, bucuria vântului este ce? Un vis gol este un deșert de moschee, visul unui înălțător.

E r o d i y. Într-adevăr. Toată lumea se bucură de ceea ce iubește; el iubește ceea ce speră. Păunul speră la frumusețe, șoimul la viteză, vulturul la maiestate, în timp ce Erodius se bucură de faptul că cuibul său este ferm pe pământ. Tu condamni în mine că sunt gol și vesel. Dar același lucru mă bucură, că speranța mea de încredere nu este în bogăție. Cel care speră la bogăție în valurile fierbinți ale mării caută porturi. Mă bucur și mă bucur că cuibul nostru nu este pe gheață de zahăr, nu pe nisip auriu, nu pe un cărucior sălbatic, ci pe stâlpul înnorat al iubitului nostru.

Templul care pictează întreg kifu-ul, kifu-ul lui Adamant, kifu-ul Sfântului Petru, pe care porțile iadului nu le vor birui niciodată. Cu toate acestea, în ce tam-tam ne duce recunoștința noastră? Nu o defăimați. Ea nu doboară niciodată porțile iadului. Ea eliberează de la porțile muritorilor. Recunoștința intră pe porțile Domnului, ingratitudinea intră pe porțile iadului, iubind deșertăciunea acestei lumi mai mult decât mărgele, care sunt poruncile Domnului, și calea celor răi, ca o mlaștină de mlaștină, care a ales mai mult decât calea pe care o umblă fericiții neîntinați . Ce mai este acest zeu: „În ei, zeul acestei lumi a orbit mințile”? Acest Dumnezeu este ingratitudinea. Toți conduși de spiritul ei, ca o turmă de Gergesen 6, se îneacă în lacul deșertăciunilor și se împotmolesc în mlaștina stricăciunilor lor, mâncând zilele vieții lor și nesatisfăcându-se, însetați, murmurând și zi de zi nerecunoscători; până când au ispitit să aibă în minte poruncile lui Dumnezeu și au disprețuit să guste din această pâine îngerească, care încântă și satisface inima; Din acest motiv, Cel Atotputernic îi va trăda în înțelepciunea porcească pentru a căuta sațietate și dulceață acolo unde nu era, și să se teamă de frică, unde nu era frică, astfel încât dintr-o singură lipsă de sațietate 300 și dintr-o singură ingratitudine 600 de fiice. s-ar fi născut în epuizare și chin în inimile și trupurile lor și în împlinirea cuvintelor lui Isaia: „Au aprins focul dorințelor tale, umblă în flacăra focului tău și fii pârjolit”. Nu a fost mândria cea care l-a aruncat pe Satana în abisul iadului? L-a expulzat pe Adam din paradis. Ce este paradisul? Care este stăpânirea îndrăzneață a înălțimii cerului, dacă nu poruncile Domnului, ochii luminători? Ce este din nou mândria, dacă nu înțelepciunea demonică, care preferă hainele prețioase, mesele dulci, sălile luminoase, carele aurite și, parcă, își pune tronul deasupra sceptrului și împărăției lui Dumnezeu, mai presus de voința și poruncile ei? Nu numai, ci și toate spiritele slujitoare (înțelegeți, științe lumești) urcă și stau deasupra reginei lor, deasupra înțelepciunii lui Dumnezeu. Cine este mama acestor diavoli lascivi și perspicace? Mândrie. Cine este mama mândriei? Invidie. Depinde de cine? Pofta. Pofta cine? Ingratitudine. Cine este ingratitudinea? Nimeni aici este rădăcina și fundul iadului aici. Acest iubit infernal, pântece lacom, prăpastie lacomă, disprețuind paradisul poruncilor Domnului, nu se mulțumește niciodată cu nimic cât trăiește, este pârjolit de flacăra și tufișul poftelor, după moarte, durerea, este ars de cărbuni și bogey al poftelor lui. Ce mai mult

Există o Inimă, dacă nu un cuptor, care arde și fumegă pentru totdeauna? Ce este moartea din nou, dacă nu din vise visul principal? Căci sufletul nelegiuit, care nu doarme în scaunul de judecată lăuntric, este înțepat în secret de o amintire proaspătă cu o oglindă care formează pe ascuns nelegiuirea vie, în timp ce în vis, arzând de vise groaznice, de fantome groaznice, de teatre și de monștri sălbatici, aceeași carte memorială încurcă și chinuiește aceeași veșnicie, amenințând o răzbunare vrednică. Dintr-o inimă nerecunoscătoare, ca dintr-un creuzet babilonian, focul poftitor, fluturând cu aripi de foc, încântă inima cu violență, da, ceea ce urăște, la fel face și la fel suferă. Căci nimic nu este chin veșnic, doar a te condamna, a fi vrednic de răzbunare. Păcatul, cu demnitate,

ca cu o înțepătură, străpunge sufletul cu întunericul acoperitor și găsirea fricii. Frica zboară de acolo ca gândurile, negăsind ajutor, ca un port, și nevăzând o mică lumină de speranță; gândind, sunt îngroziți, raționează, sunt perplexi cum să îmbunătățească rezultatul nenorocirii... De aici se pocăiesc fără folos, suferă fără mângâiere, doresc fără speranță. Acesta este rezultatul unei inimi ingrate!

Pishek. Ba! Ca o balalaika, tatăl tău te-a reparat. Nu ești deloc prost. E frumos pentru mine că inima este la fel cu cuptorul.

Erodius. Fiecare inimă este un altar, un foc sau un șemineu...

Pishek. ce taci?

Erodius. Dorința este un foc instinc, care arde zi și noapte. Lemnele de foc sunt tot ce ne dorim. Acest creuzet și acest abis sunt cărbuni de foc, tămâia fumului care urcă la cer și coboară în abis, valurile de foc vărsă veșnic esența abisurilor mării și lățimea tuturor cerurilor. Aici se cuvine să rostim cuvântul Sfântului Isidor 7. „O, omule! De ce ești surprins de înălțimile stelelor și de adâncurile mării? Intră în abisul inimii tale! Atunci fii surprins... dacă ai ochi. O inimă adâncă a omului, și cine îl va cunoaște? O, inimă și voință, iad nemărginit și nesfârșit!

Pishek. La urma urmei, și inima ta arde, și fumează, și fumează, fierbe, bule, spume. Nu-i așa?

Erodius. La urma urmei, Sodoma arde, fumează și așa mai departe, adică o inimă nerecunoscătoare. Despre toți cei nerecunoscători este scris: „Vai de ei, că au mers pe calea Cainilor...” Dar nu toți aceeași esență

inimile lui Cain. Esența și altarele lui Abel sunt parfumate, ca tămâia de fum, proclamând în mirosul Domnului Atotputernic. Nu știi, doamna mea, că suntem o rasă pelargiană, născută din recunoștință? Din acest motiv, chiar și cei evlavioși dintre oameni sunt marcați de numele nostru (erodios), pentru că noi suntem parfumul lui Dumnezeu. Nu-i dăm nebunie lui Dumnezeu, nu suntem leneși cu sârguință, lucrăm cu duhul durerii, lucrăm cu Domnul, ne bucurăm cu nădejde, îndurăm întristările, rămânem în rugăciuni și mulțumim tuturor, mereu bucurându-ne.

Pishek: Aveți aceeași evlavie și recunoștință?

E r o d i y. Nu este oare același lucru: a cinsti pe cei buni și a cinsti darul bun pentru bine? Pietatea onorează atunci când recunoștința este onorată pentru bine. Pietatea este fiica recunoștinței. Recunoștința este fiica spiritului credinței. Aici este vârful... Iată Muntele Ararat pentru tine!

Pishek: Mărturisesc, prietene, că inima mea este nevoită să se minuneze de inimă, abis de nedescris (după cuvântul tău). Din când în când este mai surprinzător pentru mine. Cuvântul tău acționează în mine ca o înțepătură introdusă în inimă de o albină.

E r o d i y. Din acest motiv iti fac placere.

P și Shek. Despre ce?

E r o d i y. Despre faptul că dorința, sau pofta de mâncare, a început să se ascuți spre singurul aliment cel mai dulce și mai salutar dintre toate alimentele.Ca soarele de lumina zilei, acest semn duce la sănătate. Pântecele bolnav este dezgustător să mănânce cea mai bună mâncare și otravă pentru ea. Sanatoasa si innoita, ca tineretea unui vultur, inima Domnului transforma pana si otrava in hrana folositoare. Ce mâncare este mai salutară decât o conversație despre Dumnezeu? Și toată lumea este dezgustată. Ce este mai trist decât să-ți faci griji pentru paroxismele deșertăciunilor lumești? Și toată lumea se bucură. De unde această vicisitudine? Pentru că le doare capul. Ei sunt bolnavi, nașterea a murit și nu există niciun Elisei care să-i învie pe acești tineri înțelepți și plini de compasiune. Căci ce este capul la om dacă nu inima? Rădăcina copacului, soarele lumii, regele poporului, dar inima omului este rădăcina, soarele, regele și capul. Care este mama acestui copil bolnav, dacă nu sidef, carnea trupului nostru, ținând mărgele în pântece: „Fiule, mântuiește-ți inima!” „Fiule, dă-mi inima ta!” „Crează în mine o inimă curată, Doamne!” O, fericite, care ai păstrat întregul preț al acestei margarite! O, mulțumire, fiică a Domnului oștirilor, sănătate, viață și învierea inimii!

P și ni e k. Vă rog să spuneți altceva despre inimă. O iubesc pe Velma.

Erodius. O, draga mea doamnă! Credeți că veți fi complet calm atunci când nu veți simți nici dezgust și nici sațietate când vă gândiți și vorbiți despre inimă. Aceasta este cea mai nobilă batjocură. Cei care o iubesc sunt numiți „sfințire regală”.

P și shek. Pentru ce?

Erodius. Pentru că toate celelalte lucruri sunt coada, acesta este capul și regele.

P și sh e k. Ba! Ce înseamnă prost? nu inteleg deloc. Îmi amintesc că acesta este un cuvânt străin.

Erodius. În nici un caz. Este slavona veche, adică la fel ca distracție, în elenă διατριβή (diatribă), adică distracție. Această batjocură este atât de mare încât Dumnezeu îl excită în mod deliberat: „Fii desființat și înțelege”; atât de glorios, încât David se laudă cu ei, ca despre rege: „Voi batjocori poruncile tale”. Multă vreme, numai Israelul a fost mângâiat de această distracție și a fost numită limba sfântă, în timp ce alte limbi, persecutând și păstrând zadarnic și fals, sunt câini și porci. Acest teatru regal și spectacol minunat a fost întotdeauna constant și nedespărțit pentru toți oamenii înțelepți, evlavioși și binecuvântați. Fiecare spectacol duce la plictiseală și dezgust, în afară de aceasta; sau, mai degrabă, cu cât se vede mai mult, cu atât gelozia și dorința sunt rupte mai viu. Cât de mult se

dezvăluie interiorul de îndată ce sunt dezvăluite cele mai mari și mai dulci minuni. Nu este acesta cel mai dulce și mai nesățios fagure al eternității? Există o lume nesatisfăcută, pentru că nu satisface. Eternitatea este neîmplinită, pentru că nu supără. Pentru aceasta zice: „Fiule, păstrează-ți inima”. După ce mesteci, spune asta: „Fiule, întoarce-ți ochii de la deșertăciunile lumii, încetează să-i mai observi minciunile, transformă ochiul inimii tale în propria ta inimă. Aici faceți observații, aici stați de pază cu Avvakum, aici aveți un observator, aici veți vedea ceea ce nu ați văzut niciodată, aici veți fi uimiți, bucurați-vă și calmați-vă.

Pishek: Dar de ce, spune-mi, toate inimile disprețuiesc?

Erodius. Pentru faptul că toate prețurile lui nu văd. Inima este ca un rege, care trăiește într-o colibă nenorocită și poartă o haină. Toată lumea îl disprețuiește. Iar căruia i s-a arătat maiestatea sa, el, căzând cu fața la pământ, i se închină slujitor și, pe cât posibil, disprețuind totul, se bucură de chipul și de conversația lui. Acest cuvânt:

„Fiule, păstrează-ți inima” — acest simț și suc se ascunde. fiule! nu-ți pasă că trupul tău mic este o colibă nenorocită și că carnea ta este împletitură de răchită și cârpă populară obișnuită, zdrențe ticăloase, slabe și necurate. Nu judeca nimic, pe nimeni sau pe tine însuți după față. În acea colibă și sub acea haină nenorocită vei găsi acolo pe regele tău, pe tatăl tău, casa ta, chivotul lui, kifu-ul, portul, stânca și mântuirea ta. Rapid doar stocați, observați și notați. Și când David spune din nou: „Voi batjocori de poruncile tale”, nu este același lucru cu a spune aceasta: „Mă voi bucura de fața ta, de cuvintele, de sfaturile și de poruncile tale”? Într-adevăr, măreția sa îl surprinde în mod inexprimabil pe văzător. Acesta nu este un strigăt gol: „Îți mărturisesc, pentru că m-ai surprins teribil”. În anii străvechi, această întrebare a apărut printre înțelepți: „Care este cel mai mare? ..” Toată lumea s-a gândit la asta după mult timp, vară și iarnă, noapte și zi. S-au născut cărți despre asta. Multe multe răspunsuri și ecouri discordante au răsunat din munții învățați din tot universul. Atunci limbile s-au amestecat și s-au contopit. Limbă în limbă, cap la cap, minte la minte, inimă la inimă s-a ridicat... În acest pandemoniu a existat un anumit om, nu un om de știință, dar disprețuindu-se pe sine. Aceasta, mai mult decât speranța, l-a decapitat pe Goliat. Toată muzica era confuză și fierbea, cântând melodii idolului fără suflet, această lume pieritoare, cu capul ei de aur - soarele. Răutatea a rezistat adevărului, dar kifu-ul a fost rupt. Valurile de luptă s-au ridicat, dar această glorie glorioasă a câștigat: „În mijlocul vostru (zice) trăiește ceea ce este mai presus de toate”. Doamne, cât de frumoasă este muzica fără spiritul tău sfânt! Și cât de ridicolă este înțelepciunea care nu se cunoaște pe sine! Din acest motiv, vă implor, draga mea doamnă, să nu râdeți și să nu-l huliți pe tatăl meu că nu ne-a învățat decât recunoştinţă. Voi plânge, voi fugi și voi zbura departe de tine.

Pishek. Stai, stai, dragul meu Erodius! Acum nu numai că nu hulesc pe tatăl tău, dar îl și binecuvântez și îl laud. Acum a început pentru mine, în zorii zilei, așa că să deschid, cât de mare este recunoștința! Fa milă, mai vorbește puțin.

E r o d i y. O, virtutea mea! E timpul să zbor pentru afacerea mea.

Pishek. Prietenul meu inimii! Știu că tatăl tău, un suflet milos și evlavios, nu se va supăra pentru asta.

Erodius. ce iti doresti?

P și ni e k. Să mai vorbim puțin despre asta.

E r o d i y. Să prindem și noi pasărea pentru o mie de ani. P și ni e k. Ce ai spus?

E r o d i y. Asta e ceea ce! Un anume călugăr a prins timp de 1000 de ani cea mai frumoasă pasăre dintre toate păsările.

PISHEK: Știa el ce va prinde?

E r o d i y. Știa că nu o va prinde niciodată.

PISHEK: De ce ai muncit degeaba?

E r o d i y. Cât de gol când te distrezi? Oamenii cumpără distracție. Distracția este medicament și vitalizarea inimii.

Pishek. Ce batjocura minunată a ta și ce diatribă minunată!

E r o d i y. Cu adevărat minunată, minunată și cea mai frumoasă pasăre este eternitatea.

Pishe k. Oh! Când a prins eternitatea, atunci nu a muncit degeaba. Eu cred că este mai dulce decât mierea. Prin urmare, marele lucru este inima, dacă este eternitatea.

E r o d i y. O, bună mamă! Ai spus adevărul. Nerecunoștință oarbă, nesimțire, pentru 1000 de fleacuri în fiecare zi mormăie de providența celor veșnici și este pârjolită de acest atât de mult dar și de singurul bine. Întoarce-te, inimă nenorocită, și privește-te la tine - și deodată devii viu. De ce te-ai uitat? Cine îți va deschide ochiul? Cine îți va învia memoria, abis binecuvântat? Cum te-a aruncat voința ta în acest abis sumbru, transformându-ți lumina în întuneric? Dragă mamă, înțelegi de unde vine curcubeul?

P și în e k. Și spune-mi, te rog, de unde? Nu știu.

E r o d i y. Când soarele se privește în oglinda apelor pure înnorate, atunci fața lui, care apare în nori, este un curcubeu. Inima omului,

privind însăși ipostaza ei, dă naștere cu adevărat la limita copleșirii, care este arcul vesel al lui Noe:

Norii au trecut, Arcul vesel strălucește. Toată suferința a trecut, Lumina noastră strălucește.

Bucuria inimii este lumina curată a găleții când întunericul și zgomotul vântului lumesc au trecut.

Arc, frumos cu strălucirea ei, cum te-ai întunecat acum? Steaua strălucitoare a dimineții, cum ai căzut din cer acum? Ay! Mândria te-a răsturnat, fiica celor nesimțiți, nerecunoscător

ness, preferând trunchiul peste cap, baldachinul trecător peste stejarul Mamriei 8. Orice adoră, se transformă în sine. Este uimitor modul în care inima este transformată din veșnică și strălucitoare în întunecată și smerită, stabilindu-se pe contriția cărnii trupului ei. Așa, dacă este supărat pe sine, cui va fi bine? „Dar cel drept va fi prieten cu mintea lui și își va odihni cărările în mijlocul său.” Aceasta este o mândrie adevărată, fericită - să ai acasă, în interiorul tău, tot binele nefurat, să nu te bazezi pe hainele goale și pe marginea exterioară a cărnii, din inimă, ca o umbră din stejarul cuiva și asemenea ramuri de la o rădăcină, și ca îmbrăcămintea de la cel care o poartă, dependentă. Atunci o astfel de fiică ni s-a născut deja din recunoștința mamei, în elenică numită αὐτάρκεια (autarhie), adică mulțumire de sine, să fim mulțumiți de sine și în sine, lăudați și lăudați, ca cel mai dulce rod al adevăratei binecuvântări, în prima scrisoare paulină către Timotei 9, în versetul 6 astfel: „Este un câștig de mare evlavie cu mulțumire”. Iată două aripi de porumbei! Iată două zile pentru tine! Cele două fiice ale recunoștinței sunt evlavia și mulțumirea de sine. „Și voi zbura, și voi dormi”. Fie ca această conversație să fie imprimată cu gloria tatălui meu: principalul lucru al educației este: 1) să nască; 2) păstrează sănătatea tânără a puiului; 3) predați recunoștința.

P și sh e k. Ba! De ce ți-ai ridicat aripile?

Erodius. La revedere, mamă. Voi scăpa de tine. Inima mea mă condamnă că nu zbor la serviciu.

Pishek: Măcar salută fiicele mele.

Erodius. Fa mila! Scutește-mă de eticheta ta.

Pishek: Martushka mea va cânta la lăută pentru tine. Placa turnantă va cânta sau dansa. Sunt crescuți extrem de nobil și la moda domnilor. Și Kuzya și Kuzurka sunt iubiți pentru frumusețea lor. Știți că ei compun melodii? Și crezi că sunt la modă la curtea proprietarului marocan? Fiul meu este acolo ca pagină. Recent, un papagal local a zburat la rudele sale de acolo și a spus că suveranul este în favoarea unei cutii de tabat de aur ...

Erodius. Pentru ce are nevoie de o tabachera?

P și sh e k. Ha-ha-ha! Pentru ce? La urma urmei, onoarea noastră depinde de faptul că nimeni nu imită oamenii cu mai mult succes decât oamenii noștri. Purtați și aveți, cel puțin nu miros. Știi cum îl cheamă?

Erodius. Nu stiu.

Pishek. Numele lui este Peshok. Un copil foarte amabil.

Erodius. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă!

Pishek. Ce cal amuzant! Ca argintul viu, flutură cu toate articulațiile. Prințul îl iubește, petrece ore întregi cu el, distrându-se.

Erodius. Nu-i plac asta, nu-l invidiez. Ramas bun!

Pishek. Oprește-te, prietene, oprește-te! Și nu mi-ai spus un cuvânt despre o naștere bună? Nu-i așa? O, zboară! Ascultă, Turner! Când se ridică, părea să spună ceva...

Pinwheel. El a spus, mamă doamnă, asta este: despre o naștere bună, vă aduc o hartă.

Pishek. Și când va fi asta?

Erodiile nu mint. În luna mai următoare a vizitat din nou această doamnă. A adus un sul despre o naștere bună, dar nu a putut să o consoleze cu nimic: tristețea ei o chinuia atât de înverșunat. Tristețea nu se înfurie niciodată mai crud decât atunci când inima noastră, după ce și-a întemeiat speranța pe marea falsă a acestei lumi și pe pietrele ei false, își va vedea în sfârșit cuibul dezmințit și orașul ruinat al fericirii false. Domnul Peshok, sărind de la fereastră la fereastră, a căzut în curte din sălile cerești, și-a zdrobit picioarele și a fost dat deoparte de curte. Mai mult decât atât, fiicele cele mai mari au început să se comporte revoltător și să-și enerveze mama cu o supărare prostească. Curând a murit, dar casa a devenit goală. Apoi, ca fierul pe apă, a plutit adevărul că frica de Dumnezeu este cea mai puternică dintre toate și că recunoștința evlavioasă și mulțumită de sine transcende cerul și pământul.

Erodius, zburând departe, a atârnat această frunză la o curmală de înflorire:

SUL

despre nașterea bună a copiilor de dragul părinților evlavioși, plini de compasiune și sănătoși.

Aceasta în prima și a doua lună, adică în quadra, Aceasta, ieșind din sărbători și conversații sacre.

Văzând un om mort sau o vedere teribilă, nu face asta. Conceput de sus, nu acesta. Prea beat, nu acesta.

Zămisită, să poarte în gânduri și în spectacole ale sfinților, Și în convorbirile sfinților, străină de furtuni pătimașe, În nepătimire liniștită în ochii sfinților.

Atunci se va împlini: „Și duhul frigului subtil va trece și acolo Dumnezeu” (Cartea Regilor).

În consecință, barza a urcat în sus, a cântat acest mic cântec rusesc:

Privighetoare, chibrit, chibrit!

Ai fost în grădină, în grădină?

Ai văzut cum se seamănă macii?

Asta e, asta e! Semănat maci.

Și tu, o pălărie, un prost... 10

Acest cântec băieții, compunând un chip, adică un refren, sau un dans rotund, cântăreții lui de acasă l-au cântat spre amuzament sfântului binecuvântat Episcop Ioasaph Gorlenko11.

BIATA LARK

PARABOLĂ

DEDICARE

PRIETEN LIVRAT,

FEDOR IVANOVICH DISKOY, URĂ PACE ADEVĂRATĂ

Viața noastră este, până la urmă, un drum neîntrerupt. Această lume este o mare grozavă pentru toți cei care navighează. El este oceanul, o, străbătut confortabil de câțiva norocoși. Pe acest drum se întâlnesc stânci de piatră și sucitoare, pe insulele sirenelor, în adâncurile balenelor, prin vânturile de aer, neliniște pretutindeni; din pietre - pretykanpe, din sirene - seducție, din balene - absorbție, din vânturi - rezistență, din valuri - scufundare. La urma urmei, ispitele de piatră sunt eșecuri; sirenele sunt prieteni lingușitori; balenele sunt pasiunile axilare ale șerpilor noștri; vânturile, înțelegeți nenorocirile, entuziasmul, moda și deșertăciunea vieții... Peștele l-ar fi înghițit cu siguranță pe tânărul Tobias dacă Raphael nu i-ar fi fost mentorul pe drum. Rafa în ebraică înseamnă medicină, il sau el înseamnă

zeu. Acest ghid i-a fost oferit de tatăl său, iar fiul său a găsit în el leacul lui Dumnezeu, care vindecă nu trupul, ci inima, iar trupul este după inimă, ca depinzând de inimă.

John, tatăl tău, în deceniul al șaptelea al acestui secol (în anul 62) în orașul Kupyansk, privindu-mă pentru prima dată, m-a iubit. Nu m-a văzut niciodată. Auzind numele, a sărit afară și, ajungând din urmă pe stradă, s-a uitat tăcut la mine în față și s-a ghemuit, parcă m-ar recunoaște, cu o privire atât de dulce, încât până astăzi îl văd viu în oglinda memoriei mele. . Cu adevărat, spiritul lui a văzut înainte de nașterea ta că eu, prietene, îți voi fi de folos. Vezi cât de departe disprețuiește simpatia. Acum se împlinește profeția lui! Acceptă, prietene, această mică instrucțiune de la mine. Îți dau sărmana mea Lark. Îți va cânta chiar și iarna, nu în cușcă, ci în inima ta, și puțin

poate fi salvat de prins și viclean, din această lume rea. Oh Doamne! Câți lupul ăsta mănâncă miei zi și noapte! Oh, ai grijă, prietene, și mergi în siguranță. Captorul nu doarme. Fii si treaz. Supravegherea este mama nenorocirii. Totuși, să nu te tenteze, prietene, că cocoșul negru se numește Friedrik. Dacă este enervant, amintiți-vă că suntem cu toții așa...

1787, în luna plină a ultimei luni de toamnă.

PARABOLĂ,

MAI DE JOS „SARACA LARK”

Cocoșul negru vorbește cu el despre calm

BAZA PILIDEI

„El te va izbăvi din plasa vânătorilor...” (Psalmul 90, v. 3). „Vezi și roagă-te, ca să nu intri în nenorocire”.

„Vai vouă, iubitorilor de bogați, că sunteți despărțiți de mângâierea voastră.”

„Fericiți cei săraci cu duhul...”

„Odihnește-te sufletelor tale...”

Cocoșul negru, după ce a zburat într-o plasă de capcană, a început să bea hrană grasă cu viteză maximă. După ce a băut până la urechi, s-a plimbat, făcând bofă, foarte mulțumit de sine, ca un tânăr violent, dar îmbrăcat la modă. Numele lui este Friedrik. Porecla generică, sau de familie, sau, așa cum spun oamenii de obicei, numele de familie, este Salakoy3.

În timpul ei, Sabash (numele ciocârliei) a zburat, poreclit Scolar. — Unde te duci, Sabash? exclamă cocoșul negru, făcând bofă.

Sabash. O, iubitul Friedrik! Pacea fie asupra ta! Bucură-te în Domnul!

Hering baltic. Fe! Scoala mirosea.

Sabash. Acest spirit este dulce pentru mine.

Hering baltic. Salată pe buze, când cântă o pildă.

Sabash. Mă bucur că simțul mirosului tău s-a vindecat. Înainte să te plângi de un nas care curge.

iar Salakoy este un cuvânt elen, adică sărac la înfățișare, dar laudăros ipocrit de bogat. Lumea este plină de acești ipocriți. Fiecare dintre noi arată pe chipul lui mai mult decât are el; chiar înainte de aceasta, bogăția satanică a biruit sărăcia lui Hristos, pângărind cu această ipocrizie chiar și templele lui Dumnezeu și alungând sărăcia lui Hristos de aici și de pretutindeni; şi nu este nimeni care să se laude cu Pavel cu sărăcia lui Hristos.

Hering baltic. M-am frecat, frate, între oameni, acum înțeleg tot felul de lucruri. Nimic nu ne va părăsi.

S a b a sh. La urma urmei, mintea este ascuțită, iar simțul mirosului este și mai ascuțit.

Hering baltic. Taci, prietene. La urma urmei, acum nu sunt lipsit de un birocrat.

S a b a sh. Scuzați-mă, onoare! Hei, nu știam. Prin urmare, la urma urmei, atât coada, cât și creasta sunt acum umflate de bucle noi și bucle bucle.

Hering baltic. Cu siguranță. Spiritul nobil nu rămâne în urma modei. Te rog, draga mea, mănâncă ceva. Dumnezeu mi-a dat din belșug. Mă vezi rătăcind prin pâine? Nu este harul lui Dumnezeu?

Saba sha. Pâine și sare! Te rog să mănânci pentru sănătatea ta, dar nu am timp.

Hering baltic. Cum odată? De ce ești supărat?

S a b a sh. Am fost trimis pe un caz de tatăl meu.

Hering baltic. Scuipat! Când ești plin, vei fi bine.

S a b a sh. Pântecele nu îmi va distrage atenția de la voința tatălui meu și, mai mult, mi-e teamă de binele altcuiva. Tatăl meu din unghii tinere îmi cântă asta: „Ce nu pui, nu atinge”.

Hering baltic. O, creatură lașă!

S a b a sh. Există un proverb: „O mamă nu plânge după un fiu fricos!”

Hering baltic. Pentru că acum este al meu. Cântăm așa: „Ei bine, ce a dat Dumnezeu, iei totul în portofel”.

S a b a sh. Și cântăm, dar cântecul nostru este diferit de tine. Iată: „Tăiați tot ce este de prisos, atunci nu va mai fi tuse”. Mai presus de toate, sunt îndrăgostit de sfânta sărăcie.

Hering baltic. Ha-ha-ha-he! În sfânta sărăcie... Ei bine, ea cu altarul ei! Ridică-te, frate! Desenează-ți iubita mireasă împreună cu tine pe o frânghie. Îi dorești bine prostului, dar el este plecat. Sufletul meu urăște sărăcia mândră mai mult decât porțile iadului.

S a b a sh. La revedere, onoare! Zbor departe și vă doresc: să fie un sfârșit bun!

Hering baltic. Aici a zburat! Nu pot să mă minunez de mințile acestor școlari. „Fericiți cerșetorii...” O cantitate bună de fericire când nu există nimic de mușcat! Este adevărat că multe

iar Sabash înseamnă inactiv, calm, din cuvântul sirian saba sau sava, adică pace, pace, liniște. De aici evreii au sâmbăta - sabash, de unde acest nume Barsava, adică fiul lumii; bar înseamnă fiu în ebraică.

poate fi rău să mănânci, dar este mai calm decât să înduri foamea. În satul Rovenkakha, am auzit acest proverb minunat: „Dacă nu mănânci, este mai ușor, dacă mănânci, este mai bine”. Dar ce este mai bun, dacă nu ce este mai calm? „Nu atinge pe al altcuiva...” Cum să nu atingi când plutește în ochii tăi? Potrivit proverbului: „Fiara aleargă la prins”. Nu sunt prost. Am găsit un cock - bypass. Am primit pâinea - nu o voi rata. Acest lucru este mai bine pentru liniștea sufletească. Deci cred. Da, și nu mă înșel. Nu m-am născut ieri și m-am frecat printre oameni, slavă Domnului. Moda și lumina sunt cel mai bun profesor și cea mai bună școală a oricărei școli. Este adevărat că a fost o vreme când cei săraci, dar cei virtuoși erau venerați. Dar acum lumea nu mai este la fel. Acum, când este sărac, atunci este un om sărac și un nebun, deși a fost cu adevărat un israelit, în care nu există lingușire. A pierde o părere bună despre sine în lumină este rău. Unde esti bun atunci? Fie că ești ceea ce îți dorești înăuntru, deși demn de o duzină de spânzurătoare, de ce trebuie asta? Dumnezeu știe secretul. Dacă ai avea o reputație bună în lume și ai fi onorat printre oameni celebri, nu te teme, îndrăznește, nu vei merge niciodată înainte! Nu cel care are dreptate în esență are dreptate, ci cel care nu are dreptate în adevăr, dar știe să pară drept și are un singur fel de dreptate, cu viclenie ipocrizie și mersul pe calea pildei mântuitoare: se termină în apă. * 6. Aici este cea mai la modă lume de astăzi și înțelepciunea salvatoare! Voi spune pe scurt: este fericit numai el care nu are dreptate la conștiință, ci drept pe o foaie de hârtie, așa cum spun cu înțelepciune avocații noștri. Bogăția este urmată de anxietate. Ha ha ha! Și ce este anxietatea, dacă nu travaliul? Munca nu este tatăl oricărui bine. La urma urmei, cu înțelepciune, rușii cântă acest

proverb înțelept: „Pacea bea apă, dar neliniștea - miere”. Ce vă va da de băut vinovatul tuturor

iar Rovenki 2 este la fel cu semenii, adică hoții care trăiesc în șanțuri. „Să nu micșoreze în mine egalul gurii lui” (Psalm).

b Cum sunt înșelați cei răi de această pildă fără lege: sfârșiturile sunt în apă. Căci „nu există secret care să nu fie dezvăluit”.

dar Hristos, în ciuda lui, spune: „Nu vreau slavă de la oameni. Tatăl meu mă slăvește. Pe calea revelațiilor tale, mi-a plăcut. Oh! Fii frică. rele, revelații ale lui Dumnezeu! Nu vă fie teamă să ucizi cadavrul. Spune împreună cu David: „Blestemă-i și vei binecuvânta”. O bucată de hârtie, o, ipocrite, una umană te va îndreptăți cu oamenii, dar nu cu Dumnezeu. Iată un car fără roți, așa este orice afacere fără Dumnezeu.

furios - lenevie? Va aduce el în sănătatea ta apă care nu-ți tulbură mintea?

Cine are nevoie de mai puțin în viață, El este cel mai aproape de cer.

Și cine cântă asta? Un oarecare prost străvechi, așa-numitul Socrate. Și tot corul prost cântă împreună cu el. Oh oh! Sunt foarte diferiți de corul nostru. Iată cum mâncăm:

Mănâncă tot ce este în fața ochilor tăi, iar fericirea este în spatele tău.

Cine e timid, suferă, Deși a prins-o, deși dispare. Deci înțeleptul Friedrik judecă, Și mintea lui nu se rătăcește.

În timp ce Friedrik filosofa, au zburat o săptămână de cocoș de cocoș și cei trei nepoți ai săi. Acest corporalism a fost o sărbătoare bogată și zgomotoasă. A avut loc nu departe de bayrak, în care o ciocănitoare bătea din mâncare cu nasul, conform unei vechi pilde rusești: „Fiecare pasăre este vie cu degetul de la picior”.

Mobile Sabashik a zburat mult timp. Și-a prelungit călătoria după trei ore.

A fost trimis la unchiul său pentru a-l invita la o conversație amicală și la o cină săracă cu tatăl său. Întorcându-se în casă, s-a amuzat cu un cântec, învățat din copilăria tatălui său, semăna:

Nu un vultur care zboară, ci unul care se prăbușește ușor. Nu este nenorocit acel nenorocit, ci ceea ce dorește mult. Dulceața prinde pești și animale, Și păsări care au disproporționat. Aș prefera să am biscuiți cu apă decât zahăr cu probleme.

Sabash a zburat pe lângă bayrak. — Doamne ajută, stejar! — asta a spus el vântului. Dar deodată din spatele stejarului s-a auzit o voce ca aceasta:

„Unde nu bei și nu te gândești, acolo vei avea un prieten...” „Ba-ba-ba! O, dragă Neme! - exclamă Sabash de bucurie, văzând o ciocănitoare pe nume Neme. „Bucură-te, iar din nou repet — bucură-te!”

Amorțit. Pace tie, prietene, pace tuturor! Bun

Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, care te păzește până acum de tânguire.

Sabash. Înțeleg rețeaua, dar nu știu ce înseamnă lamentarea.

Amorțit. Fratele nostru pasăre, când intră în plasă, atunci se plânge, adică se coace, se grăbește și luptă pentru eliberare. Iată bocetul.

Sabash. Izbăvește, Doamne, Israel din aceste necazuri!

Amorțit. Și tocmai acum, din acel stejar extrem, m-am uitat la această priveliște jalnică. Uite! Vedeți rețeaua oprită? Nu trecuse nici o oră când în ea și în jurul ei avea loc un asediu groaznic al lui Bendery, în care mergeau o duzină de cocoși negri. Dar chiar în zgomotul, și dansul, și vorbea caprelor și lăcomia, ca un fulger, o plasă a căzut peste ei. Doamne, ce zvon, zvonuri, necazuri, bătăi, zgomot, frică și răzvrătire! Un prinzător a sărit brusc afară și și-a rupt gâtul.

Sabash. A scapat vreunul dintre ei?

N e m e s. Doi, iar restul toți au murit. Îl cunoști pe Friedrick?

Sabash. Știu. Este o pasăre bună.

N e m e s. Într-adevăr un cocoș bun. A zburat pe lângă mine de la sărbătoare, pierzând pene în aer. Cu forța l-am putut recunoaște: tremurând, răvășit, lejer, mototolit... ca un șoarece jucat de o pisică: iar în spatele lui de departe e un nepot.

Sabash. Unde a zburat?

eu e s. În bayrak interior să plângă păcatele.

Sabash. Pacea fie cu tine, iubita mea Nemea! E timpul să merg acasă.

Amorțit. Și unde ai fost?

Sabash. L-a invitat pe unchi în vizită.

Amorțit. L-am văzut ieri și am avut o discuție lungă. Așa că zboară, prietene, (și mântuiește-te, să fie) Domnul în toate căile tale, care

îți păzește intrările și plecările tale. Adu-mi tatălui meu și unchiului meu pacea.

Această știre l-a speriat inexprimabil pe Sabash. Din acest motiv, nu i-a mărturisit lui Nemes că a vorbit cu Friedrik chiar înainte de nenorocirea lui. „Ei bine”, și-a spus el, „învață, Sabash, din nenorocirea altcuiva. De aceea bat câinele în fața leului (cum este pildă), astfel încât leul să fie blând. Oh, Doamne! În ochii mei bătui și rănești pe alții vrednici de mine, ca să mă tem și să tremur de viața fără lege și

dulceata acestei lumi! O dulceață! O, undiță și plasă, ești diavolesc! Ce dulce ești că toată lumea este captivată de tine! Cât de fatal, cât de puțini sunt mântuiți! Toată lumea îl vede pe primul, cei aleși îl văd pe al doilea.

În felul acesta, acest fel evlavios 4 s-a pedepsit aspru și și-a făcut răni și, privind sărăcia altcuiva, s-a folosit de ea mai mult decât de propriile lor ulcere bătute de Dumnezeu, oameni cu inima împietrită fără lege și au învățat mai viu de la acest negru, lumesc. necazuri care conțin (pentru că cartea neagră, necazuri care conțin, adică lumea însăși) cărți, decât natura impie, care a citit o mie de cărți de multilingv. Despre astfel de oameni este scris: „Domnul știe să elibereze pe cei nevinovați de nenorocire... Cel drept va fugi din cursă, dar cei răi vor cădea în locul lui”.

În aceste gânduri evlavioase, Sabash a zburat acasă, iar unchiul său l-a urmat curând cu cei doi fii ai săi. La acest ospăţ mizerabil, dar cast şi nepăsător, au fost chemaţi şi vecinii. Simplitatea a fost stabilită în acest mic colț și prietenia a domnit, făcând lucrurile mici grozave, lucrurile ieftine scumpe și lucrurile simple plăcute. Acest pământ era o mică parte din acel pământ mic unde adevărul, rătăcind printre oameni, fugind în răul acestei lumi mincinoase, și-a petrecut ultimele zile ale șederii pe pământ și și-a avut ultima odihnă, până când a decolat din văi spre ţările muntoase.

Sabash, după ce a dat bucurie și pace de la Nemes tatălui și unchiului său, a anunțat imediat tot ce se întâmplase în fața oaspeților. A fost o mare adunare de oaspeți cu copiii, tinerii, tinerii și soțiile lor. Alaudaa, așa cum a numit-o părintele Sabashev, a fost învățat științe lumești, dar inima lui era capitala unei minți sănătoase. Fiecare faptă și cuvânt ar putea fi pe deplin deslușite, să găsească în el o crustă și cereale, otravă și hrană dulce și să le transforme în mântuire.

Alauda, în urechea multor soți, tineri și tineri, și-a învățat fiul astfel:

„Unicul meu fiu născut, înclină-ți urechea. Ascultă glasul tatălui tău și vei fi mântuit din plasă ca o capră de la vânători. Fiule, dacă ești înțelept, nenorocirea altcuiva te va învăța, dar fiul obrăzător și impasibil este cast prin propria lui ispită. Și asta este dezastruos.

Fiule, lasă-ți aproapele să te rănească! Cel care își iubește nenorocirea și nu doare pentru Chu-

iar Alauda - in romana inseamna laar, iar lauda - laud, Io-Roman - laudo, laudo; laudon - lauda.

Bucurie, aceasta este demnă de ea. Nu uita pilda pe care ai auzit-o des de la mine, aceasta: „Câinele este bătut, dar stângul se teme”.

La ce folosește să citești multe cărți și să fii o persoană fără lege? Citiți o carte și este suficient. Uită-te la lumea asta. Uită-te la rasa umană. La urma urmei, el este o carte, dar o carte neagră, cuprinzând nenorociri de tot felul, ca valurile care se ridică neîncetat pe mare. Citiți-l mereu și învățați, dar împreună, ca dintr-un port înalt, priviți oceanul furibund și distrați-vă. Nu toată lumea citește această carte? Toate. Toată lumea citește, dar nu are sens. Îi urmăresc călcâiul, așa cum este scris, se uită la picioarele lui, nu la lumea însăși, adică nu se uită la capul lui și nici la inima lui. Din acest motiv, nu-l pot cunoaște niciodată. Din talpa omului, din coada unei păsări, așa este lumea aceasta: din picioarele lui nu-l recunoașteți, decât din cap, înțelegeți, din inimă. Ce secret ascunde aceasta divinatie in sine?

Fiule, îmi voi depune toată puterea să dezleg acest nod pentru tine. Acordați mare atenție. Cocoșul negru vede rețeaua și mâncarea sau gustările în rețea. El vede ce? El vede coada, picioarele și călcâiul acestui lucru, dar nu vede capul și inima acestei creaturi, ca și cum ar fi pasărea însăși. Unde este șeful acestei afaceri? Și ea este așa ceva? Inima lui Catcher în corpul său, ascunsă în spatele unui tufiș. Deci, cocoșul negru, văzând un călcâi în această chestiune, dar nevăzându-și capul în el, văzând, nu vede: văzător în trup, dar orb cu inima. Trupul este trupul, iar inima este văzută de inimă. Aceasta este orbirea Evangheliei, mama tuturor răutăților! În acest fel toți proștii citesc cartea acestei lumi. Și nu îl folosesc, dar îl leagă de plasă. Izvorul râurilor și mărilor este capul. Abisul inimii este capul și izvorul tuturor faptelor și al lumii întregi. Căci nimic nu este lumea, doar legătura, sau alcătuirea treburilor, sau creaturi. Și nimic nu este zeul acestui veac, în afară de inima lumii, sursa și capul lumii. Dar tu, fiul meu, citind cartea acestei lumi vizibile și rele, ridică-ți ochii inimii în fiecare faptă până la capul faptei, la chiar inima ei, la însăși izvorul ei, apoi, după ce i-ai recunoscut începutul și sămânța, vei fi judecatorul drept al fiecărei fapte, văzând capul faptei și chiar adevărul, adevărul te va izbăvi de orice nenorocire. Căci dacă există două feluri de făpturi și fapte, atunci sunt două inimi. Dar dacă sunt două inimi, atunci sunt două duhuri: bine și rău, adevărat și fals... Judecă fiecare chestiune după aceste două surse. Dacă sămânța și rădăcina sunt bune, atunci ramurile și fructele. Acum, fiule, fii judecător și judecă fapta

cocoasul negru. Dacă judeci corect, atunci în această imagine vei fi primul judecător al lumii întregi. Judeca asa.

Cocoșul negru a atacat mâncarea. Vezi asta? Cum să nu vezi? Asta vede porcul. Dar aceasta este doar o umbră, călcâi și coadă. Umbra nu se justifică, nu se condamnă. Depinde de cap și de ist. Privește sursa ei - la inima care a emanat și a dat naștere acesteia. Din belșugul inimii, adică din abisul ei, gura vorbește, picioarele merg, ochii privesc, mâinile creează. Uite! Dacă inima unui cocoș negru este bună, de unde s-a născut această lucrare a lui, atunci lucrarea este bună și binecuvântată. Dar nu vezi că în acest caz există un cap de șarpe? Această faptă s-a născut dintr-o inimă nerecunoscătoare, nemulțumită de partea ei, înfometată și furând a altcuiva...

Aceasta este, deci, adevărata teologie avraamică – să vedem clar în fiecare faptă a spiritului de cuibărit: este bine sau rău? Nu judeca după chip ca niște ipocriți. Adesea, sub o față rea și sub o mască subțire, strălucirea divină și inima fericită pândesc, în timp ce în chipul strălucitor, îngeresc, este Satana. Din acest motiv, văzând robia și captivitatea unui cocoș negru care se sacrifică în folosul altcuiva, nu fi leneș să lucrezi în folosul tău și să asiguri ceea ce este necesar, astfel încât să fii liber. Dacă nu ești sclav al tău, vei fi forțat să lucrezi pentru alții și, evitând munca ușoară, vei cădea în greu și te vei înmulți de o sută de ori.

Vezi hainele strălucitoare ale cuiva, sau un rang glorios, sau o casă roșie, dar înăuntrul ei este plină de un vierme indestructibil, amintește-ți pentru tine cuvintele lui Hristos: „Vai de voi, fățarnicilor! Vai de voi care râdeți acum”, înțelegeți, din afară. Vezi un cerșetor, sau un om în vârstă, sau un bolnav, dar plin de speranță divină, cântă-ți ție acest cântec solomonian: „Mânia bună este mai mult decât râsul, căci într-o față rea inima este mulțumită”. Vezi un paralitic paralizat? Evitați o inimă tristă, geloasă și furioasă. Vei fugi dacă nu ești invidios. Vei șterge capul șarpelui invidios dacă ești recunoscător pentru puțin și ai încredere în Dumnezeul cel viu. Nu vezi mâncare nu scumpă, nu dulce, dar sănătoasă, cântă: „Furia bună este mai mult decât râsul”. Auzi sfaturi mânjite cu miere verbală, dar cu otravă ascunsă înăuntru: „Mânia bună este mai mult decât râsul. Uleiul păcătosului nu-mi va unge capul”. Vezi o casă mizerabilă, dar nevinovată, calmă și nepăsătoare, cântă: „Mânia bună este mai mult decât râsul...” Sim

citește cartea lumii, fiule, și vei avea împreună mângâiere și mântuire.

Ferice de cel care înțelege cauza oricărei lucrări! Inima omului își schimbă fața în bine sau în rău. O, dragii mei oaspeți! Te-am plictisit de verbozitatea mea. Scuzati-ma! Această masă este deja gata, vă rog să vă așezați fără discernământ. Vă rog să mă iertați din nou că masa mea este săracă și că v-am chemat la nenorocitul meu ospăț într-o zi fără sărbătoare.

Toți oaspeții au cântat pilda că „prietenul are o apă mai dulce decât mierea dușmanului”.

- Ce zici într-o zi fără sărbătoare? spuse fratele lui Alaudin, Adonija.

„Ah, fiecare zi este o sărbătoare pentru un om bun, dar pentru o persoană fără lege, ziua nu este grozavă... Dacă inima este capul și sursa lumii întregi, nu este rădăcina sărbătorii? Sărbătoarea mamei nu este timp, ci o inimă curată. Este stăpânul și Sabatul. O, inimă curată, cu adevărat nu ți-e frică de fulgere sau de tunete. Tu ești al lui Dumnezeu și Dumnezeu este al tău pentru tine. Tu ești el și el este prietenul tău. Este pentru tine, Dumnezeul meu, o jertfă, tu ești pentru el. Voi doi sunteți și sunteți unul. O, inimă curată! Sunteți o nouă eră, o primăvară veșnică, un cer bun, pământul promis, un paradis inteligent, distracție, liniște, odihna lui Dumnezeu, sâmbăta și marea zi de Paști. Ne-ai vizitat din sălașurile înalte ale răsăritului strălucitor, ieșind din soare, ca un mire din odaia lui. Slavă ție, care ne-ai arătat lumina ta! Aceasta este ziua Domnului: să ne bucurăm și să ne veselim, fraților!

„O, fratele meu iubit! exclamă Alauda.Ţi se scurge gura de miere. Cu adevărat, nimic nu este bun, doar o inimă curată, un bob care a germinat cerul și pământul, o oglindă care conține în sine și pictează toată creația cu culori eterne, un firmament care a întemeiat cerul minunat cu înțelepciunea sa, o mână care conține o mână din cercul pământului și praful cărnii noastre. Ce este mai minunat decât amintirea, formând pentru totdeauna întreaga lume, depozitând semințele tuturor creaturilor în adâncul ei, văzând pentru totdeauna faptele trecute și viitoare cu un singur ochi, ca fiind reale? Spuneți-mi, oaspeților mei, ce este memoria? Taci? O să-ți spun. Nu eu, dar harul lui Dumnezeu este în mine. Memoria este ochiul neadormit al inimii care vede toată creația, soarele neapus care luminează Universul. O, amintirea dimineții, ca niște aripi nepieritoare!

iar Adoishy în Elvis înseamnă cântăreț, odă este un cântec.

Inima ta urcă în înălțime, în adâncime, în lățime la nesfârșit, mai repede decât fulgerul de o sută de ori. „Îmi voi lua aripile devreme cu David...” Ce este memoria? Există uitare. Uitarea este numită Lifa de către eleni, în timp ce uitarea se numește alifia, alifia este adevărul. Ce este adevarul? Acesta este adevărul Domnului: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. Hristoase Domnul Dumnezeul nostru, Lui să fie slava în veci, amin!

În consecință, Alauda a binecuvântat masa cu o rugăciune de mulțumire și toți s-au așezat. La masă nu a existat nicio critică care condamna viața extraterestră și pătrundea în colțurile secrete ale fărădelegilor umane. Conversația a fost despre prietenie, despre puritate și liniște sufletească, despre adevărata fericire, despre speranța fermă care încântă toate necazurile lumești. În mijlocul mesei, Adonius a explicat

acest cuvânt: „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor”.

„Nu pe fețe”, a spus el, mâncând fasole cu dulceață, „Dumnezeu vede. Omul se uită la chipuri, dar Dumnezeu se uită la inimă... Nu săracul nu are, ci cel care umblă până la gât în bogăție, dar nu-și atașează inima de ea, adică nu are. speră în asta; mereu gata, dacă Domnul vrea, să piardă cu indiferență. Și asta înseamnă „sărac cu duhul”. O inimă curată și un spirit de credință sunt la fel. La ce vă folosește în coșurile pline, dacă sufletul îți este foame și sete? Umple abisul,* mai întâi mulțumește-ți sufletul. Dacă îi este foame, atunci nu ești acel binecuvântat cerșetor al Evangheliei, deși ești bogat cu oameni, dar nu cu Dumnezeu, deși ești sărac cu oameni, dar nu cu Dumnezeu. Fără Dumnezeu, atât sărăcia, cât și bogăția sunt blestemate. Nu există nimic mai dezastruos decât sărăcia în mijlocul bogăției și nimic mai fericit decât bogăția în mijlocul sărăciei. Dacă ai dobândit lumea întreagă și încă ești foame, o, în mijlocul bogăției suferi sărăcia în flacăra dorințelor tale! Dacă nu ai nimic în această lume, în afară de nevoile tale de sine, și ești recunoscător Domnului tău, încrezându-te în el, nu în comorile tale, cântând împreună cu Habacuc: „Drepții vor trăi prin credință”. Oh, într-adevăr, sărăcia ta este cel mai bogat dintre regi. Sărăcia, găsind ceea ce este necesar, disprețuind ceea ce este de prisos, este adevărata bogăție și mediul ei fericit, ca o punte între mlaștină și mlaștină, între sărăcie și prisos.

Care este sistemul acestei lumi, dacă nu templul lui Dumnezeu și casa lui? În ea, sărăcia trăiește și sfințește, aduce îndurarea lumii, jertfa laudei, se mulțumește, ca un copil, dăruită de la părintele ceresc, în funcție de providența și economia sa universală. Și asta înseamnă: „Pentru aceia

este împărăția cerurilor”. Aceasta este – ei știu – providența lui Dumnezeu și ei speră în aceasta. Din acest motiv, sărăcia se numește mizerie, sau, ca un copil, trăiește în casa lui Dumnezeu, sau de dragul de a avea totul în sine, nu în mâinile lui, ci la Dumnezeu. Nu atât de răi, nu așa, dar ca praful dintr-un vârtej, sunt atât de dependenți de ei înșiși, își adoră comorile, se încred în adunările lor până le este rușine de idolii lor. Pentru aceasta, cei bogați sunt chemați, că ei înșiși sunt dumnezei falși.

„Iubitul meu prieten și fratele meu”, a spus atunci Alauda, „ai gustat fasole delicioasă cu noi. Dar nu fără gust ne-ai mestecat cuvântul lui Hristos. Saturând corpul, saturăm și mai bine inima. Dacă îi este foame, este zadarnic să mănânci cea mai dulce mâncare. Va rog sa mancati si napi dupa varza si dupa fasole. Masa noastră va fi încununată cu kutya de orz cu unt.

La sfârșitul mesei, preotul cel mai mare a început să glumească, iar oaspeții au râs. Adoniy, ajutându-și fratele, a povestit amuzant cum vechea fecioară a lui Dumnezeu - adevărul - a venit pentru prima dată la ei în Ucraina: acesta este numele țării lor. Primii care au

întâlnit-o lângă casa lor au fost bătrânul Manoy și soția lui Kaska. Văzându-l pe Manoah, l-a întrebat cu o față severă:

Cum te cheamă, soție?

„Numele meu este Astrayaa”, a răspuns fecioara.

„Cine ești, de unde ai venit și de ce ai venit aici?”

- Urând răutatea lumii, am venit la tine să mă așez, auzind că evlavia și prietenia domnesc în țara ta.

Fecioara era într-o haină săracă, încingată, cu părul într-un coc, iar în mâini era un toiag.

— Ah, ah! Nu există nici un oraș rezident aici, - exclamă bătrânul cu mânie, - această țară nu este un refugiu pentru curvie. Aspectul și îmbrăcămintea ta dezvăluie că ești o curvă.

Fecioara a râs de asta, iar bătrânul s-a înflăcărat. Văzând că Casca scotea pâine curată pe un platou de lemn în semn de ospitalitate, s-a înfuriat complet:

„Ce faci, nebun de soții? Neștiind ce fel de spirit este acest rătăcitor, te grăbești să faci ospitalitate. Uită-te la aspectul și ținuta ei și trezește-te!

iar Astraia 6 este un cuvânt elen, adică înstelat, acesta este muntos, strălucitor.

Casca a râs și a rămas tăcut. Fecioara a spus: „Deci nu lăudați pe om în frumusețea lui și nu lăsați pe nimeni să vă dezgusteze cu vedenia lui”. După aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, bătrânul a avut unele îndoieli. Neintenționat, după ce a văzut o coroană strălucitoare pe capul ei și ochii zeităților străluceau de lumină, el a fost surprins. S-a îngrozit și mai mult când spiritul minunat, depășind fpmiama, ryna * * * * 6 și trandafirii, care ieșeau din buzele unei fete, îi atinse simțul mirosului și îl încânta nespus. Atunci Manon a sărit înapoi, s-a plecat la pământ și, întinsă pe față, a spus: „Doamnă! Dacă ai găsit har înaintea ta, nu mă ocoli pe mine, robul tău... ”Bătrâna, lăsând pe bătrânul mincinos, a condus fecioara în camera de sus, și-a spălat picioarele după obicei și i-a uns capul cu ulei. Atunci întreaga cameră a divinului s-a umplut de parfum. Manoi, sărind în cameră, îi săruță mâinile. Am vrut să-mi sărut și eu picioarele, dar fecioara nu m-a lăsat. „Am o singură gâscă”, a strigat bătrânul, „și voi sacrifica tuia pentru cina ta”. Fecioara, privind pe fereastră, a zâmbit, văzând că bătrânul domnitor și domnitorul prind o guska cu o formă nouă. Au alergat, s-au clătinat, au căzut și s-au certat. Fecioarei i s-a părut amuzant că bătrânul s-a împiedicat de bătrână și s-a rostogolit.

- Ce tu? Ti-ai iesit din minti?

— Dar n-ai avut-o niciodată, spuse bătrânul ridicându-se.

Oaspetele, sărind afară din cameră, a spus că plec dacă nu lăsați guski-ul în pace. Pe acest tratat, toată lumea a intrat în camera de sus. În loc de guska promisă în grădină, într-un foișor simplu, au primit și onorat oaspetele ceresc și rătăcitorul divin cu omletă și kutya cu orz și unt. Din acel moment, chiar și până astăzi, kutya de orz este un obicei în țara noastră.

În acest loc, toți oaspeții s-au ridicat de la masă. Alauda i-a mulțumit astfel lui Dumnezeu: „Ochii tuturor se încred în tine și le dai de mâncare la momentul potrivit. Dreapta ta bogată în sațietate și săracul tău împlinește favoarea ta, Hristoase Dumnezeule. Fii binecuvântat cu tatăl tău și cu duhul sfânt în veci!” Toți oaspeții au făcut un zgomot: „Amin!”

iar Spe este un cuvânt sirakhovian. Are același gust cu Hristos

la ei: „Nu te uita la chipuri, judecă”. II cu acest Samuel profetul,

care a venit să ungă împărăția tuturor fraților săi mai mici

David: „Omul vede fața, dar Dumnezeu vede inima”.

b Kryn - un cuvânt elen, în romană - crin, kryna; satul kryny, adică sălbatic, câmp.

Adoniy a continuat povestea că Astraia a trăit în singurătate în țara lor, i-a iubit pe Manoya și Kaska mai mult decât pe alții, a vizitat și a călătorit, până când s-a mutat în sălașuri cerești. Alaud l-a încurajat să bea și să cânte. A umplut un pahar cu miere tare. „Fie ca Astraia să domnească! Fie ca prietenia să înflorească! Lasă dușmănia să se estompeze!” Acestea fiind spuse, el a distrus paharul. Au urmat alții. Au băut hidromel tare, bere în stare de ebrietate și au băut, sau sikérua, care în Rusia Mică se numește golovichnik, în timp ce copiii au băut apă și kvas. Majoritatea oaspeților semănau cu cântatul. Adonius i-a împărțit pe cântăreți în două aripi, sau coruri, într-un cor interogativ și într-un cor care răspunde, adăugând la ambele mai multe flaute. La început au cântat separat, apoi au cântat, copulând în cor. Melodia era aceasta:

CANTEC DE CRACIUN

DESPRE SĂRĂCIA SA 7

Din bobul lui Solomon: „Mânia bună este mai mult decât râsul, căci în răutatea feței se va mulțumi inima” (Eclesiastul).

De la Hristos: „Vai de voi care râdeți astăzi”, adică afară.

De la Ieremia: „Sufletul tău va jeli în ascuns”.

Întrebare. Dragi ciobani,

Unde ai fost astăzi?

Unde ai fost, ce ai văzut?

Răspuns. Venim azi din Betleem, Din cetate smerit, Dar azi binecuvântat.

Întrebare. Ce minune aduci de acolo?

Și proroceşte-ne Evanghelia.

Răspuns. L-am văzut pe Pruncul nou născut, sfânt, fericit, Domnul pentru noi toți.

Întrebare. Care camere

Are asta

iar Sikera este un cuvânt elen, care înseamnă orice băutură, îmbătătoare, beată sau îmbătătoare, cu excepția unui singur vin odios, pâine (numit) vin cu același nume universal este, pentru aceasta este scris: „Vinul și băuturile tari nu trebuie fi beat.”

Oh, binecuvântat este Copilul Regal?
Răspuns. Nașterea Domnului este sculptată sub o stâncă, Și apoi cu o mână simplă. Iată sala lui!
În o p r o s. Este patul moale? Acesta se odihnește într-un pat roșu
Răspuns. Minunat fiu al lui Dumnezeu? În iesle, mama pune iarbă, Același pat de pene și sub cap. Iată patul regal!
În o p r o s. Ce servitori sunt din gospodărie Are acel copil drag?
Răspuns. Oi și catâri cu măgari, Boi și cai cu capre. Iată gospodăria!
În o p r o s. Ce fel de mâncare mănâncă casa aceea? Are o masă a sărăciei?
Răspuns. Mâncare în poţiune, În lapte, în cereale. Această masă este devreme și seara În acea casă minunată.
În o p r o s. Este muzica de acolo La modă și măgulitoare Îl amuză pe Regele cerului?
Răspuns. Gazda pastorală pe țevi Îl laudă pe duze Cu un simplu hor.
În o p r o s. Ce sunt hainele? Îmi amintesc, pânză de aur Acest fiu al Mariei Panna.
Răspuns. Bavolna * n in, și lână;

a Bavolna

înseamnă lână născută dintr-un copac; acesta este cuvântul german baumwolle; baum - lemn, wolle - lână.

Biblioteca „Runivers”

Sim sărăcia este satisfăcută

În goliciunea lui.

Corurile cântă împreună:

O sărăcie! Binecuvântat, sfinte! Deschide-ne ușa paradisului tău. Ce demon ne-a furat inima? Ce fel de întuneric ne-a orbit, chiar te ferește?

O sărăcie! O, dar ceresc! Fiecare soț este sfânt și cinstit te iubește. Care s-a împrietenit cu tine, S-a născut doar noaptea, Nu pur soț.

Această lume arată o priveliște magnifică, dar un vierme vigilent se ascunde în ea. Această peșteră este mizerabilă

Tait Dumnezeu binecuvântat

Într-o inimă binecuvântată

Ah, furia bună este mai mult decât râsul. Ca în fața răului, taina bucuriei, Iată, sărăcia sfântă

Yara din afară, auriu înăuntru Într-un suflet liniștit.

Vai de tine, lume! Afară arăţi râs, Înăuntru tainic plângi cu sufletul, Te-ai împodobit cu colţuri, Dar înăuntru ai vărsat lacrimi zi şi noapte.

Invidia, tristețea, frica, setea nesatisfăcută, Gelozia, răzvrătirea, întristarea, litigiul și vrăjmășia Zi și noapte te pârjolesc, Ca și orașul Sionului, captivează-ți căminul spiritual.

Să ne bucurăm, să nu ne fie rușine! Toți creștinii de astăzi fără încetare! Unde Dumnezeul nostru s-a născut nouă Și învelit în giulgii, Lăudați zi și noapte!

Biblioteca „Runivers”

DIALOG.

NUMELE LUI ESTE POUPUL ZMIIIN

Sufletul și Datoria imperisabilă vorbesc

1791 16 august

Dragă prietene Michael! 1

Vechiul călugăr Eriratus a adus în dar toate mâzgălile sale amuzante prietenului și stăpânului său, Patriarhul Sofronie 2, iar eu vă aduc.

Tu ești stăpânul meu în prietenul meu și prietenul meu în stăpânul meu.

Am scris această cărțiță în Burluk, lenevie amuzantă. A fost furată. Dar am atacat lista, am corectat, înmulțit și am terminat.

Potopul șarpelui, al lui Noe, al lui Dumnezeu și Biblia sunt la fel.

Dacă ea este marea, cum nu este potopul? Aruncă o privire la tabloul Naso-nova Voi inunda 3.

Nat lupus inter oves... 4

Nu în această mare este copleșit întregul univers?

Hei, în șapte! Hei, totul! „Cufundat ca staniul în apă…” Unul din Israelul meu, zburând peste acest abis, traversează. El singur prinde gelozia jalnică a lui Baruch.

„Cine va trece pe celălalt mal al mării și va dobândi înțelepciune?”

Ce este Biblia dacă nu lumea? Ce este lumea dacă nu idolul din Deir? 5 Ce este capul lui de aur dacă nu soarele? Ce este soarele dacă nu o mare de foc?

Nu ne blochează portul pentru noi:

„Acesta stă în spatele zidului nostru și spune: „Un ipocrit! De ce te-ai îndoit?

Nu sunt toți cei care nu au înotat chinuiți în abisul de foc? Nu toți behăie despre iad? Și cine a luminat iadul? Nu este amuzant că toată lumea este în iad, dar le este frică să nu fie loviți?

Iată exact sfinxul, chinuindu-i pe cei care nu s-au hotărât să ghicească. „Se vor entuziasma și nu se vor putea odihni”. „Umblă-te în flacăra focului tău”.

Și Noe al meu vede un curcubeu și potopul se oprește. Ce este un curcubeu frumos? Bucuria nu este un curcubeu? 6

Nu își vede soarele imaginea în oglinda apelor înnorate? Nu se uită soarele la soare, la al doilea soare al lui? Pe imaginea formată, pe bucurie și pe lumea solidă? Nu acolo se uită acest lider al nostru, nu acolo îi conduce pe Magi?

Stai, soare și lună! Adio, abis înflăcărat! /Ne pare rău, soare de vest). Vom crea o lumină mai bună. Să facem o zi distractivă. Să fie lumină! Și era lumină. Să fie soare și lună! Lasă-l să devină și să fie afirmat! Fie ca să strălucească pentru totdeauna! Și iată soarele și luna! Lună nouă și soare. Divin de la Dumnezeu.

Cântă, Isaia! Cântă-ne un cântec de victorie. Iată, Israel va trece marea!

Soarele nu va apune pentru tine

Și luna nu va eșua.

Domnul va fi lumina ta.

Și zilele tale se vor împlini, zilele plângerii tale.

Voi cânta și cu tine, dragul meu Isaia: „Îmi așez arcul în nori”. Aceasta este: afirm lumea din mine însumi.

Soarele disprețuiește toată creația.

Privirea arcului este reconfortantă.

Abisul este inima, o, trezește-te! Fii prietenul tău și îndrăgostește-te!

Întregul potop va dispărea atunci. Curcubeul va străluci pentru totdeauna. Șterge-ți toate lacrimile. Înăuntru vei liniști potecile.

Fii tu însuți un arc

Partea II cu tight. Această creatură nu îi satisface pe toți! Abisul satisface abisul.

Pustnicul Grigori Barsova Skovoroda

(D. Meingard)

Insuperabili loco stat animus, qui externa deseruit. Nunquam major est, quam ubi aliena deposuit, et fecit sibi pacem, nil timendo... (Seneca, Epistola, 79) 7.

Acesta este același lucru: „Un om neprihănit înțelept își va fi prieten” (Proverbe, cap. 12).

Capitolul 1 PILDA: ORBUL ȘI SĂMÂNȚA 8

Doi străini au intrat în templul lui Solomon: unul orb, celălalt văzător. Orbul și-a ridicat ochii fără niciun rezultat și și-a mișcat pleoapele de-a lungul pereților templului. Iar cei văzători, văzând stepa, reprezentând un om, animale, păsări, munți, râuri, păduri, câmpuri, flori, soare, stele și pietre prețioase, și aducând în toate o măsură neschimbătoare, numită de pictorii desenând, a fost nesățios. amuzat de veselie. Mai mult decât atât, cu un ochi curios, se uită prin sfeșnicul cu șapte lămpi și prin baldachinul de heruvimi. „Nu văd nicio veselie în acest templu”, a spus orbul... „O săracul! strigă văzătorul. „Du-te acasă și scoate-ți globii oculari care sunt îngropați în blana ta. Adu-i aici. În acel moment, acest templu va fi reînnoit pentru tine și vei simți că fericirea ta te încântă.”

capitolul 2

DIALOG SAU VORBIȚIE

Persoane în retorică: Suflet, Spirit nestăpânit

[Suflet]. Orice gust prost îmi dă suc hrănitor. Dacă te rog, duh nepieritor, spune-mi ce înseamnă: doi străini?

Spirit. Toți cei născuți în această lume sunt străini, orbi sau iluminați. Nu este această lume un templu frumos al Dumnezeului atotînțelept? Esența celor trei lumi. Prima este lumea universală și de locuit, în care locuiește tot ceea ce se naște. Aceasta este compusă din nenumărate lumi-lumi și este o lume grozavă. Celelalte două sunt lumi private și mici. Primul este un microcosmos, adică o lume, o lume sau o persoană. A doua lume este simbolică, adică Biblia. Într-o lume cu oameni, soarele este ochiul lui, iar acel ochi este soarele. Și din moment ce soarele este capul lumii, atunci nu este de mirare că omul este numit microcosmos, adică o lume mică. Și Biblia este o lume simbolică, pentru că conține figuri de creaturi cerești, pământești și interlope, astfel încât acestea sunt monumente care ne conduc gândirea la conceptul de natură eternă, ascunsă în perisabil ca un desen în culorile ei.

Suflet. Ce înseamnă să scoți merele îngropate în blană?

Spirit. Începutul Sentimentului etern depinde de acolo, pentru a se recunoaște mai întâi pe sine, pentru a vedea veșnicia pândind în trup și, parcă, pentru a săpa o scânteie în cenușa cuiva. Această scânteie este celelalte lumi, iar acest ochi mental vede eternitatea în ele.

Suflet. Sunt eternitatea și Dumnezeu la fel?

Spirit. Bineînțeles, eternitatea este un firmament, pretutindeni, mereu, ferm în picioare, și toată decăderea, ca purtarea hainelor, străină de orice diviziune și atingere. Ea este adevărul și incoruptibilitatea. Vedeți că lumina înțelepciunii intră apoi în suflet atunci când o persoană cunoaște două naturi: cea perisabilă și cea veșnică. Iar despre cei care nu înțeleg, există un proverb: „Nu poate număra doi”.

Suflet. Dar spune-mi, la ce folosește să vezi două naturi peste tot și nu una? Și care este consolarea în asta?

Spirit. Îți voi descrie asta într-o asemănare. Pictorul viclean a pictat foarte viu pe perete o căprioară și un păun. În aceste imagini, fiul său, pruncul, s-a bucurat nespus. Iar fiul cel mare se uită surprins. Pictorul a șters culorile în timp, animalele au dispărut în aparență. Despre asta băiatul a plâns neconsolat, iar bătrânul a râs... Acum spune-mi motivul râsului și al plânsului?

Suflet. Oh, nu pot spune, dar mi-e sete să aud de la tine.

Spirit. Desigur, băiatul crede că animalele au murit, pentru asta plânge.

Suflet. Cum nu au murit dacă au dispărut?

Spirit. Ah, nu numi pictură o imagine. Este doar o umbră în imagine, iar puterea și inima sunt un desen, adică un gând imaterial și contururi secrete, de care vopseaua fie se lipește, fie rămâne în urmă ca o umbră a mărului său, iar vopseaua este ca carnea, iar desenul este ca un os în trup. De dragul acesta, cel care nu înțelege desenul nu va aplica vopsea. Acest senior înțelege și râde. Imaginile cele mai precise, chiar înainte de apariția lor pe perete, au fost mereu în mintea pictorului. Nu s-au născut și nu vor muri. Iar culorile, agățate de ele, le reprezintă într-o formă materială, apoi, rămânând în urma lor, își iau înfățișarea din vedere, dar nu le iau existența veșnică în același mod în care umbra care dispare dintr-un măr. nu distruge un măr. Și apoi există o imagine directă, când este de acord cu măsura eternă a imaginilor existente, iar esența vopselei este de acord cu proprietatea lor.

Suflet. Eu cred că cuvântul tău nu este fals, dar pentru mine este oarecum obscur.

Spirit. Ascultă a doua asemănare! Scrieți o busolă, faceți-o din lemn sau modelați-o din lut. Apoi șterge-l din nou și distruge-i pe ceilalți... Acum spune-mi: busola a murit...

Suflet. Lucrările scrise de mână, din lemn și lut...

Spirit. Judecata ta este corecta! Aparent, cel vizibil a pierit, dar busola imaterială și reală este incoruptibilă și rămâne în comorile minții. Acesta, deoarece nu a fost creat, nu poate fi ruinat. Busolele adevărate sunt, dar, ca să spun mai direct, o umbră falsă este și o haină pentru o busolă adevărată.

Suflet. Despre ce este discursul tău?

D la X. Pentru a înțelege în toate două naturi: divină și materială.

Suflet. Unde se duce acest concept?

Spirit. Acolo, că nimic nu poate muri, ci doar își pierde umbra.

Suflet. Ce rezultă din asta?

Spirit. Nimic! Pe lângă neînfricare, complezență, speranță, curaj, distracție și o găleată prețioasă, acea pace a inimii, pe care Pavel o numește superioară. Discutați despre corpul dvs. la fel ca despre imaginile menționate mai sus și despre busolă. Consideră toată natura lumească drept vopsea. Dar măsura veșnică și mâinile veșnice ale lui Dumnezeu, ca oasele cărnii care se lipesc de ele, susțin tot zidul,

fiind capul tuturor, iar deasupra baldachinului său neclintit, pomul vieții veșnice. Biblia nu privește oasele și mâinile urâte, aparent, cu acest cuvânt: „Osul nu va fi zdrobit de el”. „Nu te teme, Iacob, iată, am scris zidurile tale pe mâinile mele!...” Și vechiul Platon 9 a ghicit când a spus: θεός γεομετρεί - „Dumnezeu măsoară pământul”. Nu fi, suflete, dintre cei care respectă materia pentru exactitate. Ei nu mărturisesc natura lui Dumnezeu. Ei iau puterea și onoarea, existența și gloria spiritului imaterial și bun și, în schimb, le dau elementelor moarte și grosolane. Aceasta înseamnă: a condamna și a condamna la moarte pe capul vieții veșnice și dătătorul universal de viață oricărei făpturi. Dumnezeu, aparent, nu poate fi ucis. Dar adevărul lui Dumnezeu pune în acțiune gândul lor nelegiuit. Apoi i-au luat viața și puterea de la Dumnezeu, de îndată ce au acordat-o corupției. Și apoi au dat viață corupției de îndată ce au luat-o de la Dumnezeu. Aici este curtea, care domnește ca sclav în loc de stăpân, cerând pentru sine o dată

10. Aceste parricide și pereți orbi palpabili sunt numite de Platon ticăloșie, stând într-un șanț sumbru și iad, văzând doar o umbră întunecată și nu venerând nimic pentru adevărul real, cu excepția singurului lucru pe care îl pot simți și prinde cu pumnul. . Aceasta este sursa lipsei de Dumnezeu și a grindinei de ruină. Această ticăloșie care se târăște și mănâncă pământul, agățată de lut, a devenit însuși noroi și praf aruncat din vârtej. Cei care și-au lipit inimile de Domnul sunt un duh cu el și se laudă cu Isaia: „Eu sunt Dumnezeu”, „Calea drepturilor evlavioase”, „Nu vom cădea, dar toți cei ce trăiesc pe pământ vor cădea”. Toate cele trei lumi constau din două naturi constitutive unice, numite materie și formă. Aceste forme la Platon se numesc idei, adică viziuni, tipuri, imagini. Ele sunt lumi originale care nu sunt făcute de mâini, frânghii secrete, baldachin tranzitoriu sau care conțin materie. În lumea mare și în lumea mică, aspectul material face să conștientizeze formele ascunse sub ea, sau imaginile eterne. La fel și în lumea simbolică sau biblică, colecția de creaturi constituie materie. Dar natura divină, unde creatura conduce cu semnul ei, este o formă. Căci și în această lume există materie și formă, adică carne și duh, zid și adevăr, moarte și viață. De exemplu, figura solară este materie sau perete. Dar din moment ce înseamnă acela care și-a pus satul în soare, din acest motiv al doilea gând este formă și spirit, ca și cum al doilea soare în soare. Precum din două flori sunt două duhuri, tot așa din două naturi sunt două gânduri și două inimi: pieritoare și nepieritoare, curate și necurate, morți și vii!.. O, suflete al meu! Putem să ne lăudăm cu aceasta și să cântăm: „Noi suntem parfumul lui Hristos...”?

Suflet. O, duhul meu! Binecuvântat este acel suflet... Măcar putem spune despre noi: „Ne revărsăm în parfumul păcii tale”. În sfârșit, învață-mă ce înseamnă o lampă cu șapte lămpi?

Spirit. Aceasta înseamnă săptămâna vieții, în care a fost creată întreaga lume simbolică.

Suflet. Ce este auzi? Mi-ai spus ceva minunat și obscur.

Spirit. S-a spus deja că figura solară este materie și perete. Șapte zile și șapte sori. În fiecare soare există un măr: al doilea soare frumos. Acești sori strălucesc de pe pereții lor cu lumina eternității, așa cum uleiul aprins strălucește din lămpile sale.

Suflet. O, dumnezeu, o, dragă, o, cel mai dulce soare!

Spirit. Săptămâna și heruvimii, adică carele și tronurile, sunt la fel.

Suflet. Despre heruvimi. De ce sunt tronuri?

Spirit. Soarele este templul și camera celor veșnici, iar în camerele superioare sunt scaune unde sabat. Carul, de asemenea, este o casă de plimbare. La urma urmei, soarele este un gudron de foc și nu stă niciodată, iar mingea este formată din multe busole, parcă din roți. Căci soarele nu este doar camera și cortul avraamic rătăcitor veșnic, ci și un car care slujește nestricăciosul nostru Ilie, capabil să poarte soarele nostru veșnic. Aceste sâmbăte însorite, adică palatele și odăile celor veșnici, se mai numesc și săptămâna vacilor sau a tinerilor și săptămâna spicelor de grâu, iar la Zaharia - săptămâna ochilor. Cel ce stă pe heruvimi deschide acești ochi orbi și ghicitori când din interiorul lor pupilele veșnice, ca din soarele sorilor, încep să strălucească de lumina nestricată a învierii.

Suflet. Altele: baldachin herubici, ce este?

Spirit. Baldachin, umbră, vopsea, contur, îmbrăcăminte, mască, ascunzându-și forma în spatele lui. Ideea ta, desenul tău, eternitatea ta - totul, adică heruvimul și baldachinul împreună, adică o înfățișare moartă.

Suflet. De ce le-a asezonat Ezechiel pe toți cu aripi, astfel încât taurii și vacile să zboare deasupra vulturilor în locurile cerești?

Spirit. Pentru a zbura la un singur început, adică la soare. El nu a asezonat, ci a prevăzut că toți erau înaripați.

Suflet. Ce înseamnă aripile?

Spirit. Gânduri secunde și veșnice, zburând de la moarte la viață, de la materie la formă. Iată Paștele, adică trecerea. O, sufletul meu! Poți să te muți de la creaturile moarte și de la baldachinul Heruvimilor la Domnul tău și la forma ta care există în tine? — Puternic ca moartea, iubire. „Aripile ei sunt aripi de foc”.

Suflet. O, tatăl meu! E greu să scoți inima din noroiul elementar lipicios... O, e greu! Am văzut imaginea scrisă a unui tânăr înaripat și. Se uită să zboare în munți, dar piciorul său, legat de glob, intervine. Această imagine este imaginea mea. Nu pot, vreau doar. „Cine-mi va da aripi?...” Pentru alinare, tatăl meu ceresc, du-te

Resti indulcitorul meu, continua conversatia. Dezvăluie-mi: de ce își dorește David aceste aripi? La urma urmei, ai spus că doar sorii sunt heruvimi.

Spirit. Soarele este architipos3, adică figura originală și principală, iar copiile și vicefigurele sale sunt nenumărate, împlinind întreaga Biblie. O astfel de figură a fost numită antitypos (prototip, vice-imagine), cu alte cuvinte, o altă figură a fost pusă în locul figurii principale. Dar toți, în ceea ce privește sursa lor, se adună la soare. Astfel de vice-figuri sunt, de exemplu: o temniță și Iosif, o cutie și Moise, un șanț și Daniel * 6 *, Dalila și Samson, adică soarele, pielea și Iov, o iesle și un prunc, un mormânt și un înviat, lanțuri și Petru, un koshnitsa și Pavel, o soție și sământă, Goliat și David, Eva și Adam... 12 Toate acestea sunt la fel ca soarele și soarele - șarpele și Dumnezeu. Cea mai frumoasă dintre toate și mama celorlalți este o figură solară. Ea este prima binecuvântată și consacrată restului lui Dumnezeu. „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea”. Din acest motiv, celelalte făpturi ale vice-figura, aprovizionate în puterea ei, își acceptă întreaga ființă în zilele săptămânii strălucitoare, întrucât în ea se naște întreaga creație; dar ea însăși este creată în primul rând.

"Să fie lumină!" Și era lumină. Lumina, dimineața, ziua sunt întotdeauna aproape de razele, iar razele sunt cu soarele. Și așa nu este de mirare că David, fiind o copie heruvică, își dorește aripi, având aceeași forță și gânduri cu săptămâna. „M-am gândit la primele zile și mi-am amintit de verile eterne și am învățat din ele.”

Toate creaturile primesc simț și lumină de Săptămâna Luminoasă. „Cei șapte ochi ai Domnului ai lor sunt cei care privesc peste tot pământul.” Când sunt orbi, atunci toată Biblia este întuneric și Sodoma. David învață de la ea. Sunt șapte sori și David are ochi. Soarele care se odihnește în soare poartă pe sine. Și David tot așa: „Sub, am îndurat”, „Riind, am înălțat”, „Te voi înălța, Doamne, precum Tu m-ai înălțat”. Soarele este un zid care apune, dar puterea și ființa lui sunt în soarele lui. Iar ochii lui David sunt ţărână care dispare, dar umbra lor curge acolo, astfel încât, dispărând, se va transforma într-un ochi veşnic, într-o a doua minte şi în cuvântul dătător de viaţă al lui Dumnezeu: „Ochii mei au dispărut în cuvântul tău. "

Heruvimii este și Zaharia. Și aceasta privește săptămâna și același lucru pe care îl gândește ea: „El și-a amintit de verile eterne...”

iar Architipos este un arhetip.

b Baldachinul lui Avraam și oaspeții, chivotul și Noe, puntea și Ieremia,

mare și Israel, Dalila și Samson.

fapte, strigă Zaharia, iar sfeșnicul este tot de aur! Unde se uită cineva, acolo se duce. La anii veșnici! Așa e calea pentru el! Zboară spre săptămâna strălucitoare, se înalță cu aripi de vultur. Unde-i sunt aripile? "Aici sunt ei! Îngerul care vorbește în mine îmi vorbește. În interior sunt aripile lui. Inima lui este cu pene. — Puternic ca moartea, iubire. "Aripile ei sunt aripi de foc..."

Heruvimii sunt, de asemenea, un precursor. „Acolo era un sfeșnic care ardea și strălucea”. A fost nu înseamnă ceea ce a fost, ci ceea ce a fost făcut și creat de lampă. Stelele sunt fermecătoare și false: ard, dar nu strălucesc. John este adevăratul luminator al zilei.

Suflet. Te rog, părinte ceresc, spune-mi ce înseamnă, ce înseamnă mincinos? Ard și aprind ca să știu.

Spirit. Femeile false sunt la fel ca heruvimii falși.

Suflet. Unde sunt? Nu le înțeleg deloc. Deschis!

Spirit. Prietenul meu drag! Apostolul Iuda, lasă-l să ți-l deschidă. Iată heruvimii mincinoși, aici mincinoșii! „Îngeri care nu și-au păstrat începutul”; „stele fermecătoare”; „corporal, adică spiritual sau bestial, neavând un duh nestricăcios”. Spune pe scurt: pierdut din săptămâna strălucitoare, care este un port pentru toți. II asta înseamnă: „Nu păstrează principiile”. Dumnezeu, începutul, eternitatea, lumina sunt la fel. Această lumină și-a sfințit satul în săptămâna; săptămâna este cartea principală. „În cartea principală, scrisul este despre mine”, spune el. Hristos. Începutul și principalul sunt aceleași. Aici, Iuda al meu strălucește cu acest cuvânt: „Îngeri care nu și-au păstrat începutul”. „Stelele sunt fermecătoare: sunt întunericul observat pentru totdeauna”. Iată Luciferii care au căzut din săptămâna cerească! Dennitsa - în romanul lucifer, adică un purtător de lumină, sau care conduce ziua în spatele lui. Dennitsa bo este precursorul soarelui și prevestitorul zilei. Uite! Aceasta este o zi frumoasă pentru tine! „Dimineața, Ioan L-a văzut pe Isus venind la el și a zis: „Iată mielul lui Dumnezeu!” Unde este ziua ta pentru noi, dragul nostru luminator? Dă-ne! La urma urmei, nu ești o stea fermecătoare, îndrăgostită de întuneric. Avem deja o noapte urâtă înghețată.

"Aceasta este! Vine după mine un om, care a fost înaintea mea... ”Și așa fiul lui Zaharia este o lampă, sau o lampă, care arde și luminează, care conține ulei și a fost creat ca un ochi care își închide mărul înăuntru. Anticii numeau soarele o lumânare, o lampă și un ochi al Universului. „Nu era acea lumină, dar ea să depună mărturie despre lumină.” Este pentru tine

adevărat, fiica mea, heruvim! Și din acest motiv în tâmple îi vezi imaginea înaripată.

Suflet. O, cel mai drag al meu heruvim Ioan! Mulțumesc, părinte ceresc, pentru el. Luca și Cleopa nu sunt heruvimi? Ieri, în templu, le-am ascultat călătoria și mi-a plăcut foarte mult. Dar dacă sunt heruvimi, de unde știi că sunt heruvimi? As fi foarte fericit...

Spirit. Pentru că ei merg pe calea Sabatului. Se poate observa că acești călători au sâmbăte strălucitoare în minte. Sabatul le rupe pâinea lor flămânzi, le deschide ochii întunecați, dar este mai adevărat să spunem, cel care ține Sabatul la soare și pleacă din palatul său. — Au deschis ochii. Acest mire i-a ridicat cu aceste aripi: „Aripile ei sunt aripi de foc”. El a dat acestor nebuni fără gust mâncare și gust, dar bazat pe calea și pe mintea Sabatului. Iar pietonii mei, punându-și aripi și făcându-se din șerpi târâtori și mâncători de pământ de vulturi cu pene, după cuvântul lui Isaia, „stăpânii răbdători își vor reînnoi puterea, își vor da aripi, flutură ca vulturii”, au exclamat cu bucurie: „A fost Nu era inima noastră arzătoare în noi când ne vorbea pe drum?” — cu alte cuvinte, nu ne-a înflăcărat el să zburăm spre cele mai înalte de la moarte la viață, inspirând în noi gustul și lumina săptămânii strălucitoare? ..

Suflet. Acum am inteles. Soarele, ca din camera lui cea mai strălucitoare, strălucind din mormânt, le-a deschis și le-a deschis ochii spre ei, pentru ca baldachinul Heruvimilor să nu se odihnească pe calea păcătoșilor, ci, ocolind orice putrezire, să se ridice la ea. formă unică [invizibilă]. „Și el era invizibil pentru ei”.

D u X. O, sufletul meu! Nu numai Cleopa aceasta mila. Săptămâna Luminoasă este muntele lui Dumnezeu, unde s-a demnit să trăiască. Mariam13 vine aici cu sârguință, sărută și se împrietenește cu Elizabeth. Toate familiile și semințiile lui Israel urcă acolo. „S-au dus acolo sus...” Orbii, șchiopii, muți aleargă aici. Aici prietenia și compania sunt făcute de lupi cu miei, râși cu capre, lei cu viței, aspi cu tineri și sunt create de heruvimi văzători înaripați în fiecare baldachin, înclinați până la început, care este singurul, iar regele - ei va ridica pe toți; Dumnezeu să fie în toate... Numai greu le este acestor munți să sară, să sară în sus, să scoată dulceața, să ofte și să nască, ca niște tineri grasi, singura lor tinerețe. „Veniți, să urcăm pe muntele Domnului...”

Suflet. Am citit odată că căprioarele și caprele de munte nu pot naște decât în acești munți.

Spirit. Acest lucru, sufletul meu, este posibil într-un singur raționament despre Dumnezeu, dar insuficient în natura creaturilor. În lumea simbolică, care este Biblia, unde există un cuvânt despre singurul Dumnezeu, așa este, dar aceasta este o ficțiune în lumea noastră mare. Tot ce este posibil este în Dumnezeu și de la Dumnezeu, nu de la făpturi, nici din creaturi. Acești munți figurați sunt esența soarelui. Ei sunt refugiul unor căprioare precum David și despre care este cuvântul acesta: „Atunci șchiopul sare în sus ca un căprior”.

Pe acești munți David își lepădă coarnele vechi și îi cresc altele noi. „Acolo voi ridica cornul lui David...” Omul șchiop, vindecat de Petru, sare aici sus și este entuziasmat de cuvântul care a venit de la el, Tabita, adică țapul de munte. O căprioară tânără sare și sare peste aceste dealuri, fratele și mirele miresei Solomon. Ea curge aici și către fratele ei: „Arată-mi aspectul tău, unde te odihnești?” Răspuns: „La amiază, la soare”. Toată oștirea îngerească cântă și că în acești munți cei mai înalți și munți locuiesc gânduri veșnice și o singură slavă a lui Dumnezeu. „Slavă lui Dumnezeu în cele de sus! - și atunci întregul pământ biblic promis va avea pace, odihnă și prietenie veșnică! După cum este scris în cartea Nun: „Țara s-a odihnit de război”, „Aici păstorii se grăbesc”, „Hai să mergem la Betleem!”, „Acolo te-a născut mama ta”.

Magii călătoresc și ei aici pentru stea. „Au văzut (au strigat cu Zaharia: au văzut sfeșnicul...), au văzut steaua lui în răsărit.” Nu există Orient fără soare. „Stătea în vârful locului unde era copilul.”

Nu numai căprioarele, ci și stelele nu au odihnă decât acest munte. Toată creația suspină, dorind să se îmbrace cu o locuință cerească și strigând: „Aceasta este odihna mea!” Și Magdalena, căutându-și bucuria și mângâierea, vine foarte devreme la mormânt. Este imposibil ca acest mormânt să nu fie piatra unde s-a odihnit Iacov și a văzut scara. Fii atentă și observă, fiica mea, că cu Magdalena se amintește zorii și dimineața adâncă, iar cu Iacov soarele. Simți că această piatră, parcă dimineața, pătrunde puțin din întuneric: conturează întuneric muntele de piatră al lui Dumnezeu și camera ei cea mai strălucitoare - soarele? Te înșeli foarte tare, draga mea, când nu crezi că acest sicriu nu este altceva decât o peșteră săpată în măruntaiele unui munte de piatră, unde se odihnea înțelepciunea.

Acum învață și crede, și știi că pământul Domnului și toată împlinirea lui se îndreaptă spre muntele lui Dumnezeu, în adâncul măruntaielor sale un dulce paradis și viață veșnică ascund până atunci: „Câtă vreme sufla ziua și (heruvivul) se mișcă baldachinul”. Lumina și ziua aceea! „Dunov spune: primiți duhul sfânt...” Apoi totul urcă la Dumnezeu prin acest munte al lui Dumnezeu, ca pe o scară. "Nu asta! Dar aceasta este casa lui Dumnezeu și aceasta este poarta raiului.”

Suflet. Enoh nu a fost găsit printre cei vii, Ilie a fost luat de un vârtej, profetul Habacuc și apostolul Filip au fost prinși de păr de un înger, omul lui Pavel a fost prins până în al treilea cer - toate acestea mi s-au părut grele și flămânzi . Acum, în această duritate, am găsit mâncare fragedă și dulce cu Samson. Vorbirea ta de heruvici și muntele minunat m-au încântat cu tot. Nu este vorba despre acest munte miraculos, nu numai Ilie, ci și tauri, și munți în galop, și dealuri înălțătoare și copaci, nu este vorba de această mamă a Sionului nostru și nu este acest cântec al lui Isaia către ea: „Dumnezeu să-l odihnească. pe muntele acesta vor bea vin, vor bea bucurie pe muntele acesta, se vor unge cu mir pe muntele acesta”?

Spirit. Ai ghicit (cu Samson...) ghicitorul lui! Aceasta este capitala Sionului, care este mama noastră tuturor, strigându-ne tuturor: „Acolo vă voi da sânii mei...” Uite acum, soră mea! Unde merg cei 12 elevi? Nu este oare fratele și prietenul lor, frumosul Iosif, care a ieșit din închisoare, ca din camere luminoase, conducându-i spre muntele Galileii? Pe munte cu frații săi, se bucură, se înalță, binecuvântează și mângâie cu nădejdea duhului sfânt care vrea să-i mângâie. În această sală - sacramentele și parfumul nemuririi suflă cina și asigurarea lui Fomino 14. În această cameră au devenit vântul și zgomotul din aripile Paracletului 15. „Copiii lui Spon, bucurați-vă, că v-am dat mâncare în adevăr...” Și Ștefan? Nu suntem noi heruvimi? Nu se uită la munți? „Văd că cerurile sunt deschise!” Și Pavel? Nu cu Daniel își ridică ochii spre munți? „Mi-a ridicat ochii spre munți și a văzut: și iată un om!... Trupul lui este ca un Tarsis...” Dar Pavel nu este același. „Cunosc o persoană”. „Fii înțelept pe munte”. „Cum îi va fi înălțată splendoarea”. Iată un mic număr de heruvimi care înconjoară pe Domnul slavei. Vântul și zgomotul aripilor de vultur îți sufla în urechi, draga mea, purtând o soție apocaliptică cu fiul ei frumos? Aripile ei argintii se înalță sus! Și vrea să se ascundă în munții sfinților de șarpele prigonitor. „Și voi zbura, și voi dormi”. O intreaga-

mamă înțeleaptă, mireasă necăsătorită, nu este pace pentru tine pe pământ! Grăbește-te, te rog, cu copilul tău iubit spre veșnicele sâmbete cerești. Pe acele șapte dealuri, cu siguranță, vei găsi un loc de odihnă, ca un porumbel lui Noe sau ca o rândunică care fuge de frigul iernii, zburând din țările nordice prin Pontul Negru 16 până la prânz, cântând acest cântec: „Nu e odihnă. pentru mine aici.” „Cine va trece pe partea aceea a mării și va dobândi înțelepciune?” „Sunt singurul până trec”.

Săptămâna strălucitoare este ziua Domnului, un amiază liniştit, o primăvară cu flori, o vară veşnică, un timp bun, o înviere pentru toţi, iluminare şi sfinţire. „Ochii tuturor se uită la tine și le oferi mâncare la momentul potrivit.” „Primiți duhul sfânt!”

CAPITOLUL 3 PUTEREA LUI DUMNEZEU ESTE TESTĂ ÎN UNELE LOCURI BIBLICE

Suflet. Săptămâna Luminoasă și baldachinul Heruvimilor nu-mi ies din memorie, dragă părinte! Lumină, căldură, umbră răcoroasă, mâncare care saturează eternitatea cu un fagure de miere, distracție plină de viață, speranță solidă de consolare - toate acestea le găsesc pentru mine în sălile luminoase și pe munții ei frumoși. Iubesc Israelul care suge piatra acestui munte. Și nu este asta ceva de învățat dintr-un lucru sfânt? .. Dar aceasta este o vedere dulce și jalnică pentru mine: o femeie cu copilul ei frumos, care zboară prin văzduh, fuge de șarpele care o urmărește... O, fără Dumnezeu ! Pe urmele miresei divine, apele vărsăturii amarului varsă răul... Spune-mi, tată, la ce folosește balaurul să înece pruncul?

Spirit. Beneficiul este că, după ce a înecat această mireasă cu un copil, atunci el poate acoperi cu ușurință întregul pământ cu un potop, iar Dumnezeu curăță de ape.

Suflet. De unde trage el această răutate și încăpățânare față de cele mai înalte?

Spirit. De ce să întreb despre asta? Carnea este prin natură ostilă spiritului.

Suflet. Oare acest Satan eructa potopul care a fost în zilele lui Noe?

Spirit. Al lui Noah, fără îndoială.

Suflet. De ce este această fecioară îmbrăcată cu soare?

Spirit. Puteți ghici că stă în locul figurii solare și există o copie a acesteia.

Suflet. Desigur, acest șarpe este cel care i-a șoptit Evei că un pom muritor are roade bune.

Spirit. Acesta este acela. Apoi a zdrobit sămânța femeii și l-a înecat pe moștenitorul acestor promisiuni: „Îți voi da țara aceasta și sămânța ta”. Apoi, cu povara ei, țara a fost ușor adusă sub jurământ și acoperită cu apele sale amare sau, mai simplu, cu David, cu verbele lui de inundație și limba lingușitoare cu vărsături. Apoi a venit peste tot timpul rău, întunericul străin, putregaiul și corupția fructelor muritorilor săi, gustoase numai pentru el. Nu se vedea nici curcubeul frumos strălucitor din nori, nici aerul vesel al speciosului, nici plăcerea verii veșnice a timpului bun, despre care vorbește mireasa fără mireasă.

„Iarna a trecut, ploaia a plecat, florile au apărut pe pământ, a venit timpul tăierii ciorchinilor.”

Suflet. Aș vrea să știu, părintele nostru ceresc, și vă rog să deschideți, fără ezitare, ce înseamnă direct și exact acest șarpe? Dacă în această lume biblică figurată fiecare suflare și toată creația este adunată pentru figurile care alcătuiesc sistemul, atunci trebuie să fie și o figură care înseamnă ceva exact. Da, și este scris în această lume sfântă că, împreună cu alte făpturi și reptile, Domnul este lăudat. Lăudați-l, cum poate o creatură fără cuvinte? Este posibil doar să bolborosești cu o siluetă și o tăcere ghicitoare, ca făcând semn cu mâna, pentru a anunța despre Dumnezeu. Nu altfel cerurile mute vor spune slava lui Dumnezeu, doar în tăcere. Totuși, ca o trâmbiță, providența sa cea mai milostivă, închisă în lumile sale, este propovăduită. Învață-mă, Sfinte Doamne, ce înseamnă acest șarpe? În același timp, aceasta este o prostie de neînțeles pentru mine, să consider ambele inundații ca una: balauri și ale lui Dumnezeu... Inima nu conține...

Spirit. Ei bine, sufletul meu, dey! Să învățăm și să învățăm împreună. Ce este mai dulce decât cum, după sfatul lui Sirach, să înveți lucrul sfânt din mintea ta? „Ferice de omul care moare în înțelepciune și care

învață lucruri sfinte în mintea lui...” Doar nu te grăbi, draga mea. Nu fi obrăzător și nu considera insuficient ceea ce îți este de neînțeles. Amintiți-vă că acest mTsR figurativ este ceva de divinație țesut și o carte imprimată cu mistere. Amuză-ți gândurile în acest paradis inteligent. Dar nu judeca cu obrăznicie nicăieri... Ai auzit vreodată că cei mai vechi testatori ai eternității au creat șarpele ca figură? Șarpele era și o icoană vicleană despre zeul științei.

Suflet. Am auzit. Este scris atât târându-se cât și în spirală, ținându-și propria coadă în gură. De ce este făcut așa?

Spirit. Pentru că este viclean și se înfășoară în inele astfel încât să nu fie clar unde se gândește, dacă nu-i observi capul. Deci eternitatea este peste tot, și nicăieri, pentru că este invizibilă, închizându-și ipostaza. Știința despre ea este similară cu ea. Mai mult decât atât, circumvoluțiile și inelele sale sunt icoane ale eternității și suluri ale misterioasei științe divine. În plus, are un ochi ascuțit, așa cum reiese din numele său. Cuvântul elen acest derko înseamnă în zadar, balaur înseamnă că voi vedea, balaurul este capabil să vadă în viitor, adică clarvăzător. Nu este nimic mai dificil decât să vezi prin eternitate cu murdărie până la un ochi înfundat. Dacă ați mestecat și ați simțit gustul în acest lucru: „Cuvântul era pentru Dumnezeu și Dumnezeu era cuvântul”, atunci înțelegeți că Biblia, întinzând tot cuvântul său figurativ în viziunea veșnicului, a devenit ea însăși un zeu. „Și Dumnezeu era cuvântul” – așa cum o cambie pentru o monedă de aur însăși a devenit aur... Acum, fără ezitare, voi spune că Biblia este și Dumnezeu și șarpe.

Suflet. O, părinte!.. Aud lucruri ciudate și neașteptate.

Spirit. Capul lui are o săptămână. Iată dragonul cu șapte capete al lui Daniel pentru tine!

Suflet. Căci soarele este și șarpe?

Spirit. Desigur, cap de șarpe, dar fața lui Dumnezeu.

Suflet. Și toate celelalte vice-figurine sunt șerpi?

Spirit. Fără îndoială, ele sunt trupul și coada lui și picioarele și scaunul pentru picioare ale lui Dumnezeu. Tronul lui este cerul și soarele.

Suflet. Unde acum văd o mulțime de zmee!

D la X. Dumnezeu are 1000 de ani, ca o zi, și 1000 de vice-figuri într-o zi solară, și numai ea valorează 1000 dintre ele. Așa cum șarpele șerpuiește adesea, împletindu-se în suluri diferite în același loc, dar în aparență pare să se schimbe, tot așa și Biblia prezintă diverse povești și zicători, dar toate acestea în același punct, ca o roată în centrul ei, se întorc. „Șarpele era cel mai înțelept”. Figura șarpelui este făcută mai înțeleaptă decât toate fiarele, deoarece mai potrivită

este cartea de pictură a eternității și a puterii lui Dumnezeu. „Acest șarpe, tu l-ai creat ca să-l înjure”.

Suflet. Cum așa? Este Biblia atât Dumnezeu, cât și șarpe?

Spirit. Cum așa? La urma urmei, ea este carne și duh, violență și înțelepciune, mare și portul, potopul și chivotul... Nu fi nebun și inert! Gândește-te mai repede... La urma urmei, tu deja

Am auzit că toate lumile constau din două naturi: rău și bine. De ce este acest șarpe prea înfricoșător pentru tine? Nu întotdeauna dăunează și prostește, dar poate fi și gustoasă și sănătoasă. Dacă i-a șoptit Evei în satanic, îi poate proclama și Mariei în Arhiaphel.

Suflet. De ce acest șarpe în toate veacurile și popoarele blestemă, scuipă și disprețuiește?

Spirit. Nu uimitor. Îi chinuiește cu un potop. A fost creat pentru reproș și merită.

Suflet. Oh, merită el?

Spirit. Pentru că în multe locuri este nerușinat și dăunător, fără niciun gust, minciuni. De asemenea, minciuni ridicole și rușinoase, π șoptește ficțiune.

Suflet. Unde zace? Arată-mi un loc.

Spirit. O să-ți arăt. Și pentru a-și aduna toate minciunile la asta, ar fi nevoie de aproape jumătate de an. Iată-l imediat, chiar în prag, mințind: „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul”.

Suflet. Dumnezeul meu! Este aceasta o minciună?

Spirit. Cele mai importante minciuni cretane și sicane[17]. Pokol un măr, tavan cu el și umbra lui. Umbra înseamnă un loc protejat de soare de un măr. Dar pomul eternității este întotdeauna verde. Iar umbra sa nu este limitată de timp sau loc. Această lume și toate lumile, dacă sunt nenumărate, este umbra lui Dumnezeu. Ea dispare din vedere pe părți, nu stă în picioare constant și se transformă în diverse forme, la urma urmei, totuși, nu își părăsește niciodată copacul viu; iar cei luminați au spus de mult acest mesaj: materia aeterna - „substanța este pentru totdeauna”, adică a umplut toate locurile și timpurile. Numai mintea infantilă poate spune că lumea, acest mare Idol și Goliat, cândva nu a existat sau nu va exista. Cu această minciună infantilă, la sfârșitul secolului al X-lea după Hristos, Universul creștin a fost atât de zguduit, încât zdrobitorii lumii au tremurat atât de tare, ca marinarii într-o furtună extraordinară de naufragiu.

Imaginați-vă, sufletul meu, apoi sufletele creștinilor din acest chin șarpe! La urma urmei, nu a durat șapte zile, ca pe mare, dar... și a

cufundat filosofia lui Hristos într-un dispreț și ocară extrem, când s-a dezvăluit în cele din urmă că toți păgânii sunt vrednici și drept.

și Iată cuvântul care apoi a zguduit universul: „L-a legat pe Satana pentru o mie de ani”. Mi-a fost teamă că distrugătorul nu va fi dezlegat.

Într-adevăr, acest demoniac creștin a fost ridiculizat și acum este ridiculizat18. Și așa cum stă întins chiar la ușă și, conform proverbului, la prima săritură, tot așa chiar în prima zi este volubil: „Să fie lumină!”

De unde vine această lumină, când toți luminile cerești au apărut în ziua a patra? II cum poate fi o zi fără soare? Natura fericită este permanentă. Tot ceea ce este acum, nu este întotdeauna suficient. De-a lungul întregii săptămâni eructe asemenea prostii, de parcă ar fi fost un spectator al acestui teatru universal miraculos și de parcă ar fi trebuit să știe dacă culoarea s-a născut mai întâi sau ciuperca? În cele din urmă, a prins toată această fabrică a lui Dumnezeu cu cea mai grosolană nebunie: „S-a odihnit de toate faptele lui” 19.

Ca epuizat, nu mai putea crea nimic. Și dacă n-ar fi fost pentru asta, lei fără coadă, broaște țestoase și iepe înaripate, iepuri cu coadă, boi unicorn, prepelițe cu glas neted, arici de zibel pufos, judecători cu patru ochi și patru ochi, calomniatori și calomniatori iubitori de adevăr, înțelepți (a spune în - teutonă) Spitzbubs, în Little Russian - proști deștepți și alți monștri și ciudați, iar după ei, ca fierul elizean, ar apărea (să spunem în romană) perpetuum mobil și mlaștina filozofică tot europeană, o piatră care transformă. în aur... Acum, dar toate acestea s-au așezat în abisul lui Dumnezeu. Ascultă, sufletul meu! Iacov a fugit din această apă mincinoasă, potopul izvorului care vărsă, precum este scris: „Iacov a plecat din izvorul blestemat și a intrat în Haran”, unde prietenia veșnică și adevărul s-au așezat și au judecat. Și la fel cum neoboseala l-a luat pe zeul lui Dumnezeu, tot așa a învățat pentru sine ceva străin și diferit, adică limbajul uman: „Șarpele vorbește soției sale”.

Suflet. De asemenea, am început să simt prostii în aceste cuvinte: „M-am odihnit”, „Era lumină”. Aceasta înseamnă timp luminos și însorit. Apoi, de parcă ar fi inconștient, povestește despre soare, de parcă nu s-ar fi întâmplat, dar se creează unul nou. Dacă în prima zi găleata și domnia au fost create fără soare, de ce trebuie să creăm soarele? Nu este greu să minți.

D u X. O, sufletul meu! Să știți că citirea Bibliei și numărarea minciunilor ei este același lucru. „Domnul Dumnezeu a sădit paradisul în Eden, la răsărit”. Iată vorbitorul! A plantat o grădină într-o grădină. Cuvântul ebraic Eden este același cu grădină. Cum se poate privi la această grădină (ca să spunem așa) astfel încât să pară să fie în est? Dar este și clar că el, ca și soarele, are mai mult de un est.

— Cain și-a cunoscut soția. O, booslov nerușinat! Am uitat că, conform basmului lui, nu existau alți oameni pe lume, cu excepția a patru persoane. De unde și-a luat o soție, în afară de mama lui?

Suflet. Chiar și asta mi se pare o prostie: „Dumnezeu umblând în paradis...” Cum își schimbă cel omniprezent locul?

Spirit. Dar acest defăimător îți va șopti, porumbelul meu, că Dumnezeu plânge, se înfurie, doarme, se pocăiește. „Dumnezeu s-a gândit... și s-a gândit cum să creeze un om”. Apoi va spune că oamenii sunt transformați în stâlpi de sare, urcă pe planete, călătoresc cu trăsurile pe fundul mării și prin aer, soarele, ca o trăsură, se oprește și se întoarce, fierul plutește, râurile se întorc, zidurile orașului se destramă. din glasul unei trâmbițe, munții, ca oile, sărind, râurile batând din palme, pădurile de stejar și câmpurile se bucură, lupii sunt prieteni cu oile, oasele moarte se ridică, trupurile cerești cad din meri și terci cu prepelițe din nori, vinul se face din apă, iar mutul, după ce a băut, vorbește și cântă frumos și etc., etc. 21 „Râsul se va odihni cu capra”. „Și boul și ursul împreună”. Oh! „Nu cunosc șarpele care se târăște pe piatră!” strigă Solomon. Vedeți că șarpele se târăște pe lângă minciuni, mănâncă minciuni, eructe minciuni. Nu-l cunoaște, suflete al meu! Ce fermitate în discursurile sale următoare? „Să nu mănânce nici un fel de grăsime și nici de sânge.” Apoi, uitând cele spuse, spune: „I-a hrănit cu grăsime”. „Bea totul din el, acesta este sângele meu...” Există oare mult gust în astfel de cuvinte: „Fie ca preotul să-i ia memoria victimei”, „Fie ca preotul să-i pună amintirea pe altar”, „Fie ca fiecare darul jertfei tale să fie sărat”? Care este plăcerea acestor cuvinte nesărate?

„Bateți laptele și va fi unt!” „Dacă te zgâri pe nări, vei sângera”. „Dă-i din rodul gurii ei și soțul ei să fie lăudat la porți...” Ce este mai rușinos și mai dăunător decât comportamentul lui Lot în peșteră? Și aceasta este mai falsă decât orice minciună: „Ai supus totul sub picioarele lui”. Pe lângă animale și reptile, câte mii de animale mici, zburătoare și târâtoare sug sângele uman și îi mănâncă munca sângeroasă! În sfârșit, uită-te la sufletul meu! Fii milă și durere de nenumărații martiri lipsiți de coroană - de acei suferinzi nefericiți care sunt înșelați de lingușirea acestui chinuitor, și-au scos ochi seducătoare, și-au tăiat yatrele pentru împărăția cerurilor și s-au acumulat spontan sau brusc.

s-au ars în număr mare. Dumnezeu prin credință, el prinde în secret prin superstiție. Superstiția l-a iritat pe cel mai milostiv Caesar Titus: de parcă Biblia nu a ordonat să te smeri în fața regilor. Și același lucru a comparat zidurile Ierusalimului cu podeaua pământului. Uită-te, te rog, la tot acest glob și la toată biata rasă umană. Vedeți cât de dureroase și dezastruoase ereziile, cearta, superstițiile, multi-credințele și credințele disidente sunt agitate de potop, copleșite, înecate! Dar tot acest potop nu ne este dat de sus, ci

maxilarul șarpelui infernal, eructat, eructat, vărsat, vărsat, căci este scris: „Verbe de potop, limbă măgulitoare”. „Mântuiește-mă, Doamne, de omul rău...” Spune-mi acum, draga mea, acest șarpe nu este vrednic de asemenea vărsături, prostii, ulcere, chinuri de râs universal, dezgust și înjurături?

„... Creat de tine ca să-l înjure”.

Capitolul 4 JUDECATA șarpelui continuă

Suflet. Când acest șarpe este supus judecății universale, atunci putem fi judecători asupra lui. Nu-i așa că nebunul lui Daniel, filozofic, aș zice mai degrabă, șters de o piatră israeliană? .. Recent am râs de faptul că i-a adus lui Avraam numărul de trei oaspeți, și a trimis doar doi la Sodoma, și unde este al treilea? Din căruță, după proverb, a fost ucis? .. Desigur, oaspeții stăteau pe munte. — Trei bărbați au stat deasupra lui. Totuşi, nu a spus: Dumnezeu i s-a arătat lângă munte, ci lângă stejar. De asemenea, este amuzant: „Nu mă ocoli, servitorul tău”. Apoi: „Și picioarele tale vor fi spălate”. Deci, Avraam are trei, doi și un oaspete este același. Nu asta este spitzbub-ul germanic, în greacă - himeră, himara, dar avem același lucru cu mara? ..

Spirit. Cyss-syss-syss!... Taci, taci, porumbelul meu! Privește în jur, așa cum ne învață pilda, la roțile din spate. Nu va grabiti! O, să nu se devoreze balaurul și potopul! Mamă plângătoare, care a născut un fiu îndrăzneț. O, să nu plângi! Cine a ucis acești suferinzi necăsătoriți? Tribunalul este nepoliticos. Necazurile universale universale, veșnic copleșite de toate generațiile și toate vârstele și oamenii, cine aduce potopul? Tribunalul este nepoliticos. Cine a împiedicat ca piramida salvatoare de la potop să fie făcută în pandemoniu? Cine a îmbinat limbi și a amestecat discursuri care emanau orice ceartă și erezie heterodoxă, cine? Tribunalul este nepoliticos. Cine este cel mai dulce organ muzical pentru Dumnezeu, cu alte cuvinte

A creat el Biblia, prostă și inconsecventă, și a supărat-o? Cine a învățat-o pe această Evă să cânte cântece nu zeului lui Iacov, ci idolul fără suflet din Deir, această lume? Tribunalul este nepoliticos. Ei cântă în biserici în ziua duhului sfânt: „După cântecul scârțâit cu cretă înălțată” și așa mai departe.

Dar era mai bine să cânți așa: „Ea a făcut un zgomot în dezacord...” Din acest motiv, Adam a fost alungat din paradis, cu imnul său dezacordat și cu harpa lui urâtă. Hei sufletul meu! Evită curtea arogantă, judecă periculos curtea lui Dumnezeu. Știți ce este Biblia? La urma urmei, ea este cea veche σφίγς (sfinx), o fecioara-leu sau o fecioara-leu. Împreună un leu și o fată. Se întâlnește cu tine, mergând în jurul Universului, arătând ca un leu pentru a devora pe cineva, dar întâlnește el pe cineva? David este acest farsan, ciuma și cel fără zi. Iată Sfinxul! Și tu amețí și te joci! Nu-l auzi pe Solomon: „Cine iubește necazul este vrednic de ea”. Înțelegi cum ești astăzi întâlnit și așteptat fie de o biruință binecuvântată, fie de o nenorocire

completă? Dacă te hotărăști să ghiciți singur, dacă obțineți acel oraș ascuțit de munte, orașul Davir, orașul înțelepciunii și literele ei înțelepte, acel oraș apocaliptic, orașul pietrelor prețioase, singurul oraș iubit de David, ” cine mă va conduce în orașul aprobat? „Iată pace și milă asupra ta în toate zilele vieții tale!”

Știu. La urma urmei, oaspeții lui Avraam te-au sedus. Vă rog să nu-i umiliți și să nu-i înjurați. Se vede că aceasta nu este o prostie sau o prostie când se spune că Biblia ebraică începe în același stil: „La început Dumnezeu a creat acest cer și acest pământ”. Mesteca! Creată? Aceasta înseamnă unul. Zei? Asta înseamnă că nu singur. În mod similar este scris despre acești străini: „Când voi coborî”, străinul spune, „voi vedea”. Apoi: „Distrugem”, spune același rătăcitor, „acest loc”. Eu și noi? Vezi ce înseamnă aici. Dacă cineva, cu Pitagora, a spart prin preunghiul figurat care formează adevărul, vede că în el 3, 2 și 1 sunt aceleași 23.

Treimea în unitate și unitatea în Treime nu pot fi, cu excepția unității. Dar cine este unul, un singur Dumnezeu. Întreaga creație este acea carne - înțelegeți: o plasă țesută, nisip lipit, praf turnat, împărțit în infinitul ei, cu împărțirea și secțiunea ei corespunzătoare naturii opuse a lui Dumnezeu, unitatea ei într-o infinitate inseparabilă și întinsă în inseparabilitatea infinită, pentru întreaga creaţie este o natură seculară . Ea nu are comuniune cu unitatea ei atotfericită: „Unul

Este nevoie." Și din nou, cu Sfânta Treime, nu există nicio parte din creatură. Acest Hagar24 este multă sărăcie și multă. „Marfa! Martha! Coci și vorbești despre multe... ”Începutul este unul, iar unitatea inițială precede întreaga creație: acesta este colțul! A creat carne și s-a instalat în ea: acesta este colțul! Carne de viață care a dispărut: acesta este colțul! Iată-ți, porumbelul meu, un triunghi egiptean! De aceea, înțeleptul din Samos s-a îndrăgostit de el! 25 Cei care nu se cunosc pe ei înșiși și pe acest dumnezeu sunt ispitiți și jură. Îngerii strălucitori luminează semnificațiile, distrându-se, de parcă Dumnezeu este cu noi. Pâine triunghi, pătrat, colo, soare, prosforă cu un pătrat sau triunghi decupat în mijloc și scos prin preot se refractă, pur și simplu, interpretat de Luca și Cleopa 26, toate acestea formează o unitate.

Suflet. „Bucură-te, chivot aurit cu duh!” Acum aud! Acum văd! Ești mamă și casă... Iată! Văd duhul lui Dumnezeu năvălind peste vârful apelor potopului. Văd unul, și acesta este trei. Eu văd trei, și acela este unul... Dar cum sunt doi și unul?... Mintea este perplexă... Pedepsește-mă, Doamne, și voi fi pedepsit. Ceartează-mă și te voi iubi.

D y X. O, neinteligent și inert! Din chipul fecioarelor violente, fecioară! Și nu înțelegi asta? Pune capăt și început împreună. Hei! Fii clarvăzător cu mine, ca porumbelul lui Noe, ca să nu fii din corul nefericit și să nu pieri de potop. – Fecioarele bune au eșuat. – Scufundat ca tabla în ape.

Fii și tu judecătorul, dar vezi că judecata este dreaptă. Nu te uita singur la fata si nu aprecia colturile camerei, ci coaja de nuca aurita. Știți că există un șarpe, să știți că și el este un zeu. Fals, dar și adevărat. Prost, dar și înțelept. Rău, dar este și bun. „Ce bun este Dumnezeul lui Israel cu fecioarele drepte și înțelepte!” Bude, în ea vei începe să vezi o singură mânie și trup, nu va înceta să te rănească și să o hrănească, așa cum este scris: „Aplică-le răul, Doamne aplică-l”. La care? „Pământ glorios”. Cum poate fi slăvit pământul, carnea, puroiul în casa lui Dumnezeu? Dumnezeu îl descurajează puternic pe Moise să nu se uite la fața lui. Aceasta înseamnă să vezi pământul și întunericul în Biblie, dar să gusti otrava. Sodomiții de peste tot – tinerii și bătrânii lor – înainte de a merge seara să doarmă, rătăcesc prin casa lui Dumnezeu, dar le este foame mereu ca un câine.

Suflet. Sunt foarte bucuros că nu a fost caustic. Atunci nu l-aș înjura și nu mi-aș fi frică de înțepătura lui muritoare. Dar ce să faci cu ea?

Spirit. Produceți o judecată dreaptă asupra lui - asta este! Și să cunoască exact puterea muncii lui. Atunci un copil mic îl va conduce.

Suflet. Cum să facă acest lucru?

Spirit. Ridicați-l și ridicați-l de la sol în sus. Atunci va apărea puterea lui mântuitoare, așa cum recunoaște el însuși: „Când vei ridica pe fiul omului, atunci vei înțelege că Eu sunt”. Să spun adevărul: ce vreau să spun? Și există ceva? Acum stați pe scaunul distrugătorilor mei și ucideți-mi blânda inocență. Aceasta, în cele din urmă, nu este un sigiliu fals al credinței pentru a ridica acest șarpe minunat, așa cum este scris: „Semne pentru cei ce cred; vor vorbi în limbi noi; vor lua șarpele, îl vor ridica...”

Suflet. Cine îl poate ridica?.. Și după ce a ridicat-o, unde să-l pun? Îți poți agăța de gât?

Spirit. Cine ridică munții și șarpele? Credinţă. Ridicați mai întâi nu șarpele, ci chiar inima voastră, unde? Spre cele veșnice, iar șarpele din urma ta se va urca de bunăvoie pe munte și se va atârna de un copac și de gâtul tău.

Suflet. Iată necazul! Va roade...

D y X. O, prostule! Nu este o problemă, ci mântuire... Este dăunător doar când se târăște pe pământ.

Suflet. Spune-mi, tată, mai clar, cum va atârna de un copac? Înțelegem copacul pe care crucea, spânzurătoarea...

D Y X. Mai bine spuneți asta: ne târăm pe pământ ca pruncii, iar în spatele nostru se târăște un șarpe. II cine te va ridica? Fie ca săptămâna cea mai strălucitoare (hei, fiică) a munților lui Dumnezeu să nu-ți iasă din memorie! Ei sunt cei șapte meri cerești, șapte ca unul, care aduc rodul vieții veșnice. Acum simțiți această voce dulce a

miresei: „Ca un măr în mijlocul copacilor de vară, așa este fratele meu în mijlocul fiilor.” „Pune-mă în mere; te-a entuziasmat sub măr. — Acolo te-a născut mama ta. Vezi unde urcă și de ce copac se atârnă? În același mod, Isaia înțelege săptămâna prin arborele vieții din paradis: „Asemenea zilelor pomului vieții, vor fi și zilele poporului meu”.

Pe acest copac plantat la izvoarele apei, este atârnat, de un om rău binecuvântat, de un divin târât, de otrăvitor devine mântuitor, de mort viu... Ascultă, cum vestește Isaia despre toate vitele lui Noe, sau biblice, , fiare și despre șarpele însuși: „Nu va răni sau nu va distruge?” Dar ascultă, unde nu vor răni? „Pe muntele sfântului meu”. „Lupii și mieii trebuie

Puneți împreună.” „Un leu, ca un bou, va mânca paie, iar un șarpe - pământul”.

Dacă îmi spui: a mâncat pământul fără munte și pentru asta a fost blestemat de Dumnezeu, atunci este blestemat că nu a mâncat pe munte, ci fără munte, nu pe munții sfinților. Nu pentru a mânca pământul. Întregul sistem al acestei lumi este pământ și praf, apă curgătoare și un baldachin tranzitoriu pentru câini. Se cuvenea să mănânce și să bea cu Cleopa, dar unde? Pe drum în Sabat, sau cu Petru pe un covor sau pe față de masă coborât din cer, sau cu Pavel la masa casei cu șapte stâlpi, sau în camera de sus cu apostolii spălându-și picioarele, adică cu Israel. Unde este? Acolo, înaintea lui Dumnezeu. În vremea aceea, ar fi fost prosper, precum este scris: „El bea din pârâu pe drum: de aceea își va ridica capul”, „Te voi ridica, Doamne, precum M-ai înălțat pe mine. .”

După ce și-a ridicat capul, și-a putut ridica tot corpul, așa cum recunoaște el însuși: „Dacă voi fi ridicat de pe pământ, atunci voi atrage totul spre mine”.

Suflet. De ce este Săptămâna Luminoasă o cale și un curent?

Spirit. Pentru că este o scară care duce totul la Dumnezeu. El este unul bun și unul înalt. Și pârâul se datorează faptului că va copleși întregul pământ biblic, aranjând pentru a aduce roade toate creaturile figurative sterile ale întunericului întuneric. Pentru aceasta este scris: „Zvorul a ieşit din pământ şi a udat toată faţa pământului”. Fața este aceeași cu figura, emblema, imaginea: „Fie ca chipul meu să nu ți se arate”. „Luminează-ți fața și vom fi mântuiți”.

Suflet. Spune-mi, când se descoperă chipul lui Dumnezeu? La urma urmei, soarele și ziua sunt strălucitoare de la sine.

Spirit. În nici un caz! Fiecare element este întuneric. Iar chipul lui Dumnezeu este luminat când slava lui Dumnezeu apare în inima figurii solare. În momentul în care strălucește în soare, lumina non-serii și în ziua ei mohorâtă va răsări dimineața de zi a vârstei care nu se apune. Și aceasta este: „În lumina ta vom vedea lumină”.

Din săptămâna zilelor, David conduce șapte predici către Dumnezeu. Așa că îi sfătuiește pe alții să fie filozofi și îi sfătuiește: „Dați vestea bună zi de zi”. Ioel: „Sună din trâmbiță în Sion”, „Preovăduiește pe muntele Meu cel sfânt”. Ce să predici? Iată ce: „Și vine ziua Domnului”, „Și ziua întunericului și a furtunii este aproape, ziua norilor și a întunericului”.

Uf! Cum nu este aproape? S-a închis în ziua noastră întunecată și furtunoasă. Deci el este devorat de zilele noastre, ca Iona de o balenă 27. Și parcă închis de un zid:

pe gât”. Dar zidurile se vor îndepărta, iar ziua cea rea va vomita binele: „Zi de zi verbul eructe”, adică mintea zilei veșnice iese din ziua mohorâtă. În timpul ei, figura, topindu-se în pântecele ei îmbrăcată în lumină, ca un halat, ca un trandafir și un acoperiș, respiră parfum parfumat: „În timp ce ziua respiră, baldachinul se va mișca”. „Smirna și stact și casia din hainele tale”.

Suflet. Nu pot să ghicesc? Ziua noastră întunecată și soarele este un munte nefericit. Adenul lui Dumnezeu este ceva din muntele stejarului Mamri. Să știi că el este înalt când sărbătoarea avraamică este sub el...

Spirit. Atunci se luminează chipul lui Dumnezeu, adică soarele, când din el a încolțit pomul înțelepciunii. Iată o sărbătoare: „Așa cum în umbra lui (adică soarele) este înțelepciunea, cum însuflețește cortul de argint și izvorul înțelegerii înțelepciunii, pornind din el?” În acel moment, întregul pământ este reînnoit. „Toată puterea mi-a fost dată...” „El a suflat și le-a zis: primiți duhul sfânt”. „În timp ce ziua respiră...”

Suflet. Dumnezeul meu! Cât de încântat de această cifră! Ea este drăguță cu mine. O imagine glorioasă! Chipul frumos al eternului! Cel mai radiant ochi! Privind și luminând întregul pământ! Cine în sațietate se va bucura de tine! O, cortul aurit de veșnicie și chivotul lui Dumnezeu, mântuind de potopul lumii! Tu ești soarele, templul soarelui secret și satul zeului lui Iacov. Cântă și cântă iubitei tale, o, frumoasă în femei! Ziua și seara cântați! Seara si dimineata canta! Toate creaturile dorm. Dar tu și frumoasa ta soră luna nu dormi, cântând acest cântec: „Fratele meu este al meu și eu sunt pentru el...” Îmi este plăcut să mă minunez că toți ceilalți se îngrămădesc la această figură supremă. Și în timp ce reginele dorm, regina duce o turmă de nenumărate fecioare la fratele ei. – Fetele te-au iubit. „În tămâia lumii tale curgem”. „Fecioarele vor fi aduse la rege după ea.”

Acestea sunt reginele și concubinele curate ale împăratului cerurilor: „Să ne bucurăm și să ne bucurăm de tine”.

Spirit. Îți laud înțelepciunea, dragul meu porumbel. Cel care este epuizat de credință să ia parte din această poțiune și iarbă: „Toată carnea este fân”. Dar de vârsta ta, dinților le e rușine să suge lapte. Mușcă și caută bobul eternității în scoici. Nu degeaba se numește casa

lui Dumnezeu alun, înțelegeți: o grădină de alun. În ea, Avraam și Iacov construiesc un altar și, la masă, vorbesc cu Dumnezeu. Un altul într-o săptămână strălucitoare în fiecare două zile înțelege pur și simplu o zi. Și altul mestecă

fiecare zi a ei, pentru a simți gustul adevărului dătător de viață și ziua Domnului, în felul acesta: „Păstrează-ne toată ziua în lăcașul tău ca să învățăm adevărul tău”. Și asta este: „Unul raționează zi după zi, celălalt judecând în fiecare zi”. Gustul și înțelepciunea să rămână la desăvârșit, așa cum este: „Doamne! Ochii tăi văd credința.” Dar dacă cei șapte ochi însorite ai săptămânii privesc credința și credința convinge creația invizibilă și noua, atunci este clar că Ieremia, care a spus aceasta, nu era dintre aceștia: „El raționează zi de zi”.

Suflet. Dar unde sunt fiicele mele din Ierusalim? Mi-au lipsit. Unde este Krynov, cel mai roșcat, mentorul acestor fete? Unde pleacă ea? Vrea să se răcească. Sub baldachin ea îl dorea. El întreabă: „Adu-mă în casa vinului”. Apoi se laudă: „Voi merge pe Muntele Smirninskaya”, „Adoptă-mă în lumi”. De ce ar trebui să meargă la tavernă? Poftă de vin și rujuri parfumate?

Spirit. Ea merge direct în munți la tatăl ei. I-a aprins dragostea. Desire vrea sa se distreze cu el si sa bea vin proaspat si proaspat, proaspat stors, numit in must roman. Ea vrea să facă o plimbare. Ea merge la Lot.

Suflet. Dar unde s-a dus iubitul ei? Nu se plictisise deja de el? De ce ar trebui să meargă la Lot?

Spirit. Vrea să se culce cu tatăl său. Deci, ca fetele cu David și David cu odihna veșnică. „Și voi zbura, și voi dormi”. Fetele l-au deranjat primele. "Doarme de rușine." Regretă, parcă amar. Apoi strigă cu bucurie: „Aceasta este pacea mea!...” Vinul și pacea o atrag pe fiica cea mai mare Lotov și ea atrage aici și cea mai mică turmă de surori. Dar nu-l considerați pe acest porumbel curat o curvă. Tatăl ei, fratele, prietenul, mirele și stăpânul ei sunt la fel.

Suflet. Ce înseamnă peștera lui Lot?

Spirit. Ea este camera însorită a acelei: „Eu sunt culoarea câmpului și kryn-ul văii”. Lot, în elenă - stakti, există grăsime și lipici din copaci parfumați. Amintiți-vă de pomul vieții. „Mirosul lumii tale este mai mult decât toată aroma.” „Să ne bucurăm și să ne bucurăm de tine”. "Voi sunteți prietenii mei." „Au băut și au fost beți cu el”. „Nu trebuie să beau din rodul viței de vie cât voi bea nou...”

Simte, suflete, că Iisus nu bea vin, ci așteaptă o anumită zi de Nun, oricare ar fi fost, alta nu va mai fi pentru totdeauna. Într-o zi, el vrea să mănânce ca de Paște,

deci bea must, adică nu în stare de ebrietate, ci vin dulce și nou-bulos, decent insipid.

Suflet. Mi-am adus aminte de minciuna șarpelui, că mustul îl poate îmbăta pe Lot. Dar de unde erau fugarii să ia vinul vechi? Și puteți găsi ciorchini sălbatici.

D y X. Vă rog, lăsați vinul vechi și nou cu azime și Paște! Fie ca toată decăderea să dispară ca fumul din strălucirea celui mai dulce adevăr! Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură. Totul este decădere și minciună, cu excepția unei singure eternități. Ea este adevărul lui Dumnezeu. Mestecă totul, fierbe-l și transformă-l în centrul și sfârșitul Bibliei: înțelege, în sucul inimii tale. Așa! Mâhnirea acestei lumi este ca vinul beat. Trist, parcă beat, uneori relaxat, languid și plictisitor. Iată vinul tandreței! „Ne-ai îmbătat cu vinul tandreței”. Dar adevărul etern este ceva din cel mai dulce must și nectar, nu pentru tristețe, ci pentru curaj și putere. Iată ce înseamnă: „În timp ce beau nou” și așa mai departe. Beți și slabi sunt toate figurile fără eternitate. „Întărește-te, mâinile relaxate”. „Iată, Dumnezeu ne dă judecata”. „Atunci șchiopul ca un căprior va sări în sus...” Amintiți-vă de casa înțelepciunii cu șapte stâlpi. Cum înțelegeți figura acestei case?

Suflet. Până acum, am înțeles că această casă se sprijină pe stâlpi sau se sprijină pe ei.

Spirit. Nu vă lăsați sedus și să știți că aici un stâlp înseamnă nu ceea ce romanii au o columna, ci ce au turris, iar elenii - πύργος, adică o clădire înălțată în imaginea unui stâlp rotund sau pătrat. Numim turnul, portiera (propugnaculum) sau turnul, așa cum se vede din cântecul Micul Rus:

Deasupra mării adânci Există un turn înalt 2a.

Așa era stâlpul străvechi, numit Φάρος la gura râului Nil, deasupra mării. Capul îi respira o flacără, vizibilă în noapte de la mare distanță, călăuzindu-i pe marinari către port. Cu acest stâlp, 70 de interpreți au interpretat Biblia în elenă 29. În fiecare an, aici era sărbătorită amintirea unei fapte atât de mari. O minune din cele șapte minuni străvechi ale acestui stâlp de deasupra norilor. Iată stâlpii fermi care afirmă casa celor veșnici: șapte zile, șapte sori, dar unul și șapte ochi, dar unul și șapte foci, dar un foc, șapte stâlpi și un stâlp. „Stâlpul cetății din fața inamicului”. Aceste șapte turnuri, cu capetele deasupra norilor

înălțător, esența celor mai luminoase săli ale celor mai înalte, din nenumărate camere alese camere, întreg templul înțeleptului nostru Solomon, o minune a Universului, iluminator și ocrotitor. „Acești șapte ochi ai Domnului sunt...”

Dumnezeu să binecuvânteze ziua a șaptea. „În acela s-a odihnit de toate faptele lui”. „O, Israel! Cât de mare este casa lui Dumnezeu! Grozav și nu are sfârșit. Dar nu este soarele un templu care nu este făcut cu mâinile? – Ce casă îmi vei construi? zice Domnul. În acest stâlp, coborând, a făcut confuzie și suflând în aceeași cameră de sus cu furtuna lui parfumată, a făcut împărțire de limbi în toată această țară. În acest desiș de deasupra, un foc purtător de rouă și un frig aprins al duhului sfânt s-a îndreptat asupra apostolilor. Atunci apostolii s-au îmbătat. „Au băut și au fost beți cu el”. S-au îmbătat să nu se ofilească, să cadă, să se târască și să doarmă pe pământ. Nu erau nebuni în carne și oase. Spiritul etern le-a încălzit inimile. De aici curajul, gândurile noi, discursurile ciudate, puterea minunată, limbajul lor este clar... Acesta este genul de beție sau genul ei. Și precum profesorul lor nu bea vin fără să aștepte o anumită zi, această nouă băutură vinovată: „Până în ziua când”, și așa mai departe, și nu mănâncă Paștele fără camera unui anumit om, tot așa ucenicii li s-au părut beți. oameni când: „Căci este o oră a treia zi”. Al treilea ceas, a treia zi este învierea veșniciei și a împărăției.

Suflet. Spune-mi, tată, de ce există, pe lângă o anumită zi mare și pe lângă o anumită casă, de Împărăția lui Dumnezeu amintindu-se? „El să nu mănânce până nu vor muri în Împărăția lui Dumnezeu.”

Spirit. De ce aipi? Nu auziți că a treia zi și împărăția sunt la fel? Nu uitați că Săptămâna Luminoasă este un stâlp, oraș, casă și tron al Mitropolitului. Aici stă, judecă și stăpânește peste triburile pământului, el: „Cine ești tu? Iar Iisus le-a zis: Primele roade. Soarele este ziua, stâlpul este camera de sus. Aici este împărăția lui Dumnezeu, adică guvernarea, puterea și începutul. „Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui său David”. „Iată, Dumnezeu ne dă judecata!”

Suflet. Am auzit că este mai bine să citesc: „El a spus că esența este plină de must” decât aceasta: „Că esența este plină de vin”.

Spirit. Citește cum vrei, dar gândește-te la Dumnezeu. La urma urmei, același lucru se poate spune despre vin ca și despre apă: „Aceste lucruri vorbesc despre spirit”.

Suflet. Nu este acesta stâlpul de nor și de foc care călăuzește pe Israel noapte și zi?

Spirit. Acesta este acela.

Suflet. De ce citesc în Biblia romană: în columna nubis, adică într-un stâlp de nor, și nu citesc: în turri nubis?

Spirit. Interpretul s-a împiedicat. Adevărul și decența strigă, stâlpul să fie o locuință asemănătoare stâlpului. La fel se poticnesc pictorii de icoane care îl țin pe Simeon Stilitul 30 pe o coloană, nu pe o roabă de struguri cu balcon, așa cum se vede din pilda: „A făcut un teasc și un stâlp”, adică o servitoare în struguri. De ce râzi?

Suflet. Ştii, Doamne, şi secretele mele. În Catedrala Sf. Sofia, icoana principală, care formează casa înțelepciunii, a ridicat şapte coloane susținând zidul. Acum văd înşelăciunea lor. Mai mult, râsul mi-a fost creat de către cărturarii fără nervi. L-au împins pe Diogenes 32 într-un butoi. Un cuvânt nemestecat dă naştere la prostii ridicole. Cum se poate trăi într-un butoi sau pe o coloană?

Spirit. Dar nu fii curios în cârpe şi cârpe. Termenul, sau cuvântul, este cârpe! Calea israelită nu este pentru ei, ci prin ei. Uită-ți stâlpii. Grăbeşte-te la acestea nefăcute de mână: „Abundența este în stâlpii tăi". Există o sărbătoare, o masă, pâine, vin şi mire şi mireasă. — Du-mă în casa vinului. — Voi merge la muntele Smirnipskaya. Acolo este Ierusalimul. Există pace pentru mine. „M-am bucurat de cei care mi-au spus: Să mergem la Casa Domnului." „Acolo stăteau tronuri pentru judecată". De pe acest munte, Debora a adus judecata asupra lui Sisera. Jael a scos un țeapă din acest tufiş şi şi-a străpuns capul prin ochi. Judith a ieşit din acest oraş şi a luat capul lui Holofernes. Din acest stâlp, femeia a zdrobit coroana lui Abimelec cu o piatră de moară. Din această casă frumoasa Abigail a adus pâine şi vin, carne şi smochine şi făină curată iubitului David 33. Vezi, suflete, în ce casă vrea mireasa?

— Du-mă în casa vinului!

Suflet. Aş vrea să cunosc soția care a zdrobit coroana lui Abimelec. Iată eroina!

Spirit. Ea este mireasa lui Solomon al nostru. „Soția răsturnată este o piatră de moară". Îl auzi pe Solomon? „Există un singur porumbel, porumbelul meu". Vezi unde conduce acest porumbel corul fiicelor Ierusalimului? Până la porțile lor, unde şi David vrea să se lipească. „La porțile fiicei Sionului". Aici starețul stă şi îşi mănâncă pâinea. Există sărbătoare şi sărbătoare. Dar unde? Auzi! La amiază, la soare. "Acea

este zeul nostru. El ne va salva pentru totdeauna." — Vino în grădina mea, sora mea. „Mâncați, vecini, şi beți şi vă îmbătați, fraților!"

capitolul 5

CÂNTEC *

Cine îmi va da aripile argintii ale unui porumbel?

Cine va da acum ramenul marelui vultur?

Da, zbor direct prin bose

De la marginea pământului până la paradis

Şi voi dormi.

Iată echidna aprigă aleargă, iată-mă ajunge! Această falcă a iadului se deschide spre mine cu înverșunare! Vrea să înghită. Bule de otravă.

Bazilic minunat, curios asp.

Oh, îmi pare rău!

Apele abisului amar vărsă ca una neagră. Iată întunericul! Acest nor de seară m-a acoperit! Vai, eu acum! Din păcate, singurul mă duce pe mine și pe copilul meu în iad.

nu am pace...

Spirit. Ce crezi tu, sufletul meu, în singurătate? De ce esti trist?

Suflet. Sunt cupidon, cânt și plâng în pustie cu fiica iubită a prințului israelit Iefta, singurul născut, și cu prietenii ei pe munții sfinților. Plâng cu Ieremia peste Ierusalim. Suferință și boală cu o femeie care nu lene, îmbrăcată în soare, dând naștere unui fiu...

Spirit. Strigăt! Dar înțelegeți și deosebiți între timpul lacrimilor și timpul râsului. Să știi: până la urmă, există timp, dar mai există, în plus, vremea vremurilor, adică jumătate din timp și vremea binecuvântată: „Ochii tuturor se încred în tine și le dai mâncare la bine. timp." Plângeți în vestibul și la ușă, ca să vă bucurați în interiorul altarului. Fiica prințului strigă peste munții sfinți că jertfa va fi bucuroasă lui Dumnezeu. Plânsul duce la râs, iar râsul stă în plâns. Plânsul corect este același cu râsul la timp. Aceste două jumătăți sunt una: așa cum mâncarea este foamea și sațietatea, iarna și vara sunt fructe, întunericul și lumina sunt ziua, moartea și viața sunt orice făptură, binele și răul sunt sărăcia și bogăția.

creația, Domnul a creat și modelat într-una. Dar ce discurs te-a făcut să plângi?

Suflet. Sunt mistuit de milă pentru frumoasele fiice ale Ierusalimului. Respingerea mirelui, distrugerea sărbătorilor, transformarea triumfului în bocete și transformarea fețelor în cenuşă... Mă tem că o furtună de apă și un potop nu mă vor devora cu ele...

Spirit. Nu-ți fie frică! Privește în sus la munte! Ce este deasupra ta?

Suflet. Oh, Doamne! Văd două păsări.

D Y X. Nu-ți fie frică! Sunt chiar deasupra ta. Ei coboară la tine.

Suflet. Mi-e frică și mă bucur.

Spirit. Nu-ți fie frică! Cerul vă trimite mesageri cu semne că potopul care distruge universul nu ar trebui să vă facă rău. În loc de porumbel cu ramură de măslin, iată, corbul de zi îți aduce un măr, în timp ce erodius perspicac aduce un ciorchine de struguri.

Suflet. O, mama lui Dumnezeu!

D Y X. Nu le atinge deloc... Ci acceptă doar fructele de la ei. Dacă atingeți, nu le veți vedea niciodată. Acum, deasupra capului tău, zburând și distrându-se, vor rămâne până la sfârșitul timpului. Amin.

Insepi portum. Satana, carno, inunde valete! M-a asezat jactastis. Nune mihi certa quies - Ce este portul meu! Fugi, Satana, carne, lume! Sunt plin de îngrijorare. Bună lume sfântă!

Capitolul 6

DESPRE TRANSFORMARE

Toarnă peste mine, Doamne, rouă din ceruri.

Da, vă voi aduce un fruct roșu, ca un trandafir, un măr al paradisului

Din Grădina Schimbării la Față.

„Cei care s-au trezit au văzut slava Lui”.

Toată lumea doarme... Și nu doarme atât de mult cât se spune despre drepți: „Dacă cade, nu se va zdrobi”. Doarme adânc, întins ca și cum ar fi fost ucis pe pământ. Iar mentorii care păstoresc pe Israel nu numai că nu se trezesc, ci încă mângâie: „Dormi, nu te teme! Locul este bun. De ce să-ți fie frică?...” Spunând: lumea, dar nu s-a întâmplat... O, binecuvântat Petru cu tovarășii săi! Însuși Domnul îi trezește: „Scoală-te și nu te teme!” „Dar Petru și cei care erau cu el au fost împovărați de somn”.

„Ridicați-vă”, le spune el, „ridicați-vă de pe pământ! Atunci nu-ți fie frică!” Pavel bate și pe cei îngropați. „Ridică-te, dormitoare! Ridică-te, o, mort! Înviază din morți și Hristos va străluci asupra ta. Până atunci vei fi pământul și nu vei fi transformat în Hristos, până când vei vedea o persoană strălucitoare cerească. Iar despre el urmează ceva: „Cei treziți au văzut slava Lui”.

Tamar, nora lui Iuda, fiul lui Iacov, i se părea o curvă. Nu a recunoscut-o pentru că și-a acoperit fața. Dar conform certificatului a aflat și a spus: „Tamar a fost îndreptățită mai mult decât mine”. La fel, fiii lui Israel nu puteau privi chipul strălucitor al lui Moise, omul lui Dumnezeu. Și la ce se uitau? Există un singur văl pe care îi întunecă luminozitatea ochilor. Ce ești tu, Israel? Hood într-adevăr! Sunteți tăiați împrejur după trup, dar nu sunteți tăiați împrejur după inima voastră. Întunericul este tolerabil pentru ochii tăi, dar nu suporti să privești adevărul. Te întinzi pe pământ. Te leagăn cu această desfrână și ești mulțumit cu ea. Îți întorci ochii de la tatăl tău, un ochi care îl certa pe tatăl tău și enervează bătrânețea mamei tale. Și nu poți vedea puii de vultur, astfel încât, conform dorinței lui Solomon, ochiul tău nefericit să îți fie ciugulit... La fel și

răutatea actuală a creștinului și cu un ochi atât de exact se uită la conducătorul lor Hristos! Unde a fost nascut? De la ce parinti? Câți au trăit în lume? Cum dat? Au trecut două mii de ani sau nu va fi?.. O, creștine! Sunteți botezați după trup, dar nu vă spălați după înțeles. De ce ți-ai bătut curiozitatea în asemenea bârfe? De ce nu mergi mai sus? Te gândești să te culci aici? Există o colibă de construit cu Peter? Neștiind ce spui... Nu auzi ce spune Moise al tău: „Rușinea mi-a acoperit fața, de aceea frații mei nu mă pot vedea!” „Am fost străin pentru fiii mamei mele...” Până acum, nu înțelegi că aceasta este tot trup, și bârfă și o umbră care acoperă muntele celei mai înalte înțelepciuni? La urma urmei, acest văl trebuie să fie rupt la timp. Nu este aceasta ipocrizie, chipul raționant al raiului? Iată o generație înșelătoare și adulteră, care caută un semn trupesc. Iată cvasul învățăturilor fariseilor 35!

Dar să ascultăm! Așa îi învață Hristos pe dragii Săi ucenici în particular? Cum să știe? Ce este o persoană adevărată? „Pentru cine mă iau oamenii?” Ascultă, Peter! Spune-mi: cum gândește răutatea: ce este un bărbat? Știu că greșesc. Ce crezi? „Tu ești Hristosul, fiule

zeu viu.” Ei bine, Peter a înțeles. Se vede că prin golul trupesc (vălul) gol a pătruns cu ochi de porumbel mai departe. Pentru aceasta, adevăratul fiu omenesc îi spune: „Binecuvântat ești tu, Simone, cu ochiul tău! Nu privește carnea și sângele ca pe un concept ticălos, dar, ocolind carnea și sângele, găsește un alt fel, genul adevărat, genul israelit, genul tatălui meu, care nu este din sânge, nu din pofta lui. carnea. Ascultă, Christian! Ascultă cu inima ta păgână! Cât timp vei sta întins pe pământ? Vei fi vreodată om? Tu nu vei! De ce? Pentru că se uita la vălul carnal. Dar a privi fața unui adevărat om al lui Dumnezeu nu este deloc nerăbdător pentru ochiul tău. Nu te vei transforma, prietene, din plafonul pământesc în tavanul ceresc, până nu-l vei vedea pe Hristos. Până nu știi ce este un bărbat adevărat? Nu-ți poți rupe ochii prin tavan, atâta timp cât carne și sânge îți vor ține inima. Dar cât va dura? Atâta timp cât recunoști că carnea și sângele tău sunt praf și nimic. Opinia ta te-a adus aici. Nu-i așa? Așa exact: „Din gloria lor au fost doborâți”.

Privați de slava lui Dumnezeu, am învățat să-i judecăm pe frații noștri după trup. Astfel, ne uităm la Hristos Însuși. Observăm doar discuții goale despre el. Dar noi nu ne uităm la el și la gloria lui. Este adevărat că Pavel spune: „El va transforma trupul smereniei noastre în ceea ce va fi în conformitate cu trupul cărnii Sale”. nu ma cert. Dar îl privești pe Hristos așa cum a făcut Pavel? El se laudă: „Nu Îl cunosc pe Hristos după trup. Cunosc un om care a trecut prin rai, creat după Dumnezeu în adevăr și respect pentru adevăr. Pe acest om îl încredințează și îl laudă Efesenilor. Carnea nu a fost niciodată adevărată. Carnea și minciuna sunt una și aceeași. Și cel care iubește acest idol este același însuși. Și când carnea este o minciună și un pustiu, atunci nu este un om. Ați auzit cartea relației omului adevărat, fiul lui David, fiul lui Avraam?

Iacov a născut pe Iuda, Iuda a născut pe Peres din Tamar și așa mai departe. Să știți, deci, că această carte este o carte veșnică, o carte a lui Dumnezeu, o carte a cerului și nu conține pe nimeni în afară de israeliți.

„Nu le voi strânge din sânge consiliile lor și nu-mi voi aminti numele lor.” Și Hristosul nostru este de același fel. Totuși, că națiunea lui Israel nu moare, ascultă-l pe Ioel: „Ca dimineața, oameni puternici și mulți se vor revărsa peste munți. Similar

nu au mai fost de secole. Și după ei nu se va adăuga la ani în generație și generație.

Dacă s-ar putea adăuga ceva înainte de vârsta lor, atunci ar avea un sfârșit, dar acum ei înșiși sunt sfârșitul totul-pe-totul. Sfârșitul nu este acela după care urmează altceva, dar acest tip de totul este în sine sfârșitul. Rămășița nu rămâne în neamuri și coloana vertebrală nu este în creaturi. Coloana vertebrală a lui Dumnezeu și rămășița este Israel. Și o singură rămășiță este mântuită. Orice altceva curge. „Neamurile sunt distruse ca apa care trece”. „Rămășițele celor răi vor fi folosite”.

Și ce cântă exact Ioel despre acest fel de Israel, ascultă-l pe Moise, un om al lui Dumnezeu, rudă cu Hristos și cu Hristos pe Tabor despre exodul lui, adică despre rămășiță, vorbind: „Binecuvântat ești, Israele”. „Cine este ca tine, o generație mântuită de la Domnul?” „Asistentul tău va proteja. Iar sabia este lauda ta. „Și dușmanii tăi te vor minți (adică vor greși și nu vor ști).” „Și le vei călca pe gât...”

Vedeți că cel care judecă pe Israel după trup, care vede doar înfățișarea smereniei lui Hristos, care nu înțelege cum în smerenia lui s-a înălțat judecata (înălțat sus, sus), există un vrăjmaș al lui Hristos din mijloc. ei, pe care Pavel îi numește dușmanii crucii lui Hristos, în cuvintele lui Moise cu o sabie numită. „Sabia este lauda ta”, pe care Ieremia o are tot trupul ca o cruce, biciuie, ucide, mortifică.

Să ne lăsăm, umbră moartă și nesubstanțială, ochii și ochiul obișnuit cu întunericul cărnii, ridicându-ne încet la ceruri, vom învăța să privim la Israel, adică la omul adevărat, ocolind vălul trupului. . Iată-ne, dormind pe pământ, treziți de Pavel: „Căutați pe cei de sus! Fii înțelept în privința muntelui! De ce să vă faceți griji pentru elemente? Când se va arăta Hristos, viața ta, o persoană adevărată vie, atunci vei apărea în slavă..."" Ieremia se trezește și el așa: "De ce stăm? Uniți-vă și să intrăm în cetățile solide și să ne închinăm acolo înaintea Domnului care ne-a creat... Acolo, și nu aici, în elemente, a așteptat pacea și nu a fost bun...""

O, Dumnezeu adevărat, nepieritor al lui Israel! Luminează-ți lumina ta asupra noastră cât poate ochiul nostru cel puțin să îndure. Da, mergând

în lumina feței tale și transformându-ne insensibil într-unul nou, vom ajunge la părul atotvesel și cel din urmă al învierii noastre.

Slavă ție, cu omul tău și cu duhul tău sfânt. Lmin!

„Cei care s-au trezit au văzut slava Lui”.

Așa că corbul, crocnind deasupra capului, s-a urcat pe munte, dar nu s-a despărțit, împlinind scrisul: „Unde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturii”, „Să se înmulțească păsările pe pământ!”

Capitolul 7 DESPRE ÎNVIERE

Toarnă peste mine, Doamne, rouă din ceruri,

Da, îți voi aduce un buchet roșu, ca un trandafir.

grămadă de paradis

Din Grădina Învierii.

„Lasă-l să mă sărute din sărutările gurii lui!”

Dragi elevi, nu vă fie teamă! Urcă-te cu îndrăzneală la cel pe fața căruia nu te-ai putut uita la Tabor din cauza groază. Ascultă ce spune: „Hai! Pace tie! Bucura!

Atunci însăși privirea lui ți-a fost insuportabilă, dar acum îi vei asculta cele mai dulci cuvinte și cu un sărut vei stabili prietenia veșnică cu tine! Nu ezita să te apropii de el. Nu uita niciodată de îngerul luminat care te instruiește: „Nu aici! Înviat." Aceste cuvinte te vor conduce pur și simplu la gloriosul om adevărat. Aceasta este învierea și viața ta. „Lasă-l să mă sărute din sărutările gurii lui!”

Fiul lui Avraam a îmbătrânit. A vrut să moară. Da, nu este surprinzător. Ochii lui erau deja stinși: ochii lui au dispărut, ca ai lui David, la cuvântul lui Dumnezeu. Nu am putut vedea nimic aici, în lumea noastră deșartă, pregătindu-se pentru acea moarte binecuvântată: „Fericiți morții care mor de acum înainte în Domnul”. Mâncare dorită. Al doilea fiu al său i-a satisfăcut sufletul. „Mulțumesc, fiule! Apropie-te de mine, îi spune ea, și sărută-mă. Și, apropiindu-se, l-a sărutat. Fericit Isaac! El l-a găsit pe Iacov sub Esau. Și noi, dimpotrivă, sub înfășarea pruncului israelian, sub giulgiul lui Hristos, găsim adesea pe dușmanul lui Israel - Esau. Acesta ne salută și ne sărută! Care este motivul? Nu înțelegem cum să căutăm... Căutăm fără sens... Mulți îl caută în comanda unică a lui Cezar Augustus, pe vremea lui Tiberiu, în posesiunile lui Pilatov36 și așa mai departe. Dar toată lumea caută. Unde? Aici!

In lumea asta! Între morți... Poate, uită-te mai curios. "Nu aici!" Mulți târăsc de-a lungul Ierusalimului, de-a lungul Iordanilor, de-a lungul Vpfleems, de-a lungul munților Carmelului, de-a lungul Taborului, de-a lungul dealurilor Sinaiului și Atenei; adulmecând între râurile Eufrat și Tigru. Apoi, desigur, se gândesc: „Asta e! Aici este Hristos! Aici! Aici era!" Ei strigă altora: „Iată-L pe Hristos!” „Știu”, strigă îngerul, „că tu Îl cauți pe Isus răstignit”. "Nu aici! Nu!" Mulți îl caută în locurile înalte ale lumii, în case magnifice, pe mese de ceremonie și așa mai departe. Mulți se uită, cască, peste tot bolta albastră purtătoare de stele, peste Soare, peste Lună, peste toate lumile copernicane... — Nu aici! Ei caută în rugăciuni lungi, în posturi, în rituri sacre... Caută în bani, în sănătate veche de o sută de ani, în învierea trupească, în vindecarea trupească... „Nu aici!”. care este problema? Unde este el? Bineînțeles, iată-l, dacă înflorește în predici, cunoaște secrete profetice, rearanjează munții, învie ază morții, împarte proprietăți, îi chinuiește trupul cu frig și... Dar îngerul ca fulgerul le strigă singur: „ Nu aici!" Bineînțeles, nu se găsește nicăieri când nu este nici aici. Uf! Desigur, prietene, nu există niciunul pentru tine. Pentru că nu-l cunoști și nu-l vezi... Scoate-ți ghetele cu Moise. Aruncă-ți răul „aici”. Pentru ea! În numele unui înger îți spun: într-o clipire vei găsi. Ce mai rămâne de făcut acum?

Paști! „Scoală-te, Doamne, să împrăștie vrăjmașii tăi și să fugă toți cei ce Te urăsc!”...

După victoria amoriților37, copiii lui Israel s-au ridicat împotriva apusului. Nu a fost frumos pentru regele Balac. „Iată”, spune el, „niște oameni noi și minunați au ieșit din Egipt și, revărsându-se peste munți, s-au ridicat deasupra munților. Ce miracol? El trimite soli la magicianul Balaam pentru a extermina rasa lui Dumnezeu. Ambasadorii au sosit. A fost anunțată testamentul regelui. "Amenda! spuse Valaam. „Odihnește-te aici în această noapte.”

Nu degeaba, prietene, îngerul nu-ți spune să te uiți aici. Vedeți că în acest cuib se odihnesc vrăjmașii rasei lui Dumnezeu.

Paști! Descendenții lui Ruben și Gadov au venit la Moise. Ei îi cer să nu-i transfere pe cealaltă parte a Iordanului pentru a se așeza. Pe această parte, pământul este foarte bogat în vite, dar avem vite... Moise le-a strigat: „Frații tăi vor merge la luptă. Și vei sta jos

Aici? Și de ce stricăciți inimile copiilor lui Israel, ca să nu treacă în țara pe care le dă Domnul?” Pentru aceasta, că au vrut să rămână aici, Domnul a fost atât de furios, încât a jurat că nu vor intra în țara promisă lui Israel, cu excepția lui Caleb și Iosua, numindu-i pe cei care au rămas aici oameni care cunosc binele și răul, care, se pare, , a fost Adam, care a fost alungat din Paradis. Iată ce a făcut acest cuib blestemat: „Iată”.

Paști! „Dacă te va aduce”, spune Moise al lui Dumnezeu, „Domnul tău în țara de dincolo de Iordan, dincolo de calea apusului, țara, care este complet diferită de cea a Egiptului, pentru că este înaltă și netedă, și ce este și mai bine, ochii Domnului Dumnezeului tău asupra ei de la începutul verii până la sfârșitul verii, poate! Poate nimici tot ce este păgân și pieritor, până la ultimul păr, cu excepția primelor roade și a întâiului născut, de la boii și oile voastre.” „Nu face”, spune el, „este tot ceea ce faci aici astăzi, fiecare este plăcut în fața lui. Până acum nu te vei odihni... „Deci, poate, prietene, ascultă-l pe Moise: nu te uita aici, adică în decăderea păgână pernicioasă, după o persoană iubită, soț adevărat, prieten, frate și vecin de a ta. Caută-l acolo, dincolo de Iordan, dincolo de apus, dincolo de poteca de seară: nu aici, nu azi, nu acum... Iată-l! Există aceste prime roade pentru cei morți și pentru toată stricăciunea. Altfel, te săruți cu vreun păgân.

Paști! Scribul nebun Somnas căuta un bărbat pe această parte a Iordanului. Ce îi spune îngerul Domnului Isaia? Iată ce: „Ce cauți aici! Și ce vrei aici? Și ai curățat sicriul de aici și ai creat un sicriu pentru tine în sus... Acum Domnul oștirilor vă va izgoni și vă va șterge soțul, vă va lua ustensilele și coroana voastră glorioasă și vă va cufunda într-o țară mare și nemăsurată. , și acolo vei muri... „Nefericitul scrib! A citit pe profeți, a căutat un om, dar a căzut peste un mort și a dispărut împreună cu el. Desigur, se uita între trimișii regelui Balac, pe scaunul distrugătorilor și al magicienilor fizici, care transformă totul în carne și oase. De aceea, așa le spune fericitul Iov unor astfel de oameni: „Ei zic Domnului: pleacă de la noi. Nu vrem să știm căile tale... Vor fi ca pleava înaintea vântului sau ca praful... Fie ca ochii să-i vadă crima... Și a fost dus la sicriu și vigilent la sicrie. Pietrele mici ale pârâului îl încântau. Un alt înger, Mica, strigă la ei: „Ridică-te și du-te. Căci aici nu este odihnă pentru tine, de dragul necurăției.

Vei putrezi de stricăciune…” „Vezi,” îi spune Domnul celui de-al treilea înger, Ezechiel, „ai văzut ce fac acești oameni? Casa lui Israel face aici o mare nelegiuire, îndepărtându-se de locurile mele sfinte... „Nelegiuite, ești aici? Ce-ai făcut? Ne-ai dus de la o persoană vie la moarte. De la un om sfânt până la niște capeți și sperietori perisabile. „Nelegiuirea”, spune el plângător, „călcâiele îmi vor înconjura”. Oh! Ne-ai dat călcâiul lui blestemat, și nu capul lui frumos, ci sărută-ne. Vedem un călcâi, vlăstarul șarpelui, care urmărește călcâiul.

„Se vor muta”, spune bărbatul, „și se vor ascunde...” Dar spune-mi, cine te va ascunde pe tine, comoara noastră? Oh! Nu vezi câți sunt în casa lui Israel? În Sfânta Scriptură? Și ce fac ei? Ei înșiși stau aici, în sicrie, și mă târăsc acolo cu ei, dar nu am fost niciodată un om mort, cu excepția călcâiului meu. „Mulți care se luptă cu mine de sus”. — Dușmanii mei m-au călcat în picioare. „Îmi vor ține călcâiul. Ei vor locui (aici) și vor ascunde învierea mea.

Paști! "Scoală-te! Ridică-te, Ierusalim! Eu sunt! Eu sunt cel care te consolează! Înțelegeți cine este cine este."

„Treci prin porțile mele și fă o cale pentru poporul meu și împrăștie pietrele care sunt pe drum...” „Și acest laș a fost mare! Îngerul Domnului, coborând din cer, a pășit înainte, a rostogolit piatra..."

"De ce esti aici? Cauți o persoană?.. Nu aici! Înviat! „Spune-mi, ai milă, unde este?” Răspuns: „El nu se află în tărâmul acestor morți! El este mereu viu. Caută-l acolo, în tărâmul celor vii! Și acum de ce ești aici?"

Paști! "Apărea! Apărea! Ridică-te, Ierusalim! „Și în timp ce Isus era la Ierihon, ridicând ochii cu ochii, a văzut un om stând în fața lui…”

Aici vezi! Nu degeaba îngerul spune: „Îl vei vedea acolo!” Da, unde este? De cealaltă parte (auzi) a Iordanului, deja într-un loc sfânt, nu într-un loc pieritor. Pe pământul de pe munte, înalt, făgăduit... Acolo, a ridicat privirea, a văzut un om. El a știut și s-a închinat în fața lui, domnul său.

Paști! "Apărea! Ridică-te, Sion! „Scuturați praful...” Avraam s-a uitat cu ochii, a văzut un loc de departe și a spus copiilor săi: „Stați aici cu mânzul. Dar eu și copilul vom merge acolo... ”Vedeți că Avraam, lăsând totul aici, a găsit un om adevărat pe munte. La fel ca acolo: și când și-a văzut ziua, s-a bucurat. Nu pot avea

ochii celor mai buni, ca ai lui Avraam. Numai ei văd un berbec ținut de coarne în grădina lui Savek.

Paști! Coarne legate de grădina Savek. Ce înseamnă Savek? Savek înseamnă boală. Dar poate boala să stea de ambele maluri ale Iordanului, înaintea Domnului? El singur este ars cu arderea de tot. Și nimic, în afară de omul Isaac, este întreg, în viață. Și cum să nu fie întreg când Dumnezeu însuși îl protejează? "... Nu-i face nimic..."

Se vede că nu este tufișul lăsat în urmă, despre care Isaia: „Iată, totul, ca tufișul, va arde cu foc”.

Și despre oamenii care se opun acestor tufișuri, același lucru este acesta: „După cum, spune el, noul cer și noul pământ, pe care Eu le creez, sunt înaintea mea, așa va deveni sământa și numele tău...”

Același om l-a văzut Nun, stând în picioare, nu căzând, ci stând mereu înaintea Domnului. Paști! „Ridică-te, ridică-te, Ierusalime!” Domnul i-a dat lui Moise toiagul miraculos. El îl trimite să-și elibereze frații din Egipt. Îi spune lui Aaron să se întâlnească cu Moise. Unde se întâlnește? Iată unde: „Unde l-am întâlnit în muntele lui Dumnezeu”. — Și s-au sărutat amândoi.

După eliberarea din Egipt, frăția lui Israel vrea să-l vadă pe Moise, socrul său, Ietro. Și-a luat fiica, soția Moiseev, cu doi fii, a plecat în deșert. A ajuns. Adus lui Moise.

O familie, binecuvântată de Dumnezeul Preaînalt! Am mers direct la Muntele Horeb.

„Moise a ieșit în întâmpinarea socrului său și s-a închinat înaintea lui, l-a sărutat și s-a salutat unul pe altul, iar Moise i-a dus în tufiș.” Paști! Moise interzice cu strictețe, pentru ca noi, veniți de aici de acolo, să nu aducem nimic din tufiș, numind pe toți un asemenea blestem, idol și piatră de poticnire pe această cale împărătească. „Atenție mare, ea țipă să nu mănânce sânge!.. Nu-l mânca! Să fie bine pentru tine și fiii tăi pentru tine pentru totdeauna.

Cu toate acestea, Israelul neinteligent, atât antic, cât și modern, deseori mormăie de Domnul.

„Și Domnul a auzit și S-a mâniat de mânie, un foc s-a aprins în el...” Au început să-și poată dori mâncarea egipteană. „A fost bine pentru noi”, spun ei, „a fost în Egipt...” „Ce încurci? Nu găsește Domnul altă carne decât carnea păgână? Și Domnul a zis lui Moise: „Când nu va fi mulțumit mâna Domnului? Acum vei înțelege dacă cuvântul meu ajunge la tine sau nu.”

Adesea, inerția noastră nesimțită din inimile noastre vorbește și mormăie împotriva Domnului. Uf! Este posibil ca o persoană să existe fără carne, sânge și oase? Uf! Ce este? Iată un tufiș mândru și insensibil! ..

Scoală-te, trezește-te, Sion! Ce țeseți! Cine atinge pământul tău? Lasă-o să fie așa cum este! Numai Domnul să-ți dea binecuvântarea Sa binecuvântată, așa cum spune Isaia: „Și țara ta împreună cu noul va fi locuită” (cap. 62) temelia pământului lui Dumnezeu. Pentru aceasta, se spune și acolo: „El nu este ca tine, dacă corectezi și creezi, Ierusalim, bucurie pe pământ”. Încercați doar să faceți adevărul lui Dumnezeu să strălucească din pământul vostru fals. Roagă-te ca binecuvântată a treia zi a celei mai strălucitoare zi a învierii să te cuprindă, în care pământul uzează de Dumnezeu iarba trecută. Chiar crezi că singurul tău pământ este unul și nu poate fi altul în el? Așa că stai aici cu ai tăi! Mănâncă-l cu șarpele blestemat, mănâncă-l în toate zilele vieții tale, fără viața lui Dumnezeu, fără viață veșnică, dacă te gândești și spui în inima ta că Domnul nu are pământ al Său, nici carne, nici sânge, fără oase, nimic... Nu vei auzi această voce binecuvântată: „Acesta este acum un os din oasele mele!”

"Apărea! Ridică-te, Ierusalim! Auzi cu altă ureche despre altă carne! Auzi: „Și trupul meu va prospera”? Auzi despre alte oase: „Oasele celor smeriți se vor bucura”? „Osul meu nu se va ascunde de tine; tu l-ai creat în secret.” Ascultă-l pe Solomon: „Vindecare până la oasele tale”. În Biblia ebraică: „Apendice, înțelegeți, de la nou la vechi”. Ascultă-l pe Isaia! „Oasele tale vor vegeta ca iarba și se vor

îmbolnăvi și vor moșteni generații de generații...” Vezi? Aceste oase nu sunt aceeași esență care se prăbușește în iad. Ei sunt înaintea feței lui Dumnezeu. Și acesta este acolo.

„Și s-a auzit un glas”, strigă Ezechiel, „când trebuia să prorocesc. Și acesta este un laș! Și oasele s-au copulat: os la os, fiecare după compoziția sa. Și a văzut, și iată, erau vene și au întins carnea. Citiți următoarele în capitolul 37 30. Bah! Ce este această nouă generație în munții tăi? Prin membrele și mădularele tale decrepite? Mai presus de corupția ta amară? Nu există o aplicație? Nu se adaugă viața la moartea ta? Și la mormântul tău al învierii? Nu este o creație nouă? „Voi crea și cine se va transforma?”

Nu este o declarație? „Iată, îți pregătesc antraxul, piatra ta și pentru temelia ta un safir... și vei fi răsplătit cu adevăr...”

Acum ascultă și înțelege că Ioel nu îți învârte prostii, dar acest Orfeu îți predică. Nu au existat asemenea ei din veacuri... „” Ca un paradis al dulceață, pământul este în fața lui. Iar cel din spate, acel câmp de distrugere... "" Ca un fel de cal, felul lor... "" Ca glasul carelor, vor curge pe vârfurile munților... "" Ca luptătorii, vor curge și, ca viteji, se vor cățăra pe garduri... Și fiecare nu se va îndepărta de fratele său. „Orașele sunt luate și vor curge pe vizor și se vor urca în temple și vor intra pe ferestre ca hoții...” „Sună din trâmbiță! Predica medicamentul...” Ți-e frică de medicament? Deci, lăsați-i să meargă în țara voastră, acest fel de Dumnezeu. Nu fi Valak! Vă rog să nu vă fie frică! Îi vor lua fiecare câte o jumătate de apartament de la fratele lor, fără nicio supărare. „Duhul Domnului este peste mine!” Dă slava plângătoare a Sionului locului de cenuşă. Ce este insulta asta? Acceptă, bietul, glorie în loc de murdărie!

„Și fiii tăi îți vor zidi zidurile străine...” „Și în loc de aramă vă voi aduce aur”. „Și în loc de fier vă voi aduce argint”. „Și în loc de copaci vă voi aduce cupru. Și în loc de pietre, fier. „Voi deschide mormintele și vă voi scoate afară...”

„Strălucire, strălucire, Ierusalim! Iată, întunericul a acoperit pământul și întunericul peste neamuri! Domnul ți s-a arătat și slava Lui ți se vede.”

„Lasă-l să mă sărute din sărutările gurii lui!”

Erodius, anunțând primăvara de duminică, s-a sculat și, după ce s-a copulat cu un corb, nu a încetat să cânte acest cântec: „Iată, eu sunt cu tine în toate zilele! Până la sfârșitul secolului!”.

Pleacă, pleacă! Noapte tristă! Soarele răsare, Lumina aduce, Lumina aduce, Bucuria va naște.

Pleacă, pleacă!

Noaptea inundațiilor! 41

Sfârşit.

Scrisorile

CĂTRE M. IL KOVALINSKY 1

1

[26 (27?) mai 1762]

Bună tinere, cel mai dulce dintre toate, scumpul meu Michael!

De îndată ce ne-am despărțit după întâlnire, sufletul meu a fost brusc cuprins de o milă uimitoare pentru tine și o dorință uimitoare de a te vedea, și eu însumi ἐπέληξα 2 că nu te-am invitat la muzeul meu ca să poți fi în comuniune. cu altii, mai ales ca dumneata, era evident oarecum suparat, atat din alte motive, cat si din cauza celui mai excelent unchi al tau, lucru pe care il explic prin sentimentele de respect exceptional cu care iti tratezi rudele. Dar nu mă voi mira că tu, tinere, te abții să mă vizitezi; uneori - frică și întotdeauna - timiditate. Că mie, bătrână, uneori îmi este frică - pentru asta nu mă aprob deloc, chemându-mă și certandu-mă leneș și slab. Crede-mă, suflete, că și astăzi am cedat fricii de copil, neîndrăznind să te invit. Oh, dacă ai putea vedea în inima mea! Dar când voi reuși să te conving că de dragul tău sunt gata să neglijez totul, să cuceresc și să suport totul, atunci vom compensa faptul că uneori dau dovadă de slăbiciune cu curaj. Dar iată pentru tine, draga mea, cuvinte despre St. Duhul care îi aparține: πάστες ησαν προσκαρτε -ρουντες όμοθυμ, αδόν τη προσευχή καί τη δεήσει 3 (Fapte 4, Cap. 2, 1).

Să fii sănătos sufletul meu!

Grigory Skovoroda al tău

2

[9 iulie 1762] Dragă prieten Mihai!

Deja ne părăsești. Așa că, mergi acolo unde te cheamă evlavia și utilitatea; mergi sub protecția lui Hristos și întoarce-te sub călăuzirea Lui. Da se va

Isuse ca să-ți găsești acasă pe ambii părinți dragi sănătoși și bine; sa nu aiba griji si sa fie totul in pace! Fie ca acel înalt păzitor al lui Israel să-ți vegheze pașii și dragul tău frate, ca să nu se producă nenorocire pe drum! Odihnește-te acasă, dar evită și lenevia excesivă, pentru ένι πασι μέτρον αριστον - moderația este cea mai bună în toate.

Satul se naste din exces, plictiseala se naste din exces, durerea spirituala se naste din plictiseala, iar cine sufera de aceasta nu poate fi numit sanatos. Nu există timp care să nu fie convenabil pentru studiul științelor utile și oricine studiază moderat, dar neîncetat materii utile atât în această viață, cât și în viitor, învățarea nu este muncă, ci plăcere. Cine se gândește la știință o iubește și cine o iubește nu se oprește niciodată din învățat, chiar dacă în exterior pare a fi inactiv. Cel care iubește cu adevărat ceva, în timp ce obiectul iubit este cu el, pare să experimenteze doar o plăcere moderată; dar de îndată ce este despărțit de obiectul său iubit, el trăiește deja cele mai severe chinuri ale iubirii. De ce este așa? Pentru că dacă nu iubești din toată inima științele folositoare, atunci toată munca va fi zadarnică; dimpotrivă, iubirea, chiar și în inacțiune, explorează și reflectă, și cu cât este mai distrasă de la activitățile sale, cu atât se străduiește mai mult pentru ele. Știu suficient cât de pasionat ești de activitățile științifice și în niciun caz nu vreau să spun că ai nevoie de constrângere, deoarece prin voința ta dai dovadă de un zel mai mult decât suficient în domeniul științific. Mai ales o astfel de constrângere este nepotrivită în prezent, timpul de vacanță. Scriu despre asta doar ca să știi ce simt și sunt genul de persoană care nu se satură niciodată să vorbească cu prietenii. Gândiți-vă și la faptul că oamenii care iubesc evlavia sunt deosebit de mulțumiți de tinerii și tinerii cu inima curată, care sunt înzestrați în mod natural cu înclinații fericite. Isocrate îi numește de obicei copiii zeilor. Așadar, mulțumesc excelentului tău unchi, protopop, preacunoscului părinte Petru 6, pentru că mi-a dat ocazia de a lega o prietenie cu tine, pe care o consider o fericire pentru mine. Și pentru ca la despărțire de noi să nu vă lipsească nimic, m-am hotărât să vă scriu câteva zicale evlavioase grecești, sau vreun fel de reamintire. De îndată ce ai dorința

vorbește cu mine, uită-te la aceste ziceri și ți se va părea că îmi vorbești; amintește-ți în același timp ce fel de discurs iubește prietenul tău.

Deci prima propoziție să fie:

1) Κάλλιστον έφόδιον έν τω γήρατι ή σοφία - asta înseamnă: cel mai bun ghid la bătrânețe este σοφία 7, sau παιδεία 8, adică știința, deoarece totul lasă o persoană la bătrânețe, în afară de știință.

2) Σεμνός έρως αρετής - frumoasă și maiestuoasă este dragostea pentru virtute, căci ei nu pot trata decât cu respect pe cel în care văd recipientul virtuții; căci acolo unde este dragoste pentru virtute, acolo se cuvine și măreției.

3) Φίλους έ/ων νόμιζε θησαυρούς έχειν - având prieteni, consideră că deții o comoară. Nimic, spune Seneca9, nu este mai vesel decât prietenia adevărată.

4) Χαλεπά τά χαλά - greu de frumos.

5) Ολίγη προς χαχότητα όδός — calea spre rău este scurtă 10. Dar acceptă o vorbă din Sfânta Scriptură. Pavel în epistola sa către Timotei (cap. I, sfârșit) scrie: Έστ'ι δέ πορισ μός μέγας ή ευσέβεια μετά αύταρχείας — mare câștig — evlavie cu mulțumire de sine. Se cuvine evlaviei să cinstești pe Dumnezeu și să-ți iubești aproapele: αύτάρχεια11. În latină, este exprimată ca liniște sufletească, care constă în mulțumirea cu soarta cuiva. Acesta va fi reamintirea noastră pentru tine; fii mulțumit. Fii sănătos, cel mai de dorit al meu, Mihail al meu, cu frumosul tău frate Grisha! Fie ca Hristos să promoveze întotdeauna cel mai bun progres în virtute!

Noul tău prieten, Grigory Skovoroda

9 iulie 1762

3

[Sfârșitul lunii august - începutul lunii septembrie 1762]

Mihail meu, bucură-te în Domnul!

Dacă nu ai voie să studiezi greacă în mod oficial, nu atât din cauza muncii excesive, cât din cauza amestecului nepotrivit al anumitor persoane, din această cauză nu ar trebui, după cum se spune, să arunci scutul. Încetul cu încetul poți studia în particular și în orice fel

studiază dacă mă iubești. Ține minte că cea mai clară dovadă a dragostei tale pentru mine va fi dacă le iubești pe Muzele grecești; iar dacă iubirea noastră îți este dragă, atunci să știi că ea va continua atâta timp cât vei cinsti virtutea π χαι ελληνικά γράμματα 12. Așadar, imitați palmierul, care, cu cât este mai puternic zdrobit de o stâncă, cu atât mai repede și mai mult. frumos se ridica. Acesta este pomul care este dat în mâinile martirilor biruitori, după cum se vede pe icoane. Îmbunătățiți-vă orele, și puțin câte puțin în fiecare zi, dar fără greșeală, și tocmai aruncând în suflet câte un cuvânt sau zicând în fiecare zi, ca în stomac, și, ca hrană pentru foc, adăugați puțin, ca să hrănească sufletul și crește, și nu suprimat. Cu cât studiezi mai încet, cu atât predarea este mai fructuoasă. Continuitatea lentă acumulează mai multă masă decât ne-am putea aștepta. Se acordă ajutorul capului, dacă este nevoie. Printre camarazii tăi, îi ai pe cei care îți vor spune dacă ai vreo îndoială. Dacă vrei să-mi folosești ajutorul, atunci nimic nu va fi mai plăcut pentru mine. Dacă meritul și bunăvoința unchiului tău, Cuviosul Părinte Petru, nu m-ar obliga la aceasta, atunci însăși prietenia noastră ar fi o motivație suficientă pentru asta.

Prietenul tău Grigory Skovoroda

Dacă trebuie să împrumuți o anumită sumă de bani, așa cum se întâmplă, nu căuta alți creditori decât mine, decât dacă crezi că în acest caz altcineva va fi mai sensibil față de tine decât mine. Știu că ești

extrem de timid și prefer să păcătuiești în această direcție decât invers, dar uneori timiditatea ar trebui eliminată, desigur, în chestiuni private, mai ales când este necesar. Și ar fi o prostie să tolerăm ceva ce poate fi evitat. Ți-e teamă că te voi considera un om sărac sau provenind dintr-o familie săracă dacă vii să ceri un împrumut? Oh, nu sunt; Am lăudat sărăcia înainte. Eu îi slujesc pe alții, de ce nu pe tine și pe ai tăi? Dacă sunteți timid, trimiteți-l pe Alyosha 13, veți aranja rapid problema. Totuși, dacă întâmplător există un purtător de scrisori (către Olshanka), anunțați-mă prin aceeași Alyosha. Eu absolut...

[Începutul lunii septembrie 1762]

4

Bună, singura mea bucurie, cel mai dulce Michael!

Nu pot spune cât de încântat sunt că iubești psalmii lui David cu o asemenea dragoste îngerească. Cu atâtea și atât de mari proprietăți ale sufletului tău, aprinzi zilnic în mine flăcările mereu noi ale iubirii pentru tine, care, născută din virtute, va fi, sper, veșnică. Acum nu mai spun nimic despre stilul scrisului tău.. Crede-mă, mi s-a părut că am auzit Erasmusul nostru: scrisoarea ta respiră atât de mult spiritul latin. Să fii sănătos sufletul meu! Versurile sunt excelente în ceea ce privește. În scurt timp vi le voi returna într-o formă oarecum corectată pentru a le face mai potrivite pentru recitare. Continui sa fii ceea ce esti acum.

Al tău Gregory

Eu însumi îi voi învăța pe copii cu orga, între timp, să pregătească Maximochka noastră pentru cântatul muzical.Scrieți când ar trebui să vin la voi.

5

[Mijlocul lui septembrie 1762]

Bună, dragul meu ζώον 15, cel mai dulce Michael!

În timp ce plecam de la școală la ora obișnuită și începeam să mă gândesc ce ar trebui să fac, deodată a apărut în fața ochilor mei un tânăr pe care cred că îl cunoști. Cum îl cheamă? Îi spun Michael. Tu, zic eu, ai început brusc să-mi arăți sufletului. Când îmi întâlnesc muzele, nu se întâmplă niciodată să nu te văd mental și nu mi s-ar părea că împreună ne bucurăm de farmecul muzelor și mergem împreună και τον Έλικώνα16. Mă gândesc la felul în care ne bucurăm de aceleași lucruri împreună, de aceleași farmece ale lui Kamen (muze). Și cu adevărat, pentru o prietenie perfectă și adevărată, care singură alina greutățile vieții și chiar însuflețește, nu se cere doar virtutea frumoasă.

și asemănarea nu numai a sufletelor, ci și a ocupațiilor. Pentru că oamenii de diferite ocupații nu se potrivesc bine împreună. Și tocmai din acest motiv, mulți nu pot fi prietenii mei adevărați, căci nu au studiat științele, sau dacă au studiat, atunci astfel de științe care sunt străine de înclinațiile mele mentale, deși în orice altceva sunt asemănătoare cu mine. Îți mărturisesc afecțiunea mea pentru tine; Te-aș iubi, chiar dacă ai fi cu totul αναλφάβητος17, te-aș iubi tocmai pentru limpezimea sufletului tău și pentru strădunța ta pentru tot ceea ce cinstit, ca să nu mai vorbim de orice altceva; Te-aș iubi, chiar dacă ai fi complet needucat și simplu. Acum, când văd că dumneavoastră, împreună cu mine, sunteți pasionați de scrierile grecilor (în ce măsură le apreciez, nu trebuie să vă spun) și de literatura umanistă de vârf, care, lăsând deoparte războaiele siciliene, ca spun ei, inspiră tot ce este frumos și util, atunci o dragoste atât de crescândă pentru tine se afirmă în sufletul meu de la o zi la alta, încât pentru mine nu este nimic mai plăcut în viață decât să vorbesc cu tine și cu cei ca tine. Dar numele meu este. Fii sănătos, Michael! Pune-mi laolaltă trei sau patru rime și dă-mi-le mai departe. "Care?" tu intrebi. Oricum, pentru că toată lumea vă place. Te porți bine și evlavios, suflete, că l-ai numit pe Maksimușka ca paznic al unui frate bolnav. Cu toate acestea, nu ascultați persoane imprudente aleatorii care recomandă acest sau acel remediu. În nicio altă ramură printre oameni nu există un număr atât de mare de experți ca în medicină și nimic, totuși, nu este cunoscut oamenilor atât de puțin ca tratamentul bolilor. Cu excepția medicamentelor simple comune, respingeți totul. Deschiderea unei vene sau laxativele (purtarea) evitați, ca un șarpe otrăvitor. Și dacă vrei, vino la mine și vorbim despre asta astăzi.

Iubitorul tău Grigory Savvich

6

[Mijlocul a doua jumătate a lunii septembrie 1762] Bună ziua, puterea studiilor mele,

Michael este cel mai dulce!

Îți trimit înapoi versurile tale sacre, ușor corectate - nu din partea sensului, ci din partea sunetului. Totul tău îmi place atât de mult încât nu este de mirare dacă am sărutat aceste versuri de mai multe ori.

/^Mântuieşte-mă, Doamne! Yako reverendul Oskude. Toți vorbesc mincinos și nu există adevăr nicăieri.

Mânia trăiește în toate inimile, ea însăși și în gură.

Consumă, ești măgulitor verbal

Iar limbajul este elocvent.

Cine gândește în sine așa: Să ne înălțăm limba.

El este de la noi; El argumentează astfel: Cine este Domnul nostru și cine este Dumnezeul nostru? Dar pentru dezastrele săracilor dintre toți Și suspinul celor.

Mă voi trezi din somn, graiul mântuitorului, voi fi protectorul tău grabnic. Cuvântul Domnului este adevărat, Curat ca ochiul strălucitor, Ilp, ca argintul, neînșelat, Curățit de șapte ori. Tu, Doamne, mântuiește-ne În zile nesfârșite Și un om al celor răi / *.

Fii sănătos, παρθενία του Χρίστου'διαδοχή 18 și, mai ales, bucură-te de cântece sacre în cinstea logodnului tău!

Grigore 7 al tău

[A doua jumătate a lunii septembrie - începutul lunii octombrie 1762]

Εράσμιε Μιχαήλ! 19

Așa cum comercianții iau măsuri de precauție pentru ca mărfurile rele, stricate să nu le fie vândute sub pretextul celor bune, tot așa trebuie să fim foarte atenți să ne asigurăm că, alegând în ei o comoară inestimabilă, din neglijență, nu cădem în ceva contrafăcut. și închipuit, ceea ce se numește lingușitor, și să nu primească după proverb: άντί γνήσιον χρυσου ύπόκαλζον 20 - sau în loc de comoară - cărbuni. Prima trăsătură distinctivă a unui lingușător este variabilitatea și inconstanța: el nu poate urma același lucru pentru o lungă perioadă de timp și se ține la unul și

de aceeași regulă, dar îi imită pe alții ca o maimuță până obține ceea ce își dorește. Dar să cităm cuvintele lui Plutarh însuși: „Încă de la început, trebuie avute în vedere constanța și consecvența (ale unui prieten adevărat): se bucură el în mod constant de același lucru, aprobă același lucru și își orientează viața după un model, așa cum este caracteristic unui adevărat iubitor de prietenie și comunicare bazată pe aceleași moravuri și obiceiuri; căci acesta este un prieten. Lingușitorul, neavând o bază solidă pentru comportamentul său, neavând nici un atașament față de un anumit mod de viață care să-i fie pe plac, și nu altul, imitându-l pe altul și adaptându-se la el, nu este simplu și nu același, ci schimbător și divers, din un tip transformându-se brusc în altul. Așa spune autorul.

Michael al meu, spune-mi sincer și sincer, ești supărat pe mine sau nu? Este posibil să nu-mi fi trimis nici măcar o scrisoare pentru că am găsit poeziile tale oarecum neterminate? Dimpotrivă, trimite-le mai des. Pentru cine se naște artist? Exercițiul prin greșeli ne duce la eleganța stilului. Versurile tale, în comparație cu versurile ireproșabile, pot părea într-adevăr așa (cum le-am apreciat), dar,

având în vedere vârsta și progresul tău în știință, ele merită destul de laude. Crede-mă, suflete, când aveam vârsta pe care o ai acum, nu eram în măsură să compun nici cea mai proastă poezie. Deci, alungă-mi îndoielile de la bun început. Dacă ceea ce bănuiesc este adevărat, atunci nu ezitați să faceți câte greșeli doriți. Ah, nu știi cât de mult excelezi în stil. Rețineți și dacă vă plac aceste flori de la Plutarh; dacă nu, atunci vom schimba stilul de a scrie și în locul lor vă vom trimite cuvinte scurte, dar înțelepte – greacă sau latină, sau ambele. În plus, nu știu cum este sănătatea ta, mai ales cea mintală. Dacă există ceva care îți cântărește inima, mărturisește-o unui prieten. Dacă nu prin faptă, atunci cu sfaturi, în cazuri extreme, îi vom ajuta pe cei care suferă. Povestește-mi despre aceste trei subiecte în cele mai scurte cuvinte posibile. Știu despre lipsa timpului liber pe care îl ai. Să fii sănătos, iubitorul meu de muzică! Între timp, aștept cu nerăbdare scrisoarea ta.

Dvs. Grigory Savvich Ei χρείαν έχεις χρημάτων, γράφε προς ημάς 21.

8

[A doua jumătate a lunii septembrie - începutul lunii octombrie 1762]

Dragul meu Michael, salut!

Vă trimit un exemplu de conversație a sufletului, conversând în tăcere cu sine, parcă s-ar amuza cu un joc și ca niște înaripați zburând peste întinderile înalte și întinse ale cerului și, parcă, luptând. Este de necrezut cât de plăcut este când sufletul, liber și lepădat de toate, este ca un delfin φέρεται 22 într-o mișcare periculoasă, dar nu nebună. Acesta este ceva grozav și specific doar celor mai mari oameni și înțelepți. Acesta este motivul pentru care oamenii sfinți și profeții nu numai că au îndurat plictiseala singurătății depline, ci și s-au bucurat, fără îndoială, de τη ερήμω 23, care este atât de greu de suportat, încât Aristotel a spus: „Omul singur este fie o fiară sălbatică, fie un zeu. " Aceasta înseamnă că pentru oamenii mediocri solitudinea este moarte, dar plăcere pentru cei care sunt fie extrem de proști, fie înțelepți remarcabili. Prima ερεαία24 este încântată de imobilitatea sa; mintea divină a acestuia din urmă, după ce a dobândit divinul, este complet ocupată de ea și s-a bucurat de multă vreme de ceea ce este άδυτα 25 pentru mințile obișnuite, de aceea oamenii de rând îi cinstesc și le numesc melancolici; și par să se bucure de o sărbătoare neîntreruptă, creând fără a le tulbura liniștea palate, atrii 26, case („cât de iubite”) și așa mai departe, chiar și munți, râuri, păduri, câmpuri, noapte, animale, oameni și toate celelalte („Și bucurie veșnică peste capul lor”). Dacă vrei să fii nepotul acestei familii avraamice și să fii moștenitorul unor binecuvântări invizibile și inalienabile, atunci onorează-le, imită-le, urmează-le și arată deja acum la o vârstă fragedă că ai aspectul unui pui, nu al unui porc. , ci de leu, de porumbel sau de pui de vultur, dar nu de bufniță, nu fiul lui τής Άγαρης 27, roabă și sclavă, ci Sara, care naște pe cei liberi, pe scurt, astfel încât să nu ești nici un Persoană lumească, nici nenoroc, nici acela obișnuit care este cunoscut orbilor și frizeriei,

ού το κοινόν 2, dar că ai fost recunoscut ca o persoană remarcabilă, rară, îngrijită și gândită la noul și ceresc. Nu urmați των σοφιστών πλοκάς 29 goale, nu copitele despicate de porc30,

ci mănâncă din acele cărți în care se suprapun astfel de subiecte sau lucruri asemănătoare: „Ce este filosofia? Răspuns: a fi cu sine, a putea vorbi cu sine. Mai departe: când Crates a văzut pe cineva vorbind singur în singurătate, a spus: „Fără îndoială că nu vorbești cu o persoană rea” și așa mai departe. Cu asemenea cărți sufletul este pregătit pentru citirea Sfintei Scripturi, care este ó παράδεισος 31 a minților evlavioase și îngerești, care este mereu privită, dar care nu este niciodată săturată. Priviți acei oameni ale căror cuvinte, fapte, ochi, mers, mișcări, mâncare, băutură, pe scurt, toată viața εις τό εντός φέρεται 32, ca acele urme despre care vorbește Plutarh, se întorc spre interior, adică nu urmează zborul. făpturi dincolo de nori, dar sunt ocupați numai cu sufletul lor și και προσέχοοσιν έαοτοϊς 33 până când se pregătesc ca un loc vrednic al lui Dumnezeu. Iar când Dumnezeu locuiește în sufletele lor, când domnește în ele, atunci ceea ce mulțimea prezintă ca ceva insuportabil, îngrozitor, steril, pentru ei va fi nectar și abces divin, pe scurt („reședința veșnică”) și așa mai departe.

Fii bine, suflete drag!

Grigory Savvich al tău

9

[A doua jumătate a lunii septembrie - începutul lunii octombrie 1762]

Bună ziua, φιλέλλην 34 Michael, φιλόμουσε! 35

M-ai întrebat ieri în timp ce plecam din templu de ce am râs și te-am salutat ca râzând, deși am chicotit doar puțin, ceea ce grecii o numesc μειδάω 36. Ți s-a părut mai mult că râd decât râd de fapt. Ai întrebat, dar nu ți-am spus motivul și nu îți voi spune acum; Voi spune doar că atunci era îngăduit să râzi și este îngăduit și acum: am scris această scrisoare râzând și cred că o citești râzând; iar când mă vezi, mi-e teamă că nu te vei putea opri din râs. Dar tu, ώ σοφέ37, întrebi despre motiv. Totuși, spune-mi: îți place, ca să zic așa,

o culoare vă zâmbește mai mult decât alta, un pește mai mult decât altul, o tăietură de îmbrăcăminte zâmbește, alta nu, sau zâmbește mai puțin decât cealaltă? Și îți voi explica motivul râsului de ieri. La urma urmei, râsul (nu râde în momentul în care vorbesc despre râs!) este fratele bucuriei, atât de mult încât de multe ori îl înlocuiește; așa, dacă nu mă înșel, este binecunoscutul râs al Sarei: („Domnul m-a făcut să râd”). Pentru că Isaac în ebraică înseamnă a râde, acest

cuvânt înseamnă și râs. Deci, când întrebi de ce râd, parcă mă întrebi de ce sunt fericit. Prin urmare, trebuie să indicați și cauza bucuriei pe rând? O cerere neruşinată! Şi ce dacă! Să ne ocupăm de această chestiune cu ajutorul muzelor. Dacă nu este suficient timp pentru asta, îl vom amâna până mâine. Dar se pare că insisti asupra unui motiv, așa cum un creditor lacom cere de la un debitor datoria lui. Deci, te întrebi de ce am fost vesel ieri? Ascultă, că ți-am văzut veselă τα δμματα 38, eu, veselă, l-am salutat cu bucurie pe cel care se bucură. Dacă acest motiv de bucurie vi se pare de origine norvegiană, voi recurge la altul (άσολον 39). Te voi lovi cu propria ta sabie și te voi întreba: de ce ai fost primul care m-a salutat în râs în a treia zi a lui έν τω ναω 40? De ce mi-ai zâmbit? Spune-mi, σοφέ 41, nu te voi lăsa în urmă, îți amintești? Până acum, draga mea, am glumit, folosind glume care nu sunt deloc respingătoare pentru cele mai pure muze. La urma urmei, fie că plângem sau râdem, fie că suntem angajați în afaceri serioase sau ne distram, facem totul pentru Domnul nostru, pentru care murim și trăim și așa mai departe. Mă rog lui, să te țină în castitate și sobrietate! De vreme ce eu cred că ai acest dar, atunci când te voi vedea în cea mai plăcută companie, mă voi bucura mereu, voi râde des. Căci ce prost nu se uită cu bucurie μακάριον άνθρωπον και τούτον τον φίλον; έρρωσο! 42

Fii sănătos!

Grigory Skovoroda al tău

Tocmai am terminat de vorbit despre râs și iată-l pe τρισπό&ητος Γρηγωρίσκος 43 al nostru, pe care l-am îmbrățișat cu bucurie.

10

[Octombrie (?) 1702]

Αίνεσις πενίας 44

O sărăcie, lucru util și sfânt!

O, dragă și dragă mamă a soților!

O, cel mai bun port pentru naufragiații nefericiți!

Portul este sigur și liniștit!

Fericit este cel care, cu mintea ascuțită, poate pătrunde în binecuvântările pe care de obicei le oferi fiecărei persoane care te cinstește în simplitatea sufletului său, Și te cinstește nu temporar, ci definitiv.

Fericit cine ar putea face o alianță

Cu tine, care ai intrat în încrederea ta,

Pe cine ai cinstit sărbătorile mesei tale, -

Și i-a așezat într-o colibă nenorocită.

Boala este departe de satele tale,

Și așa cum o albină fuge de fum, așa fug ei

Din locurile de reședință hidropizie și gută, pietre

și icter, febră și epilepsie.

Nu există lăcomie și nemăsurare în băuturi, Din care apar multe boli fără nume. Nu există lux aici, această moarte evlavioasă

(Themis 45) a

Și nefericita mamă a grijilor.

Departe de grija voastră cenușie penates.

Departe este zgomotul și agitația afacerilor,

Vanitatea și ambiția sunt departe

Și pasiuni nebune.

Nu ți-e frică de fulgerele de foc,

Nu ți-e frică de valurile furioase ale mării furioase, Cultivând văile umede și liniștite

Și navetă care traversează apa puțin adâncă.

Nu există boli contagioase ale speranței, fricii și vicleniei. Această casă este urâtă de zeii din Tartarus 4c,

Care, de îndată ce pătrund în orice casă, o transformă Imediat în iad.

Dar aici este odihnă de încredere, sănătate bună,

iar θέμις, tôoj este zeița dreptății.

Și dulcea liniște sufletească

Și un trup obișnuit cu muncile evlavioase.

Poți trăi bine cu un venit mic.

Aici liniște sufletească rezonabilă a și plăcută ἀπραξία - lenevie * b,

Libertatea, asezonată cu sarea veseliei, Ridiculând calea mulțimii proaste -

Aceștia sunt tovarășii sărăciei.

Dar nu-i laud pe acei cerșetori de aici,

Care ucide rușinos pe blestemata de sete de aur. Sunt săraci, dar inimile lor luptă spre bogăție.

Peste tot iau ce primesc.

Ei devorează aur cu inima, deși poșeta lor este goală, Cu ochi nebuni privind obsequios la bogați. Dacă ți-e sete de aur, atunci chiar dacă ai fi Ir însuși 47, Nu vei fi sărac pentru mine.

Sărac era Hristos, care nu căuta nimic;

Sărmanul era Pavel, care nu voia nimic;

Nu cutia de bani îi face pe săraci, ci sufletul Zburând sus spre cer.

ȘI

[Octombrie (?) 1762)

Vă întrebați: dacă fericirea este în noi, de ce este mulțimea umană

Atât de rar și atât de puțini reușesc?

O, pentru că le este greu să-și stăpânească sufletele Și pentru că n-au învățat să frâneze бρμ-άς 48. Cărări șerpuitoare prin teren deluros prin șanțuri adânci Un călăreț nebun care nu știe să stăpânească un cal se repezi.

Peste mări, peste pământuri, prin fier și foc, se repezi, Care nu îndreaptă cu mintea sufletul nerezonabil.

Deci ce a mai ramas? Să citești cărți fericite care purifică sufletul și învață inima să cedeze. Nu este suficientă muncă interioară, trebuie să o exprimi prin fapte. Acum ești un începător: cu practică, vei deveni un războinic.

și Αύτίρχεια - satisfacție de sine; în latină - aequi tas animi.

b Libertatea de preocupările lumești, care se opun zgomotului, clocotului, deșertăciunii treburilor.

Din acești războinici vine acel rege minunat,

Cum era Hristos și ucenicii lui?

Dragă Michael!

Am folosit bine timpul, incepand azi o conversatie cu tine cu astfel de discursuri? Bănuiesc că e bine.

Grigory Savvich al tău

Învață ceea ce se numește o viață fericită.

Pune totul deoparte și întoarce-ți inima acolo.

Urmați regula din toată inima, urmați aceste cuvinte ale lui Dumnezeu:

O fiule, fiul meu! Dă-mi inima ta!

Dă-mi toată inima ta; daca dai

O parte din inima mea în lume, nu-ți voi lua inima. Fericit este cel care este capabil să obțină o viață fericită. Dar cel care este capabil să-l folosească este mai fericit. Nu este suficient să găsești mâncare și băutură sănătoasă,

Dacă gustul tău este afectat de boală;

Nu este suficient să străluciți lumina soarelui de după-amiază

Dacă lumina capului tău este coruptă.

Inacțiunea activă ne mărește puterea:

În corăbii și care, ne străduim pentru o viață mai bună.

Dar ceea ce te străduiești este cu tine

Este, prietene, în tine.

Dacă ești mulțumit de soartă, vei fi în pace.

Nu cel fericit care tânjește după ce este mai bun,

Și cel care este mulțumit de ceea ce are.

Daca tu...

12

[octombrie 1762]

Dragul meu Michael!

Eram pe cale să-ți pierd poeziile, scoțându-le fără înțelepciune din poșetă, dar curând, aprinzând o lumânare, le-am găsit pe jos. Deși sunt puțin prelucrate, totuși, din moment ce sunt ale voastre, îmi plac foarte mult: în ele, ca într-un izvor cel mai pur, văd foarte limpede sufletul vostru, foarte drag mie, virtutea, științe bune și, în fine, pe mine însumi, prietenul tau.. Îmi ceri să anunț dacă, scotocind prin cărți

Buni autori, voi găsi niște aur. Ce poate fi mai plăcut și mai dulce decât această cerere a ta? Frumos ai numit înțelepciunea aur, care în Sfintele Scripturi se numește ori soție, ori mărgăritare, ori aur. E bine că acum sunt singur, fără colegi care locuiesc cu mine, vreau să stau de vorbă cu tine după pofta inimii. Dar m-am hotărât să vă trimit câteva dintre cele mai frumoase și mai elegante ziceri de la Plutarhul nostru, în special referitoare la distincția de lingușitor ἀπό γνησίου φίλου 49, acestea sunt, parcă, flori culese din timpuri diferite. Nu vreau să rămâi în ignorarea acestor raționamente elegante, care îmi fac cea mai mare plăcere, și știu că, așa cum este tipic pentru prietenie, îmi împărtășești gusturile și, prin urmare, vei accepta cutare sau cutare floare parfumată ca un cadou și vei fi în stare să-i placă unei albine să ia o părticică de miere și să adauge acel sucul cel mai sănătos din sufletul tău, astfel încât, făcând asta des, vei crește în timp într-un soț desăvârșit, în măsura, după cum spune Pavel, plinătatea lui Hristos. , și pentru a-l hrăni nu numai pe Adamul nostru pământesc, adică trupul , ci și mai mult pe Adam invizibil. Dar de unde această vorbăreală?

De multă vreme, nu eu, ci Plutarh ar fi trebuit să vă vorbesc. Ciulește-ți urechile! „Dar eu nu sunt un măgar”, spui tu. Cu toate acestea, nu numai măgarii au urechi lungi, ci și căprioarele. Oh, vorbitor! Michael al meu! Crede-mă, am râs destul că sunt singur. Dar să facem pace!

„Presupun că nu era nevoie să-l acuzăm pe Melantius de lingușire, agățatul lui Alexandru de Fereisky 50, care, întrebat cum a murit Alexandru, a spus: fiind transferat în pântecele meu. Cei care se înghesuie în jurul unei mese bogate, nici focul, nici arama, nici fierul nu-i vor ține de ea. Puțin mai departe: „Deci, cine ar trebui să se ferească? Unul care nu impresionează și nu admite că este măgulitor; cineva pe care nu-l întâlnești lângă bucătărie; care nu își măsoară umbra pentru a afla ora cinei, dar în cea mai mare parte este sobru, se comportă cu grijă și vrea să fie un aliat în afaceri și un participant la secrete. Așa cum, după Platon, cea mai înaltă nedreptate constă în a arăta drept și a nu fi drept, tot așa în acest caz ar trebui să recunoaștem ca periculoasă o asemenea lingușire care înșală, și nu cea care acționează deschis, și cea care acționează serios. ia forma unei glume”. Dar încetează, Plutarhul meu! Oh!

al meu Michael! Observați că Plutarh distinge între un lingușitor și un lingușitor? Și anume: unul este deschis, iar celălalt este ascuns. Se clătinește în jurul mesei celor bogați, vorbind prostii, glumind, măgulind, râzând. Iar celălalt, ascunzându-se în spatele măștii unui soț serios și înțelept, se preface a fi un sfătuitor înțelept de încredere, demn de orice cinste. Primul caută să cerșească hrană într-o manieră cerșetor și să hrănească pântecele cu mesele altora, celălalt, ca un șarpe, strecurându-se în încredere, descoperind secrete, caută să

facă rău unei persoane simple și imprudente și chiar să-l distrugă complet. Oh, cu adevărat un șarpe infernal. Acesta este άγγελοι 51 al lui Satan, acoperit într-o imagine umană. Eu însumi am suferit șase sau șapte accidente vasculare cerebrale de la această ciumă otrăvitoare. Ce geniu rău îi îndreaptă către inimile simple? Ce au ei în comun cu oamenii sinceri care nu știu și nu au niciun truc? Ce, întreb eu, are cancerul în comun cu un șarpe? Diametral, după cum se spune, sunt opuse unor astfel de naturi și, totuși, le apar, fără îndoială, de dragul profitului, ca niște lupi. Din aceste duhuri provin falși prieteni, falși apostoli, cărturari eretici, tirani, adică regi răi, care, pătrunzând în măruntaiele statului, în sânul bisericii, prin viclenie, pătrunzând în cele din urmă în raiul însuși, amestecă raiul. cu pământul, deseori zguduie lumea întreagă. Dar cine poate portretiza acești demoni suficient de viu? Sunt atât de prolix de dragul conversației. Dar nu regret cuvintele petrecute, atât din cauza necesității problemei, cât și de dragul unui prieten ca tine. Fii sănătos, dragă cap pentru mine, combină înțelepciunea serpentină cu simplitatea porumbelului.

Grigory Savvich al tău Duminică, în jurul miezului nopții

13

[octombrie 1762]

Bună, cel mai drag prieten, Michael meu!

Mi-e teamă că gluma mea grosolană de ieri despre porci și măgari ți s-a părut jignitoare (la vârsta asta suntem cu toții frivoli); era prea puternic condimentat cu oțet, iar tu, acum serios cufundat în aceste mărunțișuri magnifice, nu ai nici timp, nici dorință să asculți

glume. Mă îngrijorează din cauza dragostei. De ce am glumit atât de grosolan, se leagă de dezgustul pe care de obicei îl simt în mare măsură pentru acești oameni, pentru acești, ca să spunem așa, tauri ciprioți (vezi acest proverb52). La fel, părinții, văzând că un copil, târându-se pe pământ și jucându-se, a căzut nepăsător în canalizare și se mișcă și lăutărește în ele, de obicei îi fac comentarii râzând și, pentru a-l îndrepta mai ușor spre canal și se retrag. el din locul acela, ii zic cui seamănă acum cu mâinile, picioarele și gura mânjite cu această mizerie galbenă, iar el, auzind batjocuri și socotind că este o faptă nevrednică ca cei pentru care ar trebui să fie cel mai scump, să-l transforme în un râs, plânge până când părintele, îndurând plânsul, apropiindu-se în grabă, nu-l va elibera de murdărie și, după ce i-a șters trupul, nu-și va usca lacrimile - așa este și sufletul unui prieten, văzând că sufletul tău se ocupă de acestea. mărunțișuri murdare și demne de porc, știind că ești părintele nostru comun - creat de Dumnezeu pentru cei curați și cerești, râde și glumește nu de tine, ci de locul unde ești, el te iubește mai mult decât pe ai lui άδελφόν 53. Tu ne-a trimis trei cuvinte, dacă nu e timp pentru patru. Căci am văzut eu κατ' οναρ 54 că am primit de la tine versurile trimise la

mine, cu două picioare sau anacreonice – nu-mi amintesc: tot ce vei trimite va fi nectar pentru mine. Să fii sănătos, draga mea!

Fii acasă la prima oră a zilei.

Σος ό Σάββίν 55

14

[octombrie 1762]

Φίλτατε φιλτάτων βροτέ, Κήδος τε τερπαλή τε μου, 'Έφηβε των μουσών φίλε! 56

Bună, tovarășe, mai drag decât cel mai drag,

Michael, un prieten din Attica! 57

Ești chiar risipitor: în loc de trei cuvinte, mi-ai dat de zece ori mai multe; Am cerut trei și am primit treizeci. Îl imită pe Jupiter și ó Ζευς άλλοκα μέν

πέλει άθριος αλλοκα δ' δει 58. Adesea, într-o singură zi, aruncă atâta ploaie cât ar fi suficientă pentru a iriga pământul o lună întreagă, făcând pământul των βροχών 59 acum prea uscat, acum prea ud, foarte asemănător cu un burete scufundat. în apă. Cunosc un croitor care, timp de două-trei luni, a ținut cu sfințenie regula să nu se atingă de τήν σειβούχαν 60, dar după încheierea perioadei de post, într-o zi a consumat atât τήύ νέκταρο5 61 „Artemovsky” cât trei catâri foarte mari. sau trei măgari arcadieni, chinuiţi de sete, au băut apă. Spui că puterea mea este judecata. Dreapta! Căci dacă... Dar eu, κατά τήν παροιμίαν 62 te las ca cioara cu gura deschisă și merg la o școală grecească

„Έρρωσο, φίλτατε!

Σος Γρηγώριος ό Σαββίν 63

Înainte de amurg, așteptându-ne acasă, comportă-te ca un melc: niciodată să nu te târăști afară... Se pare că nu am ținut cont de particularitățile vârstei tale.

15

[Sfârșitul lunii octombrie - începutul lunii noiembrie 1762]

Εράσμιε φίλε Μιχαήλ! 64

Nu pot să nu vă spun în sfârșit o mică părticică din ceea ce, la scurt timp după plecarea dvs., nu m-a chinuit, așa cum o fac de obicei spinii sofisticați, dar l-a mulțumit exclusiv pe Plutarhul nostru. Dumnezeu nemuritor! Cum atrage prietenia! Cât de viu îl descrie pe cioara,

împodobită cu pene străine, ca pe cel mai viclean lingușitor, prefăcându-se în prieten, pe care grecii îl numesc ó κόλαξ 65. Dar vă voi da adevăratele cuvinte ale Plutarhului nostru:

„Atât moneda, cât și prietenul ar trebui testate înainte de a fi nevoie de el, pentru a-l recunoaște, nu după ce am suferit, ci pentru a avea experiență în recunoașterea lingușitorului, pentru a nu avea probleme. Altfel, ne vom afla în situația celor care, după ce au gustat în sfârșit otrava, au simțit că este mortală.

Căci noi îi dezaprobăm pe aceștia, precum și pe cei care cred că acei lingușitori care se comportă bine și plăcut se demasc prin faptele lor. Pentru că un prieten nu ar trebui să fie

neplăcut sau nepoliticos, seriozitatea și severitatea prieteniei nu constă în duritatea comportamentului, ci însăși frumusețea și seriozitatea ei ar trebui să fie plăcute și dulci... Nu numai pentru cei nefericiți, este plăcut să vezi fața unui persoană binevoitoare.

Dar prietenia, care însoțește viața, adaugă plăcere și farmec părților sale luminoase, nu mai puțin decât îndepărtează suferința din laturile sale negative. Și Dumnezeu, amestecând prietenia în viață, a făcut ca totul să fie vesel, plăcut și dulce pentru un prieten care este aici și se bucură împreună. Și indiferent de modul în care complotează lingușitorul, folosind plăcerea și plăcerea, trebuie să știi că el nu aduce nimic vesel în prietenie (până acum).

Ajunge deja, Michael al meu! Întrucât prietenia este un lucru atât de divin, atât de plăcut încât pare să fie soarele vieții, atunci cel mai mult ar trebui să avem grijă să nu îmbrățișăm un lup în loc de o oaie, un scorpion în loc de cancer, un șarpe în loc de o soparla. Nu există nimic mai periculos decât un inamic insidios, dar nu există nimic mai otrăvitor decât un pretins prieten.

Nu ți-am spus mai devreme că ar trebui să fii în pază împotriva unor astfel de oameni? Niciun diavol nu va răni mai mult decât astfel de prieteni imaginari. Fără îndoială, v-am povestit despre ele pentru a vă face mai înțelept cu experiența mea. Eu, draga mea, am suferit de multe dintre acestea! În iarba verde am găsit un șarpe. Oh, dacă aș avea un consilier atunci! O, cărți, cei mai buni consilieri! Prieteni fideli! Și în timpul viitor, Michael al meu, așteptați-vă aceleași avertismente de la mine ca și unul de la celălalt. Rămâi sănătos și vizitează-ne dacă poți!

Grigory Savvich al tău

16

Χαιρε, τρις φίλε! 66

Această zi este dedicată supremului στρατηγω 67 Mihail;

El este conducătorul conducătorilor și un înger peste îngeri.

Dacă tu, Michael, ești rudă cu el pe nume,

Atunci te întreb: sărbătorește această zi ca un înger.

Îngerul lui Dumnezeu este cel care a disprețuit pe cei pământești;

Cel ce zboară la cer este îngerul lui Dumnezeu;

Îngerul lui Dumnezeu este cel care rupe lanțurile cărnii;

Care este curat de vicii, acel înger al lui Dumnezeu.

O, dacă aș vedea momentul când ai spune asta: „Ce este pământul pentru mine? Nu este nimic bun la ea.”

Σος γνήσιος φίλος Γρηγώριος ό Σά^βιν 68

8 noiembrie 1762

17

[13 noiembrie 1762]

Grigory Savvich

Se roagă de bucurie în Domnul pentru Mihail său

Cât de dulce este modul de viață când conștiința este curată! Miere de mansarda, superioara nectarului si ambroziei! Prin urmare, o față veselă și o speranță vie se reflectă pe sprânceană.

Prin urmare, evlavioșii au mereu atâtea bucurii! Speranța nu îi lasă în boală și în moartea însăși. Chiar și fața moartă este fericită.

DESPRE! Michael, Michael! Învață din tinerețe să eviți păcatul, Dacă vrei să fii drag lui Dumnezeu.

O, nu căuta în afara ta pentru cele mai mari binecuvântări: Hristos ne învață că σκήπτρα 69 a lui Dumnezeu este în noi.

Prilejul de a scrie această poezie a fost dat astăzi de Ioan Gură de Aur, vă trimit adevărata lui zicală de aur în dar: οιωθεν ώς το συνειδος καθαρόν και ελπίδες άγαθαί 71.

La revedere, draga mea!

18

[1762]

Salut!

Dragă frate în Hristos!

Dacă ești sănătos, mă bucur; dacă și tu ești vesel, mă bucur și mai mult: căci bucuria este sănătatea unui suflet bine organizat; dar sufletul nu poate fi vesel dacă este impregnat de vreun viciu. Știu cât de alunecoasă este calea tinereții, cât de nemoderat s-au distrat ieri creștinii de rând. Mi-e foarte teamă că nu m-am alăturat

ai fost la o companie ieri și nu ai intrat într-o societate obscenă. Dacă nu este nimic condamnabil, atunci mă bucur de marea ta fericire. Dacă nu, atunci nu te întrista în zadar; suficient dacă urăști viciul. Hristos a iertat deja, de îndată ce avem decizia să nu mai păcătuim. Știu că îți este greu să auzi aceste cuvinte. Cunosc temperamentul tinerilor; dar nu totul este otravă cu gust neplăcut. Voi spune un singur lucru: dacă nu interpretezi aceste temeri ale mele ca pe o expresie a iubirii mele celei mai înalte pentru tine, vei fi profund nedrept cu mine. Fie ca Hristos să vă ferească vârsta de toate vicii în cel mai bun mod posibil și să vă îndrume spre tot ce este mai bun!

Iubitorul tău Grigory Savvich

În zorii zilei, 15 noiembrie.

Ceea ce ceri în ultima ta scrisoare, totul va fi făcut, dacă numai Hristos i-ar plăcea și tu însuți ai fi ferm în lucrarea pe care ai început-o. Scrie-mi pe scurt, căci știu că nu ai suficient timp și ai grijă de sănătatea ta, ca și ochii tăi.

19

[1762] Salut prietene!

Îmi ceri părerea despre planurile tale de viață, poziția ta viitoare, mai ales despre ce fel de prieteni ții legătura. Acționezi prudent, având grijă de viitorul tău în avans. Dar despre poziția ta în viață vom vorbi în altă perioadă, când Hristos inspiră. Acum puțin despre comunicare. Cu cine ai o relație, te întrebi. Fi! Cu cele bune, răspund scurt. Iar dintre cei buni, numai cu cei spre care, în locurile ascunse ale inimii tale, te înclini firesc. Căci acesta este cel mai bun standard de prietenie. Mâncarea este bună, dar ce poți face dacă stomacul tău nu-ți place?.. Nu e de mirare că doare. Totuși, dacă noi, Michael al meu, am avea tot atâtea oameni buni cât și mâncare bună! Dar acest lucru poate fi doar de dorit; a-l avea este o altă chestiune. O persoană cu adevărat bună, adică un creștin, este mai rar decât un corb alb. Pentru a găsi o astfel de persoană, veți avea nevoie de o mulțime de felinare ale lui Diogenes 72. Ce să faceți? Ar trebui să

păstrați legătura cu cei care sunt mai puțin răi decât alții, care de obicei sunt considerați doar buni. Ar trebui să alegeți calm, constant și simplu. Despre un suflet calm se spune că este complet lipsit de invidie, sau rea-voință, adică răutate. Simplu - nu prost, dar deschis, nu înșelător, nu prefăcători și gol, pentru că urăsc genul ăsta de oameni mai mult decât Tartarul. Oh, dacă am avea mai multe! Dar dacă această lume, adică majoritatea oamenilor, este formată din astfel de oameni?

„Lumea este o cușcă de proști și o prăvălie de vicii”, cum cântă Palingenius 73. Prin urmare, cred că este cel mai corect să dobândim prieteni ai morților, adică cărți sacre. Printre cei vii sunt ticăloși atât de vicleni, dibaci și necinstiți, încât tânărul este vădit înșelat, vărsându-și otrava în simplitatea nevinovată și mai ales atacându-i pe cei simpli, pentru că acești șerpi au speranța de pradă lângă ei. Căci un câine nu mănâncă câini. Oh, ferește-te de acestea! Ce prejudiciu în bunele moravuri am suferit eu însumi, acești mesageri ai diavolului vor înșela. Cât de viclean se strecoară în încredere, astfel încât abia după expirarea a cinci ani să o simți. Oh! Profita de experienta mea! Sunt marinarul care, aruncat pe mal de un naufragiu, îi avertizează pe ceilalți frați ai săi, care se pregătesc să facă aceeași călătorie, cu o voce timidă, ce sirene, la ce monștri ar trebui să se ferească și unde să meargă. Pentru alții s-au înecat și au murit în veșnicie. „Dar”, spui tu, „eu însumi pot deveni prudent sub loviturile destinului”. O, prietenul meu cel mai drag! Nu știți că mulți sunt naufragiați, dar foarte puțini sunt mântuiți – trei din o sută. Poți garanta că vei fi mântuit? Dacă ai un medicament, atunci iei voluntar otravă? Suficiente probleme dacă încerci din neatenție.

Dar clopoțelul mă cheamă la ora de greacă. Prin urmare, dacă vă face plăcere la un alt moment să vorbiți despre aceeași chestiune, în curând îmi veți scrie. Așa că vom purta o conversație despre obiectele sacre, iar între timp, stilul va fi dezvoltat. Fii sănătos!

Îl iubește nemăsurat pe Grigory Savvich

23 noiembrie, de la muzeu

20

[29 noiembrie 1762]

Φίλτατε φιλτάτων, Μιχαήλ γλύχιστε! 74

De ce nu ai fost έν ταις έσπεριναις 75, S-a citit o στιχηρα frumoasă despre sfânt - Άχαχίφ76, din care ελαβον 77 următorul: „Duhul nu este încurcat și mintea este curată” - - άτάχίφός άταχίφός 77 ς. O, mai fericit decât fericirea însăși este cel care o asigură! Ce este mai dulce decât un suflet netulburat de impurități și dorințe josnice? Ce este mai binecuvântat decât o minte curățată de gândurile pământești și să-L vadă pe Dumnezeu însuși? Am primit fără dificultate vorbitorul tău

Palingenia pentru tine. Citește-l, îndură-l, stoarce-l și bucură-te de el. Hrănește-ți micuța Yasha cu mâncare divină și cea mai plăcută, pentru ca într-o zi și el să stăpânească sceptrul. Bucurați-vă în Dumnezeu, cântați pe muzică, faceți o plimbare, așa cum fac mine („Marea Vieții”) și așa mai departe. Έγώ προσώπφ μέν άπών, τή δε χαρδία 78 mereu Cu tine. Fii sănătos și vesel.

Grigory Savvich, care te iubește cel mai mult

Notele tale sunt foarte neplăcute pentru mine, așa că nu scrie nimic.

21

[1 decembrie 1762]

'Γμών δέ μακάριοι οί δφταλμοι δτι βλέπουσι χαί τα ώτα υμών δτι άχούει (Matei, cap. 13) 79.

Oricine născut, care caută din toată inima, va găsi și va vedea, fără îndoială, ceea ce pot vedea ochii nu doar ai oricărui oameni, ci doar cei fericiți. Aceasta înseamnă că adevărul divin este cel mai greu de găsit, dar este cel mai plăcut celor care îl văd. A vedea adevărul este sfârșitul tuturor / ^ „nu este fapta (Sfântul Duh) nici faptă, nici cuvânt”, / ', precum spun antifoanele astăzi, astăzi nici nu începe, nici nu se termină. Așa l-a căutat pe Avraam, părăsindu-și țara; Isaac a mers pe această cale, căruia Domnul i-a arătat pământul. Iacov și fiii lui au făcut același lucru. A avea spiritul sfânt în sine nu este altceva decât a vedea adevărul lui Dumnezeu, care este singurul adevăr. Dacă atât Aristotel, cât și adepții săi au văzut asta, ei sunt binecuvântați; dacă nu,

ei sunt μωρόσοφοι 80. Dacă WE ol άπόγονοι του Αβραάμ 81, dacă suntem de același spirit cu el, vom confirma aceasta prin fapte asemănătoare; căci de unde, dacă nu din roadele noastre, se va şti că în noi este un duh των προγόνων 82. Ceea ce fac alţii, pentru ce se străduiesc, ei înşişi vor vedea; Știu sigur că m-am dedicat în întregime numai adevărului divin. Nu pot să reușesc? Totuși, până la urmă va fi succes. Astăzi am auzit în Evanghelie: /„Căci ea s-a ținut de ochi, ca să nu-L cunoască” /. II, însă, l-au cunoscut, deşi ochii lor nu le-au servit bine. Ce muncă cinstită nu va câștiga? II Ce lucrare nu va fi plăcută când ne vom naște pentru ea, când suntem impregnați de spiritul lui Avraam? Căci mișcarea naturală devine mai rapidă cu timpul. De aceea, vreau să strig împreună cu Pavel: „Mă voi strădui, poate voi realiza” (cap. 3, Către Filipeni) 83. /„Conduc, dacă înțeleg, adică înțeleg mai ales” /. Frați și alții Dacă nu este nimic în mine decât căldura inimii sau, după cuvintele Evanghelistului, ή χαρδία ημών καιομένη 84, atunci mă mulțumesc cu aceasta, căci το παντελώς βέλειν 85, vine de la Sf. spirit, care, așa cum a început, probabil se va termina, astfel încât să putem spune: / „Privim cu fața deschisă la slava lui Dumnezeu.” / Eu trăiesc în aceasta, vreau să acționez zi și noapte în aceasta, eu a hotărât în ea, cel mai prețios al meu Mihail, să moară, deși am murit înainte lumii, pentru ca într-o zi să mă învie la slavă împreună cu

Hristos. Te consider urmașul lui Avraam și mă străduiesc și îmi doresc să fii aliatul și tovarășul meu în viață, atât de evitat de toată lumea. Dacă ai ή χαρδία ή καιομένη 8β, și trebuie să ardă fără îndoială, dacă ești cine cred că ești, alungă din pieptul tău orice grijă muritoare, spală necurățeniile din inima ta. Impuritatea este ceea ce este pământesc, iar ceea ce este vizibil este pământesc. Dacă focul din pieptul tău este adevărat și adevărat, atunci tot ce este pământesc în el va arde, astfel încât vei deveni mereu curat cu inima și vei vedea pe Dumnezeu, că θεόν καί την άλή&ειαν 87, făcând fericiți acei ochi care îl văd. Cine este bine luminat, a început bine și un început bun este pe jumătate terminat. Obișnuiți-vă să vă asigurați că în fiecare zi, prin simțurile văzului și auzului, nu doar ceva din Sfintele Scripturi și din alte cărți, ci și ceea ce vedeți și auziți din evenimentele actuale să vă pătrundă în suflet, să mestecați, să măcinați și, atât cât poți, să te transformi în suc hrănitor și salvator, ca un animal care

Trebuie să fie sacrificat unui zeu. Pentru cei cu sufletul josnic, ceea ce este mai bun din cele scrise și spuse se transformă în cel mai rău, iar Hristos însuși este ceva neplăcut. Dar pentru cei care sunt impregnați cu spiritul lui Avraam, pentru cei, chiar și din stânci sterpe, Dumnezeu produce o creștere divină și cea mai frumoasă. Dacă, de exemplu, trece un bețiv pe lângă tine, gândești așa: Dumnezeu ți-a oferit un spectacol, ca să înveți din experiența altora ce rău mare - beția - fugi de el. Treci pe lângă un cerșetor mincinos ale cărui picioare sunt strâmbe sau al cărui nas cu fața cadavrală inspiră groază privitorului, raționezi așa: acesta sau acesta, fără îndoială, a dus o viață depravată, acestea sunt roadele depravației. O, fericiți cei care pot fi eliberați de acest rău; O, cât de mare este valoarea sănătății și a castității! Cât de mare este virtutea! Cât de puține opa caracteristică! Tu stai în templu, auzi cum se respectă brâul celei mai binecuvântate fecioare, auzi că puterea divină i se dă brâului ei, orașul în care a fost așezat acest brâu, protejând de toate nenorocirile, se numește cel mai binecuvântat, atunci gândește-te astfel: trebuie să fie unele care să fie secrete. Dacă carnea nu face bine, atunci cu ce ajută cureaua care servește carnea? Mană? 88 Ce este? Mulțimea percepe asta ca un măgar sunetul unei lire. Dar tu, dacă vrei să asculți și să percepi în mod avraamic, sapă aici cu tinerii lui Isaac și, poate, îndepărtând pământul, vei găsi niște apă vie. Sau așa: a născut, totuși, o fecioară? Trebuie să fie un mister aici. Așa că și fecioarele nasc. Fi! Și în număr mare. În treburile umane, acest lucru este imposibil. Dar scoateți, spun eu, pământul. Căci și duhul își are nașterea și acolo unde duhul domnește atât de mult, cât nu acolo unde trupul i se opune, acesta este încins cu o brâu de puritate fecioara (bucură-te, stearpă, nerăbdătoare) și așa mai departe.

Să fii sănătos, urmașul lui Isaac!

Σός Γρηγώριος ό Σάββιν 80

[Octombrie - Decembrie (?) 1762]

Oda lui Horațiu (Cartea a II-a, XVI)

„Despre liniștea sufletească” (lat.)

Negustorul păcii Îl roagă pe Dumnezeu dulce,

Când vârtejul îl aruncă peste mare,

Ca și luna, norii și stelele sunt senine

A ascuns îngrozitorul

Turchin cere pace in razboi, nebun Si chinezul este atarnat cu fundita rosie, Dar dedesubt, prietene, e un purpuriu pretios.

Dă-ne înăuntrul lumii

Nu bo putere regală sau aur plin Cufărul va liniști sufletele valului sărac, Nu va potoli suspinele vii.

La pragul roşu.

Dulce pace sărăcia este o mamă,

Unde nu poți vedea lucruri inutile în casă,

Acolo unde frica nu intervine, somnul este dulce, nici pofta nu este ticăloasă.

De ce atât de mulți, acest vierme, complotezi? De ce te repezi în aerul altcuiva?

La ce folosește aruncarea țărilor naturale? Aruncă-ți temperamentul ciudat.

Tristețea este proastă și se ridică la corăbii,

Și pătrunde în călătorii lungi,

Ea este cea mai rapidă dintre căprioarele pulmonare, vânturile sunt mai rapide.

Să fii plin de ce mănânci, nu coace dimineața, Amuză-ți durerea cu râsul cu înțelepciune, Să știi că nimic nu este complet fericit, Dar este amestecat cu răul.

Să știi că eroii glorioși s-au dus în praf Și, după ce au trăit o sută de ani, zac în puroi muritor, Și poate ce este al tău despre care se spune că este,

Voi ajunge la.

Târg boi ai fabrici

Și caii străini ai naturii,

Și pentru haine pentru tine pentru dispozitivul Pânză de peste mare.

Iar soarta mi-a dat pământ sărac

Și sunt puține muze grecești pure

Imbata-te cu spiritul si neglijeaza lumea asta blestemata 90.

214

Biblioteca „Runivers”

Cel mai de preț prieten! Bună Michael al meu!

Acest lucru l-am tradus aproape improvizat, foarte repede, asigurându-mă doar că, în măsura în care mi-a fost posibil, să exprim spiritul autorului, fără să-mi fac griji de frumusețile stilului. Puteți, dacă doriți, să schimbați și să începeți cu cuvinte diferite. În ceea ce privește traducerea expresiei: quod ultra est, oderit curare - cu cuvintele „nu coace dimineața”, atunci ferește-te să-l dai vina prea grăbită, deși știu că ești liber de prejudecăți. Căci dacă cineva, după cum se spune, ca câinele Nilului 91 a gustat din creațiile sfinților părinți, va înțelege că am perceput „mâine” în sensul vieții următoare. Căci dacă viața noastră este peste tot în Sfânta Scriptură asemănată cu ziua, prima parte a zilei este noaptea, iar a doua este lumină, atunci este foarte corect să numim vârstă fragedă, adică tinerețe, prost, viață în prezent, încă neluminat de soarele adevărului. Cealaltă parte a vieții, care este asemănată cu lumina, se numește viață, pentru că faptele întunericului sunt lăsate în urmă. Așadar, când autorul spune: „Nu vă faceți griji pentru ziua de mâine”, el vrea să spună: nu trebuie să vă faceți griji pentru ceea ce veți mânca sau ce veți purta la bătrânețe. Caută în viața prezentă numai împărăția lui Dumnezeu, ai grijă și îngrijorează-te doar de virtute și înțelepciune. Căci dacă vei semăna bine în prezent, vei culege bine în viitor și niciunul dintre cei a căror moravuri sunt sfinte nu va fi lipsit de hrană la bătrânețe. Aceste cuvinte sunt legate de zicala lui Platon, pe care am întâlnit-o recent și pe care, prin urmare, nu voi fi prea lene să vi le spun. Acest dicton este: Uite, de ce le păsa bărbaților înalți - nu de bogăție etc. Nu este de mirare, așadar, că și-au încheiat cu bine viața. Cum seamănă în tinerețe, așa se culege la bătrânețe. Vrei să fii un bătrân ușor și sănătos? Observați sobrietatea și castitatea în tinerețe! Gandeste-te la asta!

Fii sănătos, cel mai excelent φιλόμουσε al meu! 93

Grigory Savvich al tău

23

[20-23 decembrie 1762] Așadar, nefericiți, o, de trei ori, de patru ori nefericiți sunt cei ai căror urmași s-au născut sub steaua Faraonului!

Și dacă simți în tine roadele lui Βαβυλφνος 94,

O, sparge-le oricând pe piatră!

Lucifer este σατανάς 95, dacă strălucește, nu crede! O plantă nocturnă se ofilește pe măsură ce soarele răsare.

Să nu se nască nimic sub o stea nefericită. Aici ziua Domnului nu este departe, aici este aproape.

Dragă Michael!

Într-adevăr, singurătatea mea mi-a deschis raiul. După ce le-am făcut băieților un exercițiu, m-am dus la muzeu, unde, în legătură cu explicarea cuvântului άστρολόγος96, vedeți la ce gânduri am ajuns. De la privirea la cerul vizibil, am trecut la întrebări spirituale. Primul rai este frumos, dar al doilea este mult mai demn de contemplare divină. Acum gândiți-vă dacă sunt cei din ceruri care (deși în trup sunt pe pământ) se sustrage de faptele mulțimii morților pentru έν τοϊς ούρανοίς 97. Nu este excelent să umblăm mental cu Ieronim 98 în paradis? Dar mă satură să vorbesc cu tine. Un singur lucru îmi este aproape, voi exclama: ώ σχολίον, ώ βιβλίον ". Fii sănătos, suflete drag, și încearcă să te înalți la cerurile acestea!

σύμμαχος dvs. 100 Grigore

„Dacă ochiul tău este înșelător”, etc.

Sub o stea nefericită, dacă vremurile lunii sunt rele, După cum spun astrologii, nu se naște tot ce este bun, άστρα,01 conviețuiește cu pământul.

Γαϊα μεν έστί γυνή, ούρανός έστιν άνήρ 102.

Dar lăsați lucrurile pământești, uitați-vă la τ' αϋλα 103

Și din vizibil cunoaște invizibilul.

Și în cerul minții noastre

Există stele, dennitsa, precum și soarele și luna.

Dacă o stea rea strălucește, credeți că totul rău se va naște.

O nenorocită neam născut sub o asemenea stea!

Auzi, Michael, ce spun cărțile sacre? Și înțelegi că pot fi două feluri în pântece? O, cer roșu în care strălucește slava lui Hristos! Steaua

care a arătat calea către sfinții magi! Căci atunci se nasc copii - creșterea sacră - Τον γ' Ἡρώδην καί φαραφνα 104.

O, nefericiți!

24105

[Începutul lunii ianuarie] Bună, cel mai plăcut tânăr și cel mai drag Michael pentru mine!

Acum noul an a început, așa că vă scriu în greacă și consider acest lucru de bun augur. Hristos a spus în Evanghelie următoarele: „Duhul Domnului este peste mine” și așa mai departe. - fie ca coroana acestui an să vă binecuvânteze și să fiți sănătoși și prosperi, alături de cei dragi vouă!

Pentru asta se roagă prietenul tău credincios

Grigori Skovoroda. 1763

25

[23-26 ianuarie 1763] Dragă Mihai!

Alții, spune Socrate 106, trăiesc ca să mănânce și să bea, dar eu, dimpotrivă. În plus, majoritatea nu știe deloc ce înseamnă să trăiești și, deși doresc să folosească hrana pentru a menține viața, nu pot trăi, deoarece cea mai mare și, prin urmare, cea mai dificilă artă dintre toate este să învețe să trăiască așa. arta este predată și dată de un singur Hristos. Atâta timp cât știu că îmi citești cu aviditate scrisorile, nu mă voi opri să-ți scriu și să-ți spun lucruri ca acestea:

„Taci, taci: λεπτόν ίχνος 107.

Acum intră în turnul înalt și dezvăluie în sufletul tău ceea ce excită gloata. Vei vedea că unul suferă de râie, altul de febră, o treime de gută, o patra de epilepsie, o cincime de hidropizie; unul are dinți putrezici, altul măruntaie; unii sunt atât de jalnici încât parcă nu poartă un cadavru, ci un cadavru viu. Nu voi mai vorbi despre cele mai ușoare: despre tuse, epuizare, respirație urât mirositoare și altele asemenea. Din cutare și cutare este făcută lumea, adică din leproși. Căci dacă vezi printre ei oameni cu un corp sănătos, atunci aceștia din urmă aparțin celor care, prinși de curând în rețea, nu au ajuns încă la ceea ce s-a spus mai sus, dar se străduiesc pentru aceasta, chiar aleargă, pregătiți de Furii pentru așa ceva. premii glorioase. Și evităm acești pacienți și facem ceea ce trebuie: ca să nu ne infecteze cu ai lor

atingere; totuși, continuăm de bunăvoie să ne asociem cu cei care sunt încă sănătoși, dar ale căror minți sunt afectate și saturate de învățături otrăvitoare. Dar nu ne-am fi îmbolnăvit în trup dacă nu ne-am fi îmbolnăvit înainte în suflet. La ce folosește să te îndepărtezi de un desfrânat necurat și urât mirositor dacă te asociezi cu cei care όμιλείς πνεύμα πορνείας έχοντι 108. Corpul se îmbolnăvește din primul, sufletul se molipește din al doilea. Te ferești de cel care se face μανίαν 109 din beție și nu te ferești de mâncăciosul care, prin exemplul lui, te cheamă la mâncarea de carne și la băutura vinului prematur și nemoderat. De ce eviți râul, dar te apropii de izvor? Ți-e frică de foc, dar cauți foc? Blestem cărbuni și mergi pe scântei și cenușă fierbinte? Ți-e frică să nu atingi rana, dar mergi printre săbii și scorpioni? Eviți hidropizia, guta, boala galică 110 și nu te ferești de necumpătare, mama tuturor acestor calamități? Dar Socrate a rămas nevătămat în mijlocul ciumei, obișnuit cu cel mai sfânt mod de viață, cu mâncarea simplă și moderată. Ascultați-l pe Plutarh, care atribuie cauza tuturor bolilor unui exces de umiditate în organism: sub influența cauzelor și condițiilor externe, un exces de substanțe umede în organism, parcă, înlocuiește substanța și corpul. Fără excesul menționat anterior, aceste cauze nu provoacă nimic rău, dar rămân fără consecințe. Dar unde și când există un exces de materie umedă, apare o anumită impuritate murdară, parcă... dopurile sunt ușoare. Majoritatea oamenilor sunt nebunești încărcați cu carne, tot felul de băuturi. Și este surprinzător dacă cauza este urmată de acțiune? Din această chestiune „incomparabilă” au luat naștere toate nenorocirile menționate anterior. „Taci, taci: o urmă subțire”. Ferește-te de duhul lumesc άν&ρωπόκτονον 111, ferește-te de acești scorpioni, nu răni, nu-ți distruge trupul (ca să nu păcătuiești în nimic), ci rafinește-l reducând hrana nemăsurată și evitând focul pricinuit de vin; de aici toate viciile sufletului, iar din acestea din urmă, la rândul lor, toate bolile trupului. Nu cel care omoară calul îl hrănește cu mâncare simplă, ci cel care dă mult ovăz și nu observă moderație la călărie. Ne îngreunăm cu mâncare și vin și ne oprim mult timp asupra unor meditații tulburătoare. Prin urmare, îmbătrânirea prematură

daca nu altceva. Mă opresc asupra acestui lucru în detaliu pentru că, după cum văd, foarte mulți, chiar și cei învestiți cu putere, nu sunt mulțumiți de faptul că ispita exemplelor și momeala cuvintelor și elocvența îi strică pe tineri și îi inducă πρός την γαστριμαργίαν 112. din Sfânta Scriptură. Dacă ești dispus să ne asculți puțin, vei fi sigur că atâta timp cât vei păstra sobrietatea, vei păstra atât sănătatea, cât și modestia și reputația - cea mai valoroasă θησαορούς113. Incita la necumpătare? Dar ai lasat deoparte rușinea vicioasă care nu îndrăznește să refuze, acum obișnuiește-te cu această sfântă încăpățânare și spune: aceasta nu-mi este de folos, deși spui că totul este curat pentru cei curați. Și dacă Pavel spune că nu-i este îngăduit să mănânce carne din dragoste față de alții, atunci, din dragoste față de mine însumi, nu pot să postesc sau să-mi aleg mâncarea? Asa ca elimina bila si otrava cuvintelor lor indulcite cu miere. Plictiseala te duce la lux? Luați cartea sfântă, cântați imnurile sfinte, rugați-vă; dacă acest lucru se dovedește insuficient,

chemați un tovarăș decent, angajați-vă într-o conversație veselă și bună, veniți la noi sau invită-ne la tine. De ce i-ti este frica? Dacă judeci cu rușine, ai grijă să faci; dacă nu este cazul, învingeți rușinea și frica proastă, care distrag atenția de la faptele decente... O, dacă am fi atât de sfioși și timizi în fapte rușinoase, cât de des am fost timizi și pervers sfiși în punerea în aplicare a faptelor decente! Fie ca Hristos să păstreze un dar atât de mare al tău nepătat de infecția lumească și să te pregătească pentru locuința Lui! Fii sănătos, dragă!

Pentru tine imens situat Grigory Savvich

26

[1763]

Plutarh spune: „Așa cum obiectele contrafăcute, prefacute ca aurul, imită strălucirea și strălucirea aurului, tot așa lingușitorul, imitând plăcerea și farmecul unui prieten, pare întotdeauna vesel și strălucitor și nu rezistă niciodată, nu refuză niciodată nimic.” Prin urmare, nu ar trebui să bănuim imediat de lingușiri pe cei care

și Brilliant este la fel cu strălucirea.

laude: laudele în timp util se potrivesc unui prieten nu mai puțin decât cenzura. Mai mult decât atât, îmbufnarea și tendința de a da vina pe toate sunt ceva străin prieteniei și relațiilor amicale. Oricine, fiind bun cu noi, vorbește liber și hotărât cu laudă despre ceea ce este demn de laudă, cu ușurință îndurăm și acceptăm cenzura de la această persoană, crezând că cel care exprimă liber laude exprimă cenzură numai sub presiunea necesității (Ceea ce străluciți este ceea ce reflecti.

Dragul meu Michael!

Deoarece în prezent nu am nimic să vă spun, Plutarhul nostru vă va vorbi prin mijlocirea mea - un om plin de credință și farmec, și capul celor care s-au dedicat γνησίαις ταΐς Μούσαις 114, acestor fermecați Kamen și cerești. Helicon 11б. Dar nu ți se pare că mie, prietene, îmi lipsesc cuvintele, mai ales pentru tine? În ceea ce mă privește, consider o astfel de persoană κενότερον 118 decât cel mai filozofic gol. Dar, bineînțeles, când încep să vă scriu, încerc să mă mențin în limite și să nu mă străduiesc pentru verbozitate. Sunt a celor care prețuiesc atât de mult un prieten, încât îl pun mai presus de orice și îi recunosc pe prieteni, precum zice Leliusul tău, 119, ca cea mai bună podoabă a vieții.

Fiecare are pasiunea lui.

Îl disprețuiesc pe Cresus, dar îl invidiez pe Iuliu, sunt indiferent față de Demostene 12°, milă de bogați: să obțină ce vor! Eu, dacă am prieteni, mă simt nu numai fericit, ci și cel mai fericit. Atunci, ce

este surprinzător că nu există nimic mai dulce pentru mine decât să vorbesc cu un prieten? De m-ar întări Dumnezeu în virtutea lui, dacă m-ar face un om vrednic, prietenos cu el însuși, căci oamenii buni sunt prietenii lui Dumnezeu și numai printre aceștia este darul cel mai înalt, înțelegeți - prietenia adevărată. Pe lângă orice altceva, eu ούδείς κατά παροιμίαν λόγος 121.

Fii sănătos, cel mai drag și iubește sursa tuturor dulceților - virtutea împreună cu științe bune și răsplătește-ne cu dragoste pentru dragostea noastră!

Grigory Savvich al tău

De sărbătoarea Sfântului Ioan Gură de Aur, 27 ianuarie

27

Επίγραμμα 122

Când Venus, însoțită de Cupidonul ei, s-a întâlnit într-o zi cu nouă muze, Ea s-a întors către ei cu aceste cuvinte: „Onoară-mă, muze: eu sunt primul dintre toți zeii, toți zeii și oamenii recunosc puterea Mea”.

A spus Venus. Iar Muzele: „Dar nu ai nicio putere asupra noastră.

Muzele cinstesc sanctuarul Helikon, și nu împărăția ta.” 123.

Dragul meu Michael!

Χόρευε εν τω κυρίφ! 124

Trecându-mă în două ceasuri προαναστάς των όρβρινών ευχών125 și eu însumi όμιλών 126 între alte reflecții evlavioase, am compus επίγραμμα127. Îmi amintesc că printre greci επιγράμματα 128 am citit aceasta când eram în mănăstirea Sf. Sergius. Neputând să-mi amintesc, am exprimat același sens în propriile mele cuvinte. Mi se pare că ea vorbește frumos și sublim despre το άδυτον 129 de muze și este vrednică de a fi cântată astăzi, când cinstim amintirea lui των τρειών των μεγάλων τής οικουμένης διδασκά13°ωασκάλ°. O, dacă noi, Michael al meu, am putea ajunge la același culme al virtuții!

Ταυτα εύχεται σοι σος Γρηγώριος 131 30 ianuarie

Dacă am făcut o greșeală în cuvintele grecești așa cum sunt scrise aici, corectează-mă și anunță-mă. Ούδέν τούτου φιλότερον 132 și știi aceasta: χειρ χειρα νίπτει 133. 1763, în ziua celor trei sfinți: Vasile, Grigorie, Ioan.

28 [1763]

Dintre miile de proverbe ale lui Erasmus 134. Aristotel, Marea Etică, cap. 2 135.

când vrem să exprimăm cel mai înalt grad de prietenie, spunem că sufletul meu și sufletul lui

unu. Același lucru este spus în altă parte în cartea de sus: „Έστι γάρ, ώς φαμέν, όφίλος έτερος έγώ - un prieten, așa cum spunem, - al doilea sine.

Dar ascultați și din Plutarh 136. Ei spun că maimuțele, încercând să imite oamenii, își adoptă mișcările și își reproduc dansurile. Lingușitorul, imitându-i pe alții, îi înșală, îi seduce, dar nu pe toți la fel. Cu unii dansează și cântă, cu alții se alătură ca însoțitor în palestra 137 și în exerciții fizice. Dacă are de-a face cu un tânăr devotat activităților literare și științifice, este plin de cărți, își crește barba (filosofică) până la călcâi, poartă mantie, lasă distracție, pe buze sunt numere și dreptunghiuri și triunghiurile lui Platon.

Dragă Michael!

Întrucât pierderea timpului este cea mai gravă dintre toate pierderile, chiar și un moment din aceste zile angelice este atât de valoros încât depășește tot ceea ce avem, chiar și pe noi înșine, la fel de mult pe cât timpul depășește alte posesiuni. Acum, în sfârşit, omul nostru lăuntric, neîncărcat de carne, parcă eliberat de cătuşe sau primind aripi noi, se ridică sus ca του άετοΰ 139, se înalţă, se repezi şi zboară în nemăsuratele întinderi cereşti, ca peste o câmpie deschisă. câmpuri, străduindu-se să pătrundă și să ajungă la πρός τό κάλλος το θεϊον140, unde îngerii privesc continuu la τό πρόσωπον του πατρός 141, bucurându-se de soarta omenească. O, zilele astea sunt placute, nectarine, in nici un caz incalcand valoarea a tot, chiar si valoarea zilelor! O, primul post dificil și dur, unde ne conduci? Deci fiecare virtute și orice bine sunt la început amar, dar în cele din urmă sunt încântați. O, dragul meu Michael! Feriți-vă să pierdeți aceste zile! Cunoaște comorile, cunoaște-ți soarta, care este mult mai bună decât soarta regilor persani. De ce să ne fie frică dacă ne odihnim aici? Timpul cumpără cerul, chiar și Dumnezeu însuși. Nu voi înceta să vă îndemn să vă devotați nu muzelor vulgare, ci faptelor frumoase disprețuite de mulțime, acelor cărți, care, precum spune Muret 142, „mai rar atinge mâna”. Nu pot decât să folosesc, drept stimulent, următoarele cuvinte ale Erasmusului nostru: „Considerați că nu există nimic mai trecător decât

tineret". De asemenea, poate fi mereu prezentă în sufletul tău următoarea zicală din Pliniu 143: „Timpul pe care nu-l folosești pentru studii s-a pierdut”. Dacă ar fi să te entuziasmez, aș prefera să mor în

aceste ore mai degrabă decât să mă opresc, indiferent dacă este de bun augur sau nu. Va veni vremea, împovărați cu mâncare și băutură, ne vom pleca înaintea pământului, neavând puterea să ridicăm cei mai frumoși ochi ai sufletului. Acum, când acesta, așa cum spune Maro 144, focul unei simple respirații este liber și activ, de ce ar trebui să încetăm să zburăm în εις ούρανόν 145? De ce să nu-și exercităm aripile pentru a ajunge într-o zi pentru noi acea limită și țel care potolește orice sete, despre care părintele nostru cel mai drag, Biserica, cântă: ¿ / „Țara dorințelor este o adevărată afirmație” ^ / și așa pe.

Nu vreau să termin, dar termin. Să fii sănătos sufletul meu!

Grigory Savvich al tău Ί februarie

29

[ianuarie - februarie 1763]

//"Fie ca zborul tău să nu fie iarna"//

În timp ce iarna năvăli, marinarul nu dezleagă corăbiile, Ci așteaptă vremurile plăcute ale primăverii liniștite.

Așteptați ziua Domnului, când duhul sfânt topește totul cu flacăra Sa.

Dacă deodată îndrăznești să te încredințezi mării lumești, Atunci ce fel de valuri vei îndura?

Așa că evitați să înotați în ceață

Ca să nu alegi cu nesăbuință calea vieții. Țineți portul până la Χριστός σε διδάξει 146.

Drumul nu este de încredere noaptea, iar marea este nesigură iarna. Vai! Hristos îi salvează pe câțiva de valurile mării. Vai! Câți sunt înghițiți de valul mării!

Dacă nu ați experimentat cât de periculoasă este marea,

Apoi învață din nenorocirile altora.

Satana poartă chiar și inimile precaute în valuri. Ce se întâmplă cu cei lipsiți de prudență? Iar tu, fiind în liman, cinstiți cu calm pe sfintele muze. Oh, fericit ești dacă ai binecuvântările tale!

Dragă Michael!

'Ήδου έν τω κυρίφ! 147

Lăsând cartea deoparte, ce e mai dulce pentru mine decât să stau de vorbă cu prietenii mei, dintre care κορυφή εΐ 148. Mă tem doar că te

enervez la momentul nepotrivit, când poate ești ocupat cu preocupări mai importante.

Căci bănuiesc, τάς διατριβάς, scrie-mi despre asta.

Rămâi sănătos, dragă.

τις, σχολαστικά; 149. Pe scurt

Al tău Gregory

treizeci

[15 februarie 17631

Bună, nobile Michael!

Deci, του κυρίου έπιποΘεΐς 1б0. Prin urmare, aceste scrisori ale tale îmi sunt mai dulci decât nectarul. Și chiar mai mult - sufletul tău este cel mai nobil και όντως δϊον! 151 Acum numai eu știu că nu sunteți din genul vultururilor, ci DIN sângele των γνησίων άετών 152, care aspirați la cele mai înalte și, disprețuind liliecii cu amurgul lor, tânjiți după soare. O, dacă aș auzi această voce de la tine mai des! Nu mi-aș dori nicio ambrozie. Aparent, ai deja ceea ce te străduiești: așa ceri, așa te rogi. O, tinere, prea vrednic de Hristos, aproape că ai vărsat lacrimi de la mine, căci bucuria rară, excepțională este de obicei însoțită de lacrimi. Domnul nu greșește. Cine întreabă din toată inima, a făcut-o deja. Asta vrei, domnule. Dar oprește-te puțin, suflete, oprește-te puțin. La urma urmei, când îl vei primi, vei spune că cel mai scurt timp a fost prea lung. În spatele tău stă Hristos. Și tremură de dorința de a dărui, dar nu încă...

Ține-te și ai răbdare. Munca asta te va ajuta cândva, cel puțin timp de opt ani.

Să fii sănătos, bucuria mea!

Cel care te iubește cel mai mult

Grigore

31

[Începutul celei de-a doua jumătate a lunii februarie 17G3|

Bună, dragă iubitoare de muzică Michael!

Știu că tu, Mihail, nu vei fi neplăcut, Dacă același puști îți aduce scrisoarea mea, Scrisoarea celui care te iubește mai mult decât ochii lui, Care arde cu focul evlaviei, arde de dragoste pentru tine. Te iubește, arde, te adoră din toată inima, tovarășe, Se bucură de tine, te iubește, arde, este fascinat de tine.

Parfumul unei flori sau mierea Aticii nu-mi este atât de dulce, Cât de dulce este sufletul tău cu dragostea lui pentru mine. Scrie-mi dacă este ceva plăcut și prietenos Și continuă, cât vei trăi, să-mi răspunzi cu dragoste pentru iubire.

Și nicio bătrânețe nu-mi va distrage atenția de la a te iubi. Chiar dacă aș fi ajuns la vârsta lui Typhon sau Nestor... 154

Ce este mai dezgustător decât iubirea vulgară, adică iubirea falsă, și, invers, ce este mai divin decât iubirea creștină, adică iubirea adevărată? Ce este religia creștină decât prietenia adevărată și perfectă? Nu a stabilit Hristos iubirea reciprocă ca χαρακτήρα 155 al său? Nu cumva dragostea ține totul împreună, construiește, creează, așa cum vrăjmășia distruge? Nu este Dumnezeu numit ἀγάπη 156 de către iubitul său discipol Ioan? Oare sufletul nu este mort, lipsit de dragostea adevărată, adică Dumnezeu? Toate darurile, chiar și discursurile angelice în sine, sunt nimic fără iubire? Ce dă motive? Dragoste. Ceea ce face el? Dragoste. Ce salvează? Iubire iubire. Ce face plăcere? Dragoste, iubire, început, mijloc și sfârșit α και ω 157.

Voi încheia pe scurt: începutul este de la tine, iar sfârșitul este cu tine. Dar sună clopotul grec. Fii sănătos, dragă Michael! Greaca ta este primită foarte binevoitor de mine.

Grigory Savvich al tău

32

[A doua jumătate a lunii februarie 1763] / „Și, după ce s-a așezat, a învățat pe mal” / „etc. „de pe corabie”. Plutește în port, a cărui viață este lipsită de tam-tam, Care este departe de griji și ambiție.

Cel care se încredințează cu grijă valurilor acestei lumi, El înoată în liman, iar barca lui este în siguranță. Dar cel care preface pânzele în mare adâncă - Ce frică îngrădește respirația! Ce emoție îl aruncă!

De patru ori fericit, niciodată afară

la mare deschisă, Dacă ești stăpânit de o pace învățată, o muză calmă. O, pace divină! O divinitate încă necunoscută

Cadouri! Valoarea ta este cunoscută prin rațiune.

O, ține-te tare de liman, disprețuiește darurile mulțimii! Predându-te în fața mării, încetezi să-ți mai aparții. Ce-ți pasă? Grijile sunt spini tari. Ei îneacă cuvintele sfinte ale lui Dumnezeu;

II Hristos nu le seamănă şi nici nu propovăduieşte în mare.

Înoată în port: iată, aici își învață oamenii.

Dragă Michael!

M-am gândit multă vreme cum să-ți trimit poezii. Cu toate acestea, acestea din urmă păreau să fie oarecum mai bune din alt motiv, ci pentru că s-au turnat mai ușor. Dar ce să spun despre scrisoarea ta, mai dulce decât ambrozia însăși 158. Să mă iubească Dumnezeu așa... Totuși, mi-e teamă să te laud în față. Fii sănătos, cel mai drag suflet și onorează virtutea.

Al tău Gregory

33

[Sfârșitul lunii februarie - începutul lunii martie 1763]

Pacea fie cu tine, frate!

Am scris asta ieri într-o stare confuză și absentă și foarte repede. Nu este de mirare că ceea ce ai scris nu te-a mulțumit, mai ales având în vedere dificultatea considerabilă a πρόβλημμα159. Îți recunosc talentele și sârguința în științe, precum și virtutea și mă bucur foarte mult. Ei bine, să vedem dacă nu putem rezolva problema dacă Hristos ne dă inspirație,

Cu toate acestea, într-o afacere mare, este suficient să dorești.

Este posibil, zici tu, ca moderația să se păstreze în virtute? Dacă nu este cazul, atunci cu diligență măsura nu este necesară. Dacă da, de ce unul este superior celuilalt în virtute? Acestea sunt gândurile tale. Dar mai întâi de toate, trebuie să știți că există două clase de fanoși ai virtuții: o clasă este perfectă, cealaltă este începători sau, după cum spune Pavel, copii.

De aici putem concluziona că există două feluri de virtuți: un fel, care include ceea ce se numesc virtuți în sensul propriu, căruia îi aparțin, ca scop, alte virtuți. Acestea din urmă constituie al doilea gen. Dar cei desăvârșiți, sau oamenii - viri - de unde virtutea își primește numele virtus - ocupă chiar castelul sau fortăreața virtuții; nu există măsură, deoarece nu există saturație; de aici rezultă că unul are un avantaj față de celălalt, căci și în castel există grade de ascensiune și, cu cât unul îl depășește mai mult pe celălalt, cu atât aduce mai mult beneficiu rasei umane și devine mai asemănător unui zeu, a cărui bunătate are fără sfârșit sau măsură. , fără număr.

Prin urmare, dacă nu mă înșel, Pavel are cinci clase de aleși, și anume, în ceea ce privește meritul. La urma urmei, cu cât este mai străin de tot ce este pământesc, cu atât este mai aproape de ceresc și de însăși sursa de lumină. Acestuia îi aparține acel vers davidic pe care îl cântez frecvent: . Virtuțile în sensul propriu sunt acelea al căror stăpân este el însuși ó ων 160 sau θεός 161. Acestea sunt: credința, speranța și cea mai mare dintre toate și iubirea nesfârșită. Căci αυτός γάρ ó θεός 162 se numește αγάπη 163. Toți creează la

infinit. Proprietatea credinței este de a observa sau de a înțelege, și cu cât se observă mai mult, cu atât nădăjduiește mai mult și cu cât nădăjduiește mai mult, cu atât iubește cu mai multă ardoare; în bucurie face binele cât mai larg posibil, fără nicio limită sau măsură. O, dacă tu, sufletul meu, ai putea ajunge vreodată la acest Kremlin! O, cât de puțini reușesc să se apropie de acest Corint 164! Vrei să realizezi? Pentru aceasta este nevoie de motive, pe care le numiți mijloace. Care sunt mijloacele? Acestea sunt următoarele: cunoașterea literaturii grecești și romane, care este dată de studiile nocturne (te spun deja un mijloc de mijloc), fuga din mulțime și treburile lumești,

vederea bogăției, postul și abstinența, pe scurt, neglijarea cărnii pentru a câștiga duhul. Astfel, în cele din urmă, sunt virtuțile obișnuite inerente chiar și oamenilor dezonorați. Măsura trebuie respectată în ele pentru a ajunge la cele în care nu se respectă nicio măsură. Altfel, dacă într-o noapte vă răniți ochii și plămânii din cauza privegherilor nemoderate, cum veți putea atunci să citiți sau să conversați cu sfinții? Cum înveți despre Dumnezeu de la ei? Credința îl vede pe Dumnezeu și este ea însăși divină; pentru a-l realiza, ține măsura în privegheri și osteneli și, dobândind cele duhovnicești, ai grijă să nu omori pe cel trupesc când acest trupesc te poate duce la mai bine. Nu se comporta prost? cine, incepand un drum lung, nu respecta regulile in mers? Fără îndoială, acesta nu va ajunge la Ierusalim: boala sau chiar moartea îi va întrerupe călătoria. De aceea, vezi ca râvna ta, care nu cunoaste masura, sa nu te cufunde in necazuri. Ah, nu vreau să prezint răul. Tu, Michael al meu, meriți soarta cea mai favorabilă. Eviți aglomerația? Păstrați măsura și în asta. Nu este el un prost care se ferește de oameni ca să nu vorbească niciodată cu nimeni? Un nebun este o astfel de persoană, nu un sfânt. Urmăriți cu cine vorbiți și cu cine comunicați. postești? Nu ți se pare stricat în minte ție care nu dedică nimic corpului sau îi prezintă doar ceva otrăvitor? Reduceți excesul de mâncare, pentru ca mânzul, adică carnea, să nu-și arate neînfrânarea; pe de altă parte, nu-l înfometați de moarte, ca să poată duce călărețul. Așa sunt acele lucruri frumoase care, fără măsură, devin foarte rele. La o vârstă ca a ta, sunt cei care se complace excesiv cu vin și cei care sunt excesiv de pasionați de cai și câini sau stiluri de viață luxoase. Dimpotrivă, sunt cei care duc vieți prea dure. De aici această regulă cea mai frumoasă și dumnezeiască: μηδέν άγαν165. Scrie ce crezi, ca să știu dacă îți place. O, că Hristos, care a făgăduit că va fi prezent oriunde se adună doi în numele Său, s-ar îngrădi să ia parte la δμιλία noastră 166. Altfel, fără El, totul este în zadar.

Fii sănătos, Michael al meu!

Totul vostru în Lordul Grigory Savvich

[Sfârșitul lunii februarie - începutul lunii martie 1763]

Bună, cel mai dulce iubitor de muzică al meu, Michael!

Conduce bucuria, conduce frica, pune speranta la fuga; Nu va fi nicio tristete.

Mintea este încețoșată Și legată de legături Unde domnesc.

Acestea, dacă nu mă înșel, sunt versurile lui Boethius167, un anume filozof roman. Afectul este o boală a sufletului, în greacă este πάθος 168. Boala, cred eu, este o anumită tulburare, formată din elemente prost coordonate, tocmai când predomină focul sau pământul, sau ambele. De aici apare o agravare, în greacă ό παροξυσμός169. Căci atunci când συμμετρία170 a elementelor este corectă, atunci totul se mișcă calm și pașnic, ca în acel ceas bine aranjat, aranjat cu pricepere, pe care grecii îl numesc αύτόματον 171. Dintre aceste obiecte fizice, să trecem la metafizic, adică , invizibil sau spiritual, cu alte cuvinte, divin. Exact în același mod, pasiunea acționează asupra sufletului nostru și îl pune în mișcare. Prin urmare, la romani, mânia, frica, dorința și alte emoții sunt adesea numite mișcări.174. Fericit este cel care este liber de aceste mișcări. Căci o astfel de persoană posedă liniște, sau liniște sufletească, pe care ó κύριος175 o acordă celor mai dragi discipoli ai săi: până la minte. Ești fericit că ești bogat? Ești bolnav. Ești fericit că ești nobil? ești rău. Ți-e frică de moarte? Notorietate pentru faptele bune? Nu ești suficient de sănătos la suflet. Speri să trăiești mai bine mâine? ești rău. Căci acolo unde este speranță, există și frică, boală și așa mai departe. Deci, veți spune, cer, împreună cu stoicii, ca înțeleptul să fie complet άπαθέα177. Dimpotrivă, în acest caz el ar fi un stâlp, nu un om. Rămâne, așadar, că fericirea este acolo unde patimile sunt înfrânate, și nu acolo unde sunt absente.

acțiune. Nu are Pavel propriul lui τόν σχόλαζα 178 care-i face rău? Și Dumnezeu trece înaintea lui Ilie în suflarea brizei, adică sub forma unei mișcări ușoare. Acceptați acest lucru; dar grijile, fricile și altele asemenea, trebuie să se refere la Domnul. Ele sunt, de asemenea, μακαρίζουσι τόν άνθρωποί 179.

Fii sănătos, draga mea, și ține cont de această conversație!

Al tău este în Lordul Grigory Savvich

35

[Sfârșitul lunii februarie - începutul lunii martie 1763]

Bună, Michael al meu, mai bogat decât regii universului!

O, mai liber decât satrapii, mai nepăsător decât odihna!

M-ai făcut să tânjesc incredibil de tine că nu m-ai prezentat astăzi la școală. Oh, că ceea ce bănuiesc nu era justificat! Mi-e teamă că te-ai îmbolnăvit în aceste vremuri nesănătoase, care s-ar putea să nu se întâmple decât prin mila lui Hristos! Prin urmare, tu βραχέως 180 anunțați-ne ce este în neregulă cu tine.

Yasha a noastră râde și se joacă deja, la fel ca χελιδόνα181, vestind primăvara. Dar op nu va începe să se întoarcă la școală până când nu i se fac pantofi buni. Căci τόν πυρετόν 182 lui, printre altele, se datorează faptului că a folosit până acum rău ύποδήμασι 183. Îi vom oferi cu plăcere această ocazie de dragul celor pe care îi iubim și ar trebui să-i iubim. Dacă ești sănătos, fă-mă fericit, draga mea.

Grigory Skovoroda al tău

Cel care ară câmpul și este sănătos este mai fericit decât un rege bolnav. Nu, el este chiar mai bun decât un rege sănătos!

36

[Prima jumătate a lunii martie 1763]

Bună ziua, cel mai curajos recrut al armatei lui Hristos!

Dragă Michael!

După ce ți-am citit scrisoarea cu mare plăcere și nu fără râs, m-am gândit mult la mine sau, mai degrabă, am vorbit în tăcere cu tine și apoi, pregătindu-mă de culcare,

m-am gândit mult la același lucru. Și deodată mi s-a părut că aud o asemenea voce interioară: viața noastră este serviciul militar... De aceea, b διάβολος 184, după ce nu te-a putut seduce nici cu zgârcenie, nici cu plăceri și prin aceasta să-ți facă rău sufletului, poate s-a hotărât să facă rău. sanatatea ta? Acest lucru este, fără îndoială, așa și, într-adevăr, se spune cu înțelepciune: dintre două rele, trebuie să-l alegi pe cel mai mic. Acest bătrân ticălos știe că unele dintre cele mai bune minți sunt foarte înclinate spre προς κενοδοξίαν 185, mai ales la o astfel de vârstă ca a ta, și prin aceasta au grăbit adesea ceasul unei morți premature sau au deteriorat incurabil o parte nobilă a corpului, de exemplu. , ochi sau piept. Deci, nefiind reusit in primul mod, incearca sa actioneze intr-un mod diferit. Faceți aceste munci absurde și goale, dar în același timp foarte grele pentru a nu pierde din vedere interesele celei mai prețioase sănătate a voastră. Mai bine să-ți sacrifici vanitatea. Acest lucru se va face dacă munciți și vă încordați atât cât este suficient pentru un student mediocru și pentru disciplina dvs., fără ardoarea dumneavoastră inerentă. Dar mă voi adresa venerabilului nostru prefect, lord și prieten. Dar tu, dragă, rămâi sub aripile conducătorului tău Hristos. Fii sănătos în ea!

Grigory Savvich al tău

37

[Prima jumătate a lunii martie 1763]

Pacea fie cu tine, dragă Michael!

Tinerețea vine! Noul se vede peste tot. Acum este plăcut pentru fermieri să se complacă cu forța de muncă. Prevăzând că va veni primăvara, îngrijirea țărănească Curăță grădinile, aranjează scurgeri bune pentru apă. Fericit este țăranul, dar și mai fericit este cel care curăță cu bucurie canalele inimii sale. Și proștii au avantaje corporale.

Cu toate acestea, bătrânețea proastă nu poate fi fericită. Examinați posesiunile sufletului - ce fel de iarbă crește în ele?

Îndepărtați imediat dacă apare iarbă rea.

Mișcă-te repede dacă se ridică spini și mărăcini.

Bogăția îneacă cuvintele sfinte ale lui Dumnezeu.

Dacă crește ceapa și varza sălbatică, smulgeți

si arunca:

Căci pofta murdară nu-L poate vedea pe Dumnezeu.

Dacă cedrul a început să crească, tăiați-l repede cu toporul: Căci lui Dumnezeu nu-i place inima mândră.

Adesea lângă copaci frumoși

Cele urâte încep deodată să crească aleatoriu

ramuri:

Tăiați-le cu un cuțit și aruncați-le!

Căci atunci când cineva este ocupat cu citirea cărților sacre, vanitatea se naște adesea dintr-o astfel de ocupație.

Și invers: protejează și prețuiește florile frumoase.

În primul rând, crește culoarea castității.

O, ce aromă frumoasă și puternică de la el!

Hristos iubește foarte mult acest parfum.

Pentru a nu pierde timpul în zadar, am hotărât că ar fi mai bine să vorbesc cu tine, chiar și în poezie proastă, decât să mă angajez în

fleacuri inutile. Căci de obicei tratez plictiseala în principal cu acest medicament. Cu toate acestea, nu există întotdeauna starea de spirit potrivită pentru asta.

Să fii sănătos, draga mea!

Grigori Skovoroda

38

[Prima jumătate a lunii martie 1763]

Εύβύμει186, Michael al meu!

187.

Oamenii care se închină lui Hristos mănâncă trupul omului-Dumnezeu,

Se delectează cu sânge, dar digeră prost, nerezonabil.

Τα λοιπά άναβάλλομαι εις ύστερον χρόνον...188

Grigory Savvich

39

[Prima jumătate a lunii martie 1763] Bună, iubire creștină, iubit Mihai!

Degeaba mănâncă carnea care este închisă în trup, Cine nu mănâncă pentru a ajunge la sens.

O mulțime nesfântă poate atinge trupul lui Hristos, dar o mulțime rea nu este în stare să înțeleagă providența lui Dumnezeu.

Există un corp animal, dar există și un corp spiritual: primul nu este benefic, al doilea este mântuitor. Primul nu ajută dacă te limitezi la el;

Dacă nu ești limitat, te ajută să ajungi la minte.

De ce plantezi un măslin care nu va da roade?

De ce plantezi în pământ când nu va da un lăstar nou?

De ce mănânci trupul lui Hristos în timp ce rămâi la fel?

De ce să luați sămânța când nu aveți rod? Dacă o sămânță aruncată în pământ putrezește din cauza căldurii, Atunci un duh nou va da naștere la noi roade din ea.

Dacă moartea nu ți se ia căldura animală, atunci nu vei avea spiritual și nou.

Lăsați pe bătrân cu învățăturile lui rele, Acceptați noi opinii și noi fapte ale lui Dumnezeu.

De ce accepti corpul în timp ce îi respingi mintea?

Nu este sufletul mai bun decât trupul și nu înseamnă mai mult? Cu corpul tău atingi corpul,

Dar cu inima eviți inima.

Spune-mi asta e prietenie?

Săruți buzele, dar ești dușmanul manierelor lui.

Nu-ți place spiritul cu care este important să comunici. Hristos este simplitate, dar tu ești luxos în haine, locuințe și mâncare. Cum te va ajuta sfântul trup?

Hristos este fecioria, dar mă uit la chipul unei curve.

Cum mă poate ajuta un trup sfânt? Primește, draga mea, Împreună cu trupul duhul lui Hristos, Atunci vei fi un duh cu Domnul. Să fii sănătos, iubitul meu!

Al tău în Domnul Grigory Skovoroda

40

[Ultima săptămână din martie 1763)

Bună, mângâie-te în grijile mele, cel mai dulce Michael!

Vreau să vă bucurați de un somn mai scurt și de mâncare mai rece în aceste zile de primăvară. Luați în considerare căldura tinereții tale, căldura primăverii, stilul tău de viață sedentar și sârguința ta extremă. Recent (ieri) am citit întâmplător la Muret că Galen î89, al doilea, după Hipocrate 19°, părintele medicilor, argumentând περί ύγιειών 101, a exprimat părerea că mâncarea mai rece este potrivită băieților și tinerilor, iar hrana mai caldă pentru bătrâni. Fără îndoială, un astfel de autor este demn de încredere. Pentru că excesul de umiditate se dezvoltă din mâncarea fierbinte și, prin urmare, ó κατάρρος 192, pe care toți medicii îl recunosc ca fiind părintele tuturor bolilor. Catarul este un nas care curge (nu o răceală), iar un nas care curge nu este altceva decât puroi, condensat cu căldură foarte mare, dezvoltat din mâncare excesivă și fierbinte, sau umezeală, condensată cu căldură, de unde grecii chiar au febră în corp. , sau puroiul, se numește φλέγμα 193 Deci leacul este să fii vesel și vesel. Dar mama acestui lucru este sobrietatea, care constă nu numai în băutură moderată și rece, ci și în aceeași mâncare. Cel care este

supraîncărcat cu mâncare nu va fi sobru, chiar dacă este άοινος194. O, cât de prost am fost, după ce mi-a deteriorat sănătatea, cedând la o vârstă fragedă sub influența unor camarazi foarte răsfățați: și ar trebui să-i urăști și să-i eviți mai mult decât un șarpe otrăvitor și un câine turbat. Dar eu ce sunt? De parcă nu-ți cunosc natura liberă și castă. La revedere, draga mea.

Grigory Skovoroda al tău

41

[Ultima săptămână din martie - începutul lui aprilie 1763]

195

Zilele și nopțile, lăsând totul, să ne străduim să îndreptăm toate raționamentele, draga mea, către acea lume care depășește orice minte, care este ^„lumea care prevalează peste orice minte”^; care este traducerea cuvintelor grecești;

τήν ειρήνην ύπερέχουσαν πάντα νόον 196. Cu cât se potolește mai mult căldura patimilor josnice, cu atât ne apropiem de această fortăreață divină. Fiți atenți la marea inimii voastre, la gândurile voastre și luați în considerare ce fel de vânt stârnește o agitație care pune în pericol corabia sufletului vostru. Nu este vântul ambiției?.. Încearcă să-l implori ca cel //„pe care vânturile îl vor asculta”/7 să te grăbească în ajutor. Ce anume ne atrage spiritul rău spre frumusețile colorate ale acestei lumi? Splendoarea palatelor, sau πορφύρας197. O, nu vezi cât de mult rău se ascunde înăuntru, sub o înfățișare frumoasă: un șarpe pândește în iarbă. Δίβαφος τήν χοιράδα κρύπτει 198. Înțelegi foarte bine aceasta, suflete al meu, și ca să înțelegi și să cunoști desăvârșit, aceasta va fi făcută de Hristos, dacă vei fi ferm în dragoste față de El (Hristos) și vei folosi corect talentul dat lui tu; în timp ce suntem liberi, încercați, dragi, ca să vorbim mai des și cu succes față în față έν τή λέσΖη 199, vom amâna conversația scrisă pentru un timp când va fi imposibil și nu va mai fi timp direct în persoană όμιλείν 20 °, iar această dată va veni în curând. Și în fiecare zi trimite-mi Maksimochka al nostru dimineață, ca să pot spune ceva amabil cu el și să-ți ofer ceva de-al meu care nu este inclus în cercul obișnuitului. Fii sănătos, ώ κήδιστε, και ήρα; άντιφίλει.

Sos Grigorios o Savvin 201

42

[1763]

Желаннейший товарищ, мой Михаил!

Astăzi m-am trezit atât de devreme încât am împiedicat răsăritul cu o oră întreagă și o treime. Doamne nemuritor, cât de vesel, vesel, liber, mai ager decât fulgerul și mai rapid decât Evra, acea parte a noastră

care se numește divină și pe care Maron o numea focul unei simple respirații! Deci, conform proverbului „unde cineva doare, el ține mâna acolo”, avarul se gândește constant la bani, negustorul - la mărfuri, plugarul - la tauri, războinicul - la arme, pe scurt, unde cineva rănește sau are o sursă de plăcere, toată lumea este acolo.bucuros să aibă și minte și limbă. Inima mea, de îndată ce mă trezesc, se repezi spre propria ei comoară. Am început să mă gândesc cu mine astfel: noi, proști și nefericiți,

ne gândim dacă vreunul dintre noi, după ideea obișnuită, trăiește în sărăcie sau modest, fără nicio poziție, în timp ce numai virtutea face fericit și păstrează fericirea. Ei bine, ai atins în sfârșit virtutea? Ai ajuns în sfârșit la punctul în care cuvintele se pot aplica și pentru tine: Dacă nu, unde este timpul petrecut? Întorcându-mă la mine cu astfel de discursuri, am început să rezumam timpul: când, pentru câte, pe ce obiecte goale am cheltuit un lucru care întrece totul la preț. Ca și acum, nu știu să folosesc timpul, dar ceea ce este în prezent și ceea ce este singurul pe care îl avem la dispoziție, merge la fleacuri sau, și mai rău, la regrete, sau, cel mai rău, la păcate. Sperăm în viitor, disprețuim prezentul: ne străduim pentru ceea ce nu este, neglijăm ceea ce este, de parcă curentul s-ar putea inversa sau viitorul s-ar fi realizat cu siguranță. În timp ce mă gândeam la asta, mi-a venit în minte un cuplet grecesc, pe care l-am tradus în latină și l-am memorat când eram în Lavra Sfântului Serghei 204. Deoarece acest cuplet nu este lipsit de eleganță, îl vom cita aici:

Τής ώρας άπόλαυε, διέρχεται πάντα τάχιστα;

(Έν θέρος έξ ερίφου τραχύν εθηχε τράγον -

Profită la maximum de timpul tău, căci totul îmbătrânește repede;

O vară transformă un ied într-o capră zburată 205.

O, că, Mihaile al meu, am folosi atât de mult vremea, încât, derutați în duh, să nu ne rugăm mai târziu în zadar pentru ceea ce proștii obișnuiesc să strige în zadar: o, că Jupiter mi-ar întoarce anii trecuți!

A folosit cu bucurie timpul cel care știa ce să evite și ce să caute. Căci este imposibil (citeam astăzi cu un prieten în ghid), așa cum spune Platon în cartea sa despre stat, „să urmăm constant virtutea care nu are convingeri ferme despre ce să lupte și ce să evite; căci cine consideră că ceea ce este util a fi inutil și invers, consideră albul ca fiind negru.” — Și vai de așa ceva! exclamă profetul.

Scrie în cel mai scurt mod posibil, în trei cuvinte, cum este sănătatea ta, în special cea mintală. Un coș care a apărut pe față, vă implor, nu atingeți sau culegeți. Ieri am venit

îngrozit să audă întâmplător că pentru multe astfel de coșuri, recunoscute ca fiind ceva neînsemnat, erau fatale tocmai pentru că erau frecate.

Să fii sănătoasă, dragă, alături de Grisha 206 și alți micuți!

Iubitorul tău Grigory Savvich April

43

[și mai 1763]

Κατ ώς γέγραπται 207

După cum cântă David: Întreaga noastră viață este în tine. Moartea ne amenință zilnic. Așa este oaia nevinovată, Pe care crudul măcelar Se pregătește să o măceleze, Își varsă sângele întunecat. Călăuzită fără nici o constrângere, Ea însăși îl ajută Și își pune gâtul sub tăișul unui cuțit. Dar toate acestea sunt cucerite de mila sporită prin puterea sa Unică, care ne înconjoară cu iubire veșnică. Pentru un gând ferm...

Εις τψ πεντηχοστήν 208

O, dacă spiritul pe care profesorul l-a pus în copiii săi să curgă în inimile noastre! Acel nou spirit care înnoiește inimile cu focul său, Acest spirit creează noi limbaje și noi fapte. Acest nou spirit este mai moale decât suflarea bezelelor, De îndată ce suflă, un pământ nou se formează imediat, Timpurile se reînnoiesc, mișcările cerurilor și viața. Ora veche fuge, vine ceasul nou. Oamenii fac deja lucruri noi, rostesc cuvinte noi.

Au o viziune nouă, inimi și picioare noi.

Deci un copac care este mort iarna este doar o primăvară

Soarele o va încălzi de la înălțime, în curând va prinde viață.

Uită-te acum la limbile, brațele și picioarele mulțimii stupide.

Ce vrea? Ce face și despre ce vorbește?

Peste tot se vorbește de ambiție, de zgârcenie. Crezi că acestea sunt discursuri noi? Aceasta este o limbă veche.

Crima, luxul și pofta murdară domnesc peste tot.

Crezi că acestea sunt cazuri noi? Pet, acestea sunt lucruri vechi.

Oamenii caută doar să mulțumească pântecelui și cărnii stricăcioase.

Crezi că acestea sunt inimi noi? Acestea sunt inimi vechi.

O, ai milă de mine, milostiv mijlocitor! Vino!

Dă-mi o inimă nouă, cuvinte noi și o mână nouă!

Eliberează-mă din peștera în care se află această mulțime mizerabilă!

Atașează-mă de cerești, la care doarme noul pământ!

Dragă Michael!

Aceste versuri mi s-au părut nelipsite de plăcere. Când în această zi sfântă, care este țelul și σκοπός 209 al tuturor sărbătorilor, am meditat asupra subiectelor sacre legate de φιλαυτίαν 210 sau zicerile evlavioase, aceste versete au avut efect asupra mea, adică au îndemnat sufletul la evlavie. Prin urmare, m-am hotărât să vi le comunic vouă, prietenul meu și fanatic al științei și chiar mai mult al evlaviei, care singura face o persoană fericită. Dacă un marinar își schimbă discursurile maritime cu un marinar, un negustor cu un negustor, un soldat cu un soldat de bunăvoie όμιλίας 211, atunci este posibil ca cel care se dăruiește evlaviei și științelor folositoare să fie mut cu cel care face la fel. si este prietenul lui? Oh, nu se poate! Cu toate acestea, acordați atenție nu eleganței cuvintelor, aproape nesemnificative, ci dacă gândim suficient de pios, puterea gândurilor exprimate - determinați gustul nu după coajă, ci după miez. Αγιοκατος ό παράκλητο; 212 va face la vremea cuvenită ceea ce, după ce a respins străvechiul și adâncul, rămânând cu

cu un singur lapte de evlavie te vei strădui după hrană nouă demnă de soț creștin, ca să ți se aplice profeția despre Iuda: dinții lui sunt mai albi decât laptele.

Grigory Savvich este foarte dispus cu tine

U

[A doua jumătate a lunii mai - începutul lunii iunie 1763]

Cel mai iubit prieten Michael!

După rugăciunea de seară, am o mare dorință să reiau plimbarea de ieri. Când părăsiți templul, îndreptați-vă spre mine sau urmați valea pitorească de ieri prin acele locuri joase prin care ne-am întors ieri, mergând atât de încet încât să vă pot urma. Voi aduce cu mine majoritatea corului, adică coriştii mei - băieţi. Voi lua și autorul al cărui talent îmi face cea mai mare plăcere. Într-adevăr, este atât de înțelept și, în plus, atât de duhovnic o demască pe această desfrânată cea mai frumoasă și mai disprețuitoare, adică această lume. Dar să presupunem că el [lumea] este așa cum este considerat de obicei a fi. Cu toate acestea, înțeleptul trebuie să aleagă și aurul din gunoi de

grajd. Este Hristos pentru păcătoși ^fall/^, și nu ἀνάστασις 213? Nu este totul pur pur? Dar de ce îl laud? Să nu fim ca acel școlastic pompos, pătruns de filozofie proastă, care râdea de ἐπίγραμμα214, cunoscuta inscripție... Aș spune doar: nimeni nu a arătat necurăția lumii ascunsă de ochi mai duhovnic, mai plin. , și mai util. Ca tine, el înzestrează bufnițele cu vedere: / <„Dă vin înțelept” / 7 și așa mai departe. Următoarele cuvinte ale lui Terence par să indice același lucru: învață din experiența altora ceea ce îți va fi de folos. termin împotriva voinței mele. Aceste subiecte ar trebui discutate zi și noapte. A scris și poezii pentru Nikolai: în ele arătăm suficient farmecele înșelătoare ale lumii.

Fii sănătos, dragă!

Grigory Savvich al tău

45

[A doua jumătate a lunii iunie 1763[

Teza: Înțeleptul este smerit

Dacă cineva, fiind admis în sanctuarele grațioaselor muze, nu s-a împărtășit pe deplin din ele, ci doar, după cum se spune, a gustat pe marginile buzelor din această adevărată înțelepciune, o astfel de persoană, cel puțin după părerea mea, nu poate. dar fii modest.

Și acest lucru nu este surprinzător. Așa cum prostia este mama tuturor viciilor, inclusiv a aroganței, care tinde să râvnească poveri dincolo de putere și onoruri dincolo de demnitate și glorie dincolo de merit, tot așa înțelepciunea este adevăratul părinte atât al celorlalte virtuți, cât și al modestiei, care, măsurându-se, ca se spune că prin măsura proprie coboară mai degrabă decât urcă.

Frumos în scrierile moraliste ale lui Plutarh 215, alături de multe alte lucruri, este scris următoarele: „Fermierii”, spune el, „văd cu plăcere spicele de porumb înclinate spre pământ; aceleași urechi, care, prin lejeritatea lor, se ridică, sunt considerate goale și treierate. Căci, așa cum spicele de grâu fără boabe se ridică cu ușurință printre altele, în timp ce cele pline și grele se scufundă ascunzându-se, tot așa între oameni, care este cel mai gol și lipsit de seriozitate, cel mai mult se străduiește după onoruri și se remarcă prin insolență, are chip. și mers, plin de aroganță și dispreț, fără cruțare pe nimeni.

Având în vedere aceasta, nu pot în niciun fel să admit că este prudent cel lipsit de modestie și că nu are o minte bună și sănătoasă, al cărui tovarăș este această virtute amabilă și plăcută.

Cel mai fericit φιλολόγε 216 Michael, salut!

Așa că am tăcut trei zile întregi. Dar să compensam tăcerea. Cercetând pe tineri, eu însumi a trebuit să mă întineresc și să scriu după reguli

ceea ce se numește την χρείαν 217. Ți-o trimit ca pe o piatră lidiană. Dacă nu vă place, luați în considerare că nu m-am ocupat niciodată de regulile din ρητόρων 218, dacă nu îl găsiți

destul de ridicol, apoi pune-l pe seama cărților vechi, pe care, după cum știi, le studiez cu sârguință. Cât despre proverbul tău: /<„oricum a fumat.”/, m-a chinuit: o fac de aproape toate trei zile. Dar mai întâi de toate, ține cont de următoarele: nu este necesar ca grecii sau romanii să devină un proverb care a intrat în al nostru. Prin urmare, nu sub formă de proverb, cred că puteți spune destul de satisfăcător în latină: mihi umbra suffiat - umbra, numele și asemănarea îmi sunt suficiente. Grecii exprimă παροιμιαστί219 cu cuvântul ώς τύπφ 220. Proverbul nostru în acest caz spune că este destul fum, chiar dacă nu ajunge la o flacără. Astfel, și aici, o umbră în loc de un corp, un semn în loc de un lucru. Dar iată un proverb pentru tine: dicis gratia, cum ai spune: dicationis gratia, după cum se spune, pentru spectacol, când ceva se face în grabă - un mod de exprimare pentru cei răi săvârșitori de rituri religioase, care adesea în templu donează pentru Dumnezeu nu ce merită, ci doar să aibă un semn că s-au jertfit. Traduceți așa: //„oricum pentru glorie”/’ și altele asemenea. În latină, puteți spune: crasso filo - „un fir grosier”. Fără îndoială, există un proverb: tenui filo - „fir subțire”.

Să fii sănătos, draga mea!

Grigory Savvich al tău

46

{Sfârșitul lunii iunie 1763]

Cel mai de preț prieten al meu Michael!

Cine a fost acest Demonax 221 nu îmi este încă clar. Presupun doar că era un spartan, neam de oameni care nu se distingea atât prin elocvență, cât prin inteligență și devotament față de virtute. Dar ce fel de persoană era, văd deja din spusele lui, care îmi place foarte mult. Iată-l: Έν άλλοτρίοις παραδείγμασι παίδευε σεαυτόν χαί άπαβής των χαχών έση 222. În scopuri educaționale, vom traduce în sensul nostru următorul exemplu: „Tu însuți nu vei fi următorul exemplu: la necazuri, adică tu nu va suferi dezastre. Pentru prima propoziție a lui, cred că știți: în ea el reproșează ίας ού φροντίζοντας 223. În ceea ce privește citarea anterioară (vom vorbi despre aceasta din urmă într-un alt

loc), este uimitor cum păcătuim cu toții împotriva lui. Căci dacă, așa cum spune Terence 224, am învățat din experiența altora, extragând din ea ceea ce ne este de folos și dacă ne-am uita în viața altora ca într-o oglindă, atunci zicala ne-ar fi mult mai puțin aplicabilă:

„Experiența este profesorul proștilor”. Un astfel de comportament, pe lângă faptul că este foarte util, ne oferă și un spectacol extrem de plăcut și constituie o parte semnificativă a speculațiilor acelor înțelepți care, după cum se spune, înot în port, folosindu-se de nenorocirile altora, sunt ca zeii homerici, care ούρανόθεν 225 nu se bucură de ceea ce s-a întâmplat ceva altora, ci de cei care se văd că nu sunt implicați în aceste dezastre, fiind în siguranță. Căci de ce avem nevoie de aceşti magnifici θέατρα 226 păgâni? Nu este lumea și oamenii cel mai bun spectacol, de altfel, liber precum celebra piață pitagoreică 227. Veți vedea cum unul geme sub greutatea datoriilor, celălalt este chinuit de ambiție, al treilea de zgârcenie, al patrulea de o nesănătoasă dorinta de a studia lucruri prostii. Și cine le poate enumera pe toate? Explicați conceptul de suflet și veți fi convins. Am spus asta cu atât mai binevoitor pentru că sărbătorile se apropie și vor veni în curând, plictiseala așteaptă. Dacă nu te înarmezi împotriva ei, atunci ai grijă că această fiară nu te împinge nu de la punte, cum se spune, ci de la virtute.

Fii sănătos, dragă! Acum ne vom vedea foarte ușor și, dacă va fi nevoie, vom vorbi.

47

Dragă prietene Michael!

Ce face acum mintea ta rapidă?

Unde rătăcește?

Ce vrea, la ce se străduiește, la ce se ferește? Acţionează cu încredere sau ezită?

Dacă acționează cu încredere și sfânt, ești binecuvântat. Dacă el ezită, atunci ezită.

Acolo unde inima se ridică cu vibrații, Acolo domnesc dezgustul și plictiseala.

Marinarul nu cântă, dar, pierzându-și calmul, îi este frică,

Când valurile mării se înfurie

Când nebunul austriac 228 ridică Adriatica,

Și marinarul pierde controlul navei.

Mintea noastră nu rămâne niciodată inactivă;

Îi place întotdeauna să facă ceva.

Dacă nu găsești un loc de muncă bun,

Se va întoarce către prostul.

Oferă-i ceva ca să poată lucra glorios,

Dar minunat

Nu prea multe.

Așa că poți evita cea mai mare suferință

Și obțineți viața dulce.

Mă opresc din scris poezie, pentru că mi se pare că stoarc apă dintr-o piatră. Prefer să prozez ceva.

Ne scrii dacă nu vii tu. Înainte să plec, intenționez să folosesc timpul pentru a vorbi cu tine. Tu ești liber și eu la fel. Tu ești pasionat de știință, la fel și eu într-o oarecare măsură. Ești bucuros să mă asculți, vorbesc de bunăvoie. Ce s-a întâmplat? Dacă nu acordați importanță unui loc în care am putea discuta în mod obișnuit, trimiteți-l pe băiat la noi - dacă este liber - pentru a aranja. Pentru că nu va fi întotdeauna vară...

Să fii sănătos, draga mea!

Grigory Savvich al tău

Mulțimea este beată și nu vorbim despre obiecte decente? Cum se face?

1763, ziua de 7 iulie

48

[1763] Bună, dorința mea,

Κήοος τε τερπολή τε τής ψυχής εμού 229, prea preţios Mihai!

La fel cum το μουσικόν δργανον 23°, dacă îl ascultăm de departe, pare mai plăcut pentru urechile noastre, tot așa o conversație cu un prieten absent este de obicei mult mai plăcută decât cu unul prezent. Mai ales cu tine, mi se dovedește că atunci te iubesc mai mult și mă străduiesc pentru a ta ατρίβει 232. Atunci nicio distanță și nicio sațietate nu vor reduce dulciurile, ci, dimpotrivă, o măresc, plăcerea este din ce în ce mai mare.

se topește, pentru că poziția și starea invizibilului este complet diferită de cea a corporalului și coruptibilului. Aceste considerații nu sunt cele mai puțin importante dintre cele cu care de obicei alina greutățile vieții. Căci ce este mai dulce, mai dulce și mai revigorant decât iubirea? Cei care sunt lipsiți de iubire nu mi se par cu adevărat fără soare și chiar morți și nu sunt deloc surprins dacă αύτό; ύ θεό/ άγαπή 233. Mai mult, iubirea bună este cea care este adevărată,

trainică și veșnică. Dragostea nu poate fi în niciun caz eternă și durabilă dacă se naște din obiecte perisabile, adică din bogăție și alte lucruri de același fel. Dragostea puternică și veșnică se naște din rudenia sufletelor veșnice, întărită de virtutea lor și nesupusă distrugerii. Căci, așa cum un copac putrezit nu se lipește împreună cu un alt copac putred, tot așa prietenia nu se naște între oameni fără valoare. Prin urmare, dacă iubirea noastră vă este dragă, atunci nu vă fie teamă că se va opri. Atâta timp cât venerați virtutea, atât de departe crește și iubirea, așa cum un copac crește imperceptibil de-a lungul anilor și devine însuși mai puternic decât moartea. Ești constant în fața ochilor sufletului meu și indiferent la ce bine mă gândesc și orice aș face, mi se pare că te văd față în față. Îmi arăți când mă retrag în singurătate; ești tovarășul și tovarășul meu când sunt în mulțime. Când mă plâng, imediat iei parte din doliu; dacă mă bucur de ceva, ești și tu un participant la bucurie, încât nu pot să mor fără să iau cu mine imaginea sufletului tău, așa că umbra ia umbra, dacă numai această despărțire poate produce moartea, care distruge trupul, sufletul îl face și mai liber. Așa că, eliberat de trup, voi fi cu tine în amintire, în gând, în conversație tăcută: într-o asemenea măsură iubirea este mai puternică decât moartea însăși. Această iubire a noastră pentru tine, gândindu-ne constant la binele tău, s-ar putea să-ți spună acum și despre ceva care ar fi de folos sufletului tău și corpului tău. Dar ce pot să vă spun? Se spune că atunci când celebrul înțelept Caton 234 și-a dat seama că Cartagina temporar suprimată se gândea din nou la un război împotriva Romei, i-a sfătuit pe romani să înceapă un nou război împotriva cartaginezilor; când romanii nu i-au urmat sfaturile, însă, el nu a încetat să sfătuiască. Și când a trebuit să-și exprime o opinie în Senat, a spus: „Cred că da” (a adăugat el): „Totuși, trebuie să începem un război.

împotriva Cartaginei. Și a făcut asta până i-a convins pe romani, iar Cartagina a fost distrusă; astfel Roma a fost eliberată de frică. O, dragă! Evită compania oamenilor răi! Evita-i! Fugi de ei! Tine minte asta! Eliberează-mă de frică! Lh, ce frică mi-e! Îndepărtează de la mine, dacă mă iubești, frica și grija care mă chinuiesc, care acum mă ard și mă bântuie, acumulate în inima mea.

Nu mă voi odihni până nu aud că îi eviți de ei (oamenii răi) mai mult decât de șerpii otrăvitori. Amintiți-vă că sunteți templul lui Dumnezeu. Păstrează-ți corpul curat! Mai presus de toate, salvează-ți sufletul! Nu mântuiește pentru lume, ci pentru Hristos, cel mai bun din Domnul tău și al meu. Vei economisi dacă rămâi treaz. Vei rămâne treaz dacă ești treaz. Vei fi treaz dacă te rogi, verse lacrimi și eviți lenevia. Lasă palatele, castelele și templele făcute de om să nu te atingă, ci, în genunchi, să faci rugăciuni constante singurului trup și suflet care păstrează, miraculosul templu Solomon. / „Să-ți fie ochii deschiși la acest templu... zi și noapte”, / și așa mai departe. Oh, dacă s-ar putea scrie atât cât gândește! Ό 'Χριστός 23δ, fie ca înclinaţiile tale cele mai bune să strălucească cu lumina ta şi cu mâinile curăţiei, irezistibile pentru diavol şi pentru slujitorii lui, să-ţi păstrezi trupul sănătos, amin!

Foarte devotat ție, Grigory Savvich

12 iulie /din Belgorod/

Aștept cele mai dorite scrisori ale tale. Scrie ce vrei să fac pentru tine. Vei primi de la mine tot ce este în favoarea ta și în calitatea mea. Dar tu vrei doar ce e mai bun, iar eu par să fiu liber pentru tot ce este sfânt. Despre această scrisoare, cu excepția gazdei dumneavoastră, cel mai respectat pr. Boris 236, nu spune nimănui. Căci știi cât de imens de invidioasă și înșelătoare este gloata umană. La revedere! Fii sănătos!

49

[1763] Prea dorit Mihai - Bucură-te în Domnul!

Au trecut trei zile de când oda promisă de mine este gata. În ceea ce mă privește, nu aș petrece o singură zi fără o conversație cu tine. Acest leu nu doarme niciodată - diavolul, deci noi

trebuie să fii mereu treaz. Așa cum un dușman lovește trupul cu o lovitură neașteptată, tot așa și acest dușman spiritual nu încetează să arunce în sufletele noastre săgeți de foc ale patimilor și să le lovească. Le vei stinge dacă crezi că ai totul în virtutea cărora poți deveni un om mare, adică sfânt. De ce ai suferi, suferi? Pentru că nu participi la petreceri cu lacomi? De ce nu jucați zaruri în palatele prinților? De ce nu dansezi? De ce nu ești în armată? Dacă toate aceste lucruri mizerabile fac obiectul admirației tale, atunci nu ești încă înțelept și ești unul dintre mulți. Nu ești încă binecuvântat dacă cauți ceva bun în afara ta. Adună-ți gândurile în tine și caută adevărate binecuvântări în tine. Sapă în tine o fântână de apă care îți va iriga atât casa, cât și casele vecinilor tăi. În tine se află acea temelie, după cum spune Plutarh, izvorul păcii; încercați să purificați această sursă, trăgând nu din bălțile de porci, ci din cărțile sacre ale oamenilor sfinți. Nu lăsa mulțimea care urmărește neclintitul prin mări și ținuturi să te tragă, ci cât timp ești în casa ta, vezi ce se face bine sau rău. La ce te va ajuta un sceptru, sau un palat sau aur dacă îți pierzi și îți ucizi sufletul cel mai de preț, adică pe tine însuți? Nu din bolile sufletești se nasc bolile trupești? De îndată ce pasiunea păcătoasă îți aprinde sufletul, știi că este lovit și chiar mort. De ce nu-ți pasă să arunci pasiune - moartea celei mai prețioase părți din tine? De ce rătăcești mintea ta? De ce dorești când ai toate binecuvântările în tine, dacă ești prudent? De ce te străduiești pentru sărbători și mulțimi, pentru adunări ale celor nevrednici? Ce bine vezi acolo? Suprimă și înfrânează τάς όρμάς 237 sufletului tău și deja acum obișnuiește-te să fii rege. O, dacă aș avea ή του πνεύματος μάχαφα 233! Ți-aș tăia avariția și aș distruge luxul și spiritul beției, aș lovi ambiția, aș zdrobi κενοδοξίαν 239, aș străpunge frica de moarte și de sărăcie. O, sfântă sobrietate! O sărăcie bună! O liniște sufletească! Cât de puțini oameni te cunosc! Dacă încă nu vezi că tot felul de rele sunt cuprinse în păcat, nu ești încă înțelept, nu ai credință teologică. Totuși, crede fără a vedea. Dacă tot nu vezi că întregul

paradis constă în păstrarea fermă și păzirea poruncilor lui Dumnezeu, tot nu ai harul lui Dumnezeu; crede, totuși, și proclamă

cu David: / 7 „Deschide-mi ochii și voi înțelege” / 7 și așa mai departe, până când, înțelegând nespusul folos inerent lor, zici: / „Vârsta ta a moștenit revelațiile spre răzbunare” / * Caută aceasta, aceasta .. .chiamă pe Virgil. Dacă o cauți din toată inima, vei găsi... Vei încerca? Ce nu este adevărat? Nu te induce in eroare. Fie ca Hristos Domnul să vă protejeze sufletul și trupul de asociații otrăvitori, de orice necurăție, de săgețile de foc! Fii sănătos, dragă, și scrie-ne! Vreau să știu ce faci.

Prietenul tău creștin Grigoriy Savvich

18 iulie, din Belgorod

50

[29 august 1763]

Majoritatea nașterii femeilor profetul Ioan

Nu există baptist (Luca, 7) 240

Astăzi sărbătorim trecerea în neființă a celui despre care Hristos spune că a fost cel mai mare dintre toți cei născuți din femei. Să oprim ochii minții și să ne gândim puțin la cum era el, la ce a făcut în timp ce era în viață și de ce a fost recunoscut de Dumnezeu ca fiind atât de mare. El a fost un profet al lui Dumnezeu, a cântat despre divini, i-a îndreptat pe păcătoși, i-a întors pe calea cea dreaptă, a spus tuturor cine este Hristos, că venirea lui Hristos este deja aproape și trebuie să vină; să se împodobească, ca el, ca un mire, să-i găsească gata, cu alte cuvinte, securea este trasă și gata. Deci, este un lucru grozav să fii un savant evanghelic? Da, dragul meu Michael, nu numai grozav, ci și cel mai mare. Omul neevlavios era Irod, corupt până în ultimul grad în moravurile și educația sa, obișnuit cu luxul în aceeași măsură în care vedem acum pe cei mai mulți magnați, totuși, el / „l-a ascultat cu dulceață” /; atât de adevărat este ceea ce spunea Platon: „Nu este nimic mai plăcut urechii decât adevărul”. Nu cinstesc foarte mult și nu tratez cu evlavie asemenea regi precum a fost Irod; Eu nu am aceste sentimente nici pentru regi buni; dar îl onorez pe omul de știință, pe profetul, pe preotul ceresc. Dacă este un lucru grozav să comandi telampilor, atunci un lucru și mai mare este să controlezi sufletele. Este un lucru grozav să dăruiești aur, ceea ce fac de obicei regii și nu este un lucru grozav să conduci la aurul înțelepciunii? Ce perlă indiană poate fi comparată cu o astfel de dra

pietricica prețioasă, ca o castitate lăudabilă? Dacă este un lucru grozav să vindeci corpul, atunci nu este cel mai mare lucru să păstrezi sufletul unei persoane întreg, sănătos, nevătămat împreună cu trupul? Dar asta se întâmplă când cineva este oferit și insuflat cu moderație, mama castității. Aceste două virtuți fac ca ochii unei persoane să fie extrem de ascuțiți și complet acvilini, picioarele excepțional de ușoare și asemănătoare căprioarei, memoria puternică și angelica, judecata divină și nu umană și, în sfârșit, întregul corp curat și liber, demn de τη εκδοχή 241 înțelepciunea divină care se ferește de trupul vicios ca o albină în fum. Și ce pot să spun despre binecuvântările invizibile ale sufletului? Doar cei cu experiență știu asta. Altfel, nu va pătrunde în inimă. Ιωάννης213 a dăruit cu atâta și atâta mare binecuvântare celor ascultători, dându-le cunoașterea lui Hristos. Nu este oare corect că Hristos îl numește cel mai mare dintre cei născuți din femei? Dar observați în ce moduri a realizat aceasta, prin ceea ce παρασκευαις 243. Nu a căutat palate, n-a părăsit, în tinerețe, în orașele aglomerate și luxoase, nu s-a lăsat în lăcomie, ci a mers în pustie, căutând numai pe Împărăția lui Dumnezeu, fără să-i pese de îmbrăcăminte, nici de mâncare, știind că slujitorii lui Dumnezeu nu vor fi lipsiți de ele, știind că luxul este principalul dușman al castității, pe care numai Hristos o iubește și fără de care nimeni nu este admis la sacramente. a împărăției lui Dumnezeu. Prin urmare, el a fost încins cu τη ζωνή 244 piele, corectând cu strictețe desfrânarea cărnii. Atât de întărit, a fost un cărturar atât de mare într-un palat atât de mare al lui Dumnezeu. O, dragă, să imităm astfel de oameni! Să luăm vârful, pentru a stăpâni probabil mijlocul. Citiți όμιλίαν 245 din Ghedeonul nostru, pe care l-a avut în ziua morții lui Ioan. La sfârșit, ultima sau penultima pagină începe astfel: ^ „Vocea cuvântului...–ce, nu știu. La revedere, draga mea.

Grigory Skovoroda 51 al tău * * * * *

51

[septembrie - octombrie 1763]

Bună, bucuria mea, dragă Michael!

Când am citit τά μοναχικά 246 Evagrius 247, am

Mi-au plăcut următoarele locuri despre care raportez

iar tu, cel mai fericit candidat al filozofiei creștine,

fin. Știi, dragă, că de multe ori am lăudat pe τήν σχολήν καί τήν ησυχίαν, την του Χριστού σοφία ένδιατρί-βουσαν 248 și l-am numit pe însuși Hristos capete al lui Hristos.

Dar ascultați sfatul lui Evagrinus:

Βουλή τοιγαρούν αγαπητέ τον μονηρή βίον ως έστίν άναλαβεϊν καί έπί τα τής ησυχίας άποιτριας άποιτρέχόφάς έστίν άναλαβεϊν καί ού κόσμου τάς

φροντίδας - τουτέστι αυλός εσο, άπαϋής, — ἵνα τής έκ τούτων περιστάσεως άλνλός άλλότριός άλλότριός άπαϋής, ήσυχάσαι καλώς 249. Și puțin mai departe: μετά αδελφών τών αυλών καί όμοφρόνων σου 250. Dar îmi veți spune: gândurile mele nu aparțin monahismului, și de aceea? Așa să fie, dar de ce să nu asculti cuvintele îngerești? Mai mult, oamenii simpli creștini nu înțeleg bine τον μοναχόν251. În plus, există o zicală străveche: „Ia vârful și vei avea mijlocul”. În ceea ce mă privește, consider călugărul este cel mai înalt ucenic al lui Hristos, în toate exact ca mentorul său. Vei spune: dar un apostol este mai mare decât un călugăr. Sunt de acord, dar apostolul însuși devine așa doar de la un călugăr; atâta timp cât se guvernează pe sine, el este călugăr; când începe să-i conducă pe alții, atunci devine apostol. Hristos, când era în deșert μοναχός ήν 252, adică complet imaterial, sau, după cum spun grecii, αυλός (imaterial). Așa se explică de ce călugării sunt numiți îngeri; aceasta nu pentru că sunt în afara trupului, ci pentru că și-au luat rămas bun de la trup în toate, chiar și-au ars rinichii, așa cum poruncește Moise, pentru că soarta lor (ό κλήρος) este numai Domnul (ei văd motivul în persoana lui).). Totuși, acest lucru se întâmplă numai după moarte, adică atunci când cineva, după ce a abandonat complet tot ce este pământesc, moare, astfel încât se poate spune despre el: „Enoh nu se va găsi printre cei vii” / < și așa mai departe. Dar fii sănătos, cel mai dulce, / nu fi gelos pe spiritul superior!

συμμα&ητής Γρηγώριος Σ[κουοροδά] 253

52

[septembrie - octombrie 1763]

Bună, comoară de perle sofisticate!

Armele duhovnicești sunt mult mai excelente decât cele trupești, iar tu, perfect înarmat din cap până în picioare cu filozofie, cu această πανοπλία 254 îi faci pe mulți alții să tremure și

te iei la zbor. Dar eu, fiind prietenul tău, nici măcar, după cum se spune, n-am vărsat nici măcar o picătură în mare, adică nu am contribuit niciodată în vreun fel la armamentul tău și, în timp ce alții au luat mare parte la aceasta, eu însumi am fost άσύμβολος 255. De aceea, m-am hotărât să încerc, eu, versat în asta, ca un măgar în liră, nu vă pot sluji și nu vă pot ajuta nici măcar puțin în această privință. Prin urmare, acceptați de la mine o schemă de raționament, numită de sofiști αύςομένην 256. Se spune: „Dacă cineva a împrumutat bani, atunci altul să nu plătească pentru ei”. Ți-am luat bani, fără barbă fiind; acum, după cinci ani, am devenit diferit, pentru că am barbă; prin urmare... Dacă, așa cum ați putea spune, o barbă nu schimbă esența problemei, atunci luați argumentul în această formă: fiind evreu, am împrumutat aur, prin urmare, fiind creștin, nu trebuie să a plati. Eu construiesc un astfel de silogism: cu o schimbare de esență, unul devine altul în ființa sa; dar întrucât esența este invizibilă și deci spirituală, în duh creștinul se schimbă complet și devine diferit, de aceea, cel care a împrumutat bani, fiind evreu, să nu plătească,

devenind un admirator al lui Hristos. Dar mi se pare că îmi împotriviți cu o sută de sute din artiodactilii voștri; de aceea, imitând pe Terencius Trazon 257, voi lua măsuri de precauţie şi nu la sfârşit, ca el, ci de la început, ca laşul Polonius 268, voi urca într-un colţ şi voi trage săgeata mea spre tine de la distanţă.

Salutări pentru tine α τών σοφιστών! 259

Măgar printre sofişti Grigore

53

[septembrie - octombrie 1763]

Michael al meu, mulțumesc!

Războinicul lui Hristos vede în fața lui trei dușmani, Cu care trebuie neîncetat să ducă război. Primul lui dușman este maimuța roșată; tu, lumea, pe care liderul nostru o numește sicriu pictat. Al doilea dușman este corpul seducător al unei femei, care nu încetează să atragă un bărbat la rău.

Al treilea și ultimul dușman, și mai periculos, este un demon rău,

Tatăl prostiei, din care vine tot răul.

Ei bine, tânăr războinic al lui Hristos! Fă-ți sabia!

Amintiți-vă că viața noastră este o luptă continuă.

Vechiul tău tovarăș în serviciul militar Grigory Savvich

54

[septembrie - octombrie 1763]

Bună, cel mai binevoitor al meu Michael!

Am găsit un port, la revedere, speranță și fericire!

Te-ai jucat destul cu mine, acum joacă-te cu alții.

Acest cuplet excepţional de elegant a fost împrumutat de la acel autor cel mai învăţat care, oricine ar fi, a fost descris foarte elocvent şi amănunţit în versul lui Homer, Zhplblazov, / aventuri 260; Nu am nicio îndoială că îți va plăcea și ție. De dragul exercițiului, l-am redat în versuri iambic, după cum urmează:

Deja ating port, la revedere, speranță și fericire;

Te-ai jucat destul cu mine, acum joacă-te cu alții.

Să încercăm acum să transmitem și în versuri de două metri, dacă le place Muzelor:

Portul m-a luat în sânul lui, Speranță și fericire, la revedere! Nu te mai juca cu mine;

Acum joacă-te cu alții!

Dar să încercăm să dăm și asta în versuri alternate: tu, iubitorule de muze, chemați-le în ajutor, poate că vă vor ajuta:

Un port liniştit mă încălzeşte deja în sânul lui: O, nădejde şi fericire, la revedere!

Nu vreau să mai fiu jucăria ta, e suficient. Acum joacă-te cu alții!

Mi-e teamă că am făcut greșeli. Dar adevărata greșeală este cea care se face în predare. De multe ori răul este bine. De ce? Crezi că m-am răscumpărat suficient? – Ce vină? tu intrebi.

Și faptul că nu am fost ieri, așa cum am promis, deși condiționat, de parcă aș fi știut dinainte când am făcut o promisiune. Căci am fost cu preotul Grigorie (Domenteevski) 261, un om foarte dispus față de mine, al cărui caracter îl iubesc foarte mult, ca să nu mai vorbim de talentele și educația lui. În consecință, ceea ce am vrut să vorbim față în față ieri va trebui să fie înlocuit cu alte subiecte pentru a compensa cumva acest άπροσηγορίαν 262 și pentru a compensa și a acoperi ceea ce nu am venit cu o vizită veselă, veselă. În plus, pentru a vorbi în secret cu Nikolay al nostru despre cearta ta, atunci așteaptă puțin. Promit să te împac. Ce este mai dulce decât iubirea și armonia? Îți cunosc caracterul foarte simplu și inofensiv, dar trebuie să corectăm cu pricepere sau să suportăm greșelile prietenilor dacă nu sunt grave.

Grigory Savvich al tău

55

[septembrie - octombrie 1763]

Bună, discipolul muzelor divine, dragul Mihai!

Fericit cel care fuge de afaceri,

Ca și vechii creștini!

Care-și desăvârșește inima cu virtuți Și purifică citind cărți sfinte!

Grija amară nu atrage o astfel de inimă,

Și nu are nicio teamă.

Invidia neagră nu-l mănâncă cu dinți puternici, iar pofta rea nu-l mănâncă.

Timpul plăcut ne dă pace

În pace cu cerești...

Dar destul! Întorcându-mă de la școală, m-am hotărât ferm să vorbesc cu tine în detaliu despre gunoiul gloatei, am scris imediat aceste poezii, uitându-mă la exemplarul de pe

și Livor (albastru) în loc de invidia (invidie); livida, adică albastru,

căci cei invidioși sunt în cea mai mare parte palizi, iar paloarea este un amestec

alb și albastru.

b Est (manca) in loc de edita (manca). La fel și Horațiu: „Siquid est ani-mum, differs curandi tempus” - „Dacă ceva roade sufletul, amâni timpul grijilor” (lat.) etc.

nostru Flaccus 263. Ce poți face? Sunt o astfel de persoană: nu este nimic mai plăcut pentru mine decât aceste fleacuri. Și dacă dau peste o persoană căreia îi plac aceleași fleacuri, cu greu îmi pot împiedica capul să nu ating stelele. Înțelegi unde duc aceste discursuri pompoase, după cum spune el.

Îți spun: fac aluzie la tine, pentru că te iubesc, iar tu, ca și mine, ești un mare fan al acestor fleacuri. Căci un marinar, după cum se spune, este bun pentru un marinar, un măgar pentru un măgar și un porc pentru un porc.

Să fii sănătos, cel mai drag meloman al meu!

Însoțitorul tău gândește Grigory Savvich

Ieri l-am întâlnit pe Nicholas 264 al nostru și am mers la muzeul meu, dacă nu mă înșel, la ora unu dimineața. Renunțând la toate circumlocuțiile, spun: „De ce ești supărat pe Mihail nostru? Sau de ce nu mi-ai spus dacă a făcut ceva care să-ți dea motiv de nemulțumire?” A negat că s-a supărat pe tine, deși avea un motiv just pentru aceasta; era supărat, dar a încetat să mai fie supărat. Întreb, ce a făcut? În primul rând, a spus el, i-ai scris odată de mai multe ori, ca răspuns la scrisorile sale, cu aroganță și obrăznicie, respingându-i prietenia și declarând că nu vrei să ai astfel de prieteni și că ar trebui să-și caute prieteni în rândul lui, pentru că erai teamă că astfel de prieteni te vor implica într-o companie periculoasă, ceea ce duce la un comportament rău. Apoi a spus că ai evitat să vorbești cu el, deși el însuși ar dori să vorbească cu tine. Într-un cuvânt, el nu râvnește cu adevărat prietenia ta, din moment ce o refuzi. A spus despre tine

aproape tot ce ai spus despre el în a treia zi. I-am spus despre asta: „Fie oricum, tu, tovarășe, nu te mai supăra”. A jurat că nu are nicio rană față de tine. Așa că ne-am despărțit. Mi-am exprimat bănuiala, Mihail, că te suspectează că vorbești urât despre el în conversațiile cu mine. El a mărturisit asta. Eroare comică! Michael al meu, lasă-l! Cât despre mine, te recunosc ca nevinovat de nimic; cu toate acestea, adesea păcătuim cu neînțelepciune împotriva prietenilor noștri. Toate acestea sunt o prostie. Fii sănătos!

56

[Сентябрь – октябрь 1763 г.]

Bucură-te, dragul meu tettix, și sărută-mi furnica!

Michael, sărută-mă! 265

Se spune că Kuzpechpkp se hrănește cu roua 2Qfi. Prin urmare, este foarte potrivit să numim o persoană devotată Muzelor o lăcustă, deoarece sanctuarul Muzelor este numit fie muntele δροσοφόρος 267, fie sursa cea mai pură. Mai mult, chiar și în cărțile noastre sacre se pomenește adesea roua, de exemplu // roua lui Aermon// și așa mai departe, și foarte des se spune despre ploaie și izvoare, precum: „A coborât ca ploaia pe lână”. ..// și / /„fiii lui Israel au luat armele la 12 izvoare”,/. Este roua și apa care umple și restaurează sufletele însetate. Când Ioan, cel mai iubit ucenic al lui Hristos, pomenește aceste ape în Evanghelie, adaugă următoarele: //„A zis aceasta despre duh”// și așa mai departe. Așa cum roua, în greacă δρόσος, căzând de sus, nu conține deloc praf, ci este, parcă, o lacrimă nealterată și mai curată de aer liniștit, tot așa și învățătura lui I. Hristos nu are nicio legătură cu pământul și cu totul. în compoziția sa deplină este spirituală, spirit pe de altă parte, este complet ¿σώματος 268, nu este material și de aceea se ascunde complet în secret în zone inaccesibile, ca apa în venele pământului, evitând ochii neinițiați, până când izbucnește în formă de cheie sau cascadă dintr-o crăpătură a stâncii. Dar, vai! Cât de puține sunt lăcustele, deși peste tot e plin de măgari care iubesc apa noroioasă și nu beau, așa cum spune Aristotelul tău, până nu încurcă apa. Și câte turme de porci, care prin natura lor urăsc izvoarele, caută κοινόν269269 și noroiul, iubesc locurile joase și mlăștinoase, în timp ce căprioarele aleargă la izvoare... Numele de furnică este, de asemenea, extrem de potrivit pentru o persoană care luptă pentru adevărata înțelepciune, fie că Ne referim la furnicile noastre, care târau boabele de grâu, sau la faimoasele furnici purtătoare de aur din nordul Indiei, numite așa pentru că au târât aur din peșterile de munte 27 °. Cu ele în minte, dumnezeiescul Vasile din Erasmusul nostru le spune astfel nepoților săi: „A face ceea ce nu este necesar, fie că este vorba despre un bloc lidian 271, fie că este lucrarea furnicilor purtătoare de aur, cu cât nu trebuie să fie mai mult, cu atât mai puțin. este necesar.” Poti auzi

din Scripturi, cum macină Isus fie orz, fie pâini de grâu - o dată pentru oameni, alta dată pentru ucenici. Auzi cum se numește înțelepciunea fie perlă, fie aur. Ea, ca un bob de grâu de la spic, este treierată de boi, ceea ce a fost Luca 272. Din nou, ca aurul, Dumnezeu o ascunde în adâncurile pământului, ca să nu o calce porcii; le poruncește celor săi să investigheze. Atât de mari daruri ale tale să fie Hristos, în decursul timpului, să ridice la un nivel mai înalt spre slava Sa, inaccesibil sufletelor porcilor. Să fii sănătos, dragă tovarășă!

Grigory Savvich al tău

57

[septembrie - octombrie 1763]

Bună ziua, dragul meu φιλόχριστε 273 Cel mai dulce Michael!

Dacă spiritul tău creează divinul, creează un sine demn;

Nu ar fi putut să se distreze mai bine.

El nu acționează nesigur, ci vede cu un ochi încrezător,

Precum o mulțime goală onorează un pântece mizerabil.

Fă asta mai des: ce este mai sfânt decât acesta θεάτρῳ 274. Așa trăiesc cei de mai sus, așa trăiesc fiecare σοφός 275. Urcă-te mai des pe turnul de veghe, de unde se poate vedea Ce fac miezul omenesc în lume.

O, cât de bucuros sunt că în tinerețea ta ești capabil de asta; Voi fi fericit când vei ajunge la maturitate!

Acceptă cuvintele cu care se termină întotdeauna scrisoarea: Vă doresc sănătate, de care nu este lipsit cel care vă trimite această scrisoare.

Fii sănătos!

Grigory Savvich al tău

58

[28 (29?) octombrie 17631

Dragă Michael!

Imediat ce s-a terminat rugăciunea de seară, am fost chemat și am devenit martor al spectacolului - iar spectacolul este trist, deși ridicol și rușinos. Unde zici ca ai

a ieșit amuzant când a existat un strigăt comun? Nu e ciudat? Taci, dragă, și ascultă-mă puțin. Nu sunt mai feroce decât ciclopii secolului al 27-lea. Dimpotrivă, sunt conștient că o anumită umanitate deosebită și τήν φιλανθρωπίαν 277 îmi sunt inerente, dar, credeți-mă, mi-a fost rușine să văd cum unii dintre ei țipau aproape ca o femeie. Dacă, Doamne iartă-mă, chiar la moartea Troiei, aș vedea că oamenii se complac în așa măsură plânsul femeilor, aș crede fără îndoială că nu au destul curaj. Așa că am fugit din templu, neputând suporta rușinea de a-i vedea plângând tare, care ar fi trebuit să-i împiedice pe alții să plângă. Unde este evlavia? Unde este vechea înțelepciune? Cu asemenea lacrimi de plâns moartea trupească, care nu trebuie deloc evitată și pe care toți cei care au măcar puțin bun simț trebuie să o recunoască drept singura și cea mai de încredere cale de ieșire din toate pericolele și necazurile? De unde au această părere? Spui tu — din Sfintele Scripturi. Dar unde este un astfel de loc? Că moartea duhovnicească este o nenorocire se vede mai mult decât suficient din Sfânta Scriptură, dar că moartea trupească trebuie plânsă, nu-mi amintesc să fi citit vreodată despre ea în Sfânta Scriptură, sau chiar în cărțile filozofilor. Dacă tu însuți ai fi prezent, atunci, desigur, nu te-ai abține de la lacrimi. Dar ai fi făcut asta sub influența exemplului altora, și nu din considerente ale fondului problemei. Astfel, tinerețea noastră este întotdeauna răsfățată de exemplele unor soți și bătrâni excepțional de nerezonabil. O ori! Oh maniere! Egumenul a murit, oamenii se agita, plângând; Râd și plâng în același timp în inima mea. Râd de prostia umană, o plâng. Fii sănătos, draga mea, și, pe cât poți, încearcă să te ferești de mulțimea teribil de coruptă27E.

Colegul tău, Grigory Skovoroda

59

Cel mai drag tânăr Michael, ευ πράττε! 280

Șeful gărzii este cel mai aproape de rege și primul care vede fața regelui.

Deci, conducătorul tău, Prințul Michael, este cel mai apropiat de cel care este zeul lui Iacov,

Stă lângă el și își contemplă fața.

Dar cine mai vede chipul divin?

Ascultă ce spune iubitul ucenic al lui Hristos! Πας ό άμαρτάνων ού μήποτε ώραχεν

Αύτού, ούδ' έγνω αύτόν... 281

Cu cât eviți mai mult păcatele fugind de pământ, cu atât te vei putea bucura mai aproape de chipul zeității. Τάς μεν βιοτικας έξω έκβαλλε μέριμνας.

„Ἅγιον έστ” όντως γαϊαν ό καταφρονών 282.

Trăiască noua virtute a lui Dumnezeu! Deci să mergem la stele.

Ce vă pasă de pământ? Ea nu are nimic bun. Respingând grijile mulțimii goale, Tu, Mihail, ești adevăratul rival al îngerilor, Dar, Mihail, tânjești după darurile cele mai înalte ale lui Dumnezeu?

Prin urmare, pentru a putea disprețui mulțimea fără limită,

„Ἅκουε τα άπδ χαρδίας 283.

Dar acceptă, după cum se spune, aceasta nu este marginile buzelor. Îngerul este în trup, dar duhul, Hristos este ascuns în trup, dar el este Dumnezeu.

Disprețuiește plăcerile și vei fi un mare Apollo;

Chiar mai mult decât atât - vei fi acest στρατηγός principal 284; Dar crede, deși nu înțelegi: sau mai târziu mă vei chema

Un mincinos, sau voi deveni marele tău Apollo. Fii sănătos, dragă, și petrece ziua îngerească ca un înger!

Σός συμμαθητής Γρηγώριος ό Σαββίν285 1763 8 noiembrie

Prima poezie am πεποίηχα 286 ieri, a doua azi dimineață.

60

Dragă Mihai, pacea fie în Domnul!

Odată într-o asemenea noapte, mama m-a născut. Într-o asemenea noapte au apărut primele semne ale vieții mele.

O altă noapte a fost când, Hristoase Dumnezeul meu,

Acest spirit al tău s-a născut în mine,

Căci degeaba m-ar fi născut mama, Dacă nu m-ai fi înviat, o, lumina mea, viața mea!

Revenind la muzeele mele și amintindu-mi ziua nașterii mele, de care mi-a amintit un prieten și propria mea memorie, am început să mă gândesc la cât de plină de dezastre este viața muritorilor. Mi s-a părut deloc absurdă presupunerea cuiva că un copil nou-născut începe imediat să plângă pentru că și atunci pare să aibă un presentiment al dezastrelor pe care va trebui să le sufere cândva în viață. Gândindu-mă numai la asta, am hotărât că este indecent pentru un înțelept acea noapte în care el, odată născut, a început să plângă, să marcheze cu ochelari sau fleacuri asemănătoare; dimpotrivă, și acum eram gata să izbucnesc în plâns, gândindu-mă la ce este un om animal nefericit,

căruia, în acest întunericul cimerian al prostiei lumești, nu i-a strălucit o scânteie a luminii lui Hristos. Ταΰτα έννοών 288, am pus cap la cap aceste versete și am hotărât să ți le trimit, excelentul meu prieten, în parte pentru că nu am mai vorbit între noi de mult timp, așa cum se obișnuiește la noi, și am devenit aproape άπροσήγοροι 289, deși cu mine. suflet te contempl zilnic, parțial pentru că am vrut să-ți amintesc în cel mai prietenos mod că trebuie, lăsând toate fleacurile obișnuite, cu atât mai aprins să ne străduim pentru cel în care sunt cuprinse toate comorile înțelepciunii și care singur, devenind prietenul nostru, poate alina toate necazurile acestei vieți, spunând: έγώ είμί ύμών, χαι ούδεις χα&' ύμών 2β0.

Fii sănătos cel mai drag dintre toți

Colegul tău, Grigory Skovoroda

22 noiembrie 1763

61

[Sfârșitul lunii noiembrie 1763]

Bună, bucuria mea, dulce Michael!

După cum se spune, paradisul este atât de frumos încât este plăcut să trăiești singur în el.

Cineva a întrebat ce este adevărata înțelepciune, El a spus: fii propriul tău aliat și egalul tău. Deci, pentru un înțelept, paradisul va fi orice coastă, orice oraș, orice pământ și orice casă.

Asta, draga mea, am scris la micul dejun, suferind de altceva decât de plictiseală, de singurătate, pe care nu le-aș fi permis niciodată dacă aș fi ajuns la celebrul των σοφών σομπόσων291. Vă mărturisesc sincer că nimic nu este atât de dureros pentru o persoană sinceră ca lumea oamenilor cumsecade, mai ales când primele locuri sunt ocupate de μωρόσοφοι292. Acum sunt fericit și, în sfârșit, râzând de asta, v-am scris, pe care parcă văd în fața mea și cu care parcă stau de vorbă.

Să fii sănătos sufletul meu!

συμμα&ητής Γρηγώριος δ Σαββίν 293

62

[Sfârșitul lunii noiembrie 1763]

Bună, tinere, extrem de drag sufletului meu

Michael εύγενέστατε! 294

Dacă sufletul meu nu mă înșală, simt că invidia se ridică din nou împotriva mea, atât ca urmare a prieteniei mele exclusive pentru tine, cât și având în vedere anumite cuvinte pe care le spun de obicei în lecțiile de greacă 295. Aceasta înseamnă: lumea este așa. că dacă ceva în sine nu poate face nimic, îi invidiază pe alții. Dar s-ar cuveni să spunem: πειθαρχεί ν δει θεω μάλλον, ή άν&ρώποις 296. Nu căutăm slavă de la ei, ci ne pasă τζ του &εου 297, iar pentru mine το ζ&ρώποις το ζ&ρινδάς 298. Am cucerit și voi învinge frica cu ajutorul tatălui meu și al fiului său. Se poate că nu pot suporta ura când strămoșii noștri avraamici au spus odată următoarele: τιμασ6ήνζι 30°, el nu este vrednic de împărăția lui. Cine vrea să o îndure în numele zgârceniei sau al ambiției, dar dacă nu suport acest fleac de dragul unei vieți evlavioase, atunci voi fi slab și prost. Și cum vom obține acel lucru prețios care este prietenia dacă evităm din ce se naște? Unde a existat vreodată prietenie între avari? Sau printre ambițioși? Unde vei găsi căldura când tot focul virtuților s-a stins? Unde este mirosul bun în morți? Cel care vrea să fie parfumat să fie viu: viața noastră este Dumnezeu, care ne încălzește pentru virtute, mai atrăgătoare și maiestuoasă decât care nu există nimic. Trebuie să ai răbdare, trebuie

rugați-vă și răul nu va birui niciodată asupra înțelepciunii. Cu cât răbdăm mai mult pentru Hristos, cu atât El stă mai aproape de noi, pentru a face minunată virtutea Lui în noi. Atunci acele cuvinte ale profetului cu care s-a adresat óθεός 301 luptătoarei, adică Iacov al său, ni se aplică în cel mai apropiat mod, dintre care îmi amintesc doar următoarele: //„Toți cei ce te urăsc vor pieri...” // De aceea, să se condamne, dacă vor, la moarte veșnică, iar noi la viață veșnică. În ceea ce mă privește, văd o milă deosebită și cea mai mare față de mine – dragostea lui Dumnezeu este că eu, nu adormit, sunt de mai multe ori aruncat în aceste furtuni. După încercările pe care le-am îndurat, în curând voi zdrobi pe tot diavolul și pe slujitorii lui, nu cu fier, ci cu armele înțelepciunii, inocenței, purității și răbdării. Ὁ θεός τής ειρήνης 302 fii cu tine, ώ στέφανέ μου! 303

Grigory Savvich al tău

63

[Sfârșitul lunii noiembrie 1763]

Salut Michael, cel mai drag prieten!

Și ó σκόρπιός 304 îmi pregătește deja o înțepătură și plănuiește un atac. Dar ce nu voi suporta cu bucurie, decît doar ca să-ți fie de folos și ca tine, îndemnându-te să te devoți grațioaselor muze? Iar firea frumosului este de așa natură încât cu cât întâlnește mai multe obstacole, cu atât atrage mai mult, ca acea mai nobilă și mai grea μετάλλον 30б, care, cu cât se freacă cu pământul suprapus, cu atât strălucește mai frumos. Neadevărul asuprește și contracarează, dar cu atât mai puternică este atracția mea. Mai mult, știți ce φαρμάχφ 306 este folosit de cei înțepați de un scorpion? Același scorpion freacă rana și se vindecă foarte eficient și rapid. Prin urmare, în India,

unde paturile sunt pline de scorpioni, întrucât avem gândaci, se spune că pe masă este întotdeauna gata un vas, în care scorpionii înoată în ulei și servesc ca leac în caz de mușcături. Am auzit despre asta acum 10 ani. Totuși, voi spune deschis în ce parte o să mă înțepe, pentru că nu suntem peste tot accesibili înțepăturii, fiind protejați de cel mai puternic scut al inocenței și ascunzându-ne sub el. Ce parte inteapa? La fel ca și câinele care mușcă bățul și nu are

puterea de a face rău călătorului. O să râzi când îți voi spune despre ce am auzit acasă după priveghi. Deci, atâta timp cât voi trăi, trebuie să mă lupt cu acești monștri? Așa este, draga mea. Viața noastră creștină este serviciul militar. Dar dacă eu însumi nu sunt Hercule, atunci Hristos este pentru noi modelul multor eroi. Sub stindardul lui ne batem. Fii bine, draga mea καί γραίκας μούσας μετά τής αρετής φίλει! 307

γνήσιος Γρηγώριος ό Σαββίν 308

Ascultă, draga mea, ce am aflat ieri într-o convorbire de la cel mai venerabil și mai învățat guvernator al nostru 309, când era vorba de înșelăciunea celor nedrepți. Există δίστιχον τούτο 31°:

Μήτε δόλοος ραπτειν, μήτε αίματι χείρα μιαίνειν ψεύδεα μή βάζει ν, καί έτήτομα πάγετα πέγετλ.

O traducem în versete astfel:

Nu juca feste, nu-ți pângărește mâinile cu sânge, Evita să spui minciuni; spune doar adevărul.

64

[Sfârșitul lunii noiembrie - începutul lunii decembrie 1763]

Dragă Michael, fii curajos!

Înotătorul tău δήλιον 311 abia a înțeles cu ajutorul unui dicționar. Astfel, ai răspuns egal egal, adică άντί αινίγματος312, m-ai bătut cu o ghicitoare. Totuși, un detaliu îmi este de neînțeles, sau poetul este la fel de clar ca ó πίθηκος313 când povestește; totusi, am inteles ceva legat de tine si de mine. I-a spus celui mai respectat tată, guvernatorul. A râs destul de mult. Bine ce mai faci? Și-a pierdut inima? Dar sunt foarte încântat că nu sunt plăcut de asemenea κακίστοις 314.

Crede-mă: este lăudabil să nu faci plăcere celor răi. Fie că sunt defăimătoare sau indignate, tu perseverezi pe calea bunătății și nu acorzi nicio importanță celorlalți și îi disprețuiești ca broaștele de mlaștină. Dacă se urăsc pe ei înșiși și se sinucid în fiecare zi, atunci cum poți cere de la ei să facă bine altora? Nu este nimic mai jalnic decât ei; și ești fericit că ó θεός 313 folosește răutatea lor în favoarea ta. Pot fi,

nu am fi atât de dispuși să fim prietenoși unul cu celălalt dacă nu am întâlni opoziție din partea acestui gen de oameni. Cu cât oprești mai mult natura, cu atât o exciti mai mult.

Fii sănătos și ἀνδραγάθεε! 316

Σός Γρηγώριος 6 Σαββίν317

Când vii, o să rezolv imediat ghicitoarea... Da, ai grijă de sănătatea ta, de ce fugi imediat de la masă la...

65

[Sfârșitul lunii noiembrie - începutul lunii decembrie 1763]

Dragă Michael, salut!

ὑμιλία και συνουσία318 noastre au pus asupra voastră povara invidiei insuportabile, pe care o purtați cu atâta curaj, încât mulți sunt surprinși de ea. Văd dragostea ta sinceră pentru mine; preferați să îndurați invidia și ura gloatei decât să ne pierdem viața împreună și conversațiile noastre. De aceea, deși știu că το κάκιστόν θηρίον319 de obicei urmează întotdeauna fapte nobile, precum fumul urmează focului, mi-e milă totuși de tine, care ai meritat să ți se răspundă cu dragoste de trei ori. Cu toate acestea, pe viitor va trebui să las pixul deoparte și să nu vă scriu scrisori. Am hotărât să cedez în fața mulțimii, ca să nu-l rănesc din neatenție pe cel căruia i se pot aplica cuvintele: „Un prieten adevărat este cunoscut într-o faptă greșită”.

De asemenea, încetați să-mi mai trimiteți scrisorile voastre fermecătoare până când această tulburare se potolește și flăcările urii se sting. E greu, dar ce nu poate rezista iubirea? Prefer să mă simt mai rău, atâta timp cât te simți mai bine. Astfel, ca absent, vom conversa în tăcere cu absentul. Între timp, recitește acele scrisori ale mele care ți-au fost scrise în cursul anului, dacă vrei, și dacă s-a spus ceva, este chiar și puțin capabil să promoveze cunoașterea sau virtutea folositoare, amintindu-ți în același timp că τόν Δία 320 nu trimite întotdeauna ploaie , θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε ταχ' αὔριον έσσετ' ἄμεινον 321.

Iti doresc sanatate, draga mea!

Твои душою difuzor Grigorios the Savvin 322.

66

[Конец января – начало февраля 1764 г.] Hail, filtato filtato, Honore Voastră

Michael al meu! 323

Îți trimit un cadou de Anul Nou, apucă-ți pălăria; Te declar liber, luându-te de mână. De ce, zici tu, un cadou de Anul Nou când nu există Anul Nou? Și Mihail era fără pălărie? Da, Anul Nou a trecut, ascultă-mă. „După câteva zile, a venit o zi senină”. Pentru mine și pentru tine - Anul Nou, din moment ce vremea lui Saturn este și nouă 324, deoarece astăzi trăim Κρόνου τον βίον 32b, nu se cuvine să trimitem un cadou? Nu ai luat o pălărie? Te chem la o pălărie326, adică la έλευ&ερίαν 327. Dar nu te pui doar căciulă, ci leagă coapsele cu o curea. Și luați τήν ράβδον 328, sau toiag, sau sceptru, așa cum a făcut Israel când au părăsit Egiptul, și nu mănâncă mielul, ci această brânză, părăsind țara blestemata Barbay, și fiți liberi în țara nouă. Bucură-te, dragă, și scrie-ne cât mai curând. Tânjesc după scrisorile tale mai mult decât dulci, scrisori de care am fost lipsit până acum. Tu și Zaharia 329 spargeți την σιωπήν 33°.

Te iubesc infinit, Grigory Savvich

Am înfășurat darul într-un hrisov al lui Alexandru cel Mare 331, hrisov, din câte se poate crede, dat odată pentru a asigura libertatea poporului slav, care este cel mai bun prevestitor. Fii sănătos! Fii prosper!

67

[februarie - mai 1764]

Bună ziua, θήσαυρέ μου 332 cel mai prețios Michael!

Îți voi spune despre ceva, dacă nu util, atunci nu rușinos. Fie ca toate lucrurile rușinoase să fie îndepărtate de la noi! Ieri, după Sfântul λειτουργίαν 333, am fost invitat pe drum de un anume călugăr, nu unul dintre cei care întrece mirenii în destrămare, ci un om posomorât, iubitor de singurătate și de sobrietate, καί φιλοβίβλφ pe mine 334.

έκδεξάμενος 335, a început să se plângă de o boală pe care el însuși nu o cunoștea, deoarece a apărut recent pe plan intern. Explicând ce fel de boală este aceasta, spune că a avut cândva soție și copii, apoi, spre marea lui supărare, a pierdut totul. Din acel moment, a început să caute mereu singurătatea; Mulțimea era insuportabilă pentru el. Căci nu-și amintește că după moartea lor a simțit bucurie. Ca să nu spun mai departe, mi-am dat seama că a fost chinuit în cea mai mare măsură de demonul τής λύπης 336, care se numește de obicei demonul melancoliei: „Devin cu atât mai trist, spune el, cu atât mai mult cred că aceeași soartă. se va întâmpla pe mine.” "Cum?" Întreb. „Diavolul în prezența soacrei mele și a mea a aruncat-o pe soția mea la pământ și și-a luat viața.” Și apoi a indicat motivul pentru care demonul a atacat.

„Amândoi”, a spus el, „am fost foarte speriați de focul din casă. De aici, demonul fricii s-a mutat în ea, într-un mod popular - o zarvă. Dând sfaturi unui bărbat, aproape că am murit eu însumi. Am început să-l consolez, l-am invitat la mine, i-am oferit vin - el a refuzat. În căutarea unui subiect de conversație, am început să mă plâng de dokuku de la șoareci: au roade etajul superior și au intrat în camera mea. „Oh, acesta este un προγνωστικόν 337 foarte rău”, a spus el. Într-un cuvânt, cu conversația lui, mi-a transmis cea mai mare parte a demonului său. Căci, după cum τό πνεύμα τής πορνείας έχων 338 comunică cu ușurință acest duh aproapelui său prin conversațiile sale necurate și poftioase, tot așa mi-a comunicat acest duh. Este foarte important cu cine comunici zilnic și pe cine asculți. În cuvintele oricărei persoane există un spirit bun sau rău. În timp ce le ascultăm, absorbim acest spirit în noi înșine. Astfel, τό ουν δαιμόνιαν τής λύπης 339 a început să mă chinuie uluitor acum cu frica de moarte, când cu frica nenorocirilor iminente. Am început direct să ghicesc în felul acesta: șoarecii Pereyaslav au fost motivul pentru care am fost dat afară din seminar cu mari probleme, deci etc. Așa a fost cazul în casa cutare și așa (a dat nenumărate exemple) , iar la scurt timp după aceea a murit. Astfel, cel mai fermecător Michael, toată ziua m-a chinuit acest demon-sofist și ieri v-am făcut aluzie la asta, spunând: Eram puțin trist. Ai întrebat cum? „A fost”, i-am răspuns, „un pic”. După ce te-ai despărțit ieri, când m-am culcat, într-un vis a început să mă bântuie un demon. sunt ube

Guyu, te atacă; in timp ce te ajut, sunt din nou atacat de el, ma feresc si abia scap. Am avut și un alt vis, fără îndoială, mai odihnitor și, cred, mai sănătos, ceea ce indică faptul că mintea se întoarce la starea anterioară. Am visat că eu, cu o suliță de argint cât se poate de valoroasă și executată artistic, mă îndreptam cu încredere spre un palat magnific, iar bodyguarzii stăteau de pază peste tot, urmărind să nu îndrăznească nimeni să se amestece în mine. Când am ajuns la frumoasa ușă a palatului, unii au început să-mi ceară să traduc și să comentez mai multe poezii ale unui poet (nu-mi amintesc care dintre ele), care servesc la alungarea plictiselii. Am început și am vărsat o mulțime de lacrimi, exclamând: /¿Cine îmi va da o mare de lacrimi? / *' Ce este, am spus, nebunia să ceri asta de la poeți, ocolind pe Dumnezeu! Dacă Dumnezeu este pretutindeni, dacă este prezent în acest ciobul (și am ridicat ciobul de pe pământ), dacă el există mereu (dacă trăim în el), etc., atunci de ce cauți consolare în alte locuri și nu în tine? La urma urmei, ești cel mai bun dintre toate creațiile. Aici, când m-am trezit, am cântat imediat: /¿'"Fiara de apă în pântece"/*' și așa mai departe. Apoi m-am distrat foarte mult. Și nu credeți că am fost în pântecele unei fiare de mare, dacă αποκαλυπτικός 340 [fiara] este diavolul. Și între alte stări ale spiritului, îl recunosc pe τήν λύπην 341 ca fiind diavolul, cred că lupt frumos și entuziasmat cu aceste spirite. Fii sănătos, dragă, și fii tovarășul meu în luptă! Scrie trei cuvinte când te văd.

Grigory Skovoroda al tău

[A doua jumătate a lunii iunie 1764]

Dragă Michael!

Gândiți-vă dacă nu ați fi de acord în timpul sărbătorilor să observați activitățile fiului judecătorului și ale altora. Dacă nu, atunci puteți arunca la sorți și puteți gusta viața de palat. Acceptând această ofertă, vei avea multe beneficii. În primul rând, va fi mai plăcut să trăiești anul viitor, studiind în diferite școli; pentru că de obicei devine plictisitor dacă stai mult timp în același loc,

Apoi ține cont de partea banilor. În cele din urmă, adăugați la aceasta că veți oferi satisfacție acestor inimi încăpățânate. Cu toate acestea, acest lucru este cu condiția să aveți ocazia să vă întoarceți la timp pentru a studia teologia și literatura greacă. Altfel, ce nebunie este să prefere aurul trupesc aurul științelor bune și al înțelepciunii lui Hristos! Dacă acceptă această condiție, atunci nu mă voi opune părerilor tale, care trebuie să fie pretutindeni preferate decât ale mele, altfel nu voi fi prietenul tău adevărat. Între timp, vom avea ocazia, chiar dacă doar rar, să discutăm în scris. Du-te și înarmează-te nu atât împotriva plictiselii, cât împotriva lumii, păzește fecioria sufletului tău. La urma urmei, treci de la fum la foc. Până acum ai auzit doar despre lume, acum o vei vedea. Dacă vrei (în Bur-luki 342), atunci voi putea să te vizitez fără dificultate și cu tine, foarte drag mie, față în față pentru a purta o conversație cât mai plăcută. Gândește-te mai mult și apoi decide. Σπεύδε βραδέως 343. Învață să fii puternic. O, dacă aș putea să-ți dau un sfat salvator! Cu toate acestea, în unele cazuri, înțelepții trebuie să se conformeze nevoii.

Să fii sănătos, draga mea!

Foarte devotat ție, Grigory Savvich

Dacă vrei să fac ceva pentru tine sau să-i spui Cuviosului Părinte Virege sau... scrie-mi cât mai curând!

69

Χαιρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ! - Bucură-te cu putere, fiica Sionului; vesti Cuvântul lui Dumnezeu, fiica Ierusalimului!

La urma urmei, Domnul tău, DEȘI ȘI παλαιός κατά ημέρας 344, dar în același timp este nou, căci el trăiește în foarte puține și foarte rare. Acestea nu sunt niște suflete pe care acest rege al tău le controlează. Aceste suflete în sine sunt noi, nu sunt legate de patimile necurate și sclave, ca acele suflete care nu sunt conduse de καλούμενος ό φν 345 al tău, ci de altul, nu nou, obișnuit - Χριστός 346 și nu este comun nimănui, deși el conduce aproape. lumea întreagă și tot răgazul umanității. Dar cei ce vin din Edom și din Idumea să tacă 347 : căci din cei răi θησαύρφ 348

se înrăutăţesc şi emană miros de cari. Dar acea fiică pe care mama Σιών 349 (Ii resping pe cei născuți din lacul răutăților și al noroiului) i-a născut-o, cea mai frumoasă și emițând miros de tămâie nouă, dor s-o aud și să o văd, care degajă miros de θυμιάματα. 35 °, pentru că este proaspătă și nouă, respiră căldură din acel spirit, care este mereu viu și, totuși, străvechi în zile. Fiecare suflet ca tine te iubește și urmează pașii tăi, căci ea însăși este fiica aceleiași mame a Ierusalimului. Și deși fiica lui Edom este indignată, o face în tăcere, adică într-un mod sclav, simțindu-se bine că ești stăpână și, prin aceasta, arătându-se sclavă. Căci ea vede daruri neobișnuite și minunate curgând din neobișnuit, vede glorie nouă și neobișnuită, deoarece regele însuși este uimitor, pentru că este drept și blând. În ceea ce mă privește, deși multe din ceea ce am spus nu este clar, vorbesc mereu cu tine mental și te contemplem mereu. Dacă păream că suntem puțin nemulțumiți unul de celălalt, acum ne ardem și mai mult de dragoste. Dar m-am hotărât astăzi să vă salut ρησίοις; ώ φιλτάτηψυχή μου τρισπόθητε Μιχαήλ, χαιρε! 351

Grigori Skovoroda al tău 1764, 8 noiembrie

70

[noiembrie 1764]

Dragă Michael!

Vă trimit două, care se numesc - m-am înșelat: trei - στροφάς ποιητικά; 352, potrivit melodiei pe care am învățat-o de la degeneratul monahal cunoscut de tine, Καλλίστράτφ 353. Le-am pus împreună pentru a putea cânta cu cutare sau cu altul băiat, și nu doar cântând la flaut această melodie. Apoi, ținând cont că cuvintele nu trebuie să fie complet goale, am introdus aici câteva conținuturi religioase în stilul, după cum se spune, înțelepciunea populară obișnuită, care ne învață mereu de multe ori să ținem cont de extrem. Pentru că asta în primul rând mi-a venit în minte când căutam cuvintele potrivite. Si dupa parerea mea nu poate fi considerat prudent, prudent, cine nu actioneaza la fel. Acest lucru a fost practicat și de înțelepții antici și, dacă nu mă înșel, din acest motiv, Apollo

lania τέσσαρα ώτα έχων 354, iar Ianus roman este ST απρόσωπος 355. Și dacă sunteți abundent de teologia păgână, atunci fiți atenți dacă sunt incluse și unele oglinzi ale lui Abvakum 356 și înălțimea și longitudinea lui Pavel 357 și fiți sănătoși, iar cei moare favorabil în Domnul, așa cum faceți de obicei, lucrurile noastre mărunte! Când și la ce oră din zi îmi porunci să vin la tine, voi veni; raportează prin băiat.

71

[1766]

Bună, sufletul meu infinit drag, Michael!

Ieri te-ai plâns de un [bărbat] care a fost prost dispus față de tine. Ce să fac? Așa este nebunia umană: ambițioasă, iritabilă, egoistă și, cel mai rău dintre toate, înșelătoare și invidioasă. Nu poți obține un singur prieten fără să-ți faci doi sau trei dușmani cu el; ca foarte pe drept se spune ca cine nu are dusmani nu va avea prieten. Comerțul cu lucruri obișnuite, dacă are succes, trezește invidie; acelaşi lucru trebuie spus despre un prieten bine dobândit. Dar rasa umană extrem de proastă vrea să-și cumpere prieteni și nu-i pasă să aibă bani pentru asta. Ce fel de bani prin care se dobândesc prietenii, știi de la Plutarh. Darul divin este fabricarea virtuții și alte daruri cele mai frumoase care dispun de iubire; nimeni nu le poate dobândi: ele sunt harul lui Dumnezeu. Atunci când oamenii sunt lipsiți de ele, nu pot decât să invidieze, adăugând la nenorocirea firească care este nouă, creată de însuși om, adică depravarea sufletului, formată sub influența obișnuinței. Astfel, oamenii devin nedemni de iubire nu atât din cauza nedreptății naturii, cât pentru că denaturează darurile modeste pe care le-au primit de la Dumnezeu, fiind nemulțumiți de soarta lor, invidioși și mormăitori. Așa sunt cei mâniați pe tine și te urăsc, certăreți, invidioși, lăudăroși, ca să nu-și arate sărăcia, pe care o recunosc pe ascuns și pe care o recunosc.

zayutsya. Evită-i, nu fii prieten cu ei. Salutați-i politicos și, dacă este necesar, ajutați-i, dar ca niște cunoscuți obișnuiți, și nu ca prieteni adevărați. Dacă mă întrebați de cineva, mi se pare că sunt convins că Iakov este un tânăr bun, lipsit de invidie, simplu, foarte însetat de adevărata știință, mulțumit de talentele sale, firesc decent, blând, uman. Acestea sunt calitățile care m-au făcut să mă îndrăgostesc de el. Vasily Bilozer, mi se pare, este de același temperament 359. Atâta timp cât îi voi considera astfel, până atunci îi voi iubi. La revedere, cea mai dulce! Și dă-ne dragoste pentru dragostea noastră.

Iubitorul tău Grigory Savvich

72

[iulie 1766]

De la Plutarh. „Despre liniștea sufletească”

„M-am gândit, Fanius, că cei bogați nu geme noaptea și nu dorm dulce.” Mai departe: „Așadar, povara are o legătură vitală cu viața. Este inerent unei vieți răsfățate, este inerent și unei vieți glorioase și însoțește viața unui om sărac până la bătrânețe ”(Menander 360).

Dar la fel de timizi cărora le este rău de mare în timpul unei călătorii cred că se vor simți mai bine dacă se vor transfera de pe o navă mare pe o navă mică, iar de acolo se mută din nou în trirema 361, fără să obțină nimic, deoarece cu ei îndură bilă și frica, așa că schimbările de viață nu îndepărtează din suflet ceea ce aduce durere și griji. Aceeași semnificație au lipsa de experiență în afaceri, slăbiciunea și impotența de judecată, precum și incapacitatea de a utiliza corect situația prezentă. Fără îndoială, bogații și săracii, singuri și căsătoriți, suferă de aceasta și din acest motiv oamenii se expun la necazuri, din același motiv lenevia este dureroasă; din acest motiv vor să aibă acces la palate și, după ce au primit, sunt imediat nemulțumiți. „Din lipsă (de judecată), cei bolnavi sunt triști”; bolnavii și soția sunt o povară și dau vina pe doctor și nu le place patul, dar în ceea ce privește

Dacă sunt prieteni, atunci cel care vine este împovărător pentru ei, iar cel care pleacă provoacă nemulțumiri.

Când boala a trecut și s-a instalat o altă stare, cel care ieri a respins amidonul, ouăle, pâinea din făină cernută, mănâncă astăzi pâine simplă cu semințe de chimen cu poftă și plăcere. În același mod, o minte sănătoasă face orice mod de viață, orice schimbare, ușor.

Exemple: Alexandru și-a dorit alte lumi, iar Crates362, echipat cu o geantă și o mantie, și-a petrecut viața ca un fel de vacanță, printre glume și râsete.

Astfel, așa cum pantoful și piciorul nu se confruntă unul cu celălalt, tot așa înclinația sufletului creează o viață care îi corespunde. Căci nu obiceiul, cum a spus cineva, face viața plăcută, ci prudența face cel mai bun mod de viață. Prin urmare, să purificăm și să păstrăm sursa de liniște a sufletului, care este încorporată în noi, astfel încât exteriorul să fie acceptat fără neplăcere ca ceva specific nouă.

Nu ar trebui să fii iritat de circumstanțe. Iritarea ta împotriva lor nu te va ajuta; va fi bine pentru cel care folosește corect starea de fapt existentă.

Prin urmare, în primul rând, prin exercițiu, această regulă ar trebui învățată astfel încât, așa cum a spus unul care a aruncat o piatră într-un câine și a lovit mama vitregă: „Totuși, piatra nu a căzut destul de rău”, așa am putea să interpretăm altfel ce ne-a trimis soarta împotriva voinței noastre. Nu a ieșit rău că Diogenes 363 a fost trimis în exil: a început să studieze filosofia. Zenon din Kitien 364, auzind că singura corabie încărcată pe care o mai rămăsese a fost răsturnată de valuri și s-a scufundat odată cu mărfurile, a spus: „Eu laud cauza ta, soartă, îndreptându-ne către mantie și portic” 365.

Ce te împiedică să-l imiți? Ați eșuat în acceptarea unei poziții publice? Dar după aceea vei locui în sat, ocupându-te de treburile tale. Atingerea favorii suveranului, a fost respins? Vei trăi liber de

pericole și fapte. Calomnia sau invidia cauzează vreun necaz sau ghinion? Este posibil, cu un vânt bun, să navigheze spre muze și spre academie, ceea ce Platon a făcut după prăbușirea prieteniei sale cu Dionysius 36tí. Și, fără îndoială, dobândirea calmului

Efectul loviturii este mult facilitat de cunoașterea vieții unor oameni celebri care au îndurat cu calm aceeași soartă ca și noi. Proștii sunt deranjați de dușmani: nu îi poți răzbuna pentru acțiunile lor ostile, dar te vei consola cu o dispoziție bună. Este obișnuit ca un nebun să regrete ceea ce a pierdut și să nu se bucure de ceea ce a mai rămas. Ce avem? Viața, sănătatea, soarele, timpul liber, capacitatea de a vorbi, de a fi tăcut și așa mai departe.

Acele argumente care servesc drept remediu împotriva anxietăților psihice ar trebui gândite înainte ca aceste neliniști să ne apuce, pentru ca, pregătite din timp, aceste argumente să aibă mai multă forță. Cât despre cei care cred că există un fel de viață fără necazuri, Menandru în versetele de mai sus îi convinge că se înșală.

73

[iulie - august 1767]

Bună, comoara mea, scump Michael!

Poate și pentru tine, draga mea, în aceste câteva zile am fost neplăcut și împovărător; apoi am fost împovărat de mine. Căci când sunt trist, când sunt trist și iritat, nu pot nici să te privesc și nici să te tratez în modul nostru obișnuit cel mai prietenos, așa că nu este surprinzător dacă ai simțit ceva nefavorabil în noi. Dar a trebuit să mă întristez, prietene, după ce cea care era una dintre principalele mele bucurii și una dintre mângâieri a fost respinsă. Nimeni nu se bucură de prietenie mai mult decât mine: este singura mea bucurie și comoară; Ce este surprinzător în faptul că, comfandu-mă întristarii, nu am respectat măsurile? Îl iertăm pe cel care plânge după ce a pierdut un cal valoros sau plânge după un incendiu. De asemenea, trebuie să mă scuzați, pentru că nu văd acest lucru și mi-e frică de ceea ce este mai aproape de mine. Mai mult decât atât, sufletul și prietenul uman, fără îndoială, sunt mai valoroase decât toate lucrurile. Dacă ar fi fost într-un loc mai sigur, aș fi fost mai puțin îngrijorat; acum palatul este o groapă de înșelăciune și crimă. O persoană la vârsta ta fragedă este lipsită de experiență și este ușor de adaptată

mana și influența moravurilor necinstite; Eu însumi am experiență și, cu atât mai mult, îmi fac griji - îmi fac griji și am dreptul să-mi fac griji. Căci ce să fac în viață, ce să fac cu duhul meu, de ce să am grijă? A-ți face griji pentru nimic, a nu-ți face griji pentru nimic, înseamnă a nu trăi, ci a fi mort: până la urmă, grija este mișcarea

sufletului, iar viața constă în mișcare. Unora le pasă de un lucru, altora de altul; dar trebuie să am grijă de sufletele tinerilor și tinerilor care îmi sunt prietenoși și prietenoși cu mine. Unde este muncă, este odihnă. Acolo unde este grija, este bucurie. Zgârcitul îi pasă de aur, suferă din cauza aurului, dar uneori se bucură și de aur, iar pentru a se bucura se dă pe sine în griji, și se bucură, mistuit de griji. La fel, îmi place să-mi fac griji în suflet pentru bunăstarea prietenilor mei, pentru ca într-o zi să trăiesc și eu plăcere și bucurie, deși le experimentez deja acum. Căci ce poate fi mai dulce decât să fii iubit, decât să fii obiectul de atracție al unui suflet bun? Ce poate fi mai dulce decât dragostea unui prieten? Orice afacere, cea mai neînsemnată, îmi este neplăcută, dacă nu este legată de iubire și bunăvoință. Pentru mine nu există nimic mai drag sau mai dulce decât un suflet care mă iubește, chiar dacă totul este absent. Și grija mea, și bucuria, și slava și, aș spune, viața, în plus, viața veșnică - ce este? Suflet prietenos; suflet care mă iubește; suflet care își amintește de mine. O prefer piramidelor, mausoleelor și altor monumente regale. Și ce este mai nobil decât un suflet nobil și ce este mai veșnic? Prin urmare, îmi fac griji pentru Yasha mea dragă și am grijă de el pentru ca într-o zi să mă iubească, deși mă iubește deja acum. La urma urmei, dragostea este cauzată de iubire și, dorind să fiu iubită, mă iubesc mai întâi pe mine însumi. Și cine nu ar iubi sufletul acestui băiat? Imaginează-ți cât de mult aș fi mai îngrijorat dacă ți s-ar întâmpla ceva rău, deși nu ești băiat, ci adult. La urma urmei, de dragul tău, la drept vorbind, numai de dragul tău, am lăsat liniștea mea cea mai plăcută, m-am încredințat furtunilor, timp de doi ani am trăit atâta vrăjmășie, am fost supus unei asemenea calomnii, unei asemenea urii. Altfel, niciun rector, niciun arhimandrit nu m-ar fi distras de la cea mai dulce liniște în detrimentul reputației și sănătății mele, dacă mult mai devreme decât insistențele și pretențiile lor nu te-aș fi văzut, dacă la prima vedere nu te-ai fi îndrăgostit de mine. suflet atât de mult. gandesc ca tu

Îți aduci aminte cât de indignat am fost când ai fost distras de la lecțiile tale de greacă și mai ales când ai fost invitat la palat, când aproape ai devenit profesor de limba germană - cum de atunci, zic eu, am fost indignat? Așa se întâmplă atunci când o leoaică este lipsită de puii ei sau o femeie care iubește copiii este lipsită de copilul ei. Și am trăit aceste sentimente, pentru că am văzut cât de aproape erai de moarte, devenind profesor la palat sau profesor oficial de limbă străină. Toată lumea era surprinsă, bănuită, iar dușmanii mei râdeau de mine: ce e, de ce îmi pasă mai mult decât la ruda mea? Prin urmare, dacă sunt atât de îngrijorat de soarta lui Iacov al meu, pe care mi-ai dat ocazia și un motiv să-l iubesc, și dacă alții au profitat de roadele mele, atunci toți îți datorează ție, care singur m-a scos afară. a adapostului, sau mai bine zis, dragostea mea pentru tine m-a scos afara.care te-a iubit atat de mult incat daca ai fi fost dusmanul meu, nu as putea sa te urasc si sa-ti refuz ceva folositor. După cum vedeți, sunt în mod firesc de așa natură încât, fiind într-o stare de furie reală, în raport chiar și cu cei mai veritabili dușmani, mă înmoaie imediat, de îndată ce observ o manifestare măcar nesemnificativă a unei dispoziții amabile față de mine. De îndată ce

observ că cineva mă iubește, sunt gata să-i ofer jumătate din zilele vieții mele, dacă ar fi posibil și permis; oricum, oricine se expune de bună voie la pericol de dragul unui prieten, într-un anumit fel, parcă, își petrece viața pentru el. Uneori poate părea că sunt supărat pe cei mai dragi mie: o, asta nu este mânie, ci ardoare excesivă cauzată de iubire și perspicacitate, pentru că văd mai mult decât tine ce să evit și la ce să încerc. Așadar, atâta timp cât sunt conștient de mine, atâta timp cât sufletul controlează trupul, voi avea grijă doar să trezesc în mine iubirea pentru sufletele nobile prin toate mijloacele. Aceasta este comoara și bucuria și viața și gloria mea. Dragostea, pe de altă parte, este cauzată de iubire, care este produsă de bunăvoință și bunăvoință împreună cu virtutea. Dar îmi ești mai drag decât toată lumea și nu voi regreta singurătatea mea, deși am devenit mai slabă de sănătate, dacă îmi rămâi prieten.

Fii bine, cel mai drag prieten!

Grigory Skovoroda al tău

74

[Prima jumătate a anului 1767]

Iubitul meu prieten Mihailo Ivanovici! Bucură-te în Domnul!

Tăcerea ar trebui să răsplătească. Îți trimit noua mea melodie. Și iată-o:

Abyss Invocarea Abyss

1

Nu poți abisul oceanului

Aruncă o mână de degete

Fără tabără de pompieri

Aplecă o picătură să se răcească.

Este posibil ca un vultur să meargă într-un yaskin întunecat * 6, Așa, în timp ce zboară spre țara cerească, Așa nu se va sătura duhul trupesc.

2

Există un abis de duh într-un om Apele celor mai largi și cerurile, Nu-l poți satura pentru totdeauna, Care captivează ochii ochilor.

De aici plictiseala din zdrănitoare,

melancolie, tristețe, sau mai bine zis s-a ridicat, spiritul.

De aici nesatieala, si cu un strop de caldura Sa stii: nu te vei satura de carnal

3

O, rasă trupească! Ignorant! Cât timp ești cu inima tare? V

Ridică vălurile inimii!

Privește în sus la cer.

De ce nu cauți să știi că ceva se numește Dumnezeu?

De ce nu împingi ca să-l poți vedea? Abisul va satisface brusc abisul.

a Castra, sedes, orora.

b Hoc potest dici ò αδης - locus subterraneus obscuros augustos.

în Recordare vocabule χαμαιζήλος - umilit.

274

Acest cântec nu este un fel de piatră mare, ci o piatră foarte mică, însă nu este utilă pentru educarea evlaviei. În interior, are, fără îndoială, o scânteie și nu este lipsită de un punct de disecție a patimilor trupești și seamănă oarecum cu acele silexuri cu care evreii făceau cândva tăierea împrejur. Suntem legați de lume, cufundați în carne, învăluiți în τοϊς σοφίσμασι του διαβόλου 368. Cu toate acestea, dacă încercăm mai des, atunci există speranță că într-o zi ne vom elibera și ne vom ridica în sus (pentru saturare) ...

75

[27 iunie 1767]

Cel mai amabil prieten Mihailo Ivanovici!

În ceea ce privește dragostea ta adevărată pentru mine, nu mă îndoiesc că ea vrea să afle despre convertirea mea actuală. My acum rusticatio 369 in Courage. In solitudine non solus, in otio negotiosus, in absentia praesens, in jactura integer, in tristitia pacatus 370. Înțelegeți cu toții, ar fi dăunător; adică am fost confuz; Crede-mă, un vârtej atât de neașteptat m-a smuls din stepele Kupyansky 371 încât, în afară de o yutka și o mantie de kirein 372, nu am luat nimic. Despre această furtună vom vorbi mai târziu. A negotiositas 373 totul al meu constă... dar știi... în lupta împotriva plictiselii. Dacă cineva din afară ar citi asta, fără îndoială, ar spune: diavolul este de vină pentru tine dacă eviți de bunăvoie orice afacere.

Amuzant pentru mine, sufletul meu, aceste minți mici! Ei nu susțin că, fără plictiseală, este ca și într-adevăr este un vârtej intern, care se sparge cu cât mai violent, cu cât condeiul sau Ocheretina apucă mai

ușor și cu cât cedează mai departe pentru ușurința sa, cu atât va deveni mai neliniştit. , în timp ce atacul, impuls după impuls, se naște mai repede. , tăind ca praful, și răsturnând la nesfârșit, ca frunzișul, dorințele sufletului, agitate și neafirmate. Ce este acest medicament? Și de altfel, ei nu înțeleg decât plictiseala în acele locuri, în timp ce ne obligă mutare terras alio sole calentus 374 și, vrând să vindece, sfătuiesc, ut Horatius tuus ait: multa jaculari brevi aevo. Atque istud ipsum est torquieri hoc daemone 375. Și ce este plictiseala, decât neplăcerea? Cum s-a răspândit peste tot! Non satisfacit tibi tua doctrine? habe

demonii Are vreo problemă cu mine pentru că sunt un mic muzician? ce laudă mică? Sufer accidente vasculare cerebrale și colafizor? Sunt deja bătrân? Chesor, nu sunt un bun sfătuitor. Sunt supărat din cauza necinstei dușmanilor și a calomniilor? Nu pentru el, ci pentru ca diavolul să mă deranjeze la fel? Ce moarte, sărăcie, boală? Ce este jucăria aia cu toți porcii? Ce speranță dispare în viitor? 376. Nu este oare un suflet jalnic pentru acești oameni, ca înălțat de o anumită buză a vântului și scuturat de un vârtej?

Iată, sufletul meu, așa cum înțeleg plictiseala, și nu doar să nu mă bucur de conversațiile mele pline de iubire. Și ce este mai fericit, cum să obții pacea sufletească într-un astfel de mod, ce să devii ca o minge, care totul este la fel, indiferent unde te duci . Îți spun, prietene, că nu mai există raționament divin și mai înțelept și strig cu omonimul tău, care ține mingea asta: „Cine este ca Dumnezeu?”

Grigory Skovoroda, prietenosul tău

25 iunie 1767

Închină-te dragului Nikolai.

76377

[1787 - începutul lunii august 1788]

Sufletul meu drag!

Bucură-te, fii vesel, îndrăznește, pacea să fie cu tine în veci!

Îi mulțumesc inimii mele bune pentru scrisoarea ta inspirată de foc de la tine și, fără ea, întregul Univers, adus în dar mie, nu numai iuft-ul tău 378 nu este dulce. Ai ținut cont de acest cuvânt pavlovian: „Te caut, nu părerile tale”. Te laudă duhul meu cel bun din mine, care, neîncetat în dragoste și spre rătăcirea mea sărăcită, a denunțat că ești... adică piatra de temelie, văd că tu însuți n-ai căutat în mine, nici a mea, nici carne și oase, ci cel despre care este scris: „Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău”. Țineți-vă tare de această piatră unghiulară și kipha care domnește în noi, această piatră printre noi este un refugiu pentru toată lumea, lăsați lumea să caute ajutor și mângâiere pentru ea însăși, lăsați-o să se

îngrijoreze în tot fluxul pașnic, iată că există toată creația, există gheață și apă nepermanentă, dar există o temelie și o speranță pentru oamenii care sunt fără inimă și conform cuvântului scris:

„Râul care curge este temelia lor”. Dar tu, omule al lui Dumnezeu, ferește-te de acestea, ține-te de iubire. Totul trece, dar iubirea niciodată, totul te va părăsi, cu excepția iubitului care există în tine. Iată, acesta stă în spatele zidului nostru, în închisoarea noastră este o lumină. Dacă marea este agitată, dacă se ridică în carne și sânge, dacă se ridică valuri de frică de muritor, nu fugi să cauți ajutor pe străzi și în casele altora. Vino în tine, treci pe lângă tine, trece prin carnea și sângele tău, prin toată decăderea și gunoaiele - iată un Paște salvator pentru tine. Lasă toată moartea, cât ajungi până acolo, venind, ai stat în vârf, unde era copilul; iar locul lui era în lume; este un copil pentru că nu se uzează, dar după cetate este Samson, bătrân de zile. Strigă, țipă, bat, trezește-te - este ambițios, vrea să-l întrebăm și pare că doarme, fie ca nenorocirea, durerea noastră să ne învețe unde să-l căutăm. Acesta îi va alunga pe filistenii tăi pentru tine, interzicând ciuma și vânturile. Să dovedim, nădăjduind în acest liman, că ești un fiu adevărat... care este... sau Barsaba, adică fiul lumii, care a găsit în moartea mea adevărul care a locuit în veci și pe el se sprijină. nepăsător cu porumbelul lui Noe. Fie ca cuvântul lui Isaino să se împlinească: „Vei fi numit ziditorul de garduri și cărările tale se vor odihni în mijloc”.

Prietenul tău Barsava

77

De la Olshanskaya Ivanovka, 1790, 26 septembrie

Omul iubit mai presus de toate, Michael!

Pacea fie cu tine, soț al dorințelor divine!

Mama mea, Mica Rusia, și mătușa mea, Ucraina, îți trimit cadou fiica mea mică, Abigail, „Icoana lui Alcibiade”. Acceptă-l și, ca David, bucură-te de el. Ea nu este o frumusețe, ci o frumusețe în inima ei și toată gloria ei este în ea. Când vorbești cu ea, vorbești cu mine. Inima mea este în ea și a ei în mine. Ea vă va naște un singur fiu, care este adevăratul început.

Acest tip de ipocrit și voluptuos, blestem, numește demonic și violent. Dar eu, care eram tânăr, acum te-am găsit pe tine, soț, după inima mea. Tot sufletul meu este al tău și al tău este al meu. Aici este unitatea! Dragoste! Prietenie..

Voi scurta scrisoarea. Nu mă abțin să vorbesc cu fecioara Eva. Voi atribui lui Harkov doar cântecul pe care l-am cântat la Harkov în august:

ORATIO AD DEUM IN URBEM ZACHARPOLIM

Ex hoc Zachariae prophetae grano: "7-m sunt oculi domini..."

Zaharia declară că ai șapte ochi. Al șaptelea ochi este polul Zaharian. Numai Tu, Hristoase, ești pupila acestor șapte ochi. Ochii sunt orbi când pupila este ascunsă.

Oh, păcat de păsărele!

Astfel soarele va fi adevărat, Zachariana polis 379

Abigail își va deschide ochii în sfeșnicul lui Zaharia. Veți întoarce slavona cu 38°.

Jacob al meu a răcit pentru această „fiică” a mea. El l-a murdărit pe al meu în ea și căruia i-a fost adus numele. De unde este asta? Nu stiu. Din acest motiv, îți trimit, prietene, această listă anulată pentru el. Mai bine trăiește-l pentru tine însuși acest suflet al licențiatului tău. Dacă mă ajută Dumnezeu, în urma lui Abigail, încă doi fii ai mei îndreaptă pridvorul și se gândesc să zboare către tine: „Ancient myr” 382 (Scriu y, ut différât ab ilio 383 world) și „Michael învingând Satana” 384. Ei sunt născuți pentru tine și sunt dedicati din hainele de înfășat spiritului tău sfânt. Prologul va spune. Fii tatăl lor și acoperă pentru totdeauna! Dar vom avea răbdare. Se fac copii. Ar trebui sa trimiti originalul? Voi vedea. „Oda” lui Sidro-niya-Iezuitul 385 a fost atașată accidental la „Fiica”. Pe prins este o fiară, conform proverbului. După un an de boală, am transferat-o la Harkov, zburând în deșertul mamei mele. Iubesc aceasta fata. Pentru ea! Este vrednic de a fi printre cei care încălzesc bătrânețea fericitului David și a lui Lot, aceștia: „ei vor aduce fecioare la rege”. Acum rătăcesc cu Andrei Ivanovici Kovalevsky al meu 386. Am odihnă completă pentru monahismul meu, mai bine decât Burluka. Pământul lui este de munte. Păduri, grădini, dealuri, izvoare punctate. Într-un astfel de loc m-am născut lângă Lubny. Dar nu am nevoie de nimic, cât de calm este celula, dar mă bucur de mireasa mea: „Am iubit asta din tinerețe...” O, cel mai dulce organ! Singurul meu porumbel, Biblia! Oh să

s-a adeverit pentru mine: „David cântă o melodie minunată. Atinge toate corzile. Slavă lui Dumnezeu.” Pe asta m-am nascut. Pentru aceasta mănânc și beau, dar voi trăi cu ea și voi muri cu ea, amin!

Prietenul și fratele tău, servitorul și sclavul, Grigory Varsava Skovoroda -

Daniel Meingard

Numărul creațiilor mele 387

Stelele înseamnă cel mai bun

1. Narkiss. Cunoaște-te ***. fatul original

2. Simfonie de cuvinte biblice la aceasta: „Rek: Îmi voi păzi căile”

3. Simfonia „Dacă nu te spânzurezi…” și altele * * *

4. Marco analfabet. La Yak. Pravitsky

5. Alfabetul lumii (despre natură) ***

6. Conversația „Inel” *

7. Vechiul Myr

8. Soția lui Lot *

9. Războiul lui Mihailov cu Satana **

10. Icoana lui Alcibiade ***

11. Conversația 1: numită „Sion”

12. Conversația 2: „Sionul”

13. Conversația 3: numită „Doi” ***

14. Dialog: „Suflet și Spirit nepieritor”. La Pravitsky

15. O pildă numită „Săraca lacă”. Dis-cine

Traduceri

De la Cicero

1. Despre bătrânețe. Prezentat lui Stepan Ivanovici Teviașov, colonel

De la Plutarh

2. Despre moarte

3. Despre dreptatea divină *

4. Despre păstrarea de datorii. Daren lui Alex[ey] Yurievich] Soshalsky

5. Despre liniștea sufletească. Oferte lui Yakov[i] Mihailovici] Zakharzhevsky

6. Despre dorința de avere. Importat în Crimeea fără listă

Biblioteca „Runivers”

7. Iezuit Sidronius „Oda despre singurătate”

Prietenul nostru, preotul Babai Yak[ov] Pravitsky, îmi păstrează toate creațiile. Cu mine ar fi dispărut de mult. Am fost surprins să văd „Narkiss” și „Symphon[ia]” al meu: „Dacă nu agățați 388...” L-am ars în Ostrogozhsk, înfuriindu-mă și am uitat de „Narkiss” pentru totdeauna. Intreaba-l. Și nu numai că am înmânat autografe, ci am înmânat autografe, le-am dat, le-am risipit.

Non prodest messis, nisi servit, cura fidelis

Fous fundit largas, festa reservât aquas 389.

Cu „Avigee” acceptă „Alfabetul Fiului”. Așa a spus spiritul.

78

[2 aprilie 1794]

Dragă Michael, pacea fie cu tine și cu ai tăi!

Bătrânețea mea suferă, dar suferă trupul muritor, nu sufletul. / ^ „Soția lui Lotov”, deja perfectă, voi trimite, dacă vrea Dumnezeu, prin Andrei Ivanovici. Voi trimite și „Potopul Șarpelui”^, și vei vedea și, poate, vei fi surprins. La urma urmei, ambele cărți sunt dedicate numelui tău. Ambele încep cu un prolog. Am făcut și un prolog la Narkiss, adică la cartea Know Thyself, dar acest prolog va veni la timp. Totuși, ce este? Când voi vedea casa trupului tău, casa în care locuiește Mihail meu? Eram epuizat de așteptare. În rest, mereu cu tine... /<'"Carnea nu-i nimic..."/*' Să fii sănătoasă, dragă!

Servitorul și prietenul tău Grigory Daniel Meingard

Biblioteca „Runivers”

Către J. PRAVITSKII

80

Din pădurea Gusinsky, 1782, 3 octombrie ziua 1

Honorande mihi in Christo Pater! Pax tibi în Domino nostro! Lateo in cremo, duco ostam pie. Dominus mens mihi est και ή πέτρα, ή ελπίς και 6 ερός2.

El nu mă părăsește la bătrânețe, când neputințele mele scad; mă apără de disperare; întărește la castitate; protejează cu un zid invincibil împotriva tuturor pretextelor diabolice. nu invidiez pe nimeni ; Nu urăsc pe nimeni un prieten pentru toți și pentru inima mea nu există dușman în Univers! Nu este aceasta pacea și bucuria lui Isaia? „Pe muntele acesta vor bea bucurie, vor bea vin...” „Orice făptură este o vale și plânge și mint...” Ce este solid? „În mijlocul tău stă...” Stă, adică un port de neclintit. Acesta este sfânt. El este firmamentul, kipha, petra, portul lui Adamant, materia, pământul, firmamentul și

orașul apocaliptic. Nu este aceasta ţara, aşezată în mijlocul apelor prin cuvântul lui Dumnezeu? Nu aceasta este lumea nouă, paradisul? Nu aici se odihnește Israel după ce a trecut marea? Hei, toți genunchii acolo sus. Nu pe acest Petru și pe stâncă locuiește porumbelul lui Noe? „Voi zbura și mă voi odihni...” Sunt ochii tăi ca cei de porumbel? Nu pe această kifa este întemeiată întreaga biserică, disprețuindu-și trupul și sângele împreună cu porumbelul și și-a văzut portul? „Iată pe împărat cu slavă și ochii tăi vor privi pământul de departe”. Nu spun acest pământ și rege: „Mică credință, de ce te-ai îndoit? Binecuvântat ești, Simone, fiul porumbelului lui Noe.” Nu este același lucru cu sânge, carne, apă, impermanență, minciună și foc și distrugere? Nu este iadul și moartea același lucru? Nu există o împărăție în interior?

merită poziţia noastră? Nu acesta este adevărul și kpfa? Nu este acest munte kifa, pe care își bea bucuria cu Israel: „Nimeni nu-ți va lua bucuria ta”. Și acest vin: „Pe când beau vin nou în împărăția cerurilor?” Și cine bea? Fiul tău, Grigori Skovoroda, se delectează cu grăsimea casei lui Dumnezeu, găsind în sinea lui Solomon sutele de veșnicie și se bucură împreună cu tatăl său Lot: „Nardul meu își va da tămâia”. „Inima mea este inima ta”. „Da, și vor fi una în noi.” El se bucură și își aduce aminte de tine, fiind pentru totdeauna cel mai smerit slujitor al tău

Grigori Skovoroda

81

Din Manachpnovkp, 1785, ziua de 3 octombrie

Iubit frate Iacov în Hristos!

Fie ca pacea să fie cu voi, care este dincolo de orice rațiune!

Iartă-mă dacă te-am jignit în vreun fel când eram printre voi. Știți că sunt irascibil, dar știți și că sunt înclinat în mod firesc către umanitate și blândețe, care sunt singurele lucruri care îl fac pe om. O persoană bună, adică adevărată, scoate întotdeauna binele din comoara bună a inimii. Și totuși, cei mai mulți dintre prietenii mei sunt de așa natură încât se străduiesc ca partea lor să mă enerveze atunci când caut să previn unele dintre acțiunile lor nerezonabile; ei nu țin cont că m-am ghidat de bunăvoință în a face asta. Căci într-adevăr inima și mintea umană nu pot în niciun fel să dorească rău oamenilor. Și eu, când sunt supărat sau într-o dispoziție proastă, fac asta fără să vreau răul. Dar cei care cred că blândețea sufletească nu îmi este caracteristică, greșesc sau contrazic adevărul. Căci, așa cum medicina nu este întotdeauna plăcută, tot așa adevărul este adesea neplăcut. Și nu există astfel de [oameni] care să îmbine întotdeauna utilul cu plăcutul. Dar să uităm de insultele reciproce și să ne întoarcem la iertare. Purtandu-ne unul altuia poverile...

Acceptați acest scriitor cu amabilitate, în ciuda faptului că este meschin, dar un prieten și o persoană. Dacă ai ceva de transmis, îl poți folosi corect. Ce? Nu scrie nimic Mi-

salut pentru mine? Există ochelari, sau o scrisoare către mine, sau ceva?... Nu-ți face griji pentru dicționar. Scrisoarea mea către Vasily Pavlovich, în timp ce mă înclin în fața tatălui meu Sylvester, arată clar că am un dicționar. Te-am concediat* din datoria pe care mi-ai dat-o cu privire la dicționar, ca să nu-ți sporesc grijile.

Părintele Vasily, părintele Evstafiy, părintele Guslista de la mine un sărut sincer. O, Naeman, Naeman! Iar tu, prietene, eu imediat sărut cu spiritul adevărului. Domnul Dumnezeul nostru să ne mângâie pe toți cu pace și dragoste, fie ca tu și cu mine să fim pentru totdeauna un sincer admirator și prieten pentru tine.

Grieg. Tigaie

Totul trece, dar dragostea rămâne după toate.

Totul trece, dar nu Dumnezeu și nici iubirea.

Totul este apă, de ce să puneți speranța pe apă, prieteni?

Totul este apă, dar va fi un port prietenos.

Întreaga biserică a lui Hristos este întemeiată pe această piatră.

Aceștia suntem noi și kefa, petra și rock.

Grigory Skovoroda Scris după.

Această scrisoare a fost amânată. Poștașul a eșuat. Acum, sper că vă va ajunge în siguranță prin Alyosha noastră. Dacă ai descris deja cărțile mele noi, atunci trimite-mi originalele. Au trimis și acel dialog al meu pe care de obicei îl laudă în fața tuturor; A venit împreună cu originalele. După ce a fost rescris, ți-o voi returna, dacă va voi Dumnezeu. Fie ca acest dialog să se numească „Marko cel simplu” 3. De ce a tăcut Michael nostru? Nu scrie, nu trimite ochelari sau „vioară”. Se pare că acum se sufocă de valurile uriașe ale curții, suferind de căldură. O, lume, mare nefericită! Ferice de cel ce fuge de valuri ca Petru 4. Să fugim din lume, stând în liman și disprețuind înșelăciunile lumii. Lumea este avariție, ambiție, plăceri carnale. „Acestea se cufundă în distrugere”. Îmi doresc și mă rog ca mâna dreaptă a lui Dumnezeu să ne elibereze pe toți de aceasta.

Fratele tău comun în Hristos

Tatălui meu Yakov Pravitsky din Babay

82

[În p. Babap, 1786]

Spiritul vă spune să vorbiți puțin cu voi, oferindu-vă o șansă și timp pentru asta. Mi-ai promis să mă vizitezi, dar nu m-ai apelat în scris și nu m-ai iritat cu o recenzie. Spune-mi prietene, ești bine? Nu întreb despre corp. Te-ai pierdut până acum, adică gândurile și inima ta? Gândurile și inima sunt cu mine acum, îmi răspunzi, cred. Și aceasta este calamitatea. Nu mă pot despărți de ceea ce chinuiește și arde întotdeauna și dacă există o sursă amară și un chin etern care curge mereu în ea. Nu este aceasta moarte adevărată? A se distruge, a fugi, pierzându-se. Deci nu poți evita necazurile, căci dezastrul, ca un pește, este blocat în inimă, dar inima este întotdeauna cu o persoană, și este o persoană, aceasta este singura nenorocire adevărată, moarte aprigă și iad; să nu credeți că nenorocirea a ieșit. Ceea ce intra in tine si in noi din afara nu spurca o persoana. De ce să nu spui înapoi - ceea ce vine din exterior nu te va face nefericit? Unde si de unde? Venind din inimă. Acestea sunt spurcatoare. Vedeți că fericirea și nefericirea sunt în noi, care este semnul unei inimi calme și fericite? La fel ca sănătatea corporală. Gustați din mâncare, mâncați dulce, dormiți și fiți vesele peste tot. Aici Pavel înseamnă sănătatea inimii: „Bucurați-vă fără încetare, rugați-vă pentru această bucurie, mulțumiți pentru toate”. Dacă ești o astfel de inimă, atunci nu ești un bătrân și nu un sicriu, ci întreg, nestricăcios și nou; bucură-te, căci în noul an PRIETENUL tău îți urează

Grigory Skovoroda Manachinovka, ziua de 6 martie

83

Din Manachpnovka, 1786, ziua de 20 martie

Prietene Iacob, bucură-te în Domnul!

Am auzit că mi s-a trimis ceva de la Mihail nostru. Dacă da, și este în mâna ta, atunci dă-mi-o mai departe, prietene, prin acest cărțișor. Dacă îi place Domnului meu, mă gândesc să vă vizitez la primăvară. A venit, prietene, tot „Conversație, numită „Marco cel simplu”. El se va întoarce la tine din nou. Alții, după cum doriți, fie acum, fie luați

murmur când vin la tine. Pace și binecuvântări fie asupra lui Naeman Petrovici și a tuturor colegilor noștri preoți. Sărut-o și pe mama mea spirituală, stareța Martha. Mi-a fost prea lene să-i scriu. Dumnezeul Păcii să fie cu noi toți! Amin!

Pentru tine și pentru toți, un prieten adevărat și non-lingvistic
Grigory Skovoroda

Vino, prietene, câteva lămâi: lasă-mi boala să se răcească, sau suc de coacăze negre, sau boabe de cocoră, sau un fel de ceai. Rămășițele febrei mă chinuiesc. Timp de două luni o febră a năvălit în mine. Începutul și tatăl său sunt cuptoarele Moscovei blestemate ale copiilor. Quid este acest copil? Jocemur nonnihil: est pestis septemtrionalis. Constantinopolitana pestis necat triduo. Atilia tribus horis. Quidquid agit vulgus? Nib.il est, nisi pestis et hu-leus 5.

Domnului meu preot Yakov Pravtsky în Babay

84

Din deșertul Manachovskaya, 1786, 25 aprilie

Hristos a înviat!

Dragă prieten și frate în Hristos, Iacob!

Fie ca pacea lui Dumnezeu să fie în inima și trupul vostru!

Acesta este centrul nostru, și firmamentul, și kefa, și marginea, și sfârșitul și rămășița pruncilor, adică nebunii Evangheliei. Un pământ și un refugiu în mijlocul stricăciunii noastre apoase, întemeiat de el prin puterea și dreapta celor veșnici: „Cu el a pus cerul și a întemeiat pământul”, spune Dumnezeul Atotputernic în Isaia.

Qui Christum noscit, nihil est, si cetera nescit.

Qui Christum nescit, nihil est, si cetera noscit 6.

Este absurd să ne lăudăm cu asta? Hei, nu nebun. Omnes in se ipsis mortem vident. Nos autem – τήν άνάστασιν 7. Căci și noi am înviat cu adevărat și suntem vii. Amin! Scrisoarea ta bună mi-a bucurat sufletul, respirând dragoste și pacea lui Hristos. Aceasta este uniunea perfecțiunii.

Bătrânețea mea este prea lene să te viziteze. Voi veni mai târziu, dacă Domnul vrea. Nu-ți face griji pentru conversația lui Mark. Este întotdeauna al tău și se va întoarce în librăria ta.

Vreau să termin Soția lui Lot. Cu toate acestea, o voi aduce cu mine, dar scrieți ceea ce ați scris. Ce mi-ar fi mai amabil în cer sau pe pământ, numai să învăț din lucrurile sfinte. În acest single da trăiesc și mor! Încetul cu încetul, ne îndepărtăm de stricăciunea cărnii, care este moartea atotfericită și zilnică, și ne apropiem de Domnul, care este sfânt, kefa și învierea noastră. Ce este mai binecuvântat decât viața noastră? Pe ea, acest lucru devine realitate: „Voi transforma ceea ce le este greu în neted...” Διατριβή în elenă se numește acel lucru prin care cineva își amuză în principal viața. Iată diatriba lui David: „Voi batjocori de poruncile tale...” Iată Pavlova: „Căci ce voi trăi: Hristos...” Iată Lukpus și Cleopa: „Cum se spune, era viu?..” O, învierea, de necrezut în lume! Ce încântați inima mea! Binecuvântat

este cel care vede frumusețea ta cu pieptar! Cel care te mănâncă tot va flămânzi... Spun asta de dragul faptului că, terminând „Soția lui Lot”, să savurez vin nou cu noul meu Lot - Hristos Isus, logodându-i cu el în credința lui Dumnezeu. .

Hristos a înviat! Prietene Naeman! Să gustați și voi din fagurele învierii și toți îngerii ei! Toate! Zhphoraysky cu Babaevsky și cu Voskresensky cu tot clerul său. Îmi doresc, dragă prietene Jacob!

Pentru tine și pentru tot fratele și prietenul tău Grigory Skovoroda

Lordul meu

Preotul Iakov Pravitsky în Babay

85

De la Guspnkp,

1787, 18 ianuarie

Dragă Tată, în Hristos,

prieten și frate Iacov!

Bucură-te, îndrăznește și poți în Domnul nostru!

Nici lenea senilă, nici bezna, nici frigul iernii, nici un stilou și cerneala defecte nu m-au putut reține, ca să nu vă plac gratulor, saluto, graece - μαχαρίζω 8 vă în acest an nou! Bucură-te de Anul Nou! Da se bucură

și toată casa ta și tot ce este al tău! Să se bucure și Eustatie, Ioane cu Naeman! Fie ca Babai să se bucure cu toate ramurile lor, sate! Să se bucure munții tăi și să bată din palme râurile tale! Fie ca întreaga creație din jurul tău să fie reînnoită! Mă rog când vor fi acestea! Atunci, când Domnul va fi pe placul binecuvântării Sponului Său. Cum? Apoi, când va fi voință bună în oameni și în mijlocul trecerii. Și ce lp este o bună voință? Iată ce: „Duhul dreptului a înnoit în pântecele meu”. Dacă cineva nu are o inimă nouă, lumea întreagă este zdrențe vechi. Dacă sufletul cuiva este îndurerat, toată lumea plânge. Dacă inima cuiva este chinuită și chinuită, atunci întregul an este fără sărbătoare. Dacă spiritul cuiva este înghețat de disperare, atunci tot anul fără primăvară. Dacă al cui sens este mort, atunci întreaga epocă fără viață.

Oh, dragul meu prieten Jacob! Să vomită vechiul kvas lumesc. Să găsim o nouă inimă. Să ne îmbrăcăm hainele noii speranțe nepieritoare în pântecele iubirii frățești. Atunci întreaga creație va fi luminată pentru noi, întreaga lume va sări și va sări. Va fi o zi grozavă pentru noi în fiecare zi, soarele nu va apune pentru noi, iar luna nu ne va dezamăgi. Vom fi numiți limba sfântă, oameni ai reînnoirii. O inimă

bună, iubirea, Dumnezeu, soarele adevărului, primăvara care creează toată creația, sunt aceleași.

Iubitul tău sincer, admiratorul, fratele și umilul servitor Grigory Skovoroda

Iartă-mă, draga mea, că am mințit ca să-ți trimit „Soția lui Lot”. Vreau să vă vizitez primăvara, dacă vrea Dumnezeu, și vă voi aduce. Dacă, anunță-mă, o voi trimite imediat. În timpul iernii tremurând, se poate pierde, așa că nu-l dau prin Grigory Yuryevich. Nu fi trist. Ea este mereu cu tine. Un alt lucru este că primăvara în deșert te poți gândi la sfârșitul lui, dar iarna este sterilă. Scriu asta cu nevoie. Mikhailo al meu a tăcut până acum. Nu sunt deloc surprins. Ferice de noi, Israele, căci Dumnezeu ne-a dat odihnă și timp până la urechile noastre.

Deus nobis haec otia fecit. Tum demum praetium temporis cognoscitur, cum id amissum est 9.

Au venit, prietene, un barilce de bere Babai, și apoi, dacă nu greu. Sunt mulțumit de tot, slavă Domnului!

Domnului și tatălui meu, preotului Yakov Pravitsky din Babay

86

Din Guspnka, 1787, ziua de 6 martie

Dragă tată în Hristos, și frate și prieten Iacov! Bucură-te în Domnul!

Trimite-mi „Simfonia: „Dacă nu te spânzurezi...” 10. După ce am copiat-o, ți-o voi trimite din nou. Iti trimit "Sotia Lotova". Vorbește în Hristos cu ea. Ea este curată, și acest idol este rodnic pentru credincioșii lui Dumnezeu. Pe ea, se împlinește dintr-o piatră pentru a ridica copii lui Avraam... Nu a fost adus la sfârșit. Dar cine va aștepta sfârșitul în sursa care curge mereu? Și ceea ce am spus, promițând sfârșitul, aceasta se referă la cărțica pe care am început-o; nu „Neveste”. Această carte mică învață cum să citești o scrisoare sfântă. Dacă un cuvânt al lui Dumnezeu este înțeles, atunci întregul templu al lui Solomon este strălucitor. Am luat ca exemplu asta: „Amintiți-vă de soția lui Lot”. Și, tâlcuind acest cuvânt, a stârnit izvorul întregii Sfinte Scripturi. Cei care dorm pe Biblie sau cu Pavel să înțeleagă să spună: cei care se odihnesc pe lege, căci nu prea multă lectură ne face înțelepți, dar multă mestecare ne-a obligat să spunem așa: „De unde să știe acesta că a făcut nu studiezi cartea?” Și să știe: ca o zi la o mie și, contrar ei, o mie de cuvinte ale lui Dumnezeu sunt ascunse într-un cuvânt. Acum, cu o soție care sângerează, mănâncă mult pentru o singură dizenterie; si nu exista persoana care sa le dea gustul scuipatului, mestecului si rupei: "Dintii lui sunt mai mult decat lapte". „Se știe de ei în refracție...” Totul își dă propriul gust: și stelele din comorile lor vor străluci, dacă ne aflăm printre ei: „Israel a zdrobit mana în mortare”.

Fie ca Hristos să ne înscrie pe toți în numărul binecuvântat al acestor oameni! Îți doresc, fratele tău sincer și slujitorul tău umil

Grigori Skovoroda

Postea scripsi 11. Fie ca această cărțiță să se numească Soția lui Lot! Fie ca această scrisoare către tine să fie prefața, o, iubit prieten! Vă aduc această mireasă, un porumbel fără mireasă și curat, în dar celui dintâi, și vă logodesc în numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Alte lucruri, când scriu, pentru a respecta ortografie. În plus, toate foile sale ar trebui să fie protejate de impurități. pup

dragul Naeman Petrovici 12 și toți frații noștri. Pace în zilele noastre! Amin!

Domnului meu preot Yakov Pravitsky în Babai

87 13

[De la p. Gooseinkpe, 1787] 21 martie

Tată, și frate și prieten!

Așa că în această lume, fii viu, fii vesel, dar roagă-te lui Dumnezeu despre tine și uneori trebuie să spui și adevărul: hmm! Hm!

Mă rog. Miluiește-mă, Doamne! Dă-mi dragoste frățească în inima mea! Lasă-mă să nu fiu ca un tur furios, dar să fiu ca o oaie fără armură.

Rugăciunea și răbdarea, răbdarea și rugăciunea - aceasta este hotarul meu, și un scut, și putere, și speranță, și mângâiere și pace. Mie? Nu. Nu doar eu, toată lumea.

Nu mai scriu: mă doare inima. Ivan Maksimovici vă va spune ce nu scriu.

Fiul și fratele tău și prietenul Grigory Skovoroda

88

[În p. Babap] Din Gusinka, 7 octombrie 1787

Dragă tată, prieten și frate Yakov! Bucură-te cu toți frații noștri!

Mulțumesc foarte mult pentru vin. Eu și fratele meu Vasily am deschis-o imediat și, dorindu-ți ție și toată casa ta, alături de amabila Christina, sănătate bună, am tras în a noastră sănătate bună, bună. Inca astept de la Harkov... Minunat pentru mine! Tu, visez, ai rescris Luptele lui Mihailov 14 și o ceri din nou? Totuși, trimit. Fie să găsești ce nu formează recensământul tău. Nu întârzia prea mult. Cu toate acestea, prin mâini greșite - nu! Nu! Nu!..

/^Cred că ar fi mai bine să moară cu tine decât să meargă pe mâinile ei rele.

Acum sunt gata să nasc ceva, deși nu mare, ci evlavios, destinat unuia dintre prietenii mei.

De aceea, scriu laconic, adică să aduc pe lume în timp, cât timp există. Căci aproape, chiar stând la uşă, ostil Muzelor iernii. Atunci va fi necesar să nu scrieți, ci să vă încălziți mâinile. Mai mult, în ceea ce privește ceea ce sunt gata să creez și ce este aproape de naștere, știți deja despre asta.

Fii sănătos.

Slujitorul și fratele tău

Brânza noastră lui Mihail s-a blocat undeva. Ochelarii nu mi se potrivesc bine, i-am dat lui Joseph. El promite în ambele litere un flaut mare și drept. Când va fi, nu știu. O, dacă, printre altele, el însuși s-a întors la noi. Drum facil către Avern 15. O, nenorocit! Și-a pierdut singurul fiu de șapte ani. A murit în Vinerea Mare. Aici, ca lumea, mai întâi mângâie, iar apoi în cele din urmă chinuri și chinuri ca un tigru. Calea lumească...^/ unui om i se pare bun. Sfârșitul lui este iadul. Ferice de poporul pentru care Domnul este dumnezeul lor! Profitul somnului de la tată. Amin!

89

Din deșertul Gusinsky Skrynnptsky, 1788, 4 august

Iubit în duhul sfântului prieten Iacov!

Îndrăznește în Domnul!

Dacă draga noastră Christina s-a ridicat deja din pat, mă bucur pentru noi toți. Dacă totuși a fost înălțată în lumea întâi născută, ea nu va veni nicidecum în cea de jos, mă bucur pentru ea: dar pentru noi sunt indignat, că ne lasă în această vale deplorabilă.

Această viață este o temniță pentru noi, dar un prieten credincios este o bârlog.

Vă mulțumesc și Christinei pentru vin. Un monument de băut și ideologic este mai viu decât o reamintire a ochilor. Îl comemoram pe Iulius Cezar o singură dată în iulie, iar adevăratul nostru Cezar Hristos este pâinea și vinul zilnic, ca o oglindă pentru noi, dar și însuși spiritul inimii, înfățișarea și umbra lui, devorate de adevăr și viață, se întâmplă și este , și va fi. Totuși, iată pentru tine, la cererea ta, cântecul heruvic parafraza 16:

Heruvimii criptici se conformează Și cântecul trinității dătătoare de viață

aducând

Să aruncăm afară toată lumea care este vizibilă din inimă.

Să-l cuprindem pe invizibil și pe regele lui, Înconjurat și păzit de întuneric. Heruvimii și serafimii purtători de suliță. Aleluia, aleluia! Aleluia!

Δοροφορέω17 este un salvamar cu suliță. Δοροφορ-ούμενος18, adică înconjurat de o gardă sau formație purtătoare de suliță. Darinoshima este jumătate grecesc și jumătate slav.

Ți-am citit vorbăria îngerească cu o inimă de înger. Satana vorbește cu îngerii săi fioroși. Zeul lui Iacov vorbește și cu poporul său, după cum este scris: „Îngerul Domnului a tulburat apa”. Turbabat et exturbabat aquam, ut enata-ret ferrum illud 19.

„Tu ești Petru (în ebraică kupha - un port de piatră și sânul lui Avraam la corăbii), și pe această piatră...” și așa mai departe. Satana, în schimb, spune: să înece această soție cu copilul lui Avraam în apele vărsate. Chatter: lăsați-l să acopere și să măture portul cu apă, dar nimeni nu va vedea veșnicia, cu excepția corupției, care este mama ateilor. Și aceasta este confluența blestemată de Ezechiel, pentru care cel ceresc amenință îngrozitor. Dar acesta este Dumnezeul nostru! Ce îi poruncește el îngerului său, Ieremia? „Dacă scoți pe cinstit din cei fără valoare, gura mea va fi.” „Agitați laptele și va fi unt”. Exturba aquam et remanebit butyrum 20. Despre îngerii calomniosi, iată, care spune: „Inima lor s-a acru ca laptele”. Se vorbește și se bat împreună cu brânză mocnită și unt cu apă de brânză. — Fierul va pluti. Cu ziua lor pieritoare și cu soarele, ca pământul, au greblat în această zi și soarele pentru noi. — Și-a pus satul la soare. „Vă vestește Evanghelia din zi în zi: nou din vechi, veșnic din cele pieritoare. Nimic nu este bun, doar Dumnezeu; și nimic nu este lumină, nu-i așa. Și soarele însuși este acel întuneric π noapte, iată, dormind!” „Mi-am amintit numele tău în noapte...” „Oamenii iubeau întunericul” și așa mai departe. Hristos a vrut să scoată apă hergespienilor, dar ei au cerut concediu. Copilul Agarpno 21 este la fel ca o cămilă: îi place să bea noroi, se amestecă și vorbește, dar distruge puritatea. Iubește brânza mai mult decât untul. Ce îi ajută să mulgă oile și caprele lui Iacov și Iov? Aceștia sunt mâncătorii de molii ai lui Ezechiel, ură

fecioare pentru veşnicie, cu mistreţii gergesini mănâncă gunoaie omeneşti, vorbesc despre curat cu necurat, dar nu vorbesc cei nesănătoşi din minte. Dar noi, prietene, suntem copiii lui Sarrin, copiii înțelepciunii lui Dumnezeu, dimineața bătând și alungând din

templu tot ceea ce necinstește casa lui Dumnezeu, ca Hristos cu această funie: „Frânghia stacojie este gura ta. ...” „Iată un om și în mâna lui o frânghie de topografie”. Această frânghie de inofensiv i-a ținut pe spionii lui Iosua în Ierihon. Ce este frânghia asta? „Domnul mi-a dat o limbă...” „Duhul dă viață...” Ascultă, fiul omului, îndrăznește și curăță templul Domnului! Aceasta înseamnă să trăiești în casa Domnului. „Domnul a cerut un lucru...” Pacea fie cu voi! A măsura, a judeca (Pavel spune: duhul dezbinării) - a scoate pe cei cinstiți dintre cei nevrednici și a stârni apa, trăgând cu furtuna duhului sfânt: „A fost un zgomot...”

Aceasta este slujba îngerilor lui Dumnezeu, scrisă nu pe pământ, ci în cer. În acest număr ne dorim să fim.

Amin! Drag prieten!

Prietenul tău...

Pentru dragul meu prieten Naeman Petrovici, plecarea mea cea mai profundă și pacea lui Dumnezeu. De asemenea părintele Vasile 22, prieten și frate în Domnul.

Sunt departe de tine la trup, dar aproape la inimă. Inima din noi este porumbelul lui Noe.

Nimic nu este atât de minunat ca abisul unei inimi sfinte. Atunci este sfânt când numai el însuși exaltă Totul - iarbă și coji, totul - praf și umbră.

Totul trece; inima omului este eternă.

O inimă curată rămâne în iubire, dar iubirea rămâne în ea.

Și această iubire este Dumnezeu, ceea ce înseamnă că omul este etern.

O, oameni buni! De ce ești surprins de ocean, de ce ești surprins de stele?

Du-te, întoarce-te acasă! Cunoaste-te!

Ar fi de ajuns. Amin.

Porumbelul divin cântă:

Totul vine din abisul inimii adânci. După moarte, totul începe din nou.

Așa că boabele încolțesc, așa că se ascunde adânc.

De ce ți-e frică de moarte? Iată o asemănare pentru tine.

La fel ca ceea ce este gol în viața ta, poartă vârtejul divin. Un înger... stârnește haosul gol... Așa că... când va trece agitația grea, atunci... iată chivotul sfânt!

II aici este porumbelul lui Noe:

Am găsit o stâncă. Satana, carne, lume, rămas bun! M-ai îngrijorat. Acum am găsit pacea sacră.

Amin.

N3. Castelul înseamnă același lucru cu chivotul. Chivotul, stânca peste potop, kefa, portul sunt la fel ca sfântul început.

Domnului meu preot Yakov Pravitsky din satul Babayakh.

90

[În p. Babai] Din Burluk, 1788, în ultima zi

Dilecte in domino frater Jacobe!

Pax et gaudium tibi a domino deo! 23

Iern în Burluk. Dacă Domnul dorește și nu-l ia... pe el de la mine, ci pe mine din trup, mă gândesc să te vizitez... Unde și când să mor? Nu se teme de cine Habacuc: „Cel neprihănit din credință va trăi”. „Observați răutatea și uitați-vă corect...” Și eu sunt cel mai dulce... rămășița mea din mine (stăt printre voi...) a fost văzută de mult. Si ce? Ai primit o scrisoare de la mine cu o reluare a heruvicilor de la mine? Nu stiu. Cu o scrisoare către Vasily Pavlovici v-am trimis și prin elevul său din Burluk. Daca nu a primit? Sunt supărat, dar puțin. O mulțime de lucruri bune acolo. Scriu asta cu anxietate. Nu vă așteptați la conversații, decât dacă... pildele sunt uscate, neunse. Sărutăți-i pe toți pentru mine... Naum Petrovici și părintele Vasili cu Evstafii și tot clerul...

91

De la Guspnka, 30 mai [1791]

Hristos a înviat! Prieten iubit Jacob! Bucură-te în Domnul!

Nu vă felicit pentru vacanță, dar o felicit pe draga noastră Christina pentru copiii și bebelușii în Hristos. Cei desăvârșiți filosofează cu Hrisostom: „Creatorul sărbătorii nu este timpul, ci găleata conștiinței”. În Isaia, această sărbătoare adevărată este numită: „Bucuria veșnică este peste capul lor”. Capul unui om este inima lui, care stăpânește asupra lumii trupești. Și dacă acest cap nu doare, precum fiul văduvei Elisei, reînviat de Elisei 24, atunci ni se va împlini această pildă înaltă: „Pentru un sfânt fiecare zi este sărbătoare”. Și această săgeată îl îmbunătățește pe Isain la acest

scop: „Bucuria veșnică”, adică neîntreruptă, creând în fiecare zi Paștele, o zi mare. Aceasta este și sărbătoarea Sirakh: „Bucuria inimii este burta unui bărbat”. Aceasta este adevărata sărbătoare a lui David! „Pacea celor ce iubesc mult este legea ta”. La ce folosește dacă în aer - nu în inimă - o găleată și un arc? În inima mea este aceasta: „Cei răi vor fi răscoliți...” Și în fiecare zi cânt acest cântec: „Hristos este puterea mea...”, sărbătorind din sensul curat în Domnul. O, sens curat! Cât de puțini sunteți prieten! Această pildă este despre el: „Cerul senin nu se teme de fulgere și de tunete”. Oh, Doamne! Cum o disprețuiește lumea! Ce grozav este din nou! Este greu să dovedești sau să denunți asta! Se penteco-stia 25 în trei zile! Aceasta este o ofertă, o promisiune! Aceasta este împlinirea speranței și cununa sărbătorii de Paști! Si ce s-a intamplat? Iată ce: „Creează o inimă curată, Dumnezeule mare...” O, sensul (spun din nou) este curat! O inimă! Cât de puțini sunteți prieten! Voi încheia cu Solomon: „Cine se laudă că are o inimă curată?”

Asta-i vacanță, prietene, te felicit sau spun în elenă μακαρίζω - mă potolesc. Această sărbătoare nu a părăsit străzile tale, așa cum amenință Isaia. Tu ești el și el este prietenul tău.

Bucură-te și de mine. Căci și eu, prin harul acestui triumf ceresc și prin zgomotul celor care sărbătoresc, am fost garantat să fiu părtaș. Acesta este al meu, și soarta, și moștenirea și înțelepciunea: sfârșitul, culoarea și rodul vieții și al muncii

odihna mea; și tot ce este bun pentru mine este o inimă curată. DESPRE! Atunci aceasta s-ar fi împlinit asupra noastră: „Am jurat în mânia mea”. „Dacă vor intra în odihna mea?” Adică i-am lovit cu necazuri și osteneli. Vor ajunge acum în vacanța mea? Dragă îmi pare rău! Din excesul inimii, vorbea mult.

Colegul și prietenul tău Grigory Varsava Skovoroda

Prin copiii lui Zaharzhevsky 26 am o scrisoare de la Mihail 27. Doamne! Ce dor de noi! Fie ca să sufere (să-l lase) jurământul mâniei lui Dumnezeu, dacă va ajunge cumva sărbătoarea noastră în pace. Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu doar păcătuiesc împotriva lui pentru aceasta și lasă-l să-și justifice cuvintele în fața lor, și cu atât mai convenabil îi va câștiga de partea lui.

Primit în Săptămâna Luminoasă. Dacă sărbătorește deja, trimite „Mikhailo-Satano-Makhpyu”. Dar iau asta în voia ta. Dragă Naeman Bar-Petr, bucurie și pace lui Dumnezeu de la mine cu tot cuibul lui și cu puiul Ilya. La fel și părintelui Vasily, părintelui Evstafiy și bietului meu mic Lyubachin, orbul, și tuturor duhovnicilor voștri, mila mea admirație. Amin!

Scriu asta prin Alexei Yuryevich 29. Mi s-a plâns, e musca elephantem faciens 30, că nu poate să cerșească de la tine (de la un prieten!) Trivia - câțiva tufe de trandafiri . Acesta a povestit-o cu mare

tragedie. De ce ești atât de zgârcit și mândru? Nici măcar nu ți-am promis că te voi vizita în drumul meu. Vizitează-l și creează lumea.

Tatălui meu, Yakov Pravitsky, în satul Babayakh.

92

1792, 5 ianuarie, din Guspnka

Iubit prieten și frate în Hristos Iacov!

Bucură-te alături de draga Christina și cu copiii în acest an nou!

Oh, Doamne! Pentru ea! M-am plictisit de mult ca nu vorbesc cu tine. Dacă în această iarnă sau în primăvara asta nu-mi scot scamele trupești, muritoare, mă voi grăbi să te văd și să mă bucur de conversația în Hristos, care mă cunoaște pe mine și eu pe el... Acum te vizitez cu aripi de porumbel iubirii. imi pare rau lu

bezny că nu a răspuns la scrisoarea ta și a fiului tău. Inima își dorește cu adevărat, dar bătrânețea și lenea sunt cu sânge rece. Vă scriu, dar sunt bolnav. Binecuvântat să fie Dumnezeul meu! Când sunt slab, atunci sunt puternic cu Paul. Boala mea este bătrânețea, curgerea sângelui și febra, nu atât din cauza necumpătării, cât din cauza alimentelor neplăcute. Partea stângă mă roade, dar partea bună este pe părțile laterale ale casei mele. Sarah mea, mângâie-mă... O discors concordia rerum! 31

Mintea ta a fost surprinsă de mine. Vino, prietene, cuvântul cu gura de aur 32 că omul este sfârşitul întregii Biblii, şi centrul şi portul. El este jertfa, altarul, tămâia și totul...

Acum te încredințez cu iubita mea Christina și cu copiii Dumnezeului lui Avraam și rămân

dragă prietenă pentru tine din toată inima, bătrâne Grigory Skovoroda

Dragă Tată în Hristos, Cuviosul Său Domnul Yakov Pravitsky din Babay

Biblioteca „Runivers”

LA DIFERITE PERSOANE

93

Pentru Joel 1

„OAMENILOR SE FRICA...”

Binecuvântat, o, binecuvântat, Care din chiar înfăşat

Dedicat lui Hristos

Ziua, noaptea gândește în cuvântul lui, A luat un jug bun

Iar povara este ușoară

Obișnuiește-te cu asta

Pentru această abilitate,

Oh, acest lot sfânt!

Cine a gustat această dulceață,

Un secol în lucruri lumești nu poate cădea, nici! În nuditate, în necazuri, nu se plictisește, Nici focul, nici sabia nu se vor despărți;

Toată dulceața naște, Nu se ridică la inimă, În afară de asta, Dacă cineva

El a făcut cunoscut priceperea drajeului. Hristoase, viața mea, care a murit pentru mine!

Îți datoram primele roade ale anilor mei, restul îți dau.

Șterge piatra inimii

Aprinde-ți flacăra în ea, Da, moartă păcatelor, patimilor Și dulciurilor trupești, trăiesc pentru tine, lumina mea.

Și cum mă voi ridica din păcate,

Pe măsură ce mă îmbrac în trup ceresc, Tu ești în mine, voi locui în tine, mă voi mulțumi cu acea dulceață,

Cu tine în discuție, Cu tine în sfat, Ca apusul zilei, Ca răsăritul de dimineață. DESPRE! iată epoca de aur a anilor!

Anul estim, si ^ea, sfant parinte, HaGre!

Este véov td an bun venit!

Fă ce e sănătos, prietene!

Iată ce dorește Grigorios, o, prietene Joel.

Philellin d Mbos, vechiul tău prieten2

94

3 Grigoriy Skovoroda urează multă sănătate venerabilului părinte Gervasiyu în Hristos!

Ești deja gata să pleci. Credem că ești pe drum. Prin urmare, ca semn al iubirii noastre filiale pentru tine și al respectului, acceptă de la noi o poezie numită în greacă apobaterion. Apobaterion provine din cuvântul grecesc άποβαΝει^, care înseamnă a pleca, a alunga. În el, cei care pleacă sunt avertizați cu tot felul de urări și semne bune. Este adevărat că poemul nostru este aproape rustic și simplu și este scris într-un limbaj vulgar, dar declar cu îndrăzneală că, în ciuda vulgarității și primitivității sale, este sincer, pur și direct. Adesea lăudăm regii și tiranii împotriva voinței noastre, dar cu prietenii situația este complet diferită. Ceea ce se spune aici este inspirat nu de forță, nu de frică, ci de bunăvoință. Inima mea nu este mai puțin îndepărtată de lingușire decât China de Portugalia. Dar de ce îmi pun scuze? Cine mă dă vina pe mine? De parcă nu-ți cunosc inima sau sufletul! Știu că o vei accepta cu plăcere, nu pentru că este o poezie, nu pentru că ți se adresează, ci pentru că vine de la mine, pe care nu-l urăști, ca să nu spui că iubești. În dorul nostru real de tine, ne consolam cu acest cântec, cântat pe sunetele unei citare sau ale unei lire. Și în viitor, când acest dor crește de la despărțirea de tine, îl vom înmuia în același mod, până când...

Zeii, poate, vor da ocazia să te vadă.

Dacă Cel Înalt vă rog altfel, vom păstra cu fidelitate amintirea dumneavoastră.

Acceptă cu ce se termină întotdeauna o scrisoare, de care nu este lipsit cel care ți-o trimite: sănătate!

1758, 22 august, din satul Kavrai

REVERENDISSIMO SACRO SANCTO IN CHRISTO PATRE GERVASIO CARMEN APOBATERION 4, SAU

CÂNTEC DE ZI

Ai de gând să ne părăsești?

Mergi vesel, întreg, sănătos, Fie că vânturile îți sunt bune, Liniste, cald, nu rece;

Fericiți în drumul vostru Oriunde de aici să fie!

Putin, fricile dispar, Întinde-te, cenușa-i drum, Cai iute de ascultători Da, poartă, parcă-n poală, O potecă fericită, Ca gheața netedă!

Norii, treci de tine, sunt necredincioși!

Nu îmbinați ploile excesive! Nu arde căldura amiezii, Luminată de lumina lunii;

Din fericire astfel Fii peste tot în noapte!

El îți va călăuzi picioarele, Care a dat pământul și drumurile, Cu bucurie stând sus, Păzindu-ți ochii.

Fericire această plecare Binecuvântează intrarea!

Bună partea fericită! Acceptă un soț bun. Aruncă moravuri invidioase!

Credincioasa este cunoasterea. Fericit la grad, Sfârșitul este binecuvântat!

Pentru Chiril 5

Γνήσιε 6 prieten, fermecător Cyril!

Cum? Nu-ți vine să crezi că nu mai am cuvinte pentru tine? Dispărut. Totuși, am decis să stau de vorbă cu Cyril. Ți-am trimis trei scrisori una după alta, în care, după cum se spune, nu era nimic sfânt, în afară de fleacuri obișnuite, în afară de fleacuri nesemnificative. La ce să vă mai așteptați de la cineva care s-a dedicat pentru totdeauna Muzelor, decât de la ceea ce nu are nimic de-a face exclusiv cu desăvârșirea sufletului? Spui că promit miraculosul. Așa este, prietene, dacă te uiți la sufletul și la dorințele mele, deși doritul nu se realizează întotdeauna. Cât despre mine, să se ocupe alții de aur, de cinste, de sărbători sardana-pala 7 și de plăceri josnice; să caute dispoziţia populară, gloria, favoarea nobililor; să primească acestea, după cum cred ei, comori, nu-i invidiez, dacă aș avea bogății duhovnicești, și acea pâine duhovnicească și acea haină, fără de care este imposibil să intri în odaia foarte împodobită a mirelui. Toată puterea mea, toată voința mea, mă îndrept aici: să fie înlăturat orice CARNE! Pavel proclamă: τα πάντα έζημιώβην, και ηγούμαι Σκύβαλα είναι, ινα Χρίστον ζερδήσω 8. și eu strig: δικαταωκάταωκάταιώκαω.

Cu toate acestea, în mare, este suficient să dorești.

Dar vrei să-mi arăt sufletul mai clar? Vă rog: Las totul și l-am lăsat, având în vedere să fac un singur lucru pe parcursul vieții mele: să înțeleg ce este moartea lui Hristos, ce înseamnă învierea. Căci nimeni nu poate fi înviat împreună cu Hristos dacă nu moare mai întâi împreună cu el. Vei spune: ești cu adevărat lent dacă încă nu știi care sunt învierea și moartea Domnului, în timp ce acest lucru este cunoscut femeilor, copiilor, tuturor și tuturor. Bineînțeles că este, Chiril al meu: sunt lent și leneș, împreună cu Pavel, care cântă: άσεως αύτού καί τήν κοινωνίαν τών παθημάτων αυτού10. Ce conteaza? Luați în considerare despre ce vorbește. Ce înseamnă γνώναι αύτόν, καί τήν δύναμιν τής άναστάσεως αυτού11? Dacă nu-L cunoști pe Hristos și puterea învierii Lui? Oh, prostia noastră jalnică!

Ne imaginăm că ne aflăm în cetatea Sfintei Scripturi și poate nu știm ce înseamnă să fii botezat, ce înseamnă să mănânci dintr-o masă sfântă. Dacă acest lucru este de înțeles în sensul său literal, așa cum se crede de obicei, atunci de ce să vorbim despre sacramente? Nu este o prostie să numești ceva ce este clar pentru toată lumea, chiar și pentru un nebun, de neînțeles și secret? Fariseii și cărturarii din vechime s-au înșelat pe ei înșiși că au înțeles legea lui Moise și totuși au fost numiți orbi de Hristos. Τίς γαρ έγνω νουν κυρίου? 12 Iată ce spune cu adevărat Pavel despre Sfânta Scriptură, în care mintea lui Dumnezeu este ascunsă, închisă, inaccesibilă, pecetluită. Și cine va îndepărta sigiliul?

Auzi, așadar, dragul meu Chiril, ce vrea să spună, la ce aspiră și ce dorește sufletul meu, ca să nu întrebi despre ce fac. Dar aflați ce m-a impresionat în mod deosebit în Seneca, ciulește-ți urechile. Faci cel mai bun și mai salutar lucru pentru tine, dacă, în timp ce scrii, ești ferm pe calea rațiunii sănătoase: cât de stupid este să cerși ceea ce tu însuți poți realiza. Nu este necesar să ridicăm mâinile spre cer, nu este necesar să-l implorăm pe gardianul templului să ne lase la urechile statuii, pentru a ne putea auzi mai bine. Dumnezeu este alături de tine, este în tine. — Așa spun, Lucilius; înăuntrul nostru se află spiritul sacru, observatorul și păzitorul răutăților și binecuvântărilor noastre: așa cum îl tratăm noi, așa ne tratează El. Un soț bun fără Dumnezeu nu este nimeni.” 13. O, Chiril! Nu crezi că este un tunet din al treilea cer? Nu este oare din numărul că oamenii, adică cei devotați cărnii și lumii, nu pot fi raportați? Iată conversația mea. Fii sănătos și dă-mi dragoste pentru iubirea mea!

19 iulie, la Staritsa

96

Către F. A. Zhebokrptsky14

Dragă tânăr, Fedorul meu!

Astăzi ai fi zadarnic să aștepți de la mine altceva decât mărunțișuri. În primul rând, sunt ocupat, apoi mintea mea nu este atât de stabilită. În plus, în timp ce scriu asta cu calm, un vorbitor îmi măcina tot felul de prostii în ureche, în ciuda indignării mele și a ocupației mele, și nu există niciun Apollo care să mă protejeze de el, așa cum l-a apărat pe Horus.

seara târziu, Grisha a anunțat că există un mesaj - a doua zi, dimineața devreme, ar trebui să plece. Contrar obiceiului meu zilnic, am pregătit două scrisori la lumina lămpii. Căci noaptea este scurtă acum și ochii mei suferă și am obiceiul să mă trezesc devreme. De ce mai taci? În ceea ce mă privește, ți-am scris mai devreme, dacă este cazul... Dacă ești bolnav la corp, oamenii te vor numi nefericit, dar nu mie. Dacă ești ferm pe calea pe care ai început să mergi, atunci,

după calculul nostru, ești binecuvântat. Mergeți, urmăriți, priviți în jur, priviți înainte, căutați, bateți, insistați, dar cu încăpățânare și stăruință: împărăția cerurilor, ca și fecioria, iubește să fie luată cu forța. Slăbește cineva? - Devii mai puternic. Este cineva jignit? - Ia-ți ofensa. Devine cineva disperat? - Ține-te bine de ancoră. O, fericit este cel care a pornit pe calea lui του κυρίου16. Dar de trei ori, de patru ori binecuvântat este cel care se încăpățânează să-l urmeze. Unul ή υπομονή 17 va primi răsplata coroanei. Unul, dar, din păcate, aproape nimeni nu urmează cu adevărat și serios acest ghid. Nici un filozof, nici un artist nu este atât de singur, atât de lăsat singur, ca cel care învață despre viața veșnică. Lumea ridiculizează înfățișarea unui astfel de τ3κτονος 18, înțelepții îl numesc nebun, călugării sub masca evlavie prigonesc, ereticii, reinterpretează cu viclenie, infirmă, tinerii se feresc, bătrânii detestă, împărații asupresc, săracii disprețuiesc; și nu ți se pare un fel de rege al bufonului? Dar el își cunoaște poporul și știe pentru cine a înviat. Ce om necinstit nu-l vede viu? Dar cine, cu excepția celor aleși, îl vede înviat? /O adâncime, etc.^, și așa mai departe. Dar fii sănătos, dragul meu!

Al tău în Domnul Grigory Skovoroda

22 aprilie, de la Harkov

97

Lui Vasily Maksimovici 19

Dragă prietene Vasily Maksimovici!

Slava unui om neprețuit este o comoară. Este corect să facem ca să păstrăm averea colectată cu onestitate sau să căutăm avere furată. Aceeași dreptate cere de la noi să câștigăm și să uscăm prin fapte cinstite.

și-au rănit gloria și au încercat din nou să se întoarcă la ei înșiși furați de gheare calomnioase. Tu, prietene, cred că vei crede cât de răutăcios am verbele verbale. Dacă mi-ar fi atribuit nelegiuirile obișnuite, ar fi tolerabil. Dar acești nemilostivi îmi sufla un limbaj atât de nelimitat, încât, pe lângă morala mea extraordinară, corupția propovăduită de la ei, mă fac un ucigaș-ucigaș, sau un eretic și, din acest motiv, le interzic ofițerilor lor de comandă ascultă-mi conversațiile. Nu pot suporta asta, am făcut o scurtă curățare, pe care ți-o trimit, prietene. Deși nu le poate bloca fălcile care lătră, totuși, cred, îi va face oarecum legat de limbă, astfel încât inimile blânde și drepte să sufere mai puțin de această ispită.

Prietenul tău Grigory Skovoroda

În primul rând, spunând că le-am sugerat unor tineri că acesta sau alt fel de viață umană ar putea deveni dăunătoare și nefavorabilă și, dimpotrivă, am atribuit o fericire semnificativă unor articole. Dar pot

avea o părere atât de nebună și dăunătoare? Cei care m-au recunoscut intern sunt destul de siguri că am o părere despre asta cu Sfântul Maxim 20. El spune că nu există furie nicăieri, în nimic, niciodată. Cum e, dacă vedem că aproape peste tot există doar furie? El ne învață că mânia nu este altceva decât acele lucruri bune create de Dumnezeu, aruncate în dezordine de cineva. De exemplu, cineva i-a pus o cizmă pe cap și o pălărie în picioare. Dezordinea este cu adevărat rea, dar că pălăria sau cizmele vieții umane nu sunt utile, cine va spune? Și din câte am observat, această tulburare depinde în cea mai mare parte de raționamentul timpului, locului, măsurării și persoanei. De exemplu, într-o după-amiază fierbinte de vară, fără un motiv decent să purtați o haină de blană; fie că cineva a adormit prematur și nemăsurat sau nu la locul potrivit, necinstea este demnă de blasfemie, dar nu și somnul sau mânia; totul este bine. Și nu înțeleg că oamenii înțelepți au comparat viața umană cu jocurile de comedie? Putem spune că prin fire nu poți prezenta cu succes această persoană în teatru. Dar se poate spune că cutare sau cutare persoană dintr-o comedie este dăunătoare, dacă un scriitor prudent a definit-o? Înțeleptul creator a definit atât persoane mari, cât și măști josnice în această viață importantă a comediei noastre. Raționând proprietatea a cărei natură, pot spune,

că tu, de exemplu, ești dezgustător, plin de compasiune, timid, nu reușește să fii medic sau bucătar. Dar când am spus cuiva că știința medicală și abilitățile de gătit sunt dăunătoare? Am spus de multe ori că nu este firesc pentru tine sau că să fii preot sau călugăr, dar să spui că preoția sau monahismul este dăunător, asta nu s-a întâmplat niciodată. Cine din fire este supărător și zelos, se poate spune că se ferește de primar, unde există necontenite oportunități de furie și prostie. Dar pot să cred că voința de sine a poporului nu ar avea nevoie de comandanți? Ai milă de mine! Nu m-am născut atât de josnic din concept încât să cobor în atâtea nebuni. Mulți oameni mă numesc o persoană rezonabilă, dar un astfel de raționament nu poate veni, decât într-un cap nebun.

Dacă, totuși, pot asigura inimi plauzibile și blânde despre asta, că nu mi-a intrat niciodată în minte să numesc vreun articol de viață dăunător și că am învățat mereu să privesc în jur la natura mea, să o spun pe scurt, să mă cunosc, să mă cunosc pe care s-a născut, căci Dumnezeu nu a rănit pe nimeni. Acum las același adevăr minților iubitoare spre considerație - pentru aceasta sunt vrednic de blasfemie sau laudă? Vă cer cu umilință să luați în considerare acest lucru, de ce astfel de tulburări, confuzie și neliniște în rândul oamenilor? Nu de acolo mulți, după proverb, nu s-au născut la preoție, ci s-au urcat în haine și, nefiind ciuperci, s-au urcat în trup? Din acest motiv, se face ca preoția i-a liniștit pe unii și a făcut pe mulți blestemat. Din aceasta se face că până și cea mai rea dintre deveniri poate fi cauza fericirii pentru un bărbat, dacă îi este firesc. Dacă fiecare își reprezintă corect și bine persoana, de ce așa confuzie în teatru? De acolo, fără îndoială, ceea ce este nefericit, și necontestabil nefericit din faptul că nu este de acord cu natura lui, îi este dăunător și societatea este fragilă. Mulți târg ar fi fost negustori sau plugari dacă nu ar fi început să devină contrare naturii lor. Unii

ar fi fost avocați iscusiți dacă nu s-ar fi blocat în monahism, în care cel care se luptă cu natura va crea mai multe ispite decât pot repara cinci cinstiți, așa cum se întâmplă de obicei în comedii. Aceasta este părerea și intenția mea, pentru care i-am instruit mereu pe tineri să se sfătuiască cu firea lor, pentru ca în teatrul vieții noastre să observe decor, actori pricepuți, cumsecade. Și dacă cineva își pune o mască ocazional, nu este chiar natura lui

decent, pentru ca, cât mai bine posibil, să acţioneze în ea fără ispite şi pentru ca, cel puţin într-o parte, plângerile din popor şi cârtirile înaintea lui Dumnezeu despre starea lui să scadă. Eu însumi mi-aș fi abandonat starea de azi și aș fi intrat într-o alta, dacă nu aș fi simțit că firea mea supărătoare și melancolică este capabilă de cea mai ticăloasă mască privată și solitare, în care, dacă nu pot sluji în nimic draga mea patrie, atunci măcar Voi încerca din toate puterile să nu fac rău nimănui în nimic.

Există o altă calomnie, mai importantă decât alte zvonuri, și anume: se spune că condamn folosirea cărnii și a vinului. Și tocmai aceasta este erezia maniheică, blestemată de mult de sfintele sinoade 21. Alții îmi atribuie faptul că eu numesc aur, argint, haine scumpe și alte lucruri ca acestea în sine dăunătoare și fără valoare. Auzind asta, cei care îmi cunosc inima râd. Este adevărat că a fost o vreme, iar acum se întâmplă ca, pentru economia mea internă, să mă abțin uneori de la carne și vin în zilele permise. Dar de aceea doctorul face usturoiul mai rău, de exemplu, când ordonă să se abțină, dacă căldura a intrat în ochii cuiva? Căci se știe că toate lucrurile care au fost binefăcătoare de la Creatorul atot generos nu sunt pentru toată lumea și nu sunt întotdeauna utile din cauza împrejurărilor care s-au întâmplat. Este adevărat că i-am sfătuit pe unii să se ferească de a avea de-a face cu vinul și carnea, iar uneori i-am îndepărtat complet de el, argumentând tinerețea lor fierbinte, dar când tatăl unui fiu mic îi smulge un cuțit din mâini și nu permite-i să folosească praful de pușcă, el însuși între timp, folosind aceste lucruri, nu arată clar că nu s-au maturizat încă până în punctul în care să poată poseda aceste lucruri și să le transforme în avantajul lor, pentru care au fost inventate? Așa am fost considerat un discipol maniheist.

Într-adevăr, orice fel de mâncare și băutură este utilă și bună de mâncat, dar trebuie să raționăm despre timp, loc, măsură și persoană. Și oare nu ar fi un dezastru, amestecat cu râs, dacă cineva în leagănul unui copil mincinos ar turna oțet picant să suge și i-ar fi turnat un pahar de vodcă tare unui băiețel de opt ani, dar i-a adus un lapte dulce un cavaler care s-a întors de la vânătoare sau un bătrân înghețat de mulți ani? Și așa cum m-au considerat greșit pentru un Maniheu, tot așa mă venerează nu după meritul meu și pentru un urător de bogăție și un mizantrop, adică unul care se ferește de comunitatea umană.

Când Dumnezeu m-a hotărât să port o mască ticăloasă ca să mă adresez la teatru, atunci ar trebui să observ deja decența în îmbrăcăminte și în relațiile cu oamenii demni și să-mi amintesc mereu de nesemnificația mea în fața altora. Eu însumi am încercat să observ acest lucru și i-am sfătuit pe alții să facă același lucru și de aici am căzut în calomnie, de care, dacă cu ajutorul inimilor prudente și milostive, deși într-o anumită parte, voi fi eliberat, atunci nevinovăția mea, devenind mai ferit de aceşti chinuitori fără milă, va putea împlini porunca mai multă latitudine.Doamne: „Iubeşte-ţi duşmanii” şi aşa mai departe.

98

Lui Iov [Bazilevici] 22

În scrisoarea Cuviosului Voastră către părintele Iosif, arcul care mi-a fost atribuit mi-a distrus și îndoielile despre inima voastră față de mine. Și nu te cinstesc dintre cei care binecuvântează cu buzele și blestemă cu inima.

Și este firesc ca un suflet cu adevărat nobil să știe, măcar să urască pe cineva, dar evident, și să nu acopere cu o față binevoitoare a nemulțumirii sale, ceea ce este firesc inimilor sclave, născute din ipocrizie și minciună.

Vă felicit pentru sărbătoarea care încă nu a trecut complet și cu atât mai mult pentru absența dorită a cuviosului său venerabil stareț al Sfântului Munte, părintele Cordet 23.

Cred că fiecare student cinstit se va doare în inima lui de privarea unui membru atât de mare. Dar ce să faci? Atâtea merite i-au cerut acestui soț.

... A propovăduit neîncetat în școli și biserici, a instruit păreri neluminate și lumești orbite de tinerii studenți prin cuvânt și viață și, fiind un ucenic amabil-honky al iubirii săditorului lui Hristos, pretutindeni și mereu, ca tunetul, a tunat. despre armonie și concordie, mai ales în companii.

În ceea ce mă privește, aș asemăna acest om cu inima cinstită cu sfântul profet Iona, care a fost aruncat în valuri făcătoare de demoni, cu o întreagă corabie școală a bunătății, iar cârmaciul ei a născut alinare. Căci, de altfel, el este foarte 6 οικονομικός άνήρ24, în timp ce înțelege aritmetica και τχ γεογραφικά 25, pe scurt, πολυπραγμοσύναις πεφυκώς, pentru Dumnezeu și pace și pace26.

Răspândind beneficii din toate părțile, ca razele soarelui, el a fost și pentru mine δ 3άαανος 27 să-i recunosc pe niște oameni pe care n-aș ști niciodată ce sunt dacă nu ar fi prietenia lui cu ei; δαοιον προς όμοιοι άγει δ θ-εός 28.

Nu mai este nimic de spus despre subtilitățile sale filozofice, chiar pătrunzând până în al patrulea cer.

Dar altcineva îndrăznește să-i aducă un sfârșit demn domnului Barbay? Trebuie să fie din același depozit.

Deci, rămâne să vă rugați ca Apollis, care a conceput imaginea lui Venus, să o desăvârșească el însuși.

Cu toate acestea, ceea ce se datorează persoanei căreia i-am răspândit discursul meu vesel, adică ție, a existat și este întotdeauna un admirator și un binevoitor pentru tot felul de oameni.

Reverendul Admirator și Servitor, Studentul Grigory Skovoroda

18 aprilie 1766, din Dolzka.

Cuviosul Părinte Arhimandrit și Rector Iov, la Harkov, Cuvios

9928

[Către V. S. Tomar]

Nu mă voi duce la tine, pentru că mă iubesc: luna este mai strălucitoare de departe, muzica este mai gustoasă, iar prietenul meu este mai plăcut. Tot ce este aproape nu este cu atât mai dulce, mai dulce este tinerețea când a trecut, iar apropierea de bătrânețe este mai puțin de dorit. Că dacă există o parte ticăloasă în noi înșine, închisă de îngustimea locului și a timpului, despărțită de râuri și secole, atunci, dimpotrivă, există și o parte și elemente chiar acolo, supuse nouă, dar stăpânindu-le. Cato30 la bătrânețea lui Cicero spune că trupul devine mai osos și mai leneș prin muncă, iar spiritul este mai iute decât mai mult și mai departe condus; de ce este imposibil să vă revărsați în aceeași formă în care cu cât mai departe de un prieten și de-a lungul unei juninci muritoare, cu atât mai aproape de inimă? Îi văd inima și mă unesc mai strâns: dar Ieremia învață că o persoană care este exactă într-o persoană este o inimă, și nu un corp elementar (cap. 17, p. 9). Iar cel care vede vede o persoană cu totul, iar inima lui iubește, care își iubește gândurile; a iubi și a fi împreună și a trăi în unitate – totul este una. Aceasta este o adevărată adunare și prietenie, și nu ceva de adunat în aceiași pereți după efigii trupești, ci de împrăștiat inimi, dorințe

minunați-vă de sfaturile noastre, ca neoo de pe pământ; unitate nici în asemănarea trupească, nici în același articol, nici în comunitatea de ocrotire, nici în numărul de ani sau în semeni, nici în compatriotism sau one-zemstvo, nici în cer, nici pe pământ, ci în inimi, legate. prin unirea filozofiei lui Hristos: „Acolo au un singur suflet” (Faptele Apostolilor). Și din cauza munților, și din cauza râurilor, te văd, te iubesc și cinstesc, dar te văd cu sufletul și te iubesc cu el. Dacă iubești Evanghelia – și, desigur, o iubești – dacă iubești duhul lui Dumnezeu, trăind în inima cea mai lăuntrică a misterelor tale, încredințându-ți pe tine și pe alții ca tine, eu rămân.

10031

[Către Ya. I. Dolgansky]

[De la Harkov la Ostrogozhsk, 1772]

Spune-mi ce înseamnă asta: „M-ai [forțat] puternic”. De asemenea: „Este această veste foarte neplăcută pentru mine?” Reziști să fii [forțat]? Eu nu sunt un disputant, iar voi nu sunteți adversari. Sau ar trebui atunci Pavel să spună că este plăcut vechilor noastre opinii și nu ceea ce este plăcut adevărului lui Dumnezeu. Mi se pare că ai rostit aceste cuvinte nu ca iubitori, ci ca sclavi, neascultători de adevărul Bibliei. Este de depășit? Dacă da, aruncă această sclavie din interior și iubește-o ca pe un fiu. Bănuiesc ceva: aproape un șoptător secret interior, și apoi cel despre care este scris: „Îngerii au apărut...” Și poți recunoaște pasărea cântând; face față misterelor inimii; Nu s-a strecurat acest șarpe în acele gânduri care, căutând adevărul Domnului, sunt prezente la masa cea înaltă? Spun împreună cu Augustin că a pus plase peste tot, chiar și la masa cerească, chiar în interiorul încăperii, unde sărbătoresc cei însetați de adevăr; el este cauza acestui incident deplorabil, prietene, cum ai intrat. Este posibil să fii vesel la acea masă fără o haină de mireasă? Poate să mănânce de bunăvoie cineva care spune că acest lucru este foarte neplăcut pentru mine. Esti obligat sa mananci? Nu am un apel. Aflați singuri ce fel de spirit, dragă, suflet, zi, astăzi - uitați-vă mult în jur - acasă. Dușmanii unui om sunt casa lui. Nu-mi place teribil de el în tine pentru că te iubesc. Vrea de la tine dorința de a premia acest fel de mâncare, de a-l fura și se pare că șoptește așa: de ce

tu aceste inaltimi? Da, nu ești în stare să le înțelegi și, poate, nu te-ai născut; cu atât mai rău pentru tine. Mulțumește-te cu ceea ce știi, și toate acestea se afirmă cu cuvinte sacre, pentru a distrage atenția de la cărțile sacre, ca un șarpe, care, cules din aceleași flori din care albinele adună cel mai dulce fagure de miere, transformă sucurile lui Dumnezeu în otravă naturală. otravă. El ne ispitește pe toți ; în mântuitorul nostru, care este în noi, iar noi în el: acestui șarpe nu s-a rușinat să se amestece cu nimeni; spune, zice, pâinea să fie o piatră, pentru ceva de tânjit după duh, suficient doar pentru carne. Iată altul: „Dar Hristosul nostru spune că o singură pâine de umplut nu este săturată; două nașteri, două persoane și două vieți. Cât de mult s-a străduit să se cufunde șarpele rău pentru a-i mântui pe ai noștri, dar acest om bun este tot sus, spre Domnul, spre duhul, către Dumnezeu – și așa l-a părăsit; nu se putea apleca de la cer la pământ. Duhul lui Dumnezeu se ridică la duhul lui Dumnezeu, dar cel rău este atras în fund. Acum spun și spun de multă vreme că Sfintele Scripturi trebuie citite cu frica de Dumnezeu, lăsând toate credințele lor ticăloase, laice, trupești, așa cum Avraam s-a dus la măgar cu robii săi, urcându-se cu Isaac pe muntele lui Dumnezeu. . Atunci nu veți spune: acest lucru este neplăcut pentru mine, atunci părerea mea este dezgustătoare, [mă obligă] la ea și, se pare, nu ar fi atât de necesar, dar nu o pot contesta. Nu l-a ispitit Dumnezeu pe Avraam, adică nu l-a chinuit sfântul cu cuvântul adevărului? Cum poate părea că spiritul bun

al lui Dumnezeu a cerut moartea singurului său fiu? Dar, Doamne! Ce inimă devotată în acel suflet blând a fost imediat: „Iată, dacă te rog: o, sau voi argumenta că nu știu că ești și mai înțelept acolo, unde pari indecent.” Nu înțeleg asta, pentru că mințile sunt mici. Dar este posibil să mă gândesc prost despre tine și cuvântul tău? Te rog: am un moștenitor și-l voi măcelări pentru tine; este mai tolerabil pentru mine să pierd totul în lume decât prietenia ta; constă în acordul de opinii, iar tu ești liderul meu. Spune-mi, poate, cum poate Dumnezeu să nu deschidă o astfel de inimă? O, săraci de noi cu robii și măgarii noștri! Acolo, pe munte, urcăm, adică ne forțăm, dar acolo nu dau celor care au... Lasă-ți părerile, spală mlaștina și împrăștie-ți hainele, lasă-ți toată răutatea, apoi urcă: atâta timp cât îl porți pe al tău, laudă tavanul și, lăudându-l pe al tău, hulești dumnezeiesc. Fie ca hainele tale să fie albe. Ce este riza? Ascultă-l pe Isaia: „Îmbrăcă-te cu hainele bucuriei”. Care este distracția? Ascultă-l pe Sirach: „Frica de Domnul va bucura inima”. Aceasta este toiagul care desparte marea, dar nu

să ne încurcăm ca tabla, aceasta este cheia care se deschide și se va deschide, și cine se va închide și cine se va deschide. „Frica de Domnul este un dar de la Domnul; dragostea Domnului este înțelepciune glorioasă”. „Înțelepciunea și pedeapsa sunt frica de Domnul”. El este (nu îl cunosc toată lumea), se împarte în viziunea lui (Sirah, cap. 1).

10132

Pentru Ya. I. Dolgansky

Dragă prietene Iakov Ivanovici!

Am primit scrisoarea ta. În ea, cereți să vorbiți cu dvs. mai clar decât într-un moment în care, în absența unui prieten, un prieten este viu, parcă ar vorbi în secret, la o privire inteligentă.

Cel mai adevăr! În lipsa unui prieten, deși adesea în ochii noștri interiori se întoarce, dar dacă nu scrie și nu vorbește, atunci este ca un prieten care este prezent, dar mut.

Conversația este o comunicare a gândurilor și, parcă, un sărut reciproc al inimii; sarea si lumina companiilor sunt o unire a perfectiunii. Dar, așa cum este imposibil să comunici unui prieten o grădină rodnică fără grâne sau ramuri, tot așa este imposibil să aduci gânduri în sufletul unui prieten și să traduci și să înmulți, decât prin grâne sau cuvânt rostit, sau pe hârtie cuvântul înscris. Și așa cum un bob este mic și disprețuitor în aparență, dar 1000 de grădini sunt ascunse în el cu o sursă secretă a duhului roditor al lui Dumnezeu, tot așa cuvântul, după impactul aerului și după conturul lui, este nesemnificativ, dar după puterea spiritului ascuns înăuntru, semănat pe inimă și rodește o nouă creație și lucruri noi sunt importante. Grăbul rău al lumii rele uzează spinii care chinuiesc sufletul: „Mocnesc conversațiile bune, obiceiurile rele...”, iar cel care seamănă moarte va culege

stricăciunea sufletului. Dar, dimpotrivă, bobul unui cuvânt bun vegetează în inimă: „Iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare”.

Nu există altă și mai amară nenorocire decât atunci când sufletul doare. Doare când gândurile dor. Și gândurile dor când aceasta se naște în inimă: „Când există o rădăcină în tine, durerea (în sus) care crește în bilă și întristare?” (Deuteronom, cap. 29, articolul 18).

Isaia nu a ascultat astfel de conversații, spunând: „Doamne, am primit-o în pântece și m-am îmbolnăvit și am născut duhul mântuirii Tale...” Nu vom cădea, dar toți cei ce trăiesc pe pământ vor cădea .

Cei care trăiesc pe pământ nu se gândesc la nimic, decât să se îmbogăţească, să mănânce, să bea şi să se îmbrace. Evita conversatiile celor care vor sa se imbogateasca. În inimile lor este o sămânță rea care dă roade cu bilă și o otravă de șarpe care ucide sufletul.

Și dacă a căzut (și este imposibil fără ea, orice conversator este un semănător), vezi să nu se ridice această rădăcină blestemată a idolatriei. Consiliul este începutul lucrării, sămânța și capul. Roagă-te celui despre care este scris: „Îți va șterge capul”. Sămânța bună este Sfânta Scriptură. „Cine seamănă va ieși să semene”. Sămânța rea este felul... sămânța șarpelui, iar între sămânța femeii voi pune vrăjmășie între voi... Și ce fel de femeie este înțelepciunea Evangheliei și toată Biblia. Ascultă-l pe Sirach: „Ea îl va întâlni ca pe o mamă și, ca o soție de feciorie, îl va primi, îl va mânca cu pâinea rațiunii și îi va da să bea apă înțelepciunii” (cap. 15) . Citește și capitolul 14. Desigur, această soție: „Vino, mănâncă-mi pâinea și bea...” Da, curgem bine, să fim fiii celui care ne este mama tuturor.

Și eu, așa cum am fost, și acum sunt tovarăș, colaborator și umil slujitor.

Grigori Skovoroda 1773, 25 februarie, din Babaev

Graciosului suveran Yakov Ivanovici, pictor, domnul Dolgansky, la Ostrogozhsk

102

[În Ostrogozhsk]

Către V. S. Tevyashov 33

Majestatea Voastra!

Această scrisoare este așa cum un prieten care aleargă prin poștă strigă împreună: „Bună!” și „Îmi pare rău!”

Nu mai sunt în Babay, locuiesc în Liptsy, cu Alexei Ivanovich Avksentiev. Să spun într-un cuvânt: „Domnul mă păstorește...” Aici

scriu „Convorbirea” în văruire. Vă rog să aveți răbdare pentru Anul Nou și vă voi plăti totul. M-am legat și mă voi elibera de un jurământ promis.

Cel mai milostiv suveran, tatăl tău cel mai drag, adu-mi cel mai mic respect. De asemenea grațiosului suveran Ivan Petrovici.

Și să se bucure Miron Semenovici în zilele sale, ca în ziua secerișului.

311

În încheiere, dorind să aduc tuturor felicitările mele contemplative, voi rămâne, binevoitor suveran,

Umilul servitor al Onorului Voastră, Grigory Skovoroda

Din Lipetsk, 28 noiembrie 1774

103 36

[Către D. A. Norov]

Iartă-mă obrăznicia cu care îndrăznesc să te deranjez cu un pic din cel mai important lucru, ce fel de dezgust pentru mine în inima ta va fi onorat. Dar dacă mi-ar fi posibil de la tine să explic mai clar întregul subiect care m-a trezit acum să apar în fața contemplației tale, atunci cred că ar fi o mare dificultate să-mi dai o hotărâre milostivă în această privință. Și, pe lângă asta, ar vedea că lucrurile puțin importante se întâmplă uneori nu fără plăcere utilă. Și, în același timp, mărturisesc cu adevărat că nu aș mai îndrăzni să recurg sub protecția ta pentru că te-ai demnat să mă vezi pentru prima dată în fața ta, pentru că spiritul tău de obicei blând, înțelepciunea și dreptatea da naștere la o oarecare frică în eu chiar în acele momente, când mă gândesc să apar în fața ta și nu știu dacă acest lucru se întâmplă din bucurie că-mi vei acorda o hotărâre milostivă sau din faptul că îmi voi pierde pentru totdeauna speranța de a-mi face patrie un beneficii peste măsură.

104

Lui Ivan Grigorievici [Diskoy] 36

Datat 20 noiembrie 1778, provincia Izyum, din Burluk

Bunul suveran Ivan Grigorievici!

Amintindu-mi inima ta filantropică și vechea ta dragoste pentru mine, am decis să mă înclin și să mă înclin înaintea ta și a întregii tale case. Dacă mai ești în viață, atunci te liniștesc. Moartea unui soț este pace. Eu încă rătăcesc, purtând în jur un cadavru; armura mea înconjurată este inocența bună, iar mângâierea mea este dragostea pentru Dumnezeu și înțelepciunea Lui. Trăiesc ca să nu am nimic, dar conținând totul, am învățat să fiu un mic sim. Și parcă

Navigaz, caut să văd dacă pot vedea cel mai dulce refugiu din toate necazurile - moartea... Speranța mea - Domnul meu - este în mine; Cad cu aripile lui și încredințându-i pe tine și toată casa ta, rămân, suveran, credinciosul tău slujitor Grigori Skovoroda.

105

Către Artyom Dorofeevnch [Karpov] 37

Din deșertul Gusinsky, provincia Poltava, districtul Prplutsky, 1779, 19 februarie

Dragă suveran Artem Dorofevici! Bucură-te și distrează-te!

Îngerul meu păzitor se bucură acum cu mine în pustie. Eu m-am născut pentru ea. Bătrânețea, sărăcia, smerenia, nepăsarea, blândețea sunt conviețuitorii mei în ea. Îi iubesc și ei mă iubesc. Ce fac în deșert? Nu întreba. Recent, cineva a întrebat despre mine: „Spune-mi, ce caută acolo?” Dacă în deșert aș fi tratat pentru boli corporale, sau albine păzite, sau croite sau prins animale, atunci Skovoroda le-ar părea ocupată cu afaceri. Și fără aceasta ei cred că sunt leneș și nu fără motiv sunt surprinși.

Este adevărat că lenevia este mai grea decât munții Caucazului. Deci, este într-adevăr doar pentru o persoană să vândă, să cumpere, să se căsătorească, să invadeze, să lupte, să concureze, să croiască, să construiască, să prindă fiara? noi, după ce ne-am scufundat toată inima în dobândirea lumii și în marea lui nevoile trupești, nu avem timp să ne adâncim în noi înșine, să purificăm și să vindecăm însăși stăpâna trupului nostru, sufletul nostru. Ne-am uitat pe noi înșine, cu excepția slujitorului nostru, juninca necredincioasă, zi și noapte îngrijindu-l numai pe el. Arată ca un dandy căruia îi pasă de o cizmă, nu de un picior, de colțuri roșii, nu de plăcinte, de poșete aurii, nu de bani... Ce fel de vanitate și risipă avem aici? Nu suntem cu toții din belșug? Tocmai tuturor și oricărui trup bun. Destul de căruță, după proverb, cu excepția roților. Nu avem sufletul singur. Mânca,

Adevărat, avem și un suflet, dar precum cel al unui shkarbutik sau al piciorului cu gută, sau al unui marinar, vizorul lui Altyn nu este în picioare. Ea în noi este relaxată, tristă, morală, înfricoșată, invidioasă, lacomă, nemulțumită de nimic, supărată pe ea însăși, slabă, palidă, la fel ca o pacientă de la infirmerie. Un astfel de suflet, dacă este îmbrăcat în catifea, nu este un sicriu de catifea? Dacă lumea întreagă o laudă cu portrete și cântece, adică ea mărește cu ode, sunt jale pentru ea aceste sonate profetice: „Sufletul tău va plânge în taină” (Ieremia), „Se vor emoționa... și vor să nu te poţi odihni” (Isaia).

Dacă însuși secretul, adică chiar centrul sufletului, putrezește și doare, cine sau ce îl va amuza? Ah, domnul meu și prieten drag! Navigați peste mare și construiți puncte către port. Nu te uita de abundența ta. Ai deja suficientă pâine pentru unul, dar câte din al doilea? Slujitorul tău este plin, dar este mulțumită Rebeca? Aceasta este: „Omul nu va trăi numai cu pâine...” Skovoroda coace zi și noapte despre această ultimă pâine îngerească. Iubește acest fel de pâine mai presus de orice. Aș da o pâine (clătită) întregului Israel dacă aș fi David, așa cum este scris în Cărțile Regilor, dar este puțin pentru mine.

Asta face când se află în deșert.

Dragă suverană! Slujitorul tău cel mai ascultător... Și dragul nostru Stepan Nikitich domnul Kurdyumov 38.

Închinați-vă părintelui Boris și fiului său, dacă este posibil, și lui Ivan Akimovici.

Graciosului Suveran, domnul Artem Dorofevici la Harkov.

106

Către V. M. Zemborsky 39

Din deșertul Gusinsky, 21 februarie 1779

Majestatea Voastra!

Pilda poloneză: Cracovia nu a fost construită brusc. Recuperează-te puțin câte puțin din boala ta. Lasă corpul să doară. Gheața s-a născut să se topească. Dar salvează-te, adică sufletul. Ca să spun mai clar, gândurile tale și inima ta, care stăpânește corpul tău ca un trup purtat de haine.

Nu există nimic mai sărac chiar și în iad însuși, cum să ne îmbolnăvim chiar în interior, iar cele mai întunecate interioare sunt abisul gândurilor noastre, cele mai largi ape și ceruri. Lucrul cel mai interior din furtuna noastră mentală și chiar centrul, și portul, și lumea este a noastră, O, cel mai dulce nume, Hristos este Dumnezeul nostru.

"Aveți grijă de dumneavoastră." Nu din acest motiv se odihnește în punctul nostru cel mai lăuntric, de parcă s-ar fi împiedicat de la muncă și pentru aceasta ia Sabatul. Lăsați acest gând pentru bebeluși și fanatici, și nu pentru că este foarte mic, ca o sământă de mac și atât de jos încât să nu se răspândească peste brațele, picioarele, părul nostru, să alerge de-a lungul zidurilor de servitoare, a gardurilor din curte, a pădurilor, a câmpurilor, de-a lungul cerurilor și în toate sistemele lumii copernicane. Lăsați asta și pentru nebuni și pentru cei care suferă de febră. Dar de aceea interiorul este mic,

că invizibilul este și este inexpugnabil; trimite pentru că nu-i ajunge nici măcar o moarte și pagubă și nu-l deranjează, dar este mereu vesel și viu, iar verile nu se raresc. Nu are nici înălțime, nici adâncime, nici lățime, fiind peste tot și mereu. Și este format din cereale și sământă pentru că, ca boabele a 1000 de grădini, așadar scoate întreaga creație din ea însăși și o ascunde din nou în sine.

"Aveți grijă de dumneavoastră." Acum am găsit un port sigur în viața mizerabilă a mării noastre; bucură-te cu mine, prietene! Vezi și crezi că am găsit în cenușa casei noastre trupești cea mai întunecată comoară... Da, am găsit-o: de ce plângi, ci plângi în tainele inimii tale: acesta nu este foc, și un vierme și un zdrănător? Lasă ramurile brațelor și picioarelor noastre să crească decrepite și să dispară! Nu vă temeți: se va ascunde în sămânța sa de unde a venit. La urma urmei, vezi că am găsit sămânța lui Avraam, o, nădejdea și bucuria noastră! Și toți cei care cred în tine și în tine, cei mai dulci.

Vedeți că adevărul i s-a spus lui Avraam că sămânța lui este veșnică. Vrei să fii din neamul lui Avraam - să crezi în sămânța lui, nu a lui, ci a lui Dumnezeu. Avraam și noi suntem praf. Avraam a văzut aceasta și s-a bucurat, iar noi credem, ne bucurăm și ne lăudăm: „Cunosc un om”, „Întoarce-te în casa ta”, „Ascultă-te pe tine însuți”.

Aici plângeți și cereți medicamente. Există un om al lui Dumnezeu în interiorul tău, nu dincolo de mare. Lângă Domnul este un om; nu cere un slujitor al cărnii tale, scuipă pe trup. Carnea nu este nimic, este praf și moarte, și întuneric, și îmbrăcăminte și putregai...

întuneric melancolic, cu cât mai departe de palatul regelui nostru, cu atât mai mult răul exterior... Iată-te, Samarite, și un han, și un paradis și un port! Iată, el l-a scos din furtună pe Petru de puţină credinţă. Aici s-a odihnit chivotul fericitului Noe.

„Acolo au urcat cu toții foarte sus cu David.” – Și voi zbura și voi dormi.

Nu-ți fie frică! Aproape! Îmbrăcați-vă numai gândurile în aripile credinței și ale iubirii lui Dumnezeu. Și o aduc de multă vreme deja cu Maria, sunt mulțumit de partea care îmi este bună, rămâind prea mult, dragă prietene, slujitorul tău cel mai ascultător

Grigori Skovoroda

Vasily Mihailovici Zemborsky, la Harkov

107

Către V. M. Zemborsky 40

[Către Harkov] De la Schitul Gusinsky din 10 mai 1779

Dragă binefăcător Vasily Mihailovici! Hristos a înviat!

Hai să vorbim puțin! .. Doare, Lazăr! .. Durere, prietene, te rog, durere și durere... Dar durere, ascultă, cu trupul, și mâna vrăjmașului să nu atingă sufletul! Să ne fie sufletul în mâna lui Dumnezeu! Corpul s-a născut să doară și să dispară ca luna. Iar sufletul este un pahar plin de bucurie veșnică. Uite, să nu se umple acest pahar cu drojdie păcătoasă. Se poate face asta? Este foarte posibil. Uită-te la mulți tâlhari care stau în temniță! Sunt cele mai puternice animale și vite din trup, iar inima lor este mai slabă decât o vrabie, mai putrezită decât o cârpă mâncată de molii. Uită-te din nou la bălegarul Joblevo! Trupul lui, ca o coajă de nucă, a putrezit din crusta, iar sufletul, sau gândurile, în el, ca un bob parfumat de coriandru 41; de parcă mirul degajă parfumul bucuriei sale binecuvântate: „Nimeni nu îți va lua bucuria ta”, „Iov n-a dat nebunie lui Dumnezeu”, „Sufletul meu se va lăuda în Domnul”. Dacă coaja poate fi sănătoasă cu boabe putrede, atunci capul se poate bucura cu coada sa putredă. Dumnezeu nu ne-a promis nicăieri sănătate trupească indestructibilă pentru mântuire; și așa cum nu poate face asta, tot așa puterea lui inexprimată este ascunsă în asta, astfel încât nu poate face nimic

de făpturi solide, în afară de El, astfel încât noi, trecând pe lângă el, nu am furat niciun idol sau făptură pentru întemeierea noastră. Disprețuiește-ți, te rog, blana ta trupească. Iată pentru sănătatea ta, mănâncă pentru sănătatea ta! „Bucuria inimii este viața unui bărbat, iar bucuria unui soț este o viață lungă” (Sirah).

Dumnezeu ne poate bucura inima, dar târfa ta nu te poate face incoruptibil și nedureros. Pentru ce? El încă lovește cățea și fiecare molie supusă putregaiului nostru. Pentru ce? Ca și cum un cioban, lovind vitele cu o toiagă, duce departe de mlaștină. Pentru ce? Nu voi spune motivul. Pentru ce? Nimeni nu poate spune: nici un înger, nici un om. Pentru ce? Dar pentru ce: Dumnezeu este cauza și rațiunea cea mai înaltă dintre toate cauzele. Fiecare îi dă un motiv, iar el nu dă nimănui. Dacă ar fi dat socoteală, ar fi avut dependență, de aceea ar fi avut un început de sus însuși și ar fi pierdut zeitatea. El nu poate pierde divinitatea. Este adevarat? Destul de adevarat! Nici cățeaua noastră nu poate obține o zeitate când nu o poate pierde. Nu este nimic mai dificil decât a da un motiv stupid și inutil. Pentru aceasta, nici un înger, nici un om nu o pot spune. Dacă este necesar, atunci puteți b. Dacă întrebi de ce Dumnezeu nu poate face o cățea incoruptibilă, înseamnă să întrebi de ce Dumnezeu nu poate pierde o zeitate. A fi nepieritor și a fi Dumnezeu este același lucru. Există deja un zeu, cum se poate dori ca trupul să fie un zeu? Două pisici în blană, mai degrabă decât două începuturi, se vor potrivi în lume. Când a dori acest lucru este o prostie, cum să nu fie o prostie fără loc să întrebi despre asta și să dai motive?

Oh, Doamne! Cât de greu este tot ceea ce este inutil și stupid! Cât de ușor și dulce este tot ceea ce este adevărat și necesar. De ce am dori să avem carne veșnică? Există etern fără el. Fie ca orice făptură să dispară ca fumul, acest veșnic dușman al lui Dumnezeu și al nostru! Și încă vrem să o adorăm. Există deja o piesă de aur (Doamne - drahma 43),

de ce ai vrea un portofel de aur? Unul este suficient. Dar necredința noastră nu vede drahma în blana noastră. „Acesta stă în spatele zidului nostru” (Cântarea Cântărilor).

Doamne, deschide-ne ochii! Fie ca omul nostru interior să se ridice și să strălucească pentru noi! Să-i vedem pe cei vii! Să nu-l adorăm pe diavol! Să auzim de la cele cerești: „Pace vouă!” De ce i-ti este frica? Lasă gunoiul să dispară! Omul este inima. Pace inimii!

Grigory, fiul lui Savva, Skovoroda

108

Lui Osip Iurievici [Soshalsky] 44

[De la p. Guspnkp în cu. Manachppovka plp dimpotrivă, 1781] Dragă suveran Osip Yurievici!

Actuala călătorie a lui Alekseev mi-a adus aceste cuvinte pavloviane în inima mea: dragostea de bani este rădăcina oricărui rău, deci litigii, războaie, otrăvuri, crime, monede hoților, angajamente, dușmănie, eșecuri, dureri, deznădejde, beție pasională, sine. -a făcut crime... și el însuși această rădăcină urâtă, multe (așa înseamnă să crești, vorbind despre tutun) rădăcină profanată s-a născut din apostazia față de credință, adică din lipsă de Dumnezeu, distrugând providența pentru noi, stând pe noi. înalt părinte și din călcarea în picioare pe cea mai scumpă Margareta 45, adică a treia din a zecea poruncă lov: „Să nu iei în zadar numele Domnului Dumnezeului tău”, precum Dumnezeu prin noi a tâlcuit aceeași poruncă în statutul nostru . , sau catehemat46, care se află și acum în fața ochilor tăi.

Din aceste gânduri inima mea s-a înălțat în gânduri ulterioare, astfel încât, după ce au disprețuit această piatră a fericirii de nezdruncinat: „Fă-se voia Ta...”, au încredere în ei înșiși, în propria lor voință și în viclenia lor și în cele din urmă se încurcă în inevitabilele labirinturi fatale. .

În timpul ei, ei pierd această comoară cea mai dragă a lumii: „Pacea mea ți-o dau”, „Bucuria inimii este viața unui om” (Sirah), „Fiule, păstrează-ți inima!” (Proverbe).

Cel puțin, poate, și-au căutat cu calm moartea. Iată cât de calm: „Am mers pe poteci impracticabile...” Iată cât de calm: „Ca un căprior, împușcat în yatra...”

Gândiți-vă dacă acei demoniaci care cutreieră mormintele, Kaluga, periferii, așa cum sunt ei în Evanghelie, se așează.

Această glumă și prostie par o nebunie acestui cuvânt: „Cine își ucide sufletul îl va salva”.

Hristos spune aproape același lucru tuturor celor stăpâniți de demoni și le spune: „Întoarceți-vă la casa voastră”; la fel ca: fiule, păzește-ți inima. Mai simplu spus: Alex! Nu luptați pentru Kor-van 47, ci pentru liniște sufletească. Omorâți sufletul, tăiați capriciile depozitelor voastre. Ce fel de poțiune este tăiată și ce fel de suflet trebuie ucis și forțat. Și iată: nu înțelegi, căci asta... ceea ce este bun într-un om nu poate să-l spurce. Și iată: adulter,

desfrânare, crimă, furt, lăcomie (aici este dragostea de bani).

Aceasta este o crimă nobilă și o tăiere împrejur adevărată, iar lauda pentru El nu vine de la oameni, ci de la Dumnezeu. Acestea sunt semințele șarpelui pe care Pavel le numește principii, puteri și duhuri ale răutății. „Nu certarea noastră” și așa mai departe.

Dacă cineva este un soldat direct al lui Hristos și a biruit aceste duhuri, atunci se împlinește asupra lui: când inima se bucură, chipul înflorește. Asta înseamnă să ucizi un suflet! Aceasta înseamnă și botez. „Să ne spălăm... luați arcul din sufletele voastre”.

Aceeași și ungerea este - ungere, bucurie pentru cei ce plâng. Dacă cineva nu se întoarce acasă, nu se uită în inima lui și nu ucide acele suflete blestemate, ca să fiu mai sincer, regimentul de demoni, atunci inima este dată acestor vânturi furtunoase, ca o barcă, și se împlinește: „Ei vor fi entuziasmați și nu se vor putea odihni...”, „În ascuns sufletul tău va plânge”, „Vai de ei, că au mers pe calea Cainilor”. Și nu este de mirare că, fără a-i ucide pe cei răi, au ucis un suflet nevinovat, conform proverbului: „Daemon in daemona non suadet, lupus lupinam non est” 48.

109

[K CH Kurdyumov] 49

[Dragostea] este izvorul oricărei vieți... pentru cauza fiecărei făpturi și nu degeaba este scris: „Există un Dumnezeu al iubirii”. „Dumnezeul nostru este foc, iar paraclitul înseamnă cel care dorește și îndrăznește. Aceasta este pentru a consola, dar tristețea este întotdeauna în lene. Acest paraclet, adică spiritul mângâietor și preterul m-au aprins...

... Va rog sa trimiteti vreo 50 de pisici singure dupa marimea voastra, care cu siruri rosii, o afacere corecta pentru zapada. Grigori Ivanov la începutul iernii trebuie să meargă la Sankt Petersburg prin Harkov de la Katerpnoslav.

Artem Dorofeevici se înclină până jos.

Îmi pare rău că nu am scris. O lene! O, paraclite! 51

DE

Către S. N. Kurdyumov

Stafide, 1784, ziua de 5 ianuarie

Stimate binefăcător Stefan Nikitich! Bucură-te de Anul Nou!

Cum tota tua domo et familia, in domino Jesu Christo 52.

Acum rătăcesc în Izyum. În curând, ceaiul se va întoarce în stepele mele natale, dacă Domnul este favorabil. Deja

Jumătate din iarnă a trecut și haina ta din piele de oaie se va lăsa. Dacă îți place lui Dumnezeu și ție, trimite prin Trofim Mihailovici, dacă nu, să se facă voia lui Dumnezeu! Măcar trimiteți un mic lacăt interior, cum sunt în psalteriu. Mă înclin în fața lui Artemy Dorofevici. Închină-te în fața lui Iakov Borisovici. Mittat mihi primam et ultimam chordam in violam, ut vocant, saltem ultimam 53.

Și fiului tău aceasta:

In stadion currunt multi et victoria paucis. Paucis musa favet, plurima turba studet. Navigat iile miser, qui portum tangere nescit. Navigat iile bonus, si cui kepha-deus б4.

Kefa, sau kifa, numele ebraic dat apostolului Petru. Prin sunet înseamnă un munte de piatră și un port. Potrivit puterii sale, înseamnă cheile și intrarea în adevărata înțelepciune: „Rezultatele mele sunt rezultatele vieții...”, „Și va intra, și se va urca și va găsi pășune”, „Tu ai ridicat. eu la o piatră.” Kefa este Petra în greacă, iar rock în poloneză. Din această cauză, Pavel spune: „Persă, deci, ca să ajungi”. Aici s-a odihnit porumbelul lui Noe: „Cine-mi va da aripi...” Acesta este pământul nou al oamenilor nu morți, ci vii. Eu, mulțumindu-vă cu Anul Nou, le doresc ca tatăl și fiul să ajungă în această țară binecuvântată cu aceste așezări: „Fericiți cei blânzi, căci vor moșteni pământul”. Eu, privind de departe acest pământ, portul, Harets, sau Herets, cu ochii credinței, ca cu un telescop care se află în observatoarele astronomice, îmi încânt toată copleșirea și tristețile cu acest spectacol, cântând cântecul lui Avvakumov: „Voi stai de pază și urcă-te pe piatră”, „Se va urca pe muntele Sionului, propovăduind vestea bună” (Ieremia). Și fiind tu, dragul meu binefăcător, un slujitor sincer,

Grigori Skovoroda

Stefan Nikitich Kurdyumov, la Harkov

111

Lui Ivan Vasilevici [Zemborsky] 55

Din Gusinka, 1787, 23 ianuarie

Dragă prieten Ivan Vasilevici!

Îndrăznește și fii puternic!

Ce esti, prietene? A intrat în spații înguste. Dar cine ți-a spus că ești gol. Desigur, ai gustat deja

înțelepciunea lumească? Ai nevoie de confort de la noi? Te descurci bine. Lumea ne poate răni doar pe noi, nu se poate vindeca. Te chinuiește faptul că Dumnezeu a lăsat să fii rănit atât de amar cu rătăcitorul Ierihon exact? Dar să știți că omul este mai încăpățânat decât toate fiarele și fiarele și că, fără să-i facă răni grele, Dumnezeu nu poate altfel să-l întoarcă din lume la Sine și să nu tună cu acel tunet îngrozitor secret: „Saul! Saul! Ce mă urmărești? Adam! Adam! Unde ești? Unde dracu te-a dus?...”

Așa suntem, prietene, cu toții: „Rănile mele sunt putrede de pe fața nebuniei mele”. Acesta este începutul mântuirii noastre! După răni, milă pentru fiul risipitor și împăcare. Și fără asta, ar urmări pentru totdeauna câinele lumesc cu Esop 56 cu vanitate, lăsând...

Apreciez mult și vă doresc un An Nou fericit! Să știi că după aceste răni se va naște în tine o inimă nouă, iar inima ta de odinioară nu este bună de nimic: violentă, decrepită, cenușie, dar în loc de aceasta, ți se dă o inimă curată, adevărată și nouă și deja începe. Iată a doua noastră naștere! Și să spun adevărul, nu avem nicio inimă înainte de a doua naștere; şi cei nebuni sunt chemaţi de Solomon cei fără inimă. Este surprinzător că ceea ce este necesar la o persoană este creat mai inert și mai târziu, pentru că inima este o ființă umană, iar fără ea este un animal de pluș și un ciot. Dar de ce sunt surprins? Nu a fost mai întâi nava, apoi cârma și busola, care sunt inima navei? Unde vei pune o inimă nouă fără a crea mai întâi o blană corporală? În această putere Pavel: „Primam carnale, deinde spiritale” 57.

Uită-te la nucă! Întâi, coaja cu laptele care o umple, apoi bobul, care, răspândindu-se, distruge golul lăptos în așa fel, precum piatra lui Daniel, netăiată de pe munte, este rostogolită, el singur a umplut deșertăciunea acestei lumi. Fără bob, o nucă nu este nimic, dar fără inimă, o persoană. Când auzi asta: „Dumnezeu l-a creat pe om”, înțelege asta: tu ai creat în mine o inimă curată, Doamne... și fără ea, până acum eram o făptură moartă și inexistentă. Când auzi: „Lazăr, până când vei suferi în lucrurile pământești pământești?”, înțelegeți asta: „Suflați, primiți duhul sfânt!”, „Ridică-te, dormitoare”. Înțelegeți asta: cât timp vă veți bate în mlaștina murdăriei lumești: primiți duhul sfânt, adică o inimă nouă. Să fie lumină! Cu alte cuvinte, o inimă strălucitoare și strălucitoare.

Vedeți că fericirea ulterioară a fost întotdeauna precedată de cele mai grave nenorociri și, așa cum nu există primăvară înainte de trecerea unei răceli, tot așa ziua mântuirii nu se înfățișează omului decât dacă mânia Dumnezeului nostru precede. Suferă răul și îndura. Iată, eliberarea ta este la ușă! Cere-i lui Dumnezeu nu pentru viață trupească, ci pentru o inimă luminoasă. Apoi va fi Samson. Cum? Deci: leul, adică moartea, toată neamul omenesc chinuiește și lacrimă și vei conduce acest aspid cu o mână. Și sfâșiind, nu vei găsi în el frică dureroasă, ci miere. Fie ca tu să înțelegi cât de curajoasă și de puternică este înțelepciunea lui Dumnezeu și cât de copilăroasă este slăbiciunea înțelepciunii lumești violente și cât de adevărat este acest adevăr: „Vor lua șarpele".

Prietenul tău sincer și slujitorul tău umil

Grigori Skovoroda

112

Către Ya. M. Donets-Zakharzhevsky 58

[În p. Burluk, 7 decembrie]

liberalissime aici! 59

Întreaga mea cateheză este formată din 12 sferturi în plus față de prefață. Dar însăși esența sa, cog 60, adică sensul Decalogului, ocupă doar două sferturi. La urma urmei, ți-o trimit pe fiica mea după trup, dar după duhul lui Dumnezeu, cate-hez 61, dar cu așa poruncă încât să nu plece nicăieri de la tine și să nu-și pătească hainele de afară, vrei să spui. , hârtie și un dorn. Ea nu este o copie, ci chiar primăvara și originalul, înscris de mâna tatălui ei. Ea a rătăcit până și în Munții Caucaz și Dumnezeu a păstrat-o, să fie păstrată și cu tine! Totuși, sunt bolnav, nu mă duc la tine și mă grăbesc să completez un mic sul sau o carte, ca să nu apar fals într-o promisiune făcută prietenilor mei.

Scrie-i lui Mihail și sărută-l și pe ea pentru mine. Am primit tot ce a trimis de la el. Nu primesc una dintre ele (uman vorbind). Toate cadourile sunt mai dragi decât cele prietenoase, prietenul însuși este prietenul care este reciproc. Am primit si 4 cadouri de la tine. Rependat tibi deus, qui est omnium pauperum nutritor. Amin!

Tuus servus Gr. Sartago

Decembri, Die Ambrosii sancti 62, 1787, din Gusinka

113

Către S. I. Tevyashov

[În Ostrogozhsk] Stimate domnule!

Vă scriu despre un anumit vecin. Acest vechi avocat Averky 64 caută pâine, iar zvonul gloriei tale bune l-a trimis la tine. Dacă adevărul binecuvântează și puterea prevalează, ajută-l de dragul lui. Dacă nu ești demn, ajută-l de dragul tău. La urma urmei, te-ai născut să ploui peste rău și bine.

Numele tău și toți cei binecuvântați

Bunul tău profesor, bătrânul Grigory Skovoroda

1788, din satul Gusinki, 10 iunie

114

Către Gr. I. Kovalinsky 65

Din Veliky Burluk, 1788, ziua de 23 septembrie

11 Grigorie, cel mai de dorit pentru mine!

Bucurie și pace de la Domnul Dumnezeu!

Aliosha scrie că ești bolnav. Dacă ești bolnav în corp, nu este nimic. Dacă atât în spirit, cât și pentru propriul tău motiv, atunci și eu experimentez. Căci aceasta este cea mai gravă boală - să fii bolnav cu duhul. Fie ca Hristos să vă vindece boala, mai ales spiritul. Învață să te retragi încet din lume. În acest fel vei reduce grijile și durerile sufletului și trupului. Nu știi că în om există două naturi: stăpân și slujitor, duh și carne, inimă și trup? De ce spun asta? Ca să înțelegi că trupul trebuie dat atât cât este necesar, și nu atât cât vrea slujitorul cărnii - dorința! Dacă, în loc să cedezi numai nevoilor cărnii, vei mulțumi poftele ei, atunci nu vei trăi niciodată fericit. De ce? Căci când cedezi cărnii ceva de prisos, îl umili pe stăpânul ei. Atunci fratele tău este supărat pe tine, doamne

carne. Cine este el? Spirit. Mai mult, nimeni nu a trăit niciodată plăcut care a încălcat acest acord fratern. Căci a te bucura de această pace sau concorde frăţească înseamnă a fi mulţumit de sine, adică a avea această prea binecuvântată mulţumire de sine, pe care apostolul Pavel o recomandă cu atâta insistenţă lui Timotei (cap. 6, v. 6). Evident, aceasta este: „Dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu” (I Ioan, cap. 3). În greacă: a-l cunoaște prin intermediul.

Îți doresc, dragă, acea lume una și binecuvântată. Te încredințez pe tine și toată familia ta lui Hristos: „Cine este pacea noastră, amin!”

Unul dintre cei care-ți doresc numai bine

Starețul Grigory Skovoroda//

Pleacă-ți puțin urechea și miroase a iertarea mea. Privește-l pe acest dătător de scrisori cu un ochi binevoitor, promițând chiar și un mic ajutor infirmităților ei lumești. Te cunosc, născut să plouă asupra celor răi și buni.

Graciosului suveran Grigori Ivanovici Kovalinsky, în Taganrog

115

Lui Alexei [Bazilevici] 66

[În Taganrog, 23 septembrie 1788]

//Dragul meu Alexey!

Pace tie!

Va scriu pe scurt, pentru ca va astept. M-ai umplut cu scrisorile tale, iar eu te umplu de multumire. Dar când vei ajunge? Pe calendele grecești 67? Dar grecii nu au calende. Burluk din Gusinka despre ... verste. Iată-mă acum. Nu fi surprins că sunt άστατέω 68. Ce înseamnă asta, întreabă-l pe Grigore. El este și un grec care cântă pe sub răsuflare: „παβ ο ου έλλψ, βάρβαρος έστί” 69.

Fiți sănătoși, cele mai dragi chipuri în Domnul pentru mine și bucurați-vă!

Daniel MeynhardTs

116

Către E. E. Uryupin 70

De la Veliky Burluk [la Harkov], 1790, ziua de 10 iunie

Iubit prieten Georgy Georgievici!

Pace în inima și acasă!

Îi mulțumesc lui Dumnezeu și ție, prietene, pentru acceptarea ta ciudată față de mine. Bătrânul Skovoroda s-a odihnit cu tine o săptămână, ca în casa mamei tale. Fie ca el să vă răsplătească cel ce acceptă pe cheltuiala lui tot ce este dat săracilor! Am folosit vinul tău nu doar la drum, ci și acasă!

Vă rog să vă înclinați cu umilință în fața domnului Piotr Fedorovich, farmacistul, și să arătați rândurile mele latine pe spatele scrisorii dumneavoastră! Pentru Artyom Dorofeevici și Roșchin cu un tovarăș, respectul meu sincer! De asemenea, lui Stefan Nikitich Kurdyumov, și întregii sale case, și voi rămâne, iubit prieten, prietenul tău sincer și cel mai ascultător slujitor.

Starețul Grigore Varsava Skovoroda

117

Pentru a П. F. Piskunovsky 71

[De la p. Burluk la Harkov, 10 iunie 1790]

Dragă prietene Petro!

Dacă nu aș fi cunoscut sinceritatea și simplitatea spiritului tău, nu te-aș fi contactat niciodată și nu te-aș fi deranjat! Acum, împreună cu Socrate, voi exprima acest vechi proverb: „Eu îl cunosc pe Simon și Simon mă cunoaște pe mine”.

Trimite-mi, te rog, măcar o grămadă de șoricel sau ciulin. Să insistăm pe vin sau spker. Dacă o faci, ne vei face o mare favoare. La revedere! Recunoscător pentru prietenia ta și secundar printre prietenii tăi

Starețul Grigore Varsava Skovoroda

118

Către E. E. Uryuppnu 72

De la Veliky Burluk [la Harkov], 1790, ziua 2 iulie

Dragă prietene Georgy Georgievici! Fie ca pacea să fie cu tine și cu casa ta!

Nu uita, prietene, că acum curge primul sfert al lunii cerești din august. Înțelegeți ce spun: „Dă-le înțelepților un motiv și cel mai înțelept va fi”. Ascultă acest proverb roman: „O mamă nu plânge după un fiu fricos!” Nu ațipi! Viața noastră este marea. Vezi cum. mergi periculos! Domnul să vă păstreze curentele drepte! Așa că înotați, să ajungeți în portul acestei bătrânețe evlavioase! Cununa laudelor este bătrânețea!.. Și există un fel de ulei care unge bătrânețea fericită!.. Ce cunună! Asculta! Dumnezeu ne-a uns cu Duhul... Tu l-ai uns cu untdelemnul bucuriei. Bucurie veșnică peste capetele sfinților! O, ce modalitate mai bună de a îndulci bătrânețea decât acest ulei divin? Iată uleiul tău! Buna faimă (proverb) este mai bună decât o plăcintă moale!

Să nu te gândești, prietene, că cuvintele bune sunt la fel ca un ziar lumesc gol, care tunează pe străzi despre înțelepciunea ta trupească, despre putere și bogăție. Să nu se laude înțeleptul cu înțelepciunea lui... David fuge de acest ulei! Dar uleiul păcătosului să nu-mi ungă capul. Cei răi sunt mânjiți cu acest ulei! Ei împodobesc pereții și trupurile, nu inimile lor. Și iată-i! O, ipocrite! Spălați mai întâi interiorul flaconului. Mai departe, aici este inima adevărată care împodobește și hrănește ungerea. Lumina feței tale a fost stabilită, imprimată în inimile noastre. Mi-ai dat bucurie inimii. Din fructe,

mei, vin și ulei și așa mai departe. Cu alte cuvinte, ne-am îmbogățit, suntem în bogăție care împodobește și hrănește inima. Să știi să deosebești slava falsă de adevărată, ca o monedă de hoți, și vei fi un negustor binecuvântat, lăudat de Hristos. Prefera tuturor bunurilor sale cel mai drag fel de perlă, chiar dacă a cheltuit totul, doar pentru a o obține. Și ce este acea perlă ciudată și minunată?

Aici era! Porunca Domnului este strălucitoare... Frica de Domnul este curată!... Iată! Pe calea revelațiilor tale, m-am bucurat, ca în toate bogățiile. Aici era! deschide-mi ochii si

intelege-i pretul! Aici era! Sunt un extraterestru pe pământ. Aici era! Slava bună îngrașă oasele... Iată! Slavă ordinului de a-L urma pe Dumnezeu... Inima mea se lipește de tine... Nu-ți voi uita niciodată scuzele. Pentru ea! Mai bine gol, dar drept, decât o persoană bogată fără lege. Nu mă voi teme de cei care scot la iveală trupul, dar ei nu sunt în stare să expună sufletul.

Drag prieten!

Adevăratul tău bun urător și cel mai umil servitor, vârstnicul Gregory Varsava Skovoroda

Trimite-mi un cuțit cu sigiliu. Marele Sigiliu este inoportun și nu-mi place să-mi tipărim scrisorile. Îmi place să printez cu căprioare. Renii mi-au fost furați când mă petreceam și mă zbuciumam în Harkov. Vrednic! Butoaiele sunt trimise amândouă: ale tale și Dubravina. Și dă-i acestei perechi o plecăciune scăzută din partea mea și a domnului Prokopy Semyonovich.

119

Către I.I. Ermolov 73

[De la Mănăstirea Gusinsky la Harkov, a doua jumătate a lunii septembrie 1791]

Bunul suveran Ivan Ivanovici!

Pentru numele lui Dumnezeu, încercați despre haina de blană Yaroslavl. Vine iarna, iar bătrânețea a venit deja. Este necesar ca ea să fie mai caldă și mai ușoară, dar aceasta este o achiziție pentru capitalul meu cerșetor. Nu-ți fie frică de bani. Fii martor la această notă. Dacă voi muri, atunci prietenii mei nu vor lăsa să fiu certat pe mine, mortul, plătind pentru mine datoria, care este singura. Nu poți veni la Harkov pentru a acoperi?

Dumnezeul meu! Ce prost sunt, am grijă de o haină de blană, de parcă beatitudinea locuiește în ea cu păduchi! A fost suficient să menționez. Așa că noi, dragă prietene, suntem slabi la inimă, în nevoile trupești suntem atenți și ageri. Dar o conștiință împăcată cu Domnul într-o haină de blană subțire pentru iarnă, o inimă duioasă, fără de lege,

chiar dacă trupul i-ar fi îmbrăcat în sable, nu este mai fericită? Nu este nimic mai dureros decât să fii bolnav de gânduri, chinuit de inimă, înghețat de suflet de scrâșnirea rece și deznădejdea nesăbuită. O, de ne-ar fi frică de acest ger! confort interior,

născut dintr-o conștiință liniștită, atât de puternică încât, în mijlocul supărărilor grave ale trupului, fără a se stinge, dovedește adevărul acestui cuvânt: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul...” Tot ce dăunează și enervează. Cred că dacă cineva este vesel, este sănătos chiar și în caz de boală. Nu toți cei sănătoși la corp trăiesc fericiți. Deci este clar că un alt lucru este sănătatea și un alt discurs este bucuria sufletului. Dacă o persoană sănătoasă trăiește uneori fără bucurie, atunci de ce este imposibil să trăiești bucuria spirituală fără puterea corpului?

Ah, să nu ne contopim într-o singură identitate! Un lucru în noi este trupul, iar sufletul este o altă chestiune. Să doară trupul muritor, așa cum s-a născut pentru el, dar sufletul să se bucure că mocnim peste acest trup, dar suntem înnoiți în sufletele noastre. Cu trupul nu suntem nimic, dar cu sufletul ceva este ceva și chiar măreț. Ea este cu noi pentru totdeauna, iar noi suntem cu ea și în ea.

Vezi tu... în ce mai este pustnicul... și iubește-l...

Graciosului suveran Ivan Ivanovici Yermolov

120

Prea Milostivului Suveran Iakov Mihailovici, Excelența Sa Doneț-Zakharzhevsky 74

Prea Milostiv Suveran!

Acceptă cu bunăvoință de la o persoană plină de harurile și mângâierile tale, pe acest micuț, ca un acarian, un dar, o mică oglindă a recunoștinței.

Abatându-mă de la Biblie la Plutarh, i-am tradus mica sa carte „Despre pacea minții” 75, interpretând nu verbozitatea exterioară, ci însăși puterea și esența, de parcă aș stoarce strugurii într-un teasc. Și a îmbrăcat-o pe fata aceasta în astfel de haine, ca și pe dinăuntru și pe dinafară să nu fie păgână, ci a lui Hristos să fie și să fie fecioară. Nu sunt menționate aici nici Diy, nici Venus, nici Mercur 76, ci se toarnă burdufuri noi și vin nou. Plutarh a fost unul dintre cei care nu au mers pe urmele lui Hristos, ci au scos demonii în numele lui. Nu-l certa! Să ne alunge și pe noi! Înțelepciunea nu moare. A fost deopotrivă prieten și mentor al bunului Traian-Cezar 77. Să fie și nouă la fel. Înțelepciunea nu moare. Traian era de o inimă atât de bună, încât romanii, după ce l-au ales pe Cezar după el, l-au slăvit în felul acesta: „Fii fericit, ca August 78, și bun, ca Traian!”. A urcat la universal

tronul, ca un luminator universal, a luminat pe toată lumea cu recompense. I-a fost cu adevărat ușor pentru Plutarh să aprindă o inimă atât de nobilă pentru adevăr, milă și curaj.

Totul este vanitate. Totul trece. Dumnezeul păcii este cu noi pentru totdeauna: „Într-o zi a lui”, a spus Marcus Aurelius 79, „cea mai bună dintre toate comorile lumești”. Dacă această cărțiță, chiar dacă doar pentru câteva minute, vă va servi împotriva demonului plictiselii, atunci sunt mulțumit. Dar dacă îmi dă să beau, chiar și într-un pahar mic, din mântuirea lumii lui Dumnezeu, iată lucrarea mea, rodul și răsplata! Cine este ca un zeu? Cum e lumea? Voi exclama împreună cu Grigore Teologul 80: „O lume, tu ești a lui Dumnezeu și Dumnezeul tău!” Și în această dorință voi rămâne pentru totdeauna.

Prea Milostiv Suveran, Înălțimea Ta, Prea Umilul Slujitor al Tău, Iubitor și Fiu al lumii

Grigory Varsava Skovoroda 1790, 13 aprilie

121

Onorabilul său suveran Stepan Ivanovici, colonelul Teviașov 81

Bun suveran!

De îndată ce încep să citesc cărțica lui Cicero „Despre bătrânețe” 82, mi se deschide brusc teatrul din vechime romane, iar pe el sunt prezentate, de exemplu, Camillus, Coruncanius, Curius 83 și alții. Mărturisesc că ochiul meu spiritual este captivat de vederea acestor bunătăți de inimi strălucitoare și ajung la înțelegerea că nu există nimic mai amabil sau mai atrăgător decât natura bună. Nu mă pot mira cum ar putea fi simple, dar importante; nepoliticos, dar prietenos; temperament iute, dar blând; afectuos, dar nu viclean; puternic, dar corect; biruitor dar milostiv; dominator, dar dezinteresat; putin invatat, dar prudent; rezonabil, dar insidios; magnific dar generos; lăudăroși, dar nu mincinoși; achizitiv, dar nu sensibil; dezbateri, dar nu cei care urăsc adevărul; înclinat spre eroare, dar nu dorind-o; apărători ai păcatului, dar generația lingușirii nu l-a recunoscut; ambițios și iubitor de glorie, dar fără pretenții și nu maimuțe; abundent dar nu voluptuos

și nu blând harnic; nu creștini, ci iubitori de nemurire. Nu mă pot convinge că următorul cuvânt al lui Hristos nu i-ar preocupa: „Cine nu este asupra voastră, este după voi...” Sunt silit să spun împreună cu Pavel: „Sau este Dumnezeu numai pentru iudei, și nu pentru neamuri?” Ea și păgânii. Voi spune același lucru pe care l-a spus Petru despre căpitanul Cornelius 84: „Cu adevărat, înțeleg că Dumnezeu nu se uită la fețe, dar în orice limbă, cine se teme de El și face adevărul îi este

plăcut...” Acestea sunt acele oi. care nu sunt din această curte Hristos: „Şi oamenii care n-au proorocit la cortul revelaţiei”. Totuși, este scris: „Și duhul s-a odihnit peste ei, și acestea erau dintre cei care erau înscriși și proorociți”. Moise nu le interzice, deși Nun îl întreabă despre el, iar Hristos îi spune: „Nu certa”. Și, deși fiecare națiune și familie, ca și grâul, din când în când devin un descendent al strămoșilor lor, totuși, au menționat apostolii, care au propovăduit cuvântul adevărului multor neamuri și au testat calitățile inimii lor, s-au demnit să pună capăt vieții lor temporare. în Roma. Se poate observa că la vremea lor, desigur, ei încă au găsit ceva în inimile vechilor romani din strămoșii dreptății lor.

Totuși, când mă distrez în aceste teatre, este imposibil ca un anumit om de epoca noastră să nu-mi vină în minte, nu prin sânge și carne, ci pe de rost, asemănător celor de mai sus. Nu l-am văzut fizic. Dar poate fi ascunsă inima lui de spectatorii plini de suflet ai ochiului, care în cele mai vechi timpuri era pătrunzător? Nici timpul, nici râurile, nici munții nu pot interfera cu privirea interioară asupra necorporalității interne. Acest soț este părintele tău defunct. Și acest motiv m-a făcut să îmi doresc să aduc această cărțișă, interpretată după dialectul local, în timp ce mă bucuram de singurătate liniștită în casa ta. Și nu cuvintele ei au fost traduse, ci gândurile ei. Se face prin conversație. Bătrânul Cato conduce o conversație, fiind persoana principală în ea. Vorbește simplu, dar ferm. Discursul lui respiră gânduri înalte, deși nu este pictat cu desfrânare. Și nu cu fălcile, și nu cu buzele exterioare, aerul bate ca atenienii, ci romanul vorbește cu inima și cu pieptul, lovind cu marginea spiritului chiar în punctul sufletului și lăsând în el un înțepăt.

iar Ustami, face aici aluzie la cele spuse la Atena despre Cato. Zicala este așa: gâtul atenian, sânul roman la fel vorbesc, dar s-a rugat în greacă σεμνός80.

a simți că o albină este o înțepătură. A cunoaște așa este vorba, ce este viața și viața așa este, ce este inima 86. Viața este un pom roditor, născut dintr-un bob bun al inimii. Iar vorbirea este oglinda inimii. Nicio sursă, în puritatea ei, nu va arăta figura trupească atât de viu cu cât chipul spiritual este înfățișat în apele sincere ale vorbirii. Inima omului este persoana exactă în om, fiind capul și ființa lui, așa cum mărturisește Biblia. Și cine își vede inima vede un om perfect. Acceptați, înălțimea voastră, discursul lui Katonov ca portret reprezentând inimile înalte. Îl ofer tatălui în fiul său. Corpul muritor are nenumărate diferențe. Ceea ce este propriu inimilor: „Nu există evrei sau greci... Toți sunteți una în Hristos”.

Onoarea ta, suveran binevoitor, cel mai zelos slujitor, studentul Grigori Skovoroda

PERSOANELOR NECUNOSCUTE

Ei bine, haideți să dăm jos împreună și să punem, ca o poză lângă o poză, frica de Dumnezeu și credința în Hristos, pentru a vedea dacă există o mare diferență între ele. Frica de Dumnezeu înseamnă să te temi de Dumnezeu; credința în Hristos crede în El. Frica, frica de Dumnezeu, îl iubește, iar credința, credința, speră și iubește.

Frica se teme de omniprezent, credința crede în creator, cel atotîmplinitor. Frica se teme de invizibil, credința, a nu vedea, vede la fel. Frica de Dumnezeu își pune încrederea în Dumnezeu, credința își pune încrederea în Hristos. „Frica de Dumnezeu este un dar de la Domnul” (Sirah, cap. 1, st. 131). „Credința este darul lui Dumnezeu” (Efeseni, cap. 2, v. 8). „Frica de Dumnezeu este în Dumnezeu ca pe o stâncă, credința este în Hristos: El este stânca” (Către Corinteni, cap. 10, v. 4). „Frica de Dumnezeu este vârful și culoarea fericirii; credinţa mântuieşte fericirea şi mântuirea” (la fel, cap. 11, v. 6). Frica de Dumnezeu este cununa înțelepciunii, credința este simbolul, lozinca și pecetea creștinilor. „Frica de Dumnezeu duce în țara făgăduinței; prin credință au trecut Marea Roșie” (Către Iudei, cap. 11, v. 29). „Frica de Domnul adaugă zile” (Proverbe, cap. 16, v. 27). „Credința va rămâne pentru totdeauna” (Sirah, cap. 40, v. 12). „Frica de Domnul este izvorul vieții” (Proverbe, cap. 14, v. 26). „Prin credință cel neprihănit va trăi” (Habacuc, cap. 2, v. 4). „Frica de Domnul alungă păcatele” (Sirah, cap. 1, v. 21). „Credința păzește poruncile” (Ioan, cap. 3, v. 23). „Frica de Domnul, frica de Domnul, crede în El; credința, credința în Domnul, se teme de El. Frica de Domnul vestește pacea” (Sirah, cap. 1). Fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu.

Cum poți avea încredere în Dumnezeu fără să te temi de El? Cum să-ți fie frică fără să crezi? Dumnezeu și Hristos sunt una, voința lui Dumnezeu și porunca lui Hristos sunt una.

Se vede că credința și frica de Dumnezeu sunt una și aceeași. Frica de Dumnezeu este spiritul lui Dumnezeu într-un om: „Duhul lui Dumnezeu îl va umple

frica de Dumnezeu” (Isaia, cap. 11, v. 3). Credința lui Hristos este și în duhul Domnului: „având același duh de credință” (Către Corinteni, cap. 9, st. 13). Ne temem de Dumnezeu împreună cu Dumnezeu și vedem cu spiritul duhului. Tatăl ne atrage la fiu, fiul la tată. Dar tatăl este în fiu și fiul este în tată. Frica de Dumnezeu este în credință, iar credința este în frică. Frica de Dumnezeu este o mărturie interioară despre fiul său. Credința în Hristos este o dovadă exterioară în fața oamenilor. Tatăl său este ca o piatră, un monument al revelației. Dacă cineva crede, piatra revelației, desigur, are înăuntru frica de Dumnezeu, iar cel care distruge mărturia interioară îl privește pe falsul fiu al lui Dumnezeu. „Cel ce crede, zice încrezătorul, în fiul lui Dumnezeu, are o mărturie în sine, dar cine nu crede în Dumnezeu l-a creat cu minciună” (cap. 5, v. 10).

Dacă cineva m-ar întreba cum să moștenesc frica de Dumnezeu, i-aș răspunde cu fiul lui Sirah: „Dacă vrei înțelepciune, păzește poruncile și Domnul îți va da”. Înțelepciunea și frica de Dumnezeu sunt una. Și dacă veți întreba din nou cum să ajungeți la credința care vede măreția nevăzută a lui Dumnezeu, sau (cum spune Pavel) convinge, adică se pune înaintea feței, vă voi spune împreună cu Ioan: „Oricine păcătuiește nu L-a văzut. , nu l-a cunoscut.” Acum întreabă-mă cum să primesc moștenirea celor mai dragi porunci. Răspund cu David: „Ferice de omul care se teme de Domnul; Vedeți că cele două menționate mai sus sunt adăugate, iar această a treia este o singură frică de Dumnezeu și credința lui Hristos și poruncile dătătoare de viață. Frica de Dumnezeu și credința îndeamnă la porunci, dar spiritul poruncilor execută dualitatea. Frica de Dumnezeu este capul și începutul, credința lui Hristos este lanul de porumb și grâne, iar cele mai dulci porunci sunt rodul dătător de viață al pomului paradisului, care își dă roadele la vremea lui.

Cu mărturia pietrei Bibliei, punem într-una singură frica de Dumnezeu și credința lui Hristos, iar David pune frica de Dumnezeu împreună cu poruncile. Frica de Domnul este curată, soarta Domnului este adevărată. Cine îndrăznește să despartă de cele două divine inseparabile comoara divinității nemuritoare - poruncile lui Dumnezeu? Ele sunt rodul, desăvârșirea și sfârșitul tuturor, neavând sfârșit, dar sfârșitul și începutul sunt toate una. Dumnezeu este începutul tuturor, Dumnezeu este mijlocul, Dumnezeu și sfârșitul tuturor, nimic nu se poate naște din Dumnezeu mai bun decât el însuși, de aceea este Dumnezeu, că este cel mai bun dintre toți. De ce ai de gând să-mi găsești cele mai bune porunci? Unde, în cer sau pe pământ?

Când, în această epocă sau în viitor? Într-adevăr, eu însumi le-aș părăsi dacă aș putea găsi ceva mai bun de la ei, dar nu pot pentru că nu vreau, nu vreau pentru că nu pot. Acesta este Dumnezeul meu, paradisul și viața veșnică. „Pe calea revelațiilor tale, mi-a plăcut, ca în cazul oricărei bogății.” „Am moștenit revelațiile tale pentru totdeauna, pentru că bucuria inimii mele este esența.” „M-au găsit întristări și nevoi, dar poruncile Tale sunt învățătura mea.” Cei care se tem de tine mă vor vedea și se vor bucura, ca în cuvintele: „Pace multă celor care iubesc legea Ta”, „Nu voi uita niciodată îndreptățile tale, așa cum m-ai învățat, și voi învăța”.

Există un alt fel de frică de Dumnezeu. El nu se bucură, ci chinuiește, nu mulțumește, ci distruge, nu viața sufletului, ci o moarte înverșunată. El este numit fără Dumnezeu și sclav, iar floarea este în două feluri de oameni. David spune despre primul lot: „Nebunul vorbește în inima lui”. Despre cel de-al doilea - fiul său, Hristos: „Orice sclav păcătos este păcat”. Prima clasă, nerecunoscându-l pe maestru, poartă război împotriva taberei lui Dumnezeu; al doilea recunoaște, dar îi este frică, ca un chinuitor, nu ca un tată. Rezistența voinței lui și celor care trăiesc în orbirea lor – aceasta este frica lor. „Cel rău aleargă când nimeni nu conduce” (Proverbe). Cei nedrepți sunt îngrijorați și nu se vor putea odihni și acolo s-au temut de frică, unde toată viața celor răi este în grijă. „Dar frica lui este în

urechile lui” (notă: aceasta este frica lui, nu a lui Dumnezeu), dar înțepătura morții este păcatul. Unul se teme că stricăciunea nu va mocni, celălalt este copt de păcat, amândoi sunt chinuiți. Această frică poate fi numită infernală, nu divină, dar la fel cum frica este fatală, tot așa și credința este zadarnică, ipocrită, demonică, sclavă. Ea, desigur, crede că există un Dumnezeu, dar prin fapte, așa cum ne învață Pavel, ea va fi măturată de acele roade care sunt dovada credinței în Hristos ascunsă, ca un grăunte în inimă. El vorbește cu gura: „Doamne, Doamne!” și nu-și face voia. „Arată-mi credința ta după faptele tale!” strigă apostolul Iacov. Alt lucru este să crezi că Dumnezeu există, și altceva să crezi în Dumnezeu, să iubești, să te bazezi pe El și să trăiești conform lui Dumnezeu. Demonii cred că există cu siguranță un zeu și tremură. Vezi credință în demoni, vezi frică în ei, dar ei nu cred în Dumnezeu și nu-L urmează ca pe calea fericirii. Tâlharii cred că există o instanță civilă și le este frică de ea, dar nu trăiesc după legile ei și, prin aceasta, ei înșiși nu se încredințează acesteia, după ce și-au ales propria cale către fericirea lor imaginară. Omul bogat nu este cel care crede că se găsește aur

trăiește în măruntaiele pământului, dar care l-a urmărit, îndrăgostindu-se de el și, strângându-se, s-a îmbogățit cu ea și și-a întărit casa, încrezându-se în ea. Deci creștinul credincios nu este cel care crede că Dumnezeu este în lumină, ci care îl urmează, îndrăgostindu-se de el și a întemeiat casa fericirii pe iubirea lui Dumnezeu, confirmând-o prin respectarea voinței sale binecuvântate, încrezătoare, ca pe cel mai ferm ferm, că casa nu se va muta pentru totdeauna, îmbogățită cu această comoară; legea gurii tale este bună cu mine. Iată ce este logodna credinței cu Domnul, după cuvântul lui Osea: „Se vor logodi cu ei înșiși în adevăr și în soartă și în milă și în dărnicie și se vor logodi cu ei înșiși în credință. , și veți cunoaște pe Domnul” (cap. 2, v. 19). Vedeți, credința nu este separată de adevăr, judecată, milă și bunătate. Ce este adevarul? Ascultă-l pe David: „Neprihănirea ta este dreptate pentru totdeauna, iar legea ta este adevărul”. Ce este un tribunal? „El a creat judecata și dreptatea. Mi-a fost frică de soarta ta”. Ce este mila? „După mila ta și după soarta ta, trăiește-mă”. Ce sunt recompensele? – Bunurile tale sunt multe, Doamne? „După destinul tău, trăiește-mă; cine crede în Mine are viața veșnică.” Ce este viața? Ascultă-l pe tatăl tău: „Nu voi uita niciodată că m-ai reînviat în ele”. Aceasta este viața pentru tine, așa sunt reînviați morții prin înțepătura păcatului. Dar până când nu vom crede această viață, până când ne va fi grea lumina și liniștea poruncilor lui? O, inimi orbite și minți nenorocite! Porunca Lui este pecetea prieteniei. „Sunteți prietenii mei dacă faceți ceea ce v-am poruncit”.

1233

Deci nu înțelegi asta: „Despărțindu-te de unitatea credinței”. Unde ne-ai gândit; S-a scurs deja ceea ce se spune acolo: „După propriile tale pofte și nelegiuire”, tot acest discurs este despre aceiași oameni. Acești ghinionști, care au întemeiat această fericire pe ceremoniile exterioare, își conduc viața după propriile lor pofte. Ce fel de poftă,

ascultă-l pe Pavel: „Acestea sunt faptele cărnii”, adică adulterul, curvia, necurăția, rușinea, idolatrie, vrăjitoria, vrăjmașia, zelul, invidia, mânia, înflăcăratul, cearta, ispitele, ereziile, invidie și crimă, beție, ultraj, plâns și altele asemenea; fiecare ceremonie se numește carne, [nu] conducând la ceva secret, ca un inițial pentru citire, ci citirea la conceptul de putere. Dar acești porumbei cenușii, lăsând însăși puterea și sfârșitul ceremoniei și sufletele lor, și-au pus casa pe nisip, ca

ZZe

pe gheață, încrezător în această fundație nisipoasă, nu într-o piatră tare și lucrată, despre care David: „Și la început am știut din revelațiile tale că le-ai întemeiat pentru totdeauna”. Despre acestea, Pavel strigă: „Cei care aveau chipul evlaviei au respins puterea ei”. Iată Iuda spune: „Cel ce se desparte de unitatea credinței”. La fel ca și Pavel, iar profeții numesc piatră, sau fermitate, iar teologul - iubire, sau unitate. Dragostea și unitatea sunt aceleași. Iuda nostru numește același lucru unitate: aceasta înseamnă piatra poruncilor Domnului: „Așezându-mă pe stânca credinței” – și de aceea numește trupește, trupească și nisipoasă, adică neavând nimic fermitate, despre care Dumnezeu. spune în Isaia: „Învățați – spune: „Inima lor este ca cenusa și sunt înșelați”. Adu-ți aminte de constructorul templului pe nisip; nisipul este ceva nu unul, ci amestecat din diferențe; dar o piatră este un lucru și apoi solidă. Astfel de oameni din riturile speranței pot fi numiți credință pentru că s-a bazat pe ei, dar nu fermi și carnali. Și de aceea, chiar acolo, Iuda nostru spune tot timpul: „Dar voi sunteți iubiți prin însăși credința voastră”, adică nu prin nisip, păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu; credința adevărată duce la sfârșit. Care este finalul? Ascultă-l pe Pavel: „Este un sfârșit al testamentului”. Ce este iubirea dintr-o inimă curată și o conștiință bună și credință fără fățărnicie (Către Romani, cap. 13), îi mai spune lui Timotei (cap. 15): „.

1243

Am vrut să vorbesc puțin cu tine din absență. Ai observat că persoana prietenoasă absentă este ca un instrument muzical: cântă mai plăcut de la distanță. Să ne dea Dumnezeu să ne bucurăm urechile interioare cu zbârcituri reciproce, în consonanță cu următoarea simfonie: „Lăudați pe Domnul, că aceasta este bine!” (Psalm). Și ce modalitate mai bună decât să cântăm mai des despre: „Domnul care zidește Ierusalimul”, care vindecă pe cei cu inima zdrobită și îi obligă să fie zdrobiți. Vă trimit unul și altul dar: unul este un elefant, celălalt este soarele; dacă sunt pliate, vor face un simbol, adică un pliu, și vor încheia o forță frumoasă. Elefantul, cu plăcere, privește la soare, scăldat în lumină, ridicându-și trunchiul de parcă ar fi vrut să-și îmbrățișeze mâna. Uita-te la asta

un simbol mai des, nu vă va fi mai puțin util, ca un șarpe agățat israeliților. Nu uitați asta: în care este pacea voastră, stricarea vindecătoare a inimii. Dacă doriți, semnați mai jos: „O conștiință curată este plăcută lui Dumnezeu”. Cât de frumos nu este marcat acest nod de fiii zilei și contrar celor despre care David: „Și se vor culca în paturile lor”. Plinius 4 scrie că elefanții se adună împreună în fiecare zi pentru a felicita soarele răsărit. Este evident că ei îl iubesc. Ei mai scriu că printre animalele mari nu există mai inteligent decât un elefant. Sa întâmplat în Biblie să citească că tot Israelul apare înaintea Domnului devreme. Dar iată ce cântă David despre cei contrare: „Și cei răi nu vor sta înaintea ochilor tăi”. Și despre el însuși: „Mâine”, spune el, „mă voi prezenta vouă” și mai departe: „Inspiră-mi cuvintele”. Nu crezi că David [cu] un elefant care felicită soarele este o vedere foarte asemănătoare? Fericiți sunt cei care devreme, la prima oră a zilei, privesc cu bucurie lumina lor interioară a adevărului. Astfel de oameni citesc de fapt regula primei ore. Ziua următoare și strălucitoare veselă este rodul zilei de ieri, o zi petrecută în frica de Dumnezeu, așa cum o bătrânețe bună este răsplata unei tinerețe bune.

125'

„Zane din lucrările legii” și așa mai departe. Desigur, prin fapte de lege înțelegem acțiuni, ceremonii. Ei găsesc întotdeauna adevărul lui Dumnezeu sau Duhul Sfânt într-o inscripție mută și într-un mod slab, pentru a fi mai clar - acțiunile ceremoniale sunt complimente și apariții drăguțe, promițând zel pentru Dumnezeu și prietenie, care este imprimată de împlinirea legii sale cele mai sfinte. , la care sunt un fel de zidărie [parte] sau cu punte și parcă cu grund alfabetic. Se numește lege pentru ceea ce a fost legitimat; nimeni nu poate evita acele acțiuni care, în timp, pot aduce în conceptul și iluminarea inerente ale inimii cel mai înalt beneficiu și fericirea unei persoane adevărate. De exemplu: mâncarea Paștelui este aceea: [1] acțiune externă; 2) circumcizie; 3) introducerea cărnii de porc; 4) spălarea elementelor externe cu apă elementară și nenumărate alte lucruri. Se mai numește lege și pentru faptul că, încheind sau anunțând legea secretă a lui Dumnezeu, ea este crusta și coaja ei și, parcă, bobul împărăției lui Dumnezeu, care se închide și speră în aceasta

coroana se numește shelukhani, adică oameni superstițioși. Toată această coajă legală ne conduce inima către spiritul sfânt. Este strălucirea gândurilor binecuvântate și mai curate, se numește spiritul credinței, spiritul înțelepciunii, spiritul fricii de Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu și începutul tuturor acelui rod, despre care Pavel spune: „Dar roada este Duhul” etc. Dacă cineva a ajuns la acest sfârşit, atât de îndreptăţit de spiritul credinţei şi după ce a împlinit ceremoniile, prin sfârşit poate spune împreună cu Pavel: „Stric legea prin credinţă?” În nici un caz. Dar eu afirm legea, iar dacă cineva a devenit bun chiar și fără ceremonie, să strige împreună cu Pavel: „Este un singur Dumnezeu care i-a îndreptățit pe cei tăiați împrejur și din credința celor netăiați împrejur. Da, totuși, prin credință, nu prin

tăiere; nici tăierea împrejur, oricum se poate, nici netăierea împrejur, ci o făptură nouă” (Galateni, cap. 2, v. 15).

LUCRĂRI DE FILOLOGIE ȘI TRADUCERE

EXTRASE FILOLOGICE

Cum să traduci autorii în limba populară

Dacă ar fi să exprimi fiecare cuvânt latin în aceeași germană, ai fi prost. Căci latinul vorbește într-un mod diferit, iar germanul într-un mod diferit despre unul și același lucru. De exemplu, cu Terence, fie erau crescuți cai, fie erau folosiți câinii pentru vânătoare. Aici, dacă ați dori să convertiți hrănirea cailor în Pferde nahren, ați returna într-adevăr sensul cuvântului pentru a hrăni, dar v-ați îndepărta de modul propriu de vorbire și obicei germanic; germanii spun nu ein Pferd nahren, ci ein Pjerd halten. Prin urmare, atunci când interpretăm ceva din latină, trebuie să ne uităm întotdeauna la utilizarea și proprietatea limbii, nu doar la termenii latini și la cuvintele pe care ei le denotă sau le semnifică (Buchne-rus, partis 2, epistola 28).

Scrisorile sunt utile pentru teologie sau orice alt fel de înțelepciune. Cu cât ești mai avansat în studiul literelor, cu atât mai mult cândva a fost mai norocos în teologie sau în alt fel de înțelepciune (ibid., ibid.).

Nu mulți autori, dar cei mai buni de citit și recitit. Dar ordinea, dar alesul; și atât de mult, ca cel mai bun, și este necesar să citești mult. Dacă nu pregătiți hrană pentru dinți, aceasta va contribui puțină hrană, pentru că se va transmite intactă; așa că, dacă nu apăsați pe autori, și rămâneți la lectura lor și muriți, nu vă veți transforma niciodată în suc și sânge.

Autorii care citesc primii

Latinii înșiși, ba nu, romanii, îl aveau pe Tullius, cel mai bun profesor al retoricii. În ea vă recomand acum în mod deosebit dialogurile despre prietenie și bătrânețe, precum și cărțile despre îndatoriri, precum și discursurile pentru Archius, Marcellus, Ligario, Dejo-taro, precum și cele pe care le-a scris împotriva Catilinei. Căci de la ei acea facilitate pură și necontaminată a graiului latin și

vei absorbi eleganța care stă la baza stilului adevărat și necorupt. Prin care el va face, de asemenea, o lectură constantă a lui Terentius, Plautus, Nepotus și Gaesar, din care lipsește orice lascivie a rugăciunii și măreția goală (ibid., ibid.).

Puțin mai târziu: lasă deoparte aceea (Persia), apoi, și această lucrare a lui Vergiliu, Horațiu și Ovidiu. Din numărul cărora trebuie exclus piciorul Claudianus, un poet de graiul cel mai grăitor și cel mai dulce, din ale cărui poezii cu siguranță vei fi priceput în tot felul de scrisuri și materiale. Hune deci în sân. în ochii tăi, mai degrabă decât în mintea și memoria ta, trebuie să ții minte și, pe cât posibil, trebuie să te imaginezi pe deplin pe seama lui.

Pentru a fi ales de cititori

Adesea, după masa lui, care ziua era ușoară și ușor de mâncat, după obiceiul verii, vara, când era liber, se întindea la soare: citea o carte, își făcea notițe, Selectați; căci nu citește niciodată nimic pe care să nu-l aleagă (Pliniu cel Tânăr al unchiului său, Cartea Epistolelor, Cartea 3, Ep. 5, Paragraf 10).

Metoda de selecție

Sunt trei clase de făcut și fiecăreia dintre ele un indice de atribuit, pentru orice pare demn de remarcat, fie pentru a fi selectat în lemmata sau adversari, fie în istoric.

1. Prima clasa 1 cumpara a. Tot ceea ce nu este istorie are legătură cu aceasta și nu va fi expus în detaliu, ci doar autorul cărții, capitolul și restul sunt adnotate, adăugând din când în când cuvinte sau propoziții: aceasta pe scurt, că pe scurt. , cel mai bine. Virtuțile, viciile și toate celelalte lucruri care pot fi aduse în conversația de familie sunt preocupate în special de acest lucru. De exemplu, cerul, stelele, meteorii; de asemenea fericire, elemente, animale, copaci, munți, ceasuri, muzică.

2. Adversarii. Tot ceea ce nu este istorie este de notat aici, dar cu toate acestea (o diferență bine cunoscută față de precedenta) va fi expus puțin mai fluent. Aici se face referire în special la rituri antice, epitafuri, descrieri mai semnificative, propoziții sau zicători explicate mai elaborat, rare, surprinzătoare, noi, vechi. Dacă, totuși, aceste lucruri, așa cum am spus, nu sunt istorie și sunt extrase în mai multe cuvinte.

3. Istoric. Aici trebuie să adunați orice istorie există, sau (cum spun copiii) un exemplu, indiferent dacă a fost expusă mai pe larg sau nu. O listă a acestor trei clase ar trebui să fie dată într-o carte separată.

Acestea sunt problemele care trebuie rezolvate

Să fie două cvaternioane de hârtie împăturite într-un sfert, după cum spun librăriile, introduse unul în celălalt, și să aibă margini ceva mai largi; marcați-le ca teme de titlu. După ce ați umplut acele două versine, adăugați altele la ele și altele, după cum ați ales multe. Deci chestia asta poate crește la infinit fără a cheltui nicio hârtie. Titlurile subcategoriei nu sunt într-o ordine anume, de exemplu:

Lacrimi și orice pentru ei. Dintre aceștia Caesar Baronius, tom. 2, sau 253, numărul 8 și anul 254, nr. 55: Thamuz I a scobit ochii idolului cu plumb infuzat și aprins în foc, încât părea să devină idol. Omilia 1 despre lacrimile lui Hrisostom în epifania Domnului. S-a spus elegant: un zâmbet valorează prea mult, dacă este convenit cu prețul onestității. Juliana, fecioara muceniță, a stins rugul cu lacrimi. Marcellus a plâns când a cucerit Siracuza (Valerius, 5, 1). Lullius Caesar i-a tras în țeapă pe conducătorii dușmanilor lui Pompei (ibid.). Lacrimile sunt cel mai eficient discurs (Maldonatus în cap. 2); împrumutul lacrimilor lui Xerxes (Valerius, cartea 9, capitolul 13). Lacrimile văduvelor le sar din ochi în cer (Eclesiastul, capitolul 35, versetul 17, pasajul celebru). Când un om plânge pentru prima dată, eu privesc; când râde prima dată în leagănul său, doarme (Cardanus, cartea 8, De rerum varietate, cap. 43, aproape de sfârșit).

La exemplul adversarilor m. O descriere mai detaliată a privighetoarei din Tullius a păsării plate (De natura deorum). Prin cuvântul munților, al râurilor, al tuturor lucrărilor etc. o înregistrare mai lungă a epitafelor. Ele diferă de teme prin faptul că acele lucruri sunt denumite adversari, ceea ce atrage cu ele o explicație ceva mai contopită, cum ar fi riturile antice, epitafurile, virtuțile, viciile și conștiința.

Istoric Tot ce ține de istorie, sacru, profan, vechi, nou, latin, grecesc, barbar, aparține aici. Ca titlu: „Un joc al norocului”. Alvarus Luna a crescut de la avere scăzută la cea mai mare; Ambiția lui i-a dat multă ambiție și nu-i lipsea nimic pentru regat, în afară de un nume. În cele din urmă toate bunurile i-au fost confiscate, el însuși a fost condamnat de maiestatea sa să fie executat ca un catâr! A condus la locul respectiv. În mijlocul forului se află un teatru, în el o cruce înaltă, și torțe gemene, sub un covor. Luna s-a așezat, a venerat crucea și i-a dat tânărului inelul cu sigiliu și șapca; Comparația fericirii următoare cu averea actuală sfâșie și dușmanii

se zguduise Era un cârlig de fier prins de un copac nobil. Îl întreabă pe măcelar, pe cine era gata să folosească? astfel incat capul sa fie asezat separat de trunchi . Alvarus se supune: după moarte trupul tăce după bunul plac; Moartea unui om puternic nu poate fi urâtă, nici prematură. În 1453 a pus cu îndrăzneală capul toporului în același timp cu haina ruptă.

Timp de treizeci de ani a dominat curtea în așa fel încât nimic, nici major sau minor, nu se făcea fără arbitrul său; încât nici Ioan al III-lea, regele Castiliei, nu și-a schimbat hainele fără să-și dea seama.

Trunchiul a fost lăsat în teatru și așezat lângă lighean la țărușul de gât-genda, cu care un om care urma să fie îngropat puțin înaintea regilor trebuia să fie egalat în putere. Astfel, treburile umane variază. Alvarus l-a consultat pe ghicitor în anii anteriori: s-a prezis că Cadahasmus va fi distrus; există un oraș cu acest nume în Spania pe care Luna l-a evitat întotdeauna și am însemnat și teatrul

sălbatic pe care nu l-a putut evita (Leremias Drexelius în aurifodina sa, partea 2, capitolul 8).

Temă. O lemă este uneori numită apoftegmă, este spusă pe scurt și cu inteligență. Glasul Muzelor este de origine ebraică.

La ei (muze) se îndreaptă și originea, care nu trebuie căutată din altă sursă decât de la evreii înșiși. Căruia orice fel de disciplină și doctrină, mai ales etică, îi este numită musar (Aug. Buchnerus, în orarea Festa 3, sub sfârșit).

ФИЛОЛОГИЕЧЕСК ВЫИСКИ

Cum să traduci autorii în limba maternă

Dacă exprimați cuvinte latine individuale în aceeași germană, obțineți o absurditate. Căci romanii vorbesc în felul acesta despre același subiect, iar germanii în alt fel. De exemplu, Terentius1 spune: a hrăni caii sau câinii (aege) pentru vânătoare. Dacă în acest caz doriți să traduceți equos alere prin Pferde nähren, atunci veți transmite sensul verbului aiege, dar vă abateți de la regula și tradițiile vorbirii germane: germanii nu spune ep Pferd nähren (a hrăni calul), dar ein Pferd hallen (a ține un cal). Astfel, atunci când traducem ceva din latină, ar trebui să ținem cont întotdeauna de obiceiurile și proprietățile limbii, fără a se limita la un singur transfer al sensului și sensului cuvintelor (Buchner, partea a II-a, scrisoarea 28) 2.

Literatura este utilă pentru teologie și alte activități. Cu cât vei obține mai mult succes în studiul științelor, cu atât mai mult vei reuși ulterior în teologie sau în altă știință (He, ibid.).

Nu mulți autori ar trebui citiți și recitiți, dar cei mai buni. Ordinea și alegerea trebuie, de asemenea, respectate: ar trebui să citiți nu atât de mult, cât de cel mai bun și semnificativ. Dacă nu mesteci mâncarea cu dinții, se va folosi doar o mică parte din alimente, deoarece va veni sub formă neprocesată; la fel, dacă nu apăsați pe autori și nu îi citiți cu sârguință și mult, nu îi veți transforma niciodată în suc și sânge.

Autorii să citească mai întâi

Cel mai bun maestru al cuvântului dintre latinii înșiși, sau romani, era considerat Tullius (Cicero). Dintre lucrările sale, vă recomand în mod special dialogurile despre prietenie și bătrânețe, precum și cărți despre îndatoriri, apoi discursuri pentru Archius, Marcellus, Ligarius, Deiotarus, precum și discursuri scrise de

IM vs. Katplina 3. Din ele vei trage acea lejeritate și grație pură și nepătată a vorbirii latine, care formează baza unui stil clar și

corect. La aceasta va contribui și lectura sârguincioasă a lui Terentius, Plautus, Nepos și Caesar 4, în care nu există exces de vorbire și pompozitate (Ibid., ibid.).

Puțin mai departe: selectați-l (Persia) și operele lui Vergiliu, Horațiu, Ovidiu 5. Dintre acestea, nu se poate exclude pe Claudian 6, cel mai elocvent și plăcut poet, din ale cărui poezii veți trage, fără îndoială, mare folos pentru toate tipurile de literatură. si pentru orice alt subiect... Prin urmare, nu uita să-l păstrezi în inima ta, în ochii tăi, și mai bine în suflet și în memorie și, pe cât posibil, urmează-i exemplul.

Luați notițe în timp ce citiți

„După masă, care, după obiceiul strămoșilor săi, era moderat de lumină, vara, odihnindu-se, s-a întins la soare; în același timp, s-a citit o carte și a făcut comentarii, a făcut extrase, pentru că nu a citit niciodată nimic fără a face extrase ”(Pliniu cel Tânăr despre unchiul său. Cartea scrisorilor. Cartea 3, scrisoarea 5, paragraful 10) 7.

Cum să iei declarații

Există trei tipuri de extrase, fiecăruia fiind dat un titlu special: tot ceea ce merită a fi notat trebuie să-și găsească loc în extrase numite: fragmente scurte (lemă); note (adversaria); extrase istorice (histórica).

1. Prima clasă este alcătuită din scurte fragmente și. Aceasta include ceea ce nu are caracter de istorie, nu este scris în detaliu, ci se notează doar autorul, cartea, capitolul etc., urmat de adăugarea de cuvinte și concluzii, cum ar fi: pe scurt, în detaliu, foarte bine. Acestea includ în principal virtuți, profeți și tot ce se întâmplă în vorbirea de zi cu zi, cum ar fi cerul, stelele, fenomenele aeriene, precum și fericirea, elementele, animalele, copacii, munții, ceasurile, muzica.

2. Note. Tot ceea ce nu aparține istoriei ar trebui notat aici, cu toate acestea (rețineți diferența față de punctul anterior) este scris mai detaliat. Acestea includ în principal obiceiurile din trecut,

epitafuri, descrieri minunate, zicători sau zicători explicate mai detaliat, rare, minunate, noi, străvechi. Cu toate acestea, așa cum am spus, acest lucru nu se aplică istoriei și este scris mai detaliat.

3. Extrase istorice. Tot ceea ce este o poveste sau, după cum spun copiii, un exemplu, ar trebui inclus aici - indiferent dacă această poveste este scrisă suficient de detaliat sau nu. Aceste trei clase ar trebui să aibă un index triplu sub forma unei cărți separate.

Cum să faci fragmente scurte?

Două sferturi de hârtie se iau, împăturite, după cum spun librarii, într-un sfert de foaie, se pun unul în celălalt; ar trebui să aibă margini ceva mai largi. Mai întâi, faceți un titlu: „Scurte fragmente”. Când umpleți două astfel de sferturi, adăugați-le altele noi, în funcție de câte declarații veți face. Așa că această afacere poate continua pe termen nelimitat fără a risipi hârtie. Titlul fragmentelor urmează unul după altul fără o ordine anume, de exemplu:

Lacrimile și tot ce ține de ele. Despre ei Cezar Baronius, volumul II, datat 253 nr. 8 și datat 254 nr. 55 8. „În ochii idolului gol al lui Tamuz se toarnă plumb și înăuntru este foc, încât părea că idolul plânge. ” Despre lacrimi prima conversație a lui Hrisostom 9 la sărbătoarea teofaniei. Se spune în mod rafinat: „Râsul este prea scump dacă este asociat cu pierderea onoarei”. Fecioara martira Juliana a stins focul cu lacrimile ei. Marcellus, după ce a luat Siracuza din luptă, a plâns (Valery, 5, 1 ...) 10. Iulius Cezar a vărsat lacrimi peste capul dușmanului său Pompei (ibid.). Lacrimile sunt cel mai eficient discurs (Maldonat, în cap. I) 11. Ioan despre lacrimile lui Xerxes (Valery, cartea 9, cap. 13). Lacrimile văduvelor se ridică din ochii lor spre cer (Eclesiastul, cap. 35, versetul 17, loc celebru). Când o persoană plânge pentru prima dată, este trează, iar când râde pentru prima dată în leagăn, doarme (Cardan, cartea 8, „Despre varietatea lucrurilor”, cap. 43, aproape de sfârșit) 12.

Exemple de observații. O descriere destul de detaliată a privighetoarei de către Tullius: o pasăre de plantații de sicomori („Despre natura zeilor”) 13. O descriere mai mult sau mai puțin detaliată a munților, râurilor, tot felul de lucruri etc., extrase detaliate din epitafuri . Ele se deosebesc de fragmente scurte prin faptul că remarcile raportează asupra unor astfel de subiecte care

ele dau o explicație mai detaliată a ceea ce sunt vechile obiceiuri, epitafuri, virtuți, vicii, conștiință.

Extrase istorice. În ceea ce privește istoria – sacră, civilă, antică, modernă, latină, greacă, barbară – atunci, de exemplu, se referă aici titlul „Bachidele destinului”. Alvar Luna 14, dintr-o stare inferioară, a ajuns pe cea mai înaltă poziție: ambiția l-a ridicat rapid în culmea fericirii; pentru regalitate, avea totul, în afară de un nume. Dar în cele din urmă, toate moșiile i-au fost confiscate, iar el însuși, condamnat pentru o crimă împotriva maiestății, a fost dus pe un catâr la locul execuției. În mijlocul pieței este o schelă, pe ea este o cruce înaltă, torțe duble, este întins un covor. Luna, ridicându-se la locul ei, s-a închinat până la cruce, i-a dat băiețelului un inel cu pecete și șapcă; compararea fericirii recente cu soarta reală a adus lacrimi chiar și dușmanilor. Un cârlig de fier era atașat de un stâlp înalt. Îl întreabă pe călău: „Pentru ce este pregătit cârligul?” „Pentru a pune pe el un cap separat de corp”, răspunde el. Alvar remarcă: „După moarte, fă ce vrei cu trupul: pentru o persoană curajoasă, moartea nu poate fi rușinoasă sau prematură”. Cu aceste cuvinte, rupându-și tunica, și-a băgat fără teamă capul sub topor în 1453.

Timp de treizeci de ani a avut o asemenea putere în palat, încât nimic, nici mare, nici mic, nu s-a făcut fără decizia lui, încât Ioan al III-lea, regele Castiliei, nici măcar nu și-a schimbat hainele fără știrea lui. Trupul fără cap a fost lăsat pe eșafod, iar în apropiere a fost așezat un lighean pentru a strânge pomană pentru înmormântarea unui om care, cu puțin timp înainte, fusese recunoscut ca fiind egal cu puterea regilor. Așa se schimbă destinele umane. Mai devreme, Alvar s-a îndreptat către ghicitor: s-a prezis că Kadagazm va fi locul morții sale (există un oraș cu acest nume în Spania): acest oraș a fost în mod constant evitat de Lună, acest cuvânt însemna și schela, pe care el nu a putut evita (Ieremia Drexelius în „Mina de aur”, partea 2, cap. 8) 15.

Lema. O lemă este uneori numită o vorbă scurtă și puternică. Cuvântul muză este de origine evreiască. Urmează problema originii lor (muzele), care trebuie căutată de la evreii înșiși. La ei, orice doctrină, sau știință, mai ales morală, se numește muzar (August Buchner în al 3-lea discurs solemn, la final).

Biblioteca „Runivers”

[VIS]

La miezul nopţii, 24 noiembrie 1758, la Kavray

Mi se părea că examinez diferite vânătoare ale vieții umane în locuri diferite. Într-un loc era unde camerele regale, ținutele, dansurile, muzicienii, unde îndrăgostiții fie cântau, fie se uitau la oglinzi, alergau din sală în cameră și își scoteau măștile, sărutau paturile bogate și așa mai departe.

Unde m-au condus puterea la acel popor, unde s-au făcut aceleași lucruri, dar cu o ținută și o ceremonie excelentă. Și am văzut: căci mergeau pe stradă cu dansuri 1 în mână, făcând zgomot, distrându-se, tăvălindu-se, așa cum se întâmplă de obicei la gloata simplă; la fel sunt și faptele amoroase într-un mod asemănător cu ele însele - punând cumva femeia la rând, iar sexul masculin în celălalt; cine este bun, cine seamănă cu cine și cine este vrednic să fie soț sau soție, au trimis cu dulceață.

De aici a intrat în hanuri, unde auzea cai, gulere, fân, răzbunări, dispute etc.

În rest, forța a adus în templu una foarte mare și roșie, ceea ce se întâmplă cu bogații bogați, enoriașii, unde, parcă într-o zi verde a duhului sfânt, am trimis liturghia cu diaconul și îmi amintesc exact asta. , că am spus: „Tu ești sfânt, Dumnezeul nostru în vecii vecilor” , iar în ambele hore este voluminos peto-ul „Sfânt Dumnezeu”. Eu însumi, cu diaconul, plecând la pământ în fața tronului, am simțit în interior o dulceață pe care nu o pot descrie. Cu toate acestea, chiar și acolo viciile umane sunt murdare. Dragostea de bani rătăcește cu Korvanka 2 și, fără să treacă pe lângă preotul însuși, aproape că smulge faldurile.

De la mesele de carne, care se oficiau în încăperi aproape aliate cu templul și la care erau multe uși dinspre altar, duhul scăpa în timpul liturghiei până la cea mai sfântă masă. Acolo am văzut următorul lucru îngrozitor. Unele păsări și animale nu aveau suficientă carne pentru a mânca, apoi sunt îmbrăcați într-un suita neagră 3 până la genunchii unui om cu tibia goală și în sandale mizerabile, fiind deja uciși,

ținându-se cu mâinile la foc, prăjeau genunchii și tibiei și, cu grăsimea expirată, tăiau carnea, apoi o roadeau, o mâncau.

Nu am putut suporta o asemenea duhoare și o ferocitate ticăloasă, aturându-mi ochii îngrozită și am plecat. Și asta au făcut unii miniștri.

Acest vis minunat m-a speriat la fel de mult pe cât m-a încântat. Și când s-a trezit, nu a omis să cânte cu dulceață în lucrul în sine: „Sfinte Doamne...”

INTERPRETARE DIN PLUTARCH DESPRE TĂCEREA INIMII

Dragul meu Irineu!

Am primit târziu o scrisoare de la tine în care îmi ceri să-ți scriu câteva maxime care pot calma o inimă îngrijorată. Tocmai în acest moment, a căzut nevoia de a merge la Roma în grabă la prietenul nostru Cupidon. Cu această grabă a intervenit în intenția mea, dar nu am vrut să plece la tine cu mâinile goale de la mine. Știind că ești gelos să fii iubitor nu de curvie, ci de vorbire înțelegătoare, dezordonată, din propriile mele însemnări, a mințit multe discursuri care inspiră vindecare și liniște inimii. Te binecuvântez, prietene, căci ai câștigat favoare la nobili și o slavă mai tare, mai mult decât alții, printre oameni. Nu umbli ca un oarecare Nero mândru, pomenit în tragedii... (bufăcându-se la faptul că) proștii cu toate trâmbițele și clopotele lor o propovăduiesc fericiților. Acest dispreț pentru deșertăciunea lumească s-a născut în inima ta din sămânța pe care am sădit-o adesea în sufletul tău. Adică: nici cataramele cu diamant de la gută, nici un inel prețios de la hiragra, nici o coroană regală nu te pot scuti de leșin. Cum poate fie bogăția, fie slava omenească, fie un sceptru să dea inimii lipsă de pasiune și generozitate, dacă nu există în ea spiritul înțelepciunii și spiritul forței, afirmând în mod egal inima în fiecare stare, pentru ca mândria lumească să nu fie ispita și sărăcia nu duce o persoană la disperare? Ce este acest duh de rațiune și duh de forță, dacă nu împărăția lui Dumnezeu, înfrânând și stăpânind mofturile noastre bestiale, pentru ca, ascultând duhului și umblând pe cea împărătească, adică pe calea de mijloc, să nu-și risipească mesele? în extreme şi vicisitudinţe pernicioase. Din acest motiv, la sfatul lui Ksenofontov, trăind într-o stare fericită, să ne amintim de Dumnezeu și să-l onorăm, dacă vrem,

DA, și o, nu ne va uita pe noi în sărăcie, ca cei care au dragoste și speranță pentru el. Cuvânt cu cuvânt, iar soțul inimii este încă într-o inimă liniștită, ca pe o mare liniștită, coace dinainte sfaturi și gânduri care îl pot salva de copleșire. Astfel încât, cu cât sunt mai oportuni și familiari, cu atât devin mai eficienți împotriva adversarilor săi. Un câine furios nu se poate măguli cu niciun cuvânt, cu excepția numelui cu care este chemat. Iar agitațiile inimii sunt ușor de îmblânzit de medicina familiară și constantă.

Alte lucruri, cel care sfătuiește ca nici cei care vor să-și liniștească inimile să nu fie cufundați în multe fapte publice sau perverse*, s-a înșelat. Prima greșeală este că liniștea noastră sufletească cade la un preț scump de cumpărat. Adică să o luăm cu lenevă și ca și cum toți ar trebui să o cântăm din tragedia cântecului lui Euripide:

Întinde-te, blestemat, în pace pe patul tău.

Ce fel de medicament există în lenevie? Ea nu poate alunga un nas care curge, nu doar plictiseala și angoasa din inimă. Nu un mare ajutor din lenevă pentru prietenii noștri și pentru patrie și pentru rudele noastre sau (casa).

Așa ne va deveni liniștea dragă a inimii dacă o cumpărăm cu lenevie. Mai presus de toate, este înșelat cine crede că oamenii care au evitat aglomerația trăiesc în pace. Potrivit acestei imagini, femeile care stau acasă în lene sunt mai mulțumitoare decât soții lor. Dar nu așa este. Căci, deși fecioarele tandre și doamnele lene din bârlogurile lor nu sunt tulburate de frigul nordic, în schimb sunt copleșite de plictiseală, melancolie, întristări amoroase, gelozii invidioase, divinație superstițioasă, vise intrigante și mândre în mijlocul odăilor calme. Iar tatăl țarului Ulix 20 de ani mai târziu, locuind în conacul său cu o singură bătrână, pregătindu-i o masă, deși a părăsit cu greu casa și funcția regală, a avut mereu durere și întristare în singurătatea lui. Unii dintre ei au fost scufundați de lenevie

iar cu aceste cuvinte gore filosoful Seneca. Dar în zadar. Seneca, care cântă despre liniștea sufletească, nu trage o persoană în lenevire, dar nu sfătuiește prea mult să înceapă. Și prin aceasta, de asemenea, distrage atenția de la lenevie, căci a fi leneș și a începe vanitatea sunt extreme diferite și nebunie egală. În mijlocul acestor tâlhari, Hristos este puterea lui Dumnezeu și calea lui împărătească: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. Romanului, acest scriitor grec nu îndrăznește să-l huleze pe gloriosul Roman, profesorul lui Cezar, deși el însuși este un vice-erou și prieten cu Cezarul Troian.

în relaxare mentală. Iată ce scrie Homer despre Ahile a. Acest de, stând pe malul mării, a aprins furia mâniei lui cu bilă clocotită. Nu am mers la nicio companie. Nici măcar nu a ieșit la luptă, ci doar și-a

chinuit inima, arzând în luptă, uitându-se la teatrul militar urat de el. Dar el însuși, crunt îndurerat, bate cu următorul cuvânt: „Zăc inactiv într-un port fără valoare și doar împovăresc malul”. Prin urmare, chiar și leneșul Epicur însuși îi sfătuiește pe cei ambițioși să-și urmeze natura și să se ocupe de treburile civile. Nu vor obține pace în lenevire, dacă nu se îmbunătățesc locul în care mama lor a născut - natura. La urma urmei, el nu învârte prostii, invitând la rânduri nu rangul celor vrednici, dar care nu tolerează lenevia * b. Într-adevăr, atât ocupația, cât și lenevia sunt deșertăciune, dar frumusețea inimii este o țară și un oraș al liniștii; un suflet rău este o mare de chin. Și am spus, și vreau să spun din nou, că atât a abate de la bine, cât și a face rău este un chin egal. Moda lumească a legat liniștea de un fel de viață, de exemplu, rural, fără femeie, regal, dar această minciună de la teatrul Menapdrovo 1 este denunțată prin următoarele cuvinte: „O, prietene, am crezut că bogații nu suspină și că insomnia face. să nu se arunce și să le întoarcă patul moale...” Apoi, uitându-se în inima lor agitată, este atât de înțelept: de aici se vede că în lume Dumnezeu nu a scris nimănui să trăiască fără necazuri, chiar dacă este bogat. , deși este înalt, deși este jos și sărac. Acum cei care nu-și pot scuza nebunia

iar Ahile a fost primul curajos dintre toți războinicii greci care au devastat orașul antic Troia. L-a ucis pe Hector, cel mai curajos dintre toți troienii. Din acest popor a provenit neamul roman, și de aici și numele lui Cezar Traian - Înaintaș. Homer a fost primul profet al grecilor antici: acesta este principalul creator al istoriei troiene. Printre eleni, poetul era numit cel care printre evrei era profet. Scrierile profetice erau numite printre evrei cântece și creații, iar printre eleni - muze, piites, cântece sprech, creații, creații. II aici-το vizite dau aceste cuvinte: „Am învățat din creațiile mâinilor tale”. Și după David Psapya: „Voi cânta un cântec iubitei mele”.

b Yazvit Epicur. Întunecat de ură, nu voia să muște din dulceața ascunsă în acest cuvânt epicurean. Nu există cuvânt mai sfânt decât acesta: a urma natura, a putea duce un rang, a găsi dulceața în lenevie, a face la fel cu Dumnezeu, a face ceva dulce este aceeași demnitate în putere; puterea în natură, natura în Dumnezeu, ca un stejar în bob, rămâne pentru totdeauna. Dă vina pe filosof pentru dulceața inimii, apoi el însuși spune că frumusețea inimii este o grindină de liniște. De parcă nu este același lucru dulceața, dulceața și frumusețea în inimă, dacă trăiește aici: „Sufletul meu este mereu în mâinile tale. Mâna ta dreaptă mă percepe. Frumusețe (pulverizare dulceață) în mâna dreaptă până la capăt.

care, părăsind calea vieții, o iau pe alta, pentru a evita anxietatea. Sunt ca cei care nu sunt obișnuiți cu navigația. Acești timizi, deși s-au scufundat în corabie de pe corabie, sunt chinuiți de chinuire și vărsături, aducând cu ei frica de moarte în inimile lor și în bila pântece. La fel și sufletul nebun, care nu a fost învățat să se bucure de starea sa, deși trece din viață în viață, dar peste tot este trist și neliniştit, purtând înăuntru un izvor de durere - o inimă coruptă. În felul acesta sunt tulburați cei bogați și săracii, cei căsătoriți și

cei necăsătoriți și toți ceilalți. Prin aceasta ei fug de posturile lor, dar totuși lenevia este plictisitoare. Prin aceasta, sunt nerăbdători să se prezinte în instanță, iar când apar, sunt enervați. Este greu să mulțumești un corp bolnav, o minte slabă. Pacientul este bilios atât față de soția sa, cât și față de medic. Un prieten care vine în vizită se plictisește de el, iar un prieten care a plecat este enervat. Cel mai moale pat este greu pentru el. Uite, de îndată ce găleata sănătății a strălucit, atunci cea mai delicioasă mâncare, înghețată, mănâncă cea mai simplă cu dulceață... „De ce motiv a vărsat lacrimi pentru Majestatea Ta?” - intreaba ministrii lui Alexandru cel Mare. „Cum să nu plângi, fraților? În acest moment aud de la filozof că nu există o lume pe lume, dar nici un număr dintre ele. Oh! Și până acum nu am cucerit deloc o singură lume. Dar sufletul înțelept, vechiul Crates 2, cu planurile blânde ale unui spirit blând a navigat ușor și dulce prin abisul vieții sale. Cât de trist a suferit comandantul-șef al trupelor grecești de lângă Troia! Și Diogene, care trăiește în captivitate 3, și-a trăit zilele cu bucuria inimii. Socrate, în închisoare, vorbește înțelept cu alții care iubesc înțelepciunea. Mândrul Phaetopus 4 din țările cerești plânge, pentru care nu-i îngăduie să stea pe carul părintelui său împărătesc. Cizma este pe picior, dar viața se conformează inimii. Un om înțelept a spus: obiceiul va face viața dulce. Și spun: inima își construiește pur o viață de bucurie într-o. De dragul acesta vom încerca să curățăm

un Pitagora înțepat, dar nu a înjunghiat. Pitagora este în dreapta lui. El laudă o inimă curată, iar Pitagora cu degetul, ca Înaintemergător al lui Hristos, arată unde se află. Buyi știe că toată lumea trebuie să mănânce fericire, dar cei înțelepți văd unde este. Iată o dogmă ppfagorsk, pe care a apucat-o pe coada de cal: „Optima id est cognatam vitae rationem elige. Hanc dulcem faciet consuetudo. Cu alte cuvinte: alegeți cel mai bun, înțelegeți, viața naturală. Personalizat îl va face dulce. Obiceiul fără natură este mort, dar cu natură totul este posibil, el este fiul ei. Simțiți că o inimă curată trăiește într-o singură viață înrudită și când viața noastră naturală ne întâlnește nu glorios, ci ticălos, atunci obiceiul, după ce a făcut-o dulce, o va face glorioasă. Nimic nu este glorios

izvorul inimii și toate necazurile care atacă din afară, ne putem transforma în sucuri salvatoare. Este întristare, sau asuprire, sau persecuție, sau foamete și toate celelalte? Viața noastră este ca un joc stabilit, plin de succese și eșecuri, dar o inimă sănătoasă va digera toate acestea pentru totdeauna. Totul îl va grăbi definitiv. Cei care și-au pierdut inimile și în averile acestei lumi, se înfurie din grăsime și disperare în eșecuri; ca bolnavii, nici frigul, nici căldura nu suportă. Ateul Teodor spunea: „Îmi dau sfatul cu mâna dreaptă, iar ascultătorii îl iau cu stânga”. Așa că oamenii fără inimă acceptă darul drept al lui Dumnezeu cu stângul pentru rău. Iar oamenii ai inimii și din durerile lor cele mai mari, ca din spini, știu să strângă roade folositoare, strângând acolo unde n-au risipit și culegând cu Dumnezeul lor și unde n-au semănat, ca albinele, din necurăție și grele și grele. ierburi înțepătoare, adună miere. Deci, în primul rând, trebuie să înveți cum să poți transforma totul amarul în dulceață, pentru ca în

toate eșecurile să ne lăudăm ca acel băiat: „Ba, slavă Domnului. Leagănul meu nu a dispărut. Am aruncat o piatră într-un câine și am lovit-o pe mama vitregă.” De exemplu, Diogene a fost alungat din patria sa și astfel a intrat în filozofie. Ultima corabie cu mărfuri a fost scufundată de o furtună, iar înțeleptul Zenon: „Slavă Ție, Doamne! Mă transferi de la bogăție la sărăcie. Acum pot filozofa despre mântuirea spirituală, și nu despre bogăția trupească.

De ce nu imiți pe cei înțelepți? Ești lipsit, de exemplu, de o funcție civilă? Ce te deranjezi? Acum vei trăi, lucrând pentru tine. Ai pierdut favoarea unui nobil? Deci vei fi eliberat de comisioane periculoase. Te-ai deranjat deja să le trimiți? Bucură-te de răsplată. Care? Bine, conform proverbului, gloria este mai bună decât o plăcintă moale. Interesele voastre lumești au fost supărate de invidia calomnioasă? Lepădați durerea vieții și începeți să vă ospătați cu Domnul. Este cu adevărat o mare mângâiere pentru inimă să ne uităm la oameni mari care au suferit la fel ca noi, dar este indiferent. Ești enervat că soția ta este stearpă? Uită-te la regii Romei. Nimeni nu este și dulce și curat fără natură, fără de care obiceiul și totul este mort; Epicur o numește singură binecuvântată. Pitagora, după ce a arătat unde trăiește o inimă curată, a arătat în mare măsură unde este dulceața lui Epikurov și, prin aceasta, a spus mai mult și mai bine în două rânduri decât Plutarh într-o cărțiță întreagă.

iar la Roman - commissio, cesiune de afaceri.

dintre ei nu aveau moștenitor un fiu. Este sărăcia plictisitoare? Cine mai bine să imite de la romani decât Fabricius, iubitor de sărăcie? Sau capul tuturor compatrioților săi Epaminonda? 7 Nu îți este soția ta credincioasă? Creatorul templului delfic, regele Akida8, a suferit și el. Și această lumină a slavei nu l-a întunecat. În mod similar, filozoful [Stilpon] fiica sa necinstă nu a interferat cu liniștea sufletească a tatălui ei 9. Și el a răspuns detractorilor săi că acest rău nu îl privește pe tată. Cineva și-a pierdut un ochi, același e orb. Al cui este păcatul, acela și nenorocirea, și nu alta. Iar restul, nu numai a celor dragi cu nenorocire, ci și cu răutatea dușmanilor lor, sunt îngrijorați. La urma urmei, invidia, ura, calomnia, amintirea și răutatea ard și se mănâncă. Și nu este indignat de aceste sinucideri, dar cel prudent regretă, iar cel nerezonabil suferă. Nu numai disputele vecine, ci și defecțiunea unui servitor îl îngrijorează. Prietene, prietenia îți spune să mă expui tuturor. Sunteți ca doctorii, ei sunt amărăci până la amar și vindeci păcatul cu păcat.Sunt furios de erorile slujbei. Acest lucru nu este conform rațiunii. Nu veți vedea nicăieri că slujitorii buni nu sunt amestecați cu cei răi; și toate erorile lor vor izbucni: atât poziția ta este indecentă, cât și dăunătoare păcii. În corectarea erorilor, fiți ca medicii. Ei scot un dinte unui pacient fără indignare profundă. Corectează-le cu indiferență. Atunci defecțiunea lor nu vă va deranja sufletul. Și obiceiul câinelui de a lătra la orice nu va intra în inima ta. Fără a lăsa cele mai mărunte greșeli fără pedeapsă și furie, îți vei aduce inima într-un asemenea obicei, încât va deveni o băltoacă împuțită, drenând tot felul, acceptând tot felul de supărări.

Filosofia, atât în nenorocirea proprie, cât și în nenorocirea altuia, nu se mănâncă cu milă, ci sfătuiește vindecarea. Cum nu este contrar rațiunii să fim furioși și chinuiți de faptul că nu toți sunt buni și politicosi cu care am avut șansa de a trăi? Dragul meu Irineu, ascultă mult! Nu cumva gelozia și iubirea de sine se cuibăresc în inimile noastre, atârnate cu demonii de păcatele altora. Căci ardoarea în fapte se naște din deșertăciune, din ardoare - moralitate și irascibilitate, furios la cea mai mică defecțiune. De parcă prin ea s-ar fi întâmplat lucruri rele sau nu s-ar fi ajuns ceva bun. O persoană cu inima bună, în schimb, acceptă totul cu indiferență, fără durere și tratează pe toată lumea cu cel mai blând. Deci, trebuie să mesteci bine acest lucru. Așa! Febră

Toate alimentele sunt respingătoare, dar totul este plăcut celui sănătos. Nu vezi că nu cauza e de vină, ci trupul? La fel, inima dureroasă este indignată de faptul că este distractiv pentru cei buni la inimă. Ajută însă mult la calm, cine îndepărtează gândul de la ceea ce tulbură, și se îndreaptă către ceea ce distrează, întrucât ne îndreaptă privirea către pajiștile verzi, dacă razele lui deranjează.

Iar cine-și cufundă ochiul inimii în nenorocirea care i s-a întâmplat este ca o vrăjitoare care vede totul în casa altcuiva, dar este oarbă în a ei. Este asemănător borcanelor de frizer, sugând cel mai rău sânge din corp. Este ca un cârciumire care vinde vin bun, dar el însuși bea drojdie. — Spune-mi, ce face stăpânul tău? întrebă servitorul său. Iar sclavul a răspuns: „În mijlocul binelui urmărește nenorocirea”. Există un obicei comun la oameni: după ce au trecut de distracție, se cufundă în tristețe. Aristip nu era așa, 10 El a pierdut pământul, s-a mângâiat cu restul pământului și i-a spus unei persoane ipocrit de rău: „Dacă regreti, regretă-te despre tine, nu despre mine. Căci tu ai un singur pământ, iar eu mai am trei. Luați o jucărie de la un băiat - plânge, se înfurie și aruncă toate celelalte jucării. La fel și o inimă nerezonabilă, ispitită doar de ceva, respinge toate celelalte plăceri ale ei. Dar cum ne putem consola în întristare și întristare? Eu raspund: multumesc Doamne, dar ce nu avem? Dumnezeu i-a dat unui rang, altuia o casă, a treia o soție, altuia i-a dat un prieten bun... Un oarecare înțelept, pe moarte, a mulțumit lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările din viața lui, nu a uitat acest lucru mic, că a sosit cu bine din ţara Cilicia pe mare la Atena şi. Koliko promovează recunoștința calmă! De asemenea, ar trebui să simțim cu bucurie cele mai simple binecuvântări ale lui Dumnezeu și anume: că suntem vii, că suntem sănătoși, că soarele ne luminează, că este pașnic, nu război, că nu se aud nicăieri revolte, că fermierii ară calm. , că negustorii căii pământești și ale mării sunt deschiși, că, în sfârșit, avem voința să vorbim, să tăcem, să facem lucruri, să ne odihnim...

Ne putem bucura de această prosperitate cu recunoștință, dacă ne uităm mai des la oamenii care sunt lipsiți de ea.

De exemplu, dacă sănătatea dorită este bolnavă? Dacă se dorește pacea pentru țările împovărate de război? Și prostia de atunci știe deja prețul bunătății când pierde, (obține, suferă), având, nu se bucură,

și pierdut – chinuit. De parcă a devenit prețios în acel moment când le-a căzut din mâini. Dar aproape toți, privind fericirea altcuiva, ca la o frumusețe, din propria noastră viață, înzestrați cu multe beneficii, orbim, ne bucurăm de a noastră și suntem mâncați de invidie. Foarte mult, ne ajutăm inima atunci când ne uităm la beneficiile propriei noastre vieți. Măcar să nu ne echivalăm cu cei care ne-au întrecut. Cu acest viciu toată lumea suferă. Și iată lanțul suferinței: condamnatul este gelos pe ceea ce a fost dat afară din temniță; emis - celui care nu este țăran 12, nețăran - unui cetățean; cetățean - bogat; bogații - nobililor; grandees - către regi; regi - către Dumnezeu care stăpânește universul, care sunt însetați să-i smulgă aproape fulgere și tunete din mâinile lui. Iată o voce înțeleaptă:

Deși am o reputație de păstor,

În gânduri libere trăiesc un secol, îmi petrec viața atât de dulce, că nu-mi doresc mai bine în lume. Nici pentru un sceptru, nici pentru o coroană de aur [nu voi] schimba aceste oi...

Iar galateanul nesimțit, fiind în cinstea cetățenilor săi, este mistuit neobosit de un vierme că nu este senator și, deși senator, nu este dintre primii; deși unul dintre primii, dar nu și președintele; chiar și președintele, dar nu la fel de glorios ca primul. Nu este oare incitarea în mod deliberat la mormăi împotriva lui Dumnezeu? Și îți arde spontan inima cu o flacără infernală și un chin? Un suflet liniștit nu face această sănătate. Ea nu-și invidiază sinele superior, ci se laudă și mulțumește lui Dumnezeu pentru starea ei de viață, în care nenumărați oameni ar fi bucuroși să trăiască, dacă le-ar fi dat de sus. Nu lupta cu cel mai puternic tu și nu te egalează cu cel mai înalt tu. Luptă cu cei mai slabi dintre voi și uită-te în jur, câți sunt sub tine și geloși pe fericirea ta! Uite acum, de îndată ce te uiți cu gura căscată la un nobil care stă într-o trăsură sau într-un scaun sedan. Apoi coboara putin ochii asupra celor care o poarta sau asupra celor care o poarta si cand inaltul tron imparatesc va fi binecuvantat

iar Portchaise este un cuvânt (cred) francez, în rusă - lectica, există un fel de trăsură, nu purtată de cai, ci purtată de mâinile sclavilor sau mercenarilor.

visând, apoi îndreaptă-ți privirea către nenumăratul număr de sclavi condamnați și amintește-ți dacă au dorit de la Dumnezeu să aibă măcar jumătate din fericirea ta. Unde! „Totul este scump în Atena!” spuse prietenul Socrate. Și Socrate: „Este cu adevărat scump pentru cei care trăiesc luxos, dar, slavă Domnului, totul este ieftin pentru abstemi.

Pâine, măsline, haine simple - toate acestea sunt ieftine. La fel și noi, dacă cineva ne reproșează sărăcia și ticăloșia, ca răspuns vom spune următoarele: „Slavă Ție, Doamne, suntem destul de bogați când nu umblăm prin lume și când ne mâncăm pâinea nu în sudoarea trudei. .” În afară de asta, ne-am corupt inimile într-o asemenea măsură încât nu putem să nu fim geloși și să invidiem fericirea altora. Din acest motiv, căscând la superiorii tăi, nu vă scufundați ochii într-o singură mască împodobită de ei și un văl fin, ci străpungeți cu ochiul inimos chiar acolo în interiorul vălului: vedeți că aceștia sunt cei căzuți - un paravan și un vierme și o molie și multe acoperă necazurile în spatele tău. Stadtholder atenian Pittakos 13 înțelepciune, adevăr, curaj - pentru ea! soț regal, dar soția lui certăreală și încăpățânată era sclavă. Nenumărate supărări și tristețe se ascund sub acoperișuri aurite și în colțuri roșii, dar oamenii nu conduc orbii și deci invidia. Dacă mâna strălucitoare regală este de invidiat pentru el! Pbo se uită la față și nu se uită la inimă. Acestea sunt gândurile care omoară invidia șarpelui și dau naștere luminii pentru a găsi plăcere în propria noastră viață.

Cea mai dragă tăcere a inimii din întreaga lume este un rău nu mic de la mândrie. Face lucruri dincolo de propriile forțe. Iar sfârșitul nefericit este o coroană de spini. Atunci nu vom nebuni voi, dar dam vina pe avere. Demonul voinței egoiste este chiar atât de furios încât să jefuiască toate talanții și este chinuit, dacă nu numai de grădini, menajeri, sere, ci și de cai, și câini, și păsări și pești, nu și-a depășit zeloții. . Așa a fost Dionisie, regele Siciliei. Sceptrul regal nu l-a dominat. El a fost înflăcărat să-l depășească pe Platon cu înțelepciune, iar Filoxenus cu versificații. De aici s-au născut roade îndurerate: Philoxenus - muncă grea, Platon - robie, iar regele - un vierme și o molie. Așa nu era Alexandru cel Mare. Nu invidia talentele altora, mulțumindu-se cu coroana autocratului. Nebunii sunt însă dornici să îmbine și să fure toate calitățile într-un singur loc, pentru a fi atât guvernator de oraș, cât și comandant militar, teolog și filozof, laic și călugăr;

yiktor și bucătar, titseyu și fiară; cald și rece... Dar nici sfinților înșiși nu li se oferă tuturor daruri. Unuia i se dă să vindece dinții, iar celuilalt ochii. Și cum pot fi unite focul și apa într-un singur loc? Cu alte cuvinte: să fii curtean regal și să fii filosof? Căci filosofia cere demiterea din toate treburile, iar curteanul este înecat în afaceri sau distracții. Mâncarea curtenească întunecă ochiul înțelept. Căutarea onoarei și a terenului ia timpul prețios care servește dragostei de înțelepciune. Din aceasta se vede clar că tot felul de lucruri care umplu această lume sunt necesare unuia, iar altul nu au nevoie. Ce este? Și cine are nevoie? Amintește-ți proverbul: „Fiecare Jeremey, gândește-te singur”.

Fiecare trebuie să se recunoască pe sine însuși, adică natura sa, ceea ce caută, unde o duce și să o urmeze fără nicio violență, dar cu cea mai profundă subjugare. esti cal? - Purtați un călăreț. Ești un lup? - Poartă jug. Câinele este un ogar? - Prinde iepurii. Este Datskaya 14? - Ia ursul. Și dacă cineva este ispitit și amărât pentru că Dumnezeu nu

i-a îngăduit să fie și leu și câine în pat, acesta este un galat fără sens. Nu cel mai bun dintre el este cel care vrea să filosofeze în masă, să se căsătorească cu o femeie bogată și să se ospăteze cu domni, să fie cavaler și să fie bogat.

Fii tot ce a dat Dumnezeu, de dragul de a, rupe toată tristețea în glumă. Mănâncă-ne plini de viermi! La urma urmei, fiecare are a lui.

Fiecare să fie mulțumit de soarta lui! Regele - prin stăpânire, teologul - prin vederea învierii, înțeleptul - prin dobândirea adevărului, evlaviosul - printr-o viață virtuoasă, bogații - prin bogăție. Fiecare are răul și binele lui și fiecăruia i se dă al lui. Iar acum, una peste alta, suntem dornici să ne jefuim singuri și, ca o grămadă de spini, ne uităm, urându-ne propria viață prin ingratitudine, ca săraci și insuficienti. Nu strălucește acest adevăr și în economia mondială? Uită-te la animalele proaste. Unii se hrănesc cu cereale, alții cu sânge, alții cu rădăcini. După această imagine, există o altă hrană pentru cioban, alta pentru fermier; celălalt este pentru navigator și prins de păsări. Un skudelnik este invidios pe un skudelnik în meșteșug, dar în articolele de zi cu zi nu este potrivit să fii gelos. Dumnezeu a limitat fiecare stare cu suficientă mulțumire după măsura ei. E jenant să aud

că cei mai nobili oameni, nu numai oamenii de știință, bogații, avocații, ci și comedianții de curte, fiind geloși și plăcuți de viață, le inspiră o puternică răzvrătire în inimile lor. Totuși, diverse prejudecăți umane ne fac să știm că în inima noastră există două izvoare mereu curgătoare: din aceasta curge anxietatea, iar din al doilea, calmul. Vechii teologi au luminat acest mister cu divinație:

Sunt două butoaie în pragul lui Dumnezeu:

Unul cu binele, celălalt cu răul.

Acest mister are loc în adâncul inimii. Uite, nu-i așa? Foma în cea mai proastă viață este veselă, iar Kozma în cea mai bună este înghețată. Nu vezi că în această inimă sunt întristate și în aceea sunt șiroaie de animale? El și ceea ce a fost, bucurați-vă, dar acesta, având în mâini, se va stânjeni. Îngropată și împrăștiată este sursa animală din acea inimă, în care cheia apelor moarte s-a deschis și fântâna varsă râuri amare zi și noapte. Asemenea oameni nu-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru binele trecut și nu sunt mulțumiți de prezent și, cu gura căscată spre viitor, se topesc de sete. Viața lor este de nerezolvat și absurdă, ruptă în bucăți, lipsită de coeziune constantă și aliată, de parcă ar fi dezlegată o mătură. Ea este ca o martiră care țese o frânghie într-un iad idolatru. Cât a pufnit bietul, apoi măgarul a mâncat totul. Tot ce a trecut, ca dintr-o căruță a căzut. Întotdeauna fertilizează patul, dar întotdeauna amână somnul dimineața. Nu este un rău mic pentru liniște, chiar și atunci când cineva, amintindu-și o viață trecută, vede doar crize enervante în oglinda memoriei sale. Acesta este ca muștele care nu pot sta pe o netezime ca o oglindă, ci cad în locuri grele. Un pictor cu culori deschise le aprobă pe cele întunecate. Iar

noi, dacă nu putem răzui din memorie oarecare tristețe, să dizolvăm plăcerile trecute și prezente cu imaginația. Organele muzicale se tensionează și apoi se eliberează. Așa că această lume și viața noastră se întunecă acum, apoi strălucesc și, fără amestec, nu sunt nicăieri și în nimic. Muzicieni cu voci înalte și joase compun o simfonie frumoasă și dulce, iar un soț înțelept își țese viața din crize reușite și nereușite și împodobește un câmp care nu este roșu în el cu ochi de flori, astfel încât din prilejuri amare și dulci el își compune frumos viaţa, precum se compune o zi.Domnul din seară şi din dimineaţă, din întuneric şi din lumină. Bun si rau

ȘI

îngerii sunt atribuiți la naștere fiecărei persoane. Din ele, în inimă, prejudecăți care sunt contrare lor, sau afectează: bucurie și tristețe; securitate și frică; milă și răutate; dreptatea și crima; legalitatea și ilegalitatea; placere si suparare. Și acestea sunt opusul acestor două surse ale inimii, opuse lor înșiși, care emană veșnic râuri, creând viața noastră nu într-un flux egal, ci plin de confuzie. Iar un suflet cu adevărat sănătos π pașnic iubește predilecțiile bune, de obicei, în plus, datorită înclinației înnăscute, și cade, dar astfel își navighează barca, ca să nu se transforme din cale în extreme excesive și să nu cheme în imensitate, dăunătoare pentru cel. virtutile in sine. Iată cuvântul lui Epikur: „Cel care nu s-a îndrăgostit nebunește de această viață pieritoare, se întâlnește cu bucurie mâine”. Să nu fim nebunești lacomi și lacomi de bogăție și onoare, atunci va fi cel mai dulce și cheltuiala nu ne va deranja. Căci lăcomia fierbinte dă naștere unei frici crude, iar frica, aprinzând flacăra lăcomiei, pentru a nu pierde, împiedică bucuria. Iar cel care și-a întărit inima cu duhul înțelepciunii și al înțelegerii va spune cu îndrăzneală lui Dumnezeu: „Dumnezeul meu, îmi vei da ceva? Mulțumesc. Tu iei? Eu nu plâng.” Acesta este cel care se bucură cu dulceață de un dar trimis de la Dumnezeu. Înțeleptul Anaxagora, pierzându-și fiul, a spus: „S-a născut pentru asta, pentru a muri”. Nu fi doar surprins, ci fă-o și imită. A fost luat rangul? Spune asta: „Am luat-o pentru asta, ca să-l dau înapoi”. Este lipsit de avere? Spune: „Știu că curge”. Soția nu este credincioasă? Spune: „Este bună, dar este o soție”. S-a schimbat vreun prieten? Spune: „Omul este ca iarba: astăzi înflorește, se usucă dimineața”. Nu spune: „Nu mă așteptam la asta, nu mă așteptam la ce va urma”. Din deznădejde izbucnesc toate loviturile groaznice.

Regele Perseu nu se aștepta să piardă regatul macedonean, așa că el însuși a dispărut odată cu regatul. Ce lipsea? Din tristete. Pentru ce? Nu mă așteptam la asta. Iar Paul Emelian, care l-a învins, lepădându-și rangul, nu s-a întristat deloc. Și-a luat asupra sa, știind că trebuie din nou amânat. Neașteptarea în sine va zgudui chiar și înțeleptul Ulix 16 cu un fleac.

De asemenea, se întâmplă ca lucrul în sine să nu fie groaznic, dar pare a fi îngrozitor și acest lucru deranjează golul. Nu îl considerați groaznic și nu transformați un țânțar într-un leu, atunci nu vă va face rău. Nu dăunează nici sufletului, nici trupului. Și dacă s-a întâmplat ceva cu adevărat grav, consolați-vă cu faptul că acest lucru este în general

griji. De exemplu, iarna, moartea și așa mai departe. Țarul Dimitrie, după ce a luat orașul, l-a întrebat pe înțeleptul Stilpon17: „Tu, prietene, ai pierdut ceva de la tine când ți-ai luat orașul?” - „Nimic, Maiestate, n-am văzut pe nimeni să-mi ia nimic”. Dumnezeul meu! Dacă oamenii nu înțeleg că adevărata bunătate trăiește în secret în noi, pe care nici afidele nu mocnesc, nici hoții nu o sapă! De ce ți-e frică, omule, de avere? Vezi că ea îți poate lua acel lucru care este gol, dar nu are putere asupra adevăratului tău bine? Este cu tine pentru totdeauna, în puterea ta eternă. Inima ta, gândurile tale, spiritul și mintea, ele sunt rădăcina și începutul averii tale, supuse cărnii, înțelegi? Care este prețul și măreția lui? Ah, cunoaște-te pe tine, omule! Atunci cu îndrăzneală la avere, la fel cum a spus Socrate, vei spune: „Celomnitorii mei îmi pot ucide trupul, dar nu inima”.

„Tu, o, noroc, poți să amărești și să iei trupul, dar duhul evlaviei, duhul înțelepciunii și rațiunii, duhul adevărului, rămâne cu mine pentru totdeauna.” Cârmaciul navei nu are putere asupra valurilor. Îi luptă cu viclenie, dar cel care nu este în stare să învingă se sustrage și caută siguranța cu frică. Dar împărăția și puterea care stăpânesc în inima celor înțelepți, înțelepciunea lui Dumnezeu, eliberează ușor de toate necazurile. Iar când inevitabilul val se grăbește să se scufunde și curgerea navei amenință cu moartea, atunci spiritul înțeleptului sare din corp, ca din bărcile care se scufundă, pe țărm și kefu a. Căci nebunul tremură la moarte și de aceea se teme să fie eliberat din trup. Nu pentru că părea să-i placă viața, care în fiecare zi îl chinuiește tiranic. Este ca un lup care își ține urechile. A ține-o este dureros și a da drumul este periculos. O inimă curată și luminoasă, ca primăvara, nu numai că nu suferă de moartea care se apropie, ca un liman, dar o consideră a fi raiul care o deschide și o primește și mama care o conține în sânul ei. O astfel de inimă afirmată de spiritul înțelepciunii. Spune-mi, poate, ce te poți răzvrăti? Cineva se laudă astfel: „Te-am părăsit, o, avere, și am blocat toate atacurile asupra mea”.

Desigur, nu s-a îngrădit cu ziduri, ci cu înțelepciune. Nici noi nu trebuie să disperăm, dar, iubind astfel de cuvinte, ar trebui să ne gândim și noi înșine la asta și să ne obișnuim. Vulpea se temea de moarte de leu, dar, văzând-o de mai multe ori, a îndrăznit

și Kefa, în ebraică, port, kifa.

si vorbeste cu el. Ar trebui să te gândești mai des la moarte și la alte necazuri. Atunci să înțelegem că mulți dintre noi din această lume oarbă, otrăvitoare și înșelătoare, am băut păreri, care, dacă sunt mestecate, apoi se transformă din amare în dulci. Nu poți spune cu adevărat că cutare sau cutare nu se va întâlni cu tine, dar poți spune cu adevărat asta despre tine: „Nu voi merge pe calea celor fără de lege

și nu voi fi gelos pe cei răi”. Aceasta este în puterea noastră și aceasta este singura ușă care duce la templul unei inimi calme. Ai grijă cu toată puterea să nu-ți irită judecătorul interior, conștiința: din singura ei mânie se naște în suflet un vierme și o ciripă, zi și noapte mâniind și lipsind sufletul de o pace neprețuită. Pocăința este o flacără care arzește de sine. Căldura și răceala interioară induc pasiunea mai mult decât cel care a găsit-o, la fel și pasiunea exterioară decât cel care a găsit-o, așa că cheltuielile externe provoacă mai puțină supărare decât cea interioară. Dacă, totuși, cineva din tainele inimii este lovit de tunete și fulgere secrete din conștiință și vede înăuntru, în oglinda adevărului veșnic, că el însuși este vina orașului său spiritual ruinat, întreaga creație, întreaga lume iar toate darurile lui de mângâiere nu sunt de ajuns pentru a da unei asemenea inimi. Nici o casă magnifică, nici o familie regală, nici cel mai înalt rang, nici mii de aur și argint, nici învățătură, nici o limbă îngerească, ci doar o singură conștiință prietenoasă și milostivă. Ea este în noi izvorul tuturor faptelor noastre curate și cinstite, dând naștere unui anumit fel de aroganță și neînfricare, deschizând ochiului inimii o oglindă veșnică, cea mai dulce amintire, în care vedem speranța noastră fermă, ungându-ne și hrănindu-ne. la batranete. Ramurile rozmarinului, deși tăiate din copac și zac moarte de multă vreme, mai respiră un spirit parfumat. Același lucru este valabil și pentru faptele bune. Deși s-au împlinit demult și vremea le-a trecut, dar de departe, cu o amintire milostivă, ca cel mai dulce parfum de tămâie, încântă sufletul care a născut copii cinstiți. Așa este un soț evlavios, prosper, înflorit! El râde de toți cei care hulesc această viață și plâng, ca o vale deplorabilă și robia Babilonului. Gând cu adevărat înțelept dormind în Diogene! El, fiind la apartament, îl întreabă pe proprietar: „Unde faci curățenie și te machiezi cu atâta gelozie?” – „Cum unde? Astăzi avem vacanță.” „O, prietene! spuse Diogene. Fiecare zi este o sărbătoare pentru o persoană bună. Pentru ea, o sărbătoare castă și chiar una strălucitoare. Pentru lumea asta

și bolta ei albastră nu este a lui Dumnezeu, cel mai sfânt templu dintre toate templele sale? Un om este introdus în acest templu din pântecele mamei sale - un spectator nu al imaginilor moarte și făcute de om de unelte umane, ci al celor pe care divinitatea inteligentă însăși, asemănarea ei eternă, le-a stabilit în firmamentul cerului. Iată icoanele invizibilitatii lui. Soarele, luna, stelele, râurile, emanând continuu apă, pământul, furnizând hrană plantelor (plantelor). Și când în acest templu și în sacramentele lui, avem viața noastră la început și vinul. Este cu adevărat demn și drept să mănânci, să fie plin de bucurie, bucurie și pace! Nu imita oamenii orbi. Își amână bucuria la sărbătorile instituite de om, pentru ca nu astăzi, ci pe vremea aceea, să se poată bucura de râs, căscând la teatrele de mită a. Ce nonsens? La comedii, la sărbători pline de lume și la serbări, sunt îngrijiți, îmbrăcați, liniștiți, calmi, veseli; atunci nu va fi plâns și jenă, ci sărbătoarea noastră universală legitimată de Dumnezeu. Sărbători ale vinovatului, viața noastră, profanăm urât în suspine, în lacrimi, în plângeri, în întristări, murmure, epuizăm aproape tot. O minune într-adevăr! Dulceața în instrumentele muzicale este iubită. Ei

își părăsesc viața, fără nicio dulceață, bucurie și mângâiere, cu cele mai amare patimi, griji și întristări, care nu au sfârșit, epuizați. Și nu numai că nu se coace pentru a se vindeca, dar sunt ispititi de prietenii lor înțelepți cu cuvintele lor. Dacă acest lucru nu ar interveni, atunci viața prezentă ar fi lipsită de ispite, iar trecutul ar fi amintit cu dulceață și de acum înainte ar fi aprobat de bună speranță.

Sfârşit

și Iată gândul lui Ioan Gură de Aur: sărbătoarea nu este un timp pentru a crea, ci un gând curat. Inima este o mare nelimitată, iar gândurile sunt valuri. Dacă gândurile sunt liniștite, atunci o inimă liniștită nu-l va lovi cu această teribilă instituție a lui Dumnezeu: „Cei răi se vor agita și nu se vor putea odihni... urcă (valuri) la cer și coborî în abis. Sufletul lor este în topirea răului.

Biblioteca „Runivers”

OH DA

(lESUITAE SIDRONII HOSII)

BAZA ODEI

Vieți și printre zvonuri singurătate

Prietenul meu George! Și când îți place să trăiești în gânduri solitare și calme, atunci nu este nevoie să te plimbi în păduri dese și să te ascunzi de oaspeți în locuri pustii și sălbatice.

Cel care crede că tristețea nu ne va găsi în munții și abisurile pământului nu a ghicit. Oh! Deșertul nu este suficient în sine pentru a bloca calea către sufletul nostru pentru gândurile neliniştite.

Aici! El singur trăiește pentru sine și este direct prieten cu sine și se folosește pe sine, care nu este chinuit de frică și capriciu și nici tristețea ticăloasă, nici nesățiunea sclavă nu-și pot doborî sufletul care s-a urcat cu sârguință în înălțime.

Astfel, printre zvonurile orașului, vor găsi liniște tăcută, fiind mereu propriul său proprietar. El, fugind mereu de rebeliunile urbane și domestice, și el însuși din inima sa ingenioasă s-au retras.

Lasă-l să trăiască printre valurile fierbinți ale vieții și printre tunetele înverșunate ale armatei! Lasă furia și mânia cu săbii însetate de sânge să se clătinească aproape!

Dar se uită imparțial la fețele formidabile ale soldaților cu zdrăngănitul lor și, văzând fulgere de arme în împrejurimile lui, aude fără teamă zgomotul căderii statelor.

Nu invidiază victoriile, pe cei care extind puterea de la est la apus, știind că posesorul, devenit slujitor pentru cei mai mari, este sclav al ticăloșiei inimii sale.

a Georgias iste fuit quispiam episcopus amicus Sidronio. Vixit uterque praeterito saeculo. Ferrum graece Σ ioepov. Audi jocum! Ergo sartagini cogna tus... est[1].

Împărăția pământească trebuie să țină sceptrul care păstorește popoarele feroce și să strălucească pe tron într-o coroană prețioasă înaintea păgânilor care se supun.

Și împărăția cerurilor urmează să se înalțe la Sion și să trăiască mai excelent și mai presus de ticăloșia capriciilor răzvrătite. Aceasta este o victorie divină, un triumf minunat, pace directă și singurătate pentru toți.

O înțelepciune superioară posedă fiare nestăpânite, aspirații de voință trupească. Oferă sufletului o liniște care nu este primită nici măcar de laurii universali.

Nu căuta această comoară în afara ta. Singurătatea este în tine, pacea este în inima ta: tăiați și ucideți, lăsați-vă voința violentă, altfel, chiar dacă veți cuceri întregul Univers, nu o veți găsi.

Această pace directă și fericită trăiește în locuințe urbane. Nu depinde de șansă sau locație. Nu este închisă în conace [2], nici în grădini amuzante, nici atașată de malurile unor râuri frumoase și vesele, nici de dealurile cerești de pe litoral.

Înțelepciunea muntelui este în gândurile noastre că soarele. Ochiul nostru trupesc este eclipsat de întunericul nopții și de frigul înnorat. Dar acest ochi nedormit al Universului și lumina de nestinsă strălucesc mereu cu ale lor.

Spune-mi, oare soarele suferă când marea se ridică și se furișează, când aerul nostru se înnegrește de nori și se furișează de furtuni, când tunetele răsună și fulgerele zguduie pământul?

Lăsați balonul de sud și vărsă norii! Lasă nordul să tragă cu gheață! Și chipul frumos al soarelui este înălțat acolo unde strălucește rangul de stele pure.

Nici zăpada, nici grindina nu-i tulbură lumina. Râde de vârtejele furtunoase și de aerul furibund, strălucind pe eterul mereu luminos deasupra tuturor norilor și spiritelor din locurile cerești.

Așa se bucură o persoană luminată de deșert. El are întotdeauna ocazia să trăiască cu el însuși singur și cu Dumnezeu în pace. Și când tace, atunci vorbește singur, ridicându-se în inima lui deasupra oricărei stricăciuni și a lui.

Τέλος [3]

ANTISTROF<,

SPRECH O ALTĂ BAZĂ A ODEI:

Zvonul trăiește în singurătate

La ce folosește să fugi de zvonurile orașului în pădurile îndepărtate pentru o viață solitară? Să știi că dacă nu găsești liniște în peșterile inimii tale, nu o vei găsi în păduri.

Să știi că toate locurile au neliniștea lor. Acolo, după proprietar, se va târî o mulțime de gânduri caustice și triste, un vierme de gânduri chinuitoare, chiar dacă se demnește să meargă pe uscat, chiar și pe mare.

Aceste duhuri rele înaripate te vor depăși chiar în adâncul Africii și în sânul țărilor asiatice, nu te vei ascunde de ele cu tătarii de munte pe înălțimile munților Caucaz și persani.

Nu veți scăpa de ghearele lor dibace nici de alergători englezi, nici de un arenar, nici de o trăsură poștală, nici de o barcă de pachete cu mai multe aripi.

Învățătorul glorios Ieronim5 s-a ascuns de Roma într-o peșteră din Betleem. Dar, cum îi era frică de el însuși în conștiință, părea că și aici îi foșneau în urechi carnavalele romane și dansurile doamnelor.

„La revedere Roma! Fug de tine, - urcând la bord, spune el, - salut, munți sfinți ai Siriei! Dar nemiloasă Roma l-a urmărit pe acest teolog cu toate patimile.

În cele din urmă, Dumnezeu l-a adus într-o peșteră surd și mut. „Bucură-te, vizuina din Betleem! strigă teologul. „Bună, adăpost, port sigur al navigației mele!”

„Acceptă-mă, ciudat, agitat de furtună și epuizat de uscat, întinde-ți măruntaiele liniștite și tăcute pe corabia mea, fii o coroană și un sabat pentru copleșirea mea!

Aici am aruncat o ancoră de încredere. Nici măcar o furie a mării nu o va smulge, iar abisul care fierbe de furtună nu va rupe frânghiile, frânându-mi nava în acest port.

O vizuina! O casă dulce de pace și liniște, un recipient al castității și al fricii de Dumnezeu! Aceștia tovarășii mei, aceste virtuți, nu mă pot calma?

Fii tu, o peșteră, capitala mea a tăcerii! Voi trăi în tine, propriul meu stăpân și stăpân. În tine voi găsi ceea ce nu poate fi găsit în sălile regale și camerele aurite.

Cu o asemenea speranță, nefericitul s-a mângâiat în zadar, făgăduind pace. Sufletul lui, ca un pește cu undița, este târât înapoi la Roma de pasiune și cufundat într-o revoltă urbană internă.

Ce să fac? A căzut cu fața pe podea tare și rece din peșteră, vărsând lacrimi că rugăciunea nu a ajuns la tronul celor mai înalte și că dorința i-a fost distrusă.

Întreaga bârlogă era plină de suspine și strigăte jalnice, udate de cel rugător cu lacrimi. Dar visele romanilor, parcă blocate în sufletul unei undițe, nici lacrimile, nici plângerile nu pot vomita.

Apucând viclenia de piatră, bate în pieptul gol, încercând să alunge tristețea caustică din ea, atârnată, ca într-o robie babiloniană, de ramurile mantiei sale stacojii.

Se înroșește de sânge, ah, pieptul este rănit de lovituri dese! Dar Roma, deși îndepărtată, își atrage inima de o mie de ori în mijlocul sărbătorilor și al dansurilor doamnelor.

Privirile rapide, ochi tandri de femeie, zâmbete glumețe, pantofi deștepți, ciorapi roz apar adesea involuntar în ochii inimii sale într-un jad închis.

Mâncarea lui săracă erau fructele lui de pădure, fructele sălbatice, fructele de pădure aspre, legumele acru, pe care nu le putea întâlni decât în tufișuri dure, în spini și în abisuri încăpățânate.

Păr irosit, față palidă, scufundat sub frunte

ochi - toate acestea înfățișau o cană ofilit și epuizat, constând doar din oase și piele, într-un cuvânt, o mumie sau un schelet.

Dar cu toate acestea, Roma nu a scăpat de el. Insolent zi și noapte închipuirile plângătoare tulbură. Încorporat în inima portretului Romei la fel de mult ca și orașul însuși, l-a înțepat.

Sfârşit

iar ΣΗέλετον este cadaver sine carne. Sic nobis pingi mortis imago solct. Hanc odam non transtuli, sed sum interpretatus. Translator verbuin verbo tanquam dentem pro dente, re poni t, at interpres veluti gratiosa nutrix, commansum ci bum et elicitum sententiae succum in os inscrit alumno suo. Exemplu: Sese major et orbe - „El s-a înălțat deasupra oricărei decăderi și a lui”. Fugete se ipsum - „fugiți de patimi”, „călca-ți voința” c.

Exemplum 3-tium: Parturiunt montes... - "Gloroase sunt tamburinele din spatele munților, și lângă coș." Sau: „Bate, zdrăngănește sau ceva de genul capului mort al unei iepe fuge”. Sau: „A zburat sus, dar nu

departe de sat”. Sau: „Impinge! Adică a început să creeze un plug și, în cele din urmă, a pus mâna pe el: zilch! naiba!"

Alfabetul latin ita:

Sic sua gaudet sapiens quiete, Seque tranquillus fruitur deoque Et silens dicit sibi multa sese Major et orbe 7.

Seque tranquillus... sic poterai verti melius: „A avut mereu prilej să se bucure de sine și de Dumnezeu”.

APLICARE

M. I. KOVALINSKY

VIAȚA LUI GRIGORY SKOVORODA

Scrisă în 1794 în stil antic

Non omnis moriar (Horatius)1.

În tot ceea ce există există ceva principal și universal: în fosilele nemembre - pământul; în legume - apă; la animale, focul; în om – mintea și așa mai departe.

Fiecare ființă alcătuiește un cerc special, sau propria sa lume, cu diferențe, divizibilitate, fragmentare până la incomprehensibilitate.

Fiecare importanță, sau universalitate, a acestor cercuri are deasupra și în sine cel mai important, universal, suprem, unic principiu: ei au fost toate acestea.

Aceasta, răspândirea, împărțirea în capacitate, forță, proprietăți, treptat, realizează ființe invizibile în diverse moduri și, în răsfățul ei, îngroșându-se, constituie mentalitate la om, la animale - simțire, în plante - mișcare, în fosile nemembre - existență. .

Omul, adică capacitatea de gândire întruchipată, trăiește, se mișcă și se află în acest început.

Această forță cea mai importantă, universală, invizibilă este una - minte, viață, mișcare, existență - care se revarsă din neînțeles în fenomen, din eternitate * în vastitatea timpului, de la unitatea exclusivă - până la infinitul multiplicitate, formând cercul umanității, îi dă din netezimea ei cel mai nobil avantaj al său este liberul arbitru.

Pe această căpetenie, rădăcină, început, puterea guvernelor, puterea domnilor, puterea regilor, dragostea de

cinstea celor înțelepți, slava celor virtuoși, amintirea celor drepți.

Pluralitatea introduce diferența, iar aceasta presupune inegalitate și imperfecțiune; liberul arbitru presupune alegere; aceasta este o abilitate morală care poate cunoaște bunătatea, adevărul, perfecțiunea, îl poate iubi și îl poate căuta în mod preferențial. De aici vine isprava căutării, iar ascetul adevărului este numit înțelept, iar fapta lui este virtutea.

Parthul și mediul, evreul și elenul, sclavul și liberul împărtășesc în mod egal acest avantaj al principiului universal, suprem, unic.

Realizarea, adică folosirea corectă a liberului arbitru, face diviziuni; iar această ispravă în alegerea adevărului, a binelui, a perfectului este adevărul, care își face al său fiecăruia: plin - complet și zadarnic - zadarnic. De ce cei înțelepți și cei drepți sunt la fel.

Așezat între veșnicie și timp, lumină și întuneric, adevăr și minciună, bine și rău, având dreptul de preempțiune de a alege adevăratul, binele, desăvârșitul și să-l ducă la bun sfârșit în fapt, în orice loc, ființă, stare, rang, grad, este înțelept, există dreptate.

Acesta este omul despre care este vorba aici.

Grigory, fiul lui Savva, Skovoroda s-a născut în Rusia Mică, guvernarea Kievului, districtul Lubensky, în satul Cernukhy, în 17222. Părinții lui erau din oameni de rând: tatăl său era cazac, mama lui era de același fel. Aveau o condiție mic-burgheză, mediocru suficientă, dar cinstea, sinceritatea, ospitalitatea, evlavia, cartierul pașnic s-au remarcat în cercul lor.

Acest fiu al lor, Grigore, a fost remarcat în al șaptelea an de naștere cu o înclinație pentru lectură, un talent pentru muzică, o dorință pentru știință și forță. În biserică mergea de bunăvoie la cor și cânta excelent, plăcut. Cântarea lui preferată și aproape întotdeauna repetată a fost acest verset al lui Ioan Damaschin: „Slujesc chipului de aur, în câmpul Deirei, cei trei copii ai tăi nu desconsideră porunca fără Dumnezeu” și așa mai departe.

Dintr-un capriciu, tatăl său l-a trimis la Școala din Kiev, care era atunci faimoasă pentru științe. Grigore și-a depășit curând semenii cu succesele și laudele sale. Mitropolit

Kieveanul Samuil Mislavsky, un om cu o excelentă ascuțire a minții și cu abilități rare în științe, fiind coleg de student la acea vreme, a rămas sub el în toate privințele, în ciuda celei mai mari competiții a lui.

Atunci a domnit împărăteasa Elisabeta, o iubitoare de muzică și de Rusia Mică. Darurile lui Skovoroda pentru muzică și vocea sa remarcabil de plăcută i-au oferit ocazia de a fi ales la curte în muzică cântând, unde a fost trimis la urcarea pe tronul împărătesei 4.

Nu a stat mult acolo. Împărăteasa a întreprins curând o călătorie la Kiev și împreună cu ea tot cercul curții. Skovoroda, care a ajuns acolo, în timpul plecării de întoarcere a tribunalului la Sankt Petersburg, după ce a primit o demitere cu gradul de ușier al instanței, a rămas la Kiev și a început să studieze din nou.

Cercul de științe predate la Kiev i s-a părut insuficient. Tânjea să vadă pământuri străine. Curând s-a prezentat o ocazie pentru aceasta și el a profitat de ea cu toată voința sa.

De la curte, generalul-maior Vișnevski a fost trimis în Ungaria la Grădinile Tokay, care dorea să aibă biserici capabili să slujească și să cânte pentru biserica greco-ruse aflată acolo. Skovoroda, cunoscut pentru cunoștințele sale despre muzică, voce, dorința de a fi în țări străine, înțelegerea anumitor limbi, a fost prezentat cu aprobare lui Vișnevski și luat sub patronajul său 5.

Călătorind cu acest general, a avut ocazia, cu permisiunea și cu ajutorul lui, să călătorească din Ungaria la Viena, Ofen, Pressburg și alte locuri giratorii, unde, curios despre vânătoarea sa, a încercat să cunoască oameni, învățând și cunoștințe, care erau celebru atunci. Vorbea foarte bine și cu o puritate deosebită latină și germană, înțelegea destul de bine elena, motiv pentru care s-a ajutat prin aceasta să dobândească cunoștințele și afecțiunea oamenilor de știință, și cu ei noi cunoștințe, pe care nu le avea și nu le putea avea în propria lui tara.

Întors din meleaguri străine, plin de învățătură, informații, cunoștințe, dar cu buzunarul gol, în lipsa extremă a tot ceea ce era necesar, a locuit cu foștii săi prieteni și cunoștințe. Întrucât starea lor nu era foarte prosperă, ei căutau o oportunitate, cum să o folosească în folosul ei și al publicului. Se deschide in curand

a fost un loc pentru un profesor de poezie în Pereyaslav, unde a mers la invitația episcopului local.

Skovoroda, având cunoștințe temeinice și extinse în științe decât cele de atunci în școlile provinciale, a scris un discurs despre poezie și un ghid al artei sale într-un mod atât de nou, încât episcopului i s-a părut ciudat și neconform cu vechiul obicei. Episcopul a poruncit să se schimbe și să învețe după modul obișnuit de a învăța atunci. Skovoroda, fiind sigur de cunoștințele sale și de acuratețea acestei chestiuni, nu a fost de acord să schimbe și să lase deoparte regulile pe care le scrisese * pentru poezie, care erau mai simple și mai inteligibile pentru studenți, și au dat un concept complet nou și precis de aceasta. Episcopul i-a cerut un răspuns scris pe cale judecătorească printr-un consistoriu, pentru care nu a respectat ordinele. Skovoroda a răspuns

că se bazează pe judecata tuturor experților prin faptul că raționamentul său despre poezie și manualul scris de el este corect și se bazează pe natura acestei arte. În același timp, în explicația sa, a adăugat și un proverb latin: „Alia res sceptrum, alia plectruin”, adică: un toiag de cioban este o altă chestiune, iar un flaut de cioban este alta.

Episcopul, prefăcându-și ignoranța în neascultarea sa și trufia cu privire la învățătura lui în mândrie și i-a dat cu aroganță următoarea poruncă la raportul consistoriului: „Să nu locuiască în casa mea cel ce creează mândria”. În consecință, Skovoroda a fost expulzat din școala Pereyaslav, nu cu onoare 6. Aceasta a fost prima experiență a fermității sale de spirit.

Neajunsurile lui l-au stânjenit extrem de mult, dar temperamentul lui nelacom îi susținea veselia în el.

A părăsit școala pentru a locui cu prietenul său, care îi cunoștea valoarea virtuților, dar nu cunoștea constrângerea nevoilor sale. Skovoroda nu a îndrăznit să ceară ajutor, iar prietenul nu și-a luat în cap să-l întrebe despre nevoie. Și așa și-a îndurat nevoile cu modestie, tăcere, răbdare, fără murmur, neavând atunci decât două cămăși subțiri, un caftan, un caftan, un pantof, unul negru. Necesitatea a cultivat în el cea mai folositoare inimă și a semănat în el semințele răbdării, astfel încât, împodobită cu roade, viața lui l-a făcut înțelept și fericit.

Nu departe, renumitul nobil rus Stefan Tomara, care avea nevoie de un profesor pentru fiul sau, avea o resedinta. Tigaie omologata

i-a fost trimis de cunoscuți și invitat de acesta în satul Kavray, unde i-a fost încredințat fiul său în veghe și știință 7.

Bătrânul Tomara a avut o minte grozavă din fire și, în slujba cu străinii, a dobândit cunoștințe deliberate, dar a aderat la multe vechi prejudecăți caracteristice educației brute pentru oamenii care privesc cu dispreț tot ceea ce nu este îmbrăcat cu steme și nu este pictat cu genealogii.

Skovoroda a început să cultive mai mult inima tânărului său elev și, ținând cont de înclinațiile sale naturale, să ajute numai natura să crească într-o direcție ușoară, blândă, insensibilă și să nu-și împovăreze mintea în timp util cu științe - iar elevul s-a atașat de el cu iubire interioară.

Un an întreg relația sa cu fiul său a continuat, dar tatăl nu l-a onorat niciodată pe profesor cu un singur cuvânt de conversație, deși în fiecare zi el și elevul său erau la masa lui. O astfel de umilință era sensibilă pentru un om care avea o inimă nobilă cu o simplitate scăzută. Dar Skovoroda a suportat toate acestea și, în ciuda disprețului și umilinței sale, și-a corectat poziția în conformitate cu

datoria lui conștiincioasă. Contractul a fost făcut pe un an, iar el a vrut să se țină de cuvânt.

La un moment dat, vorbind cu elevul său și văzând dragostea lui pentru el însuși și, prin urmare, tratându-l sincer și simplu, l-a întrebat cum credea despre ceea ce au spus ei. Elevul cu acea ocazie a răspuns indecent. Skovoroda i-a obiectat că se gândește la asta ca la cap de porc. Însoțitorii au raportat imediat doamnei că profesorul îl numește pe fiul nobilului cap de porc. Mama a fost enervată, s-a plâns soțului ei, a cerut răzbunare pentru o asemenea insolență. Bătrânul Tomar, cunoscând în interior valoarea unui profesor, dar cedând insistențelor soției sale, i-a refuzat o casă și o funcție, iar când a fost demis, vorbindu-i pentru prima dată, i-a spus: „ Iartă-mă, suveranul meu! Imi pare rau pentru tine!"

Atunci deja soarta a început să-și pregătească inima pentru nedreptățile umane, pe care a trebuit să le experimenteze în cursul vieții sale. Skovoroda a rămas fără loc, fără mâncare, fără haine, dar nu fără speranță.

Nenorocit, sărac, nevoiaș, a venit la prietenul său, un centurion al lui Pereyaslav, un om bun și primitor. Aici s-a prezentat accidental

ceai pentru a merge la Moscova cu Kaligraf, care mergea la Academia din Moscova ca predicator, cu care el, ca prieten de-al său, a mers, iar de acolo la Lavra Treimii-Serghie, unde învățatul Chiril, care a fost mai târziu cel episcop de Cernigov, era atunci guvernator. Aceasta, văzându-l pe Skovoroda, pe care-l cunoștea deja după ureche, și găsind în el un om cu talent și pricepere excelente, a încercat să-l convingă să rămână în mănăstire în folosul școlii, dar dragostea lui pentru țara natală l-a abătut spre Mica Rusie. S-a întors din nou la Pereyaslav, lăsând în urmă numele omului de știință și prietenia lui Chiril 8 în Lavră.

Spiritul lui l-a înstrăinat de toate atașamentele și, făcându-l străin, străin, rătăcitor, a făcut în el inima unui cetățean al lumii, care, neavând rudenie, posesiuni, un colț unde să-și pună capul, gustă un de o sută de ori mai mult plăcerile naturii, plăcerile simple, inocente, lipsite de griji, adevărate, atrase de o minte curată și un spirit netulburat în comorile eternului.

Înainte de a avea timp să ajungă la Pereyaslav, înțeleptul To-mara și-a instruit cunoscuții să-l convingă astfel încât să devină din nou un profesor pentru fiul său. Skovoroda nu a fost de acord, cunoscându-și prejudecățile și cu atât mai mult familia sa, dar prietenul său, rugat de Tomara, l-a înșelat în sat pentru a dormi noaptea.

Bătrânul Tomara nu mai era acel nobil de arme, ci un nobil afectuos, care dorea să prețuiască oamenii după demnitatea lor interioară. L-a tratat cu amabilitate, i-a cerut să fie prietenul fiului său și să-l îndrume în științe. Dragostea și tratamentul sincer au avut întotdeauna

cel mai puternic efect asupra lui Skovoroda. A rămas cu Tomara cu dorința din suflet de a fi util, fără contract, fără condiții9.

Singurătatea duce la reflecţie. Skovoroda, stabilindu-se în sat, a subordonat nevoile dokuku în grija iubitului și iubitului său stăpân, oferindu-și sinceritatea, răsfățat în înțelepciune, adică în căutarea adevărului.

Adesea, în orele libere, se retragea de la post în câmpuri, crânci, grădini pentru reflecţie. Dis-de-dimineață, în zori, tovarășul lui era în plimbări și păduri de stejari - interlocutorii batjocoriei sale. Anii, darurile spirituale, înclinaţiile naturale, nevoile lumești l-au chemat alternativ să accepte o anumită stare de viață. deşertăciunea şi

grijile lumești i se păreau ca o mare, năvălită neîncetat de valurile vieții și nu dădea niciodată liniște sufletească la dig. În monahism, îndepărtat de la începutul lui, el a văzut un cuib sumbru de patimi înrădăcinate, din lipsă de deznodământ, sufocându-și viața în mod muritor și jalnic. Starea căsătoriei, oricât de aprobator ar fi din fire, nu a favorizat dispoziția lui neglijentă.

Nehotărându-se sub nicio condiție, s-a hotărât ferm în inima sa să-și aprovizioneze viața cu abstinență, lipsă de mulțumire, castitate, smerenie, sârguință, răbdare, complezență, simplitate a moravurilor, sinceritate, să părăsească toate căutările deșarte, toate grijile lăcomiei. , toate dificultățile excesului. Un astfel de sacrificiu de sine l-a adus cu succes mai aproape de înțelepciune.

Sufletul uman, plonjându-se în stări ale nivelurilor sale inferioare, plonjând în pasiuni bestiale, răsfățându-se în senzualitate, vitele proprii, își asumă proprietățile și calitățile: răutate, mânie, lăcomie, invidie, viclenie, mândrie etc.; ridicându-se printr-o ispravă de bunăvoință deasupra înclinaţiilor bestiale, impulsurilor bestiale și aspiraţiilor fără cuvinte, urcă la înălțimea purității minților, al căror element este lumina, rațiunea, pacea, armonia, iubirea, beatitudinea și din ele împrumută o oarecare putere a măreției. , domnie, înțelegere a celei mai înalte, mai extinse , cea mai îndepărtată, mai clară și mai excelentă sfințenie în sentimente, cu care, fiind umplută în interior cu a, se manifestă * 6 în imaginație într-o stare.

a Înțelepciunea lui Solomon, cap. 18, art. 17 și 19.

b Tacitus, filozof, om politic, om de știință, scriitor, descriind împrejurările Cinna cu Armenium, nu a ratat să menționeze visul pe care Cinna îl văzuse. Citiți despre aceasta cronica lui Tacit (cap. I, 45, art. și cap. 11, art. despre Germanicus).

Socrate a avut adesea un vis; i s-a părut în diferite forme, dar întotdeauna a ordonat un singur lucru: „Socrate, aplică-l la muzică și exersează-o!” Întrucât muzica cea mai perfectă este filosofia, Socrate, urmând visul, a fost din ce în ce mai îndemnat să adere la ea,

transformând toată dragostea și zelul în înțelepciune. Așa și-a interpretat visul. Criton, un prieten al lui Socrate, a venit să-l anunţe că mâine, conform verdictului instanţei, trebuie să moară. Socrate i-a spus: „Așa să fie, dar nu mâine. În aceeași dimineață, am visat că o femeie de o frumusețe extraordinară mi-a apărut în haine lungi și, strigându-mă pe nume, a spus: „În trei zile vei ajunge la Pitia ta roditoare”.

ființa umană uneori aprobă, alteori pedepsește, admonestează, preliminar și indicativ.

Skovoroda a văzut experiența acestei ordini și puterea naturii în sine și descrie spa în notele sale lăsate pe ea, după cum urmează:

„La miezul nopții, 24 noiembrie 1758, în satul Kavray, mi s-a părut în vis că mă gândesc la diferite vânătoare ale vieții umane în diferite locuri. Într-un loc eram, unde palatele regale, ținutele, muzica, dansul; unde îndrăgostiții fie cântau, fie se priveau în oglinzi, fie alergau din cameră în cameră, își scoteau măștile, se așezau pe paturi bogate și așa mai departe. De acolo, puterea m-a condus la oamenii de rând, unde s-au desfășurat aceleași acțiuni, dar într-un mod și ordine aparte. Oamenii mergeau pe stradă cu fiole în mână, făcând zgomot, distrându-se, clătinându-se, așa cum se întâmplă de obicei în rândul negrilor; la fel, cu ei s-au desfăşurat în felul lor aventuri amoroase. Aici, punând pe un rând masculul, iar femela în celălalt, s-au gândit cine este bun, cine seamănă cu cine și cine este demn să fie un cuplu. De aici am intrat în hanuri, unde am auzit cai, ham, fân, răzbunări, dispute etc. În cele din urmă, puterea m-a condus într-un templu vast și frumos: aici, se presupune că în ziua coborârii duhului sfânt, am slujit liturghia împreună cu diaconul și îmi amintesc exact că am proclamat cu voce tare: „Căci sfânt ești, Dumnezeul nostru” și așa mai departe, până la sfârșit. Totodată, în ambele coruri, s-a cântat cu glas întins: „Sfinte Doamne...” Dar eu însumi, plecându-mă la pământ cu diaconul înaintea tronului, am simțit în interior cea mai dulce plăcere, pe care nu o pot. descrie. Totuși, chiar și aici este pângărit de vicii umane. Dragostea de bani cu poșetă se târăște și, fără să treacă de preotul însuși, aproape se trage într-un fald. De la mesele cu carne, care se serveau în încăperi aproape aliate cu templul, în care erau amplasate multe uși de la altar, în timpul Liturghiei duhul tremura până la cea mai sfântă masă. Aici am văzut următoarea priveliște teribilă. Întrucât unii nu aveau suficientă carne de pasăre și de animale să mănânce, s-au îmbrăcat într-o haină neagră a unui bărbat care avea genunchii goi și sandale mizerabile, au ucis, ținându-și genunchii și vițeii în foc, au prăjit carnea cu grăsimea care curgea, tăind. off și muscă, a mâncat; iar acest lucru a fost făcut, parcă, de către anumiți miniștri. Eu, neputând suporta duhoarea și ferocitatea acestui lucru, mi-am întors ochii și am ieșit. Acest vis m-a încântat pe cât m-a înspăimântat.

Scriu viața acestui om în epoca creștină, țară, popor și confesiune. Să citească cartea Creștinismului, Sfânta Scriptură și să vadă că o persoană este la fel de capabilă să fie un văzător, un înger în trup, un Dumnezeu-om, ca o fiară, să nu înțeleagă cel nerațional!

Skovoroda a început să simtă gustul eliberării de deșertăciunile și pasiunile vieții într-o stare jalnică, dar lipsită de griji, în singurătate, dar fără a fi supărat pe sine. Dragostea de sine fals înțeleaptă, această fiică înfrumusețată a rațiunii exterioare, nu și-a putut fermeca inima. Proprietatea maiestuoasă a unei ființe gânditoare este că și-a adâncit voința cu toate raționamentele și dorințele ei în nesemnificația sa și s-a cufundat în voința creatorului, predându-se în întregime vieții și iubirii lui Dumnezeu, astfel încât Providența sa a dispus de el, ca unealta lui, unde a vrut și cum a vrut.

Când o persoană pleacă din cercul încrederii de sine, voinței de sine, iubirii de sine, considerând că totul este un pământ gol, impracticabil și fără apă, atunci spiritul sfânt pur ocupă toate sentimentele sale și restaurează adevărurile regale, adică se aprinde în el abilitățile de simțire interioară cu focul iubirii sale. Apoi cunoașterea și înțelegerea înalte, proporțional cu dispoziția interioară și exterioară, ia naștere din centrul tuturor lucrurilor, ca cel mai fin, cel mai pătrunzător foc, fiind absorbit de abisul luminii cu o plăcere inexplicabilă. Într-o astfel de stare, sentimentul unei persoane privește spiritul Atotputernicului cu bucurie și închinare și, în acest fel, lepădarea de sine umilă umană poate contempla ceea ce este în eternitate și în timp, pentru că totul este aproape de el, totul este în jurul lui . , totul este în el.

Grigore, plin de un sentiment viu al adevărului, a descris asta cu un stilou în scrieri simple, dar puternice. Printre altele, a scris poezii a: „Lasă, duhul meu curând!...” Bătrânul Tomara, citind acestea și aflând de la el că este distracția lui, i-a spus: „Prietene! Dumnezeu te-a binecuvântat cu darul duhului și al cuvântului.”

Tot timpul petrecut cu Tomara a fost petrecut în predarea fiului său științe verbale și limbaj, și pe el însuși - evlavie și complezență.

În cele din urmă, tânărul său elev a fost nevoit să intre într-un alt cerc de exerciții, decent în lume.

și aceste versete și multe altele sunt cu prietenul lui,

și prin naștere, dar Soarta a pregătit titlul de departe pentru Skovoroda.

Joasaph Mitkevich a ajuns la Belgorod pe tronul episcopal - un om plin de milă, virtuți, învățături. Hegumenul Gervasy Yakubovich, care se afla atunci în Pereyaslav, era cunoscut acestui episcop prin arta legii și prin vechea prietenie. Ioasaf l-a invitat pe Gervasius să-și împărtășească munca diecezană și viața prietenească cu el. Gervasius a

ajuns la Belgorod și, văzând zelul lui Ioasaph pentru știință, l-a prezentat pe Skovoroda cu cea mai mare aprobare. Episcopul l-a chemat la locul lui prin Gervasius. Skovoroda a sosit imediat și, la ordinul lui Ioasaph, a acceptat postul de profesor de poezie la școala din Harkov în 1759.

Imaginea excelentă a gândurilor, a învățăturilor, a vieții sale a atras curând asupra lui atenția întregii societăți de acolo. S-a îmbrăcat decent, dar simplu; avea mâncare, formată din poțiuni, fructe și mirodenii de lapte, o consuma seara, după apus; nu a mâncat carne și pește, nu din cauza superstiției, ci din cauza dispoziției sale interioare; pentru somn nu-și punea deoparte timpul nu mai mult de patru ore pe zi; se trezea înainte de zori și, când vremea îi permitea, mergea mereu în afara orașului pentru a face o plimbare în aer curat și grădini; mereu vesel, vesel, lejer, mobil, cumpătat, cast, mulțumit de toate, simpatic, umilit în fața tuturor, vorbăreț, unde nu este obligat să vorbească, deducând moralizator din toate, respectuos față de fiecare stare a oamenilor, a vizitat bolnavii, a consolat. cei triști, împărtășeau ultimul cu cei săraci, își alegeau și iubeau prietenii după inimile lor, aveau evlavie fără superstiții, învățătură fără aroganță, maniere fără lingușire.

A trecut un an și, terminând vremea urgentă, a venit la Ioasaf pentru a-și petrece timpul de odihnă obișnuit în școli. Episcopul, vrând să-l țină mai mult la școală, l-a îndrumat pe Gervasie, ca prieten, să-l convingă să accepte starea monahală, făgăduindu-l să-l aducă în curând la rangul de înalt cler. Gervasius a început să-l sfătuiască pe Skovoroda, oferind dorința episcopului, plauzibilitatea foloaselor sale, cinstea, gloria, belșugul de toate, cinstirea și, după părerea lui, o viață fericită înaintea lui în acest domeniu.

Acestea nu erau motivele inimii lui Skovoroda care ar fi trebuit oferite. El, auzind asta, a răcnit

știa adevărul și i-a spus lui Ghervasie: „Vrei să înmulțesc numărul fariseilor? Mănâncă grăsime, bea dulce, îmbracă-te moale și fii călugăr! Iar Skovoroda crede monahismul într-o viață de neposesiv, mulțumire scăzută, abstinență, în privarea de tot ce este inutil, pentru a dobândi tot ce este mai necesar, în respingerea tuturor capriciilor, pentru a se păstra întreg, în înfrânarea dragostei de sine, pentru a împlini mai ușor porunca iubirii față de aproapele, în căutarea slavei lui Dumnezeu, nu a slavei omului”. Ghervasie l-a convins cu măreția episcopului, prietenia lui, folosul bisericii, dar Skovoroda, ferm în duh și reguli, i-a obiectat drept răspuns: „Îți mulțumesc pentru milă, pentru prietenie, pentru laudă; Nu merit nimic din toate acestea pentru neascultarea mea față de tine cu această ocazie. Gervasius, cunoscându-și neajunsurile și crezând că el, având nevoie de sprijin și cunoștințe într-o țară străină, va trebui să fie de acord cu propunerea lui, l-a răcorit. Gregory, acceptând asta, sa hotărât repede. A treia zi, după ce a așteptat în anticameră să iasă, s-a apropiat să-i spună cu umilință: „Îmi cer reverenței tale să mă binecuvânteze pe drum”. Gervasius, fără să se uite la el, l-a

binecuvântat cu supărare, iar Skovoroda, plecând în pace, s-a dus îndată la noul său prieten din satul Staritsa, în vecinătatea Belgorodului.

Arcul de boi era un loc bogat în păduri, pâraie și alei, propice pentru o singurătate profundă. Skovoroda, stabilindu-se acolo, mai ales s-a dedicat autocunoașterii și a practicat în scrieri legate de aceasta. În privațiunile sale, chemând ajutor în credință, el nu l-a crezut numai în rituri exterioare, ci în mortificarea voinței de sine a spiritului, adică motive care vin din egoism; în încheierea tuturor dorințelor lor în voința creatorului atot-bun și atotputernic în toate întreprinderile, intențiile și faptele. El era doar angajat să-și poruncească sentimentele și să-și îndrume inima să nu îndrăznească să domine căderea după rânduiala providenței lui Dumnezeu, ci să o asculte cu toată smerenia.

Părintele Gervasius a raportat episcopului despre rechemarea lui Skovoroda la propunerile sale și despre plecarea sa. Bunul Ioasaf nu era enervat, ci doar îl regreta. Între timp, Gregory și-a continuat viața solitară în Staritsa.

Nicăieri o persoană nu se cercetează atât de mult decât în singurătate și nu degeaba înțeleptul antic a spus: o singurătate trebuie să fie fie un rege, fie o fiară. A învinge plictiseala, urmașul blestemat al nemulțumirii, a ocupa mintea și inima cu suficiente exerciții, pentru a le potoli nu este lucrarea unui rege înțelept, retras, care se stăpânește pe sine, un preot al lui Dumnezeu, care înțelege omniprezentul și atotplinătatea. a duhului Domnului și i se închină cu duh.

Skovoroda, petrecându-și zilele acolo cu suflet mare, veselie, nepăsare și demn de încredere, obișnuia să spună adesea celor care îl vizitau: „ώ σχολίων! ώ βιβλίων!” — „O, libertate! O știință!

Zvonul despre viața lui extraordinară și conversația edificatoare a atras mulți căutători ai cunoștinței sale. El, vizitând unele sate, și-a luat în cap să viziteze Harkov. Unul dintre cei care l-au cunoscut, devenindu-i prieten, i-a cerut ca, fiind la Harkov, să se familiarizeze cu nepotul său, un tânăr care era acolo pentru știință, și să nu-i lase o vorbă bună.

Skovoroda a ajuns la Harkov, a locuit cu cunoscuții lui de câteva săptămâni. La un moment dat, venind să viziteze școala și văzând pe unii aici neștiuți de el, a întrebat dacă așa și așa, nepotul lui NN, era acolo. Acel tânăr s-a întâmplat să fie acolo la vremea aceea, iar cunoscuții lui Skovoroda au spus că el este acela. Skovoroda, uită-te la el, l-a iubit și l-a iubit până la moarte. Atunci acest tânăr a văzut că asemenea cazuri i-au fost aranjate de degetul lui Dumnezeu de departe.

Bunul păstor Poasaf, fără să-l piardă din vedere pe Skovoroda, a dorit în toate modurile să-l atragă înapoi la școala Harkov și să extragă din

darurile sale beneficiul pe care îl simțea în toată valoarea ei. Știind că nu-i place constrângerea, l-a invitat într-o manieră prietenoasă și i-a oferit postul de profesor pe care și-l dorea. A fost suficient să-l convingă pe Skovoroda să-i dea doar lui o afacere de alegere - asta sau asta. El, având în vedere beneficiul destinat tânărului său nou prieten, pe care îl venera deja în inima lui

a Unul trebuie să aibă o bază mare de rațiune, sau să fie complet lipsit de ea, pentru a se întreține mult timp într-o viață solitară. A se dărâma, a se înțelege cu sine, a se privi cu ochi calmi, a fi mulțumit cu inima, a nu te căuta în afară de sine este cheia adevăratei beatitudini.

nou, după cum s-a explicat mai târziu despre asta, s-a bucurat de chemarea episcopului și i-a acceptat oferta cu toată voința, pentru a-i preda o clasă, mai mică decât cea anterioară, sintactică. Mai mult, s-a angajat să predea limba elenă.

Ajuns de la Belgorod la Harkov și preluând funcția, și-a găsit tânărul iubit, care, totuși, nu știa și nu îndrăznea să creadă că poate fi demn de prietenia lui, deși își iubea și se minuna viața filozofică și îl venera. în interior.

Grigore începea adesea să-l viziteze și, după înclinația tânărului, să-l ocupe cu muzică și cărți de lectură, care serveau drept prilej pentru conversații și moralizare. După ce a descoperit în tânăr inima pe care și-a dorit-o și abilitățile naturale pe care le iubea, și-a îndreptat atenția către îngrășământul minții și spiritului său.

Acest tânăr, fiind crescut până astăzi de profesori semi-învățați, parțial de călugări, în mâinile cărora se aflau atunci sanctuarele științelor, care și-au pus în cap păreri ciudate despre lucruri, auzind adesea de la Skovoroda contrariul și nu puteau fi de acord în conceptul lor de reguli noi cu vechile, văzând de fapt viața lui virtuoasă, castă, exemplară, s-a îndoit de sine și a regretat sincer că un astfel de soț virtuos avea opinii și reguli care nu erau de acord cu oamenii de știință, mai ales în ceea ce privește învățătura morală și spirituală. cunoștințe privind și, prin urmare, a fost în eroare.

Toți mentorii săi livrești, și într-adevăr lumea întreagă, l-au inspirat în cuvânt și faptă că fericirea umană constă în a avea mult de toate: multe lucruri de mâncat, multe lucruri de băut, multe haine de îmbrăcat și leneș. a se distra in placeri . Skovoroda singur a început să-i spună: pentru a fi cu adevărat fericit, atunci toate acestea nu sunt necesare; că limitarea dorințelor, respingerea exceselor, înfrânarea voinței capricioase, sârguința, corectarea poziției în care providența lui Dumnezeu a pus pe cineva, nu din frică, ci din conștiință, sunt căile fericirii. Skovoroda a spus asta și a trăit așa.

Înțelepții l-au învățat că numai virtutea civilă nu este nimic înaintea unei ființe supreme, că Marcus Aurelius, Titus, Socrate, Platon și alți oameni gloriosi în vremuri străvechi cu fapte și inimi mari trebuie să

fie nefericiți, pentru că nu aveau cunoștințe istorice 1|' 213 G. Skovoroda , . 2385 _

despre lucrurile care s-au întâmplat după ei. Skovoroda a susținut că spiritul de mai sus a acționat în toți acești oameni și, prin urmare, ei nu sunt vrednici de condamnare, ci evlavie și imitație în dragoste pentru adevăr. II dacă Dumnezeu este adevăr, atunci ei erau slujitorii Lui credincioși.

Filosofii care l-au învățat pe tânăr i-au explicat că unei asemenea stări de viață, de exemplu, binecuvântarea lui Dumnezeu este atașată mai mult și mai ales, iar altuia mai puțin sau chiar un blestem, că desfășurarea sacramentelor și săvârșirea riturile misticismului sunt perfecțiunea și înălțimea omului. Skovoroda a învățat că toate statele sunt bune și Dumnezeu, despărțind membrii societății, nu a jignit pe nimeni; ci le impune blesteme numai asupra fiilor neascultării, care, neluându-se în seamă și neurmând chemarea naturii, intră în stări prin patimi, prin înfățișări înșelătoare, prin mofturi. Și întrucât nu au experimentat în ei înșiși înclinația înnăscută, atunci distribuitorul suprem de talente i-a trădat într-o minte neexperimentată, astfel încât să facă lucruri neasemănătoare și să fie blestemați, adică nefericiți. Skovoroda a învățat că desăvârșirea unei persoane constă în a aduce un adevărat folos aproapelui și că sacramentele și riturile misticismului sunt legate de cuvânt, iar împărăția lui Dumnezeu este în putere sau în faptă.

Tânărul, beat din copilărie de avertismente, ascultând-o pe Skovoroda, a simțit în sine o luptă entuziasmată de gânduri și nu a știut cum să o rezolve. Ceilalți profesori i-au insuflat aversiune față de Skovoroda, i-au interzis să-l cunoască, să-i asculte conversațiile și chiar să-l vadă. Își iubea inima, dar era sfiit de mintea lui; a venerat viața, dar nu și-a încadrat raționamentele în mintea lui; a respectat virtuțile, dar și-a evitat părerile; a văzut puritatea moravurilor, dar nu a recunoscut adevărul minții sale; Mi-ar plăcea să fiu prieten, dar nu elevul lui.

Este greu să ștergi primele impresii.

Skovoroda a continuat să predea public sintaxa și limba elenă și și-a învățat pe tânărul iubit în special limba greacă și citind cărți antice, dintre care următorii scriitori erau preferați: Plutarh, Filon Evreul, Cicero, Horațiu, Lucian, Clement al Alexandriei. , Origen, Nil, Dionisie Areopagit, Maxim Mărturisitorul și izbnov relativ la sim; capul tuturor este Biblia. Forța, conținutul și finalul exercițiului lor educațional a fost inima, adică temelia unei vieți binecuvântate.

Asumându-se să-l reeduca și vrând să-i dea din ce în ce mai multe impresii despre adevăr, îi scria aproape zilnic scrisori, pentru a-l determina să răspundă, deși pe scurt, acestora, să-l învețe să gândească, să raționeze, vorbește corect, corect, decent.

Prejudecățile stârnite de diferența de opinii nu au permis eradicarea îndoielilor la tânăr. Un incident ciudat i-a distrus la pământ, iar acest lucru este descris în notele zilnice ale acestui tânăr:

„În 1763, fiind ocupat să mă gândesc la regulile pe care mi le-a sugerat Skovoroda și să le găsesc în mintea mea neconforme cu felul de a gândi al altora, mi-am dorit sincer ca cineva să mă lumineze în adevăr. Fiind într-o asemenea dispoziție și plasându-mă în posibila puritate a inimii, am văzut următorul vis 3.

Părea că pe cer, de la un capăt la altul, în întregul său spațiu, cuvintele erau scrise cu litere mari de aur. Întregul cer era albastru la culoare, iar aceste cuvinte aurii păreau nu atât de strălucitoare la exterior, ci mai mult în interior străluceau cu o lumină transparentă și nu erau scrise colectiv pe fața spațiului ceresc, ci în depozite, în silabe și conținute. următoarele și exact în acest fel: memorie - conexiune tykh - mu-che-nick - A-na-ni--ya - A-for-ri-ya - Mi-sa-i-la. Din aceste cuvinte de aur s-au revărsat scântei înflăcărate, ca într-o forjă din cărbuni suflați puternic de blănuri și au căzut cu repeziciune asupra lui Grigory S. Skovoroda. Stătea pe pământ, ridicând brațul drept și piciorul stâng drept în sus, sub forma unui predicator Ioan Botezătorul, pe care unii pictori din imagini îl reprezintă într-o asemenea aranjare a trupului și ceea ce mi-a imaginat imediat Skovoroda. Am stat lângă el, iar unele din scânteile care au căzut peste el, sărind, au căzut asupra mea și au produs în mine o anumită lejeritate, libertate, libertate, veselie, vânătoare, veselie, limpezime, încălzire și plăcere inexplicabilă a spiritului. M-am trezit plin de cel mai dulce sentiment.

Dimineața, trezindu-mă devreme, i-am povestit această vedenie ciudată venerabilului și virtuosului bătrân al Sfintei Treimi.

și Vezi Filon Evreul o carte despre vise din duh, în scrierile sale despre sfintele Scripturi ale Vechiului Testament și Către Corinteni, II Epistola Sf. apostolul Pavel (cap. 12, articolul 1) și Iov (cap. 33, articolul 15, 16 etc.)

\'213*

pup Boris11, cu care aveam un apartament. Bătrânul, după ce s-a gândit, mi-a spus cu emoție: „Ah, tinere! Ascultă de acest om: el a fost trimis la tine de Dumnezeu pentru a fi un înger călăuză și călăuzitor. Din acel ceas, acest tânăr s-a dedicat din toată inima prieteniei lui Grigore, iar de acum înainte, în continuarea acestei scrieri, îl voi numi prieten de excelență.

Numele celor trei tineri care au apărut într-o formă magnifică, scrise în ceruri, au fost tocmai acelea a căror poveste este înfățișată în acel vers din Damasc, îndrăgit de Skovoroda, pe care el îl cânta oricând în tinerețe datorită unui impuls mecanic, așa cum s-a menționat. la începutul acestui . Nici Skovoroda despre acest vers

iubit, nici prietenul lui despre ceea ce au văzut, nu și-au spus niciodată unul altuia și nu au știut. După treizeci și unu de ani, cu două luni înainte de moartea sa, Skovoroda, fiind cu acest prieten în sat și povestindu-i toată viața, a pomenit acel vers din Damasc, că aproape întotdeauna îl avea în gură și, fără să știe de ce, i-a iubit mai mult decât alte cântece. Prietenul, auzind asta atunci și amintindu-și ce a văzut într-un vis în urmă cu treizeci și unu de ani, s-a mirat în tăcere de armonia miraculoasă, care în ani diferiți, în locuri diferite, apoi la unul în gură, care după altul. au crezut în imaginație, în entuziasmul inimii lor pentru împlinirea și manifestarea rațiunii și puterii istoriei sale, de fapt, în viața lor. Cu toate acestea, prietenul lui nu i-a spus niciodată despre ceea ce a văzut nici după aceea.

Dacă, după mintea spirituală a istoriei, chipul de aur, slujit pe câmpul Deirului, este această lume, câmpul Deirovo12 este timpul, cuptorul de foc este carnea noastră, aprinsă de dorințe, pofte, patimi, flăcări care ard. spiritul nostru; dacă cei trei tineri care nu au slujit făptura și nu au neglijat să se închine la idolul de aur, sunt cele trei abilități umane principale: mintea, voința și fapta, care nu ascultă de spiritul acestei lumi, zac în rău și sunt nu vătămată de focul cărnii poftitoare, ci, fiind răcorite de sus de sfinții duh, înfățișează imnic pe fecioara-maică a lui Dumnezeu, inima fecioară, curăția sufletului omenesc; apoi focul căzând cu jeturi abundente pe Grigory Skoh-

Și acolo unde sufletul nostru nu dobândește niciun temei de autenticitate, acolo trebuie să aibă încredere în opinii care îi calmează și îi înalță ființa, căci aceste gânduri ne conduc prin cerul senin prin valuri.

viata sept.

o mulțime de nume în formă de aur scrise în cer, cei trei tineri ai lui Israel, este o dovadă mistică a spiritului lui Dumnezeu care se odihnește pe ea.

Prietenul său a început să-și lase loc în gândurile și în inima lui părerilor și regulilor sale și s-a văzut insensibil pe calea unei minți strălucitoare, curate și a unui spirit netulburat.

Skovoroda, dorind să excite puterea de gândire a prietenului său, să învețe nu numai în cărți, ci mai degrabă în el însuși, de unde se nasc toate cărțile, adesea în conversațiile cu el a împărțit o persoană în două: în interior și extern, numind unul etern , iar celălalt temporar; acela - ceresc, acesta - pământesc; that - spiritual, this - spiritual; asta - creativ, asta - creat. Conform acestei împărțiri, el a văzut într-una și aceeași persoană două minți, două voințe, două legi, două vieți. Cel dintâi după neamul dumnezeiesc l-a numit regele, domnul, începutul; celălalt, conform existenței sale pământești, este un sclav, un instrument, un taburet, o creatură. Și cum a aparținut primului om să guverneze, să stăpânească, să domine, în timp ce celălalt trebuia să

se supună, să slujească, să urmeze voia lui, atunci, în respectarea cuvenită a rânduirii acestei naturi prea sfinte, el s-a învățat pe sine în toate faptele vieții. să adere la vocea secretă a valului lăuntric, invizibil și inexplicabil al spiritului, care este vocea voinței lui Dumnezeu și căreia oamenii, simțind în secret și urmând mișcarea lui, sunt mulțumiți, dar neascultând de acest stimul și nu-și amintesc . asta, ei sapă. El, după ce a experimentat efectiv sfințenia acestei conduceri secrete, a trezit atenția prietenului său și altora asupra acestui sanctuar al puterii interioare a lui Dumnezeu și a invitat adesea să asculte spusele acestui ghicitor al spiritului nepieritor, al cărui glas se aude în inimile celor fără prihană, ca prieten, în pervertit, ca judecători, în recalcitrant, ca răzbunător. El a numit-o acea lege primordială a omului, despre care vorbește Sfânta Scriptură: „Duhul tău nepieritor este în toți; pe cei ce greșesc îi mustriți treptat, iar ei păcătuiesc în ei amintindu-și, învățând, da, s-au schimbat din răutate, ei cred în voi, domnilor! El a susținut că acesta a fost același geniu a, care, urmând în toate, bunul lui Socrate,

iar Anticii sub numele de geniu au înțeles ceea ce înțelegem sub numele de înger păzitor. Socrate a numit acest geniu

în calitate de mentor, a atins gradul de înțelept, adică de fericit.

Spunea cu o puternică convingere a adevărului: „Uită-te la om și recunoaște-l! Cine este ca un om adevărat care domnește în trup? Ca un spic bun și plin de grâu. Judecați deci: nu tulpina cu ramuri este spicul, nu paiele, nu pleava, nu pielea exterioară care îmbracă bobul și nu corpul bobului, ci spicul este însăși puterea care formează tulpina, paiul, corpul bobului etc., în care puterea este tot ce zace invizibil. Ea aduce toate acestea la manifestare în primăvară, când toată înfățișarea de pe grâne a putrezit, pentru ca rodnicia pământului mort, adică aspectul putrezit, să nu fie socotită, ci toată slava să fie dată lui. zeul invizibil, prin mâna sa dreaptă secretă, atotputernic, astfel încât să fie singurul cap în toate, întreaga înfățișare este diferită - călcâi. Treci de la ureche la bărbat. În ureche ai văzut paie, pleavă, piele, dar Dumnezeu nu este acolo. Unde? În puterea vegetativă invizibilă, Domnul Dumnezeu ne-a făcut ureche prin puterea invizibilă. Uită-te la corporalitatea omului: puterea lui Dumnezeu nu este acolo! Ea s-a închis în invizibilitatea lui. Ridică-ți gândurile din trupul pământesc și înțelege omul din tine, născut din Dumnezeu, nu creat în viața de pe urmă! Puterea bobului de legume este capul trupului tuturor, realitatea secretă a zeului invizibil: recunoaște în tine puterea rațională, cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul veșnic, mâna dreaptă a lui Dumnezeu, legea, puterea, împărăția , invizibilitatea, imaginea părintelui ceresc! Deschide-ți inima pentru a accepta credința și pentru a îmbrățișa acea persoană care este pentru tatăl tău ceresc în loc de puterea lui și în locul mâinii sale drepte pentru totdeauna. Această sămânță a voastră, bobul vostru este mai lat decât cerurile și cercurile pământului, acest cer vizibil și acest pământ sunt ascunse în ea și nu va putea această sămânță să vă mântuiască? Oh! Asigurați-vă că până și cel mai nesimțit păr al capului vostru, după ce și-a pierdut banii, va fi închis în el fără niciun rău,

păstrat, mulțumit! O sământă binecuvântată, om adevărat, Dumnezeule! Orice aspect este taburet pentru picioare. Eu insumi

un demon, căci un demon în limba elenă înseamnă acela care înțelege, adică puterea rațională a persoanei interioare, și nu înseamnă un spirit rău. Unii înțeleg prin geniu un simț sofisticat al binelui și al răului; alții au un puternic sentiment moral. Uită-te la geniul lui Socrate, opera lui Plutarh este deosebită.

el poartă împărăția în sine, înfuriind pe toți cei pe care îi luminează și umplând cu împlinirea sa atotcuprinzătoare, stând în locul părintelui ceresc pentru totdeauna.

Urmând această regulă puțin cunoscută, și-a asumat funcții, a dispărut de exercițiile și distracțiile sale, și-a schimbat din neatenție locul de reședință, și-a făcut cunoștințe, a intrat în relații de prietenie, și-a acceptat prietenia și nu s-a hotărât înainte să facă nimic în funcție de singura alegere a voinței sale. , ca s-a sfătuit cu un spirit interior, pe care l-a numit uneori Minerva. Căci, așa cum Minerva, conform fabulei, s-a născut din creierul lui Jupiter, tot așa spiritul nostru vine de la Dumnezeu.

Deoarece Dumnezeu dă daruri ale spiritului nu într-o măsură, ci diferit, în funcție de diferența dintre ramurile întregului, Skovoroda a numit oameni care intră în starea de viață nu prin abilitate înnăscută oameni fără Minerva. Atât de des, văzând un conducător militar timid, un judecător tâlhar, un teolog mândru etc., spunea cu enervare: „Iată oameni fără Minerva!”. Privind imaginea Ecaterinei a II-a, care a domnit în secolul său, care era cu prietenul său în sufragerie, a spus cu o mișcare: „Iată capul cu Minerva!” 13.

El credea că fericirea unei persoane constă în a-și recunoaște propria abilitate în sine, prin folosirea ei în viață. Astfel, mulți teologi ar fi poate cei mai buni avocați pentru cauze, mulți savanți ar fi vânzători ambulanți, mulți judecători ar fi plugari, liderii militari ar fi ciobani, călugării ar fi sărutatori și așa mai departe.

De aceea, a concluzionat el, se întâmplă ca aceeași stare de viață să-i placă pe unul și să-l blesteme pe altul; gradul militar îl preamărește pe unul și îl rușinește pe celălalt; coroana regală îl înfrumuseţează pe unul cu binecuvântare, slavă, nemurire, iar pe celălalt îl aruncă în întuneric total cu un blestem asupra numelui său; teologia îl face pe unul o lampă a lumii, un stăpân peste inimi, slăvit fără slavă, cinstit fără cinste, iar pe celălalt un înşelător, un ipocrit, un mincinos cu înaltă înţelepciune; învăţătura l-a ridicat pe unul la cer și pe celălalt l-a coborât în iad; unuia, judecata a adus numele de binefăcător, iar altuia, tâlhar; unuia autorităţile în laudă şi cinste, iar celuilalt - în blasfemie şi ocară; monahismul a luminat pe unul, l-a înnegrit pe celălalt și a distrus pentru totdeauna...

13

O explicație atât de adevărată, dar pentru mulți, caustică l-a adus în scurt timp certat. Minciuna și viciul l-au înarmat cu armele lor în fața multora. Dar mâna Domnului a fost cu el și a biruit cu ea toate calomniile oamenilor proști și răi.

Ocupat cu prietenul său, ridicându-și mintea mai presus de cunoștințele obișnuite, a încercat să stârpească în el prejudecățile întipărite din ignoranți și din fabulele feminine. Recunoscând că frica de moarte și frica de morți posedau o imaginație chinuitoare a lui, i-a oferit lecturi importante, distrugând această părere îngrozitoare; El a vorbit adesea despre începutul și dotarea fiecărei ființe în temelia ei, spunând că epoca este ca o coroană: începutul și sfârșitul sunt într-un singur punct. Din grâne, spicul se întoarce la grâne, din sământă în sământă mărul se închide și pământul merge pe calea pământului și duhul în spirit. „Care”, a raționat el, „care este fundația originală a creaturilor?” Nimic. Voința veșnică, dorind să-și îmbrace perfecțiunile în manifestarea aparențelor, a produs din nimic tot ceea ce există mental și trupesc. Aceste dorințe ale voinței eterne îmbrăcate în mentalitate, iar mentalitatea - în forme, tipuri - în imagini materiale b. Un câmp sau un cerc a fost desemnat pentru fiecare ființă, după chipul eternului, să-și dezvăluie puterile, adică revărsarea invizibilului într-o înfățișare temporală, și să intre din nou în începutul ei, adică în neantul lui. . Prima muchie și ultima muchie sunt una, iar aceasta este Dumnezeu. Toate creaturile, toată natura, sunt un prieten, o haină, o unealtă; toate acestea se vor deteriora, se vor plia, se vor schimba; un singur duh al lui Dumnezeu, care umple universul, rămâne pentru totdeauna. Dumnezeu-omul nostru, a spus el, este cununa noastră: noi nu murim, ci suntem schimbați din moarte în viață, din stricăciune în nestricăciune. Ei mor și au murit deja, dar Dumnezeul lor este pântecele lor și slava lor este în rușinea lor. Vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul fiului lui Dumnezeu și, după ce au auzit, vor trăi. Dar dacă există o oră chiar și acum, atunci poate dimineața, timp de o mie de ani, de câteva secole

iar versetul, plin de un concept înalt, „Dumnezeu sfânt, puternic sfânt, nemuritor sfânt”, confirmă acest adevăr. Primul punct – Dumnezeu sfânt – marchează începutul, anticipând întreaga creație; al doilea - sfântul puternic - marchează începutul care a creat trupul și s-a așezat în ea; al treilea - sfântul nemuritor - marchează începutul, rămânând în trupul dispărut; vezi despre aceasta compoziția sa „Potopul șerpilor”, cap. 4.

0 Citiți o carte despre asta: „De l'origine; usages et abus de la raison et de la foi”, t. 1, p. 328.

lăsăm deoparte viața, moartea, învierea, judecata, vocea fiului lui Dumnezeu în revoluțiile planetelor. Purtând în noi focul nestins al dorințelor și sentimentelor chinuitoare și viermele nestins al remușcării, putem spune că nu suntem încă osândiți, că vocea Fiului lui Dumnezeu nu se aude încă în noi, că trâmbița lui Dumnezeu nu a ne-a

adus totuși la iveală pe judecătorul îngrozitor, drept, care judecă și ne-a auzit inima?

Nemulțumit de o conversație despre asta, și-a invitat prietenul să ia o plimbare în afara orașului noaptea târziu în timpul verii și l-a condus cu nesimțire la cimitirul orașului. Aici, mergând la miezul nopții între morminte și sicriele sfâșiate vizibile pe locul nisipos de la vânt, vorbea despre frica nesăbuită a oamenilor, stârniți în imaginația lor din cadavrele. Câteodată cânta acolo ceva potrivit pentru complezenţă; uneori, retrăgându-se într-un crâng din apropiere, cânta la flutetraver, lăsându-și tânărul prieten singur între sicrie, presupus ca să-i fie mai plăcut să asculte muzică de departe. Acesta, eliberându-se discret de impresii goale, de frici de vis, în liniște inimii, a trimis în interior mulțumiri Providenței lui Dumnezeu pentru că i-a trimis un prieten și mentor înțelept.

În 1764, un prieten de-al său a pornit să meargă la Kiev pentru curiozitate. Skovoroda a decis să-l însoțească, unde au mers în luna august.

La sosirea acolo, la trecerea în revistă a antichităților de acolo, Skovoroda a fost interpretul său al istoriei locului, obiceiurilor și obiceiurilor străvechi și un stimulent pentru a imita evlavia duhovnicească a sfinților odihniți de acolo, dar nu și viața monahismului viu.

Mulți dintre foștii săi colegi de studenți, de la cunoștințe, de la rude, fiind atunci călugări în Lavra Pechersk, l-au atacat fără milă, spunând de jur împrejur:

- Plin de rătăcire în jurul lumii! E timpul să acostem la liman, îți știm talentele, sfântul dafin te va primi ca pe o mamă a copilului ei, vei fi un stâlp al bisericii și o podoabă a mănăstirii.

— O, sfinți! a replicat el cu vehemenţă. „Nu vreau să înmulțesc mulțimile cu mine, este suficient pentru voi, stâlpi neciopliți, în templul lui Dumnezeu.

După acest salut, bătrânii au tăcut, iar Skovoroda, privindu-i, a continuat: „Riza, riza! Cât de puțini

ai respins! Câți blestemați, fermecați. Lumea prinde oamenii în diverse plase, acoperindu-i cu bogății, onoruri, faimă, prieteni, cunoștințe, patronaj, foloase, plăceri și sfințenie, dar ultima plasă este cea mai nefericită dintre toate. Ferice de cel care nu-și ascunde sfințenia inimii, adică fericirea, în haină, ci în voia Domnului!”

Călugării bătrâni și-au schimbat fețele în timp ce ascultau aceasta; dar zgomotul i-a chemat și s-au grăbit să se roage. Unul dintre ei i-a rugat pe Skovoroda și pe prietenul său să facă o plimbare în spatele mănăstirii mâine. De acord, toți trei s-au dus și s-au așezat pe un munte deasupra Niprului. Părintele Kallistratus (cum i se spunea),

îmbrățișând aici pe Skovoroda, a spus: „O, înțelept soț! Eu însumi gândesc la fel cum ai vorbit ieri înaintea fraților noștri, dar nu am îndrăznit niciodată să-mi urmez gândurile. Simt că nu m-am născut cu această haină neagră și am fost introdus în ea printr-un fel de evlavie și îmi chinuiesc viața. Pot? ..” Skovoroda a răspuns: „Nu este posibil de la o persoană, dar totul este posibil de la Dumnezeu”.

După câteva zile, a fost necesar ca prietenul său să se întoarcă acasă. Skovoroda, fiind angajat de ruda sa, tipografia catedralei Peșterilor, IIus-tin,14 a rămas la Kiev.

Nu trecuseră două luni de când sosise din nou de la Kiev la Harkov. A preferat Ucraina Micii Rusii pentru aer și apă. Râurile aproape toate înfloresc în Rusia Mică, motiv pentru care aerul este putrezit. De obicei o numea mama Micii Rusii pentru că s-a născut acolo, iar Ucraina - mătușa lui din cauza reședinței sale în ea și din cauza dragostei pentru ea.

La Harkov, Evdokim Alekseevich Shcherbinin a fost guvernator - un om care nu avea o educație educațională, dar era înzestrat cu un bun simț natural, un iubitor de știință, talent, muzică, în care el însuși era foarte priceput și cunoscător. Auzind despre Skovoroda, l-a chemat la el și, după ce a vorbit cu el, i-a spus:

- Om corect! De ce nu iei pentru tine vreo avere cunoscută?

– Stimate domnule, răspunse Skovoroda. - Lumea este ca un teatru: pentru a prezenta un joc în teatru cu succes și laude, aceștia iau roluri în funcție de abilitățile lor. Protagonistul în teatru, nu prin noblețea rolului, ci în general se laudă cu succesul jocului. Vorbesc de multă vreme

despre asta, și după multe încercări ale mele, am văzut că nu pot prezenta cu succes nicio persoană în teatrul luminii, cu excepția unuia jos, simplu, nepăsător, solitar: am ales acest rol, l-am luat și sunt mulțumit.

Guvernatorul, privindu-l cu plăcere, s-a îndrăgostit de el și a spus celor prezenți:

- E un om destept! El este de-a dreptul fericit; ar fi mai puțină prostie și neplăcere în lume dacă oamenii ar gândi așa.

Dar, prietene! Șcerbinin a continuat, scoțându-l mai ales din cerc. - Poate că ai capacitatea de a face alte stări, utilă într-o pensiune, dar un obicei, o părere, un avertisment...

„Dacă aș simți astăzi”, și-a întrerupt Skovoroda discursul, „că aș putea să-i dobor pe turci fără sfială, atunci chiar din ziua aceea aș lega o sabie de husar și, punându-mă pe șako, aș merge să slujesc în armată. Munca, cu o înclinație înnăscută, este plăcere. Câinele protejează turma zi și noapte prin iubire înnăscută și chinuiește lupul

prin înclinație înnăscută, în ciuda faptului că el însuși riscă să fie sfâșiat de prădători. Nici un cal, nici un porc nu vor face asta, deoarece natura nu doare pentru asta. Înclinația, vânătoarea, plăcerea, natura, puterea lui Dumnezeu, Dumnezeu este același. Există înclinații, există naturi rele și acestea sunt manifestarea mâniei lui Dumnezeu. Omul este un instrument care se supune liber și voluntar acțiunii sau iubirii lui Dumnezeu, adică vieții sau mâniei lui Dumnezeu, adică judecată, bine sau rău, lumină sau întuneric. Acest lucru este întipărit în mod tangibil asupra circulației zilei și nopții, verii și iernii, vieții și morții, eternității și timpului. Dumnezeu este zeul vieții sau al iubirii și zeul judecății sau al mâniei. Toate creaturile sunt organe auxiliare brute ale proprietăților acestei ființe supreme; o persoană este instrumentul său cel mai nobil, având avantajul libertății și voința deplină a alegerii și, prin urmare, deține prețul și răspunde pentru utilizarea acestui drept. De aici, în mod firesc, vine conceptul de dreptate, milă și bunătate în creator. Și când în creator, apoi în creaturi, mai ales cei care îi sunt aproape cu darul rațiunii. Prin urmare, autorități, guverne, puteri, familii, societăți,

iar această lume și omul sunt manifestări ale miracolelor, pe care spiritul zeului invizibil le produce material. Acest spirit al miracolelor mărturisește în manifestarea lui starea interioară de a fi în dragoste sau în mânie, în bine sau în rău.

state, deci părinți, regi, căpetenii, războinici, judecători, stăpâni, sclavi; ci un Dumnezeu în toate și toate în el.

Șcerbinin l-a ascultat dulce și l-a îndemnat să-l viziteze mai des.

Skovoroda, ținându-se de decența persoanei pe care a ales să o reprezinte la teatrul vieții, s-a îndepărtat mereu de persoanele nobile, marile societăți și cunoștințele oficiale: îi plăcea să fie într-un cerc restrâns de tratament ușor cu oameni sinceri; prefera un tratament sincer în detrimentul oricărui fel de primiri afectuoase, în întâlniri ocupa întotdeauna ultimul loc, sub toți ceilalți, și era reticent să intre în conversație cu străinii, cu excepția plebeilor.

Exercițiul lui favorit, dar nu principalul, era muzica, pe care o exersa pentru distracție și petrecea timpul inactiv. A compus concerte spirituale, punând în muzică niște psalmi, precum și versuri concepute în timpul liturghiei, a căror muzică este plină de armonie, simplă, dar importantă, pătrunzătoare, captivantă, emoționantă. Avea o înclinație și un gust deosebit pentru genul de muzică acromatică. Pe lângă biserică, a compus multe cântece în versuri și a cântat el însuși la vioară, fleptra-vera, bandura și harpă plăcut și cu gust.

În 1766, la ordinul prosperei Ecaterine a II-a domnitoare, unele științe numite clase excedentare au fost adăugate școlilor din Harkov prin mijlocirea lui Shcherbinin. Printre altele, a fost desemnat să-i învețe pe tinerii nobili regulile bunelor maniere. Autoritățile l-au recunoscut pe Skovoroda drept cel mai capabil în acest sens și l-au invitat. A acceptat cu ușurință această ofertă și nu a vrut să ia un

anumit salariu pentru această clasă, considerând că plăcerea pe care o consideră utilă în acest caz, conform înclinației sale, îi înlocuiește orice recompensă. Cu această ocazie, el a scris la acea vreme un eseu cunoscut sub această denumire: „Ușa inițială a bunei morale creștine pentru tânăra nobilă din provincia Harkov”18.

Această lucrare conținea adevăruri simple, scurte cunoștințe fundamentale ale pozițiilor, referitoare la cămin. Toți oamenii luminați au recunoscut în ea concepte pure, doar gânduri, raționament temeinic, impulsuri sensibile, reguli nobile care mută inima către un scop înalt, asemănător cu ea însăși.

Dar, întrucât totul se baza pe cunoașterea lui Dumnezeu și pe un respect vrednic față de el, episcopul de Belgorod, care era atunci eparhial, socotind astfel de raționamente în gura unui secular pentru furtul puterii și avantajelor sale, s-a indignat pe el. cu persecuție; a cerut o carte de luat în considerare; a găsit pentru el unele ambiguități și îndoieli în discursuri și un mod de a preda care nu corespundea regulii obișnuite, motiv pentru care și-a instruit oamenii să-l întrebe pe Skovoroda de ce a predat instrucțiunile bunelor maniere creștine într-un mod diferit de cel obișnuit. Skovoroda a răspuns: „Nobilimea diferă prin îmbrăcăminte de grămada oamenilor și a călugărilor. De ce să nu aibă aceste concepte și diferite concepte despre ceea ce trebuie să știe în viață? Oare, - a continuat el ca răspuns, - că ciobanul și fermierul îl înțelege și îl onorează pe suveran, ca ministru, comandant militar, guvernator al orașului? Asemenea nobilimii, este atât de decent să ai gânduri despre ființa supremă, care sunt în hărțile monahale și în lecțiile școlare? La acest răspuns, totul a tăcut.

Skovoroda, îndemnat de spirit, s-a retras într-o singurătate profundă. Lângă Harkov există un loc numit Guzhvinskoye, deținut de proprietarii de pământ Zemborsky, pe care i-a iubit pentru natura lor bună. Este acoperit cu o pădure mohorâtă, în mijlocul căreia se afla un apicultor cu o singură colibă. Grigore s-a stabilit aici, ascunzându-se de zvonurile vieții și de calomniile clerului.

Completându-se cu libertatea de gândire și protejând liniștea sufletească cu tăcere, nepătimire, vanitate, el a scris aici prima sa lucrare sub forma unei cărți, pe care a numit-o „Narcis, sau despre asta: cunoaște-te pe tine însuți”. Lucrările sale mai devreme, scrise anterior, erau doar fragmentare, în versuri și proză.

Continuându-și schitul acolo, a scris un alt eseu, sub numele: „Cartea lui Ashan, despre cunoașterea de sine”, pe care l-a atribuit prietenului său.

Aroganța fals-înțeleaptă, incapabil să-i facă rău cu calomnie, a folosit un alt instrument - calomnia. S-a divulgat peste tot că Skovoroda a condamnat folosirea cărnii și a vinului și că el însuși le-a evitat. Și cum se știe că o astfel de doctrină este erezia maniheeană, blestemată de sfintele sinoade, atunci avocații i-au dat

numele adjectiv de discipol maniheean. Mai mult, s-a susținut că el numește aur, argint,

lucruri prețioase, haine etc. Deoarece Dumnezeu nu a creat nimic dăunător și toate acele lucruri au fost create de el, au ajuns la concluzia că el a fost un hulitor.

Mai mult, din moment ce Skovoroda se îndepărtează de oameni, evită societatea și evită să fie într-un cămin, să se ascundă în păduri, ei au dedus ca o consecință firească că nu are dragoste pentru aproapele său și, prin urmare, l-au numit mizantrop, adică un mizantrop.

Skovoroda, după ce a aflat despre acest lucru și nu dorește ca acele inimi blânde și simple să fie tentate despre el de aceste dezvăluiri de calomnie, a apărut în oraș și, găsind într-o întâlnire o ocazie decentă de a-și explica regulile, a vorbit astfel:

- A fost o vreme și acum se întâmplă ca pentru economia mea internă să mă abțin de la carne și vin. Dar de aceea doctorul agravează, de exemplu, usturoiul, când ordonă să se abțină de la a-l folosi celui a cărui căldură nocivă a intrat în ochi? Totul este binecuvântat de la Creatorul atot generos, dar nu oricine îl consideră întotdeauna util. Este adevărat că i-am sfătuit pe unii să fie atenți la vin și carne și, uneori, i-am îndepărtat cu totul de el, certându-mă despre tinerețea lor înflăcărată. Dar când un tată smulge un cuțit din mâinile fiului său tânăr și nu îi dă să folosească praful de pușcă, totuși, folosindu-l el însuși, nu este clar că fiul nu poate poseda în mod corespunzător acele lucruri și să le transforme în beneficiul pentru care ei. au fost inventate?? De aceea m-au luat drept un discipol maniheist. Nu este fals că orice fel de mâncare și băutură este folositoare și bună; dar este necesar să se țină cont de timp, loc, măsură, persoană. Nu ar fi dezastruos ca un bebeluș care alăptează să dea vodcă puternică? Nu este amuzant ca un tăietor de lemne care a muncit toată ziua în sudoarea sprâncenei în frig să dea un pahar cu lapte pentru a-și întări puterea? Așa cum am fost luat pe nedrept pentru un maniheu, tot așa nevrednic pentru un mizantrop și batjocoritor al darurilor lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu m-a hotărât într-un chip josnic să fiu în teatrul acestei lumi, atunci ar trebui să fiu deja în ținută, în ținută, în

iar Sis descrie însăși explicația într-o scrisoare către un anume prieten de-al său.

în prostie și în tratarea cu oameni sedenți, demnitari, celebri și respectabili, respectați decența, respectați și amintiți-vă mereu de nesemnificația mea în fața lor. Eu însumi am încercat să păstrez acest lucru și i-am sfătuit pe alții să facă același lucru, motiv pentru care am căzut în calomnie. Verbaliștii mei, dacă mi-ar atribui slăbiciuni

sau vicii obișnuite, mi-ar fi tolerat; dar acestea dăunătoare din punct de vedere lingvistic, prezentându-mă drept moravuri corupătoare, mă fac un distrugător de suflete, adică un eretic, și sub această înfățișare interzic, descurajează, sfătuiesc să nu mă cunoști, în conversație, în circulație. Le spuneam tinerilor să se sfătuiască cu firea lor, pentru ca în spectacolul vieții să-și păstreze decența, decentă pentru actorii iscusiți; iar dacă cineva ar fi luat un rol care nu era în întregime asemănător cu el, atunci ar încerca să-l prezinte cât mai bine și să acționeze fără ispite, pentru ca măcar câteva plângeri între oameni și mormăi în fața lui Dumnezeu despre averea lor17.

Cei care au ascultat aici s-au uitat unul la altul și nimeni nu i-a spus nimic despre asta. Skovoroda, înclinându-se în fața tuturor, apoi a intrat în izolare.

În districtul Izyum, provincia Harkov, locuiau nobilii Soshalsky, cărora fratele mai mic i-a cerut imediat lui Skovoroda să locuiască cu el, oferindu-i o ședere liniștită în satul său, unde putea găsi totul după gustul și dorința lui, precum și proprietarul însuși, căutându-și dragostea. Skovoroda a mers cu el în satul său Gusinka, s-a îndrăgostit de locul și de proprietari și s-a stabilit nu departe de sat, în stupina lor. Tăcerea, seninătatea, libertatea au trezit în el toate sentimentele acelor plăceri prețioase, care sunt cunoscute prin experiență doar celor înțelepți și caști. „Mulți spun (așa i-a scris prietenului său): ce face Skovoroda în viață? Ce este distracția? Dar eu mă voi bucura de Domnul, mă voi bucura de Dumnezeu, Mântuitorul meu! Bucuria este culoarea vieții umane, a continuat el, este punctul principal al tuturor faptelor; toate treburile fiecărei vieți curg aici. Esența unora, cum ar fi trăirea fără un punct principal, fără un scop, plutirea fără dig. Dar nu vorbesc de pervertiți: bucuria lor este dragă tuturor. Voi batjocori, mă voi amuza în poruncile celor veșnice. Totul se transformă în plictiseală și dezgust, cu excepția acestei distracție, iar căile ei sunt căi eterne 18.

Între acestea, cercul vieții prietenului său a ajuns în punctul în care este semnificată calea dublă a lui Hercule. Intenționa să meargă în capitală pentru serviciu: în 1769 a mers acolo și a ajuns în 20 noiembrie.

Lumina i s-a prezentat în toată măreția farmecelor ei. Un potop de gânduri i-a acoperit mintea și un abis de dorințe s-a deschis în fața inimii lui. Dar, scăpând de mentorul său, Skovoroda, în toate întreprinderile sale, s-a trezit dintr-o surpriză fermecătoare și, după ce a locuit în capitală timp de trei ani, ținut mereu sub puterea lui, și-a păstrat liniștea sufletească . Binecuvântat, dacă ai urma în mod constant acest sfat minunat pentru înger în toți anii în curs!

În 1770, Skovoroda, fiind de acord, a mers la Kiev cu Soshalsky. Ruda lui, Justin, era șeful deșertului Kp-taev, care se află lângă Kiev. Skovoroda s-a stabilit în mănăstirea sa și a petrecut aici trei luni cu plăcere. Dar deodată a observat în sine o mișcare interioară de neînțeles a spiritului, care l-a determinat să părăsească Kievul: în

urma acesteia, ca de obicei, îi cere lui Justin să-l lase să plece la Harkov. Sei îl convinge să rămână. Gregory insistă ferm să-l trimită. Justin îl roagă cu toată sfințenia să nu-l părăsească. Acesta, văzând antipatia lui Justin pentru concediul său, s-a dus la Kiev pentru a-și cere prietenilor să-l trimită în Ucraina. Îl rețin, el se scuză că spiritul îl îndeamnă să părăsească Kievul. Între timp, a mers la Podol, orașul de jos din Kiev. Ajuns pe munte, de unde coboară la Podol, deodată, oprindu-se, a simțit un miros atât de puternic de cadavre, încât nu l-a putut îndura și s-a întors imediat înapoi acasă.

iar lui Hercule i-au apărut Minerva și luxul și fiecare l-a chemat pe calea lui: spa se numește calea dublă a lui Hercule.

6 Sufletul unui om poate proclama odată mai mult de șapte străji înalte stând de pază (Cartea Înțelepciunii, Sirah, cap. 37, v. 18).

Xenofon și Platon descriu diverse incidente în care spiritul socratic, așa-zisul geniu, a prezis lucruri care nu pot fi interpretate din forțele naturale obișnuite ale sufletului cunoscute. Când a fost condamnat la moarte și prietenii lui l-au sfătuit să scrie o achitare, „M-am apucat să o scriu de mai multe ori”, a spus Socrate, „dar geniul m-a împiedicat întotdeauna să o fac. Poate că îi place lui Dumnezeu că acum mor de o moarte ușoară, până trec la bătrânețe, deja dureroasă și infirmă.

Spiritul l-a alungat mai convingător din oraș și, cu nemulțumirea părintelui Iustin, dar cu bunăvoința duhului, a pornit în călătoria sa a doua zi.

Ajuns două săptămâni mai târziu în orașul Akhtyrka, a rămas la mănăstire cu prietenul său, arhimandritul Venedikt. Locația excelentă și prietenia acestui călugăr bun la suflet l-au liniştit. Apoi au primit dintr-o dată vestea că în Kiev a fost o ciumă, despre care nu s-a auzit niciodată în timpul mandatului său și că orașul fusese deja închis21.

Până atunci inima lui Îl venera pe Dumnezeu ca pe un sclav; de acum înainte l-a iubit ca pe un prieten. Și despre asta i-a spus prietenului său astfel: „După ce am aprins gândurile și sentimentele sufletului meu cu evlavie și recunoștință față de Dumnezeu, trezindu-mă devreme, am mers în grădină la plimbare. Prima senzație pe care am atins-o în inima mea a fost o anumită slăbiciune, libertate, veselie, speranță cu împlinire. După ce mi-am introdus toată voința și toate dorințele în această dispoziție a spiritului, am simțit în mine o mișcare extraordinară care m-a umplut de o putere de neînțeles. Instantaneu, un fel de cea mai dulce revărsare mi-a umplut sufletul, din care toată ființa mea interioară s-a aprins de foc și părea că în venele mele circula un curent de foc. Am început să nu merg, ci să alerg, de parcă am fi purtați de un fel de admirație, nesimțind în mine nici brațe, nici picioare, ci de parcă tot aș fi fost o compoziție de foc purtată în spațiul cercului existenței. . Întreaga lume a dispărut înaintea mea; un singur sentiment de dragoste, de încredere, de liniște, de

eternitate mi-a însuflețit existența. Lacrimile mi-au revărsat din ochi în râuri și au revărsat un fel de armonie emoționantă în întreaga mea compoziție. Am pătruns în mine, am simțit siguranța iubirii filiale și, din acel ceas, m-am dedicat ascultării filiale față de Duhul lui Dumnezeu.

După douăzeci și patru de ani, i-a povestit acest lucru prietenului său cu un sentiment aparte, anunțându-ne cât de aproape este Dumnezeu de noi, cât de mult ține la noi, ne ține ca o găină din puii lui, strângându-se sub aripile lui, dacă numai. nu ne îndepărtăm de el în dorințe sumbre ale voinței noastre corupte.

Rămâi o vreme cu părintele Benedict, s-a întors la Gusinka la Soshalsky, unde a făcut exerciții de compoziție.

În 1772, în luna februarie, prietenul său a plecat în țări străine și, fiind în Franța în diferite orașe, a ajuns în 1773 în Elveția, în orașul Lausanne.

Între mulți oameni inteligenți și învățați, pe care i-a găsit la Lausanne, se afla un anume Daniil Meinhard, un om cu o excelentă rațiune naturală, care avea darul vorbirii, o erudiție rară, cunoștințe ample, bune maniere filozofice. Semăna atât de mult cu Skovoroda prin trăsăturile feței, adresa, modul de a gândi, darul cuvintelor, încât se putea considera ruda lui cea mai apropiată. Prietenul lui Skovoroda l-a cunoscut și s-au îndrăgostit atât de mult, încât Meinhard, având o casă de țară frumoasă lângă Lausanne, o grădină și cea mai mare bibliotecă, l-a rugat să dispună de toate, după bunul plac, și aceasta. folosit întotdeauna, precum și multe informații de la el. .

Întors din țări străine și văzând Skovoroda în 1775, prietenul său i-a povestit acea întâlnire uimitoare, conform căreia a găsit la Lausanne o persoană asemănătoare cu el prin trăsături faciale, proprietăți, mod de gândire și prietenie pentru el. Skovoroda l-a iubit în lipsă și de atunci a început să-și semneze numele pe scrisorile și scrierile sale astfel: Grigory var (ebr. fiul) Savva Skovoroda, Daniil Meyngard[22].

Atât faima bună, cât și cea rea s-a răspândit despre el în toată Ucraina, Rusia Mică și nu numai. Mulți l-au hulit, unii l-au lăudat, toată lumea dorea să-l vadă, poate din cauza unei ciudățenii și a modului său neobișnuit de viață, dar puțini îl cunoșteau pentru ceea ce este exact în interior.

Din diverse motive, a locuit cu mulți oameni: uneori locația i se potrivea, alteori oamenii l-au atras să trăiască ceva timp după Minerva; nu avea nicăieri o locuinţă indispensabilă, considerându-se străin pe pământ în tot sensul acestui cuvânt.

După ce s-a îndrăgostit de Tevyashov[23], un proprietar de pământ din Voronej, a locuit în satul său și a scris împreună cu el eseul „Icoana lui Alcibiade”, pe care i l-a atribuit în amintirea recunoștinței sale față de această casă. Apoi a avut un sejur în Burluki cu Zaharzhevsky,

de dragul unor situații plăcute ale naturii a trăit cu Shcherbinin în Babay, în Ivanovka cu Kovalevsky, cu prietenul său în Khotetov, în mănăstirile din Vechiul Harkov, Școala Harkov, Akhtyrsky,

Sumy, Svyatogorsk, Sennyansk și așa mai departe, de mai multe ori. Uneori a trăit cu unul dintre aceștia și cu alții, nu iubindu-le deloc viciile, ci doar pentru ca, prin continuarea timpului, tratandu-le, vorbind, raționând, să-i atragă insensibil la cunoașterea de sine, în dragostea pentru adevăr. , în dezgustul de rău și prin exemplul vieții să forțeze să iubească virtutea. Totuși, în toate locurile în care a locuit, a ales mereu un colț retras, a trăit simplu, singur, fără serviciu.

Iubea Harkovul și îl vizita adesea. Noul șef de acolo, auzind despre el, a vrut să-l vadă24. Skovoroda a venit la el la invitația lui. Guvernatorul, văzându-l pentru prima dată și privindu-l cu atenție, l-a întrebat:

- Domnule Skovoroda! Ce ne învață Biblia?

„Despre inima omului”, a răspuns el. „Cărțile tale de bucate te învață cum să-ți satisfaci stomacul; canin - cum să zdrobești animalele; la modă - cum să te îmbraci; Biblia ne învață cum să înnobilăm inima omului.

Unul dintre oamenii de știință l-a întrebat imediat ce este filozofia.

„Scopul principal al vieții umane”, a răspuns Skovoroda. - Șeful afacerilor umane este spiritul, gândurile, inima lui. Toată lumea are un scop în viață, dar nu toată lumea are scopul principal, adică nu toată lumea este angajată în capul vieții. Altul se ocupă de pântecele vieții, adică își îndrumă toate faptele pentru a da viață pântecelui; alta la ochi, alta la păr, alta la picioare și alte membre ale corpului; celălalt - la haine și alte lucruri fără suflet; filozofia, sau înțelepciunea, îndreaptă tot cercul treburilor sale în acest scop, pentru a da viață spiritului nostru, noblețea inimii, ușurința gândurilor, ca cap al tuturor. Când spiritul într-o persoană este vesel, gândurile sunt calme, inima este liniștită, atunci totul este luminos, fericit, fericit. Aceasta este filozofie.

De la Harkov a pornit din nou spre Gusinka, schitul lui preferat.

Înțelepciunea, stabilindu-se în inima Skovorodei, i-a adus o bunăstare, posibilă pentru una pământească. Eliberat de legăturile oricărei constrângeri, deșertăciuni, căutări, griji, și-a găsit toate dorințele împlinite și

a Dintre toate exercițiile, există cel mai rău lucru - a dori; aceasta

există opusul înțelepciunii (Jung. Noaptea 25, IV).

în neantul lor. Ocupându-se de reducerea nevoilor naturale, și nu de distribuție, el a mâncat plăceri care nu pot fi comparate cu cele norocoase. Când soarele, după ce a aprins nenumărate lumânări pe un giulgiu brodat, a oferit cu o mână generoasă o masă sentimentelor sale, atunci el, luând o ceașcă de distracții, nedizolvată de nicio suferință a vieții, fără suspine pătimașe, fără distrageri deșarte și Gustând bucuriile cu mintea înaltă, în plin în liniștea complezenței, obișnuia să spună: „Mulțumesc atotfericitelui Dumnezeu, că a făcut ceea ce este necesar să fie ușor și greu să fie inutil!”

Când oboseala în gândire îl obliga să-și schimbe exercițiile, atunci venea la un apicultor în vârstă care locuia nu departe de apicultor, își lua ca însoțitor iubitul său câine, iar cei trei, alcătuind o companie, împărțeau cina între ei. .

Noaptea era pentru el un loc de odihnă împotriva tensiunilor mentale, a forțelor corporale epuizante insensibil, iar somnul ușor și liniștit pentru imaginația lui era un spectacol de spectacole, armonia naturii prezentată.

Era obiceiul lui să dedice mereu miezul nopții rugăciunii, care, în tăcerea tăcerii profunde a sentimentelor și a naturii, era însoțită de contemplarea lui Dumnezeu. Apoi el, după ce și-a adunat toate sentimentele și gândurile într-un singur cerc în sine și cercetând locuința mohorâtă a omului său pământesc cu ochiul judecății, a făcut astfel apel la începutul lui Dumnezeu: „Ridică-te, gânduri leneșe și mereu lăsate în mintea mea! Ridică-te și ridică-te pe muntele eternității!” Aici s-a deschis instantaneu războiul, iar inima lui a devenit un câmp de rati: iubirea de sine, înarmată cu conducătorul lumii epocii, rațiunea seculară, propria ei fragilitate a slăbiciunilor umane și a tuturor creaturilor, i-a atacat voința cu cele mai puternice pentru a captivează-o, stai pe tronul libertății ei și fii ca cel mai înalt. Gândirea lui Dumnezeu, în ciuda acesteia, și-a invitat voința la binele său etern, unic, adevărat, omniprezent, atotîmplinitor și l-a forțat să îmbrace toate armele lui Dumnezeu, pentru a putea rezista mașinațiilor înțelepciunii false. . Ce lupta! Câte fapte! S-au ridicat și au fost confuzi: era necesar să fie treaz, să stea în picioare,

Cea mai vrednică jertfă de rugăciune către Dumnezeu este căutarea adevărului cu inima curată: aceasta este contemplarea lui Dumnezeu.

ia inima. Raiul și iadul se luptă în inima celor înțelepți și poate el să fie leneș, fără muncă, fără realizare, fără folos pentru omenire? Așa că și-a petrecut orele de la miezul nopții într-o miliție certată împotriva forțelor lumii sumbre.

Dimineața răsărită l-a îmbrăcat în lumina biruinței și în triumful duhului a ieșit pe câmp ca să-și împărtășească lauda3 cu toată natura.

Acesta a fost modul lui de viață! „Nu strig, nu semăn, nu cumpăr, nu lupt”, i-a scris el prietenului său din deșert, „resping orice tristețe lumească. Ce fac? Iată, binecuvântând mereu pe Domnul, cântăm învierea Lui. Învăț, prietene, mulțumesc: asta e treaba mea! Învăț să mă mulțumesc cu tot ce mi-a dat Dumnezeu în viață. O voință nerecunoscătoare este cheia chinului infernal; o inimă recunoscătoare este un paradis al dulciurilor. Ah, prietene! Învață cu recunoștință, stând în casă, mergând pe drum, adormindu-te și trezindu-te; acceptați și întoarceți totul spre bine: mulțumit de cei care sunt; despre tot ce ți se întâmplă, nu da nebunie lui Dumnezeu; bucurându-te mereu, recunoscător pentru tot, roagă-te.”

S-ar putea numi viața lui Skovoroda o viață. Nu așa era starea prietenului său de atunci.

Convertirea într-o mare lumină, încetul cu încetul îl îndepărtează de el însuși, conducându-l în aparențe măgulitoare, adorindu-l în încrederea în vocea interioară a spiritului, înfiorând căldura adevăratei înțelepciuni, aprinzând în el o minte seculară și stârnind proprietăți care sunt propriu acestui cerc de fiinţă.

Lumina l-a favorizat cu darurile ei, adormindu-l, i-a dat o soție, prieteni, prieteni, binefăcători, cunoscuți devotați, socri, legături lumești și beneficii. Dar aceste daruri au fost făcute să se bea cu sucul rădăcinii lor și cu proprietățile începutului lor. El a văzut transformarea în fericire, trădarea în prieteni, înșelăciunea în speranțe, goliciunea în plăceri, autoexprimarea în alianțe, răceala în vecini, parțialitatea în propria sa.

Așa au fost consecințele cercului secular în care a căzut, instalându-se.

Abătut, epuizat, epuizat de tulburările lumii, s-a transformat în sine, a adunat gândurile împrăștiate prin lume într-un mic cerc de dorințe și, încheindu-le în firul lui.

* Bucuria pentru un om înțelept este o poziție: este nerușinat pentru un om cu frică de Dumnezeu să se întristeze {¡Ong. Noapte, IV).

fire bună, a sosit de pe stâlpi în sat, sperând acolo să găsească un țărm și un dig pentru copleșirea lui lumească.

Lumină și acolo a distorsionat totul. În izolare profundă a rămas singur, fără familie, fără prieteni, fără cunoștințe, în boală, în dureri, în neliniști, fără nicio participare, sfat, ajutor, condoleanțe. Apoi el, ridicându-și ochii spre spectacolul lumii, spre cercul împrejurărilor sale, către amăgirile sale, a căror victimă a devenit, și văzând că templul fericirii sale lumești nu se întemeia pe o piatră, într-o inimă. sentiment de regret, încurajat de natura lui bună, a cântat acest cântec plin de adevăr:

„O, blestemat Ierihon, cât m-ai înșelat!” și așa mai departe. Providența lui Dumnezeu l-a privit în ruinele ființei sale, a ridicat spiritul înțelepților, inima unui prieten, iar Skovoroda, în vârstă de șaptezeci și trei de ani, după o absență de nouăsprezece ani, este obsedat de bolile bătrânețea, în ciuda distanței călătoriei, a vremii extreme nefavorabile și a aversiunii constante față de acest pământ, a venit în sat la prietenul său, satul Khotetovo, la douăzeci și cinci de mile de Orel, singur pentru a-și împărtăși nesemnificația26.

Veselie de spirit, veselie de dispoziție, conversație înțeleaptă, o inimă liberă de orice sclavie a luminii, deșertăciunii, pasiunii, triumful complezenței, întemeiată pe stâlpii vieții de șaptezeci de ani și încununată la sfârșitul veacului cu calmul eternității, a trezit într-un prieten puterile sale liniştite ale raţiunii, i-a perceput sentimentele, a înălţat dorinţele, a aranjat voinţa după voia Celui Atotputernic.

Skovoroda i-a adus compozițiile sale, dintre care multe le-a atribuit; Le citesc eu însumi cu el în fiecare zi și, între lecturi, l-am ocupat cu argumente, reguli, concepte, care ar trebui să fie așteptate de la o persoană care a căutat adevărul toată viața nu filosofând, ci prin faptă și care a iubit virtutea. de dragul propriei sale frumuseți.

S-a ajuns aici la diferite interpretări sau secte. Fiecare sectă, a spus el, miroase a proprietăți și acolo unde există înțelepciune reală, nu există un scop principal sau înțelepciune principală. Nu-i cunosc pe martiniști, a continuat el, nici rațiunea, nici învățătura lor; dacă se specializează în reguli și ritualuri pentru a părea înțelepți a, atunci nu vreau să-i cunosc; dar dacă ei filozofează în simplitatea inimii, ca să fie de folos

a Citiți despre aceasta eseul său „Poton zmpin”, capitolul trei, la sfârșit.

cetăţeni ai societăţii, atunci îi onorez; dar de dragul acestui lucru nu există niciun motiv ca ei să fie speciali. Dragostea pentru aproapele nu are o sectă: de ea atârnă toată legea și viciile. Legea naturii, ca cea mai esențială pentru binele omului, este universală și imprimată în inima fiecăruia, dată fiecărei ființe, chiar și până la ultimul grăunte de nisip. Mulțumiri fie atotfericitelui Dumnezeu, că a făcut dificilul să nu fie necesar, iar necesarul să fie ușor!

Căutarea pietrei filozofale, sau transformarea tuturor lucrurilor în aur și realizarea unei compoziții din ea, pentru a prelungi viața omului până la câteva mii de ani, este o rămășiță a carnivorului egiptean, care, neputând prelungi trupul. viața, cu toată ingeniozitatea ei, a găsit o cale de a continua existența cadavrelor umane, cunoscute nouă sub numele de mumii. Această sectă, spunea el, măsurând viața cu un arshin de ani, nu cu fapte, este în contradicție cu regulile înțeleptului, despre care este scris: „Fiind puțin trăit, a împlinit ani lungi”. Mai mult, ea mângâie seducător deşertăciunea

omului, pofta, mândria, invidia, lăcomia; dă preponderenţă corupţiei în gânduri, în inimă un motiv pentru saduchei27.

Prietenul său a adus conversația în istoria Sfintei Scripturi. „Mulți", a spus Skovoroda, „neînțelegându-mă sau nici măcar nu vor să mă înțeleagă, defăimează că resping istoria Vechiului și Noului Testament, pentru că recunosc și mărturisesc rațiunea spirituală în ea, simt legea divin scrisă și văd. lucruri prin sensul literal. Eu umplu istoria cu aceasta și nu o stric, căci, precum trupul fără duh este mort, tot așa este și Sfânta Scriptură fără credință; credința este un anunț invizibil. Când laud vitejia unui războinic, neînfricarea, curajul, curajul lui, atunci nu îi distrug ținutele și nici armele. Ținuta, decorul, armele unui războinic sunt istorie, iar motivul și gloria acestei istorii este spiritul unui războinic, opera sa. Când, privind un templu frumos, exalt simetria, proporția, măreția cu laude, atunci, raportând aceasta la arta creatorului, la frumusețea întregului, fie că resping, exclud cărămida, varul, fierul, nisipul, apa. , zidari, sculptori etc., ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Mă minunez de mintea templului, dar nu îi las deoparte aspectul exterior.

a Citiți despre aceasta opera sa sub numele „Soția lui Lot", nota 4.

Citirea Sfintei Scripturi cu intenția de a învăța în ea închinarea lui Dumnezeu, frica de Dumnezeu, iubirea de aproapele, ascultarea de superiori, ascultarea de autoritățile prezente, desăvârșirea inimii în toate privințele ei, când găsesc, de exemplu , povestea că Aaron este marele preot al vițelului de aur al evreilor, făcut de ei în uitare l-am aruncat pe el și pe cei venerați din ei în foc și s-au topit, apoi nu mă opresc aici la lucrările chimice, amintindu-mi mereu că Biblia nu este o știință a chimiei, ci o carte sacră, care învață sfințenia moravurilor unei persoane care este capabilă să asculte învățăturile ei. Învăț din această poveste că inima umană nu poate fi lipsită de exercițiu și că, atunci când un gând sacru, conceptul de adevăr, spiritul rațiunii, se îndepărtează de el, se cufundă instantaneu în ocupații josnice, indecente față de felul său înalt și cinstește, mărește, idolatrizează pe cel disprețuitor, neînsemnat, zadarnic. Această înțelegere a istoriei mă instruiește mult mai mult și contribuie la perfecțiunea mea interioară, mai degrabă decât ca și cum eu, după ce am învățat cum să transform instantaneu aurul din toate și să transform totul în el, mi-am asumat dorința sau exercițiul de a deveni bogat sau chimic.

Eu cred și știu că tot ce există în lumea mare există în lumea mică și ceea ce este posibil în lumea mică este posibil și în cea mare, după corespondența lor și după unitatea spiritului atotîmplinitor. Dar pentru aceasta nu mă străduiesc să știu cum și când Moise a despărțit marea cu toiagul în această lume mare, în istorie, ci învăț, cum aș împărți în lumea mea mică, în inima mea amestecul de înclinații, natura imaculată și coruptă și înfăptuiesc voința mea de nescufundat pe calea existenței lumești, pentru a-și asigura la timp libertatea de gândire, adică bucuria spiritului, sau așa-zisa fericire în viață.

Nu ne cheamă acolo aceste cuvinte, proclamate adesea în templele noastre, „Iertați înțelepciunea”? Ce este simplu dacă nu spirit? Ce este complex, ce este amestec, compoziție, țesut, dacă nu carne, istorie, rit, aspect? Cu aceste cuvinte înalte, suntem încurajați să ne ridicăm gândurile deasupra ritului vizibil al slujirii, deasupra sensului literal, deasupra închinării istorice a lui Dumnezeu. Răspândește înțelegerea acestor cuvinte în întregul cerc al universului, pe toată fața ființei tale și vei vedea invizibilul, puterea lui Dumnezeu, spiritul Domnului, învierea. Ce este acolo

învierea, dacă nu simplitate, curățată de compoziția coruptibilă, de multiplicitate, de divizibilitate.

Dar acești creștini istorici, înțelepți ceremoniali, teologi literali, oameni care nu au duh, hulesc ceea ce nu înțeleg.

Uneori, conversația lui cu un prieten atingea moartea. Frica de moarte, a spus el, atacă o persoană cel mai puternic la bătrânețe. Este necesar să se pregătească la timp cu arme împotriva acestui dușman, nu prin filozofii – nu sunt valabile – ci prin dispoziția pașnică a voinței cuiva față de voința Creatorului. O astfel de pace spirituală se pregătește de departe, crește liniștit în secretul inimii și este întărită de sentimentul de bine făcut în funcție de abilitățile și relațiile ființei noastre cu cercul ocupat de noi. Acest sentiment este cununa vieții și ușa nemuririi. Cu toate acestea, imaginea acestei lumi trece și, ca un vis al celui care se ridică, este distrusă.

Ați avut vreodată, a continuat el, vise plăcute sau teribile? Oare sentimentele acestor plăceri de vis sau frică nu au durat decât până la trezirea ta? Somnul s-a încheiat. Trezirea a distrus toate bucuriile și temerile viselor adormite. Deci fiecare om după moarte. Viața temporară nu este decât somnul puterii noastre de gândire. În cursul acestui vis, bucuriile și necazurile, speranțele și fricile ne ating sentimentele în visare. Va veni ceasul, visul se va sfârși, puterea de gândire se va trezi și toate bucuriile, plăcerile, necazurile și temerile temporare ale acestui temporar vor dispărea. Spiritul nostru va intra într-un alt cerc al ființei și tot ceea ce este temporar, de parcă ar înălța, va fi distrus. Când soția dă naștere, bebelușul intră într-o nouă ordine a lucrurilor, un nou câmp de ființă, o nouă legătură de ființe în locul celei în care se afla când era în pântecele mamei sale. Și care este diferența? 6 Pântecele mamei - și această lume mare! La intrarea pruncului din acela în acesta, tot ceea ce a trecut înainte, etanșeitatea, întunericul și impuritățile sunt renunțate de la existența lui și sunt distruse.

si pentru aceasta se trezeste Sfantul Pavel zicand: „Trezeste-te, dormitor si invieaza-te din morti”, iar cei ce s-au trezit au vazut slava Lui.

θ Dacă un copil ar putea gândi în pântecele mamei sale, ar fi posibil să-l asigurăm că, despărțit de rădăcina lui, în aerul liber se va bucura de cea mai plăcută lumină a soarelui? Nu putea el atunci să

gândească contrariul și din circumstanțele sale actuale să dovedească imposibilitatea unei asemenea stări? Viața după moarte pare la fel de imposibilă celor care sunt întemnițați în viața acestui timp.

Știu că multe minți caută echilibru în recompense și pedepse, punând pe cântarul lor măsura și numărul faptelor umane și judecata lui Dumnezeu. Prietenul meu! Cea mai mare pedeapsă pentru rău este să faci răul, la fel cum cea mai mare răsplată pentru bine este să faci binele. Dragostea de virtute este ca lumina focului. Aprinde focul - imediat lumina va străluci asupra ochilor tăi; iubeste, simte dorinta de virtute - imediat inima ta va fi luminata de bucurie. Îndeplinește, adu iubirea în cauza virtuții, atunci vei umple rădăcina inimii tale cu grăsimea fericirii. Și la ce fructe binecuvântate vă puteți aștepta de la asta! Dragostea pentru vicii este ca un foc stins: stinge focul, îndată întunericul ți-a acoperit ochii; nu știi unde mergi, nu știi diferența dintre lucruri; lumea nu există pentru tine cea mai bună și cea mai mare parte: această pedeapsă te-a căzut deja odată cu acțiunea. Nu lăsați să vă seducă plăcerile ostentative ale depravaților! Privește înăuntrul lor a: aici focul chinului nu se stinge și viermele remușcării nu adoarme. Dacă Dumnezeu este peste tot, cum pot fi cei răi fără el? Nu! Oh nu! Dumnezeu este în el, judecătorul său, răzbunătorul, spinii lui, focul și mâna, duhul este furtunos, o parte din paharul lor. Spiritul și eternitatea sunt aceleași. Prin urmare, înțelegeți viața veșnică și chinul veșnic.

Uneori vorbeau despre vicisitudinile lumii. Sunt ceea ce ar trebui să fie, spunea el aici: aici primăvara, vara, toamna, iarna sunt proprietăți care nu sunt separate de cercul de lumină, la fel ca dimineața și seara de cercul de lumină. Tot conținutul în timp trebuie să fie viclean, desigur, variabil: nu rezonabil, nu fericit, cine caută, cine cere constanță și eternitate în el! Când nu există constanță în el, atunci dragostea pentru el trebuie să aibă un sfârșit; deci dureri, suspine, lacrimi de disperare. Nu-mi vorbi despre suflete foarte sensibile! Lacrimile lor sunt o revărsare de natură, și nu patimi * 6 și există o anumită mângâiere să plângi în ceasul tău.

Eternitatea, o, eternitatea este una, există nepăsare, constanță, speranță. Să ne punem inimile în puterea ei și să ne alocăm nouă din comorile ei în această temporalitate muritoare a existenței trupești. Eternitatea și timpul sunt o singură compoziție, dar nu una:

iar chinurile de conștiință sunt spiritele chinului negru, iar șerpii care mușcă, fulgerele care străpung adevăruri clare, sunt esența iadului. Acest adevăr este încredințat păstrării ultimului ceas al omului (Jung. Noaptea, IV).

6 Est quaedam fiere voluptas 2*.

c Aceste două jumătăți sunt una: foamea și sațietatea - mâncare; iarna și vara sunt fructe; întuneric și lumină - zi; moarte și viață – fiecare făptură („Potop Zmpin”, cap. 5).

unul este lumina, celălalt este întuneric; unul este bun, celălalt este rău; unul este capul, celălalt este coada.

Auzind în apropierea locului despre sosirea lui Skovoroda la prietenul său, mulți au vrut să-l vadă, iar pentru aceasta unii au venit acolo în satul Khotetovo.

Un tânăr de la conducerea administrației Orlovsky, apropiindu-se de el, i-a spus în salut:

— G.S.! Te rog, iubește-mă.

„Pot să te iubesc”, a răspuns Skovoroda, „nu știu încă.

Altul dintre aceiași, vrând să-l cunoască, i-a spus:

„Te cunosc de multă vreme din scrierile tale; Vă rog să-mi aduceți cunoștințele personale.

Skovoroda l-a întrebat:

- Care este numele tau?

- Sunt numit așa, după numele și porecla de NN, - a răspuns acesta.

Skovoroda, oprindu-se și gândindu-se, i-a spus:

- Numele tău nu cade curând pe inima mea.

Simplitatea vieții, înălțimea cunoașterii, isprava cea mai mare și de lungă durată a lui Skovoroda în înțelepciunea experimentată au rupt haina ipocriziei celor foarte înțelepți și le-au scos la lumină goliciunea. Ei, acoperindu-și invidia și goliciunea inimii cu frunze de regret, le-au spus altora: „Este păcat că Skovoroda umblă în jurul adevărului și nu-l găsește!” Pe vremea când acesta care a fost încoronat era deja stindardele adevărului, ei, atârnați de semne de ispite, s-au arătat cu mândrie și nerușinare sub chipul adevărului.

Bătrânețea, timpul de toamnă, vremea umedă continuă au multiplicat tulburarea în sănătatea lui, a crescut tusea și relaxarea. El, după ce a locuit cu prietenul său timp de aproximativ trei săptămâni, a cerut să fie eliberat în iubita sa Ucraina, unde locuise înainte și dorea să moară, ceea ce s-a împlinit. Un prieten m-a rugat să stau cu el, să petrec iarna și să-i închei viața cu timp în casa lui. Ilo a spus că spiritul lui i-a spus să plece, iar un prieten l-a trimis imediat.

Instruindu-l in tot ce are nevoie, oferindu-i libertatea deplina si temperamentul de a alege cum vrea, unde, cu cine, in ce sa mearga, i-a prezentat proviziile necesare pentru drum in caz de nevoie, zicand:

- Ia asta; poate pe parcurs boala se va intensifica și te va obliga să te oprești undeva, atunci va trebui să plătești...

— Ah, prietene! - el a spus. „Nu am căpătat încă încredere în Dumnezeu, că providența Lui are grijă de noi cu credincioșie și asigură tot ce este necesar la timp?

Prietenul lui a tăcut cu ofranda lui.

La 26 august 1794, a pornit în călătoria sa de la Khotetov în Ucraina. La despărțire, îmbrățișând un prieten, a spus: „Poate că nu te voi mai vedea. Îmi pare rău! Amintește-ți mereu în toate aventurile tale din viață ceea ce am spus adesea: lumină și întuneric, cap și coadă, bine și rău, eternitate și timp. Spiritul meu te-a recunoscut ca fiind cel mai capabil să accepti adevărul și să-l iubești.”

Ajuns la Kursk, s-a lipit de arhimandritul local Ambrozie, un om evlavios. Locuind aici de ceva vreme din cauza ploilor necontenite și obținând o găleată, a mers mai departe, dar nu în direcția pe care și-a propus-o. La sfârșitul călătoriei, a simțit un impuls de a merge în același loc de unde a plecat la un prieten, deși era complet nedispus. Sloboda Ivanovka al latifundiarului Kovalevsky a fost locul în care a locuit cu ceva timp înainte și unde a ajuns să-și încheie cursul.

Bolile bătrâneții, vremea, oboseala din cale l-au adus mai aproape de sfârșit. Locuind aici de mai bine de o lună, era mereu aproape pe picioare, spunând adesea cu mulțumire: „Spiritul este vesel, dar trupul este slab”. Proprietarul, văzându-i epuizarea extremă, i-a oferit câteva ritualuri de pregătire pentru moarte. El, ca și apostolul Pavel, considerând că ritualurile tăierii împrejur nu sunt necesare pentru adevărații credincioși, a răspuns, la fel cum a făcut Pavel evreilor care făceau ritualuri. Dar, închipuindu-și conștiința celor slabi, infirmitatea credincioșilor și dragostea creștină, a împlinit totul conform hărții rituale29 și a murit la 29 octombrie, dimineața, în zorii anului 1794. Înainte de moartea sa, a lăsat moștenire să fie înmormântat pe un loc înălțat lângă un crâng și o aria și să scrie următoarea inscripție pe care și-a făcut-o:

Lumea m-a prins, dar nu m-a prins.

a Către romani, cap. 3, art. 28.

6 Înaltă înțelepciune nu a fost lăsată să-l urmărească cu defăimare nici până la mormânt, propovăduind în oștiri și peste tot că Skovoroda a lăsat singur această inscripție din mândrie și trufie. Este nevoie de multă îndrăzneală pentru a îndrăzni să asigur despre asta! Pentru a-i spune mai multe și pentru a-l conduce spre disprețul și exaltarea pe ei înșiși, ei încearcă să se afirme important și să găsească modalități de a se asigura

Există multe dintre scrierile sale, dintre care el a livrat cele mai bune, toate scrise de propria sa mână, prietenului său și despre toate a atașat o listă scrisă de mână când i-a scris unui prieten cu următorul conținut:

Numărul creațiilor mele:

1. Narkiss, cunoaște-te pe tine însuți.

2. Simfonie: râuri - Îmi voi păstra căile.

3. Simfonie: dacă nu chiar deloc.

4. Marco analfabet.

5. Alfabetul lumii: despre natură.

6. Conversația „Inel”.

7. Lumea antică.

8. Soția lui Lot.

9. Bătălia arhanghelului Mihail cu Satana.

10. Icoana lui Alkivpadskaya.

11. Convorbire I. Sion.

12. Convorbirea II. Sionul.

13. Convorbirea III. Două.

14. Dialog: Suflet și Spirit imperisabil.

15. Erodius recunoscător.

15a. Biata Lark.

16. Despre buna morala crestina, sau catehism.

17. Ashan, despre autocunoaștere.

Traduceri:

1.

2.

3.

4.

5.

6.

Oh oh oh oh oh

bătrânețe (Cicero), dreptate divină, moarte.

depozitare de la datorii, liniște sufletească, poftă de avere.

*

(Scrierile lui Plutarh)

că Skovoroda era capabil de vicii. Pentru a înlocui viața virtuoasă a unui imaginar pmpp înalt cu cunoștințele lor despre sacramentele regulilor în fața ochilor oamenilor, ei au divulgat că Skovoroda, la moartea sa, a văzut concepțiile greșite ale schimbului, care consta în a nu urma sensul. de px, i-a recunoscut, a cerut iertare printr-unul din frăție și s-a pocăit. Dar de vreme ce binecunoscuta sfințenie a vieții lui Skovoroda și regulile sale cinstite, cu scopul de a iubi adevărul și virtutea și care se termină cu frumusețea și perfecțiunea spiritului, erau, ca să spunem așa, un ac în ochiul ipocriților spm, atunci nu este de mirare că ei împușcă tot felul de săgeți otrăvitoare în memoria lui; totusi, in acelasi fel, in sentimentele inimilor simple si iubitoare de adevar, sufletul sau capata frumusetea mai mare a inocentei suferinde si, prin intunericul mortii si calomnia sufletelor rele, stralucind de pace interioara, apare in mințile celui născut ca un om înțelept care ajunge la perfecțiune.

7. Despre singurătate... (Sidroniya)30.

Pe lângă aceste lucrări și traduceri, multe în rusă, latină, elenă, există scrisori ale sale foarte instructive, scrise unui prieten și altele; multe poezii și alte scrieri, din care colecția este parțial păstrată de prietenul său.

În timp ce scria pentru partea sa, el folosea uneori dialectele Little Russian și ortografia folosită în pronunția Little Russian: își iubea întotdeauna limba naturală și rareori se forța să vorbească într-o limbă străină; Elenii preferau toate străinii.

Prietenul său a scris aceasta în amintirea virtuților sale, în semn de recunoștință față de inima sa, în cinstea patriei, spre slava lui Dumnezeu.

9 februarie 1795, în satul Khotetov.

Epitaf:

Grigory Savvich Skovoroda, care a murit în Dumnezeu în 1794, ziua de 29 octombrie.

Un zelot al adevărului, un cititor spiritual al lui Dumnezeu, Și în cuvânt, și minte și viață, un înțelept; Iubitor de simplitate și din

deșertăciunile libertății, Fără lingușiri, prieten direct, mereu mulțumit de toate, A ajuns în vârful științelor, cunoscând spiritul naturii, Un exemplu demn de inimi, Skovoroda.

M.K.

NOTE INDEX GLOSAR

NOTE*

O carte mică numită Silenus Alcibiadis, adică Icoana lui Alcibiade (Șerpii israelieni)

Acest tratat este cunoscut în două ediții cu nume diferite. Prima ediție din 1776, intitulată „Icoana lui Alcibiade...” aparține Departamentului de Manuscrise a Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 7). Conține urme de corecții și completări ulterioare, precum și note care au fost făcute mult mai târziu. În 1870, Skovoroda și-a rescris și reeditat tratatul. Acest al doilea autograf se păstrează și în filiala Harkiv a Arhivei Centrale a Ministerului Afacerilor Interne a RSS Ucrainei.Manuscrisul conține o inscripție dedicată A. II. Kovalevsky în latină. Pe lângă două autografe, sunt cunoscute șapte copii scrise de mână ale lucrării.

Pentru prima dată fragmente din tratat au fost publicate în 1894 de către D. I. Bagalei sub titlul „Șarpele israelian” conform celui de-al doilea autograf. Tratatul complet a fost publicat pentru prima dată în 1912 de către V. D. Bonch-Bruyevich conform aceluiași autograf. În ediția Academiei de Științe a RSS Ucrainei din 1961, publicația s-a bazat pe primul autograf, care conține corecții și note ulterioare făcute după 1785, adică după ce s-a făcut cea de-a doua ediție. Această ediție se bazează pe o publicație din 1961.

1 Silenus Alcibiadis (Icoana Alcibiade) - numele tratatului provine de la așa-numitul Alcibiades silens. Alcibiade (aprox. 450-404 î.Hr.) - om de stat și comandant atenian, student și prieten al lui Socrate, o persoană despre care s-au scris multe în antichitate. În special, în dialogul lui Platon „Sărbătoarea” Alcibiade apare ca unul dintre interlocutori; el îl compară pe Socrate cu un Silenus, în interiorul căruia sunt ascunse imagini ale zeilor. În general, figurile sculpturale urâte, goale în interior, în care se păstrau de obicei sculpturi frumoase, erau numite silens. Imaginea Silenilor a fost foarte populară în Evul Mediu și

♦ Note întocmite de IV Ivanyo.

în epoca umanismului. Deci, Erasmus din Rotterdam în cap. XXIX. În „Lauda prostiei” el scrie că fiecare lucru are două fețe, precum Alcibiade Sileni, iar aceste fețe nu seamănă deloc între ele (vezi Erasmus din Rotterdam. Lauda prostiei. M., 1960, p. 35). -36). Aproximativ în același sens folosește imaginea numită și Skovoroda, subliniind diferența dintre imaginea internă (invizibilă) și cea externă a lucrurilor.

Această lucrare ocupă un loc foarte important în evoluția filozofică a lui Skovoroda. În ea, Skovoroda își formulează conceptul de două naturi (vizibilă și invizibilă, perisabilă și eternă) și trei lumi (macrocosmos - natură, microcosmos - om și lumea simbolurilor). În acest fel, el aduce baza filozofică sub învățătura sa despre afinitate și fericirea umană. Luând în considerare problema materiei și formei, Skovoroda ajunge la concluzia despre eternitatea materiei și despre vapmotranziția lucrurilor de la o stare la alta. Din aceste poziții, el critică legendele și miturile biblice despre crearea lumii, indicându-le ca pe o sursă de superstiție și dușmănie între oameni. Din punct de vedere al formei, această lucrare se caracterizează printr-o trecere de la dialog la un tratat, unde gândurile sunt prezentate direct în numele autorului însuși. — 7.

2 Denumirea celei de-a doua ediții „Șarpele israelian” își are izvorul în imaginea biblică, care, ca și imaginea silenienilor, a fost foarte des folosită de Skovoroda în diverse lucrări, dar aproximativ în același sens. În același timp, se atrage atenția asupra faptului că gânditorul folosește această imagine în sens colectiv, generalizând diverse legende biblice și evidențiind două aspecte ale interpretării alegorice a imaginii: 1) o reptilă, ispititoare pe Eva, urmărind o soție care este pe cale să dea naștere unui copil etc. șarpele apocaliptic (balaurul) simbolizează pasiunile josnice, arbitrariul cărnii; 2) o altă interpretare a chipului șarpelui, în sens opus, are o legendă biblică despre pedepsirea evreilor pentru neascultarea față de Dumnezeu. Mai întâi, au fost atacați de șerpi mortali, iar apoi în fața lor, în scopul vindecării și ca o amintire a lui Dumnezeu, a fost atârnat un șarpe de aramă turnat de Moise. Un șarpe răsucit într-un inel este considerat un simbol al eternității. — 7.

3 Aceste cuvinte atribuite lui Socrate, Skovoroda le-a adresat în mod repetat, subliniind astfel apropierea propriului său principiu de viață cu etica practică a lui Socrate, cu înțelegerea sa a apelurilor la autocunoaștere, moderare și auto-îmbunătățire. — 7.

4 Aceste gânduri ale lui Epicur sunt expuse în celebra sa scrisoare către Menekey. Vezi Vol. 1, p. 469, nota. 28.-7.

6 Această chemare este destul de caracteristică poetului roman Horatspya, adept al eticii epicureene, autorul chemării „Carpe diem”. Skovoroda l-a apreciat foarte mult pe Horațiu ca poet și ca gânditor, numindu-l profet. — 7.

0 Lucius Annaeus Seneca (născut între 6-3 î.Hr. - d.

65 d.Hr B.C.) este un filozof și scriitor stoic roman. Ideile stoice ale lui Seneca au fost folosite de ideologii creștinismului timpuriu. A cerut virtute, reținere, îmbunătățire morală, deși în viața sa s-a străduit pentru bogăție și faimă. Seneca nu a fost adeptul lui Epicur. Iar faptul că Skovoroda vorbește despre el în legătură cu Epicur și Horațiu doar mărturisește simpatia egală a gânditorului pentru epicureism și stoicism. — 7.

? „Prea târziu să mănânci mâine” (lat.). — 7.

8 Vorbim despre atacuri asupra lui Epicur, ca gânditor care ar fi cerut imoralitate, necumpătare și desfrânare. În special, aceste atacuri sunt caracteristice filozofiei ascetice creștine. Skovoroda respinge o astfel de înțelegere a eticii lui Epicur. El se ceartă cu Plutarh cu privire la înțelegerea epicureană a unei vieți fericite (Vezi Grigory Skovoroda. Creare în două volume, vol. 2. K., 1961, p. 194). — 7.

9 „Un porc din turma lui Epicur” (lat.) — așa se numea în glumă Horațiu în unele dintre lucrările sale (vezi Epistole, 1, 4, 16). — 7.

10 Numindu-l pe Platon „văzătorul lui Dumnezeu”, Skovoroda dorește să sublinieze că filozoful grec nu se oprește la latura vizibilă, vizibilă a fenomenelor, ci pătrunde în esența lucrurilor. - 8.

11 Pentru înțelegerea de către Skovoroda a acestei idei a lui Pitagora, vezi Vol. 1, p. 488, notă. 10. - 8.

12 Aceasta se referă la viața lui Solon (aprox. 638 - aprox. 559 î.Hr.), un om politic al Atenei antice, un poet și filozof, recunoscut ca unul dintre cei șapte înțelepți greci antici. - 8.

13 Cato cel Bătrân - vezi vol. 1, p. 474, nota. 35. Tsptseronov a fost numit pentru că Cicero i-a dedicat lucrarea „De senectute”, din care Skovoroda preia informațiile pe care le citează. - 8.

14 Aici Skovoroda, vorbind împotriva superstiției generate de o înțelegere incorectă, literală, a textelor biblice, arată la ce consecințe dezastruoase a dus în istorie. În special, el îl consideră motivul distrugerii Ierusalimului de către împăratul roman Titus Flavius Vespasian în timpul răscoalei din Iudeea din 66-73. După cum a stabilit L. Makhnovets, una dintre sursele unei astfel de evaluări a lui Titus sunt ideile despre personalitatea lui.

operator, cules din opera „Mercy Tptovo” (vezi vol. 1, p. 471, nota 11). Filosoful vorbește și despre ruina Constantinopolului (Constantinopol) în 1453 de către turci și masacrul de la Paris din 24 august 1572 între hughenoți și catolici, care a intrat în istorie sub numele de „Noaptea lui Bartolomeu”. - 10.

15 „Dumnezeu ne-a dat această cameră” (lat.) - aceste cuvinte sunt preluate din prima eglogă a cărții „Bucoliki” a remarcabilului poet roman Virgil Publius Maro (70-19 î.Hr.). În Bucolice, Virgil înfățișează viața liberă și liniștită a fermierilor și ciobanilor, pe care Skovoroda îi simpatiza profund. - 12.

16 Această poveste este un fel de adaptare a unei legende apocrife găsite, de exemplu, în binecunoscuta colecție tradusă de povestiri legendare Marea oglindă, întocmită în 1605 pe baza colecțiilor medievale. Această poveste este cunoscută din manuscrisul Sokal din secolul al XVIII-lea. ps al colecției de manuscrise a lui I. Franko din biblioteca Societății Științifice. T. Şevcenko la Lvov (vezi „Antologia literaturii vechi ucrainene”. K., 1967, p. 748-749). Skovoroda repovestește această poveste, regândind-o în spiritul propriei înțelegeri despre „început” și „eternitate”. - 13.

Aici Skovoroda, ignorând diferența dintre aceste categorii de oameni, subliniază dorința inerentă tuturor de a cunoaște „începutul invizibil”. Magi - inițial preoți perși și caldeeni (și de aceea erau numiți și caldeeni); Magi - în Biblie, profeții care au anunțat nașterea lui Hristos; Gimnosofii sunt vechi înțelepți indieni. Una dintre sursele de informare despre gimnosofi a fost povestea tradusă „Alexandria” (vezi „Antologia literaturii ucrainene vechi”, p. 705). - 14.

18 Hierofanții sunt mari preoți în Grecia Antică. - 14.

19 Aici Skovoroda indică legătura dintre conceptul său de două naturi și înțelegerea eternității materiei cu învățătura lui Platon despre idei – esențe spirituale care exprimă „ființa adevărată” a lucrurilor. - 16.

20 „Materia este veșnică” (lat.). – 17.

21 Zoroastru (Zarathustra) - vezi vol. 1, p. 494, nota. 31. Soarele în învățăturile lui Zarathustra simbolizează înțelepciunea zeității, ochiul său neadormit. Vechii perși se închinau la soare și numeau ziua de odihnă ziua soarelui. -17.

22 Imperial - vezi vol. 1, p. 482, nota. 12. - 18.

23 Pornind de la faptul că Biblia este o lume a imaginilor secrete, simbolice, Skovoroda critică ideea de creație a lumii, descrisă în cartea Geneza, întrucât consideră „locuința”.

lume" eternă în timp și infinită în spațiu. În acest sens, el indică contradicții în redactările pasajelor relevante din Bibliile evreiești și creștine. - 19.

24 Cocoș. - 19.

25 „Ce este arta poetică? - Faceți bine (bine) din rău (rău). Cine este amabil? Carnea nu este nimic...” (lat.). - 20.

28 „Un loc al unei pietre prețioase sau al unui ochi inel” (lat.). – 23.

2Î Kolo mic, adică un cerc mic. – 24.

28 Heruvimi - în legendele biblice, duhuri cerești, patroni ai profeților și ai drepților. – 25.

29 Aceasta se referă la un episod din viața biblicului Iosif. Iosif a interpretat visele lui Faraon, care au prefigurat mai întâi șapte ani de belșug, apoi șapte ani de foamete (Vechiul Testament. Geneza, cap. 41). – 26,

30 Vezi vol. 1, p. 485, nota. 10. - 27.

30a „Să adăugăm... Sunt o umbră și o figură, nimic altceva. Soarele este Paștele, dar eu sunt soarele soarelui, umbra umbrei sau antipascha, adică înlocuirea umbrei, înlocuirea figurii, înlocuirea imaginii ”(lat.). – 28.

31 Este semnificativ faptul că printre apostolii care dezvăluie misterele figurilor Bibliei și înțeleg sensul ființei, Skovoroda se include sub pseudonimul Daniel Meingarde. - treizeci.

32 Aceasta se referă la mitul grecesc antic despre fiica regelui cretan Minos Ariadna, care l-a ajutat pe eroul Tezeu să iasă din labirint cu ajutorul unui ghem de ață. Skovoroda leagă acest mit cu legenda biblică a lui Raova, care i-a salvat pe cercetașii lui Iosua din Ierihon și, prin urmare, a salvat viața ei și a familiei sale. - treizeci.

33 Catavasia - unirea diferitelor voci într-un cor comun în timpul închinării. Iată un rezumat, o concluzie. –* 33.

34 Considerând Biblia ca o creație, adică o lume creată artificial de imagini, ficțiune, cu scopul de a întruchipa invizibilul cu ajutorul vizibilului și tangibilului, Skovoroda se referă în consecință la autorii cărților biblice ca scriitori ale căror lucrări necesită „ testare”, adică atitudine critică față de ei. – 33.

Carte despre citirea Sfintelor Scripturi, logodnica Sotia lui Lot

Conform corespondenței lui Skovoroda, acest tratat a fost scris de el în mod intermitent de-a lungul mai multor ani. Într-o scrisoare însoțitoare, care se pare că se referă la sfârșitul anilor 80, Skovoroda relatează că a scris acest tratat „în chiar la început

Viceregnatul Harkov” (ultimul a fost deschis la 29 septembrie 1780). Cu toate acestea, există toate motivele să credem că în 1780 lucrarea nu a

fost finalizată. Acest lucru este dovedit, în primul rând, de analiza ortografiei autografului și, în al doilea rând, de scrisorile lui Skovoroda către Ya. Pravitsky. Autograful tratatului, care a ajuns până la noi în colecția lui M. Kovalinsky (păstrat în Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură numit după T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei, f. 86, nr. . 6), are ortografie diferită și este realizată pe hârtie diferită. Primele cinci secțiuni sunt scrise după ortografia pe care Skovoroda a folosit-o până în 1785, iar filigranele digitale de apă pe hârtie datează din 1779-1780. Ultimele două secțiuni și scrisoarea de intenție sunt scrise în noua ortografie, iar lucrarea are filigranul digital „1788”. În corespondența lui Skovoroda cu Ya. Pravitsky 1785-1787. se vorbeşte în repetate rânduri despre sfârşitul acestui tratat. Conținutul acestor scrisori ne permite să indicăm momentul scrierii lucrării: 1780-1788. Pe lângă autograf, cinci liste (copii) cunoscute ale operei au fost păstrate în diverse depozite de cărți ale țării.

Lucrarea a fost publicată pentru prima dată de V. D. Bonch-Bruevich în ediția din 1912.

Acest tratat este dedicat problemei interpretării alegorice a Bibliei, ale cărei imagini și figuri, potrivit autorului, formează o lume simbolică specială. Cu ajutorul lor, crede el, se poate descoperi și cunoaște principiul etern din macrocosmos. Acesta este sensul moral important, instructiv, al imaginilor interpretate alegoric ale Bibliei, de exemplu, stâlpul de sare, în care s-ar fi transformat soția lui Lot, regele cruțat al Sodomei și Gomorei. În imaginea unui bărbat din Sodoma, Skovoroda critică viciile morale și sociale ale contemporanilor săi, cuprinsi de o sete de îmbogățire și de ambiție. Skovoroda le pune în contrast cu o imagine utopică a unei persoane spirituale care a câștigat libertate și perfecțiune deplină. Tratatul dezvăluie consecințele pernicioase ale unei înțelegeri literale a Bibliei. Lucrarea este plină de patos subiectiv profund și chiar de lirism.

1 Zheno Lotov - vezi vol. 1, p. 479, nota. 3; p. 481, cca. 28. Numele „Adu-ți aminte de soția lui Lot”, care sună ca un refren în acest tratat, își are izvorul în cuvintele evanghelistului Luca (Noul Testament. Evanghelia după Luca, cap. 17, v. 32). — 34,

2 Scrisoarea este adresată lui M. I. Kovalinsky și, se pare, a fost scrisă la sfârșitul anilor '80 - începutul anilor '90. — 34,

3 Pentru înțelegerea și interpretarea Narcpss ca simbol al autocunoașterii spirituale, vezi v. 1, p. 477. - 34,

4 Segor - conform Bibliei, orașul moabptian în care Lot a fugit din Sodoma (vezi vol. 1, p. 479, nota 3). — 36,

6 Cupidon - în mitologia romană, zeul iubirii, mesagerul lui Venus. — 36.

6 Skovoroda numește aici reprezentanți de seamă ai patristicii, scriitori și oratori celebri, ale căror lucrări îi erau bine cunoscute și care aveau o anumită influență asupra lui. – 37.

I Cuvânt, rațiune (greacă). Identificarea lui Dumnezeu cu logosul, interpretarea lui ca principiu spiritual primar al tuturor lucrurilor, este în legătură cu învățăturile lui Platon. – 37.

8 Pavel este unul dintre principalii creatori biblici ai moralității creștine. – 37.

9 Augustin - vezi vol. 1, p. 469, cca. 27. - 38.

10 Goliat - conform legendelor biblice, uriașul care l-a provocat pe David la luptă unică și a fost ultimul învins. – 39.

II Pitagora și studenții săi considerau principiul numărului ca fiind unul dintre cele mai importante principii pentru explicarea lumii, înțelegerea numărului, coeficientului, proporției, simetriei ca expresie a principiului divin. De aici legătura numărului cu ideile religioase. Skovoroda consideră triunghiul un simbol al expresiei triple a începutului etern. – 39.

12 Vorbim despre o legendă biblică, conform căreia faraonul egiptean a avut un vis profetic, interpretat de fiul lui Iacov, Iosif, care se afla în închisoare (vezi nota 29 la Icoana lui Alcibiade). - 41.

13 Marea Hvalynskoye este numele antic rusesc pentru Marea Caspică. – 42.

14 Cana Galileii este orașul în care, conform Bibliei, Iisus a săvârșit una dintre minunile sale: a transformat apa în vin (Evanghelia după Ioan, cap. 2). - 45.

$1 Cytheria (Tsptera, Kpferey) este porecla de cult a Afroditei, zeița frumuseții și a iubirii. – 47.

16 Aceasta se referă la povestea biblică despre cum soția curteanului Potpfar a încercat să-l seducă pe Iosif și, după ce i-a luat hainele, l-a calomniat în fața soțului ei (Vechiul Testament. Geneza, cap. 39). - 48.

11 Dinții Agarinei, ochii Liinei - vorbim despre personaje biblice: sclava Sarei, Agar egipteană - personificarea a tot ce slujește, jos; Fiica lui Laban, Lia - vezi vol. 1, p. 486, nota. 13. - 50.

18 Idolul câmpului Deir - vezi vol. 1, p. 478, cca. 7.-55.

19 „Urcă, urcă pe munte” (lat.). – 55.

20 Vorbim despre Colosul din Rodos, una dintre cele „șapte minuni ale lumii”, o statuie de 37 de metri a zeului soarelui Gel nos, care stătea la intrare.

spre portul Rodos. Distrus în timpul unui cutremur în 224 î.Hr. e. — 59.

21 Insula Rodos din Marea Egee era renumită în antichitate pentru grădinile sale luxoase. — 60.

Morpheus este zeul viselor în mitologia greacă. — 61.

23 Simon vrăjitorul (vezi vol. 1, p. 499, nota 36). — 61.

Bătălia Arhanghelului Mihail cu Satana

Această lucrare a lui Skovoroda datează din 1783. Autograful a fost păstrat în colecția de manuscrise a lui M. Kovalinsky, care se află acum în departamentul de manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 6). Lucrarea autografă datează din 1780. Textul conține urme ale corectărilor ulterioare ale autorului, în special notele sunt realizate după ortografia pe care autorul a urmat-o după 1785. În 1788, autorul a furnizat dialogul cu o scrisoare de intenție către M.I. Mihail cu Satana” (un autograf din 1783 se numește „Luptă și dreptate: e greu să fii rău, e ușor să fii bun”), oferind „principalul lucru al creației”. Toate aceste corecții și completări ne permit să presupunem că autograful a fost din nou editat de autor. Sunt cunoscute și două copii scrise de mână ale lucrării. Dialogul a fost publicat pentru prima dată în 1839 la Moscova de către comitetul de administrator al „Societății iubitoare de oameni”, cu unele reduceri de cenzură.

În acest dialog, Skovoroda nu mai caută un răspuns la întrebările în discuție, ci apără corectitudinea răspunsurilor pe care le-a primit în lucrările sale anterioare. Skovoroda explică ceea ce crede el este sursa răului pe pământ și de ce oamenii sunt mai mult nefericiți decât fericiți. Filosoful dă răspunsul la această întrebare, pe baza propriei înțelegeri a celor două naturi, sau două principii, în fiecare persoană, care se luptă între ele. Victoria voinței rele conduce o persoană pe calea răului și a nenorocirii și, dimpotrivă, voința bună deschide calea către virtute și fericire pentru o persoană. Dialogul conține o critică ascuțită a pretinsei evlavie a clerului. Skovoroda ridiculizează în mod rău vicii precum ambiția și dorința de a se îmbogăți cu orice preț umilind și înrobind oamenii. Dialogul este caracterizat de un mare merit literar, prezentarea în el este plină de patos dramatic.

Potrivit legendelor biblice, arhanghelul Mihail este considerat capul îngerilor (arhistratig), la fel cum Satana este capul forțelor diavolești. Tema luptei dintre forțele raiului și forțele iadului este una dintre cele mai populare teme ale scrierii antice} în special

Biblioteca „Runivers”

nostp a literaturii hagiografice. Skovoroda, ca exponent al conceptului de două naturi, folosește această formă tradițională pentru a-și proteja credințele dragi. — 64.

Eu Maica Domnului. — 64.

Perun este zeul tunetului și al fulgerului în mitologia păgână slavă de est. — 65.

3 Ioan Gură de Aur (345-407) - unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai literaturii bizantine, este considerat unul dintre părinții bisericii; a fost popular în Rusia Kieveană. — 66.

4 Gabriel, Rafael, Uriel, Barahiel - Imagini mitologice biblice ale îngerilor, tovarăși ai Arhanghelului Mihail. — 68.

5 Aici — „... nu-ți dezgoli dinții, nu zâmbești cu gura, ci râzi cu inima” (lat.). — 70.

® Personajele biblice sunt urmași ai apostolilor creștini. Luca este unul dintre adepții miticului Apostol Pavel (Noul Testament. Epistole ale Sfântului Apostol Pavel). Cleopa - menționat de Luca și Ioan (Noul Testament. Evanghelia după Luca, cap. 24; Evanghelia după Ioan, cap. 19). — 75.

7 Această poveste, citată în alte lucrări (vezi, de exemplu, vol. 1, pp. 303-305), este preluată din Biblie (Noul Testament. Faptele Sfinților Apostoli, cap. 8). — 75.

8 Euripide (c. 485-406 î.Hr.) este unul dintre cei mai cunoscuți dramaturgi greci. Aceste rânduri sunt preluate din drama Petiționarii, care nu a fost încă tradusă integral nici în rusă, nici în ucraineană. Interesant este că pasajul citat de Skovoroda a fost tradus ulterior de I. Franko pe baza edițiilor germane (vezi Ivan Franko. Recesiunea literară. K., 1961, vol. 2, p. 190). — 76.

9 Clopot parohial - clopotul bisericii parohiale. — 78.

10 Acest cântec a fost întocmit de Skovoroda pe modelul parodiilor rugăciunilor, care erau foarte des întâlnite în Ucraina în secolele XVII-XVIII, compuse de studenți. — 78.

II Architecton - arhitect, constructor (din greaca άρχιτέκ-των). - 80.

12 Acest cântec este o parodie. — 81.

13 Aici Skovoroda regândește alegoric imaginile și ideile mitologice și biblice. Ata (Ate) - în mitologia greacă, întruchiparea nebuniei instantanee, zeița, care a întunecat mintea oamenilor și a zeilor, a fost aruncată din Olimp. Skovoroda o compară cu Ada biblică, una dintre soțiile lui Lameh, tatăl lui Noe. — 82.

14 Lita, Liturgissa - cuvinte derivate din cuvintele grecești antice care înseamnă slujire față de Dumnezeu și devotament față de el; Sella - un cuvânt derivat din cuvântul grecesc antic care înseamnă scaun, amvon, aici personifică statul așezat calm și pașnic; Fury (literalmente, nebun) - în mitologia greacă, zeitatea demonică a răzbunării și a durerilor de conștiință; Anna (din evr. Hannah) înseamnă „dată de Dumnezeu”, în Biblie - mama profetului Samuel, auzită de Dumnezeu; Hariya - bucurie, dragoste (greacă); Har - iubire și afecțiune (lat.). — 82.

15 Cuvintele citate ale lui Epicur sunt preluate din scrisoarea repetată deja amintită către Menekey-ul său (vezi vol. 1, p. 469, nota 28). - 82.

16 Timpanul este numele vechi pentru un tamburin, lptavr, tobă. — 84.

17 „Biserica persecutată* este o tragicomedie pierdută a profesorului Academiei Kiev-Mohyla Varlaam Lashchevsky. Sa păstrat „Tragedia-comedie despre răsplătirea în această lumină a faptelor și mita în viața veșnică viitoare” (vezi N. Tikhonravov, Cronici ale literaturii și antichității ruse, 1859, vol. 1, pp. 5-16). — 85.

18 „Cântecul Victoriei sau Epinikion* de F. Prokopovici a fost scris în cinstea victoriei trupelor ruse de lângă Poltava în 1709. Skovoroda, citând rânduri din lucrările lui Prokopovici, face modificări editoriale minore (vezi Feofan Prokopovich. Lucrări. M. - L., 1961, p. 209). — 88.

19 În mod evident, vorbim despre incendiul din 1780, în timpul căruia a ars biblioteca Academiei Kiev-Mogplyanskaya, unde s-a păstrat și manuscrisul dramei numite de V. Lașcevski. — 88.

20 O înregistrare a acestui cântec a fost găsită într-o colecție de manuscrise de la mijlocul secolului al XVIII-lea, al cărei inventar a fost efectuat la timp de V. Peretz (vezi V.N. Peretz. Cercetări și materiale istorice și literare. Sankt Petersburg, 1900, vol. I, partea a II-a, p. 90). - 90.

21 Tarsis este un port și un oraș menționat de multe ori în Biblie; Evident, Phasis este portul colchienilor, ale căror rămășițe au fost găsite în apropierea orașului Poti. - 90.

22 Hodegetria este un ghid. Evident, una dintre icoanele miraculoase de pe Muntele Athos. - 90.

23 Far de pe insula Pharos, lângă orașul Alexandria. - 90.

Chiar besya cu Barsaba

Această lucrare datează din același an cu cea precedentă (1783). Până acum, dialogul a fost cunoscut doar într-un singur exemplar. Recent, în Biblioteca de Stat pm. B. II. Lenin printre materialele nedescrise ale Bibliotecii Arseniev de I. A. Tabachnikov

a fost descoperit un autograf al operei (f. 14, nr. 1365). Foile de hârtie, pe care se află autograful, au filigranul digital din 1781.

Pentru prima dată, dialogul cu tăieturi semnificative a fost publicat de I. T. Lysenkov în ediția din 1861. Lucrarea a fost publicată pentru prima dată în întregime de V. Bonch-Bruevich în ediția din 1912. În ediția din 1961, dialogul a fost publicată tot prin copie.

Traducerea a fost făcută pe baza autografului Bibliotecii de Stat. B. II. Lenin.

Principala întrebare în jurul căreia se concentrează disputa este dacă ceea ce este cel mai necesar pentru o persoană este dificil. Skovoroda, ale cărei vederi sunt reprezentate aici de Varsava, demonstrează cu mare convingere că pentru o persoană cele mai necesare sunt virtutea și fericirea, a căror realizare este la îndemâna tuturor oamenilor fără excepție. Acest rezultat fericit este ușor pentru toată lumea, deoarece natura i-a înzestrat omului posibilitatea de a-și alege singur calea. Fericirea dificilă și inaccesibilă este numai pentru cei care doresc satisfacerea nevoilor nefirești. Căutarea binelui natural duce la fericire și liniște.

1 Vorbim despre colecția „Fabele din Harkov”, care a fost prezentată lui A.F. Pankov. — 93.

2 Aceasta se referă la fabula a lõ-a a colecției - „Șarpele și Bufonul” (vezi vol. 1, p. 87), care încheie prima jumătate a fabulelor create înainte de 1770 - 93.

3 Vezi nota. 11 la „Bătălia Arhanghelului Mihail cu Satana”. — 93.

4 „Cea mai dificilă bunătate”, „cel mai ușor rău” (greacă, lat.). — 94.

5 Răul este cel mai plăcut, binele este cel mai neplăcut,

Cel mai binecuvântat este răul, cel mai jalnic este binele (lat.). — 94.

tì Krastel - porumb, pasăre. — 94.

Siloam - vezi vol. 1, p. 483, nota. 18.-95.

8 Taina Euharistiei este unul dintre cele mai importante sacramente ale doctrinei creștine. — 95.

9 Aristotechne — cel mai mare maestru (din greacă. αριστοτεζνοζ). — 97.

10 Mamon - în mitologia siriană, zeul bogăției și al profitului, un simbol al venerării bogăției și interesului propriu. — 98.

11 Vezi vol. 1, p. 495, nota. 41. Ulterior, puterea a revenit lui Samson. - 99.

12 Goliat - vezi nota. 10 la „Carnet... soția logodnică a lui Lot”. - 100.

13 Casa loturilor – aici autorul folosește expresia în mod alegoric, vorbind despre cei care au rămas pe calea drepților. - 100.

14 Galileea este regiunea Iudeii antice, unde, conform legendelor Evangheliei, Hristos a făcut minuni. – 102.

15 Sfântul Nil - Npl al Sinaiului, unul dintre „sfinții părinți”, care, aproximativ în anul 390, a mers în pustiul Sinai pentru a fi mântuit de păcate. Neil este autorul multor lucrări pe teme religioase, inclusiv a cărții despre cei șapte demoni numită Skovoroda. – 103.

10 „Lupul rătăcește în jurul fântânii” (lat.). – 106.

17 Flora este zeița primăverii și a înfloririi în mitologia romană. –107,

18 Și nanka, Ananke - în mitologia greacă veche, zeița personifică inevitabilitatea; în credințele populare, zeitatea morții. Eva - viață (ebraică). – 107,

Brodney recunoscător

Pilda a fost scrisă în 1787, dedicată și donată de Skovoroda lui S. N. Dyatlov. Se pare că manuscrisul nu a ajuns la ultimul și a ajuns împreună cu actul de dar în colecția lui M. Kovalinsky. Acum autograful este păstrat în Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 7). Filigranele digitale ale hârtiei autograf datează din 1785.

O copie scrisă de mână a pildei datând din secolul al XIX-lea a supraviețuit. Lucrarea a fost publicată pentru prima dată cu un autograf de D. I. Bagalei în ediția din 1894 la pp. 217-235.

În această pildă este criticat sistemul de educație, care își propune să insufle unei persoane maniere laice, să-i dea o strălucire exterioară. Se opune creșterii unei persoane adevărate în conformitate cu datele sale naturale. Printre alte calități, cultivarea recunoștinței ca una dintre cele mai importante condiții pentru atingerea fericirii este de o importanță deosebită.

În forma ei, această parabolă-dialog nu este altceva decât o fabulă extinsă în sensul în care o înțelege Skovoroda.

Erodius este un cuvânt format de Skovoroda din grecescul ερόδιος, care înseamnă „iubitor de Dumnezeu”. Skovoroda folosește acest cuvânt ca unul dintre numele unei barze, ale unei macarale, cu comportamentul

căruia au fost asociate idei de noblețe și recunoștință. Reprezentări similare au loc în Biblie și mitologie. Mai târziu, a fost întruchipat în poveștile celebrei colecții „Fiziolog” și în diverse colecții de embleme și simboluri (vezi, de exemplu, despre aceasta în cartea: F. Buslaev. Eseuri istorice. Sankt Petersburg, 1887, p. 462). În Skovoroda, această idee se regăsește în aproape toate lucrările sale.

1 T. e ”după carte, după cuvintele lui Isus, fiul lui Sirah. — 108,

2 Skovoroda înseamnă că barza (sau macaraua) a fost considerată un simbol al diferitelor concepte înalte, de exemplu, rezistența și curajul (înfățișat într-un cuib pe templu), evlavia (înfățișat în picioare, singur), consecvența (înfățișat în timp ce devora un șarpe).) etc. p. - 102.

3 Sfert (lat.). — 109.

4 Like - frumusețe (ucraineană). — 111,

5 Bucurie, distracție (greacă). — 120.

0 Turma Gergesan - vezi v. 1, p. 468, cca. 17. - 121,

Í· Evident, aceasta se referă la lucrările lui Isadore Pelusiotsky (370 - aprox. 448) - un discipol al lui Ioan Gură de Aur, care a fost proclamat sfânt. Îi aparțin numeroase scrisori, publicate de multe ori începând cu secolul al XVI-lea. — 122.

8 Stejar Mamry - vezi vol. 1, p. 481, cca. 29.-127.

9 Aceasta se referă la „Prima epistolă către Timotei a Sf. Apostol Pavel”. -127.

10 Aceste replici sunt preluate din jocul de cântec popular „Poppy”, cunoscut în mai multe versiuni. Skovoroda, se pare, a folosit o variantă înregistrată mai târziu în regiunea Harkov de P. Ivanov (vezi „Jocuri ale copiilor țărani în districtul Kupyansky”. Colectat de P. Ivanov. - „Colecția Societății Istorice și Filologice Harkov”, 1900, vol. 2, p. .798a). — 129.

11 Aceasta se referă la Akim (Joasaph) Gorlenko (1705-1754), o figură ecleziastică și literară ucraineană (vezi Descrierea vieții reverendului Joasaph Gorlenko, Sankt Petersburg, 1854). — 129,

Biata Lark

Această lucrare, după cum o dovedește o scrisoare de dedicație adresată lui F. I. Disk, a fost scrisă în toamna anului 1787. În lista de lucrări a autorului, pilda este numită ultima.

Din păcate, autograful parabolei nu a fost încă găsit. Până în prezent, nu s-a păstrat nici măcar o copie, conform căreia lucrarea a fost

tipărită pentru prima dată în 1839 de către Comitetul de administrator al societății umanitare de la Moscova cu o prefață de M. Makarov și II. Reşetnikov. Nu se știe pe baza a ceea ce a fost reprodus textul în ediția din 1861. Toți ceilalți editori au folosit publicațiile existente.

Cântecul final, spre deosebire de pildă, a fost păstrat în două exemplare scrise de mână, dintre care unul este păstrat printre manuscrisele lui Skovoroda în departamentul de manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 1), iar al doilea a fost găsit în stat

nom Muzeu de istorie cu notație muzicală (vezi L /. Borovik, I. Ivano. New Musical Tvir la cuvintele lui Grigory Skovoroda. - „Folk Creativity and Etnography”, 1971, nr. 2, pp. 67-70).

Această pildă este în multe privințe în consonanță cu cea anterioară. De asemenea, se ocupă în primul rând de autoeducație și liniște sufletească. Dezvăluind două puncte de vedere opuse asupra bogăției, Skovoroda arată că condiția pentru a obține o viață sigură și pașnică este moderația și capacitatea de a folosi ceea ce o persoană deține prin natură. Iar dorința de a stăpâni bogăția este contraindicată atât pentru virtute, cât și pentru fericire. Un loc important în această pildă îl ocupă povestea epocii utopice a dreptății universale și cântecul final „Despre sărăcia lui Hristos*.

11 Probabil, aceasta se referă la consonanța numelor Fridrik și Fedor. —' 131.

Evident, vorbim despre satul Rovenki, fondat în anii 30 ai secolului al XVIII-lea. (acum orașul Rovenki din regiunea Voroșilovgrad). — 133.

3 Asediul de către trupele ruse a orașului Bendery din Moldova în septembrie 1770 în timpul războiului ruso-turc din 1768-1774. — 135.

4 Frumusețe. — 136.

5 Această poveste este un fel de procesare a mitului despre Astra și epoca de aur a omenirii. Este curios că numele lui Manoah este menționat în Vechiul Testament (Cartea Judecătorilor, cap. 13): un înger i s-a arătat soției lui Manoah, care era stearpă, și a prezis că va naște un fiu. Skovoroda apropie complotul mitic de cel biblic, regândindu-l într-un mod deosebit în conformitate cu propriile sale probleme filosofice. — 141.

6 Astraia (Astrea) - în mitologia greacă veche, zeița bunătății și a dreptății. Legenda despre ea este legată de ideea epocii de aur a omenirii. Legenda spune că Astraia a fost ultimul dintre zei care a părăsit pământul când răul, nedreptatea și războiul domnea pe el. — 141.

7 Acest cântec este o adaptare a unui poem polonez popular de Crăciun din Ucraina, cunoscut în mai multe versiuni. – 143.

Dialog. Numele lui este Potopul din Zmipn

Aceasta este ultima lucrare originală a lui Skovoroda. Este greu de stabilit exact când a fost scris. În lista de lucrări a autorului întocmit în 1790, lucrarea este deja trecută sub titlul „Dialog. Soul and Imperishable Spirit”, al cărui manuscris este păstrat de J. Pravitsky. Într-o scrisoare de dedicaţie către M. Kovalinsky

din 16 august 1791 Skovoroda relatează că a restaurat lucrarea conform listei. Acest autograf a fost păstrat în colecția de manuscrise a lui M. Kovalinsky. Acum este stocat în Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 9). Hârtia pentru autograf este diferită în timpul producției. Toate acestea ne permit să concluzionam că lucrarea a fost scrisă la sfârșitul anilor 80. În ceea ce privește ultimele două secțiuni, acestea nu sunt altceva decât două predici pentru prelegeri despre „Bunele maniere creștine”. Autografe timpurii ale predicilor intitulate „Trezit, după ce i-a văzut gloria” (prima predică), „Lasă-l să mă sărute din sărutul gurii lui!” (a doua predică) se păstrează în colecția I. II. Sreznevski, păstrat în Arhiva Academiei de Științe a URSS din Leningrad (f. 216, op. 3, dosar nr. 227). Aparent, aceste lucrări au fost incluse în dialogul „Potopul șerpilor” în anii 90. Pe lângă autograf, se cunosc șase exemplare olografe, păstrate în diferite instituții de arhivă ale țării.

Lucrarea a fost publicată pentru prima dată de V. D. Bonch-Bruevich în ediția din 1912 la pp. 493-529.

În dialog, Skovoroda își rezumă principalele sale idei filosofice într-un mod deosebit, atât în domeniul ontologiei și epistemologiei, cât și în domeniul eticii. Filosoful formulează aici în mod clar conceptul de două naturi ale lucrurilor și trei lumi, pe care le-a dezvoltat în toate lucrările anterioare, arătând în același timp acele tradiții filosofice pe care se bazează ca filozof. Interpretând alegoric Biblia, Skovoroda critică aspru legendele biblice, le neagă autenticitatea și dezvăluie inconsecvența lor cu legile eterne ale naturii. În acest sens, un loc important îl ocupă critica la adresa superstiției și ipocriziei cultivate de biserici pe baza Bibliei. Ultimele două secțiuni ale lucrării repetă aproape complet două tratate păstrate în arhivele lui I. Sreznevsky (Arhiva Academiei de Științe a URSS din Leningrad, f. 216, op. 3).

Multă vreme, aceste tratate au fost considerate o introducere la prelegerile despre „morala bună creștină”, citite de filozof în cursurile suplimentare la Colegiul Harkov în anii ’60.

Numele lucrării se bazează pe povestea biblică despre șarpe - balaurul conținut în „Apocalipsa” (Apocalipsa lui Ioan Teologul, cap. 12). Conform acestei povești, un șarpe, un dragon care urmărește o femeie

care urmează să nască un copil, și-a eliberat apă din gură pentru a-i îneca pe ea și pe copil. Skovoroda se referă în mod repetat la imaginea „șarpelui apocaliptic”, completând-o cu alte idei biblice și mitologice, interpretând această imagine alegoric ca o manifestare a aspirațiilor grosolane, josnice ale omului.

1 Scrisoarea este adresată lui M. I. Kovalpnsky. — 146,

2 Sofronius (591-644) - Patriarhul Ierusalimului, teolog dogmatic, autor a numeroase opere religioase și literare. — 146.

3 Vorbim despre tabloul potopului global, desenat în poezia a cincea - „Potopul. Deucalion p Pyrrha” - în prima carte a „Metamorfozelor” de Publius Ovidiu Nason (43 î.Hr. - 17 d.Hr.), poet roman. — 146.

4 „Lupul înoată printre oi” (lat.) este al treilea rând din poezia numită de Nazon. — 146.

6 Idol of Depr - vezi vol. 1, p. 478, cca. 7.-146.

û Conform legendelor biblice, sfârșitul potopului global a fost marcat de apariția unui curcubeu în ceruri. Skovoroda interpretează această poveste alegoric, legând-o cu un simbol al reînnoirii lumii și dobândirii bucuriei de către oameni. -146.

7 „Într-un loc inaccesibil stă spiritul, lipsit de tot ce este exterior. Renunțând la tot ce este negru și făcând pace cu el însuși, spiritul acum cu atât mai mult nu trebuie să se teamă de nimic ”(Seneca. Scrisori, 79 - lat.). Citatul este preluat din Scrisori către Lutzplius de Lucius Annaeus Seneca - vezi cca. 6 la „Cartița numită... Icoana lui Alcibiade”. Cartea numită de scrisori este una dintre cele mai semnificative lucrări filosofice ale lui Seneca, în direcția ei apropiată de ideile creștinismului timpuriu. -147.

3 Această pildă este un fel de prelucrare a motivelor biblice cu un scop ideologic și compozițional specific. — 148.

8 În continuare, Skovoroda, când analizează problema a două naturi, se bazează în mare măsură pe învățătura idealistă a lui Platon. - 150.

10 Ideea este că, potrivit legendei Evangheliei, atunci când se hotărîse problema cu privire la iertarea condamnaților de către guvernatorul Iudeii, Pilat, printre care se aflau Iisus și tâlharul Baraba, atunci la îndemnul marilor preoți și bătrâni, poporul a cerut iertare pentru tâlhar (Evanghelia după Ioan, cap. 27 etc.). — 151.

11 Vorbim despre Icar, care, împreună cu tatăl său Dedal, a îndrăznit să se ridice pe aripi sus spre cer, dar soarele a topit ceara de pe aripile lui Icar și acesta a căzut în mare. În această imagine, Skovoroda vede un simbol al capacităților limitate ale unei persoane ale cărei dorințe depășesc de multe ori capacitățile sale. Aici vorbim,

evident, despre un tablou emblematic precum cele reproduse de Skovoroda în dialogul „Alphabet, or Primer of the World”. – 152.

12 Aceasta se referă la diverse legende biblice, care, potrivit lui Skovoroda, sunt ficțiune și al căror sens nu poate fi înțeles decât cu ajutorul unei interpretări alegorice a conținutului lor. – 153.

13 Mariam este Fecioara Maria. – 155.

14 Potrivit Bibliei, apostolul Toma era considerat a fi neîncrezător și nu a crezut în „învierea” lui Isus până când nu și-a atins rănile. – 157.

15 Paracletul este un spirit mângâietor. – 157.

18 Black Mors. – 158.

17 Minciuni cretane și sikane. Expresia „minciuni cretane” pare să-și aibă izvorul în observația miticului apostol Pavel: „Cretanii sunt mereu mincinoși...” (Noul Testament. Epistola către Tit, cap. 1, articolul 12). Cât despre „minciuna sicană”, atunci, evident, vorbim despre vechii sicilieni, care se bucurau și în antichitate de reputația mincinoșilor. – 161.

18 Tigaia de aici arată ce consecințe poate duce o înțelegere literală a profețiilor Bibliei la, de exemplu, declarațiile din capitolul 10 al Apocalipsei despre întemnițarea lui Satana în abis timp de o mie de ani. Unul dintre istoricii de seamă ai Evului Mediu timpuriu, Beda Venerabilul, credea, de exemplu, că sfârșitul lumii va veni în anul 1000. Această dată a fost prezisă de mulți predicatori în secolul al X-lea, „când așteptarea unei apropieri. deznodământul a început să capete caracterul unei psihoze sociale” (vezi A. Ya. Gurevich, Categorii de cultură medievală, Moscova, 1972, pp. PO (vezi şi: 11. Focillon, L'an mil, Paris, 19Õ2). – 162.

19 În continuare, Skovoroda dezvăluie contradicțiile legendei biblice despre crearea lumii, inconsecvența lor cu ideile despre eternitatea materiei și constanța legilor dezvoltării ei. – 162.

Skovoroda include nu doar legenda fierului care plutește la ordinul profetului Elisei, ci și dorința alchimiștilor medievali de a găsi o mașinărie cu mișcare perpetuă sau o piatră filosofală printre fenomenele care contrazic legile naturii. – 162.

21 Acestea sunt diverse miracole biblice, care, potrivit lui Skovoroda, sunt o sursă de superstiție și dispută. – 163.

Vorbim despre distrugerea Ierusalimului în timpul răscoalei evreiești din 66-73. Skovoroda crede că principala sursă a cruzimii suprimării sale a fost superstiția religioasă alimentată cu idei biblice. – 164.

23 Aici Skovoroda în autograf reproduce un triunghi cu un „ochi atotvăzător” în interior. El interpretează semnificația sa simbolică, parțial bazându-se pe ideile pitagoreenilor. – 165.

24 Agar - vezi nota. 17 la „Carnet... soția logodnică a lui Lot”. – 166.

25 Vorbim despre Pitagora, care s-a născut pe insula Samos. – 166.

26 Luca Cleopa - sy. aproximativ 6 la „Bătălia arhanghelului...”. - 166. Vezi Vol. 1, p. 495, nota. 34.-168.

28 Printre cântecele vechi ucrainene există mai multe variante cu început asemănător. Aparent, replicile sunt preluate dintr-un cântec despre necaz, obișnuit printre kobzari și lirătorii, cunoscut în înregistrările de la mijlocul secolului al XVIII-lea. -171.

28 Vorbim despre celebra Bibliotecă din Alexandria, unul dintre centrele gândirii științifice antice. Aici s-a realizat pentru prima dată traducerea Bibliei în greacă, cunoscută sub numele de traducerea a 70 de interpreți, care a stat la baza colecției canonice de mai târziu a Bibliei. – 171.

33 Simeon Stilitul (356-459) - un Kilikpets, un ascet creștin, care a trăit aproximativ 40 de ani pe o coloană ferită de vânt și soare. Pictorii de icoane îl înfățișau de obicei stând deasupra unui stâlp. Skovoroda, în schimb, crede că vorbim de o cameră de struguri cu balcon. – 173.

31 Pseudo-profeți, falși oameni de știință, lipsiți de adevărata înțelepciune. – 173.

Diogene (cca. 404-323 î.Hr.) a fost un filozof cinic grec care, neglijând confortul vieții, ar fi trăit într-un butoi. Skovoroda a fost atras de idealul etic al lui Diogene, disprețul său față de nevoile K'material-carnale. – 173.

33 Sunt destinate diferite personaje biblice. Debora - o profetesă care i-a chemat pe israeliți să lupte împotriva lui Sisera (Vechiul Testament. Cartea Judecătorilor, cap. 4), aceasta din urmă a fost ucisă de Iael în timpul somnului; Judith - o femeie care l-a ucis pe comandantul babilonian Holofernes (Vechiul Testament. Cartea lui Judith, cap. 13); Abimelec - regele Sihemului, ucis de o bucată de piatră de moară aruncată de o femeie din turnul unei cetăți asediate (Vechiul Testament. Cartea Judecătorilor, cap. 9); Abigail este soția lui Nabal, care i-a oferit daruri lui David (Vechiul Testament. I Cartea Regilor, cap. 25, 30 etc.). – 173.

34 Acest cântec este o variantă a cântecului deja amintit din tragicomedia lui Varlaam Lașcevski (vezi nota 17 la „Dojenul Arhanghelului...”). – 174.

35 Iiвc învățăturile fariseilor, adică învățăturile partidului religios-politic din Iudeea antică, care apărau interesele păturilor prospere; Fariseismul se distingea prin fanatism și îndeplinirea ipocrită a ritualurilor. — 176.

3tì Caesar Augustus - împăratul roman Augustus (63 î.Hr. - 44 d.Hr.), a cărui domnie este considerată vremea celei mai înalte

abundența Romei antice; Timpul Tiberian - domnia lui Tiberius Claudius Nero, împărat roman în 14-37 de ani. n. e., celebru pentru o cruzime extraordinară; Stăpânirea lui Pilat - Pilat a fost guvernatorul roman al Iudeii în perioada la care Biblia se referă la viața și moartea miticului Iisus Hristos. — 179.

37 Vorbim despre victoria israeliților, conduși de Aaron, asupra regelui amorit Sihon (Vechiul Testament. Numeri, cap. 21). - 180.

38 Vechiul Testament. Cartea profetului Isaia, cap. 62.-184.

39 Vechiul Testament. Cartea profetului Ezechiel, cap. 37.-184.

40 Orfeu este un cântăreț și muzician mitic (vezi vol. 1, p. 482, nota 7), al cărui nume este asociat cu învățătura religioasă și mistică a orfilor, care propovăduiau nemurirea sufletului și eliberarea lui după moartea lui. o persoana. — 185.

41 Această strofă finală de vers este preluată dintr-o poezie a lui Feofan Prokopovici dedicată împărătesei Anna Ioannovna (vezi Feofan Prokopovici. Opere. M. - L., 1961, p. 218). — 185.

Scrisori

Cercul de cunoștințe al lui Skovoroda era foarte extins, dar moștenirea sa epistolară, care s-a păstrat și ne este cunoscută, pe lângă scrisorile de intenție ale lucrărilor, este de aproximativ 120 de scrisori. Corespondența sa constă în scrisori către un student, iar apoi către un prieten M. I. Kovalinsky (aproximativ 80 de scrisori), J. Pravptsky (sunt cunoscute 10) și scrisori către diverse persoane cunoscute și necunoscute de noi. Evident, unele dintre scrisori sunt pierdute pentru totdeauna. Partea principală a fost păstrată în autografe în colecția lui M. Kovalpnsky și se află acum în departamentul de manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 1).

Scrisorile lui Skovoroda sunt un exemplu înalt al genului epistolar, reglementat de regulile retoricii și poeticii. Le lipsesc aproape momentele biografice și detaliile cotidiene. Conținutul lor principal este ideile filozofice și învățăturile morale. Acest lucru se aplică în egală măsură scrisorilor către M. Kovalinsky și scrisorilor adresate altor persoane. În multe privințe, scrisorile sunt un comentariu valoros asupra scrierilor filozofice.

Mai mult de jumătate din epstolaria lui Skovoroda este adresată lui M.I. Kovalinsky. Literele sunt combinate și aranjate în ordine cronologică. Scrisorile către Yakov Pravptsky sunt, de asemenea, evidențiate ca un titlu separat. Restul scrisorilor adresate unor diverși și necunoscuti

persoanele individuale sunt grupate sub o rubrică comună și sunt date în ordine cronologică.

În comparație cu ediția de la Kiev din 1961, sunt luate în considerare datele cercetării textuale și biografice, în urma cărora au fost stabilite datele și destinatarii unui număr de scrisori (vezi L. Makhnovets. Grigory Skovoroda. K., 1972).

Scrisori către M. I. Kovalinsky

Partea principală a scrisorilor către M. Kovalinsky se referă la prima jumătate a anilor 60 a secolului XVIII. Skovoroda a lucrat la acea vreme ca profesor la colegiul din Harkov, iar M. Kovalpnsky a fost student al acestui colegiu. Skovoroda a corespuns cu studentul, pe baza considerațiilor pedagogice. Pe lângă scopul principal, a căutat, prin scrisori, să dezvolte în tânăr dragostea pentru limbile și literatura clasică. Prin urmare, toate literele din această perioadă sunt scrise aproape de latină clasică și parțial în greacă veche.

Toate aceste scrisori au fost păstrate în originale într-un cadru comun și se află acum în departamentul de manuscrise de la Institutul de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 24). Acolo sunt împletite într-o secvență aleatorie.

În prima ediție, realizată de D. I. Bagaley (1894), scrisorile sunt date în ordinea în care sunt legate în caietul general de M. Kovalinsky, în urma căreia au primit și o serie de scrisori adresate altor persoane. Acolo. În ediția din 1961 s-au făcut unele modificări în ordinea literelor. Scrisorile cu date specifice au fost mutate la începutul corespondenței. Cu toate acestea, problema generală a întâlnirilor a rămas nerezolvată. În plus, printre scrisorile către M. Kovalinsky7 era o scrisoare către un alt destinatar - Joel. În ultimul timp, L. E. Makhnovets a desfășurat lucrări semnificative privind datarea scrisorilor, stabilirea locurilor de plecare și de destinație. Rezultatele cercetării sale sunt luate în considerare în această publicație (vezi L. Makhnovets. Despre cronologia frunzelor lui G.S. Skovorod. - „Studii literare Radyansk”, 1972, nr. 4, 10).

Pentru prima dată corespondența lui Skovoroda cu M. Kovalinsky în limba originală, fără traducere, a fost publicată de D. I. Bagalei în ediția din 1894. În ediția din 1961, scrisorile sunt date în paralel în limba originală și în traducere ucraineană. Pentru această ediție, traducerea din latină în rusă a fost făcută de M. V. Kashuba. La traducere, au fost folosite traducerile acestor scrisori în rusă de F. Belyaev, care au fost stocate în biblioteca Institutului de Filosofie al Academiei de Științe a RSS Ucrainei.

Unele dintre scrisori nu au fost scrise complet de Skovoroda în latină. În acest caz, expresiile în ucraineană sunt separate prin două linii oblice, incluziunile în slavona bisericească veche sunt între paranteze unghiulare.

1 Scrierile filozofice ale lui M. Kovalinsky pot fi considerate într-un anumit sens ca un fel de operă filozofică și literară. De altfel, retorica secolelor XVII-XVIII, care reglementa diverse genuri de scris, inclusiv proza științifică, acorda o mare importanță genului epistolar. În acest sens, corespondența lui Skovoroda în general esteM. Kovalinsky, în special, este o dovadă importantă nu numai despre biografia gânditorului, ci și despre viziunea sa filozofică. Ele sunt importante pentru înțelegerea evoluției gânditorului, pentru care formarea convingerilor filozofice a fost în același timp și adoptarea unui mod de viață corespunzător. Skovoroda în această corespondență atinge multe subiecte. De la ei, în primul rând, aflăm despre simpatiile literare și filozofice ale autorului, mentalitatea sa și relația sa cu mediul social înconjurător. În acest mediu, desigur, în primul rând este destinatarul lui Skovoroda însuși - tânărul M. Kovalinsky. Nu suntem conștienți de scrisorile acestuia din urmă, deoarece scrisorile erau unilaterale, dar scrisorile lui Skovoroda în sine recreează o imagine a relației complexe, uneori chiar dramatice, dintre profesor și elev. De asemenea, aflăm despre viziunea critică a lui Skovoroda asupra vieții și comportamentului bisericilor, care erau ostili căutării spirituale și modului de viață independent al lui Skovoroda.

În al doilea rând, aceste scrisori conțin o declarație a principiilor morale și etice după care s-a ghidat însuși Skovoroda și pe care a căutat să le insufle tânărului său prieten. Un loc foarte important în aceste scrisori îl ocupă problemele cultivării iubirii pentru bunătate, adevăr și prietenie. Skovoroda subliniază în mod repetat importanța menținerii purității lumii spirituale.

În scrisorile sale, Skovoroda formulează principiile de bază ale perfecționării spirituale și morale pentru a obține liniște sufletească, autosatisfacție (autarhie). Unele dintre scrisori sunt mesaje poetice, care stabilesc diverse instrucțiuni morale.

M. I. Kovalinsky (1745-1807) - fiul unui preot din cetatea Alekseevskaya, a absolvit Colegiul Harkov, unde mai târziu (în 1766-1769) a predat poetică. Din 1770, Kovalinsky a devenit educatorul copiilor ultimului hatman al Ucrainei, K. Razumovsky, cu care a călătorit în străinătate. A făcut carieră ca demnitar major, urcând la gradul de general-maior și

a servit ca guvernator al provinciei Ryazan, iar la sfârșitul vieții a fost curatorul Universității din Moscova. Experimentele literare de stânga. Dar cel mai important lucru este că a scris o biografie a lui Skovoroda. – 189.

2 Executat (greacă). – 189.

3 „Toți rămânem într-un acord în evlavie și rugăciune” (greacă).– 189.

4 Noul Testament. Faptele Apostolilor (referința indicată de Skovoroda este inexactă. Cuvinte similare se găsesc în versetul 42). – 189.

6 Isocrate (436-338 î.Hr.) a fost un orator-publicist atenian, autorul a numeroase discursuri, dintre care unele sunt pamflete vii. – 190.

• Vorbim despre unchiul M. Kovalinsky. – 190.

7 Înțelepciunea (greacă). – 191.

8 Educație (greacă). -191.

8 Despre Seneca, vezi nota. 6 la „Cartița numită Icoana lui Alkp-Viades...”. -191.

10 Maxima prezentată aici, conținând ideea dificultății de a obține binele și ușurința răului, Skovoroda a infirmat ulterior și a ajuns la concluzia opusă, pe care și-a construit doctrina despre posibilitatea ca o persoană să obțină fericirea pământească. – 191.

11 Satisfacția de sine (greacă). – 191.

12 Literatură elenă (greacă). – 192.

13 Alyosha - Aleksey Bazilevich, student al Colegiului Harkov (vezi A. M. Nizhenets. On Evil Two Worlds. Harkov, 1970, p. 158). – 192.

14 Fratele mai mic M. II. Kovalinsky. – 193.

15 Ființă (greacă). – 193.

18 După Helikon (greacă). – 193.

17 Analfabet (greacă). – 194.

18 Moștenirea fecioară a lui Hristos (greacă). – 195.

18 Iubitule Mihai! (greacă). – 195.

20 „În loc de aur curat, un fals făcut din aramă” (greacă). – 195.

21 „Dacă ai nevoie de bani, scrie-mi” (greacă). – 196.

22 Rushing (greacă). – 197.

23 Singurătate (greacă). — 197.

24 Singurătate (greacă). — 197.

25 Indisponibil (greacă). — 197.

28 Atria - in cladirile romane antice, camera centrala cu iluminare de deasupra. — 197.

27 Agar (greacă). Vezi nota. 17 la „Carnet... soția logodnică a lui Lot”. — 197.

28 Nu vulgar (greacă). — 197.

20 Trucuri ale sofistilor (greaca). — 197.

30 Conform religiei evreiești, porcii erau considerați animale „necurate”: deși au copita despicată, nu au o „a doua mestecare”. — 197.

31 Paradis (greacă). — 198.

32 Capetele spre interior (greacă). — 198.

33 Ascultă-te pe ei înșiși (greacă). — 198.

34 Prieten al elenilor (greacă). — 198.

35 Favoritul Muzelor (greacă). — 198.

36 Zâmbesc (greacă). — 198.

37 O, înțelept (greacă). — 198.

38 Ochi (greacă). — 199.

30 Mijloace (greacă). — 199.

40 În templu (greacă). — 199.

41 Sage (greacă). — 199.

42 „Ochi de om fericit și în același timp de prieten” (greacă). — 199.

43 Grisha (greacă), de trei ori dorită, este fratele lui Mihail Kovalinsky. — 199.

44 Lauda sărăciei (greacă). — 200.

45 Themis - în mitologia grecilor antici, zeița dreptății și a legalității, era înfățișată cu un bandaj peste ochi, o cornua abundenței și solzi în mâini. — 200.

46 Zeii Tartarului, lumea interlopă, sunt Kronos și Titanii învinși, aruncați din Olimp de Zeus. — 200.

47 Ir este unul dintre personajele din Odiseea lui Homer (cantul XVIII), un cerșetor din casa lui Ulise. — 201.

48 Atracții (greacă). — 201.

40 De la un prieten adevărat (greacă). — 203.

50 Melantius este un filozof grec din Rodos (este menționat, în special, de Cicero și Diogene Laertzia). Alexandru de Ferey este un tiran al Terei, menționat de Plutarh în biografia lui Pelopidas. — 203.

31 de mesageri (greacă). — 204.

52 Nu a fost posibil să se stabilească la ce proverb se face referire. — 205.

53 Frați (greacă). — 205.

54 În vis (greacă). — 205.

00 Savvich-ul tău (greacă). — 205.

00 "Cel mai drag dintre cei mai dragi, grija si consolarea mea, tinere devotat muzelor!" (greacă). — 205.

57 Skovoroda îl numește pe Kovalyansky în acest fel, ceea ce înseamnă evident că Attica (o regiune din Grecia) era renumită pentru elocvența și limbajul figurat. — 205.

δβ „Zeus este fie senin, fie ploios” (greacă) este a 43-a linie din idila a IV-a a poetului grec antic Teocrit (sec. III î.Hr.), care a glorificat viața păstorilor în natură, condamnând agitația vieții orașului. — 206.

59 Mortals (greacă). — 206.

bi Sivukhi (greacă). — 206.

61 Nectara (greacă). — 206.

62 După proverb (greacă). — 206.

03 Fii sănătos, dragă. Grigory Savvich al tău (greacă). — 206.

64 Iubit prieten Michael! (greacă). — 206.

65 Linguşitor (greacă). – 206.

66 Bucură-te, de trei ori dragă! (greacă). – 207.

87 Comandant (greacă). – 207.

68 Adevăratul tău prieten Grigory Savvich (grec). – 208.

68 Sceptru (greacă). – 208.

70 „Tatăl nostru dintre sfinți” (greacă). – 208.

71 „De obicei, nimic nu ne place atât de mult decât o conștiință curată și speranțe bune” (greacă). – 208.

72 Potrivit lui Diogenes Laertius, filozoful cinic Diogene căuta omul adevărat în plină zi, cu un felinar. – 209.

73 Evident, Marcello Palingen (cca. secolul al IX-lea), autorul cărții Zodiacul vieții, care critică clerul. – 210.

74 "Cel mai drag dintre cei mai scumpi, dulce Michael!" (greacă). – 211.

La Vecernie (greacă). – 211.

76 Stichera despre Akaki (greacă). – 211.

77 „Am luat” (greacă). – 211.

„Eu sunt absent în trup, dar în inimă...” (greacă). – 211.

78 „Fericiți sunt ochii voștri, că văd, și urechile voastre, căci aud” (Evanghelia după Matei, cap. 13). – 211.

80 de filozofi nebuni (greacă). – 212.

81 Descendenții lui Avraam (greacă). – 212.

82 Strămoși (greacă). – 212.

83 „Epistola către Filipeni”, atribuită apostolului Pavel. – 212.

84 Inima tremurătoare a lui Paşa (greacă). – 212.

85 Dorință arzătoare (greacă). – 212.

86 Inimă arzătoare (greacă). – 212.

87 Dumnezeu și adevăr (greacă). – 212.

88 Mana în ebraică înseamnă „ce este aceasta?”. Conform mitului biblic, această hrană cerească a fost trimisă de Dumnezeu Iahve evreilor,

care în drum spre pământul făgăduinţei mureau de foame şi de sete. – 213.

89 Grigory Savvich al tău (greacă). – 213.

90 Aceasta este o traducere a odei lui Horaţiu, care celebrează idealul epicurian al unei vieţi fericite. Skovoroda în traducerea sa saturează opera cu imagini pe care Horațiu nu le are, eliminând în același timp detaliile vieții antice. – 214.

91 Câinele de Nil – evident, se referă la complotul fabulei lui Phaedrus „Câini și crocodili” (vezi Phaedrus, Babriy. Fables. M., 1962). – 215.

92 „Nimic nu este mai important pentru mine decât să fiu sau să devin cel mai bun” (greacă). – 215.

93 Preferatul Muzelor (greacă). – 215.

94 Babilonul (greacă). – 216.

95 Satana (greacă). – 216.

96 Un astrolog (greacă) este o persoană care ghicește în funcție de locația corpurilor cerești. – 216.

w Fapte ale cerului (greacă). – 216.

98 Ieronim cel Fericitul (330-419). După ce a părăsit Roma, a fugit în deșertul Calcid, complăcându-se într-o viață ascetică; era chinuit de halucinații, descrise de el în mesaje. – 216.

99 "Oh școală, oh cărți!" (greacă). – 216.

100 Ally (greacă). – 216.

1υ1 stele (greacă). -216.

102 „Pământul este soție, cerul este soț” (greacă). – 216.

103 Nematerial (greacă). – 216.

104 „Care îi încurcă pe Irod și pe Faraon” (greacă). – 216.

105 Scrisoarea este scrisă în greacă. – 217.

106 Socrate - vezi vol. 1, p. 492, nota. 3.-217.

107 Urmă subțire (greacă). – 217.

108 „Însemnați cu duhul curviei” (greacă). – 218.

109 Nebun (greacă). — 218.

110 Boala galică, adică sifilis. — 218.

111 Omucidere (greacă). — 218.

112 La lăcomie (greacă). — 219.

113 Comori (greacă). — 219.

114 Muze nobile (greacă). — 220.

113 Pietre, sau muze, în reprezentările mitice ale zeiței poeziei, artelor și științelor, inspiratoarea poeților și cântăreților. Helikon este un munte din Grecia antică, unde, potrivit miturilor, au trăit Muzele. — 220.

116 Ciudat (greacă). — 220.

117 Extrem de ciudat (greacă). — 220.

118 Mai gol (greacă). — 220.

119 Gaius Lelius - figură rpmskpy, prieten al câștigătorului Cartaginei, Scipio Africanus. Cicero și-a dedicat lucrarea Lelius, sau despre Prietenia lui Zelius, în care acesta din urmă acționează ca interlocutor. — 220.

120 Cresus - rege al provinciei Asiei Mici Lidia. Era fabulos de bogat. Numele lui a devenit un simbol al bogăției. Informațiile despre Cresus sunt raportate de Herodot în prima carte din Istoria sa (cap. 29). Guy Julius Caesar (100-44 î.Hr.) - om de stat și scriitor roman. Demostene (384-322 î.Hr.) este unul dintre cei mai cunoscuți oratori ai Greciei Antice. Una dintre biografiile lui Plutarh îi este dedicată. — 220.

121 Nu există afaceri (greacă). — 220.

122 Epigramă (greacă). — 220.

123 Sensul acestei epigrame reflectă dorința caracteristică a lui Skovoroda de a combina ideile mitologice cu cele religioase creștine. Aici, sărbătoarea creștină a celor trei sfinți este cuprinsă cu ajutorul imaginilor unor muze antice, inspiratoare de artiști, patroni ai poeziei, artelor și științelor. Venus - vezi vol. 1, p. 491, cca. 1; Cupidon - vezi vol. 1, p. 499, cca. 43.-221.

124 „Bucurați-vă în Domnul!” (greacă). — 221.

125 „Scoală înaintea rugăciunilor de dimineață” (greacă). — 2219

129 Conversing (greacă). — 221.

127 Epigramă (greacă). – 221.

129 de epigrame (greacă). – 221.

129 Sanctuar (greacă). – 221.

130 „Trei Mari Învățători ai Universului” (greacă). – 221.

131 „Așa îți dorește Grigorie” (greacă), - 221.

132 „Nimic nu este mai drag decât acesta” (greacă). – 221.

133 „Mâna spală mâna” (greacă). – 221.

134 Vorbim despre o colecție de proverbe și aforisme antice numită „Adagia” cu ample comentarii duhovnicești ale lui Erasmus din Rotterdam (1465-1536), un umanist remarcabil, autor al celebrei cărți „În lauda prostiei”. – 221.

135 Aceasta este una dintre puținele referințe la Aristotel (384-322 î.Hr.), cel mai mare filozof al Greciei antice. Ideile etice ale lui Aristotel au influențat formarea învățăturilor etice ale lui Skovoroda. – 221.

130 Plutarh ocupă un loc proeminent în scrisorile lui Skovoroda. Skovoroda a folosit de mai multe ori această discuție despre lingușitori și răul lor. Atitudinea față de Plutarh în scrisorile anilor 60 este mai puțin critică în comparație cu atitudinea care s-a reflectat în traducerea lucrării „Despre pacea sufletului”. – 222.

137 Palestra este o școală de gimnastică din Grecia Antică. – 222.

138 Aparent, vorbim despre teoria proporţiilor cosmice dezvoltată în lucrarea lui Platon „Timaeus” cu ajutorul rapoartelor numerice. – 222.

139 Orla (greacă). – 222.

140 Frumusețe divină (greacă). – 222.

141 Chipul tatălui (greacă). – 222.

142 Marc Antoine, Muret (Muretus; 1526-1588) - umanist francez, reprezentant al noii literaturi latine, autor al poeziei „Către Peter Gerardpu”, tradus de Skovoroda în ucraineană. Următoarele cuvinte sunt preluate din această poezie. – 222.

143 Pliniu cel Tânăr (c. 62 - c. 114) - scriitor roman, orator, autor al cărții Corespondență cu prietenii, care este cel mai important document istoric al epocii antice. – 223.

144 Virgil Publius Maron, ale cărui motive poetice sunt apropiate de Skovoroda. În special, Skovoroda a lăsat experimente poetice pe temele imaginilor Eneidei lui Virgiliu (vezi Grigory Skovoroda. Creați în două volume. K., 1961, vol. 2, pp. 77 - 78). — 223.

145 Spre cer (greacă). — 223.

148 „Hristos te va învăța” (greacă). — 223.

147 „Bucurați-vă în Domnul” (greacă). — 224.

148 Tu ești șeful (greacă). — 224.

149 Te gândești la lecțiile școlare (greacă). — 224.

150 Tânjești după Domnul (greacă). — 224.

151 Și cu adevărat dumnezeiesc (greacă). — 224.

152 Vulturi adevărați (greacă). — 224.

153 Attica; în special, Muntele Gimet era renumit pentru mierea sa în vremuri străvechi. — 225.

154 Titon (Typhon) - în mitologia greacă, fiul regelui troian Laomedont, fratele lui Priam, iubit al zeiței zorilor dimineții Eos, care, după ce a cerut zeilor nemurirea pentru el, a uitat să ceară tinerețea veșnică, și s-a transformat într-un bătrân. Considerat un simbol al longevității. Nestor - în mitologia greacă, regele Pylos, cântat în Iliada lui Homer, care a trăit până la o bătrânețe coaptă; în timpul războiului troian, potrivit lui Homer, el a domnit peste a treia generație de oameni. — 225.

155 Sigiliu (greacă). — 225.

158 Dragoste (greacă). — 225.

157 Alfa și omega (greacă). — 225.

158 Ambrozia este hrana zeilor olimpici, susținând în ei nemurirea și tinerețea veșnică. — 226.

189 Întrebări (greacă). — 226.

160 Existentă (greacă). — 227.

161 Dumnezeu (greacă). — 227.

162 Însuși Dumnezeu (greacă). — 227.

183 Dragoste (greacă). — 227.

184 Corint este un oraș-stat din Grecia antică, un centru de comerț, meșteșuguri și cultură. – 227.

185 „Nimic peste măsură” (greacă). – 228.

188 Besede (greacă). – 228.

18? Boethius, Anicius Manlius Herquat Severinus (prbbl. 480 - 524) - filozof, poet și om de stat roman. În filosofie, a acționat ca un adept al stoicilor, autorul dialogului „Despre consolarea oferită de filosofie”, în care ideile stoicilor se îmbină cu neoplatonismul. Ideile principale ale acestei lucrări - dezvăluirea nesemnificației bunurilor pământești, predicarea cunoașterii de sine, o conștiință curată și liniște sufletească - au fost, fără îndoială, aproape de Skovoroda. – 229.

168 Suferinta (greaca). – 229.

189 Iritație (greacă). – 229.

170 Simetrie (greacă). – 229.

171 Automatic (greacă). – 229.

172 Apă (greacă). – 229.

173 Automate (greacă). – 229.

174 Aici Skovoroda își clarifică atitudinea față de învățătura stoicilor despre evitarea afectelor și apatiei. – 229.

175 Domnul (greacă). – 229.

178 „Îți dau pacea mea” (greacă). – 229.

177 Nepasional (greacă). – 229.

178 Splinter (greacă). – 230.

179 „Ei fac pe om binecuvântat” (greacă). – 230.

180 În curând (greacă). – 230.

181 Rândunica (greacă). – 230.

182 Febră (greacă). – 230.

183 Sandale (greacă). – 230.

184 Diavol (greacă). – 231.

185 La vanitate (greacă). – 231.

188 Fii cu voie bună (greacă). – 232.

187 „Poporul creștin consumă trupul și sângele lui Hristos, dar suferă mereu din stomac” (greacă). – 232.

188 „Am amânat restul pentru mai târziu” (greacă). – 232.

189 Claudius Galen (131 - aprox. 211) - un medic și naturalist roman antic, ale cărui lucrări au avut un impact semnificativ asupra dezvoltării medicinei medievale. – 234,

190 Hipocrate (aprox. 460-347 î.Hr.) este unul dintre medicii remarcabili ai Greciei antice, fondatorul medicinei antice. – 234.

191 Despre sănătate (greacă). – 234.

192 Inflamație, catar (greacă). – 234.

193 Fleima (greacă). – 234.

194 Absolut (greacă). – 234.

195 „Dragul meu Mihail, mă rog pentru îndurare pentru tine de la Domnul nostru!” (greacă). – 234.

196 „Lumea care întrece orice minte” (greacă). -235.

197 Porfir (greacă). – 235.

198 „Toga bicoloră a preotului ascunde gâtul umflat” (greacă). - Evident, o aluzie la cuvintele din scrisoarea lui Cicero către Titus Atticus (Scrisori, cartea a II-a, poz. 9): „Și vor pune toga bicoloră a preotului pe tee gros Zatpnpya”. Zatpnpy - un politician împotriva lui Cicero. – 235.

199 În sală (greacă). – 235.

200 Comunică (greacă). – 235.

201 „O, dragă, și răsplătește-ne dragostea cu dragoste! Grigory Savvich al tău” (greacă). – 235.

202 Eurus este numele vântului de sud-est din Italia. – 235.

203 „Ți s-a dat să cunoști tainele împărăției cerurilor?” (greacă). – 236.

294 Aceasta se referă la șederea lui Skovoroda în Lavra Tropts-Sergius de lângă Moscova în 1755 - 236.

205 această epigramă este luată ca o epigrafă a celui de-al treizecilea cântec al ciclului Grădina Cântărilor Divine. – 236.

2b vorbim despre fratele mai mic al lui Q Kovalinsky - Grigory, care a fost și student la Colegiul Harkov - 237.

207 După Scripturi (greacă). — 237.

208 În ziua Cincizecimii (greacă). — 237.

209 Herald (greacă). — 238.

210 Dragoste de sine (greacă). — 238.

211 Ei vorbesc (greacă). — 238.

212 Preasfântul Mijlocitor (greacă). — 238.

213 Învierea (greacă). — 239.

214 Epigramă (greacă). — 239.

213 Aceasta se referă la lucrările lui Plutarh, de obicei combinate sub titlul „Mogaia” în contrast cu lucrările biografice — „Vieți paralele”. Skovoroda, evident, cunoștea bine biografiile, dar era mai interesat de tratate pe teme morale și etice. — 240.

216 Phplolog (greacă). — 240.

217 Hria - litere, „beneficiu” (greacă) - una dintre secțiunile importante ale teoriei elocvenței. Deci la cursurile de retorică s-a numit schema

dezvoltarea unui anumit subiect. De obicei consta din astfel de părți: proporție (teză), explicație, dovadă, exemplu, dovezi, comparație, concluzie. — 240.

218 vorbitori (greacă). — 240.

218 Exprimă un proverb (greacă). — 241,

220 Figurat (greacă). — 241.

221 Demonax (secolul al II-lea) - filozof moral grec. — 241.

222 „Învățați din exemplele altora — nu veți cunoaște durerea” (greacă). — 241.

223 „Cei care sunt prea ocupați cu universul, dar nu se gândesc la ultrajele lor” (greacă). — 241.

224 Terence (cca. 185-159 î.Hr.) este un remarcabil comedian roman, autor al cunoscutei comedii Adelphi (Frații), pe care Skovoroda a analizat-o ca profesor de poetică (vezi Gregory Skovoroda. Creați în două volume. K., 1961). , vol. 2, p. 476). — 242.

225 Din ceruri (greacă). – 242.

226 de ochelari (greacă). – 242.

227 Școala pitagorei, adepți și elevi ai lui Pitagora. – 242.

228 Austr, A uster este numele vântului de sud din Italia. – 242.

228 „Grijirea și desfătarea sufletului meu” (greacă). - 243,

230 Instrument muzical (greacă). – 243.

231 Convorbire plăcută (greacă). – 243.

232 „Neîncarnat vorbește și petrece timp împreună” (greacă). – 243.

233 „Dumnezeu însuși se numește iubire” (greacă). – 244.

234 Cato cel Bătrân - vezi vol. 1, p. 474, nota. 35.-244.

235 Hristos (greacă). – 245.

238 O cunoştinţă a lui Skovoroda, un preot de la care M. Kovalinsky a închiriat un apartament. – 245.

237 Pasiune (greacă). – 246.

238 Sabie spirituală (greacă). – 246,

238 Deşertăciunea (greacă). – 246.

240 „Între cei născuți din femei nu este niciun profet mai important decât Ioan Botezătorul” (greacă) (Evanghelia după Luca, cap. 7). Ioan Botezătorul este considerat de biserică unul dintre cei mai proeminenți profeți - predecesorul imediat al lui Hristos și, prin urmare, este numit Înaintemergătorul. Potrivit Bibliei, el a fost decapitat de regele evreu Irod la pofta lui Irodiadei, căruia i-a fost prezentat capul. – 247.

241 Acceptări (greacă). – 248.

242 Ioan (greacă). – 248,

243 Pregătiri (greacă). – 248.

244 Brâu (greacă). – 248.

245 Predica (greacă). – 248.

246 Despre viaţa monahală (greacă). – 248.

247 Ethagrius of Pontievsky (rpbl. 345-406) – călugăr, elev al lui Origen, misionar în Egipt, autor al unei cărți despre monahism. – 248.

248 Odihnă și liniște, distracție în înțelepciunea lui Hristos (greacă). – 249.

249 „Așadar, preferă și iubește o viață solitară, care să-ți dea ocazia să te bucuri de roadele liniștii; lasă acolo grijile lumești, adică devii necorporal, impasibil, pentru ca, devenit străin de toate nenorocirile care decurg din grijile lumești, să poți folosi bine pacea ”(greacă). – 249.

250 „Nu vă place să trăiți cu oameni din carne; fie să trăiești singur, fie cu frații tăi necorpi și cu oameni asemănători” (greacă). – 249.

251 Călugăr (greacă). – 249.

Era călugăr (grec). – 249.

253 Coleg Grigory Skovoroda (greacă). – 249.

254 Înarmat (greacă). – 249.

255 Inutil (greacă). - 250.

•¿se crescând (greacă). - 250.

257 vorbim despre 0 personaj al comediei Terence „Eunucul”. - 250.

-b* Un personaj din aceeași comedie Terence. - 250.

259 Alfa sofistilor (greaca). - 250.

260 Vorbim despre Alain Ren Lesage (1668-1747), un scriitor francez, autor al romanului Istoria lui Gilles Blas de Santillan. Acest roman a fost foarte popular, inclusiv în Rusia, unde a fost tradus în rusă și publicat la Sankt Petersburg în anii 1760-1761. O copie a acestei ediții a fost păstrată în biblioteca Colegiului Harkov. Rândurile citate în scrisoare exprimă ideea căutării unui port sigur și sunt citate în mod repetat de Skovoroda în lucrările filozofice. – 251.

261 Preot Harkov, cu care Skovoroda întreținea relații de prietenie. – 252.

282 Necomunicativ (greacă). – 252.

283 adică Horaţiu. Poezia este o traducere liberă a începutului celui de-al doilea epod. Epodele erau numite poezii lui Horace - răspunsuri la evenimentele timpului nostru, scrise în iambe cu refrene scurte. Skovoroda manifestă dorința de a aduce poezia lui Horace mai aproape de propriile sale principii morale și etice. – 253.

264 Vorbim despre unul dintre prietenii lui Kovalpnsky, Nikolai Zavodovsky, mai întâi student, iar mai târziu profesor la Colegiul Harkov (vezi A. M. Nizhenets, On Evil Two Worlds, p. 137). — 253.

265 „Bucură-te, iubita mea lăcustă și dragă furnică! Michael, favoritul Muzelor! (greacă). — 254.

280 Ideea că lăcustele (cicadele) se hrănesc cu rouă datează din antichitate. În special, se găsește în Bucolicele lui Vergiliu. — 254.

267 Purtător de rouă (greacă). — 254.

208 Bestelesen (greacă). — 254.

268 Necurăţie (greacă). — 254.

270 În antichitate, se credea că furnicile erau capabile să scoată aur din peșterile subterane. Evident, afirmația lui Vasile cel Mare cu privire la această chestiune este preluată din deja amintita carte de proverbe întocmită de Erasmus din Rotterdam. — 254.

271 Bloc Lydian - o piatră de încercare, de la numele unei pietre extrase în Lydia. — 254.

272 Simbolul apostolului biblic Luca este vițelul, iar el însuși este comparat cu un bou care bate grânele. — 255.

27J Iubitor de Hristos (greacă). — 255.

374 de ochelari (greacă). — 255.

275 Sage (greacă). — 255.

27v tsiklip - în mitologia greacă veche, un căpcăun cu un singur ochi, al cărui mit este folosit în Odiseea lui Homer. — 256.

277 Umanitatea (greacă). — 256.

278 Troia este un oraș din Asia Mică care a fost distrus în timpul așa-numitului război troian la începutul secolului al XII-lea. î.Hr e. Acest lucru este spus în „IIIiada” a lui Homer. — 256.

278 Aceasta se referă la plânsul oamenilor din biserică din cauza morții egumenului mănăstirii colegiale Pokrovsky Konstantin Brodsky, care a murit la 28 octombrie 1763 (vezi L. Makhnovets. Despre cronologia frunzelor din Skovorod. - „Radyansk Studii literare”, 1972, nr. 4, p. 64). Atitudinea lui Skovoroda față de moarte și atitudinea față de aceasta cultivată de Biserică, exprimate aici, explică în mare măsură motivele ostilității clerului reacționar față de gândirea liberă a lui G. Skovoroda. — 256.

280 „Fii fericit” (greacă). — 256.

281 „Nimeni care greșește nu s-a uitat la el și nu l-a cunoscut” (greacă). — 257.

282 „Lăsați grijile pământești! Ferice de cel ce disprețuiește cu adevărat pământul” (greacă). – 257.

283 „Ascultă cuvintele dintr-o inimă curată” (greacă). – 257,

284 Comandant (greacă). – 257.

285 Colegul tău de clasă Grigory Savvich (greacă). – 257,

280 A scris (greacă). – 257,

287 Întunericul cimerian - evident, vorbim despre vechii cimerieni care locuiau pe teritoriul Crimeei și al regiunii nordice a Mării Negre. În poezie - nordic, mohorât. – 258,

288 Gândindu-mă la asta (Gk). – 258.

280 Taciturn (greacă). – 258.

280 „Eu sunt cu tine și nimeni nu este împotriva ta” (greacă). – 258,

291 Sărbătoarea înțelepților (greacă). Sărbătoarea înțelepților menționată aici, potrivit lui L. Makhnovets, este o sărbătoare organizată de conducerea Colegiului Harkov cu ocazia vizitei de inspecție la Harkov a nou-numitului episcop de Belgorod Porfiry de Kreisky. Aparent, ignorarea acestui eveniment a fost motivul persecuției lui Skovoroda de către noii șefi (a se vedea L. Makhnovets despre aceasta. Despre cronologia fluturașilor lui Skovorod - „Radyansk Literaturoznavstvo”, 1972, nr. 4, p. 65). – 259,

292 Prost (greacă). – 259.

293 Colega lui Gregory Savvich (greacă). – 259,

294 Prea nobil (greacă). – 259.

296 Această scrisoare vorbește despre persecuții și intrigi în jurul lui Skovoroda, supravegherea comportamentului său și relațiile cu M. Kovalpinsky. – 259.

296 „Mai bine să asculti de Dumnezeu decât de oameni” (greacă). – 259,

297 Despre lucrările lui Dumnezeu (greacă). – 259.

298 „Hristos este viață sau moarte!” (greacă). – 259.

299 „.Nu putem să nu vorbim despre ceea ce am învăţat şi auzit” (greacă). – 259.

300 A fi umilit (greacă). – 259,

301 Dumnezeu (greacă). - 260.

302 Dumnezeul păcii (greacă *.). - 260.

303 Coroana mea (greacă). — 260,

304 Scorpion (greacă). — 260,

305 Metal (greacă). - 260.

308 Medicină (greacă). - 260.

307 "Și iubiți-i pe muzele grecești împreună cu virtutea!" (greacă). — 207.

308 Adevarat [prieten] Grigory Savvich (grec). — 261.

309 Vorbim despre prefectul Colegiului Harkov, Lavrentiy Kordet, care a simpatizat cu Skovoroda, vorbind împotriva disputelor și pntrigasului încurajate de P. Iranian. Vezi scrisoarea lui Skovoroda către Iov Bazilevici. — 261,

310 Un astfel de cuplet (greacă). — 261.

311 Delian (greacă). — 261.

312 Pentru o ghicitoare (greacă). — 261.

313 Maimuță (greacă). — 261.

314 ticăloşi (greacă). — 261.

315 Dumnezeu (greacă). — 261.

318 „Fii un om curajos” (greacă). - 262.

317 „Gregory Savvich al tău” (greacă). - 262.

318 Intimitate și părtășie (greacă). - 262.

318 Cea mai rea fiară (greacă). - 262.

320 Dpy (Zeus) (greacă). - 262.

321 „Trebuie să fii curajos, dragă Butt: poate că mâine va fi mai bine” (greacă). Skovoroda își numește elevul Butt, numele unuia dintre păstorii din idila lui Teocrit. În idilele lui Teocrit apar doi păstori - cinstitul și sincerul Korpdan și batjocoricul Batt, care îl tachinează. - 262.

322 Interlocutor Grigory Savvich (grec). - 262.

323 "Bună ziua, cel mai drag mie dintre cel mai drag, cel mai scump Mihai!" (greacă). – 263.

324 Saturn - în mitologia greacă antică, zeul timpului, al culturilor, patronul fertilității. Epoca lui Saturn este asociată cu ideea epocii de aur a omenirii - egalitate, pace și prosperitate. Skovoroda a fost atras de această idee utopică a „epocii de aur”, visul justiției universale. – 263.

325 Viața lui Kronos (greacă). Kronos (Kronos) - una dintre cele mai vechi zeități grecești, un titan învins de Zeus și aruncat în Tartar. – 263.

328 În Roma antică, dreptul de a purta pălărie aparținea numai liberilor, sclavii erau lipsiți de acest drept. – 263.

327 Spre libertate (greacă). – 263.

328 Stick (greacă). – 263.

329 Zaharia este un profet biblic căruia i se atribuie autorul uneia dintre cărțile Vechiului Testament. – 263.

330 Tăcere (greacă). – 263.

331 Legendarul „Carta lui Alexandru cel Mare către slavi i-a dat acestora din urmă dreptul de a trăi liber în ținuturile de la Don și Marea Caspică până la Marea Baltică și Adriatică. Scrisoarea a fost populară printre slavii asupriți care luptau pentru eliberarea lor socială și națională. – 263.

332 Comoara mea (greacă). – 263.

333 Liturghii (greacă). – 263.

334 Iubitor de carte (greacă). – 263.

336 După ce a acceptat (greacă). – 264.

338 Tristări (greacă). – 264.

337 Omen (greacă). – 264.

338 Pătruns de duhul curviei (greacă). – 264,

339 Demonul durerii (greacă). – 264.

340 Apocaliptic (greacă). – 265.

341 Mâhnire (greacă). – 265.

342 Satul Veliky Burluk din regiunea Harkov, unde Skovoroda își vizita adesea prietenii (acum o așezare de tip urban, centru raional). – 266.

343 „Grăbește-te încet” (greacă) este o expresie atribuită împăratului roman Augustus (vezi vol. 1, p. 493, nota 6). Cu toate acestea, această chemare a fost întâlnită pentru prima dată de dramaturgul grec Sofocle în tragedia Antigona. – 266.

344 Bătrânul de zile (greacă). – 266.

345 Existent (greacă). – 266.

346 Hristos (greacă). – 266.

347 Edom și Idumea sunt orașele și țările neamurilor menționate în B. – 266.

348 Comori (greacă). – 266,

349 Siona (greacă). – 267.

350 Fimiama (greacă). – 267.

351 „La mulți ani, sufletul meu cel mai drag, de trei ori doritul Mihai, bucură-te!” (greacă). – 267.

352 Trei strofe poetice (greacă). – 267.

353 Kalistrat este un călugăr al Lavrei Kiev-Pechersk, care s-a plâns de soarta sa monahală, pe care a ales-o contrar chemării sale. Skovoroda l-a întâlnit în timpul unei vizite la Kiev în august 1764 - 267.

354 Cu patru urechi (greacă). Înainte de a se contura binecunoscuta imagine clasică a zeului Apollo, spartanii l-au înfățișat cu patru brațe și patru urechi (vezi A.F. Losev. Mitologia antică în dezvoltarea sa istorică. M., 1957, p. 284). – 268.

355 Cu două feţe (greacă). Ianus este o zeitate romană antică, care a fost considerată mai întâi patronul luminii și al soarelui, apoi zeitatea tuturor începuturilor și, în special, zeitatea timpului. Înfățișat cu două fețe, dintre care una este îndreptată spre trecut, iar cealaltă către viitor. În același timp, una dintre fețe a fost înfățișată ca tânără, cea de-a doua ca bătrână. – 268.

308 Aceasta pare să se refere la „viziunile” lui Habacuc asupra turnului, descrise în cartea sa din Vechiul Testament. – 268.

357 Evident, Skovoroda înseamnă raționamentul apostolului Pavel cu privire la măsură. – 268,

358 Yakov Pravitsky - la acea vreme student al Colegiului Harkov, iar mai târziu un prieten al lui Skovoroda, care a corespondat cu el și a păstrat lucrările sale. – 269.

369 Vasily Belozer este un student al Colegiului Harkov, un prieten al lui M. Kovalinsky și al fraților săi mai mici Grigori și Maxim. – 269.

360 Menandru (340-292 î.Hr.) - dramaturg grec, autor de comedii cotidiene, care a avut o mare influență asupra dezvoltării comediei în perioada ulterioară. – 269.

361 Acest pasaj despre răul de mare din scrisoarea lui Skovoroda pare a fi o parafrază a următorului pasaj dintr-o scrisoare a scriitorului bizantin Vasile din Cezareea: corabia este foarte mare, crezând că de aceea se leagănă atât de mult; trec de la ea la barcă și la barcă, dar și acolo suferă de greață și se îmbolnăvesc, pentru că dorul și bila nu-i părăsesc. Aceasta este și starea noastră: purtând pasiuni în noi înșine, nu suntem eliberați de neliniște (citat de: T. A. Miller. Imagini ale mării în scrisorile Capadocienilor și Ioan Gură de Aur. - În cartea: Antichitate și Modernitate. M., 1972, p. 363). Trireme - un vas cu trei niveluri de vâsle printre grecii și romanii antici. – 269.

362 Alexandru cel Mare (356-323 î.Hr.) - rege al Macedoniei, un comandant remarcabil și om de stat al epocii antice. Kpamec (secolul al IV-lea î.Hr.) este un filozof cinic grec antic. – 270.

363 Diogene este un filozof cinic. Exilul lui Diogene este menționat în tratatul lui Plutarh „Despre liniștea sufletului” (vezi p. 354 din acest volum). – 270.

364 Zenon din Kition (prob. 336-264 î.Hr.) este un filozof grec antic din Kption, fondatorul stoicismului. Informațiile despre el sunt preluate din aceeași carte a lui Plutarh. – 270.

306 În Grecia antică, mantia era considerată un accesoriu obligatoriu pentru un filozof. Porticul stoicilor este locul din Atena unde Zenon și-a predat studenții stoici. – 270.

366 Filosoful grec Platon, dorind să-i convingă pe tiranii din Siracuza să creeze un stat conform planului său, a vizitat Siracuza de trei ori. Cu toate acestea, toate încercările s-au încheiat cu eșec: Dionisie cel Bătrân, conform legendei, l-a vândut chiar pe Platon ca sclav. - 270.

7 a Tabăra militară, reședință, țărm. 6 Acest lucru poate fi spus prin cuvântul ó ἄδης - „o temniță întunecată și înghesuită”. în Amintiți-vă cuvântul... - 274.

368 Sofismele diavolului (greacă). – 275,

360 Viața rurală (lat.). – 275.

370 „În singurătate, nu singur; în inacțiune, la muncă; în absență, prezent; în ruină, nevătămat; în întristare, mulțumit” (lat.). – 275.

371 Zona de lângă orașul Kupyansk din regiunea Harkov. – 275.

372 Yutka, mantie maro - îmbrăcăminte exterioară din pânză grosieră. – 275.

373 Munca (lat.). – 275.

374 „Schimbă pământul cu cel încălzit de alt soare”. – 275.

375 „Așa cum spune Horațiul tău: multe de realizat într-o viață scurtă. Dar același lucru înseamnă să fii chinuit de acest demon ”(lat.). – 275.

373 „Învățătura ta nu te mulțumește? Și același demon stă în tine. Nu-mi place că nu sunt suficient de muzical? De ce nu mă laudă suficient? De ce suport lovituri și reproșuri? Că sunt deja bătrân? Nemulțumit că nu-mi place ceva? Enervat de comportamentul dezonorant al dușmanilor și detractorilor? Nu ei, ci același demon îmi provoacă această neliniște: ce este moartea, sărăcia, boala? Cum e să fii râsul tuturor? Când speranța pentru viitor scade? Oare sufletul nu suferă de asta în cel mai mizerabil mod, parcă înălțat de o suflare de vânt și mânat de un vârtej? (lat.). – 276.

377 Autograful scrisorii nu s-a păstrat, se cunoaște doar o copie scrisă de mână, care este păstrată în Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură al Academiei de Științe a RSS Ucrainei. T. G. Shevchenko (f. 86, nr. 25). În ediția din 1961, scrisoarea a fost tipărită printre scrisori către persoane necunoscute. Potrivit lui L. Makhnovets, aceasta este „scrisoarea întărită Gusinkovsky” menționată în scrisoarea lui Skovoroda din 26 septembrie 1790, adresată lui M. Kovalinsky (vezi L. Makhnovets. 4, p. 67). – 276.

378 Yuft - piele tratată special. – 276.

370 Rugăciunea către Dumnezeu pentru orașul Harkov pentru un asemenea bob al profetului Zaharpi: „Șapte ochi ai Domnului...”

Zaharia propovăduiește că ai șapte ochi.

Al șaptelea ochi este orașul lui Zaharia.

La acești șapte ochi numai tu, Hristoase, mărul. Ochi orbi când pupila este închisă. O, deschide ochii, ai milă de el!

Deci cetatea lui Zaharia va fi un adevărat soare (lat.). – 278.

380 Vei compune versuri slave (lat.). – 278.

381 Vorbim despre Iakov Pravitsky, care, se pare, a păstrat autograful lui Avigei, adică Icoana Alcibiade. – 278.

382 Dialog „Discurs despre lumea antică”. – 278.

383 „A distinge de aceasta” (lat.). – 278.

384 Dialog „Bătălia Arhanghelului Mihail cu Satana”. – 278.

385 Aceasta se referă la traducerea lui Skovoroda din latină a unei ode a lui Sidro-npia de Goscia (1504-1579), cunoscut sub numele de Hosschius, un poet flamand nou latin. Lucrările sale au fost publicate în 1584. Vezi p. 366-369 prezent. volumele. – 278.

386 Adică în satul Ivanovka, unde a murit Skovoroda. Acum satul Skovorodinovka, districtul Zolochevsky, regiunea Harkov. Există un mormânt și un muzeu-rezervă de stat a lui G.S. Skovoroda. – 278.

387 Următoarea listă a lucrărilor lui Skovoroda este ghidul principal pentru cercetătorii moștenirii manuscriselor filosofului. Până în prezent, toate lucrările originale și traducerile au fost publicate. Dintre traducerile notate în listă, patru traduceri ale lucrărilor lui Plutarh nu au fost încă găsite: „Despre moarte” și „Despre justiția divină”, „Despre protecția de datorii” și „Despre pofta de bogăție” - 279.

Zev Vorbim despre dialogul lui Skovoroda „Askhan”. – 280.

389 Recolta nu aduce beneficii dacă nu există îngrijire bună. Sursa risipește apa, vasul o stochează (lat.). – 280.

Iakov Pravitsky

Skovoroda l-a cunoscut pe Ya. Pravitsky în timp ce lucra ca profesor la Colegiul Harkov, unde Pravitsky a studiat. După ce a absolvit colegiul, Pravptsky a devenit preot în satul Babayakh de lângă Harkov. Skovoroda a întreținut relații de prietenie cu el în timpul rătăcirilor sale. Se pare că au existat mai multe scrisori decât au supraviețuit până astăzi. Cea mai veche scrisoare aparține anului 1782, iar cea mai recentă anului 1792. Autografele a nouă scrisori sunt păstrate în Arhiva Academiei de Științe a URSS din Leningrad printre lucrările lui I. I. Sreznevsky (f. 216, op. 3, nr. 226). Extrase din scrisorile către Pravitsky au fost publicate de I. I. Sreznevsky în almanahul „Molodik pentru 1844”. Aceste 9 scrisori au fost publicate integral de V. I. Sreznevsky în revista Bibliographer (1894, nr. 1, pp. 1-21).

Restul scrisorilor către J. Pravitsky au fost păstrate în diferite arhive. O scrisoare din 30 mai 1791 (Ag 91) a fost găsită de M. Molnarokhm în arhiva literară a Muzeului Național din Praga și publicată în revista Radyanske Literaturoznavstvo (1958, nr. 2, pp. 113-116). Scrisoarea din 5 ianuarie 1792 a fost păstrată într-un autograf, care se află în departamentul de manuscrise al Bibliotecii de Stat. V.I. Lenin (cod autor 6/2).

1 O copie a acestei scrisori este stocată la Muzeul de Istorie de Stat din Moscova sub codul „Bakhrushin 5”. Destinatarul nu este specificat în scrisoare. L. Makhnovets crede că scrisoarea i-a fost adresată lui Ya. – 281.

2 Cinstit în Hristos, tată!

Pace cu voi în Dumnezeul nostru!

Rămânând în putrezire, purtând cu dreptate oase [muritoare].

Dumnezeu pentru mine este rațiune (latină), stâncă, speranță și iubire (greacă). – 281.

3 Vorbim despre dialogul „Conversația a cinci călători despre adevărata fericire în viață”, plasat în primul volum al acestei publicații. – 283.

4 Apostol Petru. – 283.

5 „Ce este acest copil? Uneori glumim: Chad Sen este ciuma din nord. Ciuma de la Constantinopol ucide în trei zile, dar aceasta în trei ore. Ce îngrijorează oamenii? Nimic decât o ciumă și „(lat.) ... (mai mult ilizibil). – 285.

9 Cine îl cunoaște pe Hristos, nu contează că nu știe altceva; cine nu-L cunoaște pe Hristos, nu contează că știe altceva (lat.). – 285. „Majoritatea văd moartea în ei înșiși. Iar noi (lat.) suntem învierea” (greacă). – 285.

8 Felicitări, salutări, în greacă (latină) - felicitări (greacă). – 286.

9 „Dumnezeu a creat această cameră pentru noi. Atunci, în sfârșit, valoarea timpului va fi cunoscută când se va pierde” (lat.). – 287.

1“ Dialog „Askhan”. – 288.

11 După ce este scris (lat.). – 288.

12 Un prieten comun al lui G. Skovoroda și J. Pravitsky. – 289.

13 O copie a scrisorii se păstrează în Arhivele Academiei de Științe a URSS din Leningrad (f. 216, op. 3, Al 1004). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată în ediția din 1894 de D. I. Bagalei. În ediția din 1961, scrisoarea este tipărită și printre scrisori către persoane necunoscute. L. Makhnovets crede că este adresată lui Ya. Pravitsky (vezi L. Makhnovets. Despre cronologia frunzelor lui Skovorod. - „Studii literare Radyansk”, 1972, Al 10). – 289.

14 Dialog „Bătălia Arhanghelului Mihail cu Satana”. – 289.

15 Avernus - conform ideilor mitologice, intrarea în lumea interlopă. – 290.

18 Repovestirea (greacă). — 290.

Eu port o suliță (greacă). — 291.

18 Purtând sulița (greacă). — 291.

19 „A mutilat și agitat apa pentru ca acest fier să plutească” (lat.). — 291.

20 „Agitați apa și uleiul va rămâne” (lat.). — 291.

21 Copilul lui Agarino este un sclav. Vezi nota. 17 la „Knpzhechka... numită soția lui Lot”. — 291.

22 Un prieten comun al lui J. Pravptsky și G. Skovoroda. — 292.

23 Frate Iacov, iubit în Domnul! Pace și bucurie vouă de la Domnul Dumnezeu (greacă). — 293.

24 Aceasta se referă la legenda biblică despre vindecarea fiului unei văduve de către profetul Elisei, care zăcuse înainte nemișcat de mulți ani. — 294.

25 Rusaliile este Rusaliile, o sărbătoare religioasă creștină. — 294.

26 Proprietarii de pământ Zakharzhevsky i-au oferit patronajul lui Skovoroda. Skovoroda a fost în corespondență cu Ya. M. Donets-Zakharzhevsky și ia oferit o traducere a cărții lui Plutarh „Despre calmul sufletelor”. — 295.

2? Aceasta se referă la M. Kovalpinsky. — 295.

28 Cunoștințe comune ale lui Skovoroda și J. Pravptsky. — 295.

29 Evident, A. Yu. Soshalsky, patronul Skovorodei. — 295.

30 „Făcând muștele unui elefant” (lat.). — 295.

31 „Oh, acord încălcat!” (lat.). — 296.

32 Aceasta este una dintre numeroasele predici ale lui Ioan Gură de Aur. Vezi nota. 3 la „Bătălia arhanghelului...”. — 296.

La diferite persoane

Scrisorile lui Skovoroda incluse în această secțiune, adresate diferitelor persoane cunoscute și necunoscute, au fost păstrate parțial în autografe, parțial în liste și publicații. Destinatarii lor sunt oameni pe care Skovoroda i-a întâlnit în viața sa și cu care a fost conectat printr-o anumită comunitate de interese sau opinii. Există puține detalii cotidiene și momente autobiografice în scrisori; în cea

mai mare parte, ele ating aceleași întrebări de filozofie morală care determină direcția preoților săi în lucrările filozofice.

O parte semnificativă a scrisorilor către diferite persoane a fost păstrată în colecția scrisă de mână a lui M. Kovalinsky și, din acest motiv, unele dintre ele au fost considerate până de curând adresate lui.

Un grup special de scrisori sunt cele care au fost publicate în ediția din 1961 ca scrisori adresate unor persoane necunoscute. Onp au fost publicate pentru prima dată de D. II. Bagalei in 1894 sub titlul

„Scrisori către necunoscut”. Cu toate acestea, conținutul lor indică în mod convingător că se adresează unor persoane diferite. S-au păstrat două liste cu aceste scrisori. Una dintre ele, intitulată „Scrisori de la Grigory Savvich, fiul lui Skovoroda, către prieteni”, conține copii a zece scrisori și este păstrată în Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 25). S-au făcut copii cu erori și omisiuni. A doua listă, găsită de I. A. Tabachnikov, inclusiv șapte litere, este stocată în Biblioteca de Stat. V. I. Lenin (departamentul de manuscrise, f 14, nr. 782). Această listă vă permite să faceți câteva precizări și să corectați erorile celei anterioare. Prin urmare, textele din șapte litere sunt date conform listei Bibliotecii. V. I. Lenin.

1 Aceasta este una dintre cele mai vechi scrisori ale lui G. Skodoroda. A fost păstrat în autograf printre scrisorile către M. Kovalinsky, prin urmare, în toate publicațiile anterioare, a fost dat ca o scrisoare adresată lui, în ciuda faptului că apelul „sfântul părinte” (pater agios) nu se putea referi la un student . Identitatea destinatarului și momentul scrierii scrisorii au fost stabilite de L. Makhnovets (vezi L. Makhnovets. Despre cronologia frunzelor lui Skovorod. - „Studii literare Radyansk”, 1972, nr. 10). Joel este funcționar de consistoriu în Pereyaslav, o cunoștință a lui Skovoroda, un prieten al lui Gervasy Yakubovich (vezi Arhiva Rusiei de Sud-Vest, 1864, vol. 1, partea 1, p. 12). — 297.

2 A venit Anul Nou, bucură-te de noul, sfânt părinte! Să aveți un an nou bun!

Cu o sănătate nouă, prietene, cu o nouă fericire! Despre aceasta, dragă Ioel, se roagă Grigorie, Nou iubit al elenilor și vechiul tău prieten (grec). — 298.

3 Gervasi Iakubovich. Ca și precedenta, această scrisoare este și una dintre cele mai vechi. Cu excepția cântecului, acesta a fost scris în latină, ca și precedentul, păstrat printre scrisorile lui Skovoroda către Kovalinsky (f. 86, nr. 24, pp. 66-67). Prima dată publicată de D. Bagalei în ediția din 1894. Destinatarul său este arhimandritul Gervaspy Yakubovich din Belgorod. Acest cântec, se pare, nu a ajuns la destinatar, deoarece M. Kovalinsky avea autograful scrisorii. Ulterior,

Skovoroda a inclus-o în colecția de poezie „Grădina Cântărilor Divine”. — 298.

4 Venerabilului în Hristos Părinte Gervasie (lat.). — 299.

6 Kirill - F. Lyashevetsky (1761). Autograful scrisorii s-a păstrat printre scrisorile lui M. Kovalinsky (f. 86, nr. 24). Publicat prima dată de D. Bagalei în ediția din 1894 în limba originală (în latină). Chiril este numele monahal al lui Fyodor Lyashevetsky, prieten și conațional al lui Skovoroda, rectorul Lavrei Trinity-Sergius,

mai târziu episcop de Voronej și Cernigov. În 1755, Skovoroda a vizitat Lavra Troptse-Sergpev și a primit o invitație de la Chiril de a deveni profesor de seminar. - 300.

0 Adevărat (greacă). - 300.

7 Sardanapal - ultimul rege asirian, renumit pentru dragostea lui pentru lux, sărbătorile fastuoase și efeminația. Imaginea sa a intrat în literatură datorită filozofilor-kpnpkami, cu moștenirea căruia Skovoroda era bine cunoscut. - 300.

8 „Am îndurat totul și le consider un fleac, doar ca să-L găsesc pe Hristos” (greacă). - 300.

și „Mă străduiesc, poate voi reuși” (greacă). - 300.

10 „Am îndurat totul ca să-L cunosc, puterea învierii Lui și partea din suferința Lui” (greacă). - 300.

11 „Cunoaște-L și puterea învierii Lui” (greacă). - 300.

12 „Căci cine cunoaște gândul Domnului?” (greacă). — 301.

13 Citatul este preluat din Scrisorile lui Seneca către Lucilius (41, 1-2), scrise în 63-64. n. e. (vezi „Anthology of World Philosophy” în patru volume, vol. 1., Part 1. M., „Thought”, 1969, p. 508). — 301.

14 F. A. IKebokritsky. Scrisă în 1764. Autograful scrisorii s-a păstrat în colecția lui M. Kovalipsky (f. 86, nr. 24, l. 105). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de D. I. Bagalei. Cine este F. Zhe-bokritsky, nu a putut fi stabilit. Scrisoarea se referă și la alte scrisori de la Skovoroda către acest destinatar. — 301.

16 În vremuri străvechi, se credea că Apollo evită tot felul de nenorociri de la o persoană și o protejează. - 302.

16 Domnul (greacă). - 302.

17 Rezistență (greacă). - 302.

18 Constructor (greacă). - 302.

19 Autograful scrisorii către Vasily Maksimovici a fost păstrat în colecția lui M. Kovalinsky. Sunt cunoscute și copii din el. Prima dată publicată de D. I. Bagalei în ediția din 1894. Nu s-au putut stabili numele și identitatea destinatarului. Nici M. Kovalinsky, care a folosit scrisoarea când a scris biografia lui Skovoroda, nu l-a cunoscut. Scrisoarea este o sursă importantă de caracterizare a concepțiilor filozofice ale lui Skovoroda. - 302.

20 Maxim Mărturisitorul (582-662) - unul dintre părinții Bisericii, un filosof, un cunoscător al lui Platon, Aristotel și neoplatoniști. – 303.

21 Skovoroda respinge acuzația de maniheism, care i-a fost adusă de biserici. Maniheismul este o doctrină religioasă fondată de legendarul înțelept persan Mani. Maniheismul a combinat elemente ale creștinismului cu elemente ale religiei vechilor perși și s-a răspândit în Imperiul Roman în secolele III-X. Ca o erezie, maniheismul este sever persecutat

elan de către biserica creştină. Și deși însuși Skovoroda a negat implicarea sa în această doctrină, anumite aspecte ale învățăturii sale fac, fără îndoială, ecou ereziei maniheiste. – 305.

22 În Biblioteca Publică de Stat a fost găsită o scrisoare către Iov Bazilevici. Saltykov-Șcedrin (Fondul Titov, nr. 1395). Prima dată publicată de P. Popov în colecția „Radyansk Litera-Turism” (1955, nr. 18). Iov Bazilevich - din 1763 rectorul Colegiului Harkov, unde lucra Skovoroda la acea vreme. – 306.

23 Lavrenty Kordet - din 1758 prefect al Colegiului Harkov, profesor de filozofie, om de convingeri progresiste, interese științifice largi și profunde. – 306.

24 Soț versat economic (greacă). – 306.

25 Și geografie (greacă). – 306.

28 „Capat atât de științe, cât și de afaceri practice” (greacă). – 306.

27 Piatră de atingere (greacă). – 307.

28 „Dumnezeu conduce ca să placă” (greacă). – 307.

29 Scrisoarea este publicată dintr-o copie a Bibliotecii. V. I. Lenin, (f. 14, nr. 782), unde se află sub al șaptelea număr. Copia este însoțită de o notă: „Aceasta este o scrisoare de la Harkov în 1772, 20 august”. L. Makhnovets crede că această scrisoare este adresată

B. Tomare, un elev al lui Skovoroda, care la acea vreme a slujit în Georgia (vezi L. Makhnovets. Despre cronologia frunzelor din Skovoroda. - „Studii literare Radyansk”, 1972, nr. 10, p. 39). – 307.

30 Cato cel Bătrân este principalul interlocutor al cărții lui Cicero Despre bătrânețe. — 307.

31 Scrisoarea se publică conform listei Bibliotecii. V. I. Lenin (f. 14, nr. 782), unde se află sub al doilea număr. Copia este precedată de intrarea unui scrib: „Pentru unele îndoieli, scrisoarea a fost scrisă lui Yakov Ivanovich Dolgansky”. Ya. I. Dolgansky este un artist din orașul Ostrogozhsk, cu care Skovoroda a întreținut relații de prietenie. Aparent, el este prototipul unuia dintre interlocutorii tratatelor sale de filosofie din anii '70. — 308.

32 Autograful scrisorii este păstrat în filiala din Kiev a Arhivei Istorice de Stat a RSS Ucrainei (f. 221, on. 1, articol păstrat 421). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată în revista Chervoniy Shlyakh (1924, cartea 3, pp. 255-257). — 310.

33 V. S. Tevyashov - proprietar de pământ în Voronezh, fiul unui colonel

C.II._ _ Teviașov. Autograful scrisorii este păstrat în Biblioteca Publică de Stat. Saltykov-Shchedrin (colecție de manuscrise de N. P. Pogodin, nr. 192). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de P. N. Popov în revista „Buletinul Academiei de Științe a RSS Ucrainei”, 1954, nr. 4, pp. 61-62). — 311.

34 Vorbim despre dialogul „Inelul”, dedicat lui V. S. Tevyashov. — 311.

35 Scrisoarea este publicată după o copie din colecția lui M. Kovalinsky (f. 86, nr. 25). În stilul ei, scrisoarea diferă de corespondența privată a lui Skovoroda. L. Makhnovets consideră că a fost întocmit de G. Skovoroda împreună cu M. Kovalinsky noului guvernator general cu o cerere de a-l accepta pe Skovoroda ca profesor de clase suplimentare la Colegiul Harkov. Cu toate acestea, această cerere a rămas nesatisfăcută. - 312.

38 Scrisoare publicată pentru prima dată de P. N. Popov în revista Critica literară (1939, nr. 11, p. 103-104). Numele de familie al destinatarului I. G. Diskoy a fost stabilit de autorul primei publicații. - 312.

37 S -a păstrat o copie a scrisorii, care se află acum la Institutul de Literatură al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 1). Publicat pentru prima dată în ediția I. T. Lysenkov în 1861. L. Makhnovets a stabilit numele destinatarului: A. D. Karpov, un negustor al primei bresle, unul dintre cei mai bogați negustori din Harkov. - 313.

38 S. N. Kurdyumov - comerciant din Harkov, cunoștință cu Skovoroda, președintele guvernului orașului, mai târziu unul dintre inițiatorii în

strângerea de fonduri pentru deschiderea Universității din Harkov. – 314.

39 V. M. Zemborsky a fost un proprietar de pământ din Harkov, cu a cărui familie Skovoroda a întreținut relații de prietenie și a locuit în mod repetat pe moșia sa. O copie a scrisorii a fost păstrată în colecția lui M. Kovalinsky (f. 86, nr. 24, ll. 127-128). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de D. I. Bagalei în colecția din 1894 la p. 108-110. Numele de familie al destinatarului, Zembrovskii, a fost înscris în mod eronat pe listă. – 314.

40 O copie a scrisorii a fost păstrată în colecția lui M. Kovalinsky (f. 86, nr. 24, foliile 129-130). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de D. Bagalei în ediția din 1894 la pp. 110-112. – 316.

41 Boabele de coriandru este fructul coriandrului, o plantă din familia umbrelelor, din care se obține uleiul esențial de coriandru, care este folosit la producerea substanțelor parfumate. – 316.

42 Stereo este corpul aici. – 317.

43 Drahma - vezi vol. 1, p. 482, nota. 10.-317.

44 Destinatarul scrisorii O. Yu. Soshalsky este o cunoștință a lui Skovoroda. Skovoroda a menținut relații de prietenie cu Soiialsky, în special cu Alexei menționat în scrisoare. Scrisoarea era cunoscută din copia lui I. I. Sreznevsky, care acum este pierdută. Publicat pentru prima dată de D. I. Bagalei la paginile 112-113 ale ediției din 1894 - 318.

45 Margareta - vezi vol. 1, p. 482, prnm. 9.-318.

46 Catehismul este un manual bisericesc care expune dogmele bisericii într-o formă de întrebare-răspuns. – 318.

47 Korvan, korvanka - o cană pentru colectarea donațiilor bisericești; aici, dragoste de bani, bani. – 318.

48 „Demonul împotriva unui demon nu este martor, un lup nu mănâncă carne de lup” (lat.). – 319.

49 Acest fragment din scrisoare a fost păstrat în Arhivele Academiei de Științe a URSS din Leningrad printre lucrările lui I. I. Sreznevsky (f. 216). Publicat pentru prima dată de D. I. Bagalei în 1894 ca un extras dintr-o scrisoare către o persoană necunoscută. L. Makhnovets și-a exprimat opinia că scrisoarea a fost adresată negustorului din Harkov S. N. Kurdyumov. Scrisoarea a fost trimisă de la Taganrog (1781). – 319.

50 de pisici sunt un tip de încălțăminte de iarnă. – 319.

51 Apel la spiritul mângâietor. – 319.

52 „Cu toată casa și familia ta în Domnul Isus Hristos!” (lat.). - 319.

53 Să-mi trimită prima și ultima coardă pentru vioară, cel puțin, cel puțin ultima (lat.). - 320.

m Mulți concurează în alergare, dar puțini câștigă. Mulți învață, dar muza îi favorizează pe puțini.

Cel care nu știe să ajungă în port înoată din păcate, cel care este sprijinit de Dumnezeu (lat.) Înoată fericit. - 320.

55 Scrisoarea a fost păstrată într-o copie printre scrisorile către M. Kovalinsky. Prima dată publicată de D. I. Bagalei în ediția din 1894 la pp. 127-129. Destinatarul scrisorii este I. V. Zemborsky, acest nume de familie a fost stabilit de A. M. Nizhenets, care susține că acesta este fiul lui V. M. Zemborsky, un fost elev al lui Skovoroda la Colegiul Harkov (vezi A. Nizhenets. Harkov, 1970, p. 169).). - 320.

58 Aceasta este o fabulă bazată pe povestea lui Esop despre un câine și o bucată de carne pierdută de un câine care își urmărește propria reflectare în apă. - 321.

b1 „Mai întâi fizicul, apoi spiritualul” (lat.). - 321.

68 Autograful scrisorii a fost păstrat în colecția lui M. Kovalinsky (f. 86, nr. 7). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de D.I.Bagalei în ediția din 1894 la p. 129. - 322.

59 Prea nobil domnule! (lat.). - 322.

00 Core (lat). - 322.

81 Vorbim despre tratatul „Ușa de început a bunei morale creștine”. - 322.

82 „Dumnezeu să te răsplătească, care ești susținătorul tuturor săracilor. Amin! Servitorul tău Grigory Skovoroda. decembrie, de ziua Sf. Ambrozie” (greacă). — 322,

63 Nici autograful, nici copiile scrisorii nu au supraviețuit. Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de L. B. Weinberg în jurnalul Russkaya Starina (1891, septembrie, p. 403) ca scrisoare adresată guvernatorului general A. V. Chertkov. Cu toate acestea, este puțin probabil ca Skovoroda să facă o asemenea cerere guvernatorului general. Poate că acesta este colonelul S.I. Tevyashov, cu care Skovoroda a comunicat și căruia i-a prezentat compozițiile sale. — 323.

64 Nu a fost posibil să se stabilească cine era Averky. — 323.

65 Grigory Kovalinsky, fratele lui M. Kovalinsky, a locuit în Taganrog, unde Skovoroda a vizitat și în anii 80, petrecând aproape un an pe drum, conform memoriilor lui Ges de Calvet (vezi Ukrainskiy vestnik, 1817, aprilie, partea a IV-a, p. 106-131). Autograful scrisorii este păstrat în Biblioteca Publică de Stat. Saltykov-Șchedrin (Fundația Titov). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de P. N. Popov („Studii literare Radyansk", 1955, nr. 18, p. 66-67). — 323.

66 Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de P. N. Popov (Radyansk Literaturoznavstvo, 1955, nr. 18, pp. 67-70). Numele de familie al destinatarului nu este indicat, deși din conținutul scrisorii reiese clar că acesta era o cunoștință comună a lui Skovoroda și a soților Kovalinsky. A. Npzhenets crede că acesta este Aleksey Bazilevich, un elev al Colegiului Harkov, un student al cursului de „bune moravuri" citit de Skovoroda în Clasele suplimentare ale colegiului (vezi A. Nizhenets, On Evil Two Worlds, p. 157). — 324.

Vechii romani numeau primele zile ale lunii Kalends . Grecii nu aveau calende. Această expresie înseamnă „nu se știe când". — 324.

68 Călătoresc (greacă). — 324.

69 „Oricine nu este grec este barbar" (greacă). — 324.

70 E.E. Uryupin este un comerciant din Harkov, o cunoștință a lui Skovoroda. Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată în jurnalul Harkov „Buletinul ucrainean" (1817, cartea 1, pp. 126-127). — 325.

71A . F. Piskunovskiy este un farmacist din Harkov care a vizitat Skovoroda în timpul vizitei sale la Harkov. Scrisoarea este scrisă pe spatele unei scrisori către E.E. Uryupin din 10 iunie 1790. Publicată pentru prima dată în aceeași jurnală. — 325.

72 Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată în jurnalul Harkov „Vestnik ucrainean" (1817, v. 1, nr. 6, pp. 128-131). — 326.

73 Scrisoarea se păstrează în filiala Kiev a Arhivei Istorice de Stat a RSS Ucrainei (f. 221, op. 1, poz. 421). Prima dată publicată în revista Chervonpy Shlyakh (1924, cartea 3, pp. 255-257). Identitatea destinatarului nu a fost stabilită. Conform conținutului scrisorii, putem concluziona că I. I. Ermolov a fost un comerciant din Harkov. — 327.

74 Scrisoarea este o scrisoare însoțitoare la traducerea tratatului lui Plutarh Despre liniștea sufletului. Traducerea a fost păstrată în lista, care se află în Arhivele Academiei de Științe a URSS din Leningrad printre lucrările lui I. I. Sreznevsky (f. 216, op. 3, nr. 1065), dar nu există scrisori cu aceasta. S-a păstrat doar într-o copie făcută dintr-o listă care a aparținut lui E. Filomafitsky și stocată în arhiva lui V. D. Bonch-Bruevich din Biblioteca Publică de Stat. V. I. Lenin (număr de cod 50 161). Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de M. A. Maslov în publicația „Naukovi zapiski naukovo-preslednoi

dept istorii evropeskoi kul'turi” (Numărul III, DVU. Harkov, 1929, p. 29–34). - 328.

75 Tratatul lui Plutarh „Despre liniștea sufletului” („De animae tranquilízate”) se referă la lucrările filozofului moral grec, unite sub denumirea generală „Moral”, adică consacrate diverselor probleme morale și etice. – 328.

76 Diy - Zeus, zeul suprem al grecilor, care locuiește constant pe Olimp. Venus - vezi Vol. I, p. 491, cca. 1. Mercur - vezi Vol. I, p. 498, cca. 17. - 328.

77 Plutarh s-a bucurat de mare favoare la împăratul roman Traian Mark Ulpius - vezi vol. I, p. 475, cca. 43. Domnia sa a contribuit la îmbunătățirea prosperității și splendorii imperiului, în jurul numelui său au apărut multe legende și povești. – 328.

78 Epoca domniei împăratului roman Augustus a fost considerată vremea celei mai mari prosperități și bunăstare a Romei Antice. – 328.

79 Marcus Aurelius - împărat roman (161-180) și filozof, adept al stoicismului. În lucrarea sa autobiografică „To Myself”, el a cerut rezistența stoică a suferinței, autocunoaștere și auto-îmbunătățire. – 329.

80 Grigore Teologul (Nazianzen) - vezi vol. I, p. 491, nota. 9.-329.

81 Scrisoarea însoțește o traducere a dialogului lui Cicero Despre bătrânețe. Data transferului și data scrisorii de intenție nu au fost stabilite. Traducerea, împreună cu scrisoarea, s-a păstrat într-o copie olografă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și se află în departamentul de manuscrise a Bibliotecii Științifice Centrale a Academiei de Științe a URSS (sub codul 326 L/M. 605/). 10). Scrisoarea, împreună cu traducerea, a fost publicată pentru prima dată în ediția din 1961 - 329.

82 Despre bătrânețe (Cato Maior, seu de senectute) de Mark Tullius Cicero - vezi Vol. I, p. 474, nota. 35. Forma preferată de creativitate a lui Cicero este dialogul. În dialogul tradus de Skovoroda în ucraineană, Cicero desenează imaginea lui Cato cel Bătrân, luând în considerare probleme de etică practică. – 329.

83 Marcus Furius Camillus este un politician roman a cărui biografie este disponibilă în Vieți paralele ale lui Plutarh*. Sughițul Koru - general roman. Manius Curius - Prietenul lui Cato cel Bătrân, comandant, onorat de trei ori cu triumfuri. – 329.

84 Căpitanul Cornelius - un centurion roman menționat în Noul Testament, remarcat prin credință și evlavie, care a văzut viziuni. – 330.

85 „Acesta este în ton cu ceea ce se spune la Atena despre Cato. Și se spune următoarele: atenienii cu gura și romanii cu inima spun același lucru, dar el vorbea cu demnitate greacă * (lat.). – 330.

86 Ideile expuse de Cato cel Bătrân au multe în comun cu cele exprimate de Skovoroda în scrierile sale. - 331.

La persoane necunoscute

1 Scrisoarea este publicată conform unui exemplar al Bibliotecii. V. I. Lenin (f. 14, nr. 782), unde se află sub primul număr. - 332.

1a Marea Roșie - Marea Roșie. - 332.

2 Scrisoarea este publicată conform unui exemplar al Bibliotecii. V. I. Lenin (f. 14, nr. 782), unde se află sub al treilea număr. – 335.

3 Scrisoarea este publicată conform unui exemplar al Bibliotecii. V. I. Lenin (f. 14, nr. 782) sub al patrulea număr. – 336.

4 Pliniu cel Bătrân (23-79) - scriitor roman, om de știință, autor de Istorie naturală *, din care sunt extrase informațiile de mai sus despre evlavia elefanților. – 337.

6 Scrisoarea este publicată conform unui exemplar al Bibliotecii. V. I. Lenin (f. 14, nr. 782), unde se află sub al cincilea număr. – 337.

Extrase filologice

Aceste extrase filologice, realizate în limba latină, au fost păstrate în autograful din colecția lui M. Kovalinsky și se află acum în departamentul de manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 24).

Prima dată publicată în limba originală de D.I.Bagalei în ediția din 1894 la pp. 104-107. În latină și cu o traducere paralelă în ucraineană, au fost publicate în ediția din 1961. Aparent, extrasele sunt un fragment dintr-un curs pierdut de prelegeri susținute de Skovoroda la Colegiul Harkov.

În această ediție sunt date în limba originală și traduse în rusă. Tradus de M. V. Kashuba.

1 Terentius (185-159 î.Hr.) a fost un vechi dramaturg roman de mare popularitate, ale cărui lucrări au provocat numeroase imitații în vremurile ulterioare. – 345.

2 august Buchner (1591-1661), profesor de poetică la Universitatea din Wittenberg. Iată gândurile cuprinse în scrisoarea a 28-a, adresată nepotului John Christopher, în care sunt atinse întrebări ale teoriei traducerii. – 345.

3 Archios este un poet grec al școlii alexandrine. Cicero, apărându-și dreptul la cetățenia romană, a contribuit la glorificarea sa. Discursul lui Cicero în apărarea lui Archius este considerat un imn al poeziei și activității literare. Gaius Claudius Marcellus - consul (50 î.Hr.), soțul surorii lui Cezar, Octavian. Ii este dedicat discursul amintit al lui Cicero. Aceasta se referă la discursul lui Cicero în apărarea lui Ligarius. Quintus Ligarius, legatul lui Pompei, dușmanul lui Cezar, fiind judecat, a fost luat sub protecția lui Cicero. Discursul lui a atins pe toată lumea, iar Cezar l-a iertat pe Ligarius. Aceasta se referă la discursul lui Cicero în apărarea lui Deiotar, unul dintre regii Asiei Mici. Patru discursuri ale lui Cicero împotriva Catilinei, organizatorul unei conspirații pentru a prelua puterea, care au contribuit la dezvăluirea conspirației. – 346.

4 Plautus (254-184 î.Hr.) - un remarcabil dramaturg roman antic, un succesor al tradițiilor teatrului grec. Cornelius Nepos (decedat după 32 î.Hr.) - popularizator al istoriei, autor al „Cronicii”, o parte din care „Despre oameni celebri” a supraviețuit până în zilele noastre. Cartea sa a fost folosită în timpurile moderne pentru lectura inițială în latină. Gaius Julius Caesar (100-44) este autorul Notes on the Galic War și Notes on the Civil War, al căror stil se distinge prin concizie și acuratețe. – 346.

5 Vergiliu - vezi nota. 15 la „Cartița numită... Icoana lui Alcibiade”; Horațiu și Ovidiu - vezi comentarii la lucrările filozofice. – 346.

6 Claudian Claudius (decedat în 404) este unul dintre ultimii poeți și oratori remarcabili ai epocii declinului culturii antice. Lucrările sale au fost foarte populare în rândul posterității pentru stilul lor și au servit drept model. – 346.

7 Pliniu cel Tânăr (61-113) - autor de discursuri și scrisori. „Corespondența cu prietenii” i-a adus o faimă deosebită. Scrisoarea în cauză descrie moartea unchiului său Pliniu cel Bătrân în timpul erupției Muntelui Vezuviu din anul 79 d.Hr. e., adresată lui Acilius. – 346.

8 Caesar Baronius (1538-1607) - istoric al Bisericii Catolice, autor al Istoriei Sacre în 12 volume; De asemenea, a scris lucrări despre istoria Rusiei. – 347.

9 Despre Hrisostom - vezi nota. 3 la „Bătălia arhanghelului...”. – 347,

10 Valery Maxim (secolul I d.Hr.) - istoric latin, autor al lucrării Fapte și cuvinte memorabile, care reprezintă o colecție de exemple de diverse virtuți și vicii destinate școlilor retorice. – 347.

11 Juan Maldonat (1534-1583) - teolog, autor de lucrări istorice. – 347.

12 Cardan, Gerolamo Cardano (1501 - 1576) - filozof-mistic, medic și astrolog. În această carte, el a dezvoltat un fel de filozofie naturală hilozoistă. – 347.

13 Vorbim despre lucrarea lui Cicero „Despre natura zeilor” („De natura deorum”). – 347.

14 Alvar Luna (1388-1453) - administrator la curtea regelui Ioan al III-lea al Castiliei. – 348.

16 Jeremiah Drexelius (1581-1633) - poet, autor al cărții citate. – 348.

Vis

Este o înregistrare a visului lui Skovoroda păstrată în caietul scris de mână al lui M. Kovalinsky (păstrat în Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură numit după T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei, f. 86, nr. 24). O prezentare oarecum liberă a acestei intrări este disponibilă în schița biografică a lui Skovoroda, compilată de M. Kovalinsky (vezi acest volum, p. 380). Unii cercetători tind să considere această intrare ca o lucrare jurnalistică independentă (vezi I. M. Popov. Unul dintre liderii importanți social ai satprp-ului lui Shevchenko (pentru autograful nepublicat al lui „Sna” Skovoroda). - Zhurn. „Vitchpzna”, 1962, nr. 1). Cu toate acestea, în realitate, aceasta este doar o înregistrare a unui vis autentic, care este un document psihologic și social extrem de interesant.

1 adică cu sticle. – 349.

2 Korvanka - vezi nota. 47 către scrisori către diverse persoane. – 349.

3 suluri - haine. – 349.

Interpretare din Plutarh despre tăcerea inimii

G. Skovoroda, pe lângă lucrările originale, a lăsat mai multe traduceri din latină pe care le-a făcut. În special, a tradus dialogul lui Cicero „Despre bătrânețe”, dedicat omului de stat roman Cato cel Bătrân. Scrisoarea dedicată acestei traduceri este tipărită mai sus (vezi p. 380).

Autorul preferat al lui Skovoroda a fost biograful și moralistul grec Plutarh. Gânditorului i-au plăcut în special lucrările sale și a realizat cinci traduceri ale așa-numitelor „Morale”: „Despre moarte”,

„Despre dreptatea lui Dumnezeu”, „Despre ferirea de datorii”, „Despre pofta de avere” și „Despre tăcerea inimii”. Dintre aceste traduceri, doar ultima a supraviețuit. Este un monument foarte interesant al

culturilor ruse și ucrainene din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

Aceasta nu este doar o traducere a originalului, ci o prezentare liberă a acestuia, reprezentând o înțelegere independentă a sursei originale.

În scrisoarea însoțitoare către Y. M. Donets-Zakharzhevsky, Skovoroda caracterizează trăsăturile traducerii sale în felul următor: „Evitând Biblia lui Plutarh, i-am tradus mica sa carte „Despre tăcerea inimii”, interpretând nu verbozitatea exterioară, prin ea. foarte putere și esență, de parcă aș fi stors o grămadă într-un teasc. Și a îmbrăcat-o pe această fată în astfel de haine, ca și pe dinăuntru și pe dinafară să nu fie păgână, ci a lui Hristos. Traducatorul a căutat să toarne „burde noi și vin nou în burdufuri noi”. În special, numele zeilor păgâni sunt excluse din traducere. Skovoroda a interpretat ideile filozofice ale lui Plutarh în conformitate cu propriile sale învățături. În același timp, conturând gândurile lui Plutarh, care diverge de ale sale, Skovoroda îl ceartă în note. Deci, în aceste note, el contestă adevărul afirmațiilor lui Plutarh despre Pitagora, Epicur, Seneca etc. Prin urmare, traducerea propusă aici completează într-o oarecare măsură înțelegerea noastră a concepțiilor istorice și filozofice ale lui Skovoroda însuși.

Traducerea a venit într-o copie scrisă de mână păstrată în Arhivele Academiei de Științe a URSS din Leningrad (cifrul f. 216, op. 3, nr. 1065), și într-o copie dactilografiată de V. D. Bonch-Bruyevich, păstrată în Biblioteca de Stat. V. I. Lenin (cod mână. 50162). A fost publicat pentru prima dată în ediția de la Kiev din 1961 (vol. II, pp. 190-208).

Din motive tehnice, scrisoarea de intenție către Ya. M. Donets-Zakharzhevsky a fost plasată printre alte scrisori ale lui Skovoroda.

1 Vorbim despre moștenirea dramatică a scriitorului grec Menandru (c. 340-292 î.Hr.). Pe vremea lui Skovoroda, textele comediilor lui Menander erau necunoscute, abia în secolul al XX-lea. fragmente semnificative din ele au fost găsite în papirusurile Egiptului. Skovoroda îl menționează și pe Menander într-una dintre scrisorile sale, bazată pe tratatul lui Plutarh tradus aici (vezi scrisoarea 72, pp. 269-271). — 353.

2 Crates este un filozof cinic grec (vezi nota 362 la scrisorile lui Skovoroda către M. I. Kovalinsky). — 354.

3 Vezi nota. 363 la scrisorile lui Skovoroda către M.I. Kovalinsky. —354.

4 Phaeton - vezi Vol. I, p. 499, cca. 42.-354.

б Tavley game - vechiul nume pentru jocul de dame, precum și zarurile pe o tablă căptușită. — 355.

6 Omul de stat Caius Fabricius, care, potrivit biografilor, i-a tratat pe bogați cu mare indiferență

stvu. Există o poveste despre modul în care a refuzat un cadou bănesc prezentat de Samnitamp (vezi Julii Higini. De vita et rebus illustrium, lib. VI, p. 128). – 356.

7 Epimanand (420-367 î.Hr.) a fost o figură greacă antică, un susținător al democrației deținătoare de sclavi. – 356.

8 Akidas - vechiul rege grec, sub care a fost construit templul delfic. Potrivit altor informații culese din mituri, templul a fost construit de Trofonpem și Agomed. – 356.

9 Stpilpon din Megara (c. 380 - c. 300 î.Hr.) este un filozof grec antic al școlii megariane. Informațiile despre scrierile sale au fost păstrate de Diogenes Laertius (II, IZ). În timp ce predică apatia și autarhia, învățătura lui îi leagă pe Megarani și Kinpk de stoicism. – 356.

10 Aristippus este un filozof grec antic (c. 455-350 î.Hr.), unul dintre fondatorii școlii cirenaice. – 357.

11 Cilicia este o țară din Asia Mică, de la sfârșitul secolului al II-lea î.Hr. î.Hr e. stat pirat. Evident, așadar, Plutarh vorbește despre o trecere sigură pe mare de la Cilicia la Atena. – 357.

12 Vorbim despre diviziunea de clasă socială a societății antice. – 358.

13 Pittakos, Pittacus - statholder atenian, unul dintre înțelepții lumii antice. – 359.

14 Datskaya - evident, vorbim despre un vânător de urși - 360.

15 Postav este o bucată de materie. - 361.

18 Odiseea. - 362.

Și vezi nota. 9.-363.

Oh da

Autograful acestei traduceri se află într-unul din caietele scrise de mână din colecția lui M. Kovalinsky și se păstrează acum în departamentul de manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 7, l. 32/52 - 35/55) împreună cu autograful tratatului „Icoana lui Alcibiade”. Traducerea a fost, evident, făcută de Skovoroda la mijlocul anilor 80 ai secolului al XVIII-lea. Pentru prima dată, cu distorsiuni semnificative în text, a fost publicată de D. I. Bagalei în ediția din 1894 (pp. 302-306).

Sidronius Gosius, mai cunoscut sub numele de Goshy, a fost un nou scriitor latin flamand din secolele XVI-XVII.

1 George a fost episcop și prieten cu Sidronius. Ambii au trăit în secolul trecut. Fier în greacă este σίδερον. Ia gluma. Prin urmare, el este înrudit cu Skovoroda (lat.). - 366.

Myza este o fermă. — 367.

3 Sfârșit (greacă). — 367.

4 Antistrofă (lat.) - un cântec care este răspunsul la strofa anterioară. Iată răspunsul la toate strofele anterioare. - 368.

5 Ieronim cel Fericitul - vezi nota. 98 la scrisorile către M. Kova-lpnsky. - 368.

β Scheletul - un cadavru fără un complot. Așa înfățișăm moartea. Nu am tradus această odă, ci am interpretat-o. Traducătorul pune cuvântul în loc de cuvânt, ca un dinte în loc de dinte, iar interpretul, ca o asistentă duioasă, pune pâine mestecată și sucul înțelepciunii în gura susținătorului său. De exemplu: Sese major et orbe - „El a urcat deasupra oricărei decăderi și a lui”. Fiigere se ipsum - „Evită bătrânețea”, „călcă-ți voința” (lat.). - 370.

1 În limba latină, astfel:

Astfel, înțeleptul se bucură de pacea lui. Calm mulțumit cu sine și cu Dumnezeu. Și tăcut, își spune multe, Ridicându-se deasupra lui și a lumii (lat.). - 370.

M. II. Kovalinsky

Viața lui Grigory Skovoroda

Această biografie a lui Skovoroda a fost scrisă de M. I. Kovalpnsky, care o datează din 1794, adică rojțOM-ul morții lui Skovoroda. Autograful biografiei este acum stocat în departamentul de manuscrise al Institutului de Literatură. T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 27). Pe lângă autograf, sunt cunoscute o serie de copii ale lucrării. Deși biografia era cunoscută de majoritatea cercetătorilor din Skovoroda chiar înainte de aceasta, ea a fost publicată pentru prima dată abia în 1886 de N. Sumtsov în jurnalul Kievskaya Starina (1886, vol. XVI, pp. 103-150) conform uneia dintre copii.

Această publicație se bazează pe textul ediției de la Kiev din 1961, unde biografia este tipărită conform originalului de M. Kovalinsky.

M. Kovalinsky îl cunoștea pe G. Skovoroda mai aproape decât toți ceilalți contemporani și cunoștea bine majoritatea lucrărilor sale, biografia lui Skovoroda este în multe privințe un monument filosofic și literar remarcabil de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Dar, în primul rând, acesta este un document despre viața și opera lui Skovoroda, scris de o persoană care, într-o oarecare măsură, i-a fost

aproape spiritual, deși nu și-a împărtășit convingerile în toate. Kovalinsky, pe baza conversațiilor și observațiilor personale, a informațiilor primite de la cunoscuți, a scrisorilor și a lucrărilor filozofului înșiși, a căutat să-și recreeze portretul, să înregistreze cele mai multe

pașii lui semnificativi de viață și experiențele care i-au însoțit. După cum au arătat studiile ulterioare, baza reală a biografiei - în date, nume, locuri - conține anumite inexactități, dar, în ansamblu, imaginea vieții lui Skovoroda este dezvăluită într-un mod interesant, cu dragoste.

Datorită lui M. Kovalinsky, aflăm despre mulți pași și acțiuni ale lui Skovoroda, despre care s-ar putea să nu fi știut niciodată. Cu toate acestea, unele dintre aceste fapte necesită lămuriri, câteva necesită respingere, de exemplu, afirmația despre presupusa evaluare înaltă a lui Skovoroda de către Ecaterina a II-a sau mesajul că Skovoroda a acceptat ritul pregătirii pentru moarte. Biografia lui Skovoroda este interesantă pentru înțelegerea surselor concepțiilor filozofice ale lui Kovalipsky însuși, o persoană remarcabilă și erudită în filosofie. Ca persoană care a trăit după hobby-urile epocii sale și mediul său social, M. Kovalinsky înțelege în mare măsură concepțiile filozofice ale Skovorodei prin prisma acestor hobby-uri ideologice, atrăgând nu numai ideile gânditorilor antici și medievali apropiați de Skovoroda, ci și scriitori populari la acea vreme în Rusia, cum ar fi, de exemplu, autorul „Nopțile” E. Jung și alții.

Biografia lui Skovoroda, scrisă de M. Kovalinsky, a fost foarte populară și a contribuit la creșterea interesului pentru viața uimitoare și moștenirea gânditorului.

1 „Toți mine nu vor muri”. Horace (lat.). — 373.

2 Aici M. Kovalinsky este inexact. La momentul nașterii lui Skovoroda, exista încă o diviziune în regimente, iar Cernukha aparținea regimentului Lubensky. Guvernaturile au fost formate în 1780 și, în același timp, Cernukhi a devenit parte a districtului Lubensky al guvernatului Kiev. - 374.

3 Aceasta se referă la Academia Kiev-Mohyla. Potrivit ultimelor cercetări, Skovoroda a intrat în academie la vârsta de 12 ani, în 1734 - 374.

4 Skovoroda a fost în capela curții de la sfârșitul anului 1741 până în septembrie 1744 - 375.

5 Anterior se credea că Skovoroda a fost în Ungaria în 1750-1753. Recent s-a stabilit că aceasta a fost în 1745-1750. (vezi L. Makhnovets. Grigory Skovoroda, p. 32-50). - 375.

6 Se credea că episodul învățăturii lui Skovoroda la Seminarul Pereyaslav datează din 1753 și că episcopul care l-a expulzat pe

Skovoroda din seminar a fost Ioan Kozlovich. Potrivit noilor date, Skovoroda a predat la seminar în anul universitar 1750/51, iar episcopul la acea vreme era Nikodim Srebnitsky, care a murit în 1751 - 376.

? Se crede că, după eșecul de la Seminarul Pereyaslav, Skovoroda a studiat încă doi ani la Academia de la Kiev la cursuri de teologie, de unde, ca cel mai bun student, a fost recomandat de mitropolitul Timothy Shcherbatsky ca profesor de acasă fiului unui proprietarul bogat S. I. Tomara din regiunea Pereyaslav (vezi scrisoarea lui I. R. Martos V. Ya. Lomikovsky în revista „Creativitatea și etnografia oamenilor", 1972, nr. 5, pp. 39-44). — 377.

8 Călătoria la Moscova și Lavra Trinity-Sergpev datează din 1755. Kaligraful menționat aici este Vladimir Kaligraf (Krizhanovsky), care a absolvit Academia de la Kiev și apoi a predat acolo. În 1755, a fost numit profesor al Academiei slavo-greco-latine din Moscova la postul de prefect, de unde a fost ulterior expulzat (vezi S. Smirnov. Istoria Academiei slavo-greco-latine din Moscova. M., 1885, p. 209). - 378.

Chiril este numele monahal al lui Fyodor Lyashevetsky, care a fost apropiat de fostul stareț al Lavrei Troptse-Sergius Feofan Charnutsky, care a venit din Cernukh, adică a fost un sătean al lui G. Skovoroda (vezi L. Makhnovets. Grigory Skovoroda, pp. 125-126). - 378.

9 Şederea lui Skovoroda pe moşia S. Tomara a durat din 1755 până în 1759. Această perioadă a jucat un rol important în modelarea viziunii despre lume a gânditorului. O parte semnificativă a moștenirii sale poetice îi aparține. - 378.

10 Aici M. Kovalinsky povestește despre cunoștința sa cu Skovoroda, care a avut loc în 1762 - 385.

11 Aceasta se referă la unchiul lui M. Kovalinsky, Boris Enkevich, al cărui nume este menționat în scrisorile lui Skovoroda către M. Kovalinsky. — 388.

13 Vezi Vol. I, p. 478, nota. 7.-388.

13 Aici a avut efect tendința lui M. Kovalinsky ca oficial al vremurilor Ecaterinei, care el însuși și-a dedicat odele lui Potemkin și Ecaterinei a II-a. Skovoroda, în timp ce se afla în capela curții, a cunoscut bine viața curții și a simțit dezgust față de regi. În consecință, el nu a putut vorbi despre Ecaterina a II-a în acest fel. - 391.

14 Este, evident, despre vărul lui Skovoroda, Justin Zveryak, care mai târziu a fost stareț al Mănăstirii de mijlocire Sennyansky, unde Skovoroda a trăit de mai multe ori. — 394.

16 Genul de muzică acromatică (acromatică) - în mod evident, se înțelege muzica diatonă. — 396.

16 În prezentarea istoriei predării lui Skovoroda în clasele suplimentare de la Colegiul Harkov, M. Kovalinsky face

introduce o serie de inexactități. Deși problema deschiderii a fost pusă încă din 1765. Clasele suplimentare la Colegiul Harkov au fost deschise abia la 2 februarie 1768, iar cursurile au început la 15 februarie (vezi D'. Harkov, 1926, p. 64). Scopul acestor clase a fost de a pregăti topografi, ingineri, arhitecți și așa mai departe. Elevii lor nu erau doar nobili, ci și copii din alte pături ale populației. Skovoroda a fost invitat să citească catehismul în clasele suplimentare în 1768. Acest lucru este dovedit de „Raportul" semnat de el guvernatorului general Șcherbinin și „determinarea" lui Șcerbinin.

denunţare

„Înainte de aceasta, am fost în colegiul local al mănăstirii ca profesor al școlii de piitiki; dar acum am întrebat că este nevoie de clase nou adăugate aici în profesor pentru interpretarea elevilor care au intrat în aceste clase ale catehismului, atunci pentru aceste lucrări am dorința de a fi acel profesor de catehism; De dragul Excelenței Voastre, cer un loc de muncă în acele clase ca profesor și un salariu de cincizeci de ruble pe an cu un apartament liber pentru a iniția considerație.

În acest raport a avut o mână de ajutor profesorul Grigori Skovoroda (1 iulie, 7 zile, 1768). (Vezi „Kyiv Starina", 1903, aprilie, p. 15). — 396.

17 M. Kovalinsky a adunat aceste informații, se pare, în principal dintr-o scrisoare a lui Skovoroda către un anume Vasily Maksimovici (nume de familie nestabilit), al cărui autograf se păstrează în arhiva sa (vezi pp. 302-306 din acest volum). Evident, în interesul vivacității prezentării, biograful a transmis conținutul acestei scrisori ca o poveste orală a lui Skovoroda. — 399.

18 Aici biograful folosește scrisoarea lui Skovoroda către el, care este o dedicație la „Dialog, sau Razglogol despre lumea antică" (vezi vol. I, pp. 295-312). - 399.

19 Hercule este numele roman al eroului din mitologia greacă, Hercule, renumit pentru cele douăsprezece osteneli. - 400.

20 Din 1769, M. Kovalinsky, părăsindu-și slujba de profesor la Colegiul Harkov, a decis să slujească la Sankt Petersburg, iar în 1772, împreună cu fiul lui Kirill Razumovsky, a plecat în străinătate, unde a rămas până în 1775. Biograful a evidențiat perioada indicată a vieții lui Skovoroda pe baza documentelor, scrisorilor și poveștilor orale ale lui Skovoroda pe care le avea. - 400.

21 Vorbim despre binecunoscuta epidemie a așa-numitei ciume Bendera care a apărut în timpul războiului dintre Rusia și Turcia - 401 ♦

22 S- au păstrat informații foarte puține despre Daniil Mepngard menționat aici (vezi A.P. Kovalivsky. Date noi despre geamănul lui G. Skovoroda din Lausanne Daniil Meingard și familia de yoga. „Ukraine”, cartea 36, 1929, p. 38– 39). - 402.

23 Vorbim despre colonelul Stepan Ivanovici Tyavyashov, care locuia în orașul Ostrogozhsk. El deținea o moșie în așezarea Tavolozhskaya, la 10 verste de Ostrogozhsk. Evident, Skovoroda a locuit aici în 1771-1772. și a scris câteva dintre dialogurile sale. - 402.

24 Aparent, aceasta se referă la noul guvernator general D. A. Norov, al cărui nume este asociat cu una dintre scrisorile lui Skovoroda (vezi p. 312 din acest volum). Cu toate acestea, biograful tăce despre noua încercare a lui Skovoroda de a obține un loc de muncă ca profesor în clasele suplimentare de la Colegiul Harkov. – 403.

25 Aici M. Kovalinsky se referă la popularul din Rusia în secolul al XVIII-lea. Lucrarea lui E. Jung „Noaptea” (vezi G. R. Zaborov. E. Jung’s Night Reflections in Early Russian Translations. - Sat. „Literatura rusă a secolului al XVIII-lea.” M., 1964). – 403.

28 Aceasta se referă la ultima întâlnire a lui Skovoroda cu M. Kovalinsky, care a avut loc în 1794, cu câteva luni înainte de moartea lui Skovoroda. Faptele vieții și operei lui Skovoroda în anii 80 - începutul anilor 90 aproape nu au fost reflectate în schița biografică a lui M. Kovalinsky. Biograful s-a concentrat exclusiv pe analiza lumii spirituale interioare a filozofului, așa cum a putut să o înțeleagă din pozițiile sale de clasă socială. - 406.

27 Saducheii erau preoții Iudeii în timpul domniei lui Irod. – 407.

28 „Există o anumită mângâiere în lacrimi” (lat.). Skovoroda are o poezie pe acest subiect (vezi Grigory Skovoroda. Creați în două volume, vol. 2, p. 81). - 410.

29 Aceste informații despre circumstanțele morții lui Skovoroda și despre ritualul pregătirii pentru aceasta sunt îndoielnice. Informații mai demne de încredere sunt că Skovoroda „în mod evident nu a ținut nici posturi sau rituri creștine, nu a mers la biserică și, în cele din urmă, nu s-a împărtășit, iar când i s-a oferit să se împărtășească din mistere, nu a vrut, spunând că asta era nu este necesar pentru el ”(vezi „Din vistieria ucraineană a lui I.I. Sreznevsky.” - „Știrile Academiei Ruse de Științe”, 1919, p. 762), - 412.

30 Această listă a lucrărilor lui Skovoroda este cuprinsă într-o scrisoare a filozofului M. Kovalinsky din 26 septembrie 1790 (vezi pp. 279-280 din acest volum). - 413.

Biblioteca „Runivers”

INDEX NUMELE

* Compilat de M. V. Kashuba.

Biblioteca „Runivers”

INDEX SUBIECTUL*

* Compilat de M. V. Kashuba.

DICȚIONAR DE CUVINTE ÎNVIETE

neclintit - diamant la foame - to crave anfrax - rubin

veghea - stai treaz lipsa copiilor - lipsa copiilor

bo - pentru, pentru că, pentru asta, pentru că, la urma urmei, un cap de cap este un idol, un ciot de copac cu vârful rotund; aici este corpul

bratanich - fiul fratelui, nepotul

fost - verde, iarbă byto - lucruri, bunuri buoy - nebun, prost

vapno - var amestecat cu apa

găleată - vreme bună pentru totdeauna

elocvent - verboz mare grozav

velmy much boar mistret sus (sus) - cu dificultate urca din etansare

pânză de sac pânză de sac, haine din țesătură grosieră, groasă duhoare asculta

scoate - mereu, necontenit, tot timpul

verb - cuvânt

chase (alungare) - urmărirea muntelui - ceresc, cel mai înalt umor - apartenență

Spre treierat

debriy (debr) - o vale îngustă între doi munți; rigolă

mâna dreaptă - mâna dreaptă a se mișca - bofăcă, fii mândru, devii arogant

a domina - a fi suficient dol - valea - jos, jos pana departe - atata timp cat fiica este fiica

burtă viață pentru a sacrifica pentru a face un sacrificiu complet - transcendent (lume, timp)

zane - pentru, deoarece verde - verde puternic - puternic

izzhenu - voi expulza ist - esența, esența adevăratului - corect

kad - o cadă mare; veche măsură comercială a solidelor în vrac

kefa - munte, stâncă

kiot, kivot - o arca, o cutie de lemn

kirka - biserica

cititor de carte - situat in cazuri scrise, scrisoare sofer

colo - cerc

atingere - zăbovi (fără atingere - fără zăbovire) koshnitsa - coș, țesut

kryn - crin de câmp cupno - deodată curaj - veselia tufișului - baldachin, cort, cort, colibă

latvoe - vară ușoară, moale - urmași, lăstari tineri

chip – cor

linovishche - aruncat de pe piele licențiat - eliberat

lozhesna - pântecele mamei

condimentat - material cețos - cețos, cețos

smirna - seva smirnului - viermele care aduce pacea - puroi, gunoaie, gunoi, gunoi, excremente

vizite - defăimează culcare - insistă confident - prieten, tovarăș table - șefii de plante indiene parfumate cu țepi - începutul promisiunii - a promis că va fi reproșat (a fi) - să se îndoiască, să ezite, să se teamă

obonpol - pe cealaltă parte, pe cealaltă parte

a blestema - a recunoaște ca proscris, demn de osândă

opona - capac, perdea de azime (azime) - azime

rămășiță (rămășiță) - rămășiță, descendent

ostuda - răcire în sentimentele unul față de altul, lipsa de dispoziție reciprocă

contur - stuf greșit - coadă

pășune - o pajiște sau un câmp unde pasc vitele; păşune

praf - praf pentru a veghea - vezi vigilent vile - simplu, de origine mica miscare - rupe podeaua - pleava jumatate - un sfert de ban a folosi (ceva) - a beneficia

fluturând – vorbind cu gesturi

ponezhe - pentru că a privi în jos, a privi în jos - a privi în jos; milă, favoare

etern - etern - existent mereu

tributar - alcătuind pilde

întindere (prosgregi) - întindere

prya - polemica deserturilor - manastire

zel - zel de a lucra - a face un stacojiu - un plug a fi gelos - a realiza un covor - haine de in

saptamana - sapte ani saptamana (saptamana) - sapte zile, o saptamana

soră (sora) - fiul surorii, nepotul surorii siker - băutură îmbătătoare cu alte cuvinte - adică Sirishche - stomacul tabernacolului - un cort, un templu de tabără

skudelnik - un olar sărac - smirnă de lut - smirnă, o substanță pentru fumat, constând din rășină și gumă, mirositoare și amară

smochin - smochine, smochine

fagure - miere în celule

stakti - suc, rășină de lemn, parfumat

devenit - depozit în fizic, aici se referă atât la corp, cât și la societate

tulpină - tulpină

potecă - potecă sten - umbră încăpăţânat - dificil, viclean, inegal, strâmb

pur - dublu adversar - inamic

hoț, răufăcător, tâlhar

tatba - furt, furt tipic - statutul sensului mănăstiresc - o doctrină care se abate de la normele generale

exact - exactitate adevărată - adevăr exact - autentic, adevărat

etanșeitate – tristețe

grasă – grăsime

tune - gratuit, gratuit

undiță, uda - undiță a satisface - a satisface ukruh - o felie, o bucată de pâine tăiată

stacojiu - purpuriu, roșu închis

coapsele - coapse

yuncha, yunitsa - pui

prost - nebun, prost; în mod deliberat prostesc

yad - mâncare, masă

limbi - pl. neamuri, străini, idolatri, păgâni

yaruga - râpă yaskin - peșteră yatra (miez) - pl. jatro ficat - rinichi

CONŢINUT

Tigaia G.

Din 44 de lucrări în două volume. T. 2. M., „Gândirea”, 1973.

486 p. (AN URSS. Institutul de Filosofie. „Filosof, moștenire”).

Acest volum cuprinde lucrările filozofice ale lui G. Skovoroda, create de el în anii 70-90 ai secolului al XVIII-lea: tratatele „Icoana lui Alcibiade” și „Soția lui Lot”, dialogurile „Războiul Arhanghelului Mihail cu Satana” , „Drept demonul cu Barsaba” și „Potopul șarpelui” și două pilde – „Erodiu recunoscător” și „Săraca Lark”. În plus, volumul include moștenirea epistolară a filosofului, care este mai mult de o sută douăzeci de scrisori, studiile sale filologice și traducerile. Volumul se încheie cu o biografie a lui Skovoroda, scrisă de prietenul și studentul său M. Kovalinsky, care este una dintre cele mai importante surse pentru studiul filosofiei și operei lui G. Skovoroda.

s_015b161_pi 1F

004(0i)-73

GRIGORY SKOVOROD

LUCRĂRI

în două volume Volumul 2

Editor LV Litvinova Editor junior I. Tanana Design realizat de artistul VV Maksin Editor de artă SM Polesitskaya Editor tehnic M. N. Martynova corector T. M. Shpilenko

Trimis la tipărire 17 septembrie 1972 Semnat pentru tipărire 7 mai 1973 Dimensiunea hârtiei 84X108732, Mil. Conv. coli tipărite 25.62. Fișe contabile și de publicare 25.43. Tiraj 45.000 de exemplare. Comanda M> 468. Pret 1 p. 84 k.

Editura „Gândirea”.

117071. Moscova, V-71, Leninsky prospect, 15.

Ordinul Tipografiei Bannerului Roșu al Muncii Leningrad Mi 1 „Printing Yard” numit după industria poligrafului A. M. Gorky Soyue sub Comitetul de Stat al Consiliului de Miniștri al URSS pentru publicație, tipărire și comerț cu cărți, Leningrad, str. Gatchinskaya, 26.

Biblioteca „Runivers”